TOMMEN ERKEKLERİ SERİSİ - 4

ALTI'YI Kazanmak

CHLOE WALSH

JOEY LYNCH BOĞULUYORDU AMA AOIFE MOLLOY NE PAHASINA OLURSA OLSUN ONU KURTARACAKTI.

Etrafındaki dünya darmadağın olurken ve evdeki baskılar giderek artarken, Joey'nin yaşamı hiç bu kadar karışmamıştı. Hayatında gerçekten güvendiği tek kişiye layık olduğunu kanıtlamak adına durmaksızın mücadele ediyordu. Bağımlılığından kurtulmak için var gücüyle savaşsa da şans onun lehine işlemiyordu. Gün geçtikçe nefes almakta zorlanıyordu ve eğer şeytanlarına yenilirse uğruna savaştığı her şeyi kaybedecekti. Ama bazen, aşk bile nefes almak için yeterli gelmiyordu.

En yakın arkadaşından, âşık olduğu çocuktan vazgeçmeye hiç niyeti olmayan Aoife, Joey'nin kendini yok edişine karşı elinden gelen her şeyi ortaya koyuyordu. Ancak o da anlamadığı bu dünyada boğuluyordu ve ona rehberlik eden tek şey yanan kalbiydi. Koşullar değiştikçe ve beklenmedik engeller aralarına girdikçe kalpler kırılacak, onarılacak ve yeniden kırılacaktı.

Tüm bu süreçte Aoife, Joey'ye asla sırtını dönmüyordu. Çünkü Joey de hiçbir zaman ona arkasını dönmemişti.

Günün sonunda, kalplerinin iyileşmeye ve aşklarının kurtarılmaya layık olup olmadığına karar verecek olan yine ikisi olacaktı.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-233-2
9 786253 662332

6'YI KAZANMAK

Özgün Adı: Redeeming 6
Chloe Walsh

Çevirmen : Özlem Gültekin
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Gülçin Özbek Kuyumcu
Düzelti : İrem Şimşek
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Brittany Vibbert / Sourcebooks
Kapak Uygulama : Ali Özer
Yan Kâğıt Tasarım : Aslıhan Özmen

Türü: Genç yetişkin - Dram
Kitap No: 2795

Duzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-366-233-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2023, 2024 by Chloe Walsh
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

CHLOE WALSH

Kazanmak ALTI'YI

6

Çeviren:
Özlem Gültekin

MARTI

Ninova

Altı'yı Kazanmak, ortaokulda birlikte okuduğum çocuklara adanmıştır. Onların şımarıklıkları, dostlukları, şakalaşmaları, komik atışmaları ve körü körüne sadakatleri; Johnny, Gibsie, Feely ve Hughie karakterlerine ilham vermiştir. Walshy, Slash, Al ve Madden:

Tommen Erkekleri serisinin İlk ve Gerçek Çocukları. (Evet, ben ilkiyle evlendim.)

Ninova

YAZARIN NOTU

Altı'yı Kazanmak, *Tommen Erkekleri* serisinin dördüncü ve Joey Lynch ile Aoife Molloy'un ikinci kitabıdır.

Bu kitaptaki bazı sahneler son derece rahatsız edici olabilir, bu nedenle okuyucuların hassasiyet göstermesi tavsiye edilir. Açık cinsel içerik, şiddet unsurları, yetişkin temalar, tetikleyiciler ve argo dili sebebiyle, 16 yaş ve üzeri okuyucular için uygundur.

Kitap, İrlanda'nın güneyinde 1999-2005 yılları arasındaki dönemde geçmekte ve İrlandaca diyalogları ile yerel argo ifadeler içermektedir.

Bu kitapta navigasyon yöntemi olarak standart bölüm başlıkları yerine bölümler, aşamalar ve kısımlar kullanılmıştır.

Bu macerada bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Chloe, xxx

İSİM TELAFFUZLARI

Aoife: İ-fa
Aoif: İif
Sean: Şawn
Gardaí: Gar-dee
Caoimhe: Kee-va
Tadhg: Tie-g (taygır gibi ama sonunda "r" olmadan)

BÖLÜM 1

1
HÂLÂ DENİYORUM
JOEY

"Çok sessizsin, Joey evlat."

"Ben iyiyim, Tony."

"Emin misin? Bir hayalet kadar solgunsun ve hafta boyunca kendin hakkında pek bir şey konuşmadın."

"Her şey yolunda."

"Sen ve Aoife..." Cümlesini yarıda bıraktı ama bir açıklama bekleyerek endişeli gözlerini benden ayırmadı.

"Harikayız, Tony." Dikkatimi elimdeki çark mandalına çevirmeden önce ona duymak istediği yalanı söyledim. "Her şey harika."

"Tanrıya şükür." Gözlerinde bir rahatlama belirdi. "O zaman ona ne olduğuna dair senin de bir fikrin yok, öyle mi? Evde tufan gibi bir yüz ifadesiyle dolaşıyor."

"Hiçbir fikrim yok." *Yalancı.*

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla çenesini kaşıdı. "Genellikle bir dram yaşandığında bunu bilen ilk sen olursun."

"Sanırım Noel tatilinde Casey'yle kavga etti."

"Öyle mi?"

Neden *ayrıldık* kelimesinin ağzımdan çıkmakta direndiğini açıklayamıyordum. Daha kötüsü, neden yalan söyleyip suçu onun en yakın arkadaşına attığımı da açıklayamıyordum ama yapmıştım. "Evet." Saçmalamaya devam ederek başımı salladım. "Sanırım öyle bir şeyler duydum."

Üzerinde çalıştığımız arabanın diğer tarafından beni izleyerek, "Tanrım, bu gerçekten büyük bir kavga olmalı," dedi Tony. "Günlerdir perişan halde. Çoğu gece ağlayarak uykuya dalıyor."

Siktir. "Gerçekten mi?"

Babası başını salladı.

Kalbim sıkıştı. "Tanrım."

Dikkatini tekrar elindeki işe çevirirken, "Onunla konuşmalısın," diye ekledi. "Seni dinler. Evi gözyaşlarına boğmadan önce onu genç Casey'yle arasını düzeltmeye ikna et."

"Tamam, ben... onu işten sonra arayacağım," demeyi başardım. Konuşmak bir yana nefes almak bile inanılmaz derecede zordu.

Çünkü bu benim suçumdu.

Molloy'un gözyaşları benim yüzümdendi.

Bütün bu lanet olası karmaşa, bozuk *DNA*'mın çekimine karşı koyma becerimin yetersizliğinin bir sonucuydu.

Kalbimin patlama noktasına kadar sıkıştığını hissedince çark mandalını elimden bıraktım ve arka kapıya yöneldim. "Beş dakikaya döneceğim."

"Yeni yılda şu lanet olası sigarayı bırak," diye arkamdan seslendi ama ses tonu yeterince şakacıydı.

Her halükârda, ikimiz de sigarayı bırakmayacağımı biliyorduk.

Zaten bu kadar çok şeyden vazgeçmişken olmazdı.

Arka tarafa süzüldüm, kulağımda dengede duran sigarayı dudaklarımın arasına aldıktan sonra tulumumun cebinden bir çakmak çıkardım. Sigarayı yakıp derin bir nefes çektim ve arkamdaki duvara yaslandığımda içimden milyonlarca farklı duygunun aktığını hissettim.

Bir duman bulutu üflerken *pes etmemek*, yapacağımı bildiğim şeyi yapmamak için kendimle içsel bir savaşa girmiştim. Nihayetinde bu sabah kardeşimden zorla kurtardığım telefonumu elime almam sadece birkaç dakika sürdü.

Sinirli bir nefes vererek ekran kilidini açtım ve Shane'den gelen bir başka aramayı reddettim. Rehberimde *Molloy*'un adını bulup *Ara* tuşuna tıkladım.

Dördüncü çalışta açtı ama selam bile vermedi. Onu suçlayamazdım. Selam vermesini değil, aslında telefonu yüzüme kapatmasını hak ediyordum.

Sigaramdan bir nefes daha çekip, "Benim," dedim sessizce. "Konuşabilir misin?"

Arka plandaki koşuşturma ve gürültü seslerinden işte olduğu anlaşılıyordu. Hattın diğer ucundaki gürültü kesildiğinde, onun sessiz bir yere geçtiğini fark ettim.

"Tamam," dedi sonunda. "Seni duyabiliyorum."

"İşte misin?"

Zehirli bir alaycılıkla dolu sesiyle, "*Hayır*," diye çıkıştı. "Yeni erkek arkadaşımla şehri turluyorum."

Onun huysuzluğunu sakince karşılayarak sigaramdan bir nefes daha çektim. "Peki sana nasıl davranıyor?"

Ukala bir tavırla, "Âşık olma hatasına düştüğüm son dallamadan çok daha iyi," diye yanıtladı. "Ne istiyorsun, Joe?"

"Ben sadece..." Başımı sallayıp konuşmaya devam etmeden önce acılı bir nefes verdim. "Seni merak ettim."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun, Molloy." Çaresizce omuz silkerek önümdeki toprak zeminde kalmış bir lekeye odaklandım. "Ben bir düğmeyi çevirip hislerimi kapatmadım..."

"Yapma," diye sözümü kesti. "İşte geçirmem gereken üç saat daha varken olmaz."

Acı dolu bir hırıltıyı bastırdım ve konuşmayı başka yöne çevirdim. "Tony ağladığını söyledi."

"Yani?"

"*Yani mi?*" Başımı salladım. "Bunu duymak beni kahrediyor. Ağlamanı istemiyorum, Molloy."

"Maalesef, genellikle bir kız sevgilisi tarafından bir kenara atıldığında olan şey budur."

"Dur." Hem kullandığı kelimelerden hem de sesindeki acıdan nefret ederek irkildim. "Seni bir kenara atmadım."

"Beni terk ettin, Joey," dedi boğuk bir sesle. "Bunu istediğin kadar nazik kelimelerle süsleyebilirsin, sonuçta yaptığın şey tam olarak buydu."

"Seni hâlâ seviyorum."

Keskin bir nefes aldığını duydum ancak uzunca bir süre sessiz kaldı. "Yapma."

Garajın arka duvarındaki yağ lekesine odaklanarak, "Seni çok seviyorum, Aoife Molloy," diye tekrarladım. "Hep seveceğim."

"O zaman beni geri al."

"Yapamam." Başımı iki yana salladım. Kalbim ortadan ikiye yarılıyormuş gibi hissediyordum. "Ben sana iyi gelmiyorum."

Tek istediğim Dinniman'a koşup onu kollarımın arasına almaktı ama bu kızla bir hata daha yapmayı göze alamazdım. Onu zaten kırmıştım.

"Temiz misin?"

Gözlerimi kapattım ve hafifçe başımı salladım. "Evet."

"Ne zamandan beri?"

"O geceden beri hiçbir şeye elimi sürmedim."

"Yeni bir sayfa açtığın için mi?"

"Kendimden çok utandığım için," dedim açıkça. "Seni maruz bıraktığım şeyler yüzünden, sana karşı davranışlarımdan utanıyorum."

O tekrar konuşana kadar uzun bir sessizlik yaşandı. Bu sırada kal-

bimin kulaklarımda gümbürdeyerek atışını duyduğuma yemin edebilirdim. "Yani iki haftadır hiçbir şey kullanmadın, öyle mi?"

Yine başımı salladım. "Evet."

"Tamam, beş dakikaya geliyorum," dediğini duydum. "Bir sigara molası hakkım var... Evet, Julie, sigara içmediğimi biliyorum ama sen sigara molası aldığında günde en az yedi kez senin yerini dolduruyorum. Bu yüzden benim de bir mola hakkım var." Hat kısa bir süre boğuklaştıktan sonra geri geldi. "Tamam, geri döndüm. Sadece Julie açgözlü bir sürtük gibi davranıyor."

"İş arkadaşlarınla kavga mı ediyorsun, Molloy?"

"Her zamankinden daha sık değil." Ses tonunda gizlemeye çalışmadığı bir sertlik vardı. "Ya Shane Holland? Ondan kaç haftadır uzaksın?"

"Aynı süre."

"Sana nasıl inanabilirim?"

"Bilmiyorum." Ağır bir iç çektim. "Elimdeki tek şey sözüm."

Hattın diğer ucundan, "Sana inanmak istiyorum, Joe," diye fısıldadı. "Hem de çok."

Ama yapamazsın. Kabaca boğazımı temizleyerek, "Anlıyorum," dedim ona. "Güvenebileceğin türden biri olamadığımı ikimiz de biliyoruz."

"Aramadın." Sesi suçlamayla doluydu. "Bir kere bile."

"Arayamadım." Fiziksel bir acı hissediyormuşçasına yüzümü buruşturup ona gerçeği anlatmak için kendimi zorladım. "Telefonumu daha bu sabah geri aldım."

"Kimden?"

"Tadhg'dan."

Bir duraksama oldu. "Telefonun neden Tadhg'daydı?"

"Çünkü elimde *bulundurmamam* gerekiyordu."

"Çünkü?"

Yüzümü buruşturdum. "Sebebini biliyorsun."

"Joe." Telefona doğru derin derin nefes aldı, bedeninin titrediğini anlamak için orada olmam gerekmiyordu. Biliyordum çünkü aynı titreme benimkinden de geçiyordu. "Gerçekten temiz misin?"

"Evet, Molloy." *Senin için.* "Gerçekten temizim."

"O zaman neden bu durumdayız? Neden ben buradayım da sen *değilsin?*"

"Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne için?" dedi tersleyerek. "Başkalarıyla yatmak için mi?"

Gözlerimi kısıp, "Kendimi düzene sokmak için," diye sertçe düzeltim. "Başka biriyle takılmadığımı *bildiğin* halde sakın bunu kastetmeye kalkma."

"Peki madem temizsin, o zaman neden sadece..." Duraksayarak titrek bir nefes verdi. "Biliyor musun? Boş ver. Sana bir daha yalvarmayacağım. Eğer tekrar bir araya gelmek için aramadıysan, o zaman telefonu kapat."

"Molloy."

"Ciddiyim, Joe. Beni bir daha arama. Fikrini değiştirmediğin sürece."

Hat kesilince başımı arkamdaki beton duvara yasladım.

"Siktir."

Hızlı ve sert nefesler alırken numarasını yeniden çevirip ona tam olarak istediği şeyi vermemek için direndim. Kendimi bundan alıkoymanın tek yolu, beni ne kadar isterse istesin onun bana kesinlikle ihtiyacı olmadığını bilmemdi.

Şimdi değildi.

Henüz olmazdı.

Kendimi kontrol edemezsem hiç olmayacaktı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

2
BİRA SERVİSİ VE ŞEREFSİZLERLE UĞRAŞMAK
AOIFE

Aramayı sonlandırıp telefonumu siyah önlüğümün cebine attım. Ellerimi silkeleyerek beni tamamen ele geçirmeden önce umutsuzca duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Yeni Yıl Arifesi'nde Joey'nin kapısına dayanmamın üzerinden tam bir hafta geçmişti. O günden beri *hiçbir şey* değişmediği için hâlâ darmadağın halde dolaşıyordum.

Biz hâlâ barışmamıştık.

O hâlâ yoktu.

Ben hâlâ paramparçaydım.

Kendini toparla, Aoife.

İştesin.

Eve gittiğinde ağlayabilirsin.

Sakın kendini rezil etme!

Sigara içme alanının köşesine çöküp olduğum yerde sallanma isteğine boyun eğmeyi reddediyordum. Bu yüzden omuzlarımı geriye attım, çenemi yukarı kaldırdım ve salınarak bara doğru yürüdüm. İçten içe parçalanıyor olabilirdim ama bunu asaletle yapacaktım.

O sadece bir çocuk.

Sadece bir çocuk.

Bunu atlatabilirsin.

Yerime döndüğümde yanımdan süzülüp geçerken, "Bara göz kulak ol," diye mırıldandı Julie. "Sigara içmeye gidiyorum."

Geçen eylül ayında on sekizime girdiğimden beri barın arkasında yeterince çalışmış, fazlasıyla bira doldurmuştum. Artık bira musluğunun etrafında nasıl çalışacağımı biliyordum. Siparişler gelmeye başlayınca göğsümü öne çıkardım ve flört edip gülümseyerek profesyonel bir tavırla hepsini kolayca hallettim.

Ne yazık ki, o siparişlerden biri tüylerimi ürperten bir adamdan geldi.

Joey'nin babası oturduğu bar taburesinden, "*Jameson* sek, buzsuz," diye seslendi.

Ninova

Kendimi gülümsemeye devam etmeye zorlayıp hızla içkisini hazırlamaya koyuldum. Gözlerini sırtımda hissettiğimde irkilmemek için zorlukla direndim.

İçkisini önündeki bira altlığına bıraktığımda, "Ne oldu?" diye alay etti Teddy. "Bana birkaç tatlı söz yok mu?"

"Üç *euro* lütfen," diye yanıtladım. Gülümsememi korumak için gösterdiğim çabadan çenem ağrıyordu.

Kot pantolonunun cebine uzandı, çıkardığı bir avuç bozuk parayı önümdeki bar tezgâhına sertçe vurunca madeni paraların hepsi etrafa saçıldı. "Sayabilirsin değil mi, kızım?"

"Tabii ki sayabilirim," diye yanıtladım. Paraları kendime doğru kaydırırken beni tartışmaya çekmesine izin vermemeye çalışıyordum. "İçkinizin tadını çıkarın."

"Şu bluzun birkaç düğmesini açarsan, içkimden daha çok keyif alırım."

Bu kez gerçekten *ürperdim*. "Evde ilgilenmen gereken bir karın yok mu, Teddy?" Kasanın başına geçip paraları saydım ve bozuklukları gözlere bıraktıktan sonra çekmeceyi gürültüyle kapattım. "*Hamile* bir eş."

Müşterilerden teklif almaya yabancı değildim. Bu işin bir parçasıydı ama karşımdaki Joey'nin babasıydı. Üstelik onun bildiği kadarıyla ben oğlunun kız arkadaşıydım.

Bu, beni arka tarafa atıp hızlıca seks yapma girişiminde ilk denemesi değildi ancak durumun iğrençliğini azaltmıyordu. Görev bilinciyle yorumlarını görmezden gelmeye çalışarak bardakları topladım ve barı sildim. Ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Bana bir şey söyle." Taburesinde hafifçe kayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana öfkeli bir bakış attı. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Sanırım Joey'yi kastediyorsun?" diye karşılık verdim. Benden cevap almadan bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

Sertçe başını salladı, soğuk kahverengi gözlerini benden hiç ayırmadı.

İçten gelen bir itirafın bu adama hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyordum ve onun yüzünden işimi kaybetmek gibi bir niyetim olmadığı için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Daha önce de söyledim. Oğlun beni tatmin etmekten çok daha fazlasını yapıyor."

"O bir çocuk."

"Peki ya ben neyim?" dedim duygusuz bir sesle. "Orta yaşlı bir kadın mıyım?"

"Eğer baban olsaydım, o barın arkasında çalışmazdın."

"Babam olabilecek kadar yaşlı olduğun kesin."

Burun delikleri genişledi. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

"Tamam, artık durman gerekiyor." Gülümsemem soldu ve ona sert bir bakış attım. "Eğer Joey, benimle böyle konuştuğunu bilseydi..."

"Ne olurdu?" Tehditkâr ses tonuyla sözümü kesti. "Ne yapardı, kızım?"

Sesimi kısık tutarak, "Senin o lanet olası boynunu kırardı," dedim sertçe. "Şimdi, geri çekil."

"Pekâlâ, benim delikanlıyı hiçbir yerde göremiyorum. Peki ya sen?" Dirseklerini bara yaslayıp bana doğru eğildi. "İşten kaçta çıkıyorsun?"

"Saçı bir çil geçe."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu asla demek," diye çıkıştım. "Yani, asla olmayacak. En çılgın rüyanda bile göremezsin. O yüzden neden içkini bitirip karşıdaki barlardan birine geçmiyorsun çünkü her ne arıyorsan benden bulamayacaksın."

"Yani gösterip vermeyenlerdensin."

İğrençliğin sınırlarını aştığında, barın uzak köşesine giderek aramıza mümkün olduğunca uzun bir mesafe bıraktım. Adamın varlığı tüylerimi ürpertiyordu, Julie molasından ne kadar çabuk dönerse o kadar iyi olurdu.

Birkaç dakika sonra parmağını büküp boş bardağını işaret etti. Çığlık atma isteğimi bastırarak gönülsüzce barın onun oturduğu ucuna doğru ilerledim ve boş bir ifadeyle ona baktım.

Teddy barın üzerine bir avuç bozuk para daha çarptı. "Bir tane daha."

Bozukluklarını sayıp kasaya attım, ardından ona tercih ettiği zehirden bir kadeh daha doldurdum.

Viski.

Önüne bıraktığım bardağı kavrarken, "Onun bir felaket olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Teddy dili dolanarak. "Kendine engel olamıyor. Kanında var."

Joey'den bahsettiğini biliyordum ama onunla atışmayı reddettim. Şu an aramızda ne yaşanırsa yaşansın, beni terk etmekle canımı ne kadar acıtırsa acıtsın ona olan sarsılmaz sadakatimin zirvesinde ölmeye hazırdım.

Kadehinden bir yudum alıp, "Çocuk kafadan sakat," diye devam etti. "Hep öyleydi. Doğduğu günden beri sorun oldu."

"Acaba neden?"

Bana o soğuk gözleriyle dik dik baktı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Geri adım atmadan, "Yeterince biliyorum," dedim ona.

"Hiçbir halt bildiğin yok." Yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. "Sonunda ya kendini ya da bir başkasını öldürecek."

"O zaman umalım da o sen ol."

Cevabım onu şaşırtınca kaşlarını kaldırdı. "Benden korkmuyorsun. Öyle değil mi, kızım?"

Gözlerinin içine bakarak, "Ben erkeklerden korkmam," diye lafı yapıştırdım. "Çünkü hayatımdaki adam bir kadına nasıl davranılacağını biliyor."

"Daha önce de söyledim, benim delikanlı hâlâ bir çocuk."

"O, babasından daha erkek."

Baskılarına boyun eğme niyetim olmadığını anlayınca, Teddy dudaklarının arasında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp elinin tek bir hareketiyle beni yanından kovdu.

Kızgınlıktan çok rahatlamış hissederek tekrar barın diğer ucuna doğru ilerledim. Julie'nin sigara molasından döndüğünü gördüğümde derin bir iç çektim.

"Güzel, hâlâ burada." Sigara paketini barın altına bıraktı, saçlarını kabartıp gülümsedi. "Akşam boyunca izlenecek bir şey."

Teddy'yi kastettiğini biliyordum ve bu düşünce midemi bulandırmıştı.

Dışarıdan bakan biri için yakışıklı bir adam sayılabilirdi. Uzun boyluydu, sarışındı, altın rengi bir teni ve güçlü, kaslı bir fiziği vardı. Fakat onu tanıdıktan, yüzeyin altında gizlenen kötülüğünü fark ettikten sonra görünüşünü güzellikle karıştırmak imkânsızdı.

Bu adamın, beş muhteşem insanın babası olmasını hâlâ aklım almıyordu ama olmuştu. Üstelik dört oğlu da ona insanı huzursuz edecek kadar çok benziyordu. Shannon bu gen havuzunun istisnasıydı, görünüş olarak açıkça Marie'yi andırıyordu.

Aklım Joey'ye kaydığında omuzlarıma yüklenen öfkenin ağırlığı büyük ölçüde hafifledi. Babasıyla, onun hayatı boyunca katlanmak zorunda kaldığı adamla aynı ortamda olmak bile tüylerimi ürpertiyor ve kararlılığımı zayıflatıyordu.

Bara yaslanmış halde karşımda duran bu pisliğe dönüşmemeye çalıştığı için ona nasıl kızabilirdim? Bizim, onun ebeveynlerine dönüşmemizden korkmuş ve bunun olmasını engellemek için sert önlemler almıştı.

Beni korumak için.

Bir süre önce telefonda beni sevdiğini söylemesi doğru değildi, bu saçmalıkları kendine saklamalıydı ama göğsümdeki acıyı hafifletmediğini söylesem yalan olurdu.

Sadece biraz.

"Hamile misin?" Cuma akşamı işten döndüğümde kapıdan içeri girer girmez annemin sorduğu ilk soru buydu.

Çantamı mutfak masasına bırakıp şaşkınlıkla anneme dönerken, "*Ne* miyim?" diye sordum.

Elindeki ütüyü bırakarak, "Hamile misin?" diye tekrarladı. "Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin, Aoife." Ellerini pantolonuna silip ütü masasının etrafından dolaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sana bağırmayacağıma söz veriyorum, canım. Ama sonradan öğrenmektense şimdi bilmeyi tercih ederim."

Montumu çıkararak mutfak sandalyesinin arkasına asarken, "Hayır, *hamile* değilim," dedim sertçe.

"Ama cinsel olarak aktifsin."

Topuklu ayakkabılarımı bir kenara fırlatıp, "Aman Tanrım," diye inledim. "Kadın, sen neyin peşindesin?"

"Seks yapıyorsun."

"*Böyle bir şeyi söylemeye nasıl cüret edersin*," diyen bir bakış attıktan sonra devam ettim. "Seks yapıyor olsam bile, ki kesinlikle yapmıyorum. Hap kullanıyorum, hatırladın mı? On dört yaşımdayken birlikte gidip almıştık."

"Ağır geçen regl dönemlerinde sana yardımcı olması içindi," dedi annem. "Paul'le seks yapman için sana yeşil ışık yaktığımdan değildi."

"Zaten ben de seks yapmadım." Utangaç bir şekilde omuz silkerek, "Yani Paul'le," diye ekledim.

"Artık yapıyorsun." Bana destekleyici bir gülümsemeyle baktı. "Joey'yle."

Homurdandım. "*Hayır.*"

Annem tek kaşını kaldırdı. "Sen beni aptal mı sanıyorsun? Karşında baban yok. Beni kandırmaya çalışma, genç hanım. O çocuk yatıya kaldığında neler olduğunu çok iyi biliyorum."

"Aman Tanrım."

"Eğer genç Joey'yle cinsel olarak aktifsen, benden saklamana gerek

yok," diye devam etti. "Uzun süredir birliktesiniz. Kızgın değilim, aşkım. Sadece endişeliyim."

"Onunla seks yapıyorsam ne olmuş?" Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Artık on dört yaşımda değilim anne. On sekizimdeyim, unuttun mu?"

"Tamam," dedi gergin bir sesle. "Söylediğin için teşekkür ederim."

"Rica... ederim?"

"Peki korunuyor musun?"

"Doğum kontrol hapı *kullanıyorum*," diye yavaşça tekrarladım. "Daha ne kadar korunabilirim?"

"Prezervatifle."

Tuhaf bir rahatsızlık hissiyle burnumu kırıştırdım.

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Aoife.*"

"Ne var?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Korunuyoruz işte."

Endişeyle dolu sesiyle, "Peki haplarını her gün aynı saatte alıyor musun?" diye diretti. "Hem de hiç aksatmadan?"

Tedirgin oldum. "Tüm bunları bana neden soruyorsun?"

"Çünkü huysuzsun, bütün zamanını odana kapanarak geçiriyorsun, at gibi yiyorsun ve her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyorsun."

Ellerim kalçalarımda, "Bunlar hamile olduğum anlamına geliyor, öyle mi?" diye sordum. "Sırada ne var? Bana kilo aldığımı da mı söyleyeceksin?"

"Aoife."

"Hayır, anne. Hamile değilim." Başımı iki yana sallayıp buzdolabına doğru yürüdüm ve kapağını hızla ardına kadar açtım. "Noel'den önce regl oldum."

"Gerçekten mi?"

"*Evet.*"

"Emin misin?"

"Evet, anne." Gözlerimi devirdim. "Çok net hatırlıyorum çünkü o hafta Casey'yle alışverişe çıkmıştık ve *The Modern*'den, Katie'nin doğum gününde giymek istediğim gerçekten şirin görünen beyaz eteği alamamıştım. Hem de sadece on pound gibi bir fiyata harika bir fırsattı ama beyaz giyme riskini alamayacağımı biliyordum."

Annemin gözleri büyük bir rahatlamayla parladı. "Ah, Tanrıya şükür."

"Bu arada, bana duyduğun güven için teşekkürler. Hayatımı mahvetmeyi becerebileceğime dair büyük inancını gerçekten takdir ediyorum."

Elimi amaçsızca havada salladım. "Umarım Kev'e de aynı destekleyici konuşmayı yapmayı planlıyorsundur çünkü o da nadiren odasından çıkan huysuz bir piç."

"Saçmalama." Annem sanki o güne kadar duyduğu en komik şeymiş gibi elini havada savurdu. "Kardeşin bana karnında bir torun getiremez."

"Sen, Joey ve benim bu kadar kalın kafalı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım ikinizin ayakları da ilk aşkın sancısıyla yerden kesilmiş durumda." Konuşmaya devam ederken hem sesi hem de bakışları yumuşamıştı. "Bence duygular mantığın önüne geçtiğinde birçok hata yapılabilir."

Buzdolabının kapağını sertçe kapattım. "Bu da senin ne kadar yanıldığını gösteriyor," diye cevap verdim. "Çünkü Joey ve ben artık birlikte bile değiliz."

"Değil misiniz?" Gözleri kocaman açıldı. "Bunu bilmiyordum, canım."

Kapıya doğru ilerleyip, "Artık biliyorsun," dedim kuru bir sesle. "Kırık bir kalbi taşıyorum, torununu değil, anne."

Arkamdan, "Aoife?" diye seslendi. "Bekle, tatlım. İstersen bunu konuşabiliriz. Senin için buradayım, canım."

Merdivenleri hışımla çıkarken omzumun üzerinden, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim terslenerek.

Yapamam.

3
BÖLGE SAVAŞI
JOEY

Cumartesi öğleden sonra *Hurley* sopasını eline almış halde GAA sahasının etrafında peşimden koşarken, "Sen neyin kafasındasın?" diye sordu. "Üçüncü sınıfta ilçe finalini kazandığımızdan bu yana seni bu kadar heyecanlı görmemiştim."

Hurley sopamla topu çekerek tekrar ona atmak için yanından kıl payı geçtiğimde, "Hiçbir şey," dedim nefes nefese. Tony dükkânı erken kapatmış, bu da beni işsiz güçsüz bırakmıştı. Bu yüzden arkadaşlara mesaj atıp benimle top çevirmeye gelmelerini istemiştim. "Noel'den beri dışarı çıkmadım."

Alec, Podge'un *hurley* sopasını sertçe keserek topu çaldı. "Peki Noel Baba senin çorabına ne bırakmış?" diye homurdandı. "Uyuşturucu mu?"

Gerçeklerle yüzleşme. "Hiçbir şey."

Podge inanmayarak gözlerini kıstı. "Öyleyse neyin var senin?"

Hızlı ve sert nefesler alırken, "Hiçbir şey," deyip omuz silktim. "Sadece artık bu saçmalıklardan bıktım."

"Yani?"

"Yani artık aptalca şeylerle işim bitti."

"Yani melek bacaklardan zevk almakla o kadar meşgul ki, kafayı bulmaya bile vakti yok," diye kıkırdadı. "Tanrım, kızın amının tadı tanrıların içkisi ya da ilahlar her ne yiyorsa onun kadar leziz olmalı. Ah, Tanrım... lanet olsun, bana onunla *vurma.*" Başının yanını tutarak inledi. "Kahretsin, Joe. Kask taktığım için şanslısın. Beyin hasarına neden olabilirdin."

Hurley sopamın ucunu boğazına tehlikeli derecede yakın tutmaya devam edip, "Hayır, kask taktığın için *sen* şanslısın," diye karşılık verdim. "Kız arkadaşımın amını aklından bir daha geçirirsen kafanı omuzlarından kesip atarım, duydun mu?"

"Kes şunu, Al." Podge sertçe çıkışarak ilgimi tekrar üzerine çekti. "Bu ne anlama geliyor, Joe?" Dikkatle yüzüme odaklanmıştı. "Aptalca şeylerle işinin bittiğini söylerken Holland ve ekibini mi kastediyorsun?"

Sert bir şekilde başımı salladım. "Hepsini kastediyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet." Huzursuzca omuz silktim ve topu sopamın ucunda sürerek tek başıma koştum. Ardından topu uzak kale direğinin üzerinden ustalıkla aşırıp kaleye gönderdim.

Ensemden aşağı ter damlarken topu kalenin arkasından aldım ve vücudumdaki gerginlikten kurtulma umuduyla tekrar koşmaya başladım. En son ne zaman bir şey kullanmadan bu kadar uzun süre ayık kaldığımı hatırlamıyordum. Fakat hâlâ buradaydım, hâlâ deniyordum, hâlâ dayanıyordum.

Onun için.

Topu alıp yanlarına geri döndüğümde, "Ne kadar zaman oldu?" diye sordu Podge.

Alec araya girdi. "Ne kadar zaman olan ne?"

Alnımdan damlayan teri silmek için formamın kenarını kullanarak, "Birkaç hafta," diye yanıtladım. "Bu şarkılar söyleyip kutlanılacak kadar uzun bir zaman değil ama bir başlangıç."

İçimde hiçbir antrenmanın yok edemeyeceği kaygılı, korkunç bir titreme vardı. Elbette nedenini biliyordum. Bedenim antrenman yapmak için can atmıyordu. Yemek veya su istemiyor, bir sigarayla tatmin olmuyordu. *Daha fazlasını* istiyordu.

Açlıktan ölüyordum.

Ancak bugün geldiğim noktaya ulaşmak için geçirdiğim iki haftalık cehennem bana bir şeyi kanıtlamıştı. Bedenimi biraz daha aç bırakmaya yetecek kadar güçlüydüm. Bir saat daha, sonra bir saat daha...

Devam et, dostum.

"Kahretsin." Podge'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. Alec'e uzun koşu yapmasını söyledi, ardından topu hızla sahaya gönderdi. Alec onları duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Bu ani yaşam değişikliğinin Aoife'yla fazlaca ilgili olduğunu düşünerek yanılıyor muyum?" diye sordu. "Üzerinde iyi bir etkisi var, dostum."

Zorlanarak olsa da hayatımdaki iki kız dışında güvendiğim tek kişiye, "Biz biraz ara veriyoruz," dedim sesli bir şekilde.

Kızıyla olan ilişkime dair tek bir bilgi vermeksizin Tony'yle bir hafta boyunca çalışmayı başarmıştım. Onunla ve bilinmeyenle yüzleşmek kolay olmamıştı ama hakkını vermek gerekiyordu, adam bana her zamanki gibi davranmıştı.

Gözleri büyürken, "Sen ve Aoife mı?" diye sordu Podge. O an onun aynı şeyi yapmayacağını hemen anladım. "Ne zamandan beri?"

"Ona ne yaptığımı görecek kadar kafamı kıçımdan çıkardığımdan beri."

"Sen ciddi misin?"

"Hadi ama, Podge." Bir kez olsun gerçeği söylemeye karar verip omuz silktim. "İzlediğim yolun Aoife'nın gittiği yolla örtüşmediği açıkça ortada, dostum."

"Bu senin için önemli, öyle mi?"

"O benim için önemli."

"Tamamen mi ayrıldınız?"

Sorduğu soru kalbimin parçalanmasına, aklımın ise "*siktir, umarım öyle değildir*" diye haykırmasına sebep oldu. "Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Kendimi toparlayıp toparlayamayacağıma."

"Görünüşe göre bunu başarmışsın."

Kendimi zorlayarak, "Şimdi de bunu sürdürüp sürdüremeyeceğime bağlı," diye ekledim. "Kabul edelim ki bu konuda geçmişim pek parlak değil, dostum."

"Peki bu mola onun fikri miydi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Benimdi."

"Yani, bu verilen ara süresince ikinizin de başkalarıyla görüşeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Düşüncesiyle bile midem bulanınca, "Hayır," diye karşı çıktım. "Başka bir kızı *düşünmek* bile istemiyorum, dostum."

"Peki ya o?" diye ısrar etti. "Başka erkekleri düşünüyor mu?"

"Düşünmeli," diye mırıldandım. "Ama hayır. Sanmıyorum."

"Ya düşünürse?"

Kükreme isteğimi bastırdım. "O zaman onu engellemeyeceğim."

"Tanrım... onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Hayattan bile çok.

"Seviyorsam ne olmuş?" Hemen savunmaya geçerek sertçe çıkıştım.

"Bir şey yok, dostum. Gerçekten, bir şey yok," dedi hemen beni yatıştırmaya çalışırcasına. "Seni anaokulundan, hatta dört yaşımızdan beri tanıyorum ve hiç kimseye hislerini itiraf ettiğini duymadım."

Omuz silktim, bu sorgulama beni rahatsız ediyordu.

"Açıkçası, ikinizin arasındaki o tuhaf kimyayı ilk yılımızda sınıfa girdiğimiz an fark etmiştim. Sadece bu kadar derin olduğunu hiç anlamamıştım." Başını sallayıp konuşmaya devam etti. "Ona olan takıntının, başka şeylerden çok Ricey'yi kızdırmakla ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Ah, evet." Yıllar boyunca Ricey'nin bizi şakalaşırken yakalayıp delirdiği sayısız anı düşünerek kendi kendime sırıttım. "O da keyifli bir durumdu."

"Topu daha uzağa atamaz mıydın?" Alec elinde topla nefes nefese bize doğru koştu. "Geri almak için çalılıklara tırmanmak zorunda kaldım."

"Üzgünüm, Al." Podge kıkırdadı, ardından dönüp bana göz kırptı. "Kendine hâkim olmaya devam et, Joe."

"Plan o."

"Kendine hâkim olmaya devam etmek mi? Plan mı?" Alec başını sallayarak homurdandı. "Neden siz ikiniz yanımdayken hep bilmece gibi konuştuğunuzu hissediyorum?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Çünkü sezgilerin güçlü," diye karşılık verdi Podge.

"Hayır, hiç de değil," dedi Alec homurdanarak. "Ne yaptığınızı çok iyi biliyorum. İnkâr etmeyin."

"Sezgilerinin kuvvetli olduğunu söyledi, Al." Topu ona doğru fırlatıp güldüm. "'Sezgisel' ne demek biliyor musun?"

"Tabii ki ne anlama geldiğini biliyorum." Alec havada süzülen topu yakaladı. "Her şeyi sorgulamak ve etrafında söylenen tek bir kelimeye bile güvenmemek."

Podge başını geriye atarak güldü. Ben de elimle yüzümü ovuşturup, "Ona paranoya denir, Al," diye mırıldandım.

"Öyle *mi?*"

Podge kıkırdadı. "Evet, dostum. Bu tamamen farklı anlamı olan bambaşka bir kelime."

"Belki de az önce sana çok sert vurdum," dedim kuru bir sesle.

"Paranoya." Alec kaşlarını çattı. "O zaman 'sezgisel' ne?"

"Bir daha asla olmakla suçlanmayacağın bir şey," diye güldü Podge.

Geri geri koşarak, "Tamam çocuklar, dağılın ve hava kararmadan bir top daha çevirelim," diye talimat verdim. "Gelecek hafta St. Fintan'la maçımız var ve o heriflerin bizi rövanş maçında elemelerine izin vermeye niyetim yok."

Umutlu bir ses tonuyla, "Yani okul yönetimi kararını sana bildirdi mi?" diye sordu Alec.

Havada süzülen topu yakalamak için zıplarken, "Evet, annemi dünden önceki gün aradılar," diye yanıtladım. "Görünüşe bakılırsa, dokuz candan sonuncusunu yaşıyorum."

"Yani okuldan atılmıyorsun, öyle mi?"

Sırıttım. "Bu hafta değil."

Podge kolumu dürterek misafirlerimizin geldiği konusunda beni uyardığında saat akşam beşe yaklaşıyordu. Yarı karanlıkta gözlerimi kısıp sahanın uzak ucundan bizi izleyen yüzleri tanımaya çalıştım ama başaramadım. Tüylerim ürperdi ve vücudum bilinmeyen tehdit karşısında gerildi.

"Kesinlikle bizi izliyorlar," diye mırıldandı Podge.

"Bence Tommen'dan geliyorlar," dedi Alec çenesini ovuşturarak. "O iri adamı kesinlikle yerel gazetede ragbi oynarken gördüm."

"Evet, *Biddies*'de takılıyorlar."

"Burada ne halt ediyorlar?" diye sordum sertçe.

"Evet. Yanlış saha."

"Daha çok, şehrin yanlış tarafı denilebilir."

Beş dakika daha topu birbirimize atmaya devam ettik. Ancak çok geçmeden gitmeye hiç niyetleri olmadığı anlaşıldı.

Kaskımı fırlatıp atarak, "Bana bir saniye verin," diye çıkıştım. "Bunu halledeceğim." Sinirli bir şekilde, benim lanet olası sahamın kenarında toplanmış zengin şerefsizler grubuna doğru ilerledim.

Aceleyle peşimden gelerek, "Saçmalama, Joe," diye uyardı Podge.

"Evet, dostum." Alec mırıldanarak ona katıldı. "Orada altı kişiler."

"Bir sorununuz mu var, pislikler?"

Tişörtümün arkasını tutarak, "Ah, Tanrım," diye inledi Alec. "Öleceğiz."

"Sağır mısınız?" Silkelenip ondan kurtuldum, tüm dikkatim beni izleyen çocuklardaydı. "Size lanet olası bir soru sordum!"

İçlerinden biri, "Evet, işte bu o," dedikten sonra güvenli bir şekilde daha iri olanın arkasına saklandı.

"Konuşmayı sen yap, Gibs."

Bu seferki sarı saçları ve şapşal gülümsemesiyle tanıdık bir görünüşe sahipti. "Merhaba, dostum."

Ninova

Hurley sopasını elimden bırakmadan aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ben senin dostun değilim." Öfkeyle konuşmaya devam ederek, "Ayrıca en son kontrol ettiğimde, ragbi kulübü şehrin diğer tarafındaydı," diye hatırlattım. "Burada işiniz yok."

"Aman Tanrım." Sarışın çocuğun gümüşi gri gözleri, şakacı bir muziplik olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle parladı. "Yoksa bir bölge savaşına mı giriyoruz?" diye sordu kıkırdayarak.

Kaşımı kaldırdım. "Bölge savaşı mı?"

"Evet." Hevesle başını salladı. "Tıpkı *Grease*'deki *T-Birds* ve *Scorpions* gibi."

"*Grease* mi?" Ona ağzım açık bakakaldım. "Sen ne saçmalıyorsun?"

"Gibsie'ye aldırma," dedi içlerinden biri. Bu çocuk kesinlikle tanıdıktı. "Kendisi biraz arızalı."

Ona temkinli bir şekilde bakarak, "Seni nereden tanıyorum?" diye sordum.

"Ben Hughie Biggs." Ellerini yukarı kaldırdı, evrensel barış işaretini yapıp hemen kendini tanıttı. "Kız kardeşlerimiz arkadaş."

İri olan önünde bir mendil sallayarak, "Evet," diye kıkırdadı. "Barış için geldik."

Hughie başını sallayarak, "Kes sesini, Gibs," diye mırıldandı. "Tanrım, dostum."

Şaşırmış bir şekilde yumruklarımı açtım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Ortada bir tehdit yoktu. Vücudumun bunu algılamasını sağlamalıydım.

Hughie'ye hitap edip yanındaki kas yığını gorili görmezden geldim. "Burada ne yapıyorsun, Biggs?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

"Aslında seni arıyordum."

Şimdi tekrar tetikteydim. "Neden?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ben yabancılara iyilik yapmam."

Umut dolu ses tonuyla, "Kız kardeşlerimiz arkadaş," diye tekrarladı. "Bu bizim de bir tür arkadaş sayıldığımız anlamına gelir ya da tanıdık sayılırız... hayır mı? Tamam o zaman."

Aşırı gelişmiş bedenleri, tasarımcı kıyafetleri ve pahalı saç kesimle-

* Yönetmenliğini *Randal Kleiser*'in yaptığı, 1978 yılında yayınlanan ABD yapımı müzikal/romantik komedi filmdir. Aynı isimli *Broadway* müzikalinden sinemaya uyarlanmıştır. *T-Birds* ve *Scorpions* ise filmin karakterleridir. (ç.n.)

riyle önümde duran pisliklerin her birini teker teker inceledim. "Ben arkadaş edinmem," dedim soğuk bir sesle. "İyilik de yapmam."

Kollarını alınganlıkla göğsünde kavuşturarak, "*Hey*," diye homurdandı Alec. "Çok teşekkürler, dostum. Peki ben neyim? Köpek boku mu?"

"Kapa çeneni, seni salak," dedi Podge söylenerek. "Bırak bu işi Lynchy halletsin."

"Tamam." Hughie başını salladı. "Belli ki buraya gelmek kötü bir fikirdi."

Gözlerini kaçırana kadar ona dik dik bakıp, "Kesinlikle," diye hırladım. "Görüşürüz."

"Ne?" dedi iri olan. "Hayır, hayır... bu harika bir fikirdi ve ne için geldiysem onu alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Peki neymiş o?"

Kaşlarını oynatarak, "Moher kayalıklarına bir gezi yapmayı düşünüyoruz, anlarsın ya?" deyip kıkırdadı.

Ona boş gözlerle baktım.

"Uyuşturucuya ihtiyacımız var."

Başını ellerinin arasına alarak, "Tanrım, Gibs," diye inledi Hughie. "Nezaket, dostum. *Nezaket.*"

"Uyuşturucu mu?" Tek kaşımı kaldırdım. "Peki neden bana geldiniz?"

"Çünkü söylentileri duyduk," dedi bir diğeri.

Kaşlarımın ikisi de kalktı. "Söylentiler mi?"

"Hughie'den duyduklarımız," dedi iri olan.

Hughie yüksek sesle inledi. "Tanrım, Gibs."

"Senin uyuşturucuyla kafayı bozduğunu söyledi ve onlardan biraz ödünç almam gerek."

Geriye doğru bir adım atarak, "Gerçekten çok teşekkürler, Gibs," diye mırıldandı Hughie.

Gözlerimi iri olana diktim. "Sen de bu konuda sana yardımcı olabileceğimi mi düşündün?"

Hevesle başını salladı.

"Bana bak pislik," derken antrenman kıyafetlerimi işaret ettim. "Sana bir satıcı gibi mi görünüyorum?" Cevap vermekte gecikince gözlerimi kıstım. "Ben lanet olası bir satıcı değilim."

Tatlı bir ses tonuyla, "Ama bağlantıların *var*, değil mi?" dedi ikna et-

Ninova

meye çalışırcasına. "Bilirsin işte, düşük yerlerde pis işler yapan arkadaşlar falan? Sen Elk's Terracelısın, değil mi?"

"Bir, ben senin arkadaşın değilim. İki, yüzüme karşı senden daha aşağı bir yerden geldiğimi ima ederek beni aşağılıyorsun ve bu bile ağzının ortasına bir tane yapıştırma sebebi. Üç, senin için bir bok yapmıyorum. Şimdi defol git."

"Bu üç nedenin hepsinin adil ve doğru olduğunu kabul ediyorum," dedi iri olan. "Çekip giderek seni gerçekten memnun etmeyi çok isterdim ama bu uyuşturuculara kaptanım için ciddi anlamda ihtiyacım var."

"Kaptanın için mi?"

"Evet, kaptanım." Hevesle başını salladı. "Şu anda zor zamanlar geçiriyor, gerçekten çok zor bir dönem. Noel'den önce ameliyat oldu. Anlayacağın, zavallı herif o zamandan beri kaskatı kesildi. Tek istediğim onu rahatlatacak bir şey."

"Gus, değil mi?" diye sordum sakince. "Adın bu muydu?"

Mahcup bir sırıtışla, "Gibsie," diye düzeltti. "Her ne kadar annem Gerard diye seslense de adım Gibsie..."

"Annenin sana nasıl seslendiği umurumda değil," dedim uyarı dolu bir bakış atarak. "Kaptanına ve geçirdiği şu *ameliyata* gelince. Ona doktora gitmesini ve başkalarının yaptığı gibi reçete yazdırmasını söyle." Ardından Hughie'ye döndüm. "Buraya bir daha gelme, Biggs." Devam etmeden önce yanındaki iri gorili işaret ettim. "Özellikle de bununla birlikte hiç gelme."

"Ama doktor bana ot için reçete yazamaz!" diye ağzından kaçırdı iri olan. "Lütfen... Hadi ama, dostum. Sadece biraz ot."

"'Ben satıcı değilim' cümlesinin neresini anlamakta zorlanıyorsun?"

"Biliyorum. Biliyorum, satıcı değilsin falan. Seni duydum," diye mırıldandı. "Sadece bu gece için bir istisna yapabilirsen, sana gerçekten borçlu olurum."

"Bana zaten borçlusun," dedim homurdanarak. "Hayatımın asla geri alamayacağım son beş dakikasını."

"Bu geceki partimize gelebilirsin," diye teklif etti. "Hughie'nin evinde. Doksanlar temalı..."

"Hayır, öyle olmayacak, Gibs."

"Evet, olacak," diye diretti iri olan ve yeniden bana döndü. "Ailesi Portekiz'de. Bütün gece bedava içki ve şey, sosisli börek de var."

"Bedava sosisli börek mi?" Heyecanlanmış gibi yaptım. "Bunu neden daha önce söylemedin? Ben varım."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Elbette gerçek değil, seni aptal."

"Ödeyebiliriz," dedi içlerinden biri. Bunun saçları koyuydu. "Paramız var." Diğerlerinden biraz daha geride duruyordu. "Ne istersen. Sorun olmaz."

"Kahretsin, Feely. Dostum, böyle söyleme," diye inledi Hughie. "Sadece iki yüzümüz var."

Şimdi *dinliyordum*. "İki yüz mü?"

Kot pantolonunun cebinden bir deste yirmilik çıkarıp, "Evet," diye yanıtladı. "Bu yeter mi?"

Kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutan Alec'e baktım. Kalın kafalı bir herif olabilirdi ama bu paranın hem onların ragbi takımına hem de bizim *hurley* takımına uyuşturucu almaya yeteceğini bilecek kadar sokak zekâsı vardı.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sorduğumu duydum.

"Lynchy, seninle hemen konuşabilir miyim?" dedi Podge araya girerek. Ardından kolumdan çektiği gibi beni hızla uzaklaştırdı.

Omzumu silkip kolundan kurtuldum. "Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım.

"Ne mi *yapıyorum?* Asıl *sen* ne yapıyorsun?" Duyulmayacağımız bir mesafeye ulaşınca sertçe çıkıştı. "Shane Holland ve tüm o saçmalıklarla işinin bittiğini sanıyordum."

Ona dik dik bakarak, "*Bitti*," diye tersledim. "Bu iş için Holland'a yaklaşmama bile gerek yok."

"Nasıl?"

Omuz silktim. "Evde bir sekizlik var."

"Hani bütün bunlarla işin bitmişti?"

Öfkeyle, "*Bitti*," diye tekrarladım. "Kullanmadım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ot içmek kullanmak *demek*."

Karşılık olarak gözlerim kısıldı. "*Hayır*, değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil."

"Kenevir bir uyuşturucudur."

"Kenevir bir *bitkidir*."

"Bu ülkede yasadışı."

"Caddeye işemek de öyle," diye karşılık verdim. "Kurallar aptalca. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Tanrım, Joey." Podge eliyle yüzünü ovuşturarak inledi. "Sanki seninle iki adım ileri, on adım geri gidiyoruz."

"Saçmalık. Ot dünyanın yarısında ağrı için doktorlar tarafından reçete ediliyor."

"*Oxycontin** ve ilkokuldan beri boğazından aşağı tıkışını izlediğim diğer onlarca reçeteli ilaç da öyle. Hepsi ağrı için reçete ediliyor, Joe ama yanlış ellere geçince neler olduğunu herkesten iyi biliyorsun."

"Sana haftalardır hiçbir şeye dokunmadığımı söyledim."

Bıkkın ses tonuyla, "*Ot* hariç," diye hatırlattı.

"Bu kadar kibirli davranma," dedim savunmaya geçerek. "Zamanında elden ele dolaştırdığın esrarlı sigaraları gayet iyi biliyorum."

"Tek bir nefes çekmekle bir grup saf zengin çocuğunu parasından etmek arasında büyük fark var."

Gözlerimi kısarak, "Hey, beni yargılama," diye uyardım. "İki yüz *pound* Podge. *İki yüz.* Üstelik bunu *Monopoly* parasıymış gibi sallıyorlar. Onlar için bozukluk sayılabilir fakat benim gibiler için ciddi bir para." Ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırdım, ardından sertçe devam ettim. "Sen bu parayı küçümseyebilecek kadar ayrıcalıklı olabilirsin ancak benim gücüm buna kesinlikle yetmez. O paranın benim için neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

Annem için...

Kardeşlerim için...

Bu para annem ya da benim maaşım yatırılana kadar, ailemin hayatında büyük bir fark anlamına geliyordu. Kardeşlerimin gelecek hafta boyunca soğuk konserve fasulye ve tereyağlı sandviçle mi yaşayacaklarını, yoksa kışın dondurucu soğuğunda karınlarını sıcak yemekle doldurup ısınacakları bir ateşle mi uyuyacaklarını belirliyordu.

Bu durumda bir tercih söz konusu değildi.

"Peki ya Aoife?" Podge sorusuyla beni en zayıf yerimden, tam kalbimden vurmuştu. "Bunu öğrendiğinde ne kadar mutlu olacağını düşünüyorsun..."

* *Oxycontin*, genellikle ameliyat sonrası oluşan şiddetli ağrıları hafifletmek için kullanılan çok güçlü bir ağrı kesici türüdür. (ç.n.)

"Onu bu işe karıştırma," diye uyardım. "Sakın onu bana karşı kullanmaya cüret etme." Başımı uyarı anlamında sallayarak elimi kaldırdım ve ona güvenip sırlarımı anlatmış olmaktan duyduğum pişmanlıkla bir adım geri çekildim. Hiç kimseye güvenemezdim. "Bu teklifi neden reddedemeyeceğimi *biliyorsun*. Çok iyi *biliyorsun*, Podge. O yüzden beni daha fazla incitme."

Gözlerinde suçluluk duygusu titreşti, ardından başını salladı. "Eğer ailen için paraya ihtiyacın varsa, ben..."

"Senin sadakanı istemiyorum," diye çıkıştım. Kendimi bu kadar savunmasız hissettiğim için titriyordum. "Ben hallederim."

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra pes etti. "Tamam, anlaşıldı." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemenin ötesinde tek bir kelime etmeyeceğim."

"Katılıyorum," diye sert bir baş hareketiyle yanıt verdim. "Şimdi ya burada kibirli bir tavırla durup beni yargılarsın ya da benimle birlikte o şatafatlı partiye gider ağırlığınca sosisli börek yersin." Arkamı dönerek Tommen'dan gelen çocuklara doğru yürüdüm. "Kötü bir fikir olsun ya da olmasın, bunu yapacağım."

4
DELİLİĞE EN YAKIN ŞEY
AOIFE

Casey o akşamın ilerleyen saatlerinde, yatak odamın kapısını ardına kadar açarak sanki podyumda yürümeye hazırlanıyormuşçasına odama girdi. "Bir girişimde bulunuyoruz," diye duyurdu. Üzerindeki kot mini etek, *stiletto*'ları ve ona Noel için aldığım o şirin, beyaz renkli çingene bluzuyla doksanlardaki günlere dönmüştü. Ellerini kalçalarına koyup bana ters ters baktı. "O şerefsiz seni Noel Günü'nde terk ediyor ve sen beni *aramıyorsun!*"

Katie onun peşinden odama girdi. "Sakin ol, Casey," dedi irkilerek. "Annen bizi aradı." Şefkatli ses tonuyla çabucak açıklamaya başladı. "Senin için gerçekten endişeleniyor, Aoife."

"Hepimiz endişeleniyoruz."

"Off." İç çekerek sırtüstü döndüm, kollarımla bacaklarımı iki yana açtığımda sayısız boş şeker ambalajı etrafa saçıldı.

Casey müzik setine doğru ilerleyip, "Tamam, şu şarkıyı kapatman gerekiyor," diye emretti. "Ayrıca bu sefil halinden kurtulmalısın."

"Hayır, burası en güzel kısmı." *Katie Melua*'nın *The Closest Thing to Crazy* şarkısının sözlerine eşlik ederken boğazım düğümlenmişti. "İyiyim," dedim hıçkırarak. "Gerçekten iyiyim."

Kaşını kaldırıp, "*Elbette* öylesin," diye karşılık verdi Casey. "Bu yüzden çenenin her yerine çikolata bulaşmış."

Bir ağız dolusu *M&M*'le, "Burada işlevsel kalmaya çalışıyorum," dedim acınası bir mırıltı çıkararak. "Tanrım, o kadar berbat mıyım?"

Yarısı yenmiş paketi elimden kapmak için atılırken, "O zaman öfkelenerek işlevsel kal," diye talimat verdi. "Lanet olsun, *intikam al.* Ama sakın *şişmanlama.*"

"Casey!" Katie boğazını temizledi. "Böyle şeyler söylenmez."

"İyi, o zaman gidip beni dava et çünkü söyledim bile," dedi umursamadan. "Burada oturup en iyi arkadaşımın, pislik erkek arkadaşı onu Noel'de terk ettiği için kendini yok etmesini izlemeyeceğim. Hem de *Noel*'de!" Sesi inanmazlıkla doluydu. "Bir yıldır birlikteydiniz. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Casey, lütfen," diye çıkıştı Katie. "Diline hâkim olmalısın."

Ninova

Spor çantasını yatağıma koyup fermuarını açarken, "Sen o aptaldan on kat değerlisin," diye homurdanmaya devam etti Casey. "Ben de bunu sana hatırlatmayı planlıyorum."

Çantaya temkinli bir bakış attım. "Ne yapıyorsun?"

Bir yığın kıyafet, makyaj malzemesi, CD'ler ve ikimizin de sevdiği o ucuz *prosecco** şişesini çıkardığı sırada, "Sorman gereken soru, *biz* ne yapıyoruz olmalı," diye yanıtladı. "Ve *biz*... dünyadaki en muhteşem, en eski, en güzel arkadaşım hep birlikte ev partisine gidiyoruz."

"Hayır, hayır, hayır." Başımı salladım. "*Sen* gidiyorsun. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun," dedi itirazlarıma aldırmadan. "Katie'nin erkek arkadaşının evi boş, pazartesi günü okul başlamadan büyük bir parti veriyor. Bir yığın bedava içkinin yanında gerçek bir *DJ* de olacak. Her yer ragbi takımındaki arkadaşlarıyla dolacak ve sen de bizimle geleceksin."

"Hayır," diye şiddetle itiraz ettim. "Kesinlikle *gelmiyorum*."

"Beni duymadın mı?" Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Ragbi oyuncularıyla dolu olacağını söyledim, Aoife. İriyarı, ateşli, terli ve seksi ragbi oyuncularıyla."

"Umurumda değil."

İsteklerimi tamamen görmezden gelerek, "En güzeli de bu bir Tommen partisi, dolayısıyla BDO'dan biriyle karşılaşmak konusunda endişelenmene gerek yok," diye hızlıca devam etti. "Herhangi biri derken, o hiçbir boka yaramayan pisliği kastediyorum."

"Casey, bana İrlanda ragbi takımının tümünün katılacağını söylesen bile gelmezdim." Bir yastık kapıp göğsüme bastırdım ve derin bir iç çektim. "Çocukken televizyonda dönen *Cadbury*** reklamını hatırlıyor musun? Hani arka planda *Show Me Heaven* çalarken bir kadın *Dairy Milk*'in bir karesini mideye indirirdi."

"Evet, ne olmuş?"

"İşte ben o reklamdaki kadınım, Joey de o çikolata karesi."

"Yani, tatmak istediğin tek lezzetin o olduğunu mu söylüyorsun?" Başını salladı. "Denediğin tek lezzet o olduğu için bu söylediğin çok aptalca. O seni terk etti, Aoife. Çikolata kaynağını kesti. Bu yüzden kıçını kaldır ve benimle birlikte lüks menüden bir şeyler denemeye gel."

"İlgilenmiyorum."

* Adını İtalya'nın bir köyünden alan, köpüklü ya da yarı köpüklü bir beyaz şarap çeşididir. (ç.n.)

** Birleşik Krallık'ta üretilen bir çikolata markasıdır. (ç.n.)

"Ayağa kalk."

"Çok üzgünüm."

"Tam da bu yüzden odandan sensiz çıkmayacağım. Katie, gidip kızımız için duşu aç," diye emretti. *Christina Aguilera*'nın *Stripped* albümünü Katie'nin eline tutuşturarak devam etti. "Bunu müzik setine tak. İkinci parça."

Müzik setine doğru koştururken, "Bu gerçekten o tür bir müdahale mi?" diye sordu Katie. "Ağır topları mı çıkarıyorsun?"

Uzun örgümü çekiştirip, "Sanırım yeni bir saç kesimine ihtiyacım var," dedim mırıltıyla. "Bir değişikliğe ihtiyacım var."

CD'leri hızla değiştirerek, "Aman Tanrım, gerçekten öyle," diye cıyakladı Katie.

"Değişikliği alacağından emin olabilirsin," dedi Casey. Bir an sonra *Christina*'nın *Can't Hold Us Down*'u hoparlörlerden yükseldi. Arkadaşım onaylarcasına başını sallayıp dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Eğer o uzun saçları kısaltırsan, kesilen saç tellerini seni boğmak için kullanırım. Şimdi kalk."

Başımı salladım. "Hayır."

Gözlerini kıstı. "Kaldır kıçını, Molloy."

"Asla."

"Beni oraya tırmanıp seni indirmeye zorlama."

"Cesaret edemezsin."

"Dene bakalım."

On saniyelik bir bakışmanın ardından ikimiz aynı anda yorganıma atladık, kollarımız çırpınıyor ve bacaklarımız etrafı tekmeliyordu.

Casey bacaklarını açarak üzerime oturmuş halde yorganımı elimden kapmak için boğuşurken, "Eğer şu yakışıklı ragbi oyuncularından biriyle yatıp eski sevgilinden kurtulmaya hazır değilsen, senin adına fedakârlık yaparım ve ben yatarım," diye hırladı. "Sen *yine de* benimle geliyorsun, kadın yoldaşım olacaksın."

"Asla." İtiraz edip kalçamı savurarak onu üzerimden atmaya çalışsam da başaramadım. "Bacakların nasıl bu derece güçlü olabildi?"

Kollarımı yatağa bastırırken, "Buna annemin *ThighMaster*'ını* kul-

* Kalça ve basenleri şekillendirmek için kullanılan kelebek şeklindeki pilates aletidir. (ç.n.)

lanmak deniyor, sürtük," diye karşılık verdi. "Artık pes ediyor musun, yoksa seni biraz daha pataklayayım mı?"

"Case..."

"*Pes ediyor* musun?"

"Tamam." Acı dolu bir yenilgi iniltisi çıkararak onunla mücadele etmeyi bıraktım. "Pes ediyorum."

5
DİĞER YARIM NASIL YAŞIYOR
JOEY

Cumartesi gecemi, büyüdüğüm evin üç katını içinde kolayca barındırabilecek bir evde ve Tommen Koleji'nden bir grup insanla çevrili geçirmek, başıma gelmesini hiç *beklemediğim* bir şeydi.

Elit okullarına en yakın olduğum an, maça gitmek için büyük demir kapıların önünden geçtiğim zamanlardı. Şimdiyse bir şekilde kendimi onların berbat topluluğunun tam ortasında bulmuştum. Bir grup ayrıcalıklı özel okul öğrencisinin yüksek kalite esrarla kafayı bulmasını izliyordum.

Çocukların rahatlatmak için her şeyi yapmaya hazır oldukları kaptanları, bu gece boy göstermeye bile tenezzül etmemişti. Ancak kızarmış gözleri ve aptal gibi sırıtan ifadelerine bakılırsa, artık kaptanlarına dair düşüncelerini kaybettikleri ortadaydı.

Belli ki, birkaç yüz *pound* uğruna alçalmaya razı olacağım seviyenin bir sınırı yoktu.

Tanrım.

Kız kardeşimin pazartesi sabahı bu insanlarla birlikte okula başlayacak olması gerçeği, bana hiç uygun gelmiyordu. Özellikle de uyuşturucuya, âlemciliğe ve arkadaşının küçük kız kardeşine olan düşkünlüğü açıkça belli olan iriyarı sarışın şerefsizin varlığı hiç rahatlatmıyordu.

Shannon'ın kıvırcık saçlı arkadaşı Claire Biggs, *Spice Girls*'ün sarışın kızı gibi giyinmiş halde o etkileyici merdivenin son basamağında durmuştu. *Vengaboys*'un *Boom, Boom, Boom, Boom!* şarkısı eşliğinde şımarık görünümlü bir kediyle vals yapmaya çalışan iri herife parmağını doğrultarak, "Onu hemen bırak, Gerard Gibson," diye emretti. "Sakın cesaret edip de benim..."

"Kediciğini* mi?" diye sordu. Ardından dilini oynatıp saçma bir kedi mırıltısı çıkardı. "Kediciğini incitmeyeceğimi biliyorsun, Claire ayıcığım."

Evet, bu oğlan beyinsizdi.

* İngilizcede "*pussy*" kelimesi hem "*kedicik*" anlamına gelir hem de argoda "*kadın cinsel organı*" anlamında kullanılır. Karakter burada her iki anlama da gelecek şekilde kullanarak kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

"Bana herkesin içinde bu şekilde hitap etmemeni söylemiştim," diye hiddetle çıkıştı Claire.

İri çocuk, kurt gibi sırıtarak kediyi koltuğa bıraktı ve Claire'e sinsice yaklaşırken, "Ben de sana o pembe elbiseyi giymemeni söylemiştim," diye karşılık verdi. "Ama beni dinlememene o kadar sevindim ki."

Bir anda ortaya çıkmışçasına arkadaşını merdivenlere ulaşamadan durdurup, "Gözlerini kız kardeşimden çek, seni piç kurusu," diye uyardı Hughie. "Sana aletini sokağın diğer tarafında tutman konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Gibsie üzerinde pembe bir şort ve Hawaii temalı çiçekli gömlekle zıplayarak dans ediyordu. "Sihirli aletim hakkında dolaşan çok sayıda dedikodunun aksine, henüz kendisinin bedenimden ayrılıp bağımsız hareket etme becerisi yok, dostum." Cevap verirken kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Yani ben buradaysam, aletim de burada."

"O zaman evine git."

"Hayatta olmaz." Güldü. "Bu doksanlar partisi benim favori temam."

"Bunun doksanlarla falan ilgisi yok, Gibs. Sıradan bir parti, bu yüzden git de dışarıdaki o şerefsize düzgün bir şey çalmasını söyle."

"Hayır. Bu benim partim ve ben ne istiyorsam *DJ* onu çalacak."

"Bu benim evim."

"Bu benim çalınacaklar listem."

"O zaman en azından evine gidip kıyafetlerini değiştir. Tam bir geri zekâlı gibi görünüyorsun."

"Sen delirdin mi? Bana bir baksana. *Yakışıklı Ken*'e* benziyorum."

"Daha çok bir güzel delirmiş gibisin. Etrafta senden başka giyinip süslenmiş kimse yok, dostum."

"Sevgilim giyinmiş."

"*Sevgilin* mi? Sen iyi misin? O benim kız kardeşim, senin *sevgilin* değil, pislik."

Beni onların tuhaflıklarından uzaklaştırarak, "Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı Podge. Tüm ağırlığıyla omzuma yaslanmış, *Jameson*'dan bir yudum daha içerken sırıtıyordu. "Bu harika bir fikirdi."

Omzumu sertçe silkip, "Alec nerede?" diye sordum. Dokunulmaktan

* *Barbie* oyuncak serisinde, *Barbie*'nin erkek arkadaşı *Ken* bebeğin bir modelidir ve *Yakışıklı Ken*, karakterin giydiği kostümle satılmaktadır. (ç.n.)

Ninova

nefret ediyordum ve bu sarhoş pislik bunu biliyordu. Ayrıca viski kokusundan da tiksiniyordum. Aklımı bulandırıyor, kendimi diken üstünde hissettiriyordu.

"Kocaman memeleri olan zengin bir kızla yukarı çıktı," dedi Podge. Yüzünde büyük bir sırıtışla bana yaslanmaya devam ediyordu. "Adamım, bu ragbi oyuncuları nasıl parti verileceğini biliyor." Eliyle etrafımızdaki kalabalığı işaret etti. "Bu gerçeküstü, Joe." Odanın uzak köşesinde hoparlör ve müzik setinin arkasındaki *DJ*'i işaret etti, o sırada yaşça daha büyük çocuk *2Pac*'in *Changes* şarkısını çalmaya başlamıştı. "Hayatımda bu kadar çok içki ve yiyeceği bir arada hiç görmedim."

Hâlâ kapıdan içeri girer girmez elime tutuşturulan bira şişesini yudumlamaya devam ediyordum. "Onlar için bu kolay iş," diye yanıtladım buruk bir sesle. "Bunları babalarının cüzdanıyla ödüyorlar."

"Boş ver, Joe. Gevşe biraz. Banka hesaplarında birkaç kuruşları olması onların suçu değil," dedi Podge sırıtarak. Kan çanağına dönmüş kocaman gözleriyle, *Christopher Lee*'nin *Dracula* filminden fırlamış gibi görünüyordu. "Bu gece iyi iş çıkardın."

Hayır, sadece ailemi geçindirmek için gerekeni yapmıştım.

Yakın bir masadan bir şişe bira daha uzatıp, "Bir sigara yak ve rahatla," diye teşvik etti. "Birkaç içki ve bir sigaradan zarar gelmez."

Kaşımı kaldırarak şişeyi geri bıraktım. "Bunu hâlâ esrarlı sigara içtiğimi söylediğimde neredeyse altına işeyecek adam söylüyor."

"Evet, şey..." Gülümseyip omuzlarını silkti. "En iyi arkadaşın olmanın avantajlarını hatırladım."

"Evet." Sırıttım. "Kesinlikle öylesin, pislik herif."

Parmağını kaldırarak, "Ama ilaç dolaplarına elini sürme, anladın mı?" diye uyardı. "Sakın kendini kaybetme." Elini uzatıp göğsüme hafifçe vurdu. "Eğer gol atmaya heveslenirsen, kalbinin üstüne ismini dövme yaptırdığın kızı düşün..."

"En iyi arkadaşım olman fark etmez, bir daha bana dokunursan kolunu koparırım," dedim elini iterek. "Her şeyi berbat etmek isteseydim, bunu çoktan yapardım ama istemiyorum. Yani ahkâm kesmene ya da tavsiye vermene, hatta neyi tehlikeye attığımı hatırlatmana da ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir adamım, Podge. Kendi işimi kendim halledebilirim. Hayatım boyunca hep böyle yaptım, bu yüzden bana annelik yapmaya kalkma, duydun mu?"

"Anladım, Joe." Uysal bir tavırla ellerini havaya kaldırıp kıkırdayarak geri çekildi. "Duydum seni, dostum."

Çenemi sıkıca kenetleyip onun kalabalığa karışmasını seyrettim.

Bu benim için zaten yeterince zordu. Üstelik onun hatırlatması ancak kafamda bir delik açılmasına ihtiyaç duyduğum kadar gerekliydi.

Siktir.

Şişemi bitirdim ve yeni bir tane daha almaya direnerek masaya bıraktım. Ardından gelecek sorunlara ihtiyacım yoktu.

Birisinin, "Çünkü seni sadece kullanıyor," dediğini duyunca dikkatimi diğer bir tanıdık sarışınla hararetli bir tartışmaya giren Hughie'ye çevirdim.

Bu kız, kardeşi Claire değildi.

Hayır, bu Shannon'ın diğer küçük arkadaşıydı.

Adını hatırlayamadım ama Lilly olabilirmiş gibi geliyordu.

Belki de Izzy'ydi.

Adı her neyse... kız kollarını göğsünde kavuşturmuş kapı girişinde dikiliyordu. Başını kaldırmış Hughie Biggs'e bakıyordu, o da kızın bakışlarına karşılık vererek öfkeyle kollarını sallıyordu. "Yukarı onunla birlikte çıkmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Sanki umursuyorsun da," dedi kız. "En azından Pierce arkadaşlarıyla birlikteyken ben yokmuşum gibi davranmıyor."

"Umursadığımı biliyorsun," diye hızla karşılık verdi Hughie. "Umursamasaydım, yapmazdım..."

"Ne yapmazdın, Hugh?" dedi sertçe sözünü keserek. "Bana sanki sonradan aklına gelmişim gibi mi davranmazdın? Haberin olsun yaptığın şey *tam olarak* bu, pislik."

Her şeyi ayık gözle izlerken bir an için, ilişkilerini gizlemeye çalışıyorlarsa çok kötü bir iş çıkardıklarını onlara söylemeyi düşündüm. Ardından bu şerefsizlerin beni hiç ilgilendirmediğini hatırladım.

Başımı sallayarak yanlarından geçtim ve arka kapıyı bulana kadar etkileyici mutfakta ilerledim.

Dışarıya süzülüp arka bahçedeki şerefsizlerin tümünü görmezden geldim, bir sigara yaktım ve bahçenin uzak köşesine doğru yürüdüm. Etrafım beni ayartacak şeylerle doluydu ama ayık kalmam gerekiyordu.

"Fazladan bir tane var mı?" diye sordu bir kadın sesi. Arkamı döndüğümde birkaç dakika önce Biggs'le kavga eden Shannon'ın arkadaşıyla burun buruna geldim. "Beni hatırladın mı?"

"Sanki," dedim çenemi ovuşturarak. "Lilly Young, değil mi?"

Gözünü bile kırpmadan, "Lizzie," diye düzeltti. "Peki bir tane alabilir miyim?"

"Ne alabilir misin?"

"Sigara."

"Hayır."

Mavi gözleri kısıldı. "Neden hayır?"

"Çünkü sen sigara içmiyorsun," dedim soğukkanlılıkla. "Ayrıca ben paylaşmam."

Bana sert bir bakış attı, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Sonunda derin bir iç çekip pes etti. "Partilerden nefret ediyorum."

"O zaman neden geldin?"

"Çetrefilli bir durum."

"Öyle olsun."

"Bu kadar mı?" Bana merakla baktı. "Nedenini sormayacak mısın?"

"Hayır."

"Nasıl olur?"

Omuz silktim. "Çünkü cevabın umurumda değil."

"Hmm." Başını yana eğerek mavi gözleriyle beni inceledi. "Sen de buraya ait değilsin."

"Cidden mi, *Sherlock!*"

"O zaman neden geldin?"

Sırıttım. "Çetrefilli bir durum."

Dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Biliyor musun, küçükken sana fena halde âşıktım." Bunu söylerken ne kızarmış ne de utanmıştı. Kızın gerçekten etkileyici bir cesareti vardı. "Sınıfımızdaki kızların çoğu sana hayrandı. Hatta *Leo DiCaprio*'yu bile bir süreliğine geçtin, üstelik onun *Titanik*'teki süperstar dönemiydi." Başını sallayıp bir kez daha iç çektikten sonra konuşmaya devam etti. "Bu da tam anlamıyla benim için en zararlı olacak adamlardan hoşlandığımın kanıtı."

Kaşlarımı çatarak derin bir nefes aldım, göğsümdeki acının yakıcılığını azaltmaya yetecek kadar içimde tuttum. Ardından keskin bir dili olsa da başka bir darbeye daha dayanabilecekmiş gibi görünmeyen bu kıza bakarken nefesimi yavaşça verdim. "Bir çocuk için, son derece alaycı konuşuyorsun."

Mavi gözlerini kısarak baktı. "Ben çocuk *değilim.*"

"Belki de değilsin." Omuz silkip bir nefes daha çektim. "Ama küçük

kız kardeşimle *arkadaşsın*. Bu da kırk yaşında bile olsan benim gözümde hâlâ bir çocuksun demektir."

"Eğer keyfimi nazikçe kaçırmaya çalışıyorsan, çeneni boşuna yorma," diye hızlıca karşılık verdi. "Sana *bir zamanlar* âşık olduğumu söyledim. *Geçmiş zamanda*, yani şu anda değil."

"Akıllıca bir karar," dedim kıkırdayarak. "Leo ile takılmak en iyisi."

"Komik." Gözlerini devirdi, düz bir ses tonuyla devam etti. "Ayrıca Cork için *hurley* oynadığını biliyorum ve ben artık sporculardan hoşlanmıyorum."

"Yine de okulunun ragbi takımının düzenlediği bir partiye katılıyorsun." Başımı salladım. "Çok mantıklı."

"Claire için buradayım."

Homurdanarak, "Saçma," diye düzelttim. "Onun erkek kardeşi için buradasın."

Gözleri büyüdü. "Sen ne..."

Keyifli bir tavırla, "Dur tahmin edeyim," dedim araya girerek. "Biggs'le yatıyordun ama o sana bağlanmıyordu. Bu yüzden sen de intikam için onun takımındaki çocuklardan birini becerdin, değil mi?"

"Ben... Öyle değil..." Ağzı açık kaldı ve bana dehşet içinde baktı.

"Yüz ifadeni daha iyi kontrol etmelisin."

"Her şeyi yanlış anlıyorsun."

"Hiç sanmıyorum."

"Joey, lütfen..."

"Merak etme." Göz kırparak sözünü kestim. "Ben konuşmam."

"Konuşulacak bir şey yok." Artık gerçekten korkmuş görünüyordu. "Çünkü söylediğim gibi, her şeyi yanlış anladın."

"*Tabii ki* öyle yaptım."

"Aman Tanrım. Lütfen bir şey söyleme, Joey." Gergin bir tavırla yutkunup elini alnına bastırdı ve inledi. "Onun bir kız arkadaşı var, benim de bir..."

"Sana bir şey söyleyeyim, Lilly."

"Benim adım Lizzie."

"Lizzie." Ona acıyarak paketten bir sigara çıkardım, dudaklarımın arasına yerleştirip yaktıktan sonra ona uzattım. "Shannon gelecek hafta okuluna başladığında ona göz kulak ol, arkasını kolla ve ona yaklaşmayı düşünen pislikleri dizginle. Ben de senin *yanlış anladığımı* düşündüğün her şeyi unutayım."

Sigarayı alıp dudaklarına götürürken, "Zaten Shannon'a göz kulak olmayı düşünüyordum," diye karşılık verdi.

"Ben de zaten ağzımı kapalı tutmayı planlıyordum," dedim soğukkanlılıkla. "Görünüşe bakılırsa ikimiz de kazandık."

Savunmacı bir ses tonuyla, "Ben kötü biri değilim," diye aceleyle belirtti. "Fahişe de değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Evet ama ne düşündüğünü biliyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Bundan gerçekten şüpheliyim."

Kızarmış bir yüzle, "Başka bir kızın sevgilisiyle yatmayı düşünecek kadar korkunç bir yılan olduğumu sanıyorsun, oysa gerçekte neler olduğundan haberin bile yok," diye homurdandı. "Her şey gerçekten, *gerçekten* karmaşık. Hatta içinden çıkılmaz halde." Çaresizlikle bir nefes verdi, mırıldanarak konuşmaya devam etti. "Tıpkı diğer bir milyon şey gibi."

Omuz silktim. "Bu durum beni ilgilendirmez."

"Yani bu kadar mı?" Bana temkinli bir bakış attı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Söylenecek başka ne var ki?" Tekrar omuz silktim. "Bana göre, bu kadar karmakarışık hisseden ilk kişi değilsin ve sonuncu da olmayacaksın. Hangisi olursan ol ben bir rahip değilim, yani bana günah çıkarman gerekmiyor. Üstelik senin yaptıklarından çok daha kötülerini yapmışken."

İstemsizce meraklanıp kaşını kaldırdı. "*Daha kötülerini* derken..."

Sırıttım. "Benim günah çıkarmam için bir piskoposa ihtiyaç var."

6
İNTİHAR ARZUSU OLAN SARIŞIN AOIFE

Prosecco şişesinin dörtte üçü damarlarımda dolaşırken, baştan aşağı özenle hazırlanmış halde Katie'nin erkek arkadaşının oturma odasındaki kanepeye yaslandığımda, kendimi zamanda yolculuk yapmış gibi hissettim.

Müzik setinin başındaki her kimse doksanlar müziğine bayıldığı kesindi çünkü *Bloodhound Gang*'in *The Bad Touch* şarkısı önceki on yıla ait sonsuz uzunlukta bir şarkı listesinin son sırasındaydı.

Casey'nin poposunu Tommen'dan esmer bir çocuğa yaslayarak sendeliyor rolü yapışını seyrederken tamamen sarhoştum.

Oğlan tam da arkadaşımın istediği şeyi yapıp onu dengelemek için kalçasını kavrayınca gözlerimi devirdim.

Casey o kadar tahmin edilebilirdi ki...

"Teşekkürler," dedi oğlana gülümseyerek.

"Hiç sorun değil."

Ona biraz daha yaklaşıp, "Adın ne?" diye sordu.

Utangaç bir gülümsemeyle, "Patrick," dedi oğlan. "Seninki ne?"

Kaç, Patrick, kaç. İçimden bağırmak geldi. *Seni canlı canlı yiyecek, zavallı masum aptal.*

"Ben Casey." Bir elini ensesine dolayarak diğer eliyle gömleğini tuttu ve oğlanın iri bedenini kendine çekti. "Peki, Patrick." Elini boynundan yanağına kadar sürükleyip oğlanın yüzünü kendine doğru çevirirken dudaklarında sıcacık bir gülümseme belirdi. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Beşinci sınıf, ya sen?"

"Altıncı sınıf."

"BDO'da mı?"

"Hı-hıı. Ragbi oynuyor musun, Patrick?"

Oğlan başını sallayarak onayladı. "Ben iç merkezdeyim."

"Harika."

Evet, en iyi arkadaşım o *küçük ama cesur* deyişinin arkasındaki anlamdı.

Bir balığın patenlere ne kadar ihtiyacı varsa, onun da bir yoldaşa o kadar ihtiyacı vardı.

Ninova

Kulağıma fısıldayarak, "O Patrick Feely," diye açıkladı Katie. "Hugh'la çok iyi arkadaşlar."

Karşımızdaki kanepede oturan *Baby Spice** gibi giyinmiş ve uğruna ölünesi bukleleri olan muhteşem sarışını işaret ederek, "Şu da Hugh'nun küçük kız kardeşi, değil mi?" diye sordum.

Çocukken sahip olduğum *Malibu Ken* gibi giyinmiş, kendisiyle eşit derecede göz alıcı sarışın bir çocukla hararetli bir sohbete dalmıştı. Ellerini havaya savurarak konuşuyor, gülüyor ve arada birbirlerine dokunuyorlardı.

"Evet, o Claire," diye yanıtladı Katie. "Muhtemelen tanıyabileceğin en tatlı kızlardan biridir."

İçimde tanıdığıma dair bir his canlanınca gözlerimi kıstım. "Dur bir dakika. Sanırım konuştuğu çocuğu tanıyorum."

"Gerard Gibson'ı herkes tanır." Katie kıkırdadı.

"Bir keresinde *Biddies*'de, Joey'ye prezervatif teklif etmişti."

"Tam da Gibsie'nin yapacağı bir hareket." Katie kahkahasını bastırdı. "Yani, şey... eşi benzeri olmayan biri. Kendi dünyasında yaşıyor denilebilir."

*B*Witched*'in *C'est la Vie* şarkısı çalmaya başlayınca Gibsie denen çocuğun heyecandan neredeyse koltuktan fırlayarak kalktığına yemin edebilirdim. Claire'i de yanında sürükledi.

Onları izlerken haftalardır ilk kez gülümsediğimi hissederken, "Claire'in de o dünyada onunla birlikte yaşadığı kesin," dedim düşünceli bir tavırla.

Belli ki bu şarkı onların favorisiydi çünkü kimse onları izlemiyormuş gibi oturma odasında zıplıyor, kollarını savurarak dans ediyorlardı. Gibsie onu döndürüyor, ardından Claire'i kendine çekip sırtım göğsüne yaslıyordu. Tökezleyen bir valsle müziğe ayak uyduruyorlardı.

"Sanırım çok uzun süredir birlikteler, yanılıyor muyum?"

"Aslında hiçbir zaman birlikte olmadılar."

"Saçmalama." Geçici dans pistinin ortasında ikisinin olduğu yeri işaret ettim. "Şu çocuğa bak. Ona âşık olduğu her halinden belli. Kız da sanki ayı gökyüzüne o asmış gibi çocuğa hayranlıkla bakıyor." Başımı salladım. "Hayır, K... o ikisi kesin yatıyor."

"Yemin ederim!" Katie güldü. "Gerçekten birlikte değiller."

* *Spice Girls* grubu üyelerinden *Emma Bunton*, gruba en son katılan en genç üye olduğu ve özellikle çocuklar tarafından çok sevildiği için *Baby Spice* adıyla anılmaktadır. (ç.n.)

Onların etkileyici bir İrlanda dansına geçişlerini izlerken, şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. Birbirlerinin bedenleriyle tam bir uyum içinde, tüm dikkatleri tamamen birbirlerine odaklanmış şekilde ritme ayak uyduruyor ve kahkahalarla dans ediyorlardı. Okul arkadaşlarının büyük bir kısmının onları izlemesi umurlarında bile değildi.

"Yok artık." Kahkaha boğazımda düğümlendi. "Çocuk resmen *Lord of the Dance* gibi hareket ediyor."

"Annesinin onu ilkokulda İrlanda dansı dersleri almaya zorladığı kesin," diye kıkırdadı Katie. "Hugh'nun oturma odasındaki vitrinde, katıldıkları festival yarışmalarında kazandıkları çok sayıda madalya var."

"Kimin madalyaları? Gibsie ve Claire'in mi?"

Katie başını salladı.

"Ah, birlikte mi *dans etmişler?*"

"Hı-hı." Katie güldü. "Ta ki ragbi uğruna dans ayakkabılarından vazgeçene kadar."

"Cidden bana o ikisinin âşık olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Âşık olmadıklarını söylemedim," dedi gülerek. "Sadece birlikte değiller."

"Hımm." Birlikte olmadıklarına tam anlamıyla ikna olmamış bir tavırla ikisini izledim. "Eh, birlikte harika görünüyorlar. Ayrıca kızın saç rengini çok beğendim," derken içten içe kıskanmıştım. "O bukleler bir harika."

Benim hissettiğim kadar hüzünlü bir ses tonuyla, "Renk ve bukleler tamamen doğal," dedi Katie. "Hugh'nun saçı da aynı."

"Joey'nin de bukleleri var ama sürekli kestiriyor. Kafasının yanlarını ve arkasını hep kısa tıraş ettiriyor. Üstte biraz daha uzun bırakıyor ama birkaç hafta saçını kestirmezse, üst kısmı Seany-boo'nunki gibi dağınık ve kıvırcık oluyor." Kendi kendime, "Çok sevimli," dediğimi duydum. Ardından umutsuzca burnumu buruşturdum. "Üzgünüm."

"Üzülme, Aoife," dedi yumuşak bir sesle. "Bu gece geldiğine gerçekten şaşırdım. Casey'nin seni evden neredeyse sürükleyerek çıkardığını biliyorum, yine de gelmemiş olsaydın seni suçlamazdım." Ağır bir iç çekerek kolunu benimkine doladı. "Ona uzun süredir âşık olduğunu biliyorum ve hisler bir gecede kaybolmaz, bu yüzden eğer parti sana fazla gelirse ya da herhangi bir zamanda eve dönmek istersen sadece söyle. Hugh'nun arkadaşlarından birini seni götürmesi için ayarlarım."

Yanağımı omzuna yaslayıp, "Teşekkürler, Katie," diye karşılık ver-

Ninova

dim. Gibsie ve Claire'in, *Robbie Williams* ve *Kylie Minogue*'un *Kids* şarkısı eşliğinde *Gene Simmons*'ı* saygıyla anarcasına dans ettikleri yöne doğru çenemi kaldırdım. "Yani, gerçekten birlikte değiller, öyle mi?"

Gibsie sırtüstü yatmış, elindeki hayali mikrofona gönlünce şarkı söylerken Claire de kalçalarının üzerine oturarak ona eşlik ediyordu.

Erkek arkadaşının onlara büyük bir hızla yaklaşmasını izlerken, "Hıhı," diye kıkırdadı Katie. "Hughie birazdan çıldıracak."

Claire erkek kardeşini uzak durması konusunda uyarmak için elini havaya kaldırmıştı. Başını yukarı aşağı sallamaya ve diğer eliyle ritim tutmaya devam ediyordu. Gibsie ise kollarını başının altında birleştirmişti, Claire'in kardeşine utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

Katie inleyerek dikkatimi tekrar kendine çekti. "Ah, kahretsin."

"Ne oldu?" diye sordum. "Kız kardeşi ve arkadaşının dans etmesine aşırı tepki vereceğini sanmıyorum."

Mutfağa açılan kapıyı işaret ederek, "Konu o değil," dedi Katie boğuk bir sesle. "*O*."

Boynumu uzatıp onun bakışlarını takip ettim, gözlerim *Joey*'ye kilitlendiği anda vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Aman Tanrım." Nefesim ciğerlerimden hırıltıyla süzüldü ve bakışlarımı aceleyle başka yöne çevirdim. "Onun burada ne işi var?" Panik içinde, yardım almak için arkadaşıma baktım. "Katie, o burada ne arıyor?"

Başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi zorlukla. "Hiçbir fikrim yok."

"Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına alıp yüksek sesle inledim. Midem düğümlenmiş, dizlerim sinirle titremeye başlamıştı. "Onun burada olmayacağını söylemiştin."

"Olmamalıydı," diye karşı çıktı. "Claire'in, Joey'nin kız kardeşiyle arkadaş olduğunu biliyorum ama onun Hugh'nun arkadaşı olduğunu düşünmemiştim."

"Aman Tanrım." Midem bulandı, başım dönmeye başladı. "Buradan çıkmam gerekiyor."

"Hayır, gitmek zorunda değilsin." Beni yatıştırmak için aceleyle kolunu omzuma doladı. "Sorun yok. Sadece sakin ol ve nefes al."

Tam o sırada Casey kalabalığın arasından fırlayıp bir çığlık attı. "O burada. Aman Tanrım, o burada!"

* 70'lerin ünlü *rock* grubu *KISS*'in bas gitaristi ve vokalidir. Sahnedeki abartılı kostümleri, yüz makyajı ve coşkulu tiyatral performanslarıyla tanınır. Yazar burada karakterlerin dansıyla sanatçının tarzına gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

Ellerimin arasından arkadaşlarıma bakarak, "İyi görünüyor mu?" diye sordum boğuk bir sesle. "Kavga ediyor mu?" Kalbim göğsümde sıkışmıştı, kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülüyordu. "Kafası iyi mi?"

"Emin değilim," diye geveledi Casey. "Kavga etmediği kesin ama kafasının güzel olup olmadığını söyleyemeyeceğim kadar uzakta." Daha iyi görebilmek için boynunu uzattı ve birkaç saniye sonra öfkeyle homurdandı. "Anlaşılan o ki Dolly Parton, Jolene'in kızıl olduğunu söylerken..." Başını mutfağa doğru eğip sertçe fısıldadı. "Meğerse eceline susamış bir sarışınmış."

"Aman Tanrım," diye inledi Katie huzursuzlukla. "Lütfen onunla olmadığını söyle."

Kalbim göğsümde şiddetle çarparken sakinleşmek için kendimi derin nefesler almaya zorladım. Sonunda cesaretimi toplayarak onun olduğu tarafa tekrar baktım.

Joey koyu mavi kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış lacivert bir gömlek giyiyordu, arkasındaki mutfak adasına yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş yere bakıyor, belli belirsiz eğlenmiş gibi görünüyordu. Tezgâhın üzerinde oturan kız ise onunla konuşurken ayaklarını ileri geri sallıyordu.

Acı.

Bu his bana o kadar sert ve hızlı bir darbe vurdu ki, gerçekten ortadan ikiye ayrılacağımı sandım.

"Hayır, kızlar, o Lizzie," dedi Katie hızla araya girerek. "Tommen'da üçüncü sınıfta. Claire'in en iyi arkadaşı."

"Belki şimdilik öyle," diye düzeltti Casey öfkeyle. "Yakında öldürdüğüm için hapse girdiğim kız olarak bilinecek."

"Sarhoşsun, Casey. Pençelerini geri çek," diye çıkıştıktan sonra Katie tekrar bana döndü. "Muhtemelen Joey'nin kız kardeşiyle de arkadaştır, bu yüzden konuşuyorlardır." Sakin bir ses tonuyla devam etti. "Sadece konuşuyorlar, Aoife. Tamamen masum görünüyor."

Casey sanki Katie ona hakaret etmiş gibi elini savurdu. "Ah, lütfen," dedi geveleyerek. "Bu kadar saf olma, Katie. O *Mischa Barton* özentisinde masum olan hiçbir şey yok."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu anda iyilikten çok zarar veriyorsun," diye homurdandı Katie. "Aoife'nın buna ihtiyacı yok. Senin içsel düşüncelerini duyması gerekmiyor, Case."

Mutfağa doğru hızla ilerlemeden önce, "Belki onun için gereksiz," dedi Casey. "Ama Joey bunları duyacak."

"Bu çok kötü, Katie." Dengesizce ayağa kalkıp parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve Casey'nin mutfakta Joey'nin üzerine yürümesini dehşet içinde izledim. "Onun nasıl birine dönüştüğünü biliyorsun. Sarhoşken en iyi anlarında bile olay çıkarabiliyor."

"O zaman oraya gitmelisin."

Onunla yüzleşme ihtimali karşısında kendimi oksijensiz kalmış gibi hissederek, "*Yapamam*," dedim boğulurcasına. "Onunla tekrar ringe çıkacak kadar sarhoş olmanın yanından bile geçmiyorum."

Beni kapı eşiğine doğru iterken, "Mecbursun," diye ısrar etti. "Senin yüzünden tartışıyorlar. Oraya gidip ortamı yatıştırmalısın."

"Hayır."

"Sen oraya gidip Casey'yi getir, ben de Patrick Feely'yi bulayım. Bu gece içmiyor, bu yüzden sizi eve o bırakacak."

"Oraya gidemem."

"Başka seçeneğin yok."

"Hayır."

"*Evet*, Aoife."

"Tamam, tamam, iyi!" Bıkkın bir nefes verip ellerimi salladım. Ardından derin ve sakinleştirici bir nefes alıp onunla yüzleşmek için kendimi mutfağa yürümeye zorladım.

7
CEHENNEME GİDEN YOL İYİ NİYET TAŞLARIYLA DÖŞENMİŞTİR JOEY

Shannon'ın yeni okulunda karşılaşabileceği potansiyel baş belası listesindeki sonuncu ismi sıralarken, "Bir de Ronan McGarry var. Biraz sorunlu bir çocuk ama nispeten zararsız," dedi Lizzie. "Dürüst olmak gerekirse, tuhaf bir dedikoducu veya kraliçe arı dışında, Tommen oldukça sakindir. Elbette Bella Wilkinson'la başa çıkmak gerekiyor."

"O da kim?" diye sordum. Mutfakta yanında dikilip söylediklerini aklıma yazıyordum. "Onu tanıyor olabilir miyim?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı. "Seksisin ama onun radarına girecek şecereye sahip değilsin."

Kaşımı kaldırdım. "Vay canına. Teşekkürler."

"Üzgünüm ama değilsin." Bana isteksizce omuz silkti. Burnunu tiksintiyle buruşturarak, "Sen sosyal konuttan gelme bir BDO çocuğusun, o ise paraya aç ve şöhret peşinde koşan bir fahişe," diye açıkladı. "GAA için sıradaki en büyük yıldız olabilirsin ancak tüm aksesuarlarla gelmediğin sürece -ki aksesuarlardan kastım para, gösterişli bir araba ve profesyonel ragbi kariyeri türünden bir gelecek- sana gözucuyla bile bakmaz."

"Yıkıldım."

Koluma vurup, "Evet, gerçekten öyle görünüyorsun," diye güldü Lizzie. "Şöyle söyleyeyim; tıraş bıçağı Akademi'deki oğlanlardan birinin formunda gelecek olsa, usturanın ağzına bile çıkar. Tabii o altıncı sınıfta ve üçüncü sınıftan kimseyle gerçekten ilgilenmiyor, dolayısıyla Shan'ın onunla herhangi bir sorunu olmayacaktır. Ayrıca bizim dönemdeki çocukların hiçbiri onun radarına girecek kadar etkileyici değil. O daha çok yaşça büyük çocuklara, tanrısal statüye sahip zirvedeki ragbi oyuncularına ilgi duyuyor."

"Johnny Kavanagh gibi mi?"

"Aynen." Lizzie başını sallayarak onayladı. "Ya da Cormac Ryan. İkisi de Akademi'de."

Ninova

"İkisini de oynarken gördüm," dedim çenemi ovuştururken. "Şu Kavanagh denen çocuk gerçekten etkileyici ama adı Ryan olan Akademi'den ileriye gidemeyecek."

"Ragbi grubunda dolaşan eğlenceli bir dedikodu duymak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Ben dinlemeye zorlandım, dolayısıyla sen de dinleyeceksin."

"Lütfen anlatma."

"Görünüşe göre, Bella aslında Johnny Kavanagh'la birlikte olmasına rağmen Noel öncesinden beri Cormac'le yatıyormuş. Tabii Johnny sakatlık nedeniyle yok."

"Ne büyük skandal," dedim kayıtsızca. "Zerre kadar umursamadığım üç kişi hakkında bana hayatımı değiştirecek bilgiler verdin. Bu heyecanı nasıl içimde tutacağım şimdi?"

"Alaycı ve acımasızlık derecesinde patavatsızsın." Başını geriye atarak güldü. "Bayıldım."

Alaycı bir tavırla, "Eski alışkanlıklarına geri dönmek fazla zamanını almamış," dedi tanıdık bir ses. Başımı çevirince Casey Lordan'ın bana öfkeyle baktığını gördüm. "Yeni metresinle eğleniyor musun, pislik herif?"

Gözlerimi kıstım. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Parmağını aramızda sallayıp, "Senden," diye tısladı Casey. "Ve şu küçük fahişeden."

"Sen gerçekten bana fahişe mi dedin?" diye araya girdi Lizzie. "Delirdin mi?"

Casey, Shannon'ın küçük dostuna o öldürücü bakışlarından birini atarken kadehini savurup şarabı taşırmıştı. "Aleti içine alabiliyorsan, tatlım," dedi alay ederek. "Ki kesinlikle öyle görünüyor."

Tezgâhtan aşağı atlayıp, "Sakın bana 'tatlım' deme, sürtük," diye uyardı. "Çünkü kimle uğraştığını bilmiyorsun."

Kız kardeşimin en iyi arkadaşı ile kız arkadaşımın en iyi arkadaşı arasına hızla girerek, "Kesin şunu," diye uyardım. Casey'ye doğru dönüp devam ettim. "Her ne bildiğini düşünüyorsan yanılıyorsun. "O benim küçük kız kardeşimin arkadaşı."

"Evet, *eminim* öyledir."

Tam arkamdan, "Evet, öyleyim," diye itiraz etti Lizzie.

"Sen," dedim Lizzie'ye bakmak için arkamı dönerek. "Buradan uzaklaş."

"Ama..."

"*Uzaklaş*," diye bağırdım. Dikkatimi Casey'ye vermeden önce Lizzie'nin oradan öfkeyle uzaklaşmasını bekledim. "Sana gelince." Ona çıkışırken ses tonum tiksintiyle doluydu. "Case, neyin peşindesin bilmiyorum ama kafanı çukurdan çıkarmalısın."

"Ona nasıl asıldığını gördüm!"

"O bir *çocuk*," dedim sertçe. "Biraz aklını kullan, olur mu? Tanrı aşkına! O lanet burnunu benim işlerimden uzak tut."

Tam tersini yaptı. Elini kaldırıp yanağıma bir tokat attı ve fena halde canımı acıttı.

"Yoksa ne olur, ha?" Göğsüme zar zor ulaşacak kadar kısa boylu olmasına rağmen beni göğsümden şaşırtıcı bir güçle itti. "Tutmazsam ne yaparsın, pislik?"

Birkaç adım geri çekilerek, "Casey," diye uyardım ama o aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Uzak dur."

Beni gidecek bir yer kalmayacak şekilde köşeye sıkıştırana kadar göğsümden itti. "Bunu neden yaptın, Joey?" Topuklu ayakkabılarıyla sendelerken, "Onu rahat bırakabilirdin," diye ağzında geveledi. Nedense elimi uzatıp onu tutmaya çalıştım.

Evet, bana saldıran kızı düşmekten kurtaran ahmak bendim. Teşekkür olarak beni bir kez daha tokatladı.

Harika.

Parmağıyla göğsümü dürterek, "Beni iyi dinle, seni yakışıklı orospu çocuğu," diye homurdandı. "Kalçanı sahada ya da yatakta ne kadar iyi hareket ettirebildiğin umurumda bile değil. İkimiz de biliyoruz ki, sen onun seviyesine yaklaşamazsın bile."

Öfkem yükselirken, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye çıkıştım. "Delirmiş gibisin."

Beni parmağıyla tekrar dürtüp, "En iyi arkadaşımın kalbini kırmandan bahsediyorum," diye tısladı. "Aoife bu partideki tüm kızların on katı değerinde, eğer bunu göremiyorsan sen aptal pisliğin tekisin."

"Onu aldattığımı mı sanıyorsun?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Aklını mı kaçırdın?"

"Ah, aldattığını *biliyorum*. Az önce seni suçüstü yakaladım."

"Konuşuyorduk," diye karşılık verdim. "Beni kız kardeşimin çocukluk arkadaşıyla *konuşurken* suçüstü yakaladın."

"İstediğin kadar inkâr et. Ben ne gördüğümü biliyorum."

"Yanılıyorsun."

"Sen aşağılık bir herifsin," diye söylenmeye devam etti. "Aoife, Paul'le birlikteyken gayet *iyiydi*. *Huzurluydu*. Hayatı istikrarlıydı. Tutarlıydı. Paul onun için *iyi* bir seçimdi. Ama sen onu rahat bırakamadın, değil mi? Hayır, her şeyini senin için feda edene kadar onun kalbini parçalamaya devam ettin. Şimdi onu ne hale getirdiğine bak."

"Şimdi beni iyi dinle," dedim dişlerimi sıkarak. "Eğer zehirli pençelerini Aoife'ya geçirip olanları çarpıtmaya kalkarsan, yemin ederim aklımı kaybederim, Case."

"Sen aklını en yakın arkadaşımın kalbini kırmaya karar verdiğin an kaybettin," diye çıkıştı. "Aoife Molloy senin başına gelebilecek *en iyi* şeydi, Joey Lynch. Üstelik herkes bunu biliyor. Kötü şöhretine ve geçmişte yaptığın tüm korkunç şeylere rağmen seni *seviyor*, pislik herif. Sen ise ona hak ettiği sevgi ve saygıyla karşılık vermek yerine, saçmalıklarınla onu ezip geçiyorsun."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladım öfkeyle. "Aramızda ne yaşandığına dair tek bir fikrin yok, bu yüzden seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında başımın etini yiyip durma."

"Onu biraz kendi kendine kalman gerektiği türünden saçma sapan laflarla doldurduğunu, sonra da ardına bile bakmadan gittiğini biliyorum," dedi en az benim kadar öfkeli bir ses tonuyla.

"Casey, sus artık!" Molloy'un can yakıcı derecede tanıdık sesi kafamın içinde yankılandı, vücudumdaki her bir tüyün ürpermesine neden oldu. Arkadaşını benden uzaklaştırırken, "Hemen kes şunu," diye emretti. "Bunu yapma."

"O bunu hak ediyor."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Artık dur."

"Seni incittiğini biliyorum."

"Casey! Ciddiyim. Hadi gidelim."

Molloy'u vücudunu saran, sırtı açık kırmızı bir elbisenin içinde görünce tam anlamıyla afalladım. Arkadaşına odaklanarak beni tamamen görmezden gelirken onu izlemekten başka bir şey yapamadım.

Parmağıyla beni işaret edip, "Ama o seni incitti," diye ağzında geveledi Casey. "Çok üzgünsün, deli gibi çikolata yiyorsun ve bunların hepsi onun suçu."

"Önemli değil." Molloy kolunu Casey'nin beline doladı, onu kapıya

doğru çekerken bana bir kez olsun bakmadı. Huysuz arkadaşını uzaklaştırarak, "Haydi," diye devam etti. "Bizi eve bırakacaklar."

"Molloy?"

"Şimdi olmaz, Joe."

Kalbim itiraz edercesine hızla çarptı. "Molloy."

Casey'ye sarılmış halde mutfaktan aceleyle çıkmadan önce, "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Bunu şu anda yapamam, tamam mı?"

Hayır, tamam değildi.

Hiçbir şekilde tamam değildi.

Beynim henüz olanları algılayamadan, bacaklarım onu takip etmeye başlamıştı.

Kolunu Casey'ye dolayarak dışarıda çalışan arabaya taşıması için Molloy'a yardım ettiği sırada, "Patrick Feely dışarıda arabada bekliyor," dedi komşusu. "Sizin eve güvenli bir şekilde ulaştığınızdan emin olacak. O iyi bir adam, Aoife. Ona güvenebilirsin."

Arka kapıyı açıp Casey'yi arabaya bindirirken, "Teşekkürler, Katie," dedi Molloy. "Bu olanlar için üzgünüm."

"Hiç sorun değil, kızım." Katie ona yandan sarıldı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Arka koltuğa yığıldığında, "Eve gitmek istemiyorum," diye mırıldandı Casey. "Burada eğleniyordum."

"Evet," dedi Molly homurdanarak. "Hayatımı mahvediyorsun."

"Bana kızma," diye sızlandı arkadaşı. "Seni önemsediğimi göstermeye çalışıyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Case."

"Ama o seni çok üzdü."

"Biraz kay ve bana yer aç. Bunu sonra konuşuruz."

Arkadaşının yanına oturmak için hareketlendiğinde kapıyı tutup, "Molloy," diye araya girdim. "Şimdi gitme."

"Gitmem gerekiyor."

"Neden?"

Gözlerini benden kaçırmaya devam ederek, "Oyunu senin kuralların-na göre oynuyorum, Joe," dedi kısık sesle. "Sen kendi hayatını yaşa, ben de benimkini, hatırladın mı?"

"Evet." Casey arka koltuktan mırıldandı. "Onu rahat bırak, pislik."

"Casey, her şey yolunda. Kes artık," diye mırıldanırken Molloy'un yanakları kızarmıştı. "Sadece sus, tamam mı?"

Arkadaşının ters bakışlarını görmezden gelerek, "Gitme," diye tekrarladım. "Gitme, Aoife."

"Gitmem gerekiyor," dedi sessizce. "O çok sarhoş ve eve sapasağlam gittiğinden emin olmalıyım."

"Onu eve ben bırakırım, Aoife," diye önerdi Katie. Hemen o anda Molloy'un hangi arkadaşının favorim olduğunu anladım. "Eğer kalmak... olanları konuşmak falan istersen, memnuniyetle Patrick'le gidip eve bırakırım."

"Teşekkürler, Katie ama bu seni zor durumda bırakır."

"Önemli değil," diye karşılık verdi Katie hızla. "Bence kalıp onunla konuşmalısın." Bana gülümsedi ama bu uyarı niteliğindeydi. "*Kibarca.*"

"Hey." Onun isteklerine tamamen uymaya hazır olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırdım.

"Hayır..." diye sızlandı Casey. "Bunu yapma, Aoife. Sana sadece başka saçmalıklar anlatacak."

Arka koltuğa çabucak yerleşip arabanın kapısını hızlıca kapatırken, "Sen sus!" dedi Katie.

Kısa bir süre sonra araba bizi yoğun, gergin bir sessizlik içinde bırakarak kaldırımdan uzaklaştı.

"Yani benimle konuşmadan gidecektin, öyle mi?"

Kollarını korumacı bir tavırla belinin etrafına dolayıp, "Seninle tartışmak istemiyorum, Joe," diye fısıldadı. "Çok yorgunum."

"Ben de tartışmak istemiyorum."

Sertçe başını salladı ve *stiletto*'sunun içindeki ayaklarına bakmaya devam etti.

"Bana bakacak mısın?" diye sordum.

"Şu an değil."

"Neden şu an değil?"

"Çünkü canımı çok yakıyor."

Kalbim sıkıştı. "Bebeğim."

Hızla konuyu değiştirdi. "Tommen partisinde ne işin var, Joey Lynch?"

"İster inan ister inanma, davet edildim."

"Kim tarafından?"

"Hugh Biggs," dedikten sonra lafı hemen ona çevirdim. "Peki ya *sen* Tommen partisinde ne yapıyorsun, Aoife Molloy?"

"Ben de davet edildim."

"Kim tarafından?"

"Katie Wilmot."

Farkındalık kafama dank etmeden bir an için düşündüm. "Dur bir dakika, yan komşun Katie ve Hugh Biggs birlikte mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Bunu zaten biliyordun."

Molloy'un bana, Tommen'ın ragbi takımında sevgilisi olan bir arkadaşından bahsettiğini belli belirsiz hatırlasam da o sırada konuşmaya yeterli dikkati gösteremeyecek kadar meşguldüm. "Hayır, hayır, hayır, bana adının Katie Horgan olduğunu söylemiştin." Bunu *hatırlıyordum.*

"O Katie Horgan-Wilmot," diye yanıtladı. "Ebeveynleri evli değil, hatırladın mı? Annesinin soyadı Horgan, babasınınki Wilmot. Çift soyadı var ama çoğunlukla babasınınkini kullanıyor."

"Yani *Katie*, Hugh'la birlikte."

"Evet, bir süredir birlikteler."

"Ah, lanet olsun." Düşüncelerim Lizzie'yle yaptığım konuşmaya döndü ve o konuşmanın tüm ayrıntılarını kafamdan hemen silmeden önce göğsümde bir merhamet duygusu belirdi.

Benim sorunum değil.

"Katie neden Tommen'da?" Zihnimi yokladım fakat hiçbir şey hatırlayamadım. "O Rosewood'dan. Ailesi para içinde yüzmüyor." Büyük bir pislikmişim gibi gelmemesi için çabalayarak devam ettim. "Onun BDO'da bizimle birlikte olması gerekmiyor mu?"

Molloy ayağıyla bir taşa tekme attı. "Onun neden Tommen'da olduğunu biliyorsun, Joe," diye mırıldandı. "Daha önce bunları sana anlattım, hatırlamıyor musun?"

Evet ama ben o zamanlar başka bir dünyadaydım ve seni duyamadım.

Bu kızı kim bilir kaç kez yüzüstü bıraktığımı anımsayınca bezgin bir şekilde, "Ah, evet," diye yalan söyledim. "Hatırlıyorum."

"İçki mi içiyordun?"

"Tüm gece tek bir şişe içtim."

"Vay canına," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu senin rekorun olmalı."

Of. "Bunu hak ettim."

Başını sallayarak, "Bunu seni kırmak için söylemedim," diye karşılık verdi.

"Öyle yapmış olsaydın bile seni suçlamazdım."

"Tamam."

Aramızda uzun bir sessizlik daha yaşandı ve bu bana kendimi çok rahatsız hissettirdi.

Kalbim deli gibi çarparken, "Casey'nin bu gece her şeyi yanlış anladığını biliyorsun, değil mi? Orada konuştuğum kız Shannon'ın arkadaşı," dedim aceleyle. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, Katie bundan biraz bahsetti," derken sesi fısıltıdan farksızdı.

"O zaman sorun yok, değil mi?" diye kibarca üsteledim. "Aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Duygusallaştığı için boğuk çıkan sesiyle, "Hayır, *tamam* değil," diye hıçkırdı. "Haftalardır hiçbir şey *tamam* değil." Bu kez bana baktı ve gözlerinde biriken yaşları görmek içimi bir bıçak gibi parçaladı. "Ama sen çok daha iyi görünüyorsun, belli ki ayrılık birimiz için işe yaramış."

"Sen ciddi misin?" Beni karnımdan bıçaklamışçasına geriye doğru sendeledim. "Canımın yanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Artık ne hissettiğini bilmiyorum."

"Sana," dedim sertçe. "Âşığım."

"Sakın..."

Bilmesi gerektiğini düşünerek araya girdim. "Benim için hiçbir şey değişmedi, Molloy."

"Bunu yapamam," diye itiraf ederken sesi paramparçaydı. "Yapamam."

"Neyi yapamazsın?" dedim panikle. "Benimle mi konuşamazsın?"

"Burada seninle olup *seninle* olamamayı başaramam." Bir elini alnına bastırmış, boğuk bir sesle konuşuyordu. "Bu çok ağır. Çok zor." Arkasını döndü ve başını sallayarak yürümeye başladı. "Yapamam."

"Aoife." Onun uzaklaşmasını izlerken suçluluk ve korku iç içe geçip hızla tüm bedenime yayıldı. "Yapmak istediğim tek şey seni korumak."

"Hayır..." Hızla arkasına döndü, öfkeden çılgına dönmüş halde üzerime yürüdü. Parmağını bana uzatarak sıktığı dişlerinin arasından, "Hayır," diye tekrarladı. "Bu beni korumak değil, Joey. Çekip gitmek beni korumak *değil.* Terk etmek beni korumak *değil*, lanet olsun!" Hiddetle gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını engelledi ve sert bakışlarını bana çevirdi. "İnsan sevdiği kişiye böyle *davranmaz*, bu da senin beni hiçbir zaman benim seni sevdiğim gibi sevmediğini gösteriyor."

"Hiçbir zaman seni sevmediğimi mi?" Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Sen *delirdin mi?* Bu dünyada sevdiğim tek kişi sensin!"

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye çıkıştı Molloy. "Bunu yap-

maya hakkın yok. Geri dönüp beni mahvedemezsin." Ona uzanmaya çalıştığımda ellerini göğsüme koydu ve beni geriye doğru itti. "Beni sevdiğini söyledikten sonra kalbimi kıramazsın!" Yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda dudaklarından acı dolu bir hıçkırık daha döküldü. "Sen beni sevmiyorsun, Joey." Göz kapakları titreşti, yüzünü ellerime yasladı ve burnunu çekti. "Sen sevmeyi bilmiyorsun."

Kalbim parçalanırken, "Belki de bunu yapmakta başarısızım," dedim boğulurcasına. "Ama seni seviyorum."

"Sen tam bir ahmaksın."

"Biliyorum."

"Ben böyle yaşayamam."

"Biliyorum."

"Hayır, ben ciddiyim, Joey." İrkilerek benden uzaklaşırken nefes nefeseydi. "Buna bir saniye daha katlanamam." Ardından o gökdelen yüksekliğindeki topuklularının üzerinde dönüp yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, "Bu canımı çok yakıyor," diye seslendi ve tekrar eve girdi.

O an arkamı dönerek zıt yöne yürümem ve hızla ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Ancak bunu yapmadım.

Hayır, tam da benim olduğum türden hasta, mazoşist bir beceriksizin yapacağı gibi onun peşinden Biggslerin evine girdim. Molloy'un reddedilmeyi karşı koymadan kabullenecek biri olmadığını biliyordum.

Ona istediği şeyi vermediğim için bana bunu ödeteceğinden en ufak şüphem yoktu. Oysa onun istediği, tam olarak benim de istediğim şeydi.

Hayatımı sikeyim.

Ninova

8
KIZMA, ÖDEŞ
AOIFE

Birkaç *shot* attıktan sonra çakırkeyiflik sınırını yavaşça aşmış, sendeleyerek sarhoşluğun eşiğine yaklaşmıştım.

Casey'yi eve bırakıp geri dönen Katie ile kıçımızı sallayarak dans ediyor, geçici dans pistinde *Ken* ve *Baby Spice*'la birlikte eğleniyorduk. Diğer yandan mutfakta elden ele esrar dolaştıran pisliği ısrarla görmezden gelmeye çalışıyordum.

Demek ki temiz kalmak buraya kadardı.

Pislik.

"Hughie'nin seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi Gibs?" diye sordu Katie. Dikkatimi tekrar bulunduğumuz ana, Gibsie Gibberson ya da adı her neyse onun *Aqua*'nın *Baby Girl* şarkısında iç çamaşırlarına kadar soyunduğu yere çekti.

Zamparalık yapmaktan utanmaksızın dans partnerini omzunun üzerine atmış, ritme uygun bir şekilde kızın kıçında davul çalıyordu.

Kızı havada gelişigüzel sallayarak dans pistinde amaçsızca dolaşırken, Claire hayatı pahasına onun kollarına sıkıca tutunmuş neşeli çığlıklar atıyordu.

İriyarı çocuk, Katie'ye kurt gibi sırıtıp küçük kız arkadaşıyla dans etmeye devam etti. Etrafındaki *çok sayıda* özlem dolu bakışın ya farkında değildi ya da umursamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, okulundaki kızların neden baktığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Çocuğun vücudu taş gibiydi, her iki meme ucunda *piercing*'i ve vücudunda ise kafasındaki sağduyudan çok daha fazla kas vardı.

Sağduyulu olsun olmasın, bu iriyarı çocuk kıvırcık saçlı kraliçesini ilk sıraya yerleştirerek önceliklerini kesinlikle doğru sıraya koymuş gibi görünüyordu. Diğer arkadaşları, kız arkadaşlarını ve flörtlerini uzun bir süre önce terk etmişken, Gibsie tüm gece boyunca Claire'den üç adım bile uzaklaşmamıştı.

Aklımdan geçenleri okumuşçasına gözlerini devirip, "Gerçekten sevişmiyorlar," dedi Katie. "Hep böyleler. İki garip tek boynuzlu at mıknatısı gibi birbirlerine çekiliyorlar."

Ninova

Gülerek onu kolumla hafifçe dürttüm. "Pekâlâ, seviştiklerinde havai fişekler patlayacak."

"Eğer bu bir gün olursa, kesinlikle evlendikleri gece yaşanacak," diye kıkırdadı Katie. "Çünkü Claire Biggs, büyük bir elmas ve sonsuza kadar birliktelik sözü olmaksızın kimseye bacaklarını açmaz."

"İyi yapıyor," diye yanıtladıktan sonra ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Anlaşılan ipuçlarını gelecekteki görümcesinden alıyor."

"Hey." Katie'nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. "İyi olmak istemekte bir sakınca yok."

Kolumu onun omzuna atarken, "Doğru," dedim düşünceli bir tavırla. "Ama kötü olmak çok daha eğlenceli."

"Kötülükten bahsetmişken..." Kolumdan tutarak bana doğru eğildi. "Oraya gidip Joey'yle konuşacak mısın?"

"Hayır."

"Ah, kes şunu," diye homurdandı. "Acı çekiyorsun, bunu anlıyorum ama ona gitmek istemiyormuş gibi davranman saçmalık."

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. "Seninle burada olmaktan gayet memnunum."

"Tanrım, ikiniz de birbirinizden inatçısınız."

"Hayır, *o* inatçı," diye karşılık verdim. "*Ben* sadece kendimi koruyorum."

"Haydi ama, Aoife. Öfken yüzünden her şeyi bir kenara atma." Derin bir iç çekti. "Neden hâlâ partide olduğu çok açık."

"Öyle mi? Eğer bu kadar açıksa, o zaman neden yanımda değil?"

"Çünkü seninle konuşmayı çoktan denedi," diye hatırlattı. "Sen sırtını dönüp ondan uzaklaştın."

"Çünkü o benden ayrıldı, Katie." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıp, "*Kıçıma tekmeyi bastı.* Ne yapsaydım? '*Sorun sen değilsin, benim*' konuşmasının farklı bir versiyonunu da mı dinleseydim?" diye tısladım.

"Ayrılmış olun ya da olmayın, yerini bir başkasıyla doldurmaya çalışmadığı açık," dedi parmağıyla mutfağı işaret ederek. "Görebildiğim kadarıyla, Gretta Burchill bu gece ona asılıp karşılık bulamayan altıncı kız oldu."

Gönülsüzce arkama döndüm ve Joey'nin kemerli kapının ilerisinde elinde sarma sigarasıyla mutfak tezgâhına yaslandığını gördüm. Alec, Podge, Hugh, şoförlük yapan Patrick, Lizzie ve tanımadığım diğer birkaç kişiden oluşan bir grupla sohbet ediyordu.

Onun hemen yanında tezgâhın üzerinde oturan uzun bacaklı esmer kız yakınına sokularak kulağına bir şeyler fısıldadığında, şiddetli bir öfke içimi yakıp kavurdu.

Flörtöz gülümsemeler ve hiç de masum olmayan bir tavırla kolunu *benim* pisliğin boynuna doladı, onu geriye sürükleyerek bacaklarının arasına çekti. Elini Joey'nin göğsünden ayırmadan çenesini omzuna yaslayıp kulağına bir şey fısıldadı.

Siktir, yok artık.

O sürtüğe dalmak için harekete geçtiğimde bileğimden tutarak, "Saçmalığı kes, *Harley Quinn*," diye tatlı dille beni durdurdu. "Sadece izle."

Joey bir an bile duraksamadan kızın elini tuttu ve ustaca kolunun altından kayıp çıktı. Kız onu tekrar çekmeye çalıştığında başını salladı.

"Gördün mü?" dedi Katie müziğin sesini bastırarak. "Başka kızlarla ilgilenmiyor, Aoife."

Ne söylendiğini duyamayacak kadar uzaktaydım. Ancak Joey uyarırcasına elini kaldırdığında esmer kızın yüzüne yerleşen şaşkın ifadenin, beni anında yumuşattığından ve kana susamışlığımı doyurduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Kız ellerini havaya kaldırıp Joey'ye bir şey söyledi. Her ne karşılık verdiyse, bu ikisinin birden bana dönmesini sağladı. Göz göze geldiğimizde kız utanma inceliğini gösterdi. Bu arada Joey ona, "*Gördün mü, sana söylemiştim,*" diyen halinden memnun bir bakış attı.

Gözlerimi kıstım ve tezgâhtan atlayıp erkeğimden uzaklaşana, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak mutfaktan çıkana kadar kıza öfkeyle baktım.

Yeşillerim, onun yeşilleriyle buluştu, göz göze geldik ve Joey odanın karşısından bana göz kırptı.

İşte o an *mahvoldum.*

Beni hafifçe mutfağa doğru iteleyerek, "Haydi yürü," diye ısrar etti Katie. "Sen Aoife Molloy'sun. Ne zamandan beri bir erkeğin hayatında söz sahibi olmasına izin veriyorsun?"

Dikkatimi tekrar arkadaşıma çevirirken, "Vermiyorum," diye mırıldandım. "*Vermem.*"

"Kesinlikle." Gülümsedi. "Bu yüzden oraya git ve o inanılmaz seksi, bir o kadar *korkunç* erkek arkadaşını başka kızlar kapmayı denemeden sahiplen."

"Aynen öyle yapacağım." Gözlerimi kısıp topuklarımın üzerinde

döndüm ve doğruca o yakışıklı esrarkeşin yanına yürümeye başladım. Ancak son anda geri dönerek Katie'nin elini yakaladım. "Ama kendi tavsiyeni dinleyip benimle gelsen iyi olur çünkü Shannon'ın asık suratlı arkadaşı, senin şu süslü çocuğu yemek istiyormuş gibi bakıyor."

"Kim, Lizzie mi?" Katie peşimden gelirken güldü. "Hiç sanmam. Lizzie okulda onların süper-elit yakın çevresinde. Sadece bir arkadaş."

"Hı-hı." Gözlerimi devirdim. "Birinci kural, benim masum küçük komşum. *Böyle* görünen bir kıza, *böyle* görünen bir çocuğun yanındayken asla güvenme."

Katie'yle birlikte mutfaktaki küçük esrar tadımına katıldığımızda, "Vay canına, melek bacaklar," diye bağırdı Alec. "En sevdiğim kız nasıl?"

"Şansını zorlama, dostum." Podge dirseğiyle Al'ı dürterek kıkırdadı. "İyi görünüyorsun, Aoife."

"Teşekkürler, Podge," diye onayladım. Katie beni normalde laflamaya tenezzül bile etmeyeceğim bir grup çocuğun önünde tek başıma bırakıp doğruca Hugh'a yönelince, kendimi biraz huzursuz hissettim.

Fakat bu farklıydı.

"Molloy."

Adımı söylediğinde içimi bir sıcaklık kapladı ve kendimi ona doğru dönmeye zorladım. "Joe." Tek kaşımı kaldırarak onun bir duman bulutunu üfleyişini seyrettim. "Artık doğru yoldasın, öyle mi?" Gözlerimi devirdim. "Evet, pislik. Gerçekten *öyle* kokuyor."

Podge oldukça yüksek bir *ha* sesi çıkarırken Joey'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Esrarlı sigara sayılmaz, Molloy."

"Evet, sayılır."

"Ne zamandan beri?"

"Her zaman." Hayal kırıklığına uğramış ve bitkin bir şekilde gözlerimi devirdim, bu konuda onunla tartışmaya niyetim olmadığından arkamı döndüm. Onun yerine, dikkatimi sert bakışlı sarışına çevirdim. "Merhaba, ben Aoife."

İsteksiz bir gülümsemeyle, "Lizzie," diye karşılık verdi. Alec ona esrarı uzatınca başını salladı. "Sadece bilmen için söylüyorum, arkadaşın az önce yanılıyordu. Erkek arkadaşına asılmaya çalışmıyordum."

Onun arkamda, çok yakınımda durduğunun fazlasıyla farkındaydım. "Joey'nin kiminle birlikte olduğu beni ilgilendirmez," dedim ona. "O özgür bir birey, ben de öyleyim."

"Özgür falan değiliz." Eli belime dolandı, parmaklarını hafifçe büküp tenime bastırdı ve beni kollarının arasına çekti. "Kes şunu."

Duman bulutunun arasından boğuk sesle, "Vay," diye mırıldandı Alec. "Cennette bir sorun olduğunu mu seziyorum?"

Titreyerek ona yaslanma isteğime karşı koydum. "Ne oldu, Joe?" diye alay ettim. "Bitirmek istediysen, sonuçlarıyla da yüzleşirsin."

"Molloy."

"Sus." Kıçımı onun kotunun önüne yaslamış halde uzun saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve esrarlı sigaradan nefes çeken yabancıya gülümsedim. "Onu paylaşmayı düşünür müsün, mavi gözlü?"

Çocuk bana flörtöz bir tavırla göz kırparak esrarı uzattı.

"Ne yapıyorsun sen?" Joey'nin ses tonu sertti. Büyük elini karnımın üzerinde genişçe açarken sinirli bir homurtu çıkardı. "O şeyi hemen bırak, Molloy. Şimdi."

Ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim olmadan esrarlı sigarayı parmaklarımın arasına alıp dudaklarıma götürdüm ve derin bir nefes çektim. Başımın dönmesine ve gözlerimin yanmasına rağmen öksürerek ciğerlerimi rahatlatmamak için direndim.

"Molloy." Joey beni kollarının arasında döndürerek dik dik baktı. "Burada taşak geçmiyorum."

Kendimi yavaşça nefes vermeye zorlayıp ona gülümsedim. "Ne derler, Joe? Eğer yenemiyorsan..."

Ellerini arkasındaki tezgâha vurarak, "Onlara katıl," diye neşeyle bağırdı Alec. Ardından Joey'nin ölümcül bakışlarıyla karşılaşınca hemen sustu. "Belki de öyle değildi?"

"Hayır." Joey ciddi bir tavırla dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayır."

Esrarı dudaklarıma bir kez daha yerleştirip gözlerimi yaşartan bir nefes daha çektim. "Sorun ne, Joe? Sen eğlenebilirsin de ben yapamaz mıyım?" diye alay ettim.

"Molloy!"

"Lynchy, sakin ol."

"Sadece biraz şaka yapıyor, dostum."

"Hayır dedim." Joey esrarı elimden kaptığı gibi arkasındaki yabancıya verdi. "*Hayır* dedim, Aoife."

Sarhoşluğuma karışan baş dönmesi hissiyle, "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Joe," diye hırladım. "Sen benim sahibim değilsin."

"Eh, bu benim adıma gerçekten büyük şanssızlık çünkü sen kesinlikle benim sahibimsin!"

Sarhoş olsun ya da olmasın, kullandığı kelimeler göğsüme bir yıkım güllesi gibi indi. Ciğerlerimdeki havanın hızla boşaldığını, içimde kopan duygusal fırtınanın beni ezip geçtiğini hissederek başımı kaldırdım ve ona öfkeyle baktım. "Bana bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü gerçek bu."

"Ne zamandan beri?

"On iki yaşımdan beri."

Ninova

9
KALP GÖSTERİMİ
JOEY

Hiç kimse karmayı Molloy kadar etkili bir şekilde kullanamazdı.

Onu esrarlı sigaradan bir nefes çekmek kadar sıradan bir şey yaparken izlemek bile kalbimde bir şeyin çıldırmasına yol açmıştı. Çünkü bu o değildi. Onun esrarla hiç işi olmazdı.

Lanet olsun, onu tanıdığım altı yıl boyunca sigarayı dudaklarına değdirdiği tek an ilk yıl gittiğimiz stadın arkasında düzenlenen diskodaydı. Rambo'nun esrarlı sigarasından bir nefes çekmiş, ardından midesindekileri yerlere kusmuştu. Bu ilişkideki sorunlu bendim, o değildi.

Ancak Molloy en iyi kozunu bu gece oynamış ve beni restini görmeye zorlamıştı. Kalbimizi açmış, etrafımızdakilerin gözleri önüne sermiştik.

"Aferin sana, bebeğim." Bıkkın bir nefes vererek elimi kalçasına koydum ve onu yakınıma çektim. "Bu turu sen kazandın."

Hayatım öngörülemezdi, geleceğim ise karanlıktı ama nereye gidersem gideyim bu kızın üzerimde sonsuza dek etkisi olacağından en ufak şüphem yoktu.

"Bu tur mu?" Her zamanki cüretkâr tavrıyla, o aşırı seksi yeşil gözleriyle bana baktı ve mükemmel şekillendirilmiş kaşını kaldırdı. "Ben *her zaman* kazanırım, Joe."

Evet, kazanırdı. Sonu onun iyiliğine olmadığında bile kazanırdı.

Bedeni benimkine yaslanmıştı, her nefes alışında göğüsleri göğsüme sürtünüyordu. Bu kadarı kesinlikle çok fazlaydı, şu an kafamı toparlamakta zorlanıyordum. Etrafımızda mırıltılı bir sohbetin sürdüğünü duyabiliyordum ancak tek bir kelimesini bile anlayamıyordum çünkü tüm dikkatim tanıştığımız ilk günden beri bana başarıyla eziyet eden kıza odaklanmıştı.

Çünkü tüm varlığımla onun her bir parçasını seviyordum.

İyi, kötü ve çirkin...

Hepsinden lanet derecede hoşlanıyordum.

Kalbimi düğümlemişti ve başımı döndürüyordu.

Gözlerini benden bir an bile ayırmadan uzun kırmızı tırnaklarını aşağı sürükleyip karnıma kadar indirdi, oradan kemer tokama geçti ve beni çekerek kendine daha da yaklaştırdı.

Siktir.

Kalçasında duran elimi alıp şeftali gibi olan kıçına yerleştirirken, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Parmak uçlarına yükselip bir elini boynuma doladı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Sen tam bir pisliksin."

"Biliyorum."

"Beni ezip geçtin."

Acı. Göğsümün ortasına saplandı. "Biliyorum."

"Kötü çocuk." Alkol kokan nefesinin sıcaklığı, kulağıma fısıldarken yüzümü yakıyordu. "Bana üzgün olduğunu söyle," diye fısıldadı.

Direnmeden pes ettim. Çok yorgundum ve hislerimle savaşamayacak kadar âşıktım. "Üzgünüm."

"Ne kadar üzgünsün?"

"Çok üzgünüm."

"İyi çocuk." Dili artık kulağımdaydı, bedeni benimkine sıkıca yaslanmıştı. "Şimdi, bana beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum." Kelimeler dilimden rekor sürede fırladı.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Ne kadar?"

"Çok."

"Hmm." Elimi tutarak beni dans pistine götürdü, ben de yılların alışkanlığıyla peşinden gittim. Çünkü bu kız açık ara benim en büyük bağımlılığımdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kalbimi kırdın." Kollarını boynuma dolayıp ellerimi kalçalarına doğru hareket ettirdi ve bana daha da yaklaştı. "En azından benimle dans edebilirsin."

Tartışamayacak kadar bitkin ve direnemeyecek kadar zayıf olduğum için onu yakınıma çektim. İçtiğim votkaya minnettardım çünkü dans ederken hiç rahat olamıyordum ama bu kız... o ne isterse yapıyormuşum gibi görünüyordu.

Votka ve pişmanlıktan sarhoş bir halde ellerimi kalçasına sarılı tuttum. *LIVE*'ın *Lightning Crashes* şarkısının melankolik melodisi etrafımızda yankılanırken kalçasını bana bastırdıkça vücudunun kıvrımları benimkine sürtünüyordu.

Beynim şarkının sözlerini algıladığında omuzlarıma korkunç bir ağırlık çöktü.

Huzursuzluğumu hemen fark edip, "Sorun ne?" diye sordu Molloy.

"Hiçbir şey."

"Joe?"

"Ben sadece..." Başımı tekrar salladım ve acı dolu bir nefes verdim. "Şarkıdan oldu."

"Şarkının nesi var?"

"Bana onu hatırlatıyor."

"Kimi?" Yeşil gözleri yumuşadı. "Anneni mi?"

Çenem sıkıca kenetlendi, zorlukla başımı salladım. "Boktan bir durum, biliyorum."

"Boktan değil." Ellerini uzatıp yüzümü avuçları arasına aldı ve kendine doğru çekti. "Bana bak."

Ona bakmak acı veriyordu. Ona olan duygularımın derinliğini hissediyordum ve onun için iyi olmadığımı da biliyordum.

"Bana bak," diye tekrarladı. Şarkı etrafımızda çalarken yeşil gözleri içime işledi. "Gözlerini benden ayırma." Titreyerek beni yakınında tuttu. "Bunun yerine, şarkıyı bize uyarla."

Göğsümde donuk bir acıyla, kendimi itaat etmeye zorladım. Bu kıza her ne isterse onu vermek için çabaladım. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Seni incitmek istemiyorum."

Yüzümü okşadı. "Bunu da biliyorum."

Acılı bir nefes verip alnımı onunkine yasladım. "İstediğim tek şey sensin, Molloy."

Parmakları tenimde gezinirken, "O zaman bunu kanıtla," diye fısıldadı. "Çünkü beni böyle belirsizlikte bırakamazsın."

"Amacım bu değil."

"Belki değil ama yaptığın şey tam olarak bu."

Göğsümde keskin bir acı hissettim. "Seni korumaya çalışıyorum."

Gözlerini benimkilere kilitleyip, "Beni korumaya çalışmayı bırak, mutlu etmeye başla," diye karşılık verdi. "Çünkü istediğin zehri seçme zamanın geldi, Joey Lynch."

10
SAMİMİ DEĞİLSEN SÖYLEME
AOIFE

"İstediğin zehri seçme zamanın geldi, Joey Lynch." Titriyordum. Aramızda asılı kalmış yoğun bir ültimatomla, hayatımda sevdiğim tek çocuğun önünde duruyordum.

Söylediğim şey doğruydu.

Gerçekten böyle hissetmeye devam ederek bir gün daha yaşayamazdım.

Bana karşı ne hissettiğini bilmem gerekiyordu.

Bilinmezlikle başa çıkamıyordum.

Bu beni *korkutuyordu.*

"Ortada verilecek bir karar yok," diyerek beni şaşkına çevirdi. Yeşil gözleri hiddetle parlıyordu. "Zaten seni seçeceğimi biliyorsun."

Söyledikleri bedenimin zevkle titremesini sağladı ama kalbim hâlâ temkinliydi. Kalbim deli gibi çarparken, "Hayır, *bilmiyorum*," dedim boğuk bir sesle. *Çünkü bilseydim, kalbimi ve gururumu riske atıp burada dikiliyor olmazdım.* "*Bilmiyorum*, Joey."

"O zaman izninle bunu açıklığa kavuşturayım." Uzanıp yanağımı avucunun içine aldı. "Seni seçeceğim, Molloy." Çenemi yukarı kaldırarak beni kendisine bakmaya zorladı. "Seni."

"Samimi değilsen bunu söyleme."

Parmaklarının belimdeki tutuşu sıkılaşırken, "Seni," diye kısık sesle tekrarladı. "Seni seçiyorum. Her seferinde."

"Ciddiyim," dedim başımı sallayarak. "Ben büyük bir kızım ve o gün evinin önünde seni öptüğümde neye bulaştığımı çok iyi biliyordum. Beni hayatından soyutlaman gerektiğine dair çarpık bir inancın var, oysa hayatına dair *hiçbir şey* benim için şaşırtıcı bir sürpriz olmadı. Bu ilişkiye her şeyi görerek girdim, üstelik ne var biliyor musun? Hâlâ her şeyi görüyorum ve hâlâ hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Ben de hâlâ dahil olmanı istiyorum," diye yanıtladı kısık sesle. "Ben sadece..." Düzensiz bir nefes verdi. "Sen benim için her şeysin." İçinden geçenleri itiraf ettiğinde sesi acı doluydu. "Biliyorum, kendimi ifade etme şeklim berbat ve hislerimi olması gerektiği gibi göstermiyorum ama söylediklerim doğru. Seni incitecek hiçbir şey yapmak *istemiyorum*, buna rağmen çoğunlukla kendimi tam olarak bunu yaparken buluyorum."

Sözleri, dokunuşu, kokusu... Bunların tümü o an için çok fazlaydı. "Joe."

"Bu kez seni doğru şekilde seveceğim," diye fısıldadığında nefesi yanağımı okşadı. "Eğer bana bunu nasıl yapacağımı gösterirsen."

Elim istemsizce hareket etti, itip uzaklaştırmam gerektiği halde gömleğinin önünden tutarak onu kendime doğru çektim. "Joe."

"Noel'de yaptığım şey... O kadar ileri gittim ki! Beni *ölesiye* korkuttu. Düşünebildiğim tek şey seni yanımdan uzaklaştırmazsam tüm dünyamı yerle bir edeceğimdi çünkü sen benim için busun, Aoife. Sen benim tek bir kızda toplanmış lanet olası dünyamsın. Evet, belki de tümüyle yanlış bir yol izledim ama yapmaya çalıştığım tek şey seni korumaktı."

"İşte bizim sorunumuzun büyük bir kısmı da bu, Joe. Çünkü ben senin korumana hiç ihtiyaç duymadım," dedim boğuk bir sesle. "Ben senin annen ya da kız kardeşin değilim. Senden bir şeyler isteyen diğer kızlardan da değilim. Ben seni kalpten *isteyen* kızım. Seni tüm kalbiyle *seven* kızım. *Hurling* oyuncusu. Tamirci. Erkek. Koruyucu. Pislik. Âşık. Bağımlı." Burnumu çekerek devam ettim. "Senin tüm versiyonlarını, tüm renklerini ve hallerini... hepsini kabul ediyorum. Bu yüzden kafadan ne kadar çatlak olduğuna ya da benim için ne kadar kötü bir seçenek olduğuna karar vermen umurumda bile değil. Eğer tüm kusurlarına rağmen benimle birlikte olamayacaksan, o zaman şimdi çek git çünkü bunu seninle bir daha yaşamak istemiyorum."

Her iki elini birden belime yerleştirirken, "Seni duyuyorum, Molloy," dedi gergin bir sesle.

"Gerçekten mi?" Gözlerimle ona dürüst olması için yalvardım. "Beni gerçekten duyuyor musun, Joe?"

Joe başını yavaşça salladı. "Duyuyorum, bebeğim."

"İyi." Titreyerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Alnımı göğsüne yaslarken hem duygularımla hem de gururumla olan savaşı kaybetmiştim. "Çünkü bu sefer bir daha eskiye dönemezsin, Joe. Beni anlıyor musun? Benimle birlikte olmak istememen dışında herhangi bir sebeple benden ayrılamazsın, aynı şeyin benim için de geçerli olacağını bilmelisin."

"Tamam." Elleri belimden omuzlarıma kaydı, ardından yüzümü avuçlarının arasına aldı. Parmakları saçlarımın arasına karıştığında, bedenimde sadece onun yaratabileceği bir zevk titremesi uyandırdı. "Bunu yapabilirim."

Burnunu benimkine sürtüp sadece bana sakladığını bildiğim o sevgi-

siyle beni okşadığında, içimdeki yasak arzular ve duygular yüzeye çıktı. Aynı anda hem güç verici hem de korkutucuydu. "Seni seviyorum."

Artık bu kelimeleri o kadar kolayca söylüyordu ki, kulağıma yabancı geliyordu.

Aralanan dudaklarımdan titrek bir nefes süzüldü.

Masum, tatlı ve ruhumu darmadağın eden bir öpücük vermek için bana uzanırken, "Seni seviyorum," diye usulca tekrarladı.

"Artık aramızda duvar yok, Joe." Kollarımı beline dolayıp parmaklarımı gömleğinin kumaşına gömerken ona bir duaymışçasına sıkıca sarıldım. "Artık gizli saklı hiçbir şey yok, tamam mı? Biz bu aşamaları çoktan geçtik çünkü ben hiçbir zaman senin düşmanın olmadım," dedim titreyen sesimle. "Ben her zaman senin takım arkadaşındım."

Bir anlığına duraksadıktan sonra derin bir nefes verdi. "O zaman tüm açıklığıyla sana buraya sırf davet edildiğim için gelmediğimi itiraf etmeliyim."

"Tamam..." Hemen şüpheyle gözlerimi kıstım. "Ne yaptın?"

Başını sallayarak elimi tuttu ve beni bahçenin sessiz bir köşesine götürdü. "Sakın öfkelenme."

Kollarımı göğsümün üzerine kavuşturup ona dik dik baktım. "Bana öfkelenecek bir sebep verme, benim de tepem atmasın."

Burnunu kırıştırarak, "Biggs'e sekizlik* sattım," diye mırıldandı.

"Sekizlik ne sattın, neşe mi?"

Rahatsızlık içinde kıvrandı. "Ot."

"Aman Tanrım, Joey!"

"Shane'e gitmedim," diye ekledi hızla. "O geceden beri yanına bile uğramadım."

"O zaman otu nereden buldun?" diye sordum. "Kişisel stoğundan mı?"

Joey utangaç bir omuz silkmeyle karşılık verdi.

"Tanrım." Başımı salladım. "Ne diyorum ki ben? *Elbette* kişisel stoğun var."

"Elimdeki bu kadardı, yemin ederim."

"Bana yalan söyleme..."

"Yalan değil," diye araya girdi Joey. "Gerçekten hepsi bu kadardı. Bu kadardı, Molloy. Yemin ederim."

* Uyuşturucu için kullanılan argo bir terimdir ve yaklaşık üç buçuk gram ağırlık anlamına gelir. (ç.n.)

Ninova

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bir grup özel okul çocuğuna ot satmak gibi inanılmaz aptalca bir şey yaptın?"

Bana temkinli bir ifadeyle baktı ama cevap vermedi.

Geri adım atmadan, "*Neden?*" diye tekrarladım.

"Çünkü yapmamı istediler?"

Ona *yanlış cevap* anlamına gelen bir bakış attım.

Sinirli bir homurtu çıkarıp tekrar denedi. "Çünkü paraya ihtiyacım vardı."

Şimdi bir yere varıyorduk. "Ne için?"

"Ailem için."

"Çünkü?"

Gökyüzüne bakarak başını iki yana salladı. "Çünkü babam annemin elindeki her kuruşu harcadı ve o parayı bitirince, annem benim paramı da ona verdi."

"Sen ciddi misin?"

Bıkkın bir ses tonuyla, "Bu tamamen benim hatam," diye yanıtladı. "Her hafta sonunda faturaları ödemesine yardımcı olmak için maaşımın yarısını ona veriyorum. Ayrıca Noel'de çocukların ihtiyacı olan birkaç ekstra şeyi alması için fazladan para veriyorum." Kaşlarını çatarak devam etti. "Baban bu yıl Noel için maaşıma fazladan birkaç yüzlük ekledi. Ya aptallığımdan ya da fazlasıyla kafam iyi olduğundan, sonuçlarını hiç düşünmeden o parayı anneme verdim."

"Ona paranın hepsini mi verdin?"

Kaşlarını çatıp hızla geri adım atmadan evvel, "Her kuruşunu," diye itiraf etti. "Öncelikle Noel için istediğin o salaş botları aldım. Yatağımın altında duruyorlar."

Kalbim göğsümde sıkıştı. "Joe."

"Bir süredir beladan uzak duruyorum, Molloy. Gerçekten, öyle yapıyorum," diye ısrar etti. "Hughie Biggs *bana* geldi. O ve arkadaşları ot arıyor, etrafa akılalmaz nakit para saçıyorlardı." Konuşmaya devam etmeden önce omuz silkti. "Ben de fırsatı değerlendirdim. Bunun için özür dilemeyeceğim. O paraya kız kardeşim, oğlanlar ve bebek için ihtiyacım vardı. Seany'nin parasız kalmasına izin veremezdim." Başını salladı, gözleri özür dilemeyi reddeden bir adam için korkunç derecede pişmanlık doluydu. "Ben satıcı değilim, Molloy. Olmadığımı biliyorsun. Ancak

böyle bir teklife bir defaya mahsus burun kıvıramazdım. Buna gücüm yetmezdi."

"Neden?" Merakıma yenilip sordum. "Sana ne kadar teklif ettiler?"

"Bana altmışa mal olan bir paket için iki yüz *euro*."

"Cidden mi?" Ağzım açık kaldı. "Bu parayı kazanmak için barda kaç saat çalışmam gerektiğini biliyor musun?"

"Biliyorum." Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Benim garajdaki durumum da aynı. Tam olarak bunu düşündüm. Gördün mü? İşte bu yüzden seni seviyorum. Anlıyorsun."

Ona uyaran bir bakış atıp, "Evet, anlıyorum ama konu bu değil," dedim aceleyle. "Bu saçmalık burada bitiyor." Gözlerimi kısarak devam ettim. "Bir daha asla, duyuyor musun? Bunu sadece düşünecek olsan bile..."

"Endişelenme," diye hızlıca araya girdi. "Maaşımı bir serseriye verme hatasını son kez yaptım."

Bu bir yalandı. Joey bir sonraki maaşı eline geçer geçmez, yine hepsini annesine verecekti. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri buydu. Aynı zamanda annesinden bu kadar nefret etmemin de.

Etrafı işaret edip, "Eh, burada biraz donuyor gibiyim," dedim ona.

Kapüşonlu *sweatshirt*'ünün eteklerine uzanırken, "Lanet olsun, tabii ya," diye mırıldandı. Ancak üzerine *sweatshirt* giymediği nadir anlardan biri olduğunu fark etmişti. Beni yakınına çekerek büyük elini çıplak sırtıma yerleştirdi. "Palton var mı?"

"Hayır ama paltoya ihtiyacım yok," diye yanıtladım. Artık bütün o ağır konuşmalarla işim bitmişti. "Çünkü içimi ısıtacak sınırsız miktarda bedava alkol stoğum var, ayrıca kalan her yerimi ısıtmak için biraz da âşık olduğum bir pislik var."

Sırıttı. "Öyle mi?"

"Hı-hı. Gel hadi, *Tony Soprano*'*." Kolumu beline dolayıp elimi arka cebine soktum ve sıcak tarafına yaslandım. "Bu kez benimle ilgilenebilirsin."

* *HBO*'nun suç-drama dizisi *The Sopranos*'un ana karakteridir. (ç.n.)

Ninova

11
ARTIK DUVAR YOK
JOEY

Molloy kartlarını masaya açarak bana ültimatom vermişti ve hayatımda hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Hiçbir zaman köşeye sıkıştırılmayı ya da ne yapmam gerektiğinin söylenmesini kolayca kabullenen biri olmamıştım ama söz konusu o olunca normalde hissettiğim savaşma ihtiyacını hissetmemiştim.

Bunun gerçekleşmesi yıllar almıştı ancak artık Molloy saçmalıklarımı yüzüme vurduğunda vücudum ve zihnim otomatik olarak saldırı moduna geçmiyordu. Savunmaya da geçmemiştim çünkü içimde bir yerlerde onu *müttefikim* olarak kabullenmiştim.

O benim takım arkadaşımdı.

Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Bu gezegendeki tek bir insanla bile olmamıştı.

Hatta kız kardeşimle bile böyle hissetmemiştim.

Fakat bu kıza dair bir şey, içimde derin bir yere yerleşmişti.

Bunu açıklamak bir yana anlayamıyordum bile ama onunla birlikteyken kendimi aynı anda hem boğuluyormuş hem de nefes alıyormuş gibi hissediyordum. Sanki heyecan verici bir dalganın üzerindeydim ve düşsem bile önemli değilmiş gibi hissediyordum çünkü düşeceğim zemin yumuşaktı.

Bu kez *incinmeyecektim.*

Çünkü Aoife Molloy bana zarar vermeyecekti. Bunu kabullenmem altı uzun yılımı almıştı. Bana beni sevdiğini söylediğinde gerçekten *samimiydi.* Üstelik bu bağımlılık yaptığı kadar rahatsızlık vericiydi çünkü bana karşı, benim ona hissettiklerimin beşte birini bile hissediyorsa şanslı piçin tekiydim.

Birkaç saat ve sayısız içkinin ardından, "Dün günlerden neydi biliyor musun?" diye sordu Molloy. Hâlâ partideydik, son bir saattir pozisyon değiştirmemiştik. Benim sırtım oturma odası duvarına yaslanmıştı, onun bedeni ise benimkine yapışmıştı.

Tek elimle kalçasını sıkıca tutarken diğer elimle şişemden bir yudum aldım. "Dün günlerden neydi, Molloy?" diye sorarak ona teslim oldum.

Ninova

Aoife sarhoştu, bense bir şekilde dürtüsel doğamı kontrol altında tutmayı başarmıştım. Dokuz şişenin ardından biraz çakırkeyif olmuştum ama bir ata rakip olabilecek kadar güçlü bir tolerans geliştirmiştim. Tüy siklet içki arkadaşımın aksine, beni yere sermek için birkaç biradan çok daha fazlası gerekliydi.

"Dün yedisiydi."

"Yedisi mi?"

Yanakları sarhoş olduğunda ortaya çıkan o sevimli pembe renge bürünmüş halde, "Hı-hı. Yıldönümümüz," diye açıkladı. "Bir yıl önce dün, ilk kez öpüşmüştük."

Vay canına. "Bunu bilmiyordum."

Bana tüm ağırlığıyla yaslandı. "Evet. Tam olarak bir yıl önce dün, dilini boğazıma sokmuştun."

Ona gülümseyerek, "Bu söylediğin gerçeği biraz çarpıtıyor," diye takıldım. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, ilk önce *senin* dilin benim ağzıma girmişti."

"Sırf sen ilk adımı atacak kadar cesur olmadığın için."

Güldüm. "Yavaş yavaş hazırlanıyordum."

Kaşını kaldırdı. "Beş yıl boyunca mı?"

"Ne diyebilirim ki?" Onu iyice kendime doğru çektim. "Emin olmalıydım."

"Neden emin olmalıydın?"

"Kaçmayacağından."

"Peki şimdi emin misin?" Beni dikkatle inceledi. "Şimdi bana güveniyor musun?"

"Evet, Molloy." Başımı yavaşça sallayarak ona yaklaştım ve dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdim. "Sana güveniyorum."

"Vay canına." Titrek bir nefes verdi. "Sanırım bu benim için, sonunda beni sevdiğini itiraf edişinden çok daha fazla anlam ifade ediyor."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

"Ah, lütfen. Sen ezelden beri bana âşıktın. Bu *çok* açıktı," diye yanıtladı. En ufak bir şüphe veya utanma belirtisi olmadan verdiği cevaba bayılmıştım. "Ama kendini birine gerçek anlamda açıp açamayacağından emin değildim."

"Herkese açmam, Molloy," dedim ona. "Sadece sana."

Ellerini gömleğimin altına sokup çıplak karnıma bastırdı. "Seni hep desteklediğimi biliyorsun, değil mi?" Tırnaklarını nazikçe tenime sürttü,

Ninova

bu da aletimin anında tepki vermesine neden oldu. Parmak uçlarına yükselerek çenemin kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeye varım, Joey Lynch."

Bir elini göğsümdeki dövmenin üzerine kaydırdı, diğer eliyle kalçasında duran elimi kaldırıp kıçındaki dövmenin üzerine yerleştirdi. Geriye yaslanarak gözlerimin içine baktı. "Ölünceye kadar, Joe," diye fısıldadı.

Boku yedim...

İçimden bir ürperti geçince kendimi tutamadım, kıçını kavrayarak bedenini sertçe benimkine doğru çektim. "Ölünceye kadar, Molloy."

Dudakları benimkilere yapıştı ve işte o an bu kızdan asla kopamayacağımı anladım.

Ömrüm boyunca asla...

Ninova

12
*BAMBİ*LENMEK
AOIFE

"Bunu... konuşmuştuk."

"Biliyorum, biliyorum..." İnleyerek bacaklarımı açık tutmaya çalıştım ama başaramadım. Bacağım oval şekilli, gösterişli dökme demirden küvetin kavisli kısmına dengesiz bir şekilde yaslanmıştı ve bir kolumla küvetin diğer kenarına uzanmıştım. Dengede durmaya çalışmaktan sırtım gerilmişti. "Üzgünüm, ben sadece... ah, yapamam!"

"Yapmalısın." Joey bir bacağımı omzuna atmış halde yere diz çökmüş, yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü. "Beni... boğacaksın."

"Konuşmayı kes, Joe. Çok yakınım," diye hırıltılı bir sesle inledim. Dilinin klitorisimde gezindiğini hissedince sırtım kavislendi. "Aman tanrım!"

Başını bacaklarımın arasından kurtarıp, "Molloy," dedi homurdanarak. "Şu lanet olası bacaklarını aç."

"Hayır!" Yakalamaya çalıştığım his hızla yok olurken umutsuzca feryat ettim. "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden *duruyorsun?*"

Bana sert bir bakış attı. "Ah, belki de nefes almak için oksijene ihtiyacım vardır ve sen şu merdiven gibi uzun bacaklarınla beni boğarak lanet olası varlığımın özünü alıyorsundur da ondan."

Güm. Güm. Güm.

Birisi kapıya vursa da nefes nefese, "Duymazdan gel," diye emrettim. "Bu evde birden fazla banyo var." Kaşlarımı çatarak ekledim. "Ayrıca bacaklarımdan hoşlandığını sanıyordum."

"Bacaklarını seviyorum," dedi Joey. Seksi bir şekilde dağılmış saçlarıyla oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. "Ama başım onların arasındayken bacaklarını açık tutmayı hatırlamaya başlamazsan, ölümümden sorumlu olacaklar."

Kendimi hem savunmacı hem de tahrik olmuş hissederek, "Bu senin suçun," diye homurdandım. "Senin ve o şeytani dilinin."

"Bacaklarını açık tut, duydun mu?" Parmağını bana doğrulttu. "Son uyarı."

"Yoksa ne... Aman Tanrım!" Göz kapaklarım titrerken elimi bacaklarımın arasına uzattım ve parmaklarımı saçına doladım. "Bunu çok iyi yapıyorsun..."

Ninova

"Molloy!"

Bacaklarımı zorlukla açıp, "Üzgünüm," diye boğuk bir ses çıkarttım. "Durma."

Güm. Güm. Güm.

Banyo kapısına deli gibi vuran o düşüncesiz şerefsize, "Defol git," dedim bağırarak.

Güm. Güm. Güm.

Benden çok daha yüksek bir sesle, "Sana defolüp gitmeni söyledi!" diye kükredi.

Güm. Güm. Güm.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken, "Bu kadar yeter," dedi öfkeli sesiyle. "Eğer şu tuhaf sarışın şerefsiz yine kapının diğer tarafındaysa, onu mahvedeceğim!"

"Ama çok iyi gidiyordun." Onu kapıyı açamadan durdurmak için koşturduğum sırada kahkaha atıyordum. Joey'yle kapı arasma girerek, "Onu mahvetmek yerine," diye mırıldandım. "Beni becerebilirsin."

Gözleri ateşle parladı. "Molloy."

"Söz veriyorum, daha iyi hissedeceğim." Elbisemin kollarını hızlıca omuzlarımdan sıyırıp kumaşın belimde birikmesine izin verdim ve eteğimi de yukarı doğru topladım. "Peki seçimin hangisi, Joe?"

"Kahretsin." Ateşli bakışları doğruca çıplak memelerime kayarken kısık sesli bir homurtu çıkardı. "Sen."

İçimde hissettiğim özgüvenle onu hızla lavaboya götürdüm. "Akıllı çocuk."

Kaşını kaldırdı. "Benimle dalga geçme."

Sırıtarak ona uzandım, kotunun düğmesini tek hamlede açtım ve hızla fermuarını indirdim. Ardından pantolonuyla *boxer*'ını kalçasına doğru sertçe çekip sertleşmiş aletini serbest bıraktım. "Büyük çocuk."

"Molloy!"

Elimi ikimizin arasına uzatarak onu okşarken, "Artık susuyorum," diye mırıldandım.

"Uzun zamandır birlikte olmadık." Aramızdaki mesafeyi kapatıp belime uzandı. "Muhtemelen hemen boşalacağım."

"Sorun değil." Ona sırtımı dönerek öne eğildim ve aynada bakışlarım onunkilere kilitlendiğinde lavaboyu iki yanından kavradım. "Sadece gözlerini benden ayırma."

"Tanrım." Bana yaklaşırken başını iki yana sallayıp bacaklarımı ara-

lamamı sağladı. Bir eli sırtımda gezindikten sonra kalçama yerleşti, diğer eliyle ise büyük aletini yavaşça ve tadını çıkararak santim santim içime itti.

Güm. Güm. Güm.

Bu sefer davetsiz misafir kapıyı yumrukladığında Joey beni becermekle o kadar meşguldü ki hiçbir şeyi umursamadı.

"Durma," diye boğuk sesle haykırdım. Porselen lavaboyu tüm gücümle kavramış, onun bağımlılık yapan ihtiraslı itişlerine karşı bacaklarımı sağlam tutmaya çabalıyordum. "Bırak sızlasın."

Nefes nefese, "Tanrım, Aoife," dedi inleyerek. Gözleri aynada benimkine kilitlenmişken kalçasını büyük bir hızla itmeye devam etti. "Çok sıkısın."

Güm. Güm. Güm.

Tüm bedenim titreyip sarsılıyor, göz temasını sürdürmekte zorlanıyordum. "Öyleyse beni genişlet," diye inledim. "Bana sahip ol."

Elini bacaklarımın arasına uzatarak başparmağını klitorisime bastırdı. "Sen zaten benimsin. Her bir santimin."

Güm. Güm. Güm.

Her itişiyle daha derine kaydığını hissedebileceğim kadar ıslanmıştım. O kadar büyüktü ve içimde o kadar derinlere giriyordu ki, bu neredeyse acı veriyordu. Fakat kalçasının her hareketiyle içimde büyüyen o tanıdık sıcaklık ve haz dalgası yüzünden ona beni daha sert becermesi için yalvarıyordum.

Güm. Güm. Güm.

Çığlık attığımı bile ancak Joey eğilip eliyle ağzımı kapattığında fark ettim.

Aynada gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Şşt, Molloy," diye uyardı. "Sessiz ol, bebeğim."

Ah, Tanrım...

Dayanamadım. Vücudum bir sürtünme baskısını daha kaldıramadı. Orgazmım bedenimi yıkıp geçerken çığlıklarım onun avucunun içinde boğuldu. O kadar derinlerime ulaşmıştı ki, bedenim baştan aşağı kasılmış ve bacaklarım tutmayacak hale gelmişti.

"Siktir!" Joey hızlı ve derin bir nefes alarak bana yaslandı. Aleti içimde nabız gibi atıyor, beni sıcaklığıyla dolduruyordu. "İyi misin?"

"Hı-hı." Tüm ağırlığımı lavaboya verip nefes nefese güldüm. "Ya sen?"

Ninova

"Evet, Molloy." Aletini yavaşça dışarı çıkarırken kıkırdayarak hafifçe kalçamı sıktı ve toparlanmak için harekete geçti. "İyiyim."

"Sanırım sonlara doğru beni biraz hırpaladın." Sendeleyip zorlukla ayakta durmaya çalışarak temizlendim ve elbisemi düzelttikten sonra darmadağın halimi gözden geçirdim. "Şu titremeye bak." Bacaklarımdaki belirgin titremeyi işaret ettim. "Sanırım beni *bambi*ledin*."

"Bak sen şu işe." Joey oldukça keyifli bir tavırla aramızdaki mesafeyi kapatıp ayaklarımın önünde diz çöktü. "Gel bakalım, *Bambi*." Kıkırdayarak tangamı giymeme ve kumaşı bacaklarımdan yukarı çekmeme yardım etti. "Seni biraz toparlayalım."

Birkaç dakika sonra Joey çıkmamız için banyo kapısını açtığında gürültülü bir tezahüratla karşılandık.

Tanımadığım bir çocuk, Joey'nin vurması için elini havaya kaldırarak, "Seni lanet aygır," diye bağırdı. "Tanrım, neredeyse kız arkadaşın için ambulans çağırmamız gerekeceğini sandım!"

Joey ona öyle bir bakış attı ki, çocuk uzattığı eli anında geri çekip ondan uzaklaştı.

Omzuma kolunu dolarken, "Bu insanların derdi ne?" diye mırıldandı. "Tanıştığım herkes bir öncekinden daha garip."

"Kimin umurunda," dedim umursamaz bir tavırla. "Hadi gidelim ve cömert ikramlardan ağırlığımızca yiyip içelim."

Joey başıyla onayladı. "Buzdolabında gerçekten pahalı görünen bir şişe şampanya gördüm."

"Evet, onu ben de gördüm."

"Daha önce hiç şampanya tatmadım."

"Ben de öyle ama oturma odasında şişeyi içine sıkıştıracak büyüklükte bir çantam var."

Koridorda durup bana döndü. "İyi de bunu yapmalı mıyız?"

"Nasılsa birileri içecek," diyerek omuz silktim. "Bu neden biz olmayalım?"

Kararını vermeden önce yüzümü uzunca bir süre inceledi.

"Çantanı al. Şişeyi ben alırım."

Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra zıt yönlere ilerlemek üzereyken, "Oldu bil," diye yanıtladım.

---

* Yazar burada "*bambied*" kelimesini karakterin, yavru bir geyik gibi titrek bacaklarla ayakta durmaya çalışmasını kelime oyunu yaparak kullanmaktadır. (ç.n.)

13
SANA BAKMA SIRASI BENDE
AOIFE

Ertesi sabah göz kapaklarımı zar zor araladığımda cehennem gibi bir akşamdan kalmışlık ve yüzümde dolaşan bir elle karşılaştım.

Meraklı müdahaleyle gözlerimi kırpıştırarak uyanıp hızla etrafa bakındım. Tanıdık bir yatağın çarşaflarına dolanmıştım ve bir o kadar tanıdık bir çocuk beni tükürükle ıslanmış küçük parmaklarıyla dürtüyordu.

Uyku mahmuru gözlerimle, bana bakan şaşkın çocuğun ve oturduğu kucağın farkına vardığımda vücudum çok kısa bir an için gerildi.

Joey üstsüz bir şekilde yatağının yaslandığı duvara sırtını dayamış, başı yana eğik halde uyuyordu.

Bir eli yumruk olmuş yanında duruyordu, diğeri ise gevşek bir tutuşla kardeşinin beline sarılmıştı.

Onu uykusunda bile koruyordu.

"Merhaba, Sean," diye boğuk bir sesle fısıldadım. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımın bile sızladığı düşünülürse bu çok zor bir işti.

"İ-fa," dedi fısıldayarak. Ardından utangaç bir tavırla ağabeyinin güvenli kollarına sığındı. "Co-ii." Küçük kolunu Joey'nin boynuna dolayıp ona daha da yaklaştı ve yüzünü ağabeyinin boynuna gömdü. "Co-ii."

"Çok iyisin, yemin ederim," diye mırıldandı Joey. Küçük adamı sarmalayan kolunu sıkılaştırırken gözleri hâlâ kapalıydı, bu manzara kalbimi sıkıştırdı. "Sadece gözlerini kapat, Seany-boo."

"Co-ii, kaka."

Bu iki kelimeyle birlikte, Joey küçük kardeşini kolunun altına kıstırdığı gibi ayağa fırladı.

"Hayatımı sikeyim," diye homurdanarak kapıya yöneldi. Odasının kilidini çevirdi, tek eliyle şifoniyeri yolundan çekti ve kapıyı ardına kadar açtı. Merdiven boşluğuna doğru koşturup gözden kaybolurken kollarının arasındaki küçük çocuğu uyarıyordu. "Bu sefer kıçını kendin siliyorsun. Ama bana haber vermekte iyi iş çıkardın, evlat."

Olduğum yerde donakalmıştım, hareket etmeye kalksam da başımdaki zonklama yüzünden bunu yapamayacağım açıkça belliydi.

Birkaç dakika sonra Joey odaya geri döndü, bu sefer koltuğunun altında kardeşi yerine bir kutu kola vardı.

Ninova

"Günaydın." Odasının kapısını arkasından kapatırken gözleri keyifle parlıyordu. "Başın nasıl?"

Yetersiz bir çabayla bedenimi oturur pozisyona getirmeye çalışırken, "Günaydın," diye kısık sesle mırıldandım. "Berbat haldeyim." Acılı bir nefes verip şakaklarımı tuttum. "Sanırım ölmek üzereyim."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yatağın kenarına oturdu. "Hayır, yaşayacaksın." Buz gibi soğuk teneke kutuyu ellerime tutuşturdu. "İç."

"Yapamam," diye inledim ve zavallı mideme bir damla daha sıvı alma fikriyle öğürdüm. "Cidden, sanırım ölüyorum."

"Ölmüyorsun ama başın belada."

"Off," dedim inleyerek. "Neden? Ne yaptım?"

"Ot içtin." Sert bir bakış attı. "Hiç hoş değil, Molloy."

"Tamam, peki," diye homurdandım. "Sanki konuşmaya hakkın var da."

"Ben ciddiyim." Yeşil gözleri samimiyet ve endişe doluydu. "Bunu neden yaptığını biliyorum ve işe yaradı. Ama bir daha asla yapma, tamam mı?"

"Merak etme," diye inledim. "Öyle bir planım yok."

"İyi." Başını sallayıp kutuyu açtı, ardından nazikçe yüzüme doğru itti. "Şimdi şunu iç, yoksa kendini çok daha kötü hissedeceksin."

İsteksizce küçük bir yudum aldım, beni öldürmediğini görünce daha büyük bir yudumla devam ettim.

Ne kadar susuz kaldığımı fark edince hızla kutunun yarısını mideye indirdim, içerken gözlerim onunkilerden bir an olsun ayrılmadı.

Joey onaylarcasına başını sallayarak gri eşofmanının cebinden küçük bir paket parasetamol*, diğer cebinden de bir paket tuz ve sirke aromalı cips çıkardı.

Ona kuşkuyla baktığımı görünce, "Bana güven," dedi hemen. "İşe yarayacak."

"Tamam." Boyun eğen bir iç çekişle iki ağrı kesiciyi ağzıma attım, kolanın kalanını hızla bitirip cipslere uzandım. Cipsleri çiğnerken gece yaşananları bir araya getirmeye çalışsam da kafamın içi bulanık bir sisle kaplıydı. "Benim evime gideceğimizi sanmıştım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı. "Ama sen buraya gelmek konusunda ısrar ettin."

"Gerçekten mi?"

* Ağrı kesici, ateş düşürücü özelliklere sahip ilaç türevlerinin etken maddesi ve genel adıdır. (ç.n.)

Ninova

"Evet, gerçekten.

"Hah." Bir ağız dolusu tuz ve sirkeli cips yuttuktan sonra başımı yana eğdim, midemin her saniye sakinleştiğini hissederek beni nasıl tedavi ettiğini düşündüm. "Şeker, tuz ve parasetamol mü? Söylemeden edemeyeceğim, bu ayılmak için oldukça garip bir ilaç ama işe yaradı, Joe."

Alaycı bir tavırla, "Aile tarifi," diye yanıtladı. "Alkolik bir baba ve *benzo*'lara* düşkün bir anneyle büyümenin avantajları."

Yatağın *benim* uyuduğum tarafında duran, gözden kaçması imkânsız kusmuk kovasını görünce yüzümü buruşturdum. "Sarhoş olunca dağıtan bir de kız arkadaş... Sanırım bu benim içindi, yanılıyor muyum?"

Joey sırıttığında başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Ah, Tanrım," diye inledim. "Kusmuğumu temizlemek zorunda kaldın."

"Şampanyaydı," dedi kıkırdayarak. "Ya da şu Feely denen çocuğun arabasıyla eve dönerken ikimize de baştan aşağı püskürttüğün parçacıklar arasında bana öyle olduğunu söyledin."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Joey başıyla üzerimdeki tişörtünü işaret etti. "Buraya geldiğimizde seni duşa sokmam gerekti."

Utançtan yerin dibine geçerken, "Tanrı aşkına," diye feryat ettim. "Gülmeyi kes, Joe. Bu komik değil. Korkunç bir şey."

"Büyütülecek bir şey değil." Ellerimi yüzümden indirip güldü. "Aynı şeyi bana en azından on kere yapmışsındır." Omuz silkerek devam etti. "Sana bakma sırası bendeydi."

"Bu farklı."

"Nasıl?"

"Çünkü sen benim erkek arkadaşımsın."

"Ne olmuş yani? Sen de benim kız arkadaşımsın."

"Kız arkadaşlar seksi olmalı."

"Molloy, seni temin ederim ki aşırı seksisin."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladıktan sonra bir kahkaha daha attı. "Özellikle de burnundan şampanya kabarcıkları çıkarken."

Arkamdan bir yastık kapıp kafasına vurdum. "Ah, siktir git."

"Saçların için elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi Joey. "Tabii

* Anksiyete, nöbetler ve uykusuzluk gibi rahatsızlıklar için kullanılan sakinleştirici etkili ilaçların genel adıdır. (ç.n.)

Ninova

daha önce seninki kadar uzun saç yıkamamıştım. Bu yüzden eğer bir şeyleri berbat ettiysem, sakın bunu bana karşı kullanma."

Kalbim sıkıştı. "Saçımı mı *yıkadın?*"

"Yıkamak zorunda kaldım gibi bir şey," diye yanıtladı. "Atkuyruğuna da topaklar püskürtmüştün."

"Aman Tanrım." Islak saçlarımı omzumun üzerine alıp kokladığım anda Joey'nin şampuanının kokusunu hemen tanıdım. "Bu muhtemelen birisinin benim için bugüne kadar yaptığı en tiksinç romantik şey."

"Haydi," dedi başını sallayarak. "Sana bir fincan çay yapayım."

Örtüyü fırlatıp yataktan kalkarken, "Bu senin kurallarına aykırı değil mi?" diye hatırlattım. "Yani buradayken senin odanda kalmamızı tercih etmez misin?"

"Evet ama o öncedendi."

"Neyden önceydi?"

"Dün geceden önce," dedi kısık sesle. "Kulaklarımı açıp ilk kez seni gerçekten dinlemeyi denemeden önceydi."

Dün gece bana giydirdiği *boxer*'ın belini düzelterek, "Demek erkekler de *dinleyebiliyormuş*," dedim düşünceli bir tavırla. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Seni duydum, Aoife." Elime uzanıp beni yakınına çekti. "Ayrıca sana güvenle ilgili söylediklerimde ciddiydim."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını yavaşça salladı. "Bu benim dünyam. Tam anlamıyla berbat bir yer ancak eğer benimle kalmaya razıysan, sana göstermeye hazırım."

Kollarımı beline dolayarak, "Her zaman, Joe," diye fısıldadım. "Her zaman."

Joey'nin beyaz tişörtünün altında sutyensizdim ve sadece kıçımı kapatan siyah bir *boxer* giyiyordum. Saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz yapıp Joey'yle birlikte alt kata indim, bir kedinin eve getirdiği sıçana benzediğimi umursamayacak kadar akşamdan kalmaydım.

Annesi mutfak masasındaki her zamanki yerinden, "Joey," diye seslendi. Bakışları bana kaydığında ruh halindeki ani değişikliği hemen hissettim. "Aoife."

"Günaydın." Joey bizi su ısıtıcısına doğru yürüttü. Sırtım onun göğsüne yaslıyken kahve yapmaya koyuldu.

Beni kendine bu kadar yakın tutmasının asıl sebebi, hiç şüphesiz sırtıma batan sertliğini gizleme ihtiyacıydı.

"Dün gece eve geldiğinizde çıkardığınız onca gürültüyle evin yarısını uyandırdınız."

Her ne kadar beni görmekten o kadar memnun olmasa da gülümseyerek, "Merhaba, Marie," diye selamladım. "Bunun için özür dilerim."

Bir yandan kaburgamı dürterken omzunun üzerinden, "Evet," diye seslendi Joey. "Bir dahaki sefere daha sessiz kusar."

"Pislik," diye sessizce homurdandım. Topuğumla ayağına basmaya çalıştım ama başaramadım çünkü şerefsizin kedi gibi refleksleri vardı.

Oturduğu yerden bizi dikkatle izleyerek, "Ah," dedi annesi. "Aoife'yı Noel'de getirmediğinde, ayrılmış olabileceğinizi düşünmüştüm."

Böyle bir şansın yok, sürtük.

"Korkarım kalıcı olarak buradayım." Fincanıma şeker koyarken ona daha geniş bir gülümseme sundum. "Kahve ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim." Dikkatini oğluna çevirdi. "Bugün öğleden sonra hastanede Betty Murphy'nin temizlik vardiyasını devralmayı kabul ettim. Sean'a bakmak için burada olacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Mavi gözleri şaşkınlıkla doldu. "Hayır da ne demek?"

"Hayır demek." Sabah sertliği kontrol altında olduğu için artık hareket edebiliyordu. Etrafımdan dolaşıp buzdolabına yöneldi ve sütü aldı. "Planlarım var."

"Ne planı?"

İkimizin fincanına da biraz süt ekleyip, "Plan işte, anne," dedi Joey.

"Kiminle?"

Kupayı uzatırken bana göz kırptı. "Aoife'yla."

Kalbim zaferle çarptı.

"Planını değiştirebilir misin?" diye ısrar etti annesi. "Betty'ye vardiyasını devralacağımı çoktan söyledim."

"Hayır, değiştiremem," dedi Joey sakince. "Pazar benim tek tatil günüm ve onu kız arkadaşımla geçireceğim."

Ha-ha-ha-ha! Tatlı olduğu kadar da kibirli, alaycı bir gülümseme takınarak parmak uçlarıma yükseldim ve oğlunun yanağına bir öpücük kondurdum.

"Paraya ihtiyacımız var."

"Sana başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, anne."

"Peki Sean'ı ne yapacağım?"

Joey omuz silkse de cevap vermedi.

"Shannon büyükannenin yanında, üniformasına tadilat yaptırıyor. Baban da Ollie ve Tadhg'ı *hurling* maçına götürdü."

Erkek arkadaşım sakince cevap verdi. "O senin oğlun."

"Biliyorum, Joey ama sana ihtiyacım var."

"Anne."

"Sorumlulukların var."

Burun delikleri genişledi. "Bunun farkındayım."

"Burada kalıp annen için Sean'a bakabiliriz, Joe," dedim en sonunda. Önceliği bana vermeye çalışmasından heyecanlanmıştım ama beraberinde getireceği suçluluk duygusunun, gün boyunca Joey'nin ruh halini mahvedeceğini biliyordum. "Zaten yapacak daha iyi bir şeyimiz yok."

"Emin misin?" Yeşil gözleri kararsızlıkla benimkilere odaklandı. "Pazar gününü kardeşime bakıcılık yaparak geçirmek zorunda değilsin, Molloy."

Hayır ama kesinlikle seninle birlikte olmaya talibim.

"Eminim." Joey'ye bakıp başımı hevesle salladıktan sonra annesine döndüm. "Oğluna biz bakarız."

Joey'nin annesi beni sevmiyordu, oğullarından *hiçbirinin* yanına bile yaklaşmamı istemiyordu ama onu köşeye sıkıştırmıştım. Yapabileceği tek şey sertçe başını sallayıp, "Teşekkür ederim," demek oldu.

"Rica ederim." Gülümsemeye devam ederek Joey'nin elini tuttum ve onu mutfaktan neredeyse sürüklercesine çıkardım. "Gidelim."

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdıyor, üzerinde dumanı tüten iki kahve fincanını elinde dengelemeye çalışıyordu. "Öfkeden deliye döndü."

"Çünkü beni evinde istemiyor." Odanın kapısını arkamızdan kapatıp anahtarı kilitte çevirdim ve Joey'ye sokuldum. "Onun mükemmel eğitilmiş küçük işçi arısının dikkatini dağıtıyorum."

Joey iki kupayı da pencere kenarına koyarak bana döndü ve ateşli bir bakış attı. "Bana bir daha arı dersen, seni sokmak zorunda kalacağım."

"Kulağa çekici geliyor."

Giydiğim tişörtün etek ucuna uzanıp tek hamlede çıkardım ve onun inlediğini duyunca güldüm. "Siktir."

"Haydi ama, Joe." Üzerimdeki *boxer*'ın bel kısmına parmaklarımı geçirerek kalçalarımdan aşağı indirdim. "İğneni sokabileceğin mükemmel bir yerim var."

"Fena halde pis bir zihnin var." Eşofmanını dar kalçalarından indirirken güldü. "Molloy, her şeyden müstehcen bir şey çıkartabiliyorsun."

"Pis zihnimi seviyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana doğru uzandı. "Doğru. Seviyorum," diye onayladı. "Ayrıca kıçını da seviyorum." Beni kucağına alarak sırtımı odasının kapısına yasladı ve dudaklarıma yaklaştı. "Bir de şu dudakları."

Derin bir öpücükle dudaklarıma yapışıp ağzımın içinde homurdandı. Ardından bedenini bana doğru iterek aletinin kalın ucunu klitorisime sürttü.

Bacaklarımı beline doladım, elimi ikimizin arasına uzatıp aletini kavradım, "Devam et, Joe," diye cesaretlendirdim. "Al beni."

Avucumun içinde ileri geri hareket ederken dudaklarıma doğru, "Sen beni al," dedi fısıldayarak. "Beni içine al."

Aman Tanrım.

Dudaklarının arasında titredim, kalçamı kaldırarak bedenimi onunla hizaladım ve onu yavaşça içime aldım. Canımı acıtacak kadar derinlere ulaşıp beni doldurduğunda, nefes nefese kaldım. "Beni o kadar güzel esnetiyorsun ki."

"Konuşmaya devam edersen daha başlamadan bitecek," diye uyardı. Kalçaları yavaş yavaş, haz dolu bir ritimle benimkine sürtünüyordu. Hem bedenimde maksimum etki yaratıyor hem de kapı çerçevesinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

"Amımı seviyor musun, Joe?"

"Amını seviyorum."

"Ne kadar seviyorsun?"

"Molloy."

"Hadi ama, Joe. Konuş benimle."

"Yapamam." Acı dolu bir iniltiyle başını omzuma koydu. "Annem aşağıda."

Yüzünü benimkine doğru çekip onu sertçe öptüm. "Öyleyse ne olmuş?" diye nefes nefese sordum. "Ne zamandan beri onun düşüncelerini umursuyoruz?"

Dudakları benimkilerle muhteşem bir öpücükle buluştu. İçime girip çıkarken, "Umursamıyoruz," diye onayladı. "Ama burası onun evi..."

Kendimi ona doğru iterek, "Burası senin odan," diye araya girdim. "Ve odanda beni *sikiyorsun*, Joey."

Gözleri ateşle doldu.

Kendimi tamamen ona verip, "Ben seninim," diye fısıldadım. "Beni her zaman, her yerde, her istediğinde alabilirsin çünkü bana *sahipsin*."

"Tanrım."

"Her bir santimime," dedim nefes nefese. Bedenlerimiz birbirine çarpıyor, göğsüm onun göğsüne yaslı halde inip kalkıyordu. "Durma, sana ait olanı al."

Joey vahşi bir hırıltıyla dudaklarımı kendisininkilerin arasına hapsetti ve tam olarak ondan istediğim şeyi yaptı.

BÖLÜM 2

14
SAÇMALIKLARA GERİ DÖNÜYORUZ... YANİ BDO'YA JOEY

Sinir küpüne dönüşmüştüm.

Banyodaki kız için duyduğum endişeden nefes bile alamıyordum.

Bugün Shannon'ın, Tommen'daki ilk günüydü. Üstelik o kadar uzun süredir banyoda kilitliydi ki, suyu çekip kendini giderden aşağı göndermiş olma olasılığını düşünmeye başlamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, en başından beri içinde pek fazla istek yoktu.

Hayal etmek o kadar da zor değildi

Neler olduğunu bilmeden bir saniye daha duramayacak hale gelince kapımı hızla açtım. Koridora çıkıp parmaklarımla banyo kapısını tıklattım.

"Shan? Acele et, olur mu?" Kapıyı tekrar tıklatarak bariz bir yalan söyledim. "Altıma işemek üzereyim."

"İki dakika daha, Joey," diye seslendi. Kulağımı kapıya dayayınca, kapalı kapının arkasında kendine olumlu telkinler mırıldanışını dinledim.

Zavallı çocuk.

"Bunu yapabilirsin," diye defalarca tekrarladı.

Tanrım, bunun doğru olmasını umuyordum çünkü artık on sekiz yaşımı geçmiştim. Yasal bir yetişkindim ve bir daha onun adına bir olaya karışırsam, doğruca Cork Hapishanesi'ne gönderilirdim.

Kapı en sonunda içeri doğru açılıp küçük kız kardeşimin *özel okul* üniformalı görüntüsüyle karşılaşınca, düşüncelerimi toparlamam biraz zamanımı aldı. "Görünüşün..." Ceketine baktığımda sesim yavaşça kısıldı ve başımı iki yana salladım. Ceket mi? Kim düğün ve cenaze dışında bir yere giderken lanet bir ceket giyerdi ki? Bu şeyleri asla anlamıyordum. Onun girmek üzere olduğu dünya benim asla ait olmayacağım bir yerdi.

Kendimi zorlayarak, "Harika," dedim sonunda. Üstelik bu yalan değildi. Tedirgin ve korkmuş göründüğü gerçeği dışında, gerçekten o yere uygundu. "Üniforma sana çok yakışmış, Shan."

"Sence her şey yolunda gidecek mi?" diye sordu. Sesi güçsüzdü, gözleri zar zor bastırılmış korkuyla kocaman açılmıştı. "Uyum sağlayabilecek miyim, Joey?"

Ninova

Bilmiyorum ama umarım öyle olur.

Gerçekten öyle olmasını umuyorum, Shan.

Bunun yerine duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak, "Seninle çok gurur duyuyorum," dedim ona. "Ne kadar cesur olduğunun farkında bile değilsin."

Bu tamamen doğruydu.

Onun zayıflık olarak gördüğü yerde, ben güç görüyordum.

Korku gördüğü yerde, dayanıklılık görüyordum.

Benim aksime, Shannon yaşadığımız dünyada hayatta kalmak için zihnini değiştirmeye ihtiyaç duymuyordu. O ailenin en zayıf halkası olduğunu sanıyordu, oysa bu düşüncesi gerçeklikten çok uzaktı. Kız kardeşim titanyum kadar sağlamdı.

"Bekle," diyerek hızla odama koştum. "Sana verecek bir şeyim var." Yerde duran kot pantolonumun cebinden cüzdanımı alıp iki beşlik çıkardım ve koridora geri dönerek bunları ona verdim. "Al bunu."

Eline tutuşturduğum paraya dehşet içinde bakarak, "Joey, hayır," diye hemen itiraz etti. "Bunu alamam..."

"Al şu parayı, Shannon," dedim kararlılıkla. "Sadece onluk. Büyükannemin sana otobüs parasını verdiğini biliyorum ama cebinde biraz para olsun." Omuz silkerek devam ettim. "Orada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama birkaç kuruşun olmadan içeri girmeni istemiyorum."

Bana tereddütle baktı. "Emin misin?"

"Buraya gel." Kemikli omuzlarının etrafına kolumu dolayıp onu kendime çektim. "Her şey harika olacak," derken onu mu, yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

Titreyerek bana tüm gücüyle sarıldı.

"Eğer biri sana *en ufacık* bir sıkıntı çıkaracak olursa bana mesaj at. Oraya gelip o okulu ve kafası ragbiden başka bir şeye işlemeyen tüm o havalı pislikleri yerle bir ederim."

Can havliyle bana tutunup, "Her şey yolunda gidecek," dedi zorlukla. "Tabii hemen yola çıkmazsam gecikeceğim, ki bu ilk günümde kesinlikle olmasını isteyeceğim bir şey değil."

Kolumu omuzlarından çektim ama o kıpırdamadı.

Bunun yerine, yavru maymunun annesine sarıldığı gibi bana sımsıkı tutunmaya devam etti.

Bunu yapması gerekiyor, diye tekrarladım içimden. *Sen de gitmesi için ona izin vermelisin.*

Sonunda beni serbest bırakarak paltosunu giyme cesaretini bulduğunda içim panikle doldu. Onu omzuma attığım gibi odasına kilitleyip güvende tutma dürtüsünü bastırmak için göğsümü kaşımakla oyalanmaya başladım.

Shannon okul çantasını alarak küçük omzuna yerleştirdi ve umut dolu bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı koştu.

Bırak gitsin, diye emrettim kendime sessizce. *Olduğun yerde kal ve bunu yapmasına izin ver.*

O koşarken arkasından, "Bana mesaj at," demekten kendimi alamadım. Merdivenin ortasında durup evin kapısını açışını çaresizce izledim. "Ciddiyim. Tek bir boktan laf eden olursa gelip halledeceğim."

"Bunu başarabilirim, Joe," dedi arkasını dönüp bana bakarak. "*Başarabilirim.*"

"Başaracağını biliyorum." Kendimi zorlayıp ben de ona gülümsedim. "Sadece..." Endişeli bir nefes verdim. "Hep senin yanındayım, tamam mı? *Her zaman* senin yanındayım."

Hayatım boyunca korumaya çalıştığım o yüz, bana o kadar şaşkın bir masumiyetle baktı ki kalbimin çatladığını hissettim. Küçük, onaylayıcı bir baş hareketiyle önüne döndü ve kapıyı sessizce kapatarak dışarı çıktı.

Kapının kapanma tıkırtısını duyar duymaz, ciğerlerimdeki havanın hızla boşaldığını hissettim.

"Lanet olsun."

Elimi göğsüme bastırıp korkuluklara yaslandım. Kendimi patlayacakmışım gibi hissedinceye kadar karşılaşabileceği potansiyel sorunları ve diğer milyonlarca olası senaryoyu düşünerek, bir süre endişelerimle baş başa kaldım.

Ancak o zaman arkamı dönüp merdivenleri hızla tırmanmaya başladım. "Tadhg, Ols?" diye seslendim. Babalık moduna geçerek sürümün geri kalanını toparlamaya koyuldum. "Hadi gidelim, çocuklar. Okul zamanı."

Ninova

15
ONA SU KADAR İHTİYACIM VAR AOIFE

İlişkim yoluna girmişti, saçım mükemmeldi, yağmur yağmıyordu ve bu gece işim yoktu. Her şeyi hesaba katınca, bunu okul için başarılı bir ilk gün olarak değerlendirdim.

Aoife'nın dünyasında her şey yeniden yolundaydı. Ben de hem BDO hem de komşu kasaba St. Colum's okul renkleriyle donanmış otuz kadar çocuğun, *hurley* sopalarıyla birbirlerine hayatlarının cehennemini yaşattıkları manzara eşliğinde bu soğuk ocak öğleden sonrasının tadını çıkarıyordum.

Memnuniyetle iç çekip sırtımı okul duvarına yasladım, kıçımı okul çantamın üzerinde dengeleyerek Joey'nin sahayı ve içindeki herkesi kontrol edişini izledim. Onun sergilediği yetenek seviyesini ifade edebilecek tek kelime *doğuştan* olabilirdi. Gerçekten hiç çaba harcamaksızın yetenek ve eşsiz bir beceriyle doluydu. Takımda altı numaralı formayı giyiyor ve savunmanın ortasında oynuyordu ama adil olmak gerekirse, hangi pozisyonda oynarsa oynasın mükemmel bir performans sergileyebilirdi.

Bu maçta en iyi ihtimalle sadece yüzde altmışlık bir çaba harcıyordu. Buna rağmen sahadaki oyuncuların tümünü geride bırakarak okulumuz için üç gol atmış, aldığı altı puanla öne çıkmayı başarmıştı. Rakip oyuncuları saf dışı bıraktığı solo koşusuyla sahada hızla ilerleyebilme yeteneği, St. Colum's savunmasının arasından sıyrılarak geçme becerisi tam anlamıyla eşsizdi.

Teddy Lynch'in dahil olduğu okul takımının 1976 ile 1981 yılları arasına ait birkaç fotoğrafının, hâlâ okulun duvarlarında gururla asılı durması Joe açısından nefret ettiğim bir durumdu. Fakat onun katlanmak zorunda kaldıklarıyla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Babası yetmişlerin sonu ve seksenlerin başında altı yıl boyunca BDO'nun *hurling* takımını yönetmişti. Bu da okulun eski ve yeni öğretmenleri arasında ona ömür boyu sürecek bir hayranlık kazandırmıştı.

Yıllarca bu saçmalığa tanık olmuştum. Joey'nin başardıkları ya da okulumuz için kaç şampiyonluk, unvan ve madalya kazandığı asla önem-

Ninova

li olmuyordu. Çünkü babası bunların hepsini ondan daha önce elde etmişti, annesi de dahil olmak üzere herkes bunu ona hatırlatmak için fırsat kolluyordu.

Söz konusu kıyaslamalar Joey'ye sık sık ve dikkat çekici bir şekilde yapılıyordu. Her seferinde ruh sağlığı telafisi mümkün olmayan bir darbe daha alıyordu çünkü günlük bazda yaşadığı paranoya ve tıpkı babasına benzediğini fısıldayan o iç ses, onu tekrar çocukluğunun geçtiği karanlık yere doğru itiyordu.

Bağımlılık, sokak çeteleri ve uyuşturucu satıcıları tarafından büyütülmenin kaçınılmaz sonucu buydu. Anne sevgisine alternatif tek şey, bir çizgi kokain ya da daha kötüsü koldan yapılan bir iğne formundaydı. Joey çocukluğundan ve ilk gençlik yıllarından beri anne sevgisi eksikliğini ekstazinin sıcak, sarıp sarmalayan kucaklayışıyla telafi etmişti. Babasının kesintisiz psikolojik manipülasyonlarını ve fiziksel şiddetini de *opioid*'lerin* zihni uyuşturma becerisiyle doldurarak bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

Bu doğru bir şey değildi, hatta doğrunun tam tersiydi ama bu durumu anlayabiliyordum. *Onu* anlayabiliyordum.

Joey Lynch henüz dokuz, on yaşlarındayken Shane Holland'ın kapısını çalmaya başlamıştı. Onu sanki özel doktoruymuş gibi görerek yardım aramış ve bunu en kötü şekliyle bulmuştu. Shane ise yasadışı bir eczacısıymış gibi, parçalanmış bir aileden gelen bu savunmasız çocuğu sömürmeye dünden razıydı.

Joey uyuşturucunun üzerinde yarattığı etkiden, ona sağladığı sahte güvenlik örtüsünden kurtulmaya çalışıyordu. Bu bile onun uğruna uykusuz geçirdiğim her geceye ve döktüğüm her damla gözyaşına fazlasıyla değdiğini bana daha çok kanıtlamıştı.

Yanıma geldiğinde, "Şunun hızına bir baksana," dedi Casey.

Gözlerimi Joe'dan ayırmadan, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Bir mermi gibi, değil mi?"

"Gerçekten muhteşem bir şey." Casey okul çantasını yere bıraktı, üzerine oturup bacaklarını uzattı. Omzuyla benimkini iterek, "Bahse girerim yatakta da koştuğu kadar hızlıdır," diye sataştı. "Hatta daha iyisi, oynadığı kadar sert beceriyordur."

"Çok ileri gittin, Case." Başımı sallayıp iç çektim. "Hem de çok."

* Vücutta morfin benzeri bir etki gösteren, asıl kullanım amacı anestezi olan kimyasal uyuşturuculardır. (ç.n.)

Ninova

"Gerçekten mi?" Güldü. "Bu çok kötü çünkü asıl planım 'Sahada olduğu gibi yatakta da altmış dakika dayanabiliyor mu?' diye sormaktı ama yumuşatmaya karar verdim."

"Senin kişiliğin bu minicik beden için çok fazla."

Kıkırdayarak, "Doğru," diye onayladı. "Peki birden ona kadarlık bir ölçekte, cuma gecesi varmış olduğum dillere destan yanlış yorumlama için bana ne kadar kızgınsın?"

"Ben mi?" diye sordum. "Bir buçuk diyebilirim, sonuçta yüzüne tokat attığın ben değildim."

"Tamam." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Sence o bana hâlâ ne kadar kızgın?"

"Ah, yani onu tokatladıktan ve onu küçük kız kardeşiyle aynı yaştaki bir kızla yatmakla suçladıktan sonra mı?"

Başını sallayarak onayladı.

"Üzerinden üç gün geçti, dolayısıyla on üzerinden yediye düştüğünü ümit ediyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Biraz fazla ileri gittim, değil mi?"

"Birazcık," dedim gülümseyerek. "Abarttın ve sınırı aştın ama arkamı kolladığın için seni seviyorum."

"Bu iyi çünkü pişman değilim."

"Case."

"Ne var? Gerçekten pişman değilim. Üslubum yanlış olabilir ve ona tokat atmamalıydım, yine de bir uyarıyı hak etmişti."

"Pekâlâ. Uyarı ya da değil, bunu bir daha yapma."

Güldü. "Tamam, *anne*."

"Ben ciddiyim." Ona manidar bir bakış attım. "Bir daha ona elini kaldırma, Case."

"Tamam, Aoife." Ses tonumdaki yalvarışı ve uyarıyı duyarak ellerini havaya kaldırdı. "Bir daha olmayacak."

"Bir daha asla, tamam mı?"

Başını yavaşça salladı. "Tamam."

Derin bir nefes verip dikkatimi tekrar maça çevirdim.

"Her şey yoluna girmiş gibi görünüyor," dedi Casey. "Bugün okulda sürekli peşindeydi."

Omuzlarımdaki yükün kalkmış olmasının rahatlığıyla, "Evet," diye onayladım. "Her şey yolunda."

"Noel tatilinden önceye göre çok daha dengeli görünüyor," dedi temkinli bir şekilde. "Sana çok daha iyi davranıyor, değil mi?"

"Evet." Başımı sallayıp derin bir nefes verdim. "Tanrıya şükür."

"Gerçekten bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sızlandı. "Haydi ama, Aoife. Detayları bilmek istiyorum. Hayatındaki her şeyi bana hep anlattın, konu o olunca kapalı kitap gibisin. Ayrıldığınızı bile söylememiştin."

"Eh, artık ayrı değiliz," dedim ona. "Dolayısıyla anlatılacak pek bir şey yok."

"Aoife."

"Casey."

"Onu sevdiğini biliyorum ve senin için mutluyum, Aoife. Gerçekten mutluyum. Ancak onu hayatının merkezi haline getirme çünkü daha önce de deneyimlediğin üzere, işler ters giderse sırtını yaslayacağın bir şey kalmaz."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Yaşananları sana anlatmak istemediğimden değil," diye açıklamaya çalıştım. "Sadece... ben sadece... ve o da çok... ilişkimiz gerçekten..."

"Yoğun mu?" diye nazikçe sordu.

"Ah, kesinlikle çok daha yoğun," dedim derin bir iç çekişle. "Aynı zamanda fazlasıyla karmaşık, özel ve..."

"Tartışmaya kapalı mı?" Göz kırptı. "Anladım."

Koluna girerek, "Seni sevdiğimi biliyorsun," diye gönlünü almaya çalıştım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"O da öyle."

Çaresizce omuz silktim. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Hüzünlü bir ses tonuyla, "Bu *harika* bir şey," diye cesaretlendirdi. "O kontrolünü kaybetmediği sürece."

"Casey."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" dedi aceleyle. "Onu sevdiğini biliyorum, Aoife. Seninle Joey'nin arasında yaşananların son derece gerçek olduğunu biliyorum ama onun *sorunları* da en az bunun kadar gerçek."

"Daha iyiye gidiyor," diye savunmaya geçtim.

"Şimdilik."

Boğuk bir sesle, "*Daha iyiye* gidiyor, Casey," dedim tekrar. "Bana geleceği gösterecek kristal bir kürem yok, bu yüzden 'şimdilik' ibaresini bir zafer olarak kabul edeceğim."

"Öyle olsun." Derin bir iç çekti. "Yine de kendini tekrar onun içinde kaybetme."

Ona cevap veremeden hakem düdüğünü çalıp maçın bittiğini işaret ettiğinde, başımı sahaya çevirdim. Tam o anda Joey'nin kaskını çıkardığını gördüm. Takım arkadaşları zaferi kutlarken o hızlı, derin nefesler alarak formasının ucuyla yüzünü sildi ve bu hareketiyle kısa bir an için kaslı karnının muhteşem bir manzarasını sundu.

Onu izlediğimi fark ettiğinde yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

Ellerimi ağzımın etrafında birleştirip, "Güzel karın kasları," diye haykırdım.

"Güzel bacaklar," dedi göz kırparak. İşte o an mahvoldum.

"Ben ne anlatıyorum ki?" Casey pes etmiş halde bir kahkaha attı. "*Tabii ki* yine onun içinde kaybolup gideceksin."

16
AYNI BOK, FARKLI OKUL
JOEY

Günüm yedi saatlik okul, ardından bir maç ve devamında ise garajda dört saat çalışmakla geçmişti. O gece on biri biraz geçe eve girdiğimde bitkindim ve acilen bir yatağa yığılıp uyumaya ihtiyacım vardı. Ancak annemin yüzündeki ifade uykuya dalmanın yapabileceğim son şey olacağının garantisiydi.

"Ne oldu?" Okul çantamı, spor çantamı, *hurley* sopamı ve kaskımı girişte bırakarak doğruca mutfağa ilerledim. "Anne?"

"Yine oldu," dedi boğulurcasına. Gözlerinden yaşlar süzülürken başını ellerinin arasına gömdü. "Shannon hastanede."

Kalbim sızladı. "Hayır."

Annem başıyla onayladığı anda, beynime hücum eden ani kanla patlayacak gibi oldum.

"Neden?" Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ne *oldu?*"

Annem her zamanki sandalyesine yığılmış halde, "Bir sarsıntı geçirdi," diye açıkladı. "Bu gece gözlem altında tutacaklar."

"Sarsıntı mı?" Ağzım açık kaldı. "Nasıl? Nerede? Ne demek istiyorsun?"

"Üst sınıftaki çocuklardan biri antrenman sırasında ona ragbi topuyla vurmuş. O da okulda kötü bir şekilde düşmüş." Burnunu çekerek önündeki yırtık kumaşı havaya kaldırdı. "Görünüşe göre, o sırada eteği yırtılmış. Çocuğun adını hatırlayamıyorum," diye hıçkırdı. "Ama seninle aynı yaşta."

"Bilerek mi yapmış?" İçimde bir öfke patlaması kopuyordu. "Anne, bunu kasıtlı mı yapmış?"

Sesinde bariz bir küçümsemeyle, "Okul müdürüne ona zarar vermek istemediğine dair yemin etmiş," diye yanıtladı annem. "Bayılınca onu içeri taşımış. Ben okula ulaştığımda müdür odasının dışında birlikte oturuyorlardı ama çocukların nasıl olduklarını bilirsin." Annem hıçkırdı. "Bu sefer onun için her şeyin farklı olacağını, daha iyi olacağını sanmıştım. Daha iyisini hak ediyor, Joey. Yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı ve her şey berbat oldu."

"Shannon ne diyor?"

Ninova

"O da bunun bir kaza olduğuna yemin ediyor," dedi annem yorgun bir sesle. "Tabii onun nasıl yalan söylediğini biliyorsun."

"Tamam, belki de gerçekten kazadır." Hayatımda bir kez olsun umutlanmak istemiştim. "Yaşananlardan sonra onu müdür odasına götürmüş ve sen gelene kadar onunla kalmışsa."

"Böyle bir saflığı erkek ve kız kardeşlerinden beklerdim, senden değil," diye çıkıştı annem. "Sen daha iyi anlarsın."

Evet, anlardım ama bir kez olsun anlamak istemedim. Hayatımda ilk defa, annemin kardeşlerime gösterdiği anlayışın aynısını bana da göstermesini istedim. Elbette böyle bir şey olmayacaktı. Çünkü benim duygularım korunması gereken bir şey değildi.

Kurşungeçirmez olmaları gerekiyordu.

Ya da hiç var olmamalıydılar.

"Peki babam ne diyor?"

Omuzları düşse de cevap vermedi.

"Bu konuda o ne söylüyor, anne?" diye ısrar ettim.

"Kendini sizden üstün gördüğü için başına gelenleri hak ettiğini söylüyor."

Çenemi ovuşturarak, "Şerefsiz," diye mırıldandım. "Lanet olası bir..."

"Lütfen başlama." Bir hıçkırıkla sözümü kesti. "Bu gece kaldırabileceğim kadarını zaten babandan duydum."

"Anne," diye konuşmaya başladığımda başını salladı. Beni bir el hareketiyle susturdu.

Burnunu çekerek masadan kalktı, tek elini büyüyen karnına bastırırken yanımdan uzaklaştı. Ardında dalga dalga yayılan bir hayal kırıklığı ve küçümseme bırakmıştı.

Mutfak kapısı arkasından kapanınca içimde o tanıdık, bastırılmış çaresizlik duygusunun yeniden kabardığını hissettim. Elime geçirebildiğim ne varsa ona tutunup zorla bastırana kadar asla dinmeyen o duygunun aynısıydı.

Hissettiğim o korkunç duygular bedenimi sarmalarken kollarım iki yanımda sarkmış halde, çaresizlik içinde mutfakta öylece durdum. Yapabileceklerimden korktuğum için kaslarımı harekete geçirmeye cesaret edemedim. Zar zor rayına oturtmayı başardığım hayatımı kendi ellerimle yok etmekten çekinerek başımı önüme eğdim ve derin derin yavaş nefesler aldım.

Önemli değil. Bunu zihnimde tekdüze bir tonda tekrarlayarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. *Bunların hiçbiri önemli değil çünkü umursamıyorsun, hatırladın mı?*

Umurunda değil.

Umurunda değil.

Hem de hiç umurunda değil!

Ninova

17
GECE ZİYARETİ
AOIFE

Odamın penceresinin gıcırdayarak açıldığını, ardından kapandığını duyup uyandığımda saat gece yarısını biraz geçiyordu. Bunu boğuk ayak sesleri takip edince kalp atışlarım hızlandı ve yatakta yan tarafımda bir ağırlık hissettim. Sessizce sırtüstü dönerken başımı çevirdim ve erkek arkadaşıma baktım.

Çünkü gelenin Joey olduğunu *biliyordum*.

Tamamen giyinikti, bedeni gergindi ve kapüşonunu başından çıkarmadan yorganımın üstüne uzanmıştı. Ellerini karnının üzerine koymuş, öfkeyle tavanı izliyordu. Derin ve yavaş nefesler alıyordu, bu da bana zihninde bir şeylerle uğraştığını gösteriyordu. Shane'e koşmak yerine buraya, bana gelmişti.

Bana.

Sadece penceremden giren ay ışığının loş parıltısının aydınlattığı karanlıkta yan yana uzandık. Benim bedenim sımsıcakken onunki ise buz kesiyordu.

Hayatlarımızın yansımasıydı.

Hiç konuşmadan uzanıp büyük elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Harekete geçmesi gerekiyordu. Kendisi için bir sonraki hamleyi yapmalıydı. Bunu onun için ben yapamazdım.

Yaralı parmak eklemlerine dört yumuşak öpücük kondurarak elini göğsüme bastırdım ve bekledim. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra acı yüklü bir nefes verip parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

Bana bakmak için başını çevirdi, ben de aynısını yaptım.

"Tommen'ın onun için daha iyi olmasını istemiştim."

"Shannon için mi?"

Sertçe başını salladı.

Kalbim buruldu, birleşmiş ellerimizi boşta duran diğer elimle kapattım.

"Bana sanki bu benim suçummuş gibi baktı."

"Annen mi?"

Başını bir kez daha sertçe salladı.

Kalbim sıkıştı. Onu soru yağmuruna tutmamı istemediğini, ona acı-

Ninova

mamı ya da onu teselli etmeye çalışmamı asla istemediğini biliyordum. Bu yüzden sadece ona bakmakla yetindim, berrak yeşil gözlerinin benimkilere odaklanmasını izledim.

"Benden nefret ediyor," dedi en sonunda. Kelimeler dudaklarından acı bir itirafla dökülüyordu. "Bana nasıl baktığını görmeliydin."

Bedenim acıyla sarmalandı ve yan tarafıma dönüp yüzümü ona çevirdim. "Sana baktığımda ne görüyorsun?"

İrkildi. "Bu aynı şey değil..."

"Ne görüyorsun, Joe?"

Kırgın bir sesle, "Seni," diye fısıldadı. "Seni görüyorum, Molloy."

Elini bırakarak kirli sakallı yanağını avucumun içine aldım. "Sevgiyi görüyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Kabul edildiğini görüyorsun."

Yutkunsa da cevap vermedi.

"Biz aynayız, Joe." Elini alıp yanağıma yerleştirdim. "Benim için hissettiğin her şey aynı şekilde karşılık buluyor. Sana geri yansıyor."

"Molloy."

Burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaşarak, "Annen seni görmezden gelecek kadar aptal olabilir ama benden asla böyle bir şey göremezsin," diye fısıldadım. "Senin sevgini *asla* reddetmem."

Derin bir nefes verip fısıldadı. "Gerçekten boğuluyorum, Aoife."

Burnumu onunkine sürterken, "Endişelenme, Joe. Sana bunu yaşatmayacağım," diye karşılık verdim. "Başının suyun altına inmesine asla izin vermeyeceğim."

"Söz mü?"

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu kez hata yapmayacağım, Molloy."

"Biliyorum, Joe."

"Gerçekten yanımda kalacaksın, değil mi?"

"Korkarım öyle."

Karanlıkta gülümsedim. "Yüzük. Beyaz elbise. Beyaz çit. Aklına ne gelirse."

"Tanrım," diyerek kıkırdadı. "Şansım zorlama."

"Her zaman zorlarım, Joe."

"Az bile söyledin, Molloy."

"Nişanlandığımızda..."

Ninova

"Nişanlanmıyoruz."

"Yumruğum büyüklüğünde bir taş istiyorum."

Homurdandı. "Bu konuda bol şans."

"Ve evlendiğimizde..."

"Evlenmiyoruz."

"Taşrada, kocaman dört direkli bir yatağı olan ve duvarında şu devasa düz ekran televizyonlardan asılmış büyük bir ev istiyorum."

"Peki bunun için parayı nereden bulacağım?"

Ona gülümsedim. "Evlenmeyeceğimizi söylediğini düşünmüştüm."

"Evlenmeyeceğiz." Bana döndü. "Bunu yapamayacağız çünkü göz koyduğun o yumruk büyüklüğündeki yüzüğü almak için banka soymaktan hapiste olacağım."

"Ve bebeklerimiz olduğunda..."

"Bebeklerimiz olmayacak."

"Sarışın, yeşil gözlü olacaklar ve tıpkı babalarına benzeyecekler."

"Sen delisin."

"Ben âşığım."

Yüzünde yapayalnız bir ifadeyle, "Bebek istemiyorum, Molloy," diye fısıldadı. "Baba olamam."

"Joe."

"Bu benim için aşılmaz bir sınır."

"Tamam." Güven verici bir gülümsemeyle, "Bebek yok," dedim ona. "Onun yerine, tüylü bir bebeğimiz olacak."

"Hımm." Tavana bakmak için dönerken derin bir nefes aldı. "Taşradaki malikâne çıtasını da biraz aşağı çekmek isteyebilirsin."

"Neden?" diye güldüm. "Aklından ne geçiyor?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Böyle şeyleri hiç düşünmem."

"Geleceği mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Eh, düşünmeye başlasan iyi olur," diye sataştım. "Çünkü beni seviyorsun ve ben istediğimi hep alırım."

"Evet." Elimi sıktı. "Biliyorum."

"Peki konuşmaya devam etmek istiyor musun?" Ayağa fırladım, tişörtümün eteklerine uzanıp hızla üstümden çıkardım. "Yoksa soyunup sevişelim mi?"

"Ulu Tanrım." Joey hafifçe kıkırdayarak beni taklit etti, kapüşonlu *sweatshirt*'ünü ve tişörtünü çıkardı. "Ben seni nereden buldum?"

"Rüyalarından." İç çamaşırımın beline uzanıp hızla aşağı indirdim, ardından Joey'nin kucağına tırmandım. "Selam, aygırım."

"Selam, kraliçe."

"Kraliçe mi?" Eşofmanının beline uzanırken gözlerim mutlulukla parladı. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

Kalçalarını kaldırarak eşofmanıyla *boxer*'ını aşağı itti ve devasa aletini gözlerimin önüne serdi. "Daha önce böyle bir şey yaşamadım."

"Ne yaşamadın?"

Kıyafetlerini tekmeyle uzaklaştırdı, beni sırtımdan kavrayıp kendine çekti. "Bunu," diye fısıldadı. "Bizi." Dudaklarını benimkilere bastırdıktan sonra bir eliyle aramıza uzandı ve kalın aletinin başını girişime hizaladı. "Seni."

"Eh, bu iyi işte." Titreyerek kendimi onun üzerine bıraktım, beni acı noktasına kadar doldururken hissettiğim harika duygunun tadını çıkardım. "Çünkü tamamen seninim."

Kalçasını yukarı doğru kaldırarak içimde olabilecek en iyi baskıyı oluşturduğunda göz kapaklarım titredi.

"Ben de tamamen seninim." Kısık sesli, zar zor dillendirilmiş bir itiraftı ama benim için çok şey ifade ediyordu. Çünkü bana kendini açmanın onu çok zorladığını biliyordum. "Hep senindim."

"Biliyorum, Joe." Yanaklarım kızarmış, vücudum ateşle yanarken kollarımı boynuna doladım ve alnımı onunkine yaslayıp üzerinde yukarı aşağı hareket ettim. "Tanrım... seni içimde sonsuza dek tutabilirim, yine de yeterli olmaz."

Yanakları en az benimkiler kadar kızarmış halde, "Ne demek istediğini biliyorum," diye inledi. Kalçamı kavrayarak içime harika bir ritimle girip çıkmaya devam etti. "Sürekli içinde olmak istiyorum."

Bedenlerimiz birlikte sallanırken, "Daha önce hiç böyle hissettin mi?" diye nefes nefese sordum. "Hımm..."

Başını iki yana sallayıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sadece seninle."

"Beni bir daha bırakma, Joe."

Temposu yavaşladı. "Molloy."

"Hımm... bırakma."

Ellerinin tutuşu sıkılaştı ve aletini içimde daha derinlere bastırdı. "Bırakmam."

"Hımm...güzel." Nefes vererek inlememi bastırdım ve yüzümü boy-

nuna gömdüm. "Çünkü sana karşı cidden karınmışım gibi duygular besliyorum."

"Tanrım, bebeğim." Beni tek hamlede sırtüstü çevirip bacaklarımın arasına girdi ve aletini yeniden içime soktu. "Benimle oynama."

Nefes nefese, bacaklarımı daha geniş açarak onu derinlerime aldım. "Oynamıyorum, Joe." Elini tutup göğsüme bastırırken kızarmış yüzüne baktım. "Senin için *çok şey* hissediyorum."

İçime derin bir şekilde girerek, "Benden istediğin her şeyi alabilirsin," diye fısıldadı. "Hepsi senin." Dirseğine yaslanıp daha da yaklaştı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Çünkü hayatımı sadece senin için yaşıyorum."

18
MÜHENDİSLİK DERSİ
JOEY

"Aman Tanrım!" Alec koruyucu kaskını çıkarıp mezuniyet projemin üzerine fırlattı, bu da kaskında lanet olası bir delik açılmasına sebep oldu. "Öldüm mü? Cennete mi gittim?"

Elimdeki kaynak makinesinin vanasını kapatarak alevi söndürürken burnuma yanık plastik kokusu doldu. "Ölü olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle kalın kafalısın," diye çıkıştım. "Neredeyse elini koparacaktım. Kör olmadan şu lanet olası kaskı kafana geri tak, ahmak."

Kaynak maskemi çıkardığımda sınıfın ön tarafını işaret etti. "Zaten yıldızları görmeye başladım."

Molloy minicik okul eteğinin üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü geçirmiş, başının üzerine koruyucu gözlük takmış halde tıbbi bir porno filminden fırlamış gibi görünüyordu. Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı, kravatı memelerinin arasına sıkışmıştı.

"Bu kadar şanslı olman resmen mide bulandırıcı."

"Evet," dedim hiç tereddütsüz. "Biliyorum."

Molloy, ilgiden hoşlanan öğretmenimiz Ballsy Goggin'le flörtöz gülümsemeler ve şakalar eşliğinde konuşuyordu. Herif onun babası olacak yaştaydı, buna rağmen onun da sınıftaki diğer pisliklerden farkı yoktu.

"Tanrım," diye inledi Alec. "Bunu söylediğim için beni öldüreceğini biliyorum ama arasına girmek için hemen her şeyi yapacağım kadar güzel me..."

"Haklısın. O cümleyi tamamlarsan seni *öldürürüm*." Kaynak makinesini elimden bırakıp koruyucu eldivenlerimi çıkardım ve hayranlıkla bakan arsız piç kurularının hepsini aklıma not ederek hızla kız arkadaşıma doğru yürüdüm. Onların hesabını daha sonra görecektim.

"Selam, Joe," dedi yanına ulaştığımda. "Ben de tam Bay Goggin'e biyoloji pratiğinde bir öğrencisine, yani bana yardım etmek için yirmi dakikasını ayırıp ayıramayacağını soruyordum."

Yok artık?

Ona kaşlarımı çattım.

Sorgulayan bakışıma, *işi oluruna bırak* diyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ninova

"Bugün inek kalbini kesip inceliyoruz. Sınıfta herkes eşleşmiş durumda, efendim. Bense istasyonumda bana yardım edecek kimse olmadan yalnız kaldım." Büyük yeşil gözlerini onun saçmalıklarına sorgusuz sualsiz kanan yaşlı Ballsy'ye çevirerek, "Bir şeyleri kesip parçalamak konusunda çok gerginim. Bayılma ihtimalim olduğu için öğretmenim bana başka sınıftan bir öğrencinin eşlik edebileceğini söyledi," diye devam etti.

Omzuma eliyle vurup, "Elbette, Aoife. Elbette," dedi Bay Goggin. "Yanına genç Joey'yi al."

"Emin misiniz, efendim?" Molloy gülümsedi. "Dersinizi çok aksatmadım, değil mi?"

Omzuma bir kez daha vururken, "Hiç de değil," dedi adam. "O işine yarar mı?"

Aoife elimi yakalayıp beni metal eşyalarla dolu sınıftan neredeyse sürükleyerek çıkarmaya başladı. Saçlarını omzunun üzerinden attığı sırada, "Evet. Joe iş görür, efendim," diye yanıtladı. "Onunla işim bittiğinde hemen geri getireceğim."

"Sen ne halt ediyorsun?" Koridora çıktığımızda kahkaha atıyordum. "Biyoloji mi? Bayılmak mı?" Ona baktım. "Okulda kanlı şeylerden senden daha fazla hoşlanan bir kız daha zor bulunur, Molloy."

"Evet ama sen bu öğleden sonra, ben de bu gece çalışıyorum."

"Ne olmuş yani? Sana sonra uğrayacağım."

"Hayır, seninle *şimdi* zaman geçirmek istiyorum." Elimi tekrar yakalayarak beni koridor boyunca çekiştirdi. Okul koridoru boyunca sıralanmış ve sadece acil durumlar için ayrılan, kapılarında girilmez işareti olan çok sayıda odanın birinin kapısını açıp beni içeri itti.

Bu kapı takip edildiğinde sahaya çıkan loş bir merdiven boşluğuna açılıyordu. "Burada mı, yoksa arabamda mı?"

"Ne?" Beni sertçe kendine çekmesine izin vererek güldüm. "Az önce bir şeylerin ortasında olduğumu gördün."

"Bunun yerine bacaklarımın arasında bir şeylerle meşgul olmayı tercih etmez misin?"

Aman Tanrım.

Dudaklarını benimkilere bastırıp beni arkamdaki duvara sertçe iterken elleri kemer tokama doğru ilerledi.

"Sen delisin," diye homurdansam da kalçalarımı ona doğru ittim. Pantolonumun fermuarını açmasını ve *boxer*'ımı aşağı indirip dizlerinin üzerine çökmesini izledim.

"Bekle, bekle, bekle. Araban. Bunu kesinlikle senin..." Dilini aletimin ucunun etrafında döndürünce gözlerim titreşerek kapandı. "Hmm... boş ver."

"Mmm..." Bir kedi gibi mırlayıp beni ağzına aldı ve diğer eliyle aletimi uzunluğu boyunca okşadı.

Taşaklarımı uyaran bir şekilde sıkıştırdığında keskin bir nefes vererek, "Sen fena halde tehlikeli bir kızsın," dedim boğuk bir sesle. "Sen tam anlamıyla mükemmel bir kızsın."

Tıpkı bir şampiyon gibi aletimi gırtlağına kadar alırken, "Mmm" diyen onaylayıcı bir mırıltı çıkardı. Boğulup tıkansa da her seferinde daha fazlasını ağzına almaya çalışıyordu.

Tek elimle saçlarını parmaklarıma doladım, diğeriyle de yanağından aşağı süzülen gözyaşını sildim. "Kendini boğma, bebeğim."

"Mmm," diye öğürdü. Aletimin uzunluğu boyunca uyguladığı basınç inanılmazdı. "Mmm..." Hızını kesmeye hiç niyetlenmeden tempoyu arttırarak ileri geri hareket etmeyi sürdürdü. Aletim yüzünden boğulacak gibi olsa da beni daha sert ve hızlı emmeye başladı.

"Boşalacağım."

"Mmm."

"Geri çekil."

"Mm-mmm."

"Ağzına boşalacağım, Molloy."

Kıçımı sıkıp beni daha derine çekti. "*Mmm...*"

"Ahhh siktir..." İçimdeki her şey acı eşiğine gerildiğinde başımı arkaya yasladım ve taşaklarımdaki basınç ani bir büzüşmeyle rahatlayana kadar ağzında gidip geldim. "Dişlerine dikkat et."

"Mmm."

Kalçalarım kontrolsüzce sarsılırken ağzına sertçe boşaldığımda, anlık rahatlamanın etkisiyle bacaklarım titredi. "Tanrım..."

Birkaç derin nefes alıp ağırlığını topuklarına verdi. "Vay canına," dedi nefes nefese. "Bu bir rekor." Ağzının kenarını silerek ayağa kalktı ve bana şeytani bir tavırla göz kırparken atkuyruğunu düzeltti. "Kendini daha iyi hissediyor musun, aygırım?"

"Evet." Yapabildiğim tek şey duvara yaslanmak ve aletimi elektrikli süpürge gibi emebilen bu kızın gücü karşısında başımı sallamaktı. "Ah, teşekkürler mi desem?"

"Gerek yok." Omuz silkip elini savurdu. "Sana bir oral borcum olduğunu düşündüm."

"Ben, şey..." Kafamdaki şehvetli sisi dağıtmak için başımı salladıktan sonra aletime doğru uzandım. Onu yerine yerleştirirken Molloy'un ağzının hatırasıyla bedenimde bir sıcaklık hissettim ve anında yarı sertleştim. "Şey, tüm bu karışıklık için özür dilerim."

"Ah, lütfen." Gözlerini devirdi. "Eğer ağzıma gelmeni istemeseydim seni durdururdum ve yutmak istemeseydim, yutmazdım."

Siktir.

Buna ne demeliydim şimdi?

"Teşekkür ederim?" Diliyle dünyamı altüst ettiği düşünüldüğünde en uygun ifade buymuş gibi gelmişti. "Cidden, teşekkür ederim."

Kapıya ilerlemeden önce yanağımı okşamak için uzanıp, "Ne kadar da terbiyelisin," diye takıldı. "Merak etme, sevgilim. Aşk pulumu daha sonra bozdurmayı planlıyorum."

"Aşk pulu mu?" Kıkırdayarak onu koridora kadar takip ettim. "Bunun ne anlama geldiğini bilmeli miyim?"

"Bu gece bana gelmeden önce birkaç *Red Bull* içmen gerektiği anlamına geliyor." Benimle yumruk tokuşturduktan sonra laboratuvara doğru uzaklaştı. "Çünkü fazla uyuyamayacaksın, dostum."

19
TARTILAR VE RUH ÇAĞIRMA TAHTALARI
JOEY

Molloy'un odasının kapısında dikilip, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum. Dar kırmızı bir sutyen ve gri büyükanne külotuyla annesinin banyo tartısına çıkmıştı.

"Ah, iyi ki buradasın." Derin bir nefes verdi ve ayaklarını yere vurarak kapıya doğru yürüdü. Beni odasına çektikten sonra kapıyı kilitledi. "Kriz geçiriyorum."

"Kriz mi geçiriyorsun?" Gözlerimi muhteşem vücudunda gezinmekten alamadım. "Sana bakarken asıl *ben* kriz geçiriyorum."

"Sakin ol, aygırım çünkü burada ciddi bir sorunum var."

"Ne sorunu?"

"Kilo aldım."

"Hayır, almadın."

Yüzüne düşen sarı saç tutamını üfleyerek, "Evet, aldım," diye itiraz etti. "Kot pantolonumun popo kısmını yırttım."

Kahkahama engel olmak için yumruğumu ağzıma bastırdım.

"Hiç komik değil." Gözlerini kısıp omzuma vurdu. "Kıçımın boyutuna dair sakın bir şey söyleme."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Kıçını seviyorum," diye yatıştırdım. "Annen muhtemelen kot pantolonunu kurutma makinesinde küçültmüştür."

Kız arkadaşım dramatik bir tavırla, "*Hayır* çünkü ona sorduğumda *çamaşır ipinde* kuruttuğunu söyledi," diye sızlandı. "Ayrıca Kev popomun bir balon balığının yüzüne benzediğini iddia ediyor."

O anda kahkahayı bastım.

Yüksek sesle.

Topukları üzerinde dönüp yatak odasının ortasındaki tartıya doğru yürüdü. "Aman Tanrım. Sen tam bir döneksin!"

"Hadi ama, Molloy." İç çekerek spor çantamı yere bıraktım ve yatağına doğru yürüdüm. "Şu kendine güvensiz kızlardan birine dönüşmeye başlamıyorsun, değil mi?"

"Kilo aldım, pislik," diye karşılık verdi. "Güzel olmadığımı hiç söylemedim ki."

Ninova

"İşte benim mağrur bebeğim."

Bakışları yüzümle tartı arasında gidip gelirken, "Üç buçuk kilo, Joe," dedi kollarını çılgınca savurarak. "Noel'den beri üç buçuk kilo almışım! Görmüyor musun?"

Evet, görebiliyordum.

Bu kızla vücudunun her bir santimini, her çilini, yara izini ve kıvrımını bilecek kadar uzun süredir birlikteydim. Bu yüzden son zamanlarda fazladan birkaç kilo almış olması gözümden kaçmamıştı.

Giyinmeyi tercih ettiğinde kıyafetleri kalçasına ve baldırlarına birkaç ay öncesine göre daha sıkı oturuyordu. Ancak özellikle de o kilolar doğrudan göğüslerine ve kıçına kaymış gibi göründüğü için, durumdan kesinlikle şikâyetçi değildim.

Dürüst olmak gerekirse, hiç olmadığı kadar seksi göründüğünü düşünüyordum. Tabii kilosunu konuşacak kadar intihara meyilli değildim. Zaten arı kovanına çomak sokmuş sayılırdım.

Ona iltifat ediyor olayım ya da olmayayım, bu ilişkideki rolümün farkındaydım ve repliklerimi ezbere biliyordum...

Hey, Joe, ben kilo mu aldım?

Nerede? Hayal mi kuruyorsun?

Hey, Joe, göbeğim sallanıyor mu?

Sallanması için göbeğinin olması gerekiyor ve senin göbeğin yok.

Hey, Joe, sence onun vücudu benimkinden daha mı güzel?

Kimsenin senden daha güzel bir vücudu olamaz.

Kızlar sarf ettikleri her kelimenin arkasında gizli anlamlar barındıran tehlikeli varlıklardı ve Molloy da bu kuralın istisnası değildi. O benim en iyi arkadaşım olabilirdi, üstelik şu günlerde ondan çok az şey saklıyordum ama her zaman kaçınılması gereken iki önemli konu olduğunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Bunlardan ilki kiloydu. Net olmak gerekirse, burada bahsi geçen *onun* kilosuydu çünkü o benim görünüşüm hakkında istediği kadar yorum yapabilir ve hiçbir sonuçla karşılaşmazdı.

Kesinlikle girilmemesi gereken ikinci ve çok daha önemli konu ise eski ilişkilerdi ya da benim durumumda geçmişte birlikte olduğum kızlardı. Evet, bu büyük bir yasaktı.

Benim ise Molloy'un eski erkek arkadaşının, bir zamanlar parmaklarım ve dilini onun içine soktuğunu bilerek aynı sınıfta oturmak zorunda kalmamın bir önemi yoktu. Hayır, başka bir adamla yaşadığı dört yıllık

ilişkiye sinirlenmek tamamen mantıksızdı ama benimle tek bir kerelik birlikte olan bir kızı kabul etmek, ölümcül bir günahtı.

Çifte standardı dile getirdiğim her seferinde, *çünkü sen aletini onun içine soktun*, bahanesini duyuyordum.

Ben de karşılık olarak, *sen de onun aletini ağzına aldın*, diye bağırmak istiyordum ama ağzımı kapalı tutmak ve pandoranın kutusunu açmamak zorundaydım.

"Ortada bir şey yok, Molloy." Kız arkadaşım etrafta iç çamaşırıyla dolaşırken dirseklerimin üzerine yaslandım ve manzarayı keyifle izledim. "Sen muhteşemsin."

Elimi yakalayıp beni tartının yanına sürükledi. "Evet, biliyorum," diye huysuzca bağırdı. "Ama artık o muhteşemliğe üç buçuk kilo daha eklemiş durumdayım."

"Tartı yanlış tartıyor."

"Üçünde de mi yanlış?"

"Zeminin düzgün olmadığını biliyorsun," diye vurguladım. "Burada asla doğru bir ölçüm alamazsın, Molloy."

"Alamaz mıyım?"

Benden duyma ihtiyacı hissettiği saçmalıkları sıralamaya devam ederek, "Hayır, alamayacaksın," dedim tatlı dille. "Biliyorum. Bu odalarda gardırop için ölçü almak bile korkunç bir şey. Bu ev tümden hizasız."

Başını kaldırıp bana umut dolu bir ifadeyle baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten." Başımı sallayarak kolumu beline doladım, onu tartıdan kaldırdım ve yere bıraktım. "Şimdi bu saçmalığı bir kenara bırakalım."

"Bir daha deneyeceğim..."

Tartıyı yerden kaptığım gibi kapıya ilerledim. "Hayır, denemeyeceksin," diye uyardım. "Sakın seni bir daha bu şeyle oynarken yakalamayayım." Kapısının kilidini açıp koridora çıktım ve tartıyı ütü dolabının üst rafına bıraktıktan sonra onun yanına döndüm. "Yemin ederim o lanet şeyler kızlara ruh çağırma tahtalarından daha fazla zarar veriyor."

Molloy güldü. "Tartıyla ruh çağırma tahtasını nasıl kıyaslayabilirsin?"

"Kolay." Omuz silktim. "İkisi de şeytanı harekete geçiriyor."

Elleri kalçasında, "Ben tamamen becerilebilir biriyim, değil mi, Joe?" diye sordu. "Hâlâ harika olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Birkaç ekstra kilom olsun ya da olmasın."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Ah, sen becerilebilir olmanın çok

fazlasısın," dedim ona. "Ayrıca senin meselen, kendimi kaptırmak istediğim tek mesele."

"Güzel." Sırıtarak kolunu boynuma doladı ve yüzümü kendine doğru yaklaştırdı. "Bana bir öpücük ver."

"Meseleye kaptırmaktan bahsetmişken..." Elimi onun koca kıçlı büyükanne külotunun beline indirip lastiğini çektim. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Korkarım öyle." Dudaklarıma karşı güldü. "Lekelenmelerim var, bu da demektir ki..."

Başımı geriye bırakarak, "Regl dönemin geldi," diye inledim. "Hayatımı sikeyim."

"Haydi ama, aygırım." Elimi tutup beni yatağına çekti ve haylazca göz kırptı. "Yaratıcı olabileceğimizden eminim."

"Biliyor musun, bazen gerçekten..." Peşinden giderken derin bir nefes aldım. "Hayatımı seviyorum."

20
GEÇ SERPİLENLER
AOIFE

Gece geç saatlerde yapılan ziyaretler ve gizli buluşmalar bizim için sıradan hale gelmişti. Günler haftalara dönüp kış yerini bahara bırakırken, Joey'nin kalbinin etrafına bir ömür boyu ördüğü o devasa duvar yavaşça inmeye devam etti.

Ev hayatının daha kolaylaştığından değildi, tam aksine daha da zorlaşmıştı. Babasıyla olan kavgaları önemli ölçüde kötüleşmiş, bu da daha derin ruh hali değişimleri ve daha koyu morluklarla sonlanmıştı. Fakat gözleri hâlâ berrak ve kafası odaklıydı.

Çoğu zaman bu yoğun odaklanma doğruca bana yönelse de bundan şikâyetçi değildim. Boş zamanının her saniyesini benimle geçiriyordu ve onun yakınımda olması endişelerimi yatıştırıyordu. Çünkü benimleyken onu güvende tutabiliyordum, benimle olduğunda ayık ve sağlamdı.

Kardeşim pazar gecesi oturma odasına girdiğinde, "Sen ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Ebeveynlerim bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştı. Joey ve ben de kanepeye yayılmış, *RTE*'de yayınlanan *You're A Star*'ı izleyerek şarkı yarışmasını kimin kazanması gerektiği konusunda tartışıyorduk.

Ben Westmeath'ten gelen kardeşleri desteklerken, Joey ise bu acıdan kurtulmak için beyin hasarı geçirmeyi umuyordu ya da bana öyle söylemeye devam ediyordu. Bence gizliden gizliye o da kardeşleri sevmişti.

"Ne?" Kev'e şaşkınlıkla baktıktan sonra başımı eğip kendime göz gezdirdim. Eşofman altı ve bol bir tişört giymiştim, bacaklarımı erkek arkadaşımın kucağına uzatmıştım. Yani çok açık giyinmekle suçlanamazdım. "Ne yaptım?"

Kucağımda duran tabağı işaret ederek, "Konu ne yaptığın değil," diye homurdandı. "Yediğin şey." Tiksintiyle başını iki yana salladı. "*Nachos** ve çikolata kreması mı?" Oturma odasının karşısından dehşet içinde bana baktı. "Aman Tanrım, çikolatayı *mayonezle* mi karıştırıyorsun?"

Ağzıma leziz bir lokma daha atarken, "Hey, denemeden yargılama," dedim ona. "Çok... lezzetli."

* Meksika kökenli bir yemektir, genellikle atıştırmalık olarak servis edilir. Tortilla ekmeğinden yapılmış cipslerin peynirli bir sosla kaplanmasıyla yapılır. (ç.n.)

Ninova

"Sen hastasın." Joey'ye baktı. "Bunun sorumlusu sen misin?"

Joey bacaklarını sehpanın üzerine uzatıp, "Artık kız kardeşinin yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyor, dostum," diye yanıtladı.

"Yani yaptığı şeyin iğrençlik olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hey." Joey kayıtsızca omuz silkti. "Ağzına her ne koymak isterse istesin, benim için sorun değil."

Kev içinden yükselen titremeyi bastırmaya çalışıyordu. "Sen tabii ki böyle söyleyeceksin."

Homurdandım. "Alaycılığı bırak, Kev. Burada *nachos* yiyorum, onun aletini emmiyorum."

"Tekrarlıyorum, benim için sorun değil," diye araya girdi Joey alaycı gülümsemesiyle.

Topukları üzerinde dönüp odadan öfkeyle çıkarken, "İkiniz de hastasınız," dedi Kev. "Gerçekten hastasınız."

"Çak." Çıplak ayağımı havaya kaldırdığımda Joey bana uzun bir süre kaşlarını çatarak baktı, en sonunda yumuşadı ve ayak tabanıma bir beşlik çaktı.

"Dün çocuklarla sahadayken ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"*Aaahh*, dedikodu." Haince sırıttım. "Anlat bakalım."

"Shannon gün boyu arkadaşlarıyla dışardaydı."

"Cidden mi?"

"Evet." Başını salladı. "Görünüşe bakılırsa, dün öğleden sonra gitmiş ve geç saatlere kadar dönmemiş. Günü Claire ve Lizzie'yle geçirmiş."

"Sanırım bu nadiren oluyor, değil mi?"

Uzaktan kumandayı kapıp kanalları gezerken, "Hiç olmuyor desek daha doğru," dedi Joey. "Dün gece eve geldiğinde yaşlı adam deliye dönmüş. Görünüşe bakılırsa, ben işten eve geldiğimde o da yeni dönmüştü."

Parmaklarımı boynundaki taze izlerde gezdirip, "Bu da her şeyi açıklıyor," diye hüzünle fısıldadım.

"Endişelenme." Joey konuyu hızla geçiştirdi. "Bunu hallettim. Shannon'ın durumu iyi."

"Endişelenmemiştim zaten." *En azından kız kardeşi için.*

Ardından daha önce hiç duymadığım kadar halinden memnun bir tavırla, "*Arkadaşları* var, Molloy," dedi bana. "Gerçek bir sosyal hayat. Artık odasına saklanıp zamanını müzik dinleyerek ve kitaplara gömülerek geçirmiyor. Dışarı çıkıyor."

"Yani Tommen ona *uygun*." Gülümsedim. "Onca endişe yersizmiş."

"Göreceğiz." Gözucuyla bana baktıktan sonra televizyonda fark ettirmeden açtığı maça döndü. "Bunu söylemek için henüz erken."

"Küçük kız kardeşin pençelerini çıkarıyor olabilir mi?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Evet." *Bence de.* "Onun artık neredeyse on altı yaşında olduğunu unutmamalısın, Joe," diye hatırlattım. "Hormonları, hisleri ve kendine has fikirleri var." Saçlarını karıştırıp gülümsedim. "Bunun bir aşamada olması kaçınılmazdı."

Ninova

21
SAMANLIKTA YUVARLANMAK
JOEY

Cuma gecesi saat neredeyse gece yarısıydı ve rahatça yatakta uyumak yerine, bir saman yığınının üstünde yığılmış haldeydim. Kız arkadaşım bacaklarımın arasında yatıyordu ve üzerimizde pembe, kabarık bir battaniye vardı.

Altıncı Sınıf 3'teki sınıf arkadaşlarımızın çoğu, traktör römorkunun arkasında Podge'un ebeveynlerinin çiftliğine gizlice sokulup samanlığa doluşmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, burada olmamızın bir anlamı yoktu ama bu sabah sınıfta fikir ortaya atıldığında alelacele bir plan yapılmıştı ve işte buradaydık.

Yağmur teneke çatının üzerine bardaktan boşanırcasına yağıyor, içkiler havada uçuşuyordu. Neasa Murphy'nin pilli kaset çalarından şarkılar yükseliyordu, ortam tam anlamıyla şahaneydi. Çoğumuz neredeyse altı yıldır haftanın beş günü birbirimizin varlığına katlanmıştı, dolayısıyla aramızda kesin bir dostluk hissi oluşmuştu.

Birlikte büyümüştük; ergenlik döneminin tüm saçmalıklarını, kavgaları, şikâyetleri ve zorlukları birlikte atlatmıştık. Hatta katılanların büyük çoğunluğu birbirlerini samimi düzeyde tanıyordu. Ancak şimdi burada olmak neredeyse dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimiz hissini uyandırıyordu.

Birkaç ay içinde hepimizin kendi yolumuza gideceğini bilmek bana bir tür üzüntü ve kaygı hissettirmeliydi ama öyle hissetmiyordum. Kız arkadaşım kollarımda olduğu sürece, sınıfımın geri kalanı mezuniyet sonrası istedikleri yöne gidebilirdi.

"Bahse girerim, bugüne kadar tek bir cuma geceni bile samanların üzerinde yuvarlanarak geçirmemişsindir. Değil mi, şeytan göğüsler?"

Casey kendisine uzatılan votka şişesini almadan önce yün şapkasını düzeltti. "Cuma gecelerimi nasıl geçirdiğimi duyacak olsan şaşırırdın, Al."

Alec'in giydiği reflektörlü ceketi işaret edip, "Tanrım. Dostum, bundan daha fazla dikkat çekebilir miydin?" diye çıkıştı Podge. "Cumartesi işte değilsin, Al. İnşaat alanı ceketini evde bırakabilirdin."

Sarma esrarlı sigarayı yakarken, "Vay canına, sen ve şu büyük ke-

limelerin," dedi Alec homurdanarak. "Siktir git, seni inek. Ne demek istediğin hakkında zerre kadar fikrim yok."

"Dikkat çekici," diyerek kıkırdadı Neasa. "Bu pek de tedbirli davranmadığın anlamına geliyor, Al."

"Ne hakkında tedbirli davranacağım?"

"Mesela, aslında burada olmamamız gerektiği gerçeği konusunda," dedi Podge. "Ayrıca burada sigara içemezsin. Saman balyaları kuru, dostum. Tek bir kıvılcım düşse, burası bir Noel ağacına döner."

"Söylememde bir sakınca yoksa, büyük laflar ediyor ve ukala davranıyorsun, Çiftçi John. Sigara içmek istersem, içerim."

"Bir kasabalıdan daha fazlası olabilir misin?"

"Omuzları üzerinde kocaman hödük bir kafa taşıyan çiftçiden iyidir."

"İşte orada dur, çiftçi olmakta hiç sorun yok." Casey göz kırparak araya girdi. "Yataklarının altında bolca para gizli."

"Bolca koyunları da var."

"Aslında biz tarım ve sığır çiftçisiyiz."

"Yani?"

"Yani koyun değil de sığır besliyoruz, ahmak."

Dikkatimi arkadaşlarımızın şakalarından uzaklaştırarak, "Joe, kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Molloy. Yarısı boş *Dutch Gold** kutusunu elime tutuşturup inledi. "Cidden, midem bulanıyor."

"Tamam, biraz ağırdan al." Kolumu beline dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım. "Bu pisliklerin yaptıklarına aldırma." Konuşurken dudaklarım kulağına sürtündü. "Bu bir maraton koşusu, depar değil."

Kabarık beyaz kabanı, pembe ponponlu şapkası, atkısı ve bunlarla uyumlu eldivenleriyle o kadar sevimli görünüyordu ki... uzun sarı saçları sırtının ortasına kadar inen iki örgü halindeydi. Nerede olursa olsun giyim tarzına her zaman dikkat ediyordu. Ne anlama geldiğini hâlâ bilmediğim, kendisinin sahte *Juicy* olarak adlandırdığı açık mavi bir eşofman takımı ve siyah lastik çizmeler giymişti.

Bana dönüp, "Midem içkiden bulanmıyor," diye homurdandı. "Şu ikisine bakmak zorunda kaldığım için bulanıyor."

Gözlerim onun işaret ettiği yere kayınca tüylerim ürperdi.

"Aman Tanrım."

Oturduğumuz yerden Ricey ve Danielle'i mükemmel bir şekilde görebiliyorduk.

* Sadece İrlanda'da satılan ucuz bir bira markasıdır. (ç.n.)

Cebimde titreşen telefonuma aldırmadan, "Dudaklarını öpmeye mi çalışıyor, yoksa yemeye mi karar veremedim?" diye takıldım.

"İkisi de," dedi Molloy gülerek. "Joe, bu çok kötü değil mi?"

"Evet. Oldukça kötü, Molloy."

"Gerçekten çok geniş bir dili var." Sanki erkek arkadaşı olarak benim, eski sevgilisi hakkındaki bu bilgiyi kesinlikle öğrenmem gerekiyormuş gibi anlatmaya devam etti. "Aslında bu çok iyi bir özellik olurdu, tabii o dili nasıl kullanacağını bilseydi," diye kıkırdadı. "Ama o, 'üç tık tık ve işim bitti' türü adamlardan biri."

"Zihnime ne harika bir zihinsel görüntü bıraktın böyle," dedim alaycı bir sesle. "Ricey'nin geniş dili kız arkadaşımın amının üzerinde."

Başını geriye atarak kahkahayı bastı. "İnan bana, bu hiçbir zaman keyifli bir deneyim olmadı."

"Kusmamı mı istiyorsun?" diye çıkıştım. "Çünkü kusacağım, Molloy."

Dirseğiyle beni dürterken, "Ah, lütfen ama," diye homurdandı. "Sanki bu gece burada olan kızların yarısına aletini sokmamışsın gibi."

"Kime?"

"Sınıfımızdaki kızlara."

"Hangi kızlara?"

"Sen seç. Çoğuyla birlikte oldun."

"Ne zaman?"

"Joey." Bana sert bir bakış attı. "Arkamdan iş çevirip haberin yokmuş gibi davranma."

Buna ne diyebilirdim? Ortada onun drama kraliçesine dönüşmesini engelleyecek en ufak bir şey yoktu, bu yüzden akıllıca davranıp sessiz kaldım ve bir şey söylemek yerine onun birasından bir yudum içtim.

Elini *sweatshirt*'ümün altına sokup göğsümü çimdikledi. "Hah! Gördün mü? İnkâr bile edemiyorsun. Sen tam bir sürtüksün," diye suçladı. "Onu yaladın mı, Joe?" Gözleri kısıldı. "Ne diyorum ben? Tabii ki yaptın. Senin kadar iyi oral seks yapan biri, bin kez denemeden bu seviyeye ulaşamaz."

Danielle'le üçüncü sınıfta seks yaptığımı itiraf ettiğimde Molloy'un nasıl tepki verdiğini çok iyi hatırlıyordum. Benimle haftalarca konuşmamıştı, üstelik o günlerde sadece arkadaştık.

Böyle tehlikeli sularda yüzmektense kolumu ısırarak koparmanın çok daha az acı vereceğini çabuk öğrenmiştim. Bu bir tuzaktı, söylediğim

hiçbir şey bana fayda sağlamayacaktı. O yüzden zihnimde sessizlik yemini ettim ve konuşmak yerine yanağından öptüm.

"Hmm." Molloy iç çekerek eldivenli eliyle yüzümü avucuna aldı ve bana sert bir bakış attı. "Şanslısın ki seni seviyorum."

Evet, gerçekten şanslıydım.

Ardından gülümsedi, uzanıp yapışkan dudak parlatıcısını dudaklarıma bulaştırarak beni öptü.

Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirip *onun* tadını alınca, "Bu şeyden nefret ediyorum," diye homurdandım. "Senin hiçbir şey sürmene gerek yok. Bunlar olmadan da çok iyi görünüyorsun, bebeğim."

"Biliyorum." Bana sırıttı ve eldivenli parmağıyla burnuma dokundu. "Bunları senin için değil, kendim için sürüyorum."

Omuz silktim. "Öyle olsun."

"Peki sen iyi misin?" Molloy yan dönerek kucağıma oturdu, kolunu boynuma doladı ve göğsüme sokuldu. "İyi misin, aygırım?"

Ne demek istediğini biliyordum, yavaşça başımı salladım. "İyiyim, kraliçe."

Cebimde hâlâ titreşen telefona gönderme yaparak, "Şunu cevaplayacak mısın?" diye sordu. "Bütün gece çalıp durdu."

Arayanın annem olduğunu bilmek için dâhi olmaya, ne istediğini bilmek için de tahmin yürütmeye gerek yoktu.

Telefonuma cevap verirsem büyük olasılıkla hemen kalkmamız gerekecekti. "Hayır."

Gözlerinde kısa bir an için şaşkınlık belirdi. "Hayır mı?"

Onu saran kollarımı daha da sıkarak, "Hayır," diye onayladım. "Burada seninleyim."

"Ah." Gülümsedi. "Bu gece sana bolca sevgi göstereceğim."

"Öyle mi?"

"Hı-hı." Kolunu boynuma dolayıp beni kendine doğru çekti ve soğuk burnunu benimkine sürttü. "O zaman samanlıkta biraz yuvarlanmaya ne dersin?"

Dudaklarına doğru eğilirken, "Üzerimde kötü bir etkin olduğunu söylerim," dedim gülerek.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı. "Çünkü en iyi etkimi senin *üzerindeyken* ve sen de benim *içimdeyken* gösterdiğimi söyleyebilirim."

"Eğer beni sertleştirmeye çalışıyorsan amacına ulaştın, Molloy."

"Beni doldurman için uğraşıyorum, Joe."

"Tanrım, çok pis bir ağzın var."

"Ne oldu?" diye kıkırdayarak kucağımdan kalktı. Elimi tutup beni kaldırırken gözleri muziplikle parlıyordu. "Ağzıma korkunç şeyler yapmak mı istiyorsun?"

Bir ahmak gibi sırıtarak oturduğumuz saman balyasından indim ve sınıf arkadaşlarımızın çaldığı ıslıkları umursamadan onu takip ettim. Beni saman balyalarının arkasında, gözlerden uzak bir köşeye doğru ilerletti.

"Şimdi." Sırtını devasa bir saman yığınına yasladı, beni kendine çekerken başını kaldırıp gülümsedi. "Nerede kalmıştık?"

"Ben uslu uslu oturuyordum." Kalçamı ona doğru iterek ensesini kavradım ve onu öpmek için yüzünü yukarı kaldırdım. "*Sen* de beni baştan çıkarmaya çalışıyordun."

Eldivenlerini çıkarıp eşofmanımın beline uzanırken, "Uslu olma, Joe," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Kötü olduğunda seni çok daha fazla seviyorum."

"Ben her zaman kötüyüm, Molloy."

"İşte bu yüzden sana çok âşığım." Elini *boxer*'ımın içine sokarak beni kavradı. "Ah, bir de bu kocaman aletin yüzünden."

22
SUÇÜSTÜ YAKALANMAK
AOIFE

"Aoife Christina Molloy. Burada olduğunu biliyorum, sürtük. Okul çantan yerde."

"Lanet olsun." Gözlerim dehşetle büyüdü ve öne fırlayıp direksiyona çarptım. "Bu Casey mi..."

"Şşşt." Sıcak bir el ağzıma kapanıp beni geriye çekti ve erkek arkadaşımın çıplak göğsüne yaslandım. "Daha az konuş, daha çok seviş, Molloy."

"Ama o hemen orada..."

Dudaklarıma yapışıp beni derin ve hızlı bir şekilde becermeye devam edince kelimeler aklımdan silindi.

Dudaklarımı ondan ayırarak öne doğru eğildim. Kalçalarım onun kucağında şiddetle sarsılırken direksiyonu sımsıkı kavradım. "Aman Tanrım," diye inledim. "Sakın durma."

Bacaklarımın arasına uzanıp ustalıkla klitorisimi buldu, ayak parmaklarımın kıvrılmasına yetecek kadar basınç uygulayarak başparmağıyla okşadı. Bu çocuğun parmaklarında hiçbir acemilik yoktu. Nereye ne kadar güçle dokunacağını *çok iyi* biliyordu.

"Hey, pislikler, bu gösterişli *Range Rover*'ın camları kararтılmış olabilir ama araç hâlâ sallanıyor."

Nefes nefese, "Defol git, Case," diye bağırdım. "Meşgulüm..."

"Evet, içini doldurmakla meşgulsün, seni küçük sürtük," diye homurdandı. "Okuldan sonra alışverişe gitmemiz gerekiyordu, hatırladın mı? Otobüs durağında bir saat bekledim..."

Joey bir eliyle mememi kavrayıp hızını artırırken, "Defol *git*, Case!" diye kükredi. "Tanrım, bebeğim. Arkadaşın tam bir felaket."

"Onu boş ver," diye haykırdım.

"Nasıl?" Bacakları titriyor ve bedenime titreşimler gönderiyordu, bu da onun boşalmaya yakın olduğunun göstergesiydi. "Yüzünü cama yaslamış."

Bedenim rahatlama ihtiyacıyla gittikçe daha çılgın bir hal alırken, "Aman Tanrım. Casey, git buradan!" diye bağırdım. "*Lütfen.*"

"İyi, tamam," diye seslendiğini duydum. "Tony az önce çekiciyle geldi ama neyse."

Ninova

"Ah, lanet olsun!"

Joey aniden içimden çıktı, beni resmen kucağından fırlatıp yandaki yumuşak deri yolcu koltuğuna attı ve hızla giyinmeye koyuldu.

"Baban, Johnny Crowley'in *Subaru*'su için katalitik konvertör almaya Skibbereen'e gitmişti," dedi nefes nefese. "En az bir saat daha geri dönmemesi gerekiyordu."

"İşini bitirebilirdin." Sutyenimi tekrar takıp okul gömleğimin düğmeleriyle uğraştıktan sonra eteğime uzanırken güldüm. "Şaka yapıyor, Joe. Babam dışarıda falan değil."

"Merhaba, Casey canım," dedi babam. "Seni garajda görmek çok garip."

İkimiz de donup kaldık.

Joey'ye baktım. "Ah..."

Gözleri fal taşı gibi açılarak cümleyi benim yerime, "Lanet olsun," diye tamamladı.

"Hey, T-Baba. Sadece Aoife'yı arıyordum."

"Ah, akşam bu saatlerde *Dinniman*'da olur. Genç Joey nerede, onu gördün mü?"

Kollarını aceleyle tulumuna geçirirken, "*Ah, Aman Tanrım*," diye inledi Joey. Sürücü kapısından kendini dışarı atarcasına arabadan inip kapıyı hızlıca kapattı ve beni karartılmış camların ardında gizlenmiş halde bıraktı. "Buradayım, Tony."

"John Kavanagh'nın gurur kaynağı eski aracında ne yapıyordun, evlat?"

"Sadece, şey... bu araçta oturmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Bir *Range Rover*'ın direksiyonuna bundan daha yakın olamayacağım muhtemelen."

"Bu duyguyu biliyorum, evlat."

"Erken döndün."

"Giderken cüzdanımı unutmuşum, ne hoş değil mi?"

"Felaket."

"Pek de öyle sayılmaz. Hadi ofise gel, kahve içerken sana yolun aşağısında bulduğum şu bozuk bebekten bahsedeyim."

Birkaç dakika sonra yolcu kapısı ardına kadar açıldı ve karşımda sırıtan Casey belirdi. "Tamam, tehlike geçti. Baba, Bebek Baba'yı ofise götürdü."

"Bebek Baba mı?"

"Şaka yaptım, bebeğim. Sakin ol."

"Hiç komik değil, Case."

Titrek bir nefes verip eteğimi düzelttim ve hızla arabadan inmeye çalıştım. Mümkün olduğunca kambur durarak çıkışa ilerlerken, oradan kaçmak için taklalar atma dürtüme zorlukla direndim. Patikaya ulaştığımızda dudaklarımdan bir rahatlama kahkahası koptu. "Tanrım, neredeyse yakalanıyordum."

Casey yanımda bana ayak uydurarak, "Biliyor musun," diye takıldı. "Beni savsaklayıp onunla birlikte olduğun için sana kızmalıyım ama bu sefer seni affedeceğim çünkü boşalırken yüzü çok hoş bir ifade alıyor."

"Yüzünü boşalırken hiç görmedin ki."

"Görmesem de o kızarmış yanaklara bakıp hayal gücümü kullanabilirim."

"Casey," diye uyardım. "Sakın ona o gözle bakma."

"Hangi gözle?" Ellerini havaya kaldırarak güldü. "Sanki seksiliğin vücut bulmuş haliymiş gibi mi? Çünkü haberin olsun, Aoife, çocuk bir ilah."

"O benim," diye uyardım. "Yani kendine hayran olacak başka birini bul."

"Ah, pençelerini geri çek." Kolunu boynuma sarıp beni kendine çekti ve yandan kucakladı. "Böyle bir şeyi asla ama *asla* yapmayacağımı biliyorsun."

"Hmm." Eteğimin cebine uzanarak bir lolipop çıkardım ve ambalajını yırtıp ağzıma attım. "Bu beni bazen rahatsız ediyor, biliyor musun?" Başımı onun omzuna yasladıktan sonra mırıldandım. "Okuldaki birçok kızla birlikte oldu, Case. *Birçoğuyla.*"

"Yani kendini eğlendirdi," dedi. "Bizim dönemden aynısını yapmayan bir kişiyi örnek ver."

"Birinin kendisini eğlendirmesiyle aynı anda birkaç kişiyle yatması arasında fark var, Case."

"Bebeğim." Ciddileşen yüz ifadesiyle bana anlayışlı bir bakış attı. "Bu tür düşüncelere izin verme. Bunlar sadece senin mutlu aşk baloncuğunu mahvetmeye yarar."

"Evet, biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Omuz silktim.

Gözlerini devirdi. "Sen aptalsın."

Ninova

"Nasıl anladın?" Güldüm.

"Çünkü şu anda çılgıncasına mutlu olmalısın," diye açıkladı. "Geçmişte kiminle birlikte olduğu konusunda endişelenmemelisin. O kızlar belli bir sebepten dolayı geçmişte kaldılar, Aoife." Kaşlarını oynatarak devam etti. "Ayrıca Danielle Long'un, onun dünyasını bir *Range Rover*'ın ön koltuğunda tek bir kez olsun sallamadığından eminim."

Sırıttım. "Doğru."

Kalçasını benimkine vurarak, "Üstelik Danielle onun becerdiği ilk kişi olabilir ama sen ilk aşkısın," diye ekledi. "Bana güven, bu bir çocuğun üzerinde çok büyük iz bırakır."

"O da bende kendi izini bıraktı, Case."

Bana garip bir bakış atıp, "Evet," dedi en yakın arkadaşım.

Bakışlarından rahatsız olarak, "Ne?" diye sordum. "O yüz ifadesi ne şimdi?"

"Hiçbir şey, sadece ekleyecek daha fazla şeyinin olduğunu düşündüm," derken bana hâlâ dikkatle bakıyordu. "Çünkü bana her şeyi anlatabilirsin, Aoife."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Sen de öyle, Case."

23
HO, HO, HO, JOE
JOEY

Babam cumartesi akşamı geç saatte kollarında iki kahverengi kâğıt torbayla mutfağa girdi. "Kim Çin yemeği ister?" diye sordu neşeyle. "Bahis için oynadığım rakamlar tuttu, burada herkes için bolca yemek var."

Elimde marketten aldığım dondurulmuş lazanyadan soyup çıkarttığım plastikle, annem ve kardeşlerimin babamın ardından mutfağa doluşmalarını seyrettim.

Elindeki poşetleri masaya sertçe çarparken, "Haydi, oğlum," dedi babam. Annem de bir dizi tabakla yanında belirmişti. Emrivaki bir tavırla elini bana doğru salladı. "Şu pisliği at gitsin. Burada senin için tavuk köri var."

Söylediğinin tam tersini yaparak çöp tenekesine doğru yürüdüm, plastiği içine attım ve sonra lazanyamı fırına koymak için geri döndüm. Shannon dahil, ailemin geri kalanının ellerinde tabaklarıyla sıraya girişini izlerken içimde kabaran öfkeyi görmezden geldim. Bu halleri 1840'ların İrlanda'sından fırlamış bir sahneyi andırıyordu.

Bu kadar zayıf olmayın, diye bağırmak istedim. *Onun aşevinin katlanılması gereken bedelleri var.*

Hepsi masanın etrafında büyük ve mutlu bir aile gibi yerlerini aldığında, "Beni duymadın mı, oğlum?" diye bağırdı babam.

"Duydum."

"O zaman neyi bekliyorsun?" Onlara katılmam için sandalyeyi ayağıyla bana doğru itti. "Bir tabak al ve otur."

"İstemiyorum."

"Ah, hadi ama! Biraz gelişip güçlenmen lazım, oğlum."

"Yemeğini istemediğimi söyledim."

"Neden istemiyorsun?

"Çünkü bir karşılığı olacak, bunun yerine aç kalmayı tercih ederim."

"Joey." Annem çatalını bırakarak iç çekti. "Lütfen, sorun çıkarma. Baban çabalıyor."

Evet, korktuğum şey de bu.

Ninova

Kollarımı göğsümde kavuşturup babama dik dik baktım. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ihtiyar ama beni bu saçmalıklarınla kandıramazsın."

Sakinleştirmek için masanın karşısına uzanarak elini babamın yumruk halini almış elinin üzerine yerleştirirken, "Eğer ailenle birlikte yemek istemiyorsan ve babana nazik davranamıyorsan, o zaman gidebilirsin," dedi annem.

Diğer dört kardeşim yerlerinde hiç kıpırdamadan oturuyorlardı, başları öne eğilmişti ve dikkatleri babamız dışında herhangi bir şeye odaklıydı.

Çenem sıkıca kenetlendi "Yemeğim hazır olduğunda gideceğim."

"Boş ver, Marie. Onu memnun etmek imkânsız. Yemeğini ye," diye emretti babam. Annem ise gözlerini benden kaçırıp tıpkı iyi eğitilmiş bir asker gibi diğerlerine uyum sağladı ve ağzına bir çatal dolusu pirinç atarak babamın isteğini yerine getirdi.

Omuzlarım gerginlikten sımsıkı kenetlenirken onlara sırtımı döndüm ve fırındaki yemeğime odaklandım.

Yirmi dakika sonra kapı çalındı, vücudumun aynı anda hem kaygıyla gerildiğini hem de rahatlayıp gevşediğini hissettim. Molloy bu gece bende kalacaktı. Bunu ben istememiştim -en azından onun *burada* olmasını istememiştim- ama iletişim hatlarını açık tutmak için gerçekten çok uğraşıyor, onu *dışlamamak* için büyük çaba sarf ediyordum.

Benden istediği tek şey buydu. Dürüstlük benden istediği tek şeydi.

Bu benim de işime geliyordu. Ona ne kadar açık davranırsam, o kadar ödüllendiriliyordum. Bazen kendimi sırf göbeğini kaşıması için ona sopa getiren bir köpek gibi hissediyordum. Fakat artık onun sevgisine o kadar bağımlı hale gelmiştim ki frene basamazdım.

Kapının arkasında onu bulma ihtimalimin yüzde doksan dokuz olduğunu bilerek daha kimse yerinden kıpırdayamadan harekete geçtim, koridordan aceleyle ilerleyip kapıyı hızla açtım.

Ona selam vermek için ağzımı açtığımda, "Şşt," dedi parmağını dudağına bastırarak. Şeytani bir gülümsemeyle uzun siyah kabanının kemerini çözüp yakasını açtı ve göz kırptı.

Gözlerim hızla vücuduna kaydı ve ne giydiğini, daha doğrusu ne giymediğini en ince ayrıntısına kadar inceleyerek baştan aşağı süzdü. Dizüstü ince çorap, dantelli jartiyer askısı, minicik dantel bir tanga ve buna uyumlu bir sutyen... Hepsi kan kırmızı renkteydi, üstelik Tanrının bugüne kadar yarattığı en muhteşem varlığın üzerindeydi.

İri kalçaları ve yuvarlak, şeftaliyi andıran poposuyla birleşmek için kıvrılan ince beliyle her erkeğin erotik rüyasıydı. Kırmızı çorapların daha da vurguladığı uzun bacakları vardı. Saçları düzdü ve açık bırakılmıştı, bedenini tam olması gereken yerden kavrayan jartiyer askısına kadar uzanıyordu.

Peki ya memeleri? Aman Tanrım, onun çift D ölçüsündeki memelerinden bahsetmeyecektim bile... ikisi de kendilerini tutmaya çalışan küçük bir parça dantelli sutyenle baskılanmışlardı.

Uyumlu yapılmış makyajı ve kan kırmızısı dudaklarıyla Ballylaggin'de bir kapı eşiğinden değil, lanet olası bir derginin kapağından fırlamış gibiydi. Başına taktığı minyatür Noel Baba şapkası ise pastanın çileğiydi.

Afallamış halde başımı salladım. "Bu. Da. Ne. Böyle."

Bana kocaman bir gülümsemeyle baktı ve kaşlarını oynatarak mırıldandı. "Ho, ho, ho, Joe."

"Noel iki ay önceydi, Molloy."

"Biliyorum ama bunu şehirdeki bir indirim reyonunda bugün buldum ve almadan duramadım!" diye cıyakladı. İnanılmaz yükseklikteki siyah *stiletto*'larıyla küçük bir dans yaparken halinden oldukça memnun olduğu açıktı. Paltosunu yukarı çekip bana üç yüz altmış derecelik bir manzara sunmak için etrafında döndü, onu başka birilerinin görüp görmemesi umurunda bile değildi. "On beş *euro*, Joe. Seksen beşten düşmüş! İnanabiliyor musun?"

Fiyatla hiçbir ilgisi olmayan hayranlık dolu bir nefes verdim çünkü o sırada aletim bir elması kesecek kadar sertleşmişti. "Yüce Tanrım."

Önümde ve sokağın yarısının önünde bir kez daha kendi etrafında dönerken, "Eee?" dedi coşkuyla. "Ne düşünüyorsun?"

"Şu anda benim adıma düşünen tek bir baş var, Molloy ve bu kesinlikle omuzlarımın üzerinde duran değil."

Başını geriye atıp güldü. "Tam olarak beklediğim tepki."

"Yüce Tanrım." Dışarı adım atarak hızla kabanının yakalarını kapattım. Ardından omzunun üzerinden, sokağımızdaki şerefsizlerden birinin saklandığı yerden bizi seyredip seyretmediğine baktım. Eğer gizlice seyrediyorlarsa, kız arkadaşım hepsine muhteşem bir gösteri yapmıştı.

Kolunu boynuma dolayıp beni öpmek için kendine doğru çekerken, "İstekliyim, ağdam yapıldı ve becerilmeye hazırım," diye ilan etti. "Cidden, buraya gelirken *Mazzy Star*'ın *Fade Into You* şarkısını dinliyordum

-bilgin olsun, bu bizim ikinci şarkımız- ve şimdi seninle birlikte *soyunma* modundayım."

"*Sen* bir şey mi kullandın?"

Gözlerini devirip bana "*keşke*" demiş gibi baktı. "Sadece mutluyum. Kızlarla alışveriş yaparak harika bir gün geçirdim, şimdi de burada seninleyim. Ayrıca doğum günün için o bakire olmayan Meryem seksini yapma şansımız hiç olmadı."

"Doğru..."

Beni tekrar öptü. Bu kez öpücüğü daha derindi, parmakları saçlarıma dolanmıştı. "Ama önce, beni beslemeni istiyorum."

"Aletimden mi bahsediyorsun?"

"O daha sonra," diye fısıldadı gülerek. "Önce beni doyur çünkü *açlıktan ölüyorum*."

"İçerde bir şeyler pişiyor."

"Ne?"

"Lazanya."

"Lazanyaya *bayılırım*."

"Biliyorum."

"Nereden aldın?"

"SuperValu."

"Kendi markaları mı?"

"Alabildiğim tek marka."

"Bu benim en sevdiğim marka!"

"Evet, Molloy, *biliyorum*."

"Yani sen yemek yapıyorsun, temizlik yapıyorsun, çocuk bezi değiştiriyorsun, arabamı tamir ediyorsun, bana sınırsız orgazm veriyorsun," diye sataştı. Geriye doğru bir adım atarak küçük Noel Baba şapkasını başından çıkardı ve cebine attı. "Böyle devam edersen sana sıkı sıkı yapışmak zorunda kalabilirim, Joey Lynch."

"Sen nasıl istersen o, Molloy." Başımı sallayarak güldüm. "Hadi gel." Yerde duran çantasını kapıp omzuma attım ve onu içeriye aldım. "Baştan uyarayım: Babam bugün formunda."

24
HEP YANINDA OLACAĞIM
AOIFE

Joey'nin annesi beni öfkelendiriyordu, ayrıca beni birçok açıdan hayal kırıklığına uğratıyordu çünkü kendimden daha şanssız insanlara karşı merhametli olmam gerektiği öğretilerek yetiştirilmiştim. Aslında Marie Lynch acınmayı hak ediyordu. Sorun şuydu ki oğluna, yani ikinci çocuğuna takındığı tavır ve Shannon ile ufaklıkları Joey'ye karşı iğrenç bir şekilde kayırması o kadına duyduğum merhametin yavaş yavaş erimesine neden olmuştu.

Oğluna âşıktım.

Benim önyargılı görüşüme göre Joey, Teddy ve Marie Lynch'in berbat evliliğinden ortaya çıkan en iyi şeydi. Bu yüzden öz *annesinin* onun sivriliklerinden ötesini göremiyor olması beni öfkelendiriyordu.

Elbette pervasız, patavatsız, inatçı ve çabuk sinirlenen bir yapısı vardı ama aynı zamanda özverili, düşünceli, kararlı ve adanmıştı. Sonuna kadar sadıktı ve her ne kadar bunu dünyadan saklamak için elinden geleni yapsa da kocaman bir kalbi vardı.

Erkek arkadaşımın en büyük hatası, -buna uyuşturucu bağımlılığını da dahil ediyordum çünkü ikisinin önemli ölçüde bağlantılı olduğuna inanıyordum- koşulsuz sevgisini ve sadakatini bunu asla hak etmeyen bir kadına sunmasıydı.

Joey'ye fırsat tanınsa babasını hem fiziksel hem de mecazi anlamda sırtından bıçaklamaktan zerre kadar çekinmezdi. Ardından mezarına işemekten de olabilecek en büyük zevki alacağından hiç şüphem yoktu. Teddy Lynch şerefsiz bir piç kurusuydu, vücudunda kurtarılmaya değer tek bir kemik yoktu. Zaten Joey'nin arkasını dönüp terk edemeyeceği ebeveyn kesinlikle o değildi.

O özel tahtta oturan tek kişi Marie'ydi ve o da Joey için -tüm çocukları için- doğru olanı yapmak yerine, onu bu eve zincirlemişti. İçine hapsolup kaldıkları ev Teddy, kilidin içinde dönerek hepsini *serbest bırakmayı* reddeden anahtar ise Marrie'ydi.

Joey Lynch eksikliklerine rağmen *iyi* bir adamın ahlakına sahipti. Ah-

Ninova

lakı kardeşlerini, sadakati de *annesini* terk etmesine asla izin vermezdi. Bu nedenle, Marie Lynch'e karşı bir sempati hissetmek söz konusu olduğunda Sahra Çölü gibiydim. *Kupkuru.*

Düşüncelerimden sıyrılmak için başımı sallayıp en ışıltılı gülümsememi takındım, kapıdan girmeme izin vermek için harcadığı o devasa çabaya duyduğum hayranlıkla Joey'yi mutfağa doğru takip ettim. Evindeki atmosfer her zaman uğursuz ve mutluluktan yoksundu. Eşikten içeri adım attığım her seferinde omuzlarıma ağır bir huzursuzluk çöküyordu. Fakat Joey'nin onun her parçasını kabul ettiğimi bilmesi benim için önemliydi. Utanmasını gerektiren ya da benden saklaması gereken hiçbir şey yoktu.

İçeri girdiğimde ailesi mutfak masasında oturuyordu, genelde ebeveynlerinden kaynaklandığını hissettiğim soğukluk özellikle bu gece zirvesindeydi.

Shannon utangaç bir tavırla bana el salladıktan sonra başını çabucak önüne eğip gözlerini tıpkı kendisine öğretildiği şekilde masaya odakladı. Tadhg ve Ollie aynı anda, "Selam, Aoife," diye bağırdılar. Zavallı küçük Sean tek bir kelime bile etmedi ama fal taşı gibi açılmış gözleriyle yüzünde beliren ifade bana kafasının inanılmaz derecede karıştığını gösterdi. *Bir de korkmuş.*

Sırtım buzdolabına dönük, gözlerim yemek masasına odaklı şekilde gülümsemeye ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. "Selam çocuklar," diye karşılık verdim. "Selam, Shan."

Yüzünü gür kahverengi saçlarının arkasına saklayarak, "M-m-merhaba," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Küçük bir baş hareketiyle, "Aoife," diye selamladı Marie. Endişeli bakışları benden Joey'ye, oradan da masanın başına doğru ilerleyen ve vücuduma alenen baktığını gizlemek için en ufak çaba sarf etmeyen kocasına odaklandı. Üzerimde uzun bir kaban vardı ancak bu adamın yanında ne kadar örtünürsem örtüneyim çıplaklıktan kurtulma şansım yoktu. "Bu akşam uğrayacağını bilmiyordum."

"Onu ben davet ettim." Joey lafı hiç uzatmadan araya girdi. Elimi bırakıp fırına yönelmeden önce başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı. "Bu gece burada kalacak."

"Bir misafirimiz olacağını bilseydik iyi olurdu," dedi annesi sakince.

Soğukkanlılıkla, "Bu evde kendi masraflarımı kendim ödüyorum," diyerek karşılık verdi Joey.

"Baban ve ben, bu geceyi ailecek geçirmeyi umuyorduk."

Eğer beni fazlasıyla rahatsız hissettirip gitmeyi önermem için çabalıyorsa, boşuna uğraşıyordu. Oğlu olmadan hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

"Bu kulağa hoş geliyor," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Biz de bir randevu gecesi yapıyoruz."

"Randevu gecesiymiş," diye dalga geçti babası. "Bir de bu kıza akşam yemeği pişiriyorsun." Başını tiksintiyle iki yana salladı. "Bu kız bütün ipleri eline aldı mı, oğlum?"

"Sanılanın aksine bir durum yaşanıyor olabilir mi?" Fırındaki lazanya tepsisini bir mutfak havlusuyla çıkararak hızlıca tabaklara koydu. "Aoife'nın burada kalmasına gelince, senin iznini almam gerektiğini bilmiyordum."

Boncuk gibi gözlerini bacaklarımdan ayırmadan, "Saygısızlık etme, evlat," diye uyardı babası. "Burası genelev değil."

Bana bir tabak yemek ve çatal uzatırken, "Değil miymiş?" dedi Joey usulca. Ses tonu alaycılığa bürünmüştü. Etrafımdan dolaşıp buzdolabından iki kutu kola aldı ve eşofmanının ceplerine yerleştirdi. "Pekâlâ, eğer burada bu kadar çok istenmeyen hamilelik yaşanmıyor olsaydı beni kandırabilirdin."

"Joey!" diye çıkıştı annesi. İncinmiş görünüşü karşısında gülümsememek için dudağımı ısırdım. Diğer yandan kalbim, *Devam et bebeğim, onlara hadlerini bildir*, diye haykırıyordu.

Tadhg gülme hatasına düştü, bu da yumruğunu masaya vuran ve gücünü uygulamaya koyan babasından, "Sakın başlama, çocuk," türünden uyarı yüklü bir homurtu işitmesine sebep oldu.

Beş başın domino taşları gibi teslimiyetle öne düştüğünü fark ettim.

Ya da korkuyla.

Fakat benim başım dikti.

Karşımdaki *benim* Lynch'im değildi.

Aile sürüsünden ayrı duran yalnız bir kurt gibi, Joey sözde alfanın önünde eğilmeyi veya ondan korkmayı reddetti.

Erkek arkadaşıma keskin bir bakış atarak, "Sakın haddini aşmaya başlama, oğlum," diye uyardı Teddy. "Sana boyunun ölçüsünü vermek benim için sorun olmaz."

"Kapışmak mı istiyorsun, yaşlı adam?" Joey tabağını masaya bırakıp ona yaklaşmasını işaret etti. "O zaman gel de dene. Ben buradayım."

Ninova

"Joey," diyerek tekrar seslendi Marie. Bu kez sesi uyaran bir tondaydı. "Sorun yaratmaya çalışma."

"Boşuna nefesini harcama, Marie." Teddy'nin gözleri hâlâ oğluna kilitlenmiş olsa da masadan kalkmaya niyetli görünmüyordu. "O küçük piç harcanacak enerjiye değmez."

"Sanırım öyle," dedi Joey. Başını iki yana sallayarak dikkatini bana çevirdi. "Gel, Aoife." Kapıyı işaret etti. "Bırakalım da *aile* gecelerini yaşasınlar."

Joey'nin yalnız kaldığımız anda patlayacağını biliyordum. Bu yüzden odasının kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz iki tekme atıp acılı bir kükremeyle haykırması, ardından tabaklarımızla kola kutularımızı şifoniyerine fırlatarak dört tekme daha savurması ve parmaklarını saçlarının arasından geçirmesi beni hiç şaşırtmadı.

Daha önce defalarca kez beni yaslayıp becerdiği kapıya bu defa öfkesini kustu, tüm gücüyle vurarak ezdikten sonra ardına kadar açtı ve dışarı çıktı. Çok geçmeden çantam, bir kavanoz mayonez ve kapıyı yumruklamak için yeniden körüklenmiş bir istekle geri döndü.

Mayonezi bana uzatınca gülümsedim, yatağına doğru yürüyüp oturdum. O kendi yöntemleriyle öfkesini atarken önümdeki tabakta tek bir lokma kalmayıncaya kadar yemeye koyuldum.

Parmak eklemleri sızlamaya başladığında, nefesi kesilip öfkesi tükendiğinde hemen yanımda yatağa çöktü. Tabağını kucağına alarak sessizce oturdu, yüzündeki kederli ifade içimi acıttı.

Yemek için en ufak bir harekette bulunmayınca çatalımı lazanyasının bir parçasına batırarak ağzına uzattım. Bugüne dek hiç yapmadığı şekilde lazanyaya uzun bir süre sadece baksa da sonunda teklifimi kabul edip bir ısırık aldı. Aynı hareketi yedi, sekiz kez daha tekrarladım. Ta ki başını iki yana sallayıp omuzları yenilmiş bir şekilde düşene kadar, kendi başına yemesini beklemeksizin onu besledim.

Tabaklarımızı yatağının yanındaki pencere pervazına koyarak ona omuzlarımız birbirine değecek şekilde yaklaştım ve yanağımı omzuna yasladım.

Uzun bir sessizliğin ardından bıkkın bir nefes verip başını benimkinin üzerine bıraktı. "İşte aklımı kaçırdığım için dışarı çıktığım nokta bu."

Elini avucuma alarak parmaklarımı onunkilere kenetledim ve nazikçe sıktım. "Biliyorum."

Başı öne eğik, gözleri birleşen ellerimize odaklanmış halde, "Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Ben patlayıp her şeyi bir kenara atana kadar beni daha ne kadar zorlayabilir?"

Omzuna bir öpücük kondurarak, "Bir gecen daha var," dedim ona. "Bir gece daha dayanabilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Bunu başarabilirsin, Joey Lynch." Uzanıp çenesini tuttum ve onu bana bakmaya zorladım.

Gözlerindeki yalnız bakış beni neredeyse paramparça etse de kendimi güçlü kalmaya zorladım. İhtiyaç duyduğu tüm rahatlığı, gücü ve başka her ne gerekiyorsa hepsini benden almasına izin verdim. Çünkü Tanrı biliyordu ya, aşağıdaki şerefsiz ona bunların hiçbirini vermeyecekti.

Hem beni *duyması* hem de kendine *inanması* için gözlerimle yalvararak, "Bunu *yapabilirsin*," diye tekrarladım. "Ben sana güveniyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten."

İşte o an dudakları dudaklarımı buldu. Elleri kabanımın yakalarını hızla çekiştirdi ve kendini o ana bağlamak için ihtiyaç duyduğu fiziksel bağın peşine düşüp kumaşı bedenimden yırtarcasına çıkardı. Nefes nefese bir halde kabanımı yere fırlattıktan sonra hızla tişörtüne uzanarak tek hamlede üzerinden çıkardı.

Duygularla ve beklentiyle titreyerek yatağına uzandım, bedenimi ona sınırsızca sundum. İri bedeni üzerime hızla kapanıp beni yatağa gömerken, kendimi onun dünyasının en derinlerine doğru kayarken buldum. Ben ona duyduğum aşkla boğulurken, o da beni bir ömür boyu yoksunluğuyla yaşadığı fiziksel sevgiye boğdu.

"Sırtüstü yat."

"Hımm?"

"Çarşaflarının arasında saklanmak için süslenmedim." Göğsünü ittim. "Beni görmeni istiyorum."

İtiraz etmeksizin itaat ederek altta kalacak şekilde ikimizi birlikte döndürdü, beni de kucağına oturttu. Ona bakıp sırıttım ve yeni oje sürülmüş kırmızı tırnaklarımı çıplak karnı boyunca sürükledim. "Selam, aygırım."

Parmakları belimin etrafında kıvrıldı. "Selam, kraliçe."

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Ninova

Güldü. "Bilmiyorum, Molloy. İster miyim?"

"Bence istersin."

"Peki." Başını salladı. "Söyle bakalım."

Tek parmağımı kıvırdım. "Daha yakınıma gelmelisin."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Neymiş?"

"Daha yakına."

"Ne kadar daha yaklaşmalıyım?"

Doğrulup göğsünü benimkine yaslayarak dik oturduğunda kollarımı boynuna dolayıp, "Bu kadarı mükemmel," dedim onaylayan bir ifadeyle. "Önce bana bir öpücük ver."

"Tanrım. Molloy, artık söyle..."

"I-ıh. Önce bir öpücük istiyorum."

"Başımın belası," diye homurdandı. Öne doğru uzanıp dudaklarıma sert bir öpücük kondururken elleri kalçalarımı kavradı.

"Mmm." Dudaklarında kendimi kaybetmeden geri çekildim, bulaşan rujumu başparmağımla silerek gülümsedim. "Bir gözetleme deliğim var."

"Bir gözetleme deliği."

"Hı-hı."

"Şu büyük sırrın bu mu?"

Sırıtarak başımı salladım. "Görmek ister misin?"

Joey uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra derin bir iç geçirip omzunu silkti. "Evet, lanet olsun. Görmek istiyorum."

"Aşağıda." Elini tutarak bacaklarımın arasına yerleştirdim ve parmakları tam oraya değdiğinde güldüm. "Hissettin mi?"

Daha iyi görebilmek için geri çekilip, "Bu gözetleme deliği filan değil, Molloy," diye mırıldandı Joey. "Orada hiçbir şey yok."

"*Biliyorum.*" Keyifle ellerimi çırparak daha iyi görebilmesi için dizlerimin üzerinde doğruldum. "Kasığı açık külot, Joe. İnanılmaz derecede kullanışlı bir icat, değil mi?"

Üzerimdekileri büyük bir dikkatle incelerken, "Bazen beni kafandaki o deli saçması şeyler için bir yankı odası olarak mı kullanıyorsun, yoksa suç ortağı olarak mı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu arada, her ikisine de açığım."

Onu kötü ruh halinden çekip çıkartmayı başardığım için mutluydum ve bu fırsatı hemen avantaja çevirdim. "Başka bir şey daha bilmek ister misin?"

"Hımm?"

"Sen bir pırlantasın, Joey Lynch." Yüzünü avuçlarımın arasına alarak ileri doğru uzandım ve onu sevgiyle öptüm. "Sen milyonda birsin."

"Aman Tanrım." Saçlarımı avucuna dolarken dudaklarıma doğru kıkırdadı. "Bu işin gideceği yer için endişelenmeli miyim?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp huzurla iç çektim ve tekrar sırtüstü düşene kadar omuzlarından ittim. "Sadece biri için dünyanın en değerli insanı olduğunu bilmeni istedim."

"Bana yumuşak davranma, Molloy," diye dalga geçse de saklamaya çalıştığı duygusallığı sesinden anlayabiliyordum.

Gülümseyerek ona yaklaştım ve tekrar öptüm. Bu kez kendimi tüm kalbimle o ana kaptırdım; dudaklarının dokunuşunu, ellerinin bedenimdeki hareketlerini, teninin benimkinde bıraktığı etkiyi hissettim.

Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasına yerleşmesinin hemen ardından, "Sen de birinin en sevdiği kişisin," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Bu hayatı sen olmadan yaşamak istemiyorum, Molloy."

"Bunu hiçbir zaman yapmak zorunda kalmayacaksın." Bedenlerimizin arasına uzanıp sertleşmiş aletini serbest bıraktım. "Hep yanında olacağım, Joe."

İçimin derinliklerine girerken, "Bunu sana unutturmayacağım," diye fısıldadı.

25
YEMEK KOŞULARI VE GELECEK TARTIŞMALARI
JOEY

Pazar gecesiydi. Molloy yatağımda çıplaktı, başı göğsümde ve bacaklarından biri uyluğumun üzerine atılmış halde derin bir uykudaydı. Benim ise o an düşünebildiğim tek şey, *bu kızın içine yeterince derin giremeyeceğimdi.*

Dün geceden bu yana onun dışında geçirdiğim zamanın pek de uzun olmadığı düşünüldüğünde, bu şekilde hissetmem garipti. Yine de öyle hissediyordum. Arka planda rasgele şarkılarla doldurulmuş karma bir CD çalıyordu. *Goo Goo Dolls*'un *Iris* şarkısı eşliğinde, kendimi daha önce üzerinde pek fazla zaman harcamadığım bir şeyi düşünürken buldum.

Geleceği...

Bir kolum başımın arkasında, diğeri onun yanağını kavramış halde tavana bakarak derin düşüncelere daldım. Bitirme sertifikası sınavlarımıza girmeye üç aydan biraz fazla vardı. Sonrasında ikimiz de kartlarımızı masaya açacak, bunların birbirleriyle uyumlu olup olmadıklarını kararlaştıracağımız bir tartışmaya ihtiyaç duyacaktık.

Onun gelecek için planları benimkilerle örtüşecek miydi?

Örtüşmezse, bu işi yürütebilecek miydik?

Bunu yapmak isteyecek miydi?

Peki ya ben isteyecek miydim?

Onu on iki yaşımdan beri istemiştim ve en sonunda onu elde ettiğimde bile, onu *istemekten* asla vazgeçmeyeceğimi çabucak fark etmiştim. Eskiden kendimi ebeveynlerimin hayatımın etrafına ördükleri geçit vermez yalanlar ağı içinde hapsolmuş bir böcek gibi hissederdim. Ancak şimdi ailemin ördüğü ağın, Molloy'un kalbimin etrafına ördüğü ağın yanında bir hiç olduğunu biliyordum. Ayrıca yaz başında bir bebeğin geleceği gerçeğinin de acı bir şekilde farkındaydım.

Başka bir Shannon.

Başka bir Tadhg.

Başka bir Ollie.

Başka bir Sean.

Ninova

Bu yüzden kendimden nefret etsem de içimin derinlerinde, bunu bir daha yapamayacağımı biliyordum. Onun çocuklarından birini daha *büyütemezdim*. Kendime ait bir hayat istiyordum. Bundan daha da fazlası, yatağımdaki kızla bir hayat *istiyordum*.

Yüzükler, düğünler ve bebekler konusunda şaka yapıp duruyordu. Fakat onun ciddi olup olmadığını ya da bunların ona verebileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Evlenmek veya bebek sahibi olmak istediğim bir şey değildi, yine de onun bunları benden başka biriyle yaşaması ihtimali bende ölme isteği uyandırıyordu. Yıllar sonra onun parmağında başka bir adamın yüzüğünü, daha da kötüsü karnında başka bir adamın çocuğunu taşıyacağını hayal ettiğimde bile alevler içinde yanıyordum.

İçten içe, her şeyin benim neye katlanıp katlanamayacağıma bağlı olduğunu biliyordum. Eğer onun geleceği bundan ibaretse, evlilik ve çocuklarla yaşayabilir miydim? Tek bildiğim şey, onsuz yaşayamayacağımdı. Bu bir seçenek değildi.

Tanrım, bu kıza fena halde kapılmıştım.

Şarkı bitip *Mazzy Star*'dan *Fade Into You* çalmaya başlayınca göğsümde hafifçe kıpırdandığını hissettim.

"Mmm. Bu şarkıyı seviyorum." Daha da sokulup kolunu karnımın etrafına doladı ve çıplak tenime bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Bu kızı nasıl yanımda tutabildiğim bir yana, onu nasıl elde ettiğimin merakıyla başımı eğip onu incelemeye başladım. Molloy doğduğu günkü gibi çıplaktı ve üzerinden dalgalar halinde memnuniyet yayılırken üstünü örtme ihtiyacı bile hissetmiyordu. Kendi bedenine ve ona olan hislerime tamamen güveniyordu. Bir kedi gibi sırtını gererek esnerken kısık sesli, seksi bir inilti çıkardı.

Sarı saçları vücutlarımızın üzerine yayılmıştı, sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken saçının bir tutamını parmağıma doladım. Benim yerime karar vererek, "Resmen karnım gurulduyor," dedi Molloy.

"Bu bana kıçımı yataktan kaldırıp senin için alışverişe gitmemi söylemenin bir yolu mu?"

Yanağını göğsüme sürterek, "Evet," diye onayladı. "Ne isterdim biliyor musun, Joe?"

"Ne isterdin, Molloy?"

"Bir *Loop the Loop* buzlu atıştırmalık ve bir paket tuzlu sirkeli cips."

Telefonuma uzanıp ekranı açtım. "Saat on buçuk."

Ninova

"Main Caddesi'ndeki *Centra* on bire kadar açık."

"Seni mutfakta olan bir şeyle kandıramaz mıyım?"

"Mutfakta *Loop the Loop* buzlu atıştırmalıkla tuzlu sirkeli cips var mı?"

Teslimiyetle iç çektim. "Tamam, kalkıyorum."

"Sen bir tanesin." Zaferle gülümseyerek sırtüstü döndü ve memnuniyetle iç çekti. "Arabamı alabilirsin."

Üzerime kıyafetlerimi geçirip anahtarlarına uzanırken, "Kesinlikle alacağım," diye karşılık verdim. "Kraliçenin istediği başka bir şey var mı?"

Bir an bile duraksamadan, "Hayır. Sanırım hepsi bu kadar, asil aygırım," diye yanıtladı.

"Ben at değilim, Molloy."

"Gerçek hayatta olmayabilirsin ama mecazi anlamda, sen yatakta tam bir aygırsın."

"Siktir git."

"Tabii ki, *aygırım*." Kaşlarını oynattı. "Kelime oyununu yakaladın mı?"

"Çok komik." Başımı sallayarak cüzdanımı cebime attım. "Kapıyı arkamdan kilitle. Yarım saat içinde döneceğim."

"Tamam. Bu arada gidip Shan'a da bir şey isteyip istemediğini sorsana," dedi kapıyı arkamdan kapatırken.

Odamın yanındaki kapıyı tıklattım.

"Gir," diye seslendi kardeşim. Kapısını itip açınca, onu okul kitaplarını önüne yaymış ve yatağında bağdaş kurmuş otururken buldum. "Ne oldu, Joe?"

"Alışverişe çıkıyorum. Bir şey ister misin?"

"Alışverişe mi çıkıyorsun?" Bana hafifçe gülümsedi. "Aoife nerede?"

"Odamda."

Kalemini kulağının arkasına yerleştirerek ders kitabının sayfalarını çevirdi.

"Bizde mi kalacak?"

Sabırsızlıkla, "Evet," diye yanıtladım. "Marketten bir şey istiyor musun, istemiyor musun? Kapanmak üzere."

"Neden bu kadar geç bir saatte gidiyorsun ki?" Bana merakla baktı. "Bu kadar önemli neye ihtiyacın var?"

Kız arkadaşımın beni yiyecek almaya yolladığını itiraf etmektense, onunla dalga geçmenin daha eğlenceli olacağına karar verip sırıttım. "Bunu gerçekten dürüstçe yanıtlamamı ister misin?"

Tiksinti dolu sesiyle, "Hayır," diye homurdandı. "Git buradan."

Gülerek arkamdan kapıyı kapattım. "İyi geceler, Shan."

"Dikkatli ol!" diye seslendi. "Hala olmak için çok gencim."

Ürpertimi bastırırken homurdandım. "Korkma, bunun olma ihtimali yok."

"Tampon!" Odamın kapısı hızla açıldı ve Molloy başını dışarı uzattı. "Bir kutu tampon da alır mısın, Joe? Gerçekten çok şişkinim, her an regl olabilirim. Çantama koymamışım ve annenin banyosunda hiç yok."

"Shannon'da olmaz mı?"

"Hayır, ona daha önce sordum. Henüz o aşamaya gelmemiş."

"Tamam." Böylece gelecek haftaki planlarım suya düşmüştü. "Çubuklardan mı, yoksa pedlerden mi istiyorsun?"

"Çubuklar mı?"

Omuz silktim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu mavi kutudaki çubuklardan. İhtiyacın olan bu mu, yoksa arkasında yapışkan olanlar mı?"

"Hangisini bulabilirsen o, Joe," diye kahkaha attı. "Sen bir tanesin."

Ona sırılsıklam âşıktım, ben bundan ibarettim.

Tanrım, babam haklıydı. Molloy beni parmağında oynatıyordu.

Ninova

26
BEN HEP DİKKATLİYİM
AOIFE

Pazartesi sabahı okulun boş soyunma odasının ortasında dikilmiş bana dik dik bakarken, "Konuşmalıyız," dedi Casey. İki saatlik Beden Eğitimi dersimiz vardı ve ahşap banka oturmuş, futbol kramponlarımın bağcıklarını bağlayıp sınıf arkadaşlarıma yetişmeye çalışıyordum. Her zamanki gibi en sona kalmıştım.

Bu sırada Casey forma, beyaz GAA şortu, çorap ve kramponlardan oluşan antrenman kıyafetlerini çoktan giymişti. Bir elinde *hurley* sopası, diğer elinde ise o renginin satıldığından bile haberim olmayan pembe kaskı vardı.

Ellerini kalçasına koyarak, "Şimdiye kadar burnumu sokmamaya çalıştım," diye ekledi. "Gerçekten çabaladım. Hazır olduğunda bana bunu açıklayacağını düşündüm ama artık belli olmaya başladı."

Çoraplarımı düzelttikten sonra İrlanda'daki tüm öğrencilerin dolabında bulunması gereken *hurley* kaskıma uzandım. "Ne demek istediğini anlamadım, Case."

"Dinle." Bankta yanıma oturdu, *hurley* sopasıyla kaskını yere bıraktı ve elime uzanıp güven verici bir tavırla hafifçe sıktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bana o destekleyici gülümsemesiyle bakıyordu. "Ayrıca bu dünyada bana anlatamayacağın hiçbir şey yok."

"Kuşkusuz."

"Güzel." Elimi bir daha sıktı. "Yani içini dökmek istediğin bir şey varsa bana söylersin, değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak, "Tüm bunlar ne demek oluyor, Case?" diye sordum.

"Sen söyle."

Ona boş boş baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama, Aoife," diye ısrar etti. Bana anlamlı bir bakış olması gerektiğini tahmin ettiğim ama sadece onu psikopat gibi gösteren bir ifadeyle gözlerini dikerek baktı. "Sorun değil. Ben en iyi arkadaşınım. İhtiyacın olduğunda sana sırtımı dönmeyeceğim."

"Bana sırtını *neden* döneceksin ki?" Ne yapacağımı bilemesem de bu halini eğlenceli bulduğum için güldüm.

Derin bir iç çekip, "Annen biliyor mu?" diye sordu. "Joe'nun bildiğini varsayıyorum. Bu kesin... Aman Tanrım, Katie biliyor mu? Çünkü annenin ve Joey'nin bilmesini anlayabilirim ama yemin ederim, Katie Wilmot'a benden önce söylediysen cidden sinirlenirim. Komşun olması umurumda değil. Zaman kavramının başından bu yana senin sırtını kollayan benim, sürtük."

"Case, bana neyden bahsettiğini söylemen gerek çünkü gerçekten hiçbir şey anlamıyorum, bebeğim."

Casey'nin mavi gözleri kocaman açılıp kaşları yukarı kalkmadan önce bana uzunca bir süre öylece baktı. Sanki aniden migrene yakalanmışçasına elini alnına bastırarak, "*Tabii ki* bilmiyorlar," diye mırıldandı. "Çünkü *sen* de bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

"Aoife." En yakın arkadaşım çaresizce omuz silkti. "Bence sen hamilesin."

Onun komik yüz ifadesini görünce kahkahalara boğuldum.

"Aoife, ben çok ciddiyim."

"Biliyorum," dedim gülmeye devam ederek. "İşte her şeyi komik yapan da bu."

"Aoife."

Yüz ifademi ciddileştirmeye çalıştım. "Aman Tanrım, hayır. Hamile değilim, Case. Nasıl oldu da böyle bir şey düşünebildin?"

"En son ne zaman regl oldun?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "*Ne?*"

Ciddi bir ses tonuyla, "Son regl dönemin," diye ısrar etti. "Tam olarak ne zamandı?"

"Yakında olacağım," dedim ona.

"Hayır." Başını salladı. "Hayır, olmayacaksın."

"Sanırım ne zaman regl olacağımı bilebilirim." Sohbetin komik yanı hızla yok olurken ses tonum artık savunmaya geçmişti.

Parmaklarını şakaklarına bastırarak, "Sen öyle sanıyorsun," diye mırıldandı. "Beni dinle. İlk yıldan beri hep uyum içinde olduk. Ayın üçüncü haftası. Tıpkı bir saat gibi."

"Yani?"

"Yani... ya geçen ay iki hafta geciktin ya da bu ay iki hafta erken olacaksın."

"Ben... Hayır, bu doğru olamaz." Başımı sallayıp çantama uzandım

ve telefonumu aldım. "Regl günüm..." Büyükanne Healy'nin hediye ettiği gizli Noel Baba hediyesi olan yepyeni *Nokia* 3510i'min tuşlarına öfkeyle basarak takvim notlarına göz gezdirirken, göğsümdeki panik hızla güçleniyordu. "Geç kalmadım. Ah, Tanrıya şükür!" Aradığımı bulunca fiziksel bir rahatlamayla derin bir iç çektim ve telefonu Casey'ye uzattım. "Gördün mü?"

"Neye bakıyorum?"

Önceden kaydettiğim notu işaret ederek, "Geç kalmadığımı biliyordum," dedim ona. "Birkaç ay önce kanamam erken geldiğinde bir kayma yaşadım ama şimdi iyiyim, görüyor musun? Son reglim ayın on dördünde başladı."

"Evet. Bu aralık ayındaymış, Aoife."

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır, hayır, ocak ayıydı."

Uzun tırnağıyla telefonumun ekranına vurup, "Hayır, tatlım," diye düzeltti. "Aralık ayındaymış."

"Bu doğru olamaz."

"Lütfen bana geçen ay regl olduğunu söyle?" diye yalvardı. Ses tonu, içimde yükselen hisse benzer bir endişeyle doluydu. "Aoife, lütfen. Söyle bana..."

"Oldum," diye boğuk bir sesle yanıtladım. Telefonumu geri alarak bulduğum her takvim notunu ve gönderi kutumdaki her bir mesajı öfkeyle kontrol ettim ama sonuç hayal kırıklığı oldu. "*Tabii ki* oldum. Ocak ayının sonunda bir tane oldum... ama..."

"Ama ne?"

"Ama bir garipti." Endişem giderek artıyordu. "Çok hafifti ve sadece bir ya da iki gün sürdü. Sanki hafif bir lekelenme gibiydi."

Avuç içiyle alnına vurup, "Aman Tanrım," diye haykırdı Casey. "Bu yerleşme kanaması olabilir."

"Yerleşme kanaması da ne demek?" Hissettiğim dehşetle, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Neyin yerleşmesi?"

"Joey'nin en güçlü sperminin yerleşmesi!" dedi Casey boğuk bir sesle. "Cidden, neyden bahsettiğimi biliyorum. Bu insana sanki adet görüyormuş izlenimi veren küçücük bir lekelenmedir. Kuzenim Lisa'ya da aynısı oldu. İkizlerin annesi olan kuzenim Lisa'yı tanıyorsun, değil mi?"

"Tanrım. Evet, Lisa'yı tanıyorum," diye inledim. "Ama benim başıma gelen bu değil."

"Noel sırasında çok şey yaşıyordun." En iyi arkadaşım bana endişeli

bir bakış attı. "Biliyorsun işte, Joey'nin yoldan çıkması falan. Belki bir hapı atladın ya da buna benzer bir şey oldu?"

"Ben hamile değilim, Casey!" Kanın rekor hızla beynime sıçradığını hissederek neredeyse tısladım. Vücudumu ateş basmış, yanaklarım kızarmıştı ve bu konuşmadan mümkün olduğunca hızlı kaçıp uzaklaşmayı istiyordum. "Hamile değilim, tamam mı? Olamam. Ayrıca hapımı *asla* atlamam. *Asla*."

"Atlamayacağını biliyorum." Elini benimkinin üzerine koyarak beni hızla sakinleştirdi. "Sana inanıyorum." Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes verdi. "Sen ve Joey yeni yılda tüm o saçmalıkları yaşıyordunuz, kafan biraz karışıktı. Belki aklından çıkmıştır."

"Hayır," diye çıkıştım. Tek bir kelime daha duymayı reddediyordum. "Hiçbir şey aklımdan çıkmadı. Dikkatliydim, Case."

"Peki antibiyotik kullanıyor muydun? Çünkü bazı türleri doğum kontrol haplarıyla etkileşime geçip onu etkisiz hale getirebilir. Annem bana bu şekilde hamile kalmış."

Kendimi yorgun hissederek, "Hayır," dedim boğuk bir ses tonuyla. "Öyle bir şey olmadı."

"Hasta mıydın? Herhangi bir rahatsızlık geçirdin mi?"

"Casey!"

"Çünkü regl olmuyorsun, son iki aydır öküz gibi yemek yiyorsun ve memelerin kesinlikle irileşmiş..." Sözlerini yarıda kesip formamın ucuna uzandı. "Sakın alınma, tatlım ama alt karnından birkaç kilo almış gibi görünüyorsun."

"Kes şunu!" Elimi havaya kaldırarak bağırdım. "Sadece sus, tamam mı?"

"Burada sana destek olmaya çalışıyorum, Aoife," diye kendini savundu.

"Tamam, olma," dedim bağırarak. "Ben doğru olanı yaptım, Casey. Kurallara uydum. Doğru adamı bekledim. Acele etmedim. O lanet olası *hapı* içtim. Bu benim başıma gelmemeli. Cidden, tüm bu olanlar büyük bir hatadan ibaret."

"Söylediğin gibi olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Ya da doktorundan randevu almayı düşünmelisin, Aoife. Çünkü inanmak istesen de istemesen de görünüşün tamamen..."

"Şşt. Söyleme. Sadece dua etmeye başla."

"Kime?"

"Aziz Anthony'e," dedim boğulurcasına. Ardından dizlerimin üzerine çöküp ellerimi birleştirdim. "Bir şeyler kaybolduğunda dua etmemiz gereken aziz o, değil mi?"

"Aziz Anthony'nin kaybolan reglini bulmana yardımcı olabileceğini sanmıyorum, Aoife."

"Bunu bilemeyiz."

Soyunma odasına girerken, "Bay Ryan, beni ikinize de sahaya çıkmanız gerektiğini söylemem için gönderdi," diye araya girdi Danielle. "Aksi takdirde öğle yemeğinde size ceza odasında birer sandalye ayıracak."

Oturduğu yerden kalkmak için en ufak çaba harcamadan, "Geliyoruz," dedi Casey mırıldanarak. Gözleri hâlâ benimkilere odaklıydı.

"Şimdi gelmenizi söyledi."

Bu konuşmadan olabildiğince uzaklaşma ihtiyacıyla ayağa fırlayıp kapıya doğru koşarken, "Geliyoruz," diye çıkıştım.

"Aoife," dedi Casey arkamdan. "Bekle."

Beklemedim.

Ona cevap da vermedim.

Yapamadım.

Korkum beni felç ederken yapamazdım.

27
SAKIN BANA İYİLİK YAPMA, PİSLİK JOEY

Molloy sonunda varlığıyla bizi şereflendirmeye karar verdiğinde Beden Eğitimi dersinde takım seçiminin tam ortasındaydık.

Hareket ettikçe sallanan uzun atkuyruğuyla kaskının içinde çok sevimli görünüyordu. Elindeki *hurley* sopasıyla hızla sahaya girdiğinde Casey de peşinden koşuyordu.

Kız arkadaşımı kendi takımına seçerken, "Aoife," diye seslendi şerefsiz Ricey.

Molloy onu görmezden gelerek doğruca benim takımıma yöneldi. Bu hareketinin karşılığında, eski sevgilisinin yüzüne doğru atılan kahkahalar ve alkışlar yankılandı. Ricey'nin, takımına geri dönen Danielle'den gördüğü kötü bakışlardan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Huysuz bir tavırla, "Tamam," diye homurdandı Ricey. "Casey, sen bizimlesin."

Hızla Molloy'a doğru yürüyerek, "Hayır, değilim," dedi Casey. "Ben onlarlayım."

Öfkeli bakışlarla, "O zaman takımlar eşit olmaz," diye şikâyet etti Ricey. "Bu saçmalık."

"Aoife, sen Joey'nin takımındasın." Bay Ryan araya girip talimat verdi. "Casey, sen Paul'ün takımmdasın."

"Ama..."

"Ama falan yok." Öğretmenimiz sertçe konuyu kapattı. "Kıçını kaldır, Lordan. Şimdi."

İsteksizce karşı takıma katılmadan önce Molloy'u, "Dikkatli ol," diye uyardı Casey.

Herkes takımındaki pozisyonuna yerleştirildiğinde öğretmenimiz düdüğünü çaldı ve sınıf tek sıra halinde sahaya çıktı.

Sahanın ortasında yanıma gelince omzumla onunkine hafifçe dokundum. "İyi misin, Molloy?" Sabah yanında uyandığım o gülümseyen kızdan eser yoktu.

Dikkati dağılmış halde uzaklara bakarken, "Evet. İyiyim, Joe," dedi söylediğinin tam tersi ses tonuyla.

"Emin misin?"

Ninova

"Evet." Başını sallayarak pozisyon aldı, ben önde başlayacak olanla çekişmeye hazırlanırken yanımdaki yerine geçti. "Her şey yolunda."

Molloy'un yanına geçip, "Endişelenme, Lynchy," diye usulca mırıldandı Ricey. "Kızımıza gerçekten nazik davranacağım."

Yaptığı yorumun karşılığında *kızımızdan*, tam incikkemiğine gelen bir sopa darbesi aldı. "Sakın bana iyilik yapma, pislik."

Evet, benim korumama ihtiyacı yoktu.

Kızım sahada kendini idare edebilirdi.

Molloy onu yetenekli bir *hurley* oyuncusu yapacak tüm beceri ve mizaca sahipti. Elinde sopası, yüzünde taş gibi bir sert ifadeyle duruşuna bakınca Ricey'nin başının belada olduğu açıkça ortadaydı.

"Bana omuz atmayı bırak, Aoife."

"Sürtüklük etmeyi kes, Paul."

"Böyle devam edersen seni kıçının üzerine oturturum."

"Dene bakalım, ben de *hurley* sopasını kıçının en derinlerine sokayım."

İçimden yükselen kahkahayı bastırıp dikkatimi eşleştiğim Alec'e çevirdim ve Bay Ryan'ın düdüğünü çalmasını bekledim.

Daha avantajlı bir pozisyona geçmek için bana omuz atarken, "Bana nazik davran," diye homurdandı arkadaşım. "İyileşmeye çalışan akşamdan kalma bir pisliğim, Lynchy."

"Hiç sorun değil, Al."

Düdük çalınır çalınmaz top atıldı ve oyun başladı.

Topu takımıma kazandırıp hızla koşmaya başladığımda yaşanan çarpışmada Alec *hurley* sopasını düşürdü. "Bana nazik davranmanı söylemiştim," diye şikâyet etti. "Gösterişçi."

Yarım saat sonra bizim takım oyunu ele geçirmiş, skor tabelasında farkı fazlasıyla açmıştı. Bunun üzerine Bay Ryan pozisyonları değiştirme kararı almıştı. "Joey, Alec ile yer değiştir."

Hurley sopasını fırlatarak, "Bu saçmalık," diye itiraz etti Podge. "O bizim en iyi oyuncumuz, oradaki tembel herif neredeyse hiç hareket etmiyor."

"Hey! Dün gece biraz fazla bira içtiğimi söyledim," diye homurdandı Al.

"Kesinlikle," dedi Ryan sertçe. "Adil bir oyun olsun."

"Alınıyorum ama," diyen Alec nefes nefeseydi. "Kıçım lav püskürten

bir soğan halkasına döndü. Hatta tüm ekipman ve formamla hazır olmam bile büyük şans."

"Paul, Alec'i tut," diye talimat verdi öğretmenimiz. "Joey, Aoife'yı tutacaksın."

"Onu bir *kızla* mı eşleştiriyorsunuz?" diye çıkıştı Podge şaşkınlıkla. "Tanrı aşkına, bu nasıl adil olabilir?"

"Cinsiyet ayrımcılığı yapma."

"Ben cinsiyet ayrımcılığı yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun. Bu adil bir eşleşme çünkü o kız, *onun* kızı."

"Ah!" Podge'un gözleri parladı. "Söylediklerimi geri alıyorum, efendim. Siz bir dâhisiniz."

Alec'in yanında pozisyon almak için yanımdan koşarak geçerken, "Ona kıyak geçmeyi sakın düşünme," diye uyardı Ricey.

Kız arkadaşımın durduğu yere doğru koşmadan önce ona, "Siktir git," diye seslendim. "Molloy."

"Joey," dedi karşılık vererek. "Güzel hareketler."

"Güzel bacaklar."

"Eğer o bacakların bir daha beline dolanmasını istiyorsan, geri adım atacaksın."

Sinsice kavalkemiğime doğru savurduğu *hurley* sopasından kıl payı kurtulurken, "Bu resmen şantaj," diye takıldım.

Mırıltıyla, "Hmm," dedi omzuyla beni iterek. "Senin diğer sopanla oynadığımız oyunları buna tercih ederim."

"Lynchy, dikkat et!"

Paul topu bana doğru fırlattı. Havada süzülen topu yakalamak için elimi kaldırdım ama Molloy beni tehlikeli bir yerimden yakalayınca hedefi ıskaladım.

Testislerimi bana zarar vermeyecek ancak tehdit edecek kadar sıkarken, "O top benim, Joey Lynch," diye uyardı. "Tabii bunlar da öyle."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıp, "Tanrı aşkına," diye boğuk bir sesle bağırdım. Bu arada sarı saçlı intikam tanrıçam topu ele geçirdi ve şeytani bir kıkırtıyla yanımdan geçti.

Molloy sahada yaklaşık on beş metre kadar ilerledikten sonra sert bir omuz darbesiyle topun üzerinden savrularak uçtu.

Ninova

Ricey onu bir krep gibi çimlerin üzerine sererek topu geri aldı ve bana attı. Bu kez topu yakalayamamamın sebebi dikkat dağınıklığı değildi. Sahada onlara doğru yürürken kaskımdan kurtulmaya çalışmakla meşgul olmamdı.

Telaşla üzerine titreyen Casey'ye, "Ben iyiyim," dedi Molloy. "İyi olduğumu söyledim, Case." Arkadaşının elini tutup dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, ardından darbeden dolayı yana kayan kaskını düzeltti. "Sakinleş, tamam mı? Ben iyiyim."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken içimde yükselen öfkeyle, "Sen ne halt ediyorsun?" diye kükredim. "Onu ezip geçtin!"

Birkaç adım geri çekildiği sırada, "Bu temiz bir müdahaleydi," dedi Ricey bağırarak. "Ayrıca neden şikâyet ediyorsun?" Sırıttı. "Biz aynı takımdayız, unuttun mu?"

"Sorun yok, Joe," diye seslendi Molloy. "Ben iyiyim."

Beni engellemek için hızla yanımıza gelip, "Hayır, hayır, hayır," dedi Bay Ryan. "Bay Nyhan'ı duydun, Joey. Son şansını kullanıyorsun, evlat. Artık kavga yok. Yoksa seni takımdan *çıkaracak*."

Beni tutan elleri iterek, "Sanki bu umurumdaymış gibi," diye kükredim. "Onu gördün. Ona biraz önce ne yaptığını *gördün*."

"Üç ay." En sevdiğim öğretmenim olduğunu rahatlıkla itiraf edebileceğim Bay Ryan, onu dinlemem için bana gözleriyle yalvardı. "Geriye sadece bu kadar kaldı, Joe."

Beni okulda tutma çabasının, yaklaşan *hurley* şampiyonasıyla daha çok ilgisi olduğunu düşünüyordum. Ancak Bayan Adams dışında, BDO'ya gittiğim altı yıl boyunca bana ilgi gösteren tek öğretmen o olmuştu. Yıllar boyunca birçok durum karşısında benim arkamda durmuştu, bu yüzden ona saygı duyuyordum.

Beni yavaşça sahadaki beladan uzaklaştırırken, "Çok yol kat ettin," diye tatlı dille gönlümü almaya devam etti. "Noel'den beri çok iyi gidiyorsun. Okulu bitirmeye çok *yakınsın*. Her şeyi bir kız yüzünden yumruklaşarak çöpe atma."

Elimi saçlarımın arasından geçirdiğimde bedenimin kavurucu bir hayal kırıklığıyla yandığını hissettim. "O sıradan bir *kız* değil," dedim çıkışarak. Bay Ryan'ın omzunun üzerinden baktığımda Molloy'un üstünü silkelediğini gördüm. "Sizin de daha önce söylediğiniz gibi, o *benim* kızım."

"Biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Beni dinle. Ben bir öğretmenim, Joey. Koridorlarda yayılan dedikodular ve söylentilere karşı sağır ya da kör değilim," diye açıkladı. "Rice'la yaşadığınız sorunlar hakkında her şeyi duydum. Şimdi gidip kendini okuldan attırırsan, onun anlattığı hikâyeye ne kadar uygun davranmış olacağını bir düşün. Seni takımdan attırarak yolundan çekmek, onun arayıp da bulamadığı şey."

Ona sert bir bakış attım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"O küçük pisliğe istediğini vermemeni söylüyorum," diye yanıtladı. "Seninle oynuyor. Seninle hiçbir seviyede rekabet edemez, bu yüzden seni tökezleteceğini *bildiği* tek düğmeye basıyor."

"Aoife."

Bilge bir iç çekişle, "Aoife," diye onayladı. "Onu haklı çıkarma, evlat. O piçe bu tatmini *yaşatma*."

Ninova

28
HESAP KİTAP YAPMAK
AOIFE

Öğle yemeğinde baş başa verip yemeklerimize hiç dokunmadan birbirimize sokulduğumuzda, "Yeni yılda gittiğimiz şu ev partisini hatırlıyor musun?" diye en iyi arkadaşımın kulağına fısıldadım. "Tommen'daki çocukların Noel tatili bitmeden verdikleri parti vardı ya?" İçimde bir panik atak nöbetinin çılgınca dalgalandığını hissederek devam ettim. "*Çok fazla* içmiştim ve o geceyle ertesi günün tamamını kusarak geçirmiştim. Aklıma gelen tek şey bu."

"Peki ya Joey?" Bana iyice yaklaştı. "O gece onunla mıydın?"

"Evet." Yüzüm kızarırken derin bir nefes verdim. "O gece destansı bir barışma seksi yaşadık ve o hafta sonu da *birçok kez* birlikte olduk."

"Prezervatif kullandı mı?"

Başımı iki yana salladım.

İç çekip, "Siktir," diye söylendi Casey. "Bu iyi değil, Aoife."

"Ama hapımı almayı atlamadım," dedim kendimi savunmaya çalışarak. "Her iki günde de aynı saatte aldım."

"Bu önemli değil."

Elini sıkıca kavrarken, "Öyle söyleme, Case," diye kısık sesle inledim. "Lütfen bunu söyleme."

"Üzgünüm," diye fısıldayarak elimi sıktı. "Seni üzüp öfkelendirmek istemiyorum ama sana yalan da söyleyemem." Bana endişeli bir bakış attı. "Durum hiç de iyi görünmüyor, bebeğim."

"Aman Tanrım." Nefesim daralsa da dudağımı ısırdıktan sonra, "Ya kusmalarım? Sence sebebi bu mu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturması, cevabının bu olduğunu göstermişti.

"Hamile olamam." Gözlerim yaşlarla doldu ve tokat yemiş gibi hissederek başımı iki yana salladım. "Olamam."

"Her şey yoluna girecek."

Boğazım düğümlenmişti, boğulur gibi hissediyordum. "Nasıl? *Nasıl* yoluna girecek?"

En az benim kadar kararsız görünerek, "Girecek işte," dedi Casey. "Okuldan sonra eczaneye gidip bir test alacağız. Onu kullandığında en azından kesin olarak öğreneceksin."

"Bilmek istemiyorum."

"Bunu bir şekilde yapmak zorundasın, Aoife."

"Hayır." Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatırken, başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi sımsıkı kapattım. "Hayır."

"Panik yapma," dedi elini sırtıma koyarak. "Bunu halledeceğiz."

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Case," dedim boğulurcasına. "Yarın 1 Mart. Eğer geçen ay yaşadığım şey regl kanaması değilse, o zaman ben...

"Yarın on bir hafta mı oluyor?" Derin bir iç çekip beni rahatlatmak için sırtımı dairesel hareketlerle ovaladı. "Evet, Aoife. Ben hesabı çoktan yaptım."

Avuçlarımı gözlerime bastırırken, "Bu olamaz," diye inledim. Midem bulanıyordu. "Bu yaşananlar *gerçek değil.*"

Canımı yakacak kadar tanıdık bir ses, "Sorun ne, Molloy?" diye sordu. Joey oturduğumuz masaya gelerek sandalyelerden birine yığıldığında gerginlikten donakaldım. "Şeker dükkânında *Rolos* mu bitmiş?"

Toparlanmaya çalışarak arkama yaslandım ve kendimi ona bakmaya zorlayıp hafifçe gülümsedim. "Nasıl tahmin ettin?"

Kucağıma bir paket fırlattı ve göz kırptı.

Başımı eğip pakete bakarken kalbim sıkıştı.

"Joe." Boğazım kupkuruydu. "Çok tatlısın."

Nezaketi karşısında gösterdiğim aşırı dramatik tepkiye gözlerini devirdi. Ardından dikkatini masada bize katılan arkadaşlarına çevirdi.

Podge'un söylediği bir şeye gülerken, "Kesinlikle hayır, yapmadı," diye vurguladı Alec. "Yirmi yaş altı takımına girmesi için en ufak şansı yok."

Ragbi oyuncuları hakkında konuştukları sırada sandviçlerden birini hızla yutup, "Sana söylüyorum, dostum. Yaz turnuvası için kesinlikle en güçlü aday," diye ısrar etti. "Belki A takımına bile seçilir."

Cips paketini masaya fırlatarak, "Saçmalık," diye itiraz etti Alec. "O bizden daha genç." Joey'ye doğru döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omzunu silkip, "Kavanagh hakkındaki görüşümü biliyorsun," dedi erkek arkadaşım. "Çok büyük bir servet kazanacak."

Yüzünde kibirli bir ifadeyle tekrar Alec'e dönmeden önce, "*Teşekkür* ederim," dedi Podge. "Konuyu sonlandırıyorum."

Elimi sıkıca tuttu ve dudaklarını oynatarak sessizce, "*Her şey yoluna girecek*," dedi Casey.

Gülümsemesine karşılık veremedim. Nefes bile alamıyordum. Göz-

lerim en yakın arkadaşımla erkek arkadaşım arasında gidip gelirken, kantinin duvarlarının üzerime geldiğini hissediyordum.

Bu olmuyor.

Olamaz.

Yine de burada söylenemeyecek olan şeyin eşiğinde, zihinsel çöküşün dibindeydim.

"Hey." Joey'nin sesi telaşlı düşüncelerimi böldü. Parmaklarını çenemde hissettim, ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyordu. "İyi misin, kraliçe?"

"Evet." Titrek bir nefes verdim, hissettiğim paniği ve tenimdeki sıcak dokunuşunu içime çekerek yanağımı eline yasladım. "Her şey yolunda, aygırım."

Yeşil gözleri berrak ve odaklıydı, gizlemediği sevgisiyle doluydu.

Şu an bana bakışı her zamankinden çok daha farklıydı. Bana duyduğu güveni görebiliyordum. Artık duygularını benden saklamaya çalışmıyordu ve tüm bunları gözlerinde görmek midemin daha da düğümlenmesine sebep oluyordu.

Tekrar arkadaşlarına dönerek sohbet etmeye, gülüşmeye başladı ama elini yanağımdan çekmedi. Başparmağı çene hattım boyunca gezinirken bu temastan dolayı minnettardım.

Ona daha da yaklaşıp diğer yanağımı omzuna yasladım. Kokusunu içime çektim ve bedeninin saf gücünde teselli arayarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Anı yaşa.

Çünkü Joey'ye söylediğim an -ona en büyük korkusunu yaşattığım dakika- birlikte inşa etmek için çabaladığımız her şeyin aniden yok olacağını biliyordum.

Güveninin.

İletişiminin.

Madde etkisi altında olmamasının.

Hayır.

Gözlerimi daha sıkı kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırdım.

Bunun olmasına izin veremezdim.

BÖLÜM 3

29
RUH HALİ DEĞİŞİMLERİ VE BAY RAGBI JOEY

Hayatımdaki kadınlardan bazılarının inanılmaz derecede tuhaf davrandığı, çok garip bir hafta geçiriyordum. Hayatı boyunca tek bir gün bile söyleyecek şey bulamamak gibi bir sorun yaşamayan Molloy, dünden beri benimle birkaç cümleden fazla konuşmamıştı. Üstelik en az onun kadar laf yapma yeteneğine sahip küçük yardımcısı, ondan daha da az konuşmuştu.

Okuldan sonra benden hızla kaçmak için can atıyormuş gibiydi. Kuaför randevusu olduğu türünden birtakım saçmalıklar mırıldanmış, küçük yardımcısını yanına aldığı gibi arabasına atlayıp ortadan kaybolmuştu.

Ben aptal değildim.

Belli ki, dün sabah onu Beden Eğitimi dersi için soyunma odalarının önünde bıraktığım andan bugün arasında bir yerde, bir şekilde hata yapmıştım. Ancak tam olarak *ne* olduğunu çıkaramıyordum.

Dün Beden Eğitimi dersinde ellerime hâkim olmuş, kendimi okuldan *attırmamıştım*. Aman Tanrım, hatta ona şekerciden bir paket *Rolos* almak için İnşaat dersinden erken bile çıkmıştım. Evet, bugün öğle yemeği saatinde çocuklarla birlikte tribünlerin arkasında her zamanki gibi bir sigara tüttürmüştüm ama bu basit bir sigaraydı. Her ne kadar kulağa daha cazip gelse de Rambo Regan'ın mükemmel şekilde sarılmış esrarlı sigarasından çekilmiş bir nefes değildi. Sonuç olarak, haftanın ilk iki okul gününün verimli geçtiğini düşünüyordum.

Çıkışta okulda kalma cezası bile almamıştım.

Fakat Molloy'un dün son ders zili çalar çalmaz fırlarcasına benden uzaklaşması, bugün de aynı şekilde davranması ve ona gönderdiğim iki mesajın cevapsız kalması gerçekten bir şeyleri berbat ettiğimi kanıtlıyordu.

Telefonu kulağına yapışık halde ofise girerek, "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Trish," diye çıkıştı Tony. "Eve geldiğimde konuşuruz. Evet, tamam. Görüşürüz, hadi görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp gergin bir homurtu çıkardı.

"Her şey yolunda mı, Tony?"

Ninova

Telefonunu cebine atarak, "Bilmiyorum, Joey. Gerçekten bilmiyorum, evlat," diye söylendi. "O kadar garip şeyler oluyor ki, tüm bunların mutlaka bir gerekçesi olmalı."

İki fincan kahveye kaşıkla şeker eklerken omzumun üzerinden ona baktım. "Nasıl yani?"

"Karım." Kaşlarını çatarak ona uzattığım fincanı aldı. "Azarlamak için beni bugün dördüncü kez aradı. Ya köpek çiçeklerin üzerine kaka yapıyor ya musluk damlıyor ya yatak odasında yerde bıraktığım çoraplar sorun oluyor ya da şu bizim küçük hanım kapıları çarpıyor ve annesine karşı geliyor."

"Aoife mı?"

Tony başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Görünüşe bakılırsa, dünden beri küplere binmiş durumda."

Biliyordum. Canının sıkkın olduğunu gerçekten *biliyordum*.

"Salı günleri barda akşam vardiyasında değil mi?"

Başını salladı. "Trish'e göre, işe giderken neredeyse ön kapıyı menteşelerinden sökmüş."

"Gerçekten mi?"

"Kendine bir iyilik yap, Joey evlat," dedi Tony. "Bu akşam benim evden uzak dur. Belli ki içinde yaşayan her iki kadının da tepesi atmış durumda."

Çenemi ovuşturarak, "Tanrım," diye mırıldandım.

Omzumu onaylayıcı bir tavırla sıkıp, "Sen iyi bir çocuksun," dedi Tony. "En iyisi, kızlarımdan teki fırtına çıkartırken oradan uzak durmak."

İçimi bir rahatsızlık kapladı, bunu da bir endişe dalgası izledi. Molloy benden bir şey saklamazdı. Bu onun tarzı değildi. Zaten genelde sorun ben olduğum için bir şey olduğunda ilk ben duyardım.

Tezgâhın üzerinden telefonumu alıp kapıya doğru ilerlerken, "Sigara içmek için arkaya çıkıyorum," dedim babasına.

"Yapma, evlat."

"Ne yapmayayım?"

"Kızımı arayarak kendini fırtınanın ortasına atma." Kıkırdayarak arkamdan seslendi. "Duyduklarıma bakılırsa, seni bir bütün olarak tek lokmada yutmakta tereddüt etmeyecektir."

Aman Tanrım.

Fakat ben cezasını bildiği halde aynı suçu işleyen aptallardan biriy-

Ninova

dim. Arka tarafa çıkıp bir sigara yaktım ve Shannon'dan aldığım bir düzine kadar mesajı görmezden gelerek Molloy'un numarasını çevirdim.

Kız kardeşim bekleyebilirdi. Şu durumda kız arkadaşım öncelikliydi. Telefon çalıp sesli mesaja düşünce huzursuzluğum şiddetlendi. Tekrar aradım, telefonu kulağıma götürdüm ve sigaramdan derin bir nefes çektim.

Beş çalışın ardından en sonunda yanıtladı. "Alo?"

"Benim."

"Evet, biliyorum." Kısa kesen ses tonu farklıydı. "Numaran ekranda göründü."

"Ne oldu?" diye sordum açıkça. "Sinirlisin." Lafı dolandırmaya gerek yoktu. "Bana nedenini söyle."

"Bir şey yok." Hattın diğer ucunda iç çekti. "Her şey yolunda."

"Beni kandırmaya çalışma." Bir nefes daha çekip dumanı üfledim. "Bir şeyler döndüğünü biliyorum, Molloy."

"Joe."

"Söyle bana."

"Hiçbir şey yok."

"Yalancı."

Uzun bir sessizlik oldu, çatal bıçak sesleri kulaklarımı doldurdu. Ardından tekrar sesini duydum. "Dinle, kapatmam gerekiyor. İşteyim."

"Ne zaman çıkacaksın?"

"On buçuk," dedi sessizce.

"Seni eve bırakırım."

"Arabam var."

"Tamam. O zaman bara gelirim ve seni arabayla eve götürürüm."

"Sen dokuzda çıkıyorsun."

"Beklerim."

"Joe, bu geceyi kendime ayırmaya ihtiyacım var, tamam mı?" derken sesi gergindi. "Ben... Sadece bir gece, tamam mı?"

Beni içten içe kemiren çaresizlik hissinden nefret ederek, "Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?" İçimden yükselen homurtuyu zorlukla yutkundum ve yumruklarımı sıktım. "Dün Beden Eğitimi dersinde Ricey seni devirdiğinde ona bir şey yapmadığım için mi kızgınsın? Çünkü yapmak istedim, Molloy. Sana elini sürdüğü için onu çok fena benzetmeye hazırdım."

"Şaka mı yapıyorsun? Hayır, tepki vermediğin için seninle gurur du-

Ninova

yuyorum. O beni sadece itti, bu önemli bir şey değil. Ayrıca yemin ederim sen hiçbir şey yapmadın, tamam mı?" diye aceleyle beni yatıştırmaya çalıştı. "Seni seviyorum, Joe. Sana kızgın değilim, yemin ederim. Sadece bir şeyi halletmeye çalışıyorum ve bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Hırçın bir ses tonuyla, "Seni seviyorum," dedim sessizce. "Beni duyuyor musun? Seni seviyorum, Molloy."

"Sevdiğini biliyorum, Joe," diye yanıtlarken sesi duygu doluydu. "Yarın okulda görüşürüz, tamam mı?"

"Evet." Başımı önüme eğdim. "Tamam."

"Hoşça kal, aygırım."

"Hoşça kal, kraliçe."

Arka tarafta çıkıp yanımda belirerek, "İşte bu bir başlangıç," diye kıkırdadı Tony. "Kızımın her söylediğine boyun eğersen başın büyük belaya girecek, evlat."

Başım zaten beladaydı.

Sigaramdan bir nefes daha çekip telefonumun ekranını aşağı doğru kaydırırken, "Evet, aradığım şey sakin bir hayat, Tony," dedim omuz silkerek. Shannon'dan gelen en az yirmi beş tane 'beni ara' mesajı saydım. "Şimdi sorun ne?"

"Ne oldu?"

Shannon'ın numarasını çevirdiğim sırada, "Kız kardeşim," diye açıkladım. İçimde farklı bir panik duygusu yükseliyordu. "Attığı mesajlarla neredeyse telefonumu patlatacak."

"O iyi mi?"

"Shannon," dedim en sonunda telefonu cevaplayınca. "Ne oluyor? İyi misin? Okulda bir şey mi oldu?"

Midemdeki batma hissi bana gerçekten bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Tansiyonum yükseldi, tekrar konuşabilmek için bir saniye durmam gerekti.

"Eğer o şımarık pisliklerin biri sana bir şey yaptıysa, ben..."

"İyiyim. Gerçekten iyiyim. Sakin ol. Otobüsü kaçırdım ve bir sonraki akşam ona çeyrek kala," dedi hattın diğer ucundan. Sanki telefonumu onca mesajla dolduran o değilmiş gibi ses tonu fazlasıyla sakindi.

Acaba yaralanmış mıydı?

Sesi öyle gelmiyordu.

Yalan mı söylüyordu?

Bunu anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Hava çoktan karardı, başıma bir şey gelmemesi için yürümek istemiyorum..." Duraksadı, konuşmasına devam etmeden önce kulağıma bir hışırtı sesi doldu. "Aoife'yla mısın? Gelip beni alabilir misiniz? Gerçekten zor durumdayım, Joe. Mecbur kalmasam bunu senden istemezdim."

"Dokuza kadar çalışıyorum," dedim elimi alnıma bastırarak. "Aoife da salı günleri on buçuğa kadar çalışıyor." Zaten benden yalnız kalmak için zaman isteyen bir kızdan gidip kardeşimi almasını istemeyecektim. "Annemi aramayı denedin mi?"

"Bugün gece vardiyasında çalışıyor ve babamı aramayacağım."

Başımı sallayarak, "Hayır. Tanrım, sakın onu arama," diye hemfikir oldum. "Bak, telefonu kapat ve bana birkaç dakika ver. Birkaç kişiyi arayıp seni alıp alamayacaklarını sorayım." Podge ya da Alec onu benim için kesinlikle eve bırakırdı. "Birazdan seni geri arayacağım."

"Hayır, bunu yapma," dedi hızla. "Okul geç saatlere kadar açık. Burada otobüsüm gelene kadar bekleyebilirim. Hayır, hayır, hayır, sorun değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bunu yapmana gerek yok," derken benimle konuşmadığı açıktı.

"Ne yapmayayım?" diye merakla sordum. Konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranmaya bile yeltenmeyen Tony'ye bir göz attım. Aslında bana daha da yaklaşmıştı. "Shan, neler oluyor? Kiminle konuşuyorsun?"

"Ah, şey, okuldan bir çocuk."

"Bir çocuk mu?" Tony'nin kaşları da benimkiyle aynı anda havaya kalktı. "Ne çocuğu?"

Tüm utangaçlığı ve saçmalıklarıyla, "Tanıdığım birisi işte," diye yanıtladı Shannon. "Gerçekten, sorun değil. Beni eve götürmek zorunda değilsin."

Telefonu işaret edip, "*Onu eve mi götürecek?*" diye dudaklarını oynattı Tony. "*O daha bir bebek.*"

"*Biliyorum*," diye dudaklarımı oynatarak yanıtladım. Ardından hemen dikkatimi kız kardeşime çevirdim. "Dur bir dakika, seni eve kim götürüyor, Shannon? Seni eve bırakabilecek kadar büyük çocuklarla neden konuşuyorsun?"

Parmaklarıyla onay işareti yapıp, "*Ona on beş yaşında olduğunu söyle*," dedi Tony.

Kendimi lanet olası bir sahtekâr gibi hissederek, "Sen daha on beş yaşındasın," dedim Shannon'a. Tony kızına on beş yaşındayken yapmak istediklerimin yarısını bilseydi, korkudan altına ederdi.

Ninova

"Kaç yaşımda olduğumu biliyorum, Joey," diye çıkıştı kardeşim. Sesindeki nadiren yükselen ateş kıvılcımını duyunca kaşımı kaldırdım. "Bak, rahatla. Otobüsüm gelene kadar burada bekleyeceğim."

Kesinlikle beklemeyecekti.

Ben o kadar toy değildim.

Eğer bana çektiyse ön koltuğa değil, arka koltuğa bineceği kesindi.

Tanrım.

Ürpererek, "Telefonu ona ver," diye emrettim.

"Ne?" diye sordu Shannon. "Kime?"

"Arabası olan şu tanıdığın çocuğa."

"Neden?"

"Çünkü onunla konuşmak istiyorum."

"Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

Tony'ye anlamlı bir bakış atıp, "Çünkü küçük kardeşimi arabasıyla eve götürmeyi teklif eden o şerefsizle konuşmak istiyorum, işte bu yüzden," dedim ona.

Tony başını sallayarak onayladı.

Kısa bir süre sonra hattın diğer ucundan kalın bir Dublin aksanıyla, "Merhaba, ben Johnny," dedi bir erkek sesi.

Telefona hayretle bakarak, "*Bu bir çocuk değil,*" diye suçlayıcı bir tavırla dudaklarını oynattı Tony. "*Bu lanet olası bir adam sesi.*"

"*Biliyorum,*" diye dudaklarımla yanıtladım. "*Sus ve düşünmeme izin ver.*"

Tony ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Soğukkanlılıkla, "Johnny," derken en tehditkâr ses tonumu kullanmaya çalışıyordum. "Duyduğuma göre Shannon'ı tanıyorsun."

"Evet, kız kardeşini tanıyorum," diye yanıtlayan ses tonu kusursuz derecede nazikti.

"Peki sadece Tommen'dan Johnny misin, yoksa bir soyadın var mı?"

"Kavanagh."

"Şu ragbi oyuncusu mu?" Tony ve ben aynı anda sorduk.

"Evet, o benim."

Gözleri heyecanla kocaman açılmış halde, "*Vay canına,*" diye dudaklarını oynattı patronum. "*Bu Akademi'deki çocuk mu?*"

Eğer bu yetenekli şerefsiz Shannon'ı evine bırakmak için yoğun programından zaman ayırmışsa, küçük kız kardeşim Tommen'da dalgaları aşan bir iz bırakmış demekti. Lanet olası bir tsunami yaratmıştı.

"U18'lerle olan son maçını izledim," dedim ona. "Harikaydın."

"Teşekkür ederim, takım olarak güçlü oynadık," diyerek yine o nazik saçmalıkla cevapladı.

"Mayıs ayında İrlanda takımıyla U20 turuna gidiyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen."

Koluma hafifçe dokunarak, "*Birkaç bilet iste,*" diye fısıldadı Tony.

Ona bakıp dudaklarımı oynattım. "*Bunu yapamam.*"

"*Yap.*"

"*Hayır.*"

"*Sor ona.*"

"*Hayır.*"

"*Bunu patronun için yap.*"

"*Hayır.*"

"*Tamam. O zaman müstakbel kayınpederin için yap.*"

Ona hayretle baktım.

Sırıttı.

"Ah... Birkaç bilet alma şansımız var mı?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken gözlerimi sıkıca kapattım, bunu sorduğum için bile kendimi tam bir şerefsiz gibi hissettim. "Kız arkadaşımın babası senin büyük bir hayranın."

Sanki bu kendisine her gün sorulan bir şeymiş gibi, "Tabii, ne yapabileceğime bakarım," diye yanıtladı. "Ama sadece iç saha maçları için bulabilirim. Bilet satışları mayıs ayma kadar halka açılmıyor. Sorun olmaz."

"*Eee?*" diye sordu Tony.

Başımı sallayarak onayladım.

"*İşte bu!*" Tony bana gülümseyip iki başparmağını yukarı kaldırdı. "*Bunca zahmete değeceğini en başından beri biliyordum.*"

Gözlerimi devirerek dikkatimi tekrar telefon görüşmesine verdim. "Onun on beş yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim ciddi bir ses tonuyla. "Kız kardeşim, Shannon'ın? Sadece *on beş*. Yani umarım aklında başka bir şeyler geçmiyordur çünkü o iyi bir kız."

"Yaşının farkındayım ve hayır, kötü bir niyetim yok." Sakin sesiyle cevap verse de ilk kez o nazik maskesinde bir çatlak fark ettim. Açıkça, hassas bir noktaya dokunmuştum. "Biz, şey..."

"Arkadaş mısınız?" diye cümlesini tamamladım. Oldukça eğleniyordum.

"Evet," dedi telaşla. "Biz arkadaşız."

Ninova

Sırıttım. "*Sadece* arkadaş mı?"

"Tabii ki."

"Ne tür bir ehliyetin var?"

"Tam ehliyet."

"Araban güvenli mi?"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın sen?"

"On yedi."

"Yani ondan oldukça büyüksün."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı. "Anlıyorum."

"Umarım gerçekten anlıyorsundur çünkü onun gibi on beş yaşındaki bir kızla, senin pozisyonundaki on yedi yaşında bir delikanlı arasında büyük bir fark var."

"Evet." Hâlâ geri adım atmıyor ya da teklifini geri çekmiyordu. "Farkındayım."

"Pekâlâ, Bay Ragbi. Kardeşim sana emanet," dedim omuz silkerek. "Onun arabanda ölmesine sebep olma, anladın mı?" *Ve Tanrı aşkına, onu incitme.*

Hat kesilmeden, "Olmam," dediğini duydum.

"Bunun için çok teşekkürler, Tony," dedim telefonu cebime koyarken. "Çocuk, kız kardeşimi eve bırakmayı teklif etti ve ben maç bileti için dilenmek zorunda kaldım."

Patronum kıkırdadı. "Eğer biletleri ayarlarsa, seni de yanımda götüreceğimi biliyorsun."

30
İKİ PEMBE ÇİZGİ
AOIFE

Salı gecesi işten eve geldiğimde annem yatağında oturmuş çorapları eşleştiriyordu. Yapmak istediğim tek şey onun kucağına kıvrılıp ağlamaktı.

Yatak odası kapısında dikilirken midemin bulandığını hissettim, o an ne kadar dehşet içinde olduğumu ifade etmeye yetecek kelimeleri arıyor ama bulamıyordum.

Bakışlarını bana çevirerek, "İkinci raund için mi döndün?" diye sordu annem. O gün öğleden sonra odama habersiz girmesi sebebiyle yaşadığımız kavgayı kastediyordu. "Yoksa sonunda bana sorununun ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

Anne, korkuyorum.

Anne, başım belada.

Anne, kucaklanmaya ihtiyacım var.

Endişeli gözlerle, "Seni rahatsız eden ne, Aoife?" diye ısrar etti. "On dakikadır kapı eşiğinde dikiliyorsun, belli ki bana bir şey söylemek için cesaret toplamaya çalışıyorsun. Anlat artık."

"Ben..." Kelimeler dudaklarımdan çıkmadı, başımı sallayıp tekrar denedim. "Ben..." Yine hiçbir şey çıkmadı.

Gergin sesimle zar zor, "Özür dilerim," diyebildim en sonunda. Yanaklarım kızarmıştı, tenim alev almış gibiydi ve kabanımın cebine attığım plastik çubuk, kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oluyordu. "Bugün sana bağırdığım için."

"Bu sen değilsin, canım."

"Biliyorum."

Çorapları bir tarafa bırakıp tüm dikkatini bana yönelterek, "Sorun Joey mi?" diye sordu. "Yine sorun mu yaşıyorsunuz? Çünkü onunla her şeyi yoluna koyduğunuzu sanmıştım."

"Yoluna koyduk," dedim deri bir nefes vererek. "Biz iyiyiz."

Annem kaşlarını çattı. "O zaman bu yalnız yüz ifadesi de neyin nesi?"

"Ben sadece... Ben..." Başımı sallayıp boğazımı temizledim ve mırıltıyla konuştum. "Yorgunum. Gerçekten çok yorgunum, anne."

Ninova

"Hepsinin bu olduğundan emin misin?" İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Çünkü bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Kesinlikle." Zorla gülümseyerek başımı salladım, oradan uzaklaşıp doğruca odama yürüdüm.

Odamın kapısını arkamdan kapattıktan sonra yatağıma ilerledim. Ayakkabılarım dahil, üzerimdeki hiçbir şeyi çıkarmadan giysilerimle yorganın altına daldım.

Yorgan başımın üzerindeyken kullanma cesaretini toplamam yirmi dört saat alan hamilelik testini yavaşça kabanımın cebinden çıkardım.

Gösterge kutucuğundaki iki parlak pembe çizgi, bu gece işyerinin tuvaletinde ilk belirdikleri andan bu yana parlaklığını hiç kaybetmemişti.

İşte gerçek karşımdaydı.

Yüzüme bakıyordu.

Hayatım sona ermişti.

31
KIZ KARDEŞİN BİR FAHİŞE
JOEY

İşten sonra daha evin kapısından adımımı bile atmadan başımın belaya gireceğini biliyordum. Bunu etrafımı saran havada hissedebiliyordum. Bir şeyler tamamen yanlış ve dengesizdi.

Ayrıca bugünün çocuk ödenek günü olduğunun da acı bir şekilde farkındaydım. Her ayın ilk salı günü babamız çocuk sahibi olduğu için devletten para alıyor, ardından verilen her kuruşu içkiye yatırıp bahsi geçen çocukları öldüresiye dövüyordu.

Bazen çocuk yapmaya devam etmesinin asıl sebebinin bu aylık yardımlar olduğunu düşünüyordum.

Mutfağa adım atarken, "Her şey nasıl gidiyor *aile*," dedim aşağılamayla dolu alaycı bir ses tonuyla.

Daha içeri girer girmez, sendeleyerek odanın ortasında duran babamdan yayılan viski kokusunu aldım.

Temkinli bir şekilde, "Joey," diye selamladı.

"Çocuklar yattı mı?"

Babamız gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmadan başını salladı. Sanki her an saldıracak tehlikeli bir yırtıcıymışım gibi beni izliyordu. Tamamen haklıydı. Küçük, titreyen elini boynuna bastırarak lavabonun yanına büzülmüş kız kardeşimden dalgalar halinde yükselen korkuyu hissedebiliyordum.

Shannon'ın yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Ben aptal değildim. Tam zamanında geldiğim açıkça anlaşılıyordu.

Soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışarak buzdolabından bir kutu kola aldım, dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Bir yudum alırken, "Annem nerede?" diye sordum. "Hâlâ işte mi?"

Shannon'a öfkeyle baktıktan sonra, "Annen işte ve bu kız eve yine geç kaldı," diye dili dolanarak cevapladı babam. "Görünüşe bakılırsa, lanet olası otobüsünü kaçırmış."

Kardeşime göz kırpıp, "Biliyorum," dedim sakince. "Nasıl gidiyor, Shan?"

Ninova

"Selam, Joe." Gergin bir şekilde yutkundu ve bana gülümsemeye çalıştı. "Önemli bir şey yok. Sadece acıktım, mutfaktan atıştırmalık bir şeyler alacaktım."

Daha çok tokat yiyormuş gibi duruyor.

Yanma giderek şakayla yumruğumu yanağına dokundurdum ama bunu sadece boynundaki izleri daha yakından görmek için yaptım. O şerefsizin parmak izleri tenine kazınmıştı.

Siktir.

"Aoife'nın seni eve bırakması uzun mu sürdü?" diye sorarak ona bir kurtuluş ipi attım.

"Ah, hayır." Gözleri farkındalık ve minnetle büyüdü. "Beni bırakıp doğruca evine döndü," dedi aceleyle.

Onu onaylamak için tekrar göz kırptım. Dolaptan bir paket bisküvi alarak ona doğru attım. "Al bakalım. Aradığın şeyin bunlar olduğu şüphesiz, değil mi?"

Değildi. O, benim kendi yiyeceklerimi dizdiğim üst raftaki hiçbir şeye dokunmazdı ama *babamın* bundan haberi yoktu.

"Burası rehabilitasyon merkezi değil," diye homurdandı babam.

"Bunlar benim yiyeceklerim, ihtiyar." Arkamı dönüp ona dik dik baktım. "*Benim* paramla alındı. *Benim işim* sayesinde."

"Burası benim evim."

"Devlet tarafından verilen bir ev." Kelimeleri uzatarak konuştum, önümde dikilen şerefsiz karşısında bir adım bile geri adım atmaya niyetim yoktu. "*Bizim* sayemizde."

"Bana ukalalık yapma, evlat."

"Shannon, geç oluyor. Neden yatağa gitmiyorsun?" Olayların patlak vermek üzere olduğunu bildiğim için onu ateş hattından uzak tutmaya çalışıyordum.

Shannon kapıya yöneldi ama babam onun önüne geçerek yolunu kesti. "Onunla konuşmam bitmedi."

Mutfak kapısının girişinde ona bir omuz atıp kız kardeşime kaçış yolu açtım. "Ama onun seninle konuşması bitti," dedim ölümcül derecede soğuk ses tonumla. "O yüzden yolundan çekil, ihtiyar. Hemen."

Neyse ki, babam onu atkuyruğundan yakalayamadan Shannon odadan fırlayıp çıkma fırsatı buldu.

Peşine düşmeye kalkıştığında kapının girişini tıkayıp, "Aklından bile geçirme," diye uyardım. "O senin lânet olası kum torban değil."

"Bunu gördün mü?" Elindeki gazeteyi bana doğru fırlattı. "Şu rezaleti gördün mü, evlat!"

Sayfayı düzelterek kız kardeşimin, Bay Ragbi'yle çekilmiş fotoğrafına baktım.

Kız kardeşimin, yıldızı yükselen İrlandalı ragbi oyuncusunun kolunun altında sarmalandığı fotoğrafa bakarken istem dışı gülümsedim. "Bak sen," dedim düşünceli bir sesle. "Belki de gerçekten farklı bir niyeti *var*."

Gazeteyi elimden çekip sayfayı ortadan ikiye yırtarak, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı babam. "Kız kardeşin lanet bir fahişe ve senin yaptığın tek şey gülümsemek mi?"

"İkimizin 'fahişe' kelimesine verdiğimiz anlamın tamamen farklı olduğu ortada."

"Şu becerdiğin kız da aynısı," dedi babam. "Evimde memeleri, bacakları ve amı açıkta dolaşan şu küçük sarışın fahişe. Resmen aranıyor. Sana söylüyorum, evlat, aradığı şey iyice bir becerilme..."

Söylediği kelimeler yüzüne geçirdiğim yumrukla yarıda kesildi. "O lânet olası gözlerini ondan çek!"

"Gözler mi?" Başını geriye atarak güldü. "Bir daha gördüğümde ona gözlerimden fazlasını vereceğim."

İşte o an, aylardır süren sabrımı ve çabamı yerle bir etmeye yetti. Kendimi tamamen kaybedip babamın üzerine atıldım. Yumruklarımız havada uçuşurken mutfak masasına çarpıp sandalyeleri devirdik.

"Onu becermeden önce bakire miydi, evlat?" diyerek beni delirtmeye devam etti. "Kanayıp her yerine bulaştırdı mı? Ne diyorum ben?" Acımasızca güldü. "Bacaklarının arasında onu becerecek bir şeyin yok ki."

Boğazımın etrafına doladığı tombul elinden kurtulmaya çalışırken, "Seni *öldürürüm*," diye kükredim. Yumruğunu yüzüme indiriyordu. "Eğer ona elini sürmeyi aklından bile geçirirsen..." Elinden kurtuldum, tüm ağırlığımla üzerine atıldığımda babamın bacakları daha fazla direnemedi ve ikimiz birlikte yere yığıldık. "Eğer kız arkadaşıma bir daha bakarsan..." Kükreyerek yumruklar savurdum. "Onun yanına yaklaşırsan, seni bu evden ceset torbasıyla çıkarmak zorunda kalacaklar!"

"Joey!" Annemin sesi kulaklarıma ulaştı. Başımı kaldırdığımda onu mutfak kapısının girişinde buldum. Kollarını yuvarlak karnına sarmış, bu hikâyedeki canavar benmişim gibi bakıyordu. "Babanın üstünden *kalk*."

Altımdaki kurnaz şerefsiz ellerini iki yana açtı, acı içinde inlerken masummuş gibi davrandı. "Beni öldürüyor, Marie."

"Babanın üzerinden kalk," diye tekrarladı annem. Sendeleyerek mutfağa girdiğinde ses tonu sertleşmişti. "Ben ikimizin de pişman olacağı bir şey söylemeden gözümün önünden çekil."

Tiksinti içinde gömleğini tutan elimi açtım ve ayağa kalktım. Kan bulaşan eklemlerimle parmağımı anneme doğrulttum ve mutfaktan çıkarken, "Eğer sıranın sende olmadığını düşünüyorsan büyük bir aptalsın," diye haykırdım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp bir tomar tuvalet kâğıdı kaptım. Hızla odama daldım, kapıyı ardımdan büyük bir güçle çarparak kapattım. Sırf o adamın elleri giysilerime dokunduğu için iç çamaşırıma kadar soyundum ve yatağımın kenarına oturdum. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp öne doğru eğildim, ardından tuvalet kağıdını kanayan dudağıma bastırdım.

Eğer o an derimi kemiklerimden sıyırabilseydim, hiç düşünmeden yapardım. Babamın ellerini vücudumun yakınında hissetmek istemiyordum. Buna kesinlikle katlanamıyordum.

"Joe?" Odamın kapısı açıldı ve kız kardeşimin eşikte durduğunu gördüm. "İyi misin?"

Ağzımdaki kanı silip, "Harikayım, Shan," dedim ona. "Yatağa gitmen gerekiyor."

"Kanaman var."

Hadi ya.

"Sadece dudağım patladı." Sabrımın ve tahammül sınırımın sonuna gelmiş halde homurdandım. "Odana geri dön."

Kıpırdamadı.

Ben pes edip onun istediğini yaparak elimle yatağın kenarını işaret edene kadar kapıda oyalanmaya devam etti.

Bana doğru koşarken, "Özür dilerim," diye hıçkırdı. Üzerime taşıyabileceğimden daha büyük bir ağırlık yükleyip küçük kollarını omuzlarıma sardı ve ağlamaya devam etti. "Çok özür dilerim, Joe."

Hayatım sürekli tekrar eden bir kâbus gibiydi. Sonunda beni kıracağı ana kadar aynı sahneyi ve aynı acıyı, aynı döngü içinde günden güne, yıldan yıla yaşıyordum. Buna rağmen küçük kız kardeşimi teselli edip yaşananların onun suçu olmadığına onu ikna ettim. Çünkü bu gerçekten doğruydu.

Bu gece olanlar Shannon'ın suçu değildi.

Geçmişte yaşanan hiçbir gece onun suçu değildi.

Hepsi *onların* suçuydu.

Hepsi.

Onu yüzlerce kez teselli ettikten sonra artık yalnız kalma umudumdan vazgeçtim. Titreyen bedeni onun odamdan çıkmayacağını gösteriyordu.

Lanet olsun.

Yatağımı ona verip yere uzandım. Sohbetin konusu babamızdan uzaklaşarak kız kardeşimin odak noktası olan ama ilgisizmiş gibi davranmaya kararlı olduğu oğlana kayarken geceye hazırlandım.

Johnny Kavanagh.

İlk günkü beyin sarsıntısının ondan kaynaklandığını söylediğinde, içimde bir şeyin yerine oturduğunu hissettim. Çünkü o gün başına gelenlerin aslında gerçekten de bir kaza *olduğu* en sonunda doğrulanmıştı. Çocuk neredeyse mekanik bir katılıkla ve kusursuz görgü kurallarıyla donatılmıştı. Akademi onu mükemmel bir centilmen olarak yetiştirmişti.

Önündeki parlak geleceği, çocukça bir hareket uğruna kesinlikle riske atmazdı.

Shan'ın bariz bir şekilde anlaşılan duygularını reddettiği her seferinde, yaptığı saçma açıklamanın kokusunu kilometrelerce uzaktan alabiliyordum. Onun ilk aşkı olabileceğini düşündüğüm kişiden bahsedişini dinlerken içten içe gülümsedim.

Hiçbir zaman olmak istemediğim o sinir bozucu ağabeyler gibi davranıp onu uyardım ama bunun nedeni, kardeşimin birini bulmasını istememem değildi.

İstiyordum.

Onun, geleceği çok parlak olan Johnny Kavanagh'ya umut bağlayarak hayal kırıklığı yaşamasını istemiyordum. Birkaç ay içinde onu televizyondan izliyor olacağından ve beni de aşırı korumacı bir pislik olarak adlandıracağından en ufak şüphem yoktu. Fakat kız kardeşimin *incindiğini* görmek istemiyordum.

32
ONA SÖYLEMELİSİN AOIFE

Cuma günü Biyoloji dersindeki çalışma masamızda yanımda duran tabureye otururken, "Bir haftayı geçti," dedi Casey. Derse erken gelmiştik ve neyse ki laboratuvarın diğer ucunda oturan birkaç öğrenci dışında yalnızdık. "Ona *söylemelisin*, Aoife."

Gözlerimi kalem kutuma çevirmiş, ellerimin titremesini durdurmaya bile çalışmıyordum. Zaten dünyam başıma yıkıldığından beri titreme hiç durmamıştı. "Biliyorum."

"Ayrıca doktora gitmelisin."

"Biliyorum."

"Randevuyu alabilir ve seninle gelebilirim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır."

Derin bir nefes aldı. "Aoife."

"Henüz hazır değilim, tamam mı?" Ellerimdeki titreme kalem kutumun fermuarını açamayacak kadar şiddetlendi. "Hazır değilim."

Yardım etmek için uzanıp, "Hâlâ seçeneğin var, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Bu ülkeyi siktir et. İngiltere var. Eğer yapmak istediğin buysa, sabah Liverpool'a giden tekneye binebiliriz. Eğer bitmesini istiyorsan, bitirilebilir."

Dudağımı ısırarak, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Yani bunu *düşündün*, öyle mi?"

"*Elbette* düşündüm." Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırıp başımı yavaşça salladım. "Bu ikimiz için de en iyisi. Ben aptal değilim, Case. Bunun uzun vadede en iyisi olacağını biliyorum ama bunun için çok geç."

"Çok geç değil," diye hemen araya girdi Casey. "Yarın yola çıksak..."

"Hayır. Hayır, benim için geç, tamam mı?" Titrek bir nefes vererek başımı ellerimin arasına aldım ve hıçkırdım. "Bunu düşündüm ve yapamam, Case. Sadece *yapamam*, tamam mı?"

"Tamam," derken ses tonu yatıştırıcıydı. "Tamam, Aoife."

Yavaşça iç çekip nefesimi dengeli, derin ve sakin tutmaya, boğazımı tırmalayan paniğe yenik düşmemeye odaklandım.

"Yani bunu gerçekten yapmaya karar verdin, öyle mi?" dedi yumuşacık bir sesle. "Joey Lynch'in bebeğini gerçekten doğuracak mısın?"

Söyleyecek kelime bulamadım, başımı sallamayı zar zor başararak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Temkinli bir şekilde, "Yani onu büyütecek misin?" diye sordu. "Onu kimseye vermeyecek misin?"

"Evet," derken elim istemsizce karnıma uzandı ama son anda masanın kenarını tutmaya karar verdim. "Sanırım öyle yapacağım."

Laboratuvar diğer öğrencilerle dolmaya başladığında kolunu benimkine geçirdi. "O zaman hep yanında olacağım ve seni destekleyeceğim. Her zaman."

Gözlerimi sınıfın ön tarafına çevirip, "Bu gece sinemaya gideceğiz," derken sesim titredi. "Bugün mesaj attı."

"Belki filmden sonra konuşabilirsiniz," dedi umutla.

Sinirden dişlerim birbirine vurarak, "Bununla baş edemeyecek, Case," diye fısıldadım. "Yine kontrolden çıkacak."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum." Dizlerim endişeyle titreyip duruyordu, gözlerimi kırpıştırarak bir gözyaşı dalgasını savuşturdum. "Bu onu mahvedecek. Çok iyi gidiyor. Hayal edebileceğimden de iyi. Ama bu... bu onu *mahvedecek*."

"Her halükârda, ona söylenmesi gerekiyor," dedi Casey nazikçe. "Bunu biliyorsun, Aoife."

"Evet, biliyorum." Başımı hafifçe salladım. "Ama benim dünyam zaten başıma yıkılmışken bunu ona söylemeyi ertelediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Yine de çok erteleme," diye mırıldandı. "Çünkü artık karnın belli olmaya başlıyor."

Bu kelimeler midemdeki her şeyin yukarı çıkması için yeterliydi.

Sandalyemden fırlayıp sınıftan çıktım, kızlar tuvaletinde dizlerimin üstüne çökene kadar durmadan koştum. Başım klozete doğru eğilmişti ve hayatım etrafımda parçalara ayrılmış, darmadağın olmuştu.

33
GERÇEKTEN KORKUYORUM JOEY

Cuma gecesi sinemada orta sıradaki yerlerimize otururken, "Aç olmadığından emin misin?" diye sordum Molloy'a.

Başını iki yana salladı.

"Susadın mı?"

Tekrar başını salladı.

Haftalardır *Boogeyman*'i izlemekten bahsedip duruyordu. Sonunda onu götürmek için bir geceliğine izin almayı başarmıştım ama denese bile olduğundan daha kötü görünemezdi.

Konuşmuyordu.

Yemek yemiyordu.

Gülümsemiyordu.

Yanımda oturan kız, geçen hafta yatağımdan çıkan kızla aynı değildi. Artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

Molloy'un çarpıcı dedikodulara karşı koyamayacağını bildiğim için, "Bu akşam bir şeyler duydum," diye anlatmaya karar verdim. "Mack'in söylediğine göre, Tommen'daki şu Johnny Kavanagh denen çocuk, bu akşam Ciara Maloney'in sevgilisini *Biddies*'de yedi parçaya bölmüş."

Cevap vermeyince ondan bir tür tepki alma umuduyla gevezeliğe devam ettim.

"Görünüşe bakılırsa, Ciara ve Hannah her zamanki gibi Shan'a sataşıyormuş, bunun üzerine Kavanagh kendini tamamen kaybetmiş. Bir masa dolusu içkiyi devirip Murphy denen çocuğu fena benzetmiş." Ağzıma bir avuç dolusu patlamış mısır attım. "Bence Shannon ve Kavanagh arasında bir şeyler oluyor. Tabii Shannon bunu asla kabul etmez ama ben aptal değilim. Yani önce Shannon'ı okuldan eve bırakıyor, sonra bara götürüyor, şimdi de herkesin önünde onun onurunu savunarak ona yıllardır bela olan bir grup cadıyla mı hesaplaşıyor? Bana sorarsan bu sırf arkadaşlıktan fazlasıymış gibi görünüyor."

Bunca çaba karşısında yarım ağızla dillendirilen bir "Ya?" dışında hiçbir tepki alamadım.

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden parmaklarımla kolçakta ritim tutmaya başladım ve önümdeki ekrana odaklanmaya çalıştım.

Ninova

Ancak bu kolay değildi. Kız arkadaşımdan yayılan gerginliği hissederken dikkatimi hiçbir şeye veremiyordum.

Film başladıktan yaklaşık bir saat sonra, "Joe?" diye fısıldadı Molloy. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Hımm?" En sonunda konuşmaya başladığı için rahatlayarak ona döndüm. "Evet?"

"Ben..." Yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve panik doluydu. "Ben..."

"Sen ne, Molloy?"

"Korkuyorum." Titrek bir nefes verip başını salladı. Koluma uzanarak omzuna sardı ve bana sokuldu. "Gerçekten çok korkuyorum."

Omzunda duran kolumla ona sıkıca sarılıp, "Bu sadece bir film," diye fısıldadım. "Gerçek hayat değil. Seni korkutmasına izin verme."

"Biliyorum." Titreyerek yüzünü göğsüme gömdü, bir eliyle *sweatshirt*'ümü kavradı. "Ben sadece... hâlâ korkuyorum."

Kafam karışmış halde başımı eğerek bana nasıl sarıldığına baktım ve içimdeki huzursuzluk daha da büyüdü. Davranış şekli ona çok tersti. Bunların hiçbiri hoşuma gitmedi çünkü o filmlerde kan ve dehşet görmeye bayılan, tanıdığım kız değildi.

"Filmden çıkmak ister misin?"

Başını salladı.

"Seni eve bırakabilirim."

Tekrar başını salladı.

"Perişan olduğun açık."

"Eve gitmek istemiyorum."

"Peki ne istiyorsun, Molloy?" diye sordum çaresizlikle. "Ne yapabilirim?"

Ürpererek, "Kalabilirsin," dedi zorlukla. "Benimle kalmanı istiyorum, Joe."

"Kalıyorum." Sinirle iç çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

O gece ilerleyen saatlerde *Mahon Point*'teki sinemadan eve dönerken, gözucuyla Molloy'un yolcu koltuğunda camdan dışarı bakışını izledim. Radyoda çalan *Bell X1*'in *Eve, the Apple of My Eye* şarkısını dinliyor, düşünceler içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Seni evine bırakacağım," dedim sessizliği bozarak. "Oradan yürüyerek eve döneceğim."

Gözlerini hızla bana çevirdi. "Geceyi benimle geçirmeyecek misin?"

"Bu gece değil."

"Neden?"

Direksiyondaki tutuşum sıkılaşırken, "Eğer soğuk bir tavırla karşılaşmak istersem, bunu evde bolca bulabilirim," dedim ona.

"Durum bildiğin gibi değil, Joe," diye inledi. "Gerçekten değil."

"Peki ne o zaman, Molloy?" diye sordum sertçe. "Söylesene? Neyin var?"

Tekrar pencereden dışarı bakıp beni görmezden gelmeye başladı. "Hiçbir şey," dedi fısıldayarak. "Seni seviyorum, Joe."

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ettim. Kendimi hem hayal kırıklığıyla dolu hem öfkeli hem de endişeli hissediyordum. "Ama burada neler olduğunu anlamıyorum. Seninle. İkimizin arasında. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bu gece eve gitme," dedi Molloy. "Lütfen."

"Senin evinde kalmayacağım."

Bana bakmak için döndü. "Neden?"

Başımı salladım. "Sana söyledim."

"O zaman ben senin evinde kalabilir miyim?"

"Molloy." Acı dolu bir iç çektim. "Yapma."

"Lütfen." Konsolun üzerinden uzanarak elini bacağıma koydu. "Kendimi geri çektiğimi biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Ben sadece..." Acılı bir iniltiyle başını salladı ve elini yukarı kaldırıp yanaklarından gözyaşı olduğunu düşündüğüm bir şeyi silmeye çalıştı. "Tanrım, neden aptal bir kız gibi davranıyorum ki?"

"Sen ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Molloy?"

"Aptallık ediyorum."

Trafiğin boşalmasını bekledim ve sinyal vererek arabayı yolun kenarına çektim. Ardından dörtlüleri yaktım. Kontağı kapatıp ona döndüm. "Tamam, benimle konuşmaya başlaman gerekiyor."

"Gerçekten, iyiyim," diye hıçkırdı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sağa sola doğru silerek uzaklaştırmaya çalıştı. "Neden ağladığımı bilmiyorum." Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu. "Gördün mü?" Gözlerini elinin tersiyle silip koltuğun karşısından bana gülümsedi. "Tamamen iyiyim."

"Tanrım. Hayır, hiç iyi değilsin." Koltuğumu mümkün olduğunca geriye iterek emniyet kemerimi çözdüm. Uzanıp onun kemerini de açtım ve Molloy'u kollarımın arasına çektim. "Buraya gel."

"Ben iyiyim," derken artık tam anlamıyla ağlıyordu. Yüzünü boynuma gömerek kontrolsüzce hıçkırdı. "Bu saçmalık."

Kollarımı bedenine sarıp, "Hamile olamazsın, değil mi?" diye şaka yaptım.

"Hayal edebiliyor musun?" Şakama karşılık verirken bile ağlamaya devam etti.

"Kesinlikle hayır." Kıkırdadım. "Sanırım kapıyı açıp akan trafikte yola uzanmayı tercih ederim."

Delirmiş gibi kahkaha attıktan sonra bedeni bir hıçkırık dalgasıyla daha sarsılmaya başladı. "O zaman iyi ki hamile değilim. Muhtemelen regl hormonları ya da buna benzer bir şeyden olmalı."

Ninova

34
BEN BİR BAĞIMLIYIM, SEN DE BİR CADALOZ AOIFE

Joey'ye küçük sorunumuzdan bahsetme konusundaki acınası girişimim, onun dolaylı olarak M8 otoyolunda trafikle uğraşmayı benden çocuk sahibi olmaya tercih edeceğini itiraf etmesiyle sonuçlanmıştı. Şaka ya da değil, cuma akşam trafiğinin bu kadar yoğun olduğu bir saatteyken bu benim göze alabileceğim bir risk değildi.

Joey'nin evine ulaştığımızda benim gözyaşlarım, onun da sabrı tükenmişti.

Gerçeği söylemekten kaçınmak, kendime daha fazla zaman kazandırmak için ona kadın olmanın zorlukları ve regl öncesi sendromu hakkında detaylı bilgiler verdim. "Bilmiyorum, Molloy," dedi arabayı park ederken. "Bu benim uzmanlık alanım değil ama kesinlikle sana bunun için reçete yazabilirler."

"Duygusal dalgalanmalar için ilaca ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arabadan inmeden önce, "Hayır, tam olarak ilaç değil," dedi Joey. "Hafif bir sakinleştirici işe yarar."

Arabadan inip kapıyı sertçe kapatarak, "Eh, sen bu konudan iyi anlarsın," diye homurdandım. "Değil mi?"

Kolunu omzuma atıp, "Hafifi boş ver, bir at sakinleştiricisi falan ancak yeter," dedi mırıldanarak. "Gel bakalım, huysuz."

İç çekip elimi arka cebine kaydırdım ve bedenine yaslandım. "Sana bu kadar huysuz davrandığım için üzgünüm."

"Eh. Ben bir bağımlıyım, sen de bir cadaloz," diyerek beni kendine çekti. "Hiçbir ilişki mükemmel değil."

Güldüm. "Ama yürütüyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle." Sırıttı ve bahçe duvarının etrafından dolaşıp araba yolunda ilerlerken eğilip beni öptü. "Aynı derecede kafayı yemiş iki kişi."

"Selam, çocuklar." Shannon bizi kapıda karşıladığında, Sean onun kucağında hıçkırarak ağlıyordu. Joey'nin gözleri kardeşinin yüzüne kayınca gerildiğini hissettim. Shannon'ın yüzü morarmış, çürüklerle dolmuştu.

Hızla kardeşlerinin yanına gidip, "Ne oldu?" diye sordu. Sean'ı kucağına alarak kız kardeşini hemen eve götürdü, ben de peşlerinden koştum.

"Kontrolünü kaybetti," dedi Shannon endişeyle parmaklarını çıtlatırken. "Johnny Kavanagh'la çekilmiş gazetedeki fotoğrafım yüzünden. Durmadı Joe. Ne kadar yalvardıysam durmadı." Küçük elleri titreyerek ocağa doğru yürüdü ve alüminyum folyoyla kapatılmış bir tabak aldı. Folyoyu çıkarıp tabağı mikrodalgaya koyarken burnunu çekti. "Annem araya girdi ve onu benden uzaklaştırdı," diye fısıldadı. "Ama sonra ona da vurdu."

"Anneme mi vurdu?" Joey'nin sesi ölümcül derecede soğuktu. "O beş aylık hamile."

Shannon şişen yanağını ovalayarak, "Biliyorum," diye hıçkırdı. "Evden giderken her şeyi yanında götürdü. Eline geçirdiği eşyaları arabaya doldurdu. Hatta oturma odasındaki televizyonu bile aldı."

"Onu ben satın aldım," diye çıkıştı Joey. Bedeni gerginlikle titrese de boynuna sarılmış küçük çocuğun kollarındaki duruşunu bozmamak için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sean'ın sırtını küçük, dairesel hareketlerle ovalayıp kız kardeşine baktı. "Annem şimdi nerede?"

Aceleyle açıklamaya başlayarak, "Çocuklar yatakta," dedi Shannon. "Sonunda sızıp kaldılar ama bu küçük adamı uykuya dalmasına yetecek kadar susturamadım."

"Ben onu hallederim," dedikten sonra Joey sorusunu tekrarladı. "Annem nerede?"

Shannon irkildi. "Joe..."

"*Annem* nerede, Shannon?"

"Gitti," diye fısıldadı. "Bizi terk etti."

"Bizi terk mi etti?" Başını salladı. "Nasıl bizi terk etti?"

"Bir çanta hazırlayıp taksiye bindi," diye itiraf ederken arkasındaki mikrodalganın çınlamasıyla yerinde sıçradı. "Babam gittikten yaklaşık bir saat sonra." Titreyerek mikrodalganın kapısını açtı ve ısıtılmış spaget-ti tabağını çıkardı. "Saat altı buçuk civarıydı, o zamandan beri ne aradı ne de telefonuna cevap verdi."

"Ne yani?" Joey sormaya devam etti. "Annem seni burada çocuklarla tek başına bıraktı, öyle mi? Hiçbir açıklama yapmadan mı? Öylece kalkıp gitti mi?"

Shannon abisine üzgün bir tavırla gülümsedi ve onun için hazırlandığı belli olan tabağı masaya koydu. "İşte. Sana biraz akşam yemeği ayırdım."

"Shannon."

"Soğumadan yemelisin."

"Aç değilim. Bana cevap ver."

"Emin misin?"

"Shannon!"

"Evet," diye sakince itiraf etti. "Sanırım öyle yaptı."

"Niye beni aramadın?"

"Çünkü sinemadaydın."

"Shannon!"

"Seni tekrar rahatsız etmek istemedim." Yüzü utançla kıpkırmızı olmuştu. "Şu aralar tek yaptığım buymuş gibi hissediyorum."

Joey aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kolunun altına aldı. "Çünkü ben senin *abinim*. Benim yapmam *gereken* bu."

Shannon ve Sean'ın, tıpkı benim daha önce arabada yaptığım gibi Joey'ye sarılışını seyrettim.

"Aradığınızda koşarak gelirim," dedi sertçe ama konuşurken gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Her seferinde."

35
BABALIK GÖREVLERİ
JOEY

Kendimi bir kez daha elimde bir kürek olmadan ya da bana yol gösterecek bir ebeveyn olmadan boktan bir durumda bulmuştum. Babam gitmişti, annem kayıptı, kız kardeşim öldüresiye dövülmüştü, kardeşlerim terk edilmişti ve kız arkadaşım regl öncesi sendromu adında bir şeytanın laneti altındaydı.

Ben de kargaşanın ortasında, temiz kalmaya ve aklımı korumaya çalışıyordum.

Ben-imkânsızın-ta kendisiydim.

Shannon ve Sean evdeydi, bense şehirde gençler antrenmanında olmalıydım. Ancak bunun yerine Ballylaggin GAA sahasındaydım, dikkatim erkek kardeşlerimin küçükler ligi maçları arasında gidip geliyordu.

Kendimi uyuşturmaya, Molloy'un beni Noel'de çekip çıkarttığı o yola düşmeme sebep olan alışkanlığa geri dönmem artık bir seçenek değildi. Bu yüzden kendi yöntemimle tedavi olmamamdan kaynaklanan gürültünün içinde boğulmaktansa, bir sigara tüttürmeyi tercih ettim.

GAA sahasına akın eden diğer ebeveynlerden ve taraftarlardan uzaktaki çimenlerle kaplı yamaçta oturdum. Erkek kardeşlerimin küçükler ligi *hurling* turnuvalarını bitirmesini beklerken kendime bir esrarlı sigara sardım.

Kollarımı gevşekçe dizlerime dolamış, kapüşonumu yüzümü gizleyecek şekilde başıma çekmiş halde sigaramdan derin bir nefes çektim. Ciğerlerimdeki yanmayı ve zihnimdeki bulanıklığı hissetmeye yetecek kadar nefesimi içimde tuttum, sonra dumanı yavaşça dışarı üfledim.

Hurling Ollie'nin üstesinden gelebileceği bir şey değildi. Oynamayı bırakmadan önce Shannon hokeyi anlamakta nasıl zorlanıyorsa, Ollie de *hurling*'in mantığını kavramakta zorlanıyordu. Diğer yandan Tadhg için durum farklıydı, nesilden nesile aktarılan babamızdaki yetenek geni onda da vardı. *Hurling* onun için içgüdüseldi, doğallıkla ayak uyduruyordu. Onu oynarken izleyen herkes özel bir şeye tanık olduğunu fark ediyordu.

Özel birine.

Bana öyle geliyordu ki, ustalığını geliştirmesi için yeterli zaman ve

Ninova

alan tanınırsa Tadhg hepimizden çok daha iyi olacaktı. Babamız bana yaptığı gibi bu oyunu onun için de eziyet haline getirmezse...

Ols mücadeleciydi ama çocukta ne el göz koordinasyonu ne çeviklik ne de bu sporun getirdiği acımasız rekabet ruhu vardı. Elbette bu benim için sorun değildi. Kardeşlerimin bu spora devam edip etmemesini umursamıyordum. Bana göre bu sadece bir oyundu. Ancak babamız için *hurling* oynayabilme becerimiz atlanamaz veya kaçınılamaz bir ergenlik ritüeliydi.

Dört yaşından itibaren her birimizin eline bir *hurley* sopası tutuşturulmuş ve sahaya sürülmüştük. Babamız en iyisi olabilmemiz için gerektiği şekilde eğilip bükülmemize, kırarak şekillendirilmemize izin veren tam yetkiyle bizi küçükler ligi koçlarına teslim etmişti.

Bu bizim ilk kişisel ve zorlu deneyimimizdi.

Zeki ama küstah olmayan, özgüvenli ama kibirden uzak, cesur ama pervasız davranmayan Darren bu altın çocuk kalıbına her zaman mükemmel şekilde uymuştu. Tüm bu özelliklerin yanı sıra yumuşak huylu olması ve keskin sezgileri, annemizin gözünde her zaman favori çocuğu olmasını sağlamıştı. Hatta cinsel yönelimini öğrenene kadar babamızın da en gözde oğlu olmuştu.

En önemlisi, Darren hem yetenekli hem de usta bir *hurley* oyuncusuydu ama asla *olağanüstü* olmamıştı. Babamızın parıltısını asla söndürememişti, bu yüzden yaşlı adam onu asla kendisi için bir tehdit olarak görmemişti. Babamızın gözünde bir çocuk ne kadar iyi *hurley* oynarsa, o kadar iyi bir evlattı. Tabii ondan *daha iyi* olmadığı sürece... Daha iyi bir hale geldiğinde onun mirasına tehdit oluştururdun ve o bundan, topa düzgünce vuramamandan daha çok nefret ederdi. Sık sık kendisinin en önde gelenlerden biri olduğunun, bunun *tersinin* asla gerçekleşmeyeceğinin hatırlatılmasını isterdi.

Annem için hiçbir zaman gurur duyabileceği bir evlat olmamıştım çünkü ağabeyimin tatlı diline sahip değildim. Fakat babamız tarafından kabul gören, takdir edilmek için gerekli olan erkek evlat kalıbına bir şekilde uymayı *başarmıştım.* Elbette bu da seçicilerin radarına girmek gibi affedilemez bir hata yaptığım on bir yaşıma kadar sürmüştü. Çünkü babam bu noktaya ulaşmayı on üçüne, Darren ise on dördüne kadar başaramamıştı.

Ne kadar iyi oynarsam, benden o kadar fazla nefret etti. O benden nefret ettikçe, ben de onu daha fazla sinirlendirmek için daha büyük

çaba sarf ederek daha iyi oynadım. Bu bizi sonsuz ve zehirli bir döngünün içine hapsetti. En sonunda en az ondan nefret ettiğim kadar oyundan da nefret ettim.

Bana bildiği her şeyi öğretmiş, ardından o bilgileri kullandığım için bana içerlemişti. Bense hiçbir zaman *bana* ait olmayacak bir yeteneği içime kazıdığı için ona kinlenmiştim. Hayatımın geri kalanı boyunca, ne kadar iyi olursam olayım başarılarımdan her zaman ona pay çıkarılacaktı. Yine de oynamayı sürdürdüm çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan başka bir yeteneğim yoktu.

Uzun boylu bir figür çimenlerde yanıma otururken, "Bir süredir görüşmedik," dedi tanıdık bir ses. "Nasılsın, evlat?"

Aniden gerilip sigaramı dudaklarımın arasına kıstırdım ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Burada ne işin var?"

"Babalık görevimi yapıyorum." Shane başını minikler maçının oynandığı sahaya doğru eğdi. "Şuradaki genç adamı görüyor musun? Topla duran iri çocuğu?"

"Evet."

"Annesi eskiden birlikte olduğum bir hatun," dedi elini uzatarak. "Son zamanlarda yeniden ortaya çıktı, oldukça samimi davranıyor. Görünüşe bakılırsa, o oğlan bendenmiş. En azından o öyle söylüyor."

Bir nefes daha çekip esrarlı sigarayı ona uzattım ve dumanı dışarı üfledim. "Öyle mi söyledi?"

"Onun gibi kadınlar söz konusu olduğunda..." Devam etmeden önce bir anlığına duraksayarak bir nefes daha çekti. "...o çocuğu bana yamaması, bir yığın ısırgan otunun içine düşüp onu ısıranın hangisi olduğunu hatırlamaya benziyor."

İrkildim. "Rasgele bir tahmin."

Dumanı dışarı üflerken, "Gerçekten tamamen rasgele bir tahmin," diye kıkırdadı.

"Vay canına." Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Esrarlı sigaradan bir nefes daha çekip, "Peki sen nasılsın, dostum?" diye sordu. "Bir süredir seni etrafta görmüyorum."

Bir anda belirerek keyfini çıkardığım tatlı sarhoşluğu mahvetmesinden kaynaklanan hayal kırıklığıyla, "Meşguldüm," dedim ona.

Artık diken üzerindeydim.

Hem gergin hem de fazlasıyla düşünceliydim.

Eski bir deyim olan "gözden uzak duran akla da gelmez" sözü belli ki

Ninova

bir noktaya kadar geçerliydi. Çünkü eski hayatımla arama ne kadar mesafe koyarsam, uzak durmak da o kadar kolaylaşmıştı. Şimdi o eski hayat yanımda otururken eski özlemlerin ne kadar hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıkabildiğini fark etmiştim.

"O barmen kızla hâlâ takılıyor musun?"

"O bir garson."

Yeni bir duman bulutu üfleyerek, "Garson," diye düzeltti. "Senin ihtiyarı geçen gün kasabada gördüm."

"Umurumda değil."

"*Diniman*'ın yanında barmen kızlardan birini beceriyordu."

Gerildim.

"Kız, senin garsona çok benziyordu."

Ona dik dik baktım. "Sen neyin peşindesin, Shane?"

Ellerini havaya kaldırıp, "Bir şeyin peşinde değilim," diye yanıtladı. "Sadece bir arkadaşa iyilik yapıyorum."

"Kız, o değildi."

Omuz silkti. "Yanılıyor olabilirim."

"Yanılıyorsun."

"Yine de," diye mırıldandı. "O barmen kızların nasıl olduklarını biliyorsun..."

"Garson. O bir *garson* ve bunu dinlemeyeceğim." Ayağa kalkarak ona döndüm. "Onun benim geçilmez çizgim olduğunu sana daha önce de söyledim."

Omuz silkti. "Ben sadece bir arkadaşı kolluyorum."

"Sorun da bu zaten. Ben senin arkadaşın *değilim*, Shane," dedim ona. "Ben sadece çalışmaya başlayıp para kazanacak yaşa geldiği günden itibaren maaşını seninle yarı yarıya bölüşen bir aptalım."

"Otur, Lynchy."

"Hayır, ilgilenmiyorum."

Tehditkâr ve kısık bir sesle, "Otur oturduğun yere," diye uyardı. "*Şimdi*, çocuk. Seninle işim daha bitmedi."

Onun neler yapabileceğinden bihaber olmayı her şeyden daha fazla isteyerek gönülsüzce tekrar oturdum. Bir şeyi kanıtlamak için alçalmayacağı seviye olmadığını biliyordum.

Küçük erkek kardeşlerim onun oturduğu yerden bir taş atımı uzaktaydı. Dikkatsiz davranmayı göze alamazdım. Çünkü benim için ne kadar kötü bir *arkadaşsa*, düşmanlığını kazanmak bundan bin kat tehlikeli olurdu.

Omzuyla benimkini hafifçe itip, "Bebeğin senin geçilmez çizgin," dedi sakin ses tonuyla. "Seni daha önce duymamıştım ama şimdi duyuyorum."

Vücudum huzursuzluktan kasılmış halde sertçe başımı salladım.

"Artık onu listemden çıkarıyorum. Nasıl olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani onu aklımdan siliyorum," dedi umursamazca. "Onu tamamen unutuyorum. Nerede yaşıyor, nasıl görünüyor, nerede çalışıyor, babasının garajı... hepsi silindi."

Saçmalık.

Böyle konuşması aslında Molloy'u bana karşı kullandığı anlamına geliyordu. Oyunu onun kurallarıyla oynamamam durumunda kız arkadaşımın peşinden gidebileceğini, hatta *gideceğini* kesin bir dille söylüyordu.

Tek sorun, oynadığı oyunun ne olduğunu bilmememdi. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Daha fazla saçmalık.

Kaşımı kaldırdım.

"Tamam," dedi kıkırdayarak. "Gelip beni tekrar görmeni istiyorum."

Başka bir deyişle, bıraktığım yerden devam etmemi istiyordu.

"Hayır." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak başımı salladım. "Artık o bokla işim yok."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yoksa bebeğin düşünme işini senin yerine mi yapıyor?"

Omuzlarım düşerken başımı öne eğdim, umutsuzca kafamı toparlamaya ve durumu mahvetmemeye çalışıyordum. Kendimi içinde kaybetmeyi başardığım labirent, bir yolunu bulup dışarı çıkmamı neredeyse imkânsız kılıyordu. Her kaçmaya çalıştığımda başka bir çıkmaz sokaktan aşağı sürükleniyordum.

"Yaşadığım kaynak sorunu artık tamamen çözüldü." Cebine uzanıp bir poşet çıkardı ve avucuma itti. "Her zaman kullandığından."

"Shane." Göğsümü şişirerek elimdeki *oksi* poşetine baktım. "*Yapamam.*"

"Bak sana ne diyeceğim." Ayağa kalktı. "Bu seferki benden olsun. Eğer senden bir daha haber almazsam, üzülmek darılmak olmayacak."

Hiçbir şey söylememe fırsat bırakmadan, beni sallantıda olan kontrol yeteneğimle baş başa bırakarak oradan uzaklaştı.

36
AÇIĞA ÇIKANLAR VE RAGBI OYUNCULARI AOIFE

Ertesi gece Joey'nin ebeveynlerinin ikisi de eve dönmemişti. Joey, omuzlarına teklifsizce yükledikleri büyük sorumluluğun ağırlığını tek başına taşırken ona yardım etmeye çalıştım çünkü bir kez daha kardeşlerine yetişkin birini kıskandıracak ustalıkla ebeveynlik yapıyordu.

Onları ders dışı etkinliklerine götürmekten yemek yapıp arkalarını temizlemeye koşturuyor, banyo saatlerinden yatma saatine kadar her şeyle ilgileniyordu. Onun bir işten diğerine geçişini izlemek gerçekten yorucuydu.

Çocuk sahibi olmaktansa kendini trafiğe atmayı tercih etmesi hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündüm. *Zaten dört tane çocuğu var.*

Joey saat on biri biraz geçe nihayet oturduğunda bitkin görünüyordu. Strese dayanma eşiğine gelmiş gibiydi. Onu olduğu noktadan fazlası için zorlamanın, her şeyi daha da kötüleştirmesinden korkuyordum.

Mutfak masasındaki sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes verdi. "Oldukça boktan bir randevu gecesi, değil mi, Molloy?"

"Ah, bilmiyorum." Yanına giderek masaya iki fincan kahve bıraktım, ona arkasından sarıldım. Boynunun yanına bir öpücük kondururken, "O kadar da korkunç olduğunu söyleyemem," diye yanıtladım. "Yanımdaki adam gerçekten harika."

Yukarı uzanıp elimi tutarken homurdandı ve hafifçe sıktı.

"Şimdi." Yanındaki koltuğa oturarak kupama uzandım, kenarından üfledikten sonra bir yudum aldım. "Plan ne?"

Kupasına uzanırken, "Planım yok," dedi dürüstçe. "Ne yaptığım ya da bunu ne kadar süreyle yapmak zorunda kalacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Konuşmaya başlamadan önce söylediklerini uzun süre düşündüm. "Bence sen bugüne kadar tanıdığım en inanılmaz insansın."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Saçmalama."

"Hayatımda hiç bu kadar samimi olmamıştım," diye ısrar ettim.

Ninova

"Kim olduğun, ne yaptığın, aldığın darbeler ve hâlâ almaya devam etiklerin... O çocuklara olan sevgin, onların bunu yapmak zorunda kalmaması için katlandıkların..." Başımı salladım. "Tüm bunlar inanılmaz, Joe. Yaptığın fedakârlık baş döndürücü."

Kahvesinden bir yudum alırken, "Böyle şeyler söyleme, Molloy," diye mırıldandı.

"Neden? Birinin beni duyup senin ne kadar harika olduğunu anlamasından mı korkuyorsun?"

Kaşlarını çatarak, "Ben harika olmaktan çok uzağım," dedi sessizce. "Cidden. Bana bu kadar çok değer verme. Bu kadar mükemmel yaratılmadım. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramam."

"Bence bunun tam tersini yapmakta oldukça başarılısın. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, Joe."

"Benimle gurur duyma, Molloy," diye çıkıştı. "Yapma çünkü eskisinden daha iyi değilim. Henüz iyileşmedim." Huzursuz bir nefes verdi. "Ben sadece..."

"Çabalıyor musun?"

"Evet." Omuzları düşerken başını yavaşça sallayarak onayladı. "Çabalıyorum."

Duygusallıktan kalınlaşmış bir ses tonuyla, "Bu benim için yeterli," dedim ona. "*Sen* benim için yeterlisin."

Hayal kırıklığıyla dolu bir nefes daha verdi. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor. Bugün GAA'dayken önemli bir şey oldu."

"Tamam," diyerek titrek bir sesle onayladım. "Ben de seninle önemli bir şey hakkında konuşmalıyım."

"Selam, millet."

Tam o sırada Shannon mutfağa girdi, birbirimizden büyük bir rahatlamayla uzaklaşmamıza sebep oldu.

Gözlerini morlukların üzerinde dolaştırarak, "Yüzün nasıl, Shan?" diye sordu Joey. "Tanrım."

Ona bakıp gözündeki morluğu görünce irkildim, midem buruldu.

"Sorun yok, Joe," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Aslında hissettiğimden daha kötü görünüyor."

"Gerçekten çok üzgünüm, Shan." Başını utançla eğdi. "Burada olmalıydım."

Daha ben bir şey söyleyemeden, "Bu senin suçun değil," dedi Shan-

non. "Dün gece olanların hiçbiri senin suçun değildi. Kendine ait bir hayatı yaşamaya hakkın var, Joey."

Evet, vardı ama bu işleri onun için daha kolay bir hale getirmiyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sean'ı uyutmayı başardın mı?" diye sordum.

"Sonunda," dedi Shannon. "Tadhg ve Ollie derin uykudalar ama Sean? Tanrım, o kötü durumda. Saatlerce hıçkıra hıçkıra ağladı. En sonunda ağlarken uyuyakaldı."

"Lanet pislikler," dedi Joey. Boğazı düğümlenmişti, sesi gerginlikten titriyordu.

"Joe," diye fısıldadım. "Öyle söyleme."

"Ne söylemeyim? Gerçeği mi? Çünkü tam olarak öyleler, iki lanet pislik."

"O yine de senin annen." Onunla aynı hisleri paylaşmadığımı söyleyemezdim. Sadece kullandığı kelimeler ne kadar doğru veya samimi olurlarsa olsunlar, daha sonra onu rahatsız edeceğini biliyordum. Çünkü annesi, onun üzerinde benim asla anlayamayacağım bir şekilde güç sahibiydi.

Elini saçlarının arasından geçirerek, "Annem babamdan da kötü," diye çıkıştı. "Bu çocukları burada yapayalnız bıraktı. Arayıp çocuklarla konuşabilirdi ama hayır, her zamanki gibi kafasını kuma gömüyor. Kaçmayı seçiyor."

Evet, *kocasından* daha kötüydü ama Joey aslında böyle hissetmiyordu. Endişeliydi, korkuyordu ve kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Yaşadığı travmaya, kelimelerini birer kurşun gibi kullanarak tepki veriyordu. Her zamanki haliydi ama o mermiler parçalandığında, içinden dağılan saçmalar en çok onu vuruyordu.

Cebindekileri mutfak masasına boşaltarak, "Neyle karşı karşıya olduğumuza bir bakalım," dedi Joey. "Gelecek haftaya kadar maaş almayacağım. Bu da elimizde tam olarak..." Parasını sayıp birkaç bozukluğu bir kenara ayırırken sesi kesildi. "Önümüzdeki altı gün için seksen yedi *euro* ve otuz sentimiz var."

"Bu iyi, değil mi?"

"İdare etmeli."

"Biliyorsun, elimden gelse yardım ederdim," dedi Shannon suçlu bir ifadeyle. "Ama işe girmeme izin vermiyor."

Elini havaya kaldırarak, "Sus. Sakın bu yüzden suçluluk hissetme-

Ninova

ye kalkma Shan," diye uyardı Joey. Sonra yüzünü buruşturarak ekledi. "Buzdolabını kontrol eder misin?" Shan mecburen buzdolabını açıp bize içinin tamamen boş olduğunu gösterdiğinde, erkek arkadaşımın ellerini yumruk yapıp homurdanışını izledim. "Lanet olası pislikler."

"Dolaplar da aynı durumda," dedi Shannon fısıldayarak. "Annem alışverişi genellikle cumartesi günü yapar."

Joey elleri saçlarında masaya yığıldı ve üst üste dizdiği bozukluklara baktı. "Genellikle."

"Bu şekilde gitmezdi, Joe," diye fısıldadı Shannon dudağını kemirirken. "Bizi alışveriş yapmadan asla bırakmazdı."

"Bıraktı ama," dedi Joe. Ses tonu öfke ve kin doluydu. "Boş ver, sorun değil. Çaresine bakacağız."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Tamam." Kız kardeşi üzgün görünüyordu, ses tonu da pek ikna olmuş gibi değildi.

"Sabah Mark'ı arayacağım," dedi Joey. "Gelecek hafta şehirde bir sera işi var. İşçiye ihtiyacı olup olmadığını soracağım."

"Olmaz," diye itiraz ettim. Mark, babamın garajına gelen müşterilerden biriydi. Servise her geldiğinde Joey'yi inşaatta çalışması için kapmaya çalışıyordu. Bu da babamı delirtiyordu. "Okulu kaçıramazsın. Bitirme sertifikanı almalısın."

"Hayır," dedi sert ve inatçı bir tavırla. "Çocukların aç kalmasına izin veremem. O sürtüğün ne zaman geri döneceğini Tanrı bilir."

"Joe, ben yardımcı olabilirim..."

"Senin paranı almıyorum, Aoife," diye öfkeyle çıkıştı. Bunu yapma düşüncesi bile onu inanılmaz derecede rencide etmiş görünüyordu. "Bu yüzden lütfen teklif bile etme."

"Joey." Kendimi çaresiz hissederek başımı salladım. "Sana yardım etmek *istiyorum*."

"Ben de seni bunun için seviyorum ama kız arkadaşımdan maddi yardım kabul etmiyorum."

Yüzündeki ifade konunun onun için kapandığını net bir şekilde gösteriyordu.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Yani annenin."

"Babamı bulmaya gittiğini düşünüyorum," derken Shannon çok küçük ve çaresiz görünüyordu.

Kelimelerimi dikkatlice seçerek, "Tamam, bu yüzden bana ters davranma," dedim ona. Üstüne çok gittiğimin farkındaydım. "Belki de yetkilileri aramayı düşünmelisin?"

Joey bana dik dik baktı.

Shannon'ın ağzı dehşet içinde açılmıştı.

"Bunu sana yapmaya devam edemezler," diye onu ikna etmeye çalıştım. Midem bulanıyordu, bana bakarlarken gözlerinde beliren ihanet ifadesinden nefret etmiştim. "İkiniz de burada, üç küçük çocuğa bakarken yapayalnızsınız." Başımı salladım. "Bu hiçbiriniz için doğru ya da adil değil."

Beni şaşırtarak, "Hayır, bu bizim için doğru veya adil değil fakat Shannon ve ben daha önce o yoldan geçtik. Oraya geri dönmek gibi bir şey bir daha asla olmayacak," dedi Joey.

Oraya geri dönmek mi?

Nereye dönmek?

Benim yanımda bu kadar açık konuşması karşısında dehşete düşerek, "Joey!" diye hırladı Shannon.

"Bize bir bak, Shan," dedi Joey yorgun bir tavırla. "Ne kadar berbat bir halde olduğumuzu zaten görüyor!"

Tüm dikkatimi erkek arkadaşıma verip, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Geri nereye? Sen neyden bahsediyorsun, Joe?"

"Biz küçükken daha oğlanlar doğmadan önce... sadece Darren, Shannon ve ben varken üçümüz altı ay süresince devlet gözetimine verildik." Açıklamasıyla beni hayrete düşürmüştü.

"Aman Tanrım." Kalbim göğsümde sıkıştı. "Bunu bana hiç anlatmamıştın."

Elini saçlarının arasından geçirerek, "Evet, bu benim pek konuştuğum bir şey değil. Ayrıca o zamanlar sadece altı yaşındaydım," diye mırıldandı. "Shan üç yaşındaydı. Annem bizi gönüllü olarak devlet bakımına yerleştirdi. O dönemde bizimle ilgilenemeyecek kadar *hasta* olduğunu söyledi." Konuşurken sesinden nefret akıyordu. "Bizi bıraktı, defolup gitti. Shannon ve ben şanslıydık. İkimiz de güzel bir ailenin yanına yerleştirildik. Darren o sıralar on bir yaşındaydı ve bizim kadar şanslı değildi."

"Joe, lütfen yapma." Kız kardeşi beni dünyalarından uzak tutması için Joey'ye yalvardı.

Ninova

"Başına bazı şeylerin geldiği bir bakım evine gönderildi," diyerek gerçekleri anlatmaya devam etti. "Çocuklara yapılmaması gereken şeyler."

"Yani demek istediğin onun..."

Başıyla onayladı.

Elim istemsizce ağzıma kapandı, bu kadar akılalmaz bir şeyin beraberinde getirdiği kontrolsüz duygusal bir tepkiydi. "Ah..."

Titreyen elini havaya kaldırıp, "Yapma," dedi Joe. "Benim başıma gelmedi."

Eline uzanarak, "Biliyorum," dedim boğuk bir sesle. "Ben sadece... Bu korkunç bir şey."

Gösterdiğim sempatiye aldırmadan, "Her neyse, annem sağlığı düzelince mahkemeye gitti ve bizi geri almayı başardı," diye açıkladı. "O bakım evinde erkek kardeşimin başına gelen her şey mahkemede ortaya çıktı. Anneme de bir şekilde, bizi sağlık sorunları nedeniyle gönüllü olarak bıraktığı için velayet yeniden verildi."

"Aman Tanrım."

Joey omuz silkti. "Darren bir daha asla eskisi gibi olmadı, babamız da öyle." Kaşlarını çatıp çenesini kaşıdıktan sonra devam etti. "Aslında tüm bu yaşananlardan önce pek de kötü bir adam değildi. Darren hakkındaki gerçekler ortaya çıkınca, ihtiyar lanet olası aklını kaybetti. Olanların üstesinden gelemedi ve içkiye eskisinden daha da fazla sarıldı. Darren'ı değiştirenin, başına gelenler olduğuna dair saçma bir fikre kapıldı." Başını iki yana salladı. "Eğer büyürken bize biraz ilgi gösterseydi, işin aslının böyle olmadığını bilirdi."

Sarsılmıştım.

Tamamen sersemlemiştim.

Artık her şey anlam kazanıyordu.

Aman Tanrım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Boğazını temizleyip parmaklarını masaya vurarak, "Bu evde yaşananlar doğru değil," dedi Joey. "Ama şu bakım evlerinin bazılarında yaşananlardan daha iyi. Kardeşlerimin bakım altına alınmasına asla izin vermem. Asla. En azından burada hepsi birlikte ve ben onları bir nebze de olsa güvende tutabiliyorum."

Yetkililerin gerçeği öğrenmesi konusunda hissettiği mantıksız korku, yaşanan bunca şeyin ardından aslında o kadar da mantıksız değildi. Çünkü Lynch çocukları hem devlet hem de ebeveynleri tarafından olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratılmışlardı.

"Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordum. "Bir akraba ya da aile üyesi?"

"Büyükannem seksen bir yaşında," dedi Shannon. "Çok yaşlı ve narin..."

İfadesiz bir ses tonuyla, "Ben ve Shannon'ın birbirimizden başka kimsemiz yok," diye araya girdi Joey. "O kadar."

"Artık öyle değil," dedim elini sıkarak. "Ben varım." Küçük kız kardeşine bakıp hüzünle gülümsedim. "Hepinizin yanındayım."

İkisi de uzunca bir süre sessiz kaldı, ardından Joey elimi tutarak parmak boğumlarıma birer öpücük kondurdu. "Tanrım," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Joey duygularını bir başkasının önünde ilk defa açıkça itiraf ediyordu. İtirafının ağırlığını kalbimin en derininde hissetmiştim.

"Tamam." Yere yığılıp onlar için duyduğum üzüntüyle ağlamak yerine ayağa kalktım, ellerimi birbirine vurarak ışıl ışıl gülümsedim. "*Açlıktan ölüyorum* ve ikinizin de aynı durumda olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden hemen yiyecek alışverişine çıkacağım. Bu defa benden olacak."

"Aoife," diye konuşmaya başladı Joey. "Sana söyledim..."

Ona uyaran bir bakış atıp, "Bu defa *ben* ısmarlıyorum," dedim kararlılıkla. Başka her konuda benimle tartışabilirdi ama bu konuda asla izin vermeyecektim. "Şimdi, benimle geliyor musun?"

Ayağa kalkarak, "Tamam, geleceğim," diye mırıldandı. "Gece yarısı şehirde tek başına dolaşmanı istemiyorum."

Yerel restorandaki boş oturma bölümlerinden birine oturmamızdan yarım saat sonra, "Eh, en azından sonunda yemek yemeye başladın," dedi Joey. O sırada dev boyutta bir patates kızartmasını mideye indiriyordum. "Beni bir süredir endişelendiriyordun."

Patatesi ağzıma atmadan önce mayoneze batırıp, "İnan bana, Joe, hayatında yaşanan onca saçmalığı göz önünde bulundurursak şu anda iştahım senin en az endişe duyman gereken şey," dedim ona.

Bana merakla bakarak, "Kev haklı," diye takıldı. "Bu yeni mayonez sevgin gerçekten çok garip, bebeğim."

Ninova

Yanaklarım kızararak gözlerimi onunkilerden kaçırdım. Bu yeni iştahımın ardındaki sebeplere daha derinlemesine inmek için ne isteğim vardı ne de hazır hissediyordum. Bu başka bir günün konusuydu.

Erkek arkadaşımın hayatının darmadağın olmadığı bir günün konusuydu.

"Geri dönsek mi?" diye sordum. "Çocukların yanına?"

Omuz silkti. "İyi olur."

Yerinden kalkmadan büyük bir merakla bana bakmaya devam edince, "Ne?" diye sordum temkinli bir şekilde. "Yüzümde bir şey mi var?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Sadece düşünüyorum."

Lanet olsun.

"Ne hakkında?"

"Ne kadar farklı göründüğün konusunda."

Oh, iki kat lanet olsun.

"Nasıl farklı?"

"Emin değilim." Başını yana eğmiş, beni keskin gözlerle inceliyordu. "Ama farklısın."

"Bu kötü bir şey mi?" Gergin bir şekilde kıkırdadım.

"Senin görünüşünle ilgili hiçbir şey hiçbir zaman kötü değil, Molloy," dedi düşünceli bir tavırla. "Sadece... ışıldıyormuş gibi görünüyorsun."

Yutkundum. "Işıldıyor muyum?"

"Evet." Başını salladı. "Sanki etrafına ışık saçıyor gibisin."

Senin bebeğin yüzünden.

Hızla ayağa fırlayıp boş yiyecek paketlerimizi toplarken, "O benim halem olmalı," diye şaka yaptım. Toparladıklarımı çöp kutusuna attım ve ellerimi birbirine sürterek sildim. "Seninkinden daha parlak, unuttun mu?"

"İyi görünüyorsun." Beni kendine çekip popomu sıktıktan sonra bizi dışarı çıkardı. "Çok seksisin."

"Joe." Denememe rağmen içimden geçen yasak heyecanı bastıramadım. "Yapma."

Beni dışarıdaki duvara yaslarken, "Ne yapmayayım?" diye mırıldandı. "Kız arkadaşıma onun çıldırtacak kadar seksi olduğunu söylemeyeyim mi?" Beni kalçalarıyla sıkıştırarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni sert bir şekilde öptü. "Beni deli ediyorsun." Dudaklarıma doğru inledi. "Beni darmadağın ediyorsun, kraliçe."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime daha çok yaklaştırdım. Tüm kontrolü ona bırakarak, "Sen de beni, aygırım," dedim nefes nefese.

"Bu gece soyunmaya ne dersin?" Dudaklarımın arasında mırıldandı.

"Joe, ben..." Zorlukla bir nefes verdim. "Ben..."

"Bu her neyse, umurumda değil," diyerek sözümü kesti. "Sana o kadar muhtacım ki, Molloy."

Yakınlardaki bir ses, "Sen kimsin bilmiyorum lan!" diye kükredi. İkimiz aynı anda başımızı çevirdik ve lokantanın ön camına yaslanmış devasa bir çocuk gördük. Anormal sayıda hamburgeri hızla mideye indirirken *telefonda* konuşuyordu. "Bilmiyorum lanet olası, Kral Klitoris!"

Bir adım gerileyerek, "Vay canına," dedi Joey. "Bu o."

"Kim?"

"Shannon'ın göz koyduğu çocuk."

"Ciara Maloney'nin erkek arkadaşını dövdüğünü söylediğin çocuk mu?"

"Evet, ta kendisi."

İki lokmada çeyrek kiloluk hamburgeri yutmak için aşırı *itici* bir girişimde bulunan, son derece çekici çocuğa baktım. "Aferin, Shannon," dedim gözlerimi kısarak. "Aşırı seksi çocuk, değil mi?"

Joey tiksintiyle homurdandı.

Göğsüne hafifçe vurup, "Endişelenme," diye takıldım. "Steroid kafalı tipleri çekici bulmuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hem de hiç." Ona bakarak sırıttım. "Ben daha çok ince yapılı, belalı, kokain çeken makine tiplere hayranım."

Sırıttı. "Komik."

"Hadi gidip selam verelim."

"Ne?" Joey bana sanki üç kafam varmış gibi boş boş baktı. "Neden *selam* vereceğiz ki?"

"Çünkü o gelecekteki kayınbiraderin olabilir."

Kaşları çatıldı. "Kesinlikle hayır."

"Hadi," diye gülerken elini tuttum. "Biraz eğlen ama nazik ol. Onu korkutup kız kardeşinden uzaklaştırmayı aklından bile geçirme."

"Bundan daha iyisini bulabilirdi."

"Çok daha kötüsünü de yapabilirdi," dedim kahkaha atarak. "Hadi, Joe. Git ve tanış şu çocukla."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Neden ben?"

Omuz silktim. "Çünkü o senin kız kardeşin, benim değil."

"Yani?"

Ninova

"Yani, sus ve artık söylediğimi yap!"

Arkamdan beni takip ederken, "Neden hep hayatımdaki kadınlar tarafından yönetiliyorum?" diye mırıldandı Joey. "Johnny Kavanagh?"

"Bu gece fotoğraf çekilmiyoruz, çocuklar," dedi omuzları düşmüş halde. "Johnny molada."

Joey bana dönüp, "*tam bir ahmak*" diyen bir bakış attı.

Cesaret verici bir tavırla başımı salladım.

Bana anlamlı bir bakış atarak, "Geçen hafta seninle telefonda konuştuk," dedi Joey. "Kız kardeşim Shannon'la tanışıyorsunuz. Onu okuldan eve bırakmıştın."

Çocuğun bakışları Shannon'ın adını duyunca hemen canlanmış ve çelik mavisi gözlerindeki sis dağılmıştı.

"Sen atıcısın." Johnny sağlam yapılı omuzlarını dikleştirdi. "Joey," dedi gururla gülümseyerek. "Nehir gibi Shannon ve atıcı Joey."

Joey bana "bu-ne-saçmalıyor-böyle" dercesine baktı.

Cevap olarak kocaman bir kahkaha attım. "Nehir gibi mi?" Sırıttım. "Tanrım, ne kadar içtin sen?"

Omzuyla benimkine hafifçe dokunarak, "Görünüşe bakılırsa bir nehir dolusu içmiş," dedi Joey buz gibi bir sesle. "Eve gitmen gerekmiyor mu, dostum? Oldukça sarhoş görünüyorsun."

Şaşkın görünüşüyle, "Mümkün olsa giderdim," diye homurdandı Johnny. "Taksi yok."

Konuşmak için ağzımı açtığım anda Joey, "*Sakın yapma*" diyen bir uyarı bakışı atıp başını iki yana salladı.

Buna rağmen, "Biz seni bırakabiliriz, değil mi *bebeğim?*" dedim ve Joey'nin yüzündeki *siktir* ifadesinin tadını çıkardım. "Hemen yolun aşağısına park ettik."

"Harika olur," diye cevapladı Johnny. Dili dolansa da gözleri rahatlamayla dolmuştu. "Teşekkürler."

"Evet, tabii," dedi Joey ifadesiz ses tonuyla. "*Sorun değil.*"

Kıs kıs güldüm.

Joey öfkeyle bana baktı.

Ona gülümseyerek karşılık verdim.

Bu eğlenceli olacak.

Arabaya doğru ilerlerken, bu devasa çocuğun kaldırım boyunca düz bir çizgide yürümeye çalışsa da başarısız olmasını eğlenerek izledim. "Bu arada, ben Aoife Molloy." Arabanın etrafından dolaştım, kapıyı açıp içeri girmeden hemen önce sessizce güldüm. "*Atıcı* Joey'nin kız arkadaşıyım."

"Memnun oldum," diye yanıtladı Johnny. Her ne kadar dik durmakta zorlansa da görgüsü mükemmeldi.

Yolcumuza arka tarafa geçebilmesi için koltuğunun üzerinden atlaması gerektiğini işaret ederek, "Üç kapılı," dedi Joey. "Arkaya atlaman gerekecek."

Son derece nazik bir şekilde, "Sorun değil, dostum," diye cevapladı Johnny.

Ardından muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en iri çocuğun, kendini benim zavallı *Opel Corsa*'mm arka koltuğuna sıkıştırmaya çalışıp başarısız oluşunu izledim.

Joey gözlerini devirerek onu sabırsız bir "*lanet olsun*" homurtusuyla içeri doğru itti.

İçeri girdiğinde, "Tanrım," diye mırıldandı Johnny. Arabamın arka koltuğunu resmen omuzlarıyla doldurmuştu.

Joey direksiyonun başına geçip koltuğunu olabildiğince geriye itti, bu da arka koltuktaki iri çocuğun nefesini kesmeye yetti. "İyi misin, Kavanagh?"

"Her şey yolunda," dedi Johnny boğuk bir sesle. Oysa orada sıkışıp kaldığı açıkça belliydi. "Bıraktığın için tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek." Joey bana doğru eğilip, "*Sen öldün*," diye fısıldadıktan sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Nereye gidiyoruz?"

Dili dolanarak, "Tommen Koleji'nin yaklaşık 6 kilometre uzağına," diye mırıldandı. "Şehre giden ana yola çık. Sapağa geldiğimizde sana haber veririm."

Joey yola daha yeni çıkmıştı ki, iriyarı sarışın bir herif kendini arabamın kaputuna atınca aniden frene basmak zorunda kaldı.

İkimiz birden, arabama Süpermen gibi sarılmış deliye şaşkınlık içinde bakarak, "Noluyor be?" diye bağırdık.

Camını indirip, "Çekil arabamdan, göt herif!" diye kükredi Joey.

Çocuk başını sürücü camından içeri sokmak için arabanın etrafından dolaşırken kükrüyordu. "Merkezimi çalıyorsunuz! Onu geri verin." Arka koltukta oturan Johnny'ye gülümsedi. "Selam, Kaptan. Nasıl gidiyor? Her yerde seni arıyordum."

Karşımızdaki deli herifin Tommen partisindeki şu Gibsie Gibberson'dan, ya da adı her haltsa ondan başkası olmadığını hızla fark ederek Joey'yle birbirimize baktık.

Onun kim olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, "Peki bu soytarı kim?" diye sordu erkek arkadaşım. Bana bakışı oyunu *devam ettirmemi* söylüyordu.

Koltukların arasına uzanarak, "O benim kanat oyuncum," dedi homurdanarak. "Gibs! Ne bok yiyorsun, dostum? Hughie'yle eve gitmiş olman gerekiyordu," diye öfkeyle fısıldadı.

Joey'yle birbirimize tekrar baktık. Aynı anda ağzımızı oynatıp *şampanya* derken ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Aman Tanrım.

Gibsie sendeliyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Sarhoş olduğu açıktı. "*Gardaí* onu vergi ve sigorta için kenara çekti," diye açıkladı.

"Eeee? Hughie'nin her şeyi yasal."

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde, "Bana baktı, Johnny! O siktiğimin kocaman fenerini gözlerimin içine tuttu," dedi dili dolanarak. "Panikleyip arabadan atladım. O zamandan beri kasabada koşuşturuyorum. Seni aramaya çalıştım ama reddedip durdun."

"*Kral Klitoris* sen misin?"

"Ah, evet. Onu unutmuştum."

"Hughie'yi nasıl kaydettin?"

"Kızıl Tüylü."

"Çocuk sarışın."

"Kız arkadaşı değil."

"Yüce İsa."

Ben aralarında dönen maskaralıktan çok eğlenirken, "Onunla ne yapmamı istersin?" diye sordu Joey sıkılmış bir ses tonuyla.

"Muhtemelen onu evime götürmeliyim," dedi Johnny çenesini ovuşturarak. "Ya da korunaklı bir hastaneye."

Kapıyı ardına kadar açıp koltuğunu öne çekmek için araçtan inmeden önce, "Başımıza ne boktan bir iş açtığını görüyor musun?" dedi Joey mırıldanarak.

Gibsie, arkadaşının arabamın süspansiyonlarına gösterdiği nezaket ya da dikkatin en ufak bir kırıntısını göstermeden kendini arka koltuğa atıp Johnny'nin kucağına yayıldı.

"Siktir!"

"Kahretsin, dostum. Aletine mi geldi? Eve gittiğimizde taşakların için buz getireceğim."

"Hemen. Üstümden. Kalk."

"Tanrım, bu aylardır içine girdiğim en dar delik."

Joey tekrar sürücü koltuğuna geçip bizi oradan uzaklaştırmaya başladı. "Umarım başka kimse yoktur," diye mırıldandı. "Arabanın arka tarafı ağır geliyor."

"Özür dilerim..." Johnny konuşmaya başladığında mahcubiyeti belli oluyordu.

"Bu onun hatası, şişko piç kurusu," dedi Gibsie. Ardından dikkatini tekrar arkadaşına çevirdi. "Hey, aletin iyi mi adamım? Bunun için gerçekten üzgünüm. Umarım taşaklarını ezmemişimdir."

"Git ve kendini becer, Gerard."

"Samimi bir soruydu, Jonathan. Bu yüzden, bu gece kendi lanet buzunu alabilirsin... Hey, bir dakika! Seni hain! Patatesçiye gitmişsin!"

"Evet, gittim. Aşırı lezzetliydi ve hiç pişman değilim."

"Ne yedin?"

"Birkaç cheeseburger ve köri soslu patates."

"Tadı nasıldı?"

"Seksten daha iyi."

Joey sessizce mırıldandı. "Eğer amı hamburgerle takas etmek istiyorsa, seks konusunda en ufak bir fikri olmadığı çok açık."

Omzuna vurarak, "Nazik ol," diye azarladım.

"Ben seni İrlanda'daki bifteklerin tümüne bile değişmem."

Sırıttım. "Yağcılık her kapıyı açar."

Joey bana göz kırpıp dikkatini tekrar yola verdi.

Dikkatimi tekrar aralarındaki sohbete çekerek, "Diyet yapıyor olmamız gerekiyordu," diye suçladı Gibsie. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Evet, sana da bir hamburger aldım."

"Teşekkürler, Johnny."

"Sonra da acıkıp yedim."

"Sen bir *canavarsın!*"

"Siz ikiniz çok tuhafsınız." Tekrar erkek arkadaşıma dönerken başımı sallayarak güldüm. "Çok komik değiller mi, Joey?"

Joe'nun başını sallayışı, müstakbel kayınbiraderinin şakalarından kesinlikle etkilenmediğini belli ediyordu. "Evet, gerçekten de öyle."

"Hey." Gibsie koltukların arasından öne doğru fırlayıp bize şaşkınlık-

Ninova

la baktı. Yüz ifadesi onun bu sorunun yanıtını *kesinlikle* bildiğini gösterse de, "Siz de kimsiniz lan?" diye sordu.

Joe gözleriyle bana sessiz kalmam için yalvararak, "*Sakın esrardan bahsetme*" diye fısıldadı. "*O uyuşturucu vermeye çalıştıkları kaptan. Beni öldürür!*"

"Johnny erkek arkadaşımın kız kardeşiyle arkadaş," diyerek ona yardım eli uzattım.

"Kız kardeşi mi?" Gibsie gerçekten de kafası karışmış gibi kaşlarını çatmıştı. "Ne kız kardeşi?"

"Shannon," diye atıldı Johnny.

Gibsie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Shannon?" Joey'nin başının arkasına bakakalmıştı. "*Aman Tanrım, o onun kız kardeşi mi?*" diye fısıldadı. "*Kaptan onun kız kardeşine mi vuruldu?*"

Kıs kıs gülerek başımla onayladım.

"Evet, *Shannon*," dedi Johnny sertçe.

Tekrar arkadaşına dönmeden önce, "*Siktir*," diye mırıldandı Gibsie.

Açıkça belli ettikleri, çifte anlamlı bir sohbete daldılar. Arabada kandırdıkları tek kişi kendileriydi.

"Ah, evet." Uzanıp Joey'nin kulağına fısıldadım. "Şu gorili andıran iri çocuk kesinlikle küçük kız kardeşine göz koymuş."

"Tanrı aşkına, bana kaza mı yaptırmak istiyorsun?" dedi Joey irkilerek. "Bu bana söylenebilecek en korkunç şey, bebeğim!"

"Ama doğru," diye takıldım. "Belki de o işi çoktan halletmişlerdir."

"Molloy."

"Shannon çok minyon ve çocuk çok iri..."

"Aoife!"

37
KIZ KARDEŞİMİN ARKADAŞA İHTİYACI VAR
JOEY

Sonrasında aletimi ıslatabileceğim imasıyla manipüle edildiğim için yoldan ayrılıp kilometrelerce araba kullandım. Etkileyici üç metrelik dökme demir bir kapıdan geçtim ve filmlerden fırlamış gibi görünen bir malikâneye uzanan özel kırsal yolu iki kilometre kadar daha takip ettim.

Cidden, farklı bir durumda bu mülke izinsiz girdiğim için anında vurulurdum. Aslında bir korumanın her an çalıların arasından elinde tüfekle fırlamasını beklemediğim söylenemezdi. Ancak görkemli bir malikâne olarak nitelendirebileceğim evin önünde durduğumda, yüzümü sertleştirmek zorunda kaldım.

Kavanagh burada mı *yaşıyordu?*

Eve ağzı açık şekilde şaşkınlıkla bakan Molloy'a döndüm.

Yüzünü cama yaslayarak, "Bir de arkadaşının evinin saray gibi olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Vay canına, Joe."

"Biliyorum, Molloy."

Bu insanlar her yere yayılmış dönümlerce arazinin ve mülklerin sahibiydi.

Aman Tanrım.

Kav'ın, Gibsie'yi restore edilmeden önce bir balo salonuymuş gibi görünen oturma odasındaki kanepeye yerleştirmesine yardım ettim. Ardından kapının önünde durdum çünkü bariz gerçeği konuşmadan oradan çıkıp gidemezdim.

"Dinle." Boynumun arkasını ovuşturarak ona döndüm. "Shannon hakkında konuşacağım."

Kav etkileyici evinin girişinde duruşunu dikleştirdi ve çenesini eğip bu konuşmayı tamamlamamı işaret etti. "Ne olmuş Shannon'a?"

Geri adım atmamış ya da çekinmemişti. Bunun yerine kendini söyleyeceklerime hazırlıyordu.

"O kırılgan biri," dedim ona kendimi şaşırtarak. "Hassas."

"Evet. Ben... şey, bunu çoktan tahmin ettim."

"Söylemeye çalıştığım şey, kız kardeşime göz kulak olduğun için te-

Ninova

şekkür etmek istemem. Zor birkaç yıl geçirdi ve Tommen onun için iyi bir seçenek gibi görünüyor."

Bana kısaca başını salladı. "Öyle."

İsteksizce olsa da etkilenmiştim. Ona sert bir bakış atıp gözünü kaçıracak mı ya da bocalayacak mı diye onu ölçüp tarttım. Mavi gözleri bana meydan okurcasına baktı, boyun eğmeye ya da geri adım atmaya kesinlikle istekli değildi.

Lanet olsun.

Bu şerefsiz taviz vermeyecekti.

Kız kardeşimin bu çocukla ne halt yediğine burnumu sokmak istemiyordum ama arkama yaslanıp onun kız kardeşime kötü davranmasını seyretmeyeceğimi bu çocuğa açıkça bildirmem gerekiyordu. Bu yüzden, "Okulda ona göz kulak olmaya devam etmeni umuyorum," dedim ona. "Bilirsin, kimsenin ona zorluk çıkarmaması için."

Başını bir kez salladı. "Ah, evet. Elbette, hiç sorun değil."

"Tommen'a alışıyormuş gibi görünüyor ve bana çocukların ona karşı çok kibar davrandığını söylüyor ama BDO'da olduğum için onun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmemin imkânı yok." Başımı sallayarak iç çektim. "Ayrıca kız kardeşim kafasının içinde neler döndüğünü her şey için çok geç olana kadar kimseye söylemez."

"Her şey için çok geç olana kadar mı?"

"Sürtük kızlar falan işte." Bu çocuğa tüm korkularımı açıyor olmaktan nefret etsem de başka şansım yoktu. Okulda kız kardeşimin yanında olan oydu. O, benim yapamayacağım şeyi yapabilme becerisine sahipti. Kız kardeşimin karşılaştığı zorbalıklarla o başa çıkıyordu. Şu durumda üstünlük ondaydı. "Kız kardeşim bebek bezli dönemlerinden beri sırtında hedef tahtasıyla geziyor."

"Aman Tanrım." İşte o an gözlerinde ve sesinde ham, kontrolsüz bir duygu patlaması belirdi. Bu da bana onun programlandığı gibi bir robot olmadığını gösterdi. "Bu cidden boktan bir durum."

Ona *Biddies*'de Shannon'la yaşadığı tartışmayı anlatması için mükemmel bir fırsat sunarak, "Çocuklar acımasız," diye devam ettim.

"Kesinlikle öyleler," demekle yetindi.

Övünme yoktu.

Sidik yarışı yoktu.

Açıklama yoktu.

Sadece sabırlı bir sessizlik içindeydi.

Siktir.

"Bana anlatmayı düşünüyor musun?"

Sessizlik.

Karşımdaki çocuk itaat etmek için en ufak bir adım atmayınca dudaklarım seğirerek, "Ciara Maloney'nin erkek arkadaşı," diye ipucu verdim. "Tommen'dan bir çocuk dün onu öldüresiye dövmüş."

"Ah?" Belli belirsiz omuz silkti. "Öyle mi?"

Sırıttım. "Evet, öyle."

Sonunda kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eh, umarım onu perişan etmiştir," dedi Johnny. "Kız arkadaşının sürtüğün teki olduğunu duydum."

Sakince, "Duyduğuma göre kötü durumdaymış," diye yanıtladım. "Kırık burun. Birkaç dikiş."

"Ne kadar da kötü." Kav'm ses tonu küçümseme doluydu, gözleri ise empati ve pişmanlıktan yoksundu.

"Her neyse, kız kardeşimle ilgilenecek birinin olmasına sevindiğimi söylemek istedim. Benim ilgilenemediğim zamanlarda."

"Rica ederim."

Tepkisini izleyerek, "Arkadaş," dedim yavaşça. "Kız kardeşimin bir *arkadaşa* ihtiyacı var, Kavanagh. Yaz geldiğinde gidecek bir çocuk için umutlanmaya değil."

Kalbinin kırılmasına da.

"Onu incitmeyeceğim, Joey."

Sesindeki samimiyet ve gözlerindeki savunmasız ifade beni sadece kız kardeşimin kalbinin değil, onun kalbinin de tehlikede olduğuna inandırdı.

Bu zavallı herif resmen âşık olmuştu.

Hem de onca insan arasından benim kız kardeşime.

Anla anlayabilirsen...

"Sanırım onlar hakkında haklısın," dedim sürücü koltuğuna yerleşirken.

Elindeki CD kutularını karıştırmayı sürdürerek, "Genelde haklıyımdır," diye karşılık verdi Molloy. "Ama sen beni yine de şımart."

"O aşırı gelişmiş iri herif var ya?" Emniyet kemerimi takıp arabayı çalıştırdım ve ona bakmak için döndüm. "Evet, kız kardeşimle birlikte olduğundan oldukça eminim."

Ninova

"Yok artık!" Molloy başını geriye atarak güldü. "Aferin, Shannon."

"Daha on beş yaşında."

"Ah, lütfen." Bana gözlerini devirdi. "Sanki eleştirebilecek konumdaymışsın gibi."

Arabayı ağaçlarla çevrili yoldan ana caddeye doğru sürerken, "Kesinlikle," diye çıkıştım. "On beş yaşın benim açımdan ne kadar büyük bir fiyasko olduğunu hepimiz biliyoruz. Shannon benim hatalarımdan ders almalı, izimden gitmemeli."

"Yarın on altı yaşına girecek," diye hatırlattı.

"Daha da kötü," dedim inleyerek. "On altı da benim için tam bir enkazdı."

"Hey!" Molloy kollarını göğsünde kavuşturup derin bir iç çekti. "Bu cümleyi hakaret olarak alıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o iki yıl boyunca hayatındaydım."

Göz kırparak, "Ama seninle on yedi yaşıma kadar yatmadım," diye hatırlattım. "On yedi benim için çok daha verimli bir yıldı."

Aniden sertleşen ses tonuyla, "Hayır, on yedi yaşına kadar benimle yatmadın," dedi Molloy. "Çünkü doğru hatırlıyorsam, aletini Ballylaggin'deki kızların çoğuna ve okuldaki ortak arkadaş çevremizin en az yüzde ellisine sokmakla meşguldün."

"Komik. Çünkü eğer doğru *hatırlıyorsam*, takım arkadaşlarımdan biriyle dört yıllık ilişki yaşayan *sendin*."

"Üç buçuk," diye düzeltti homurdanarak. "Ayrıca bu tamamen farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Çünkü ben Paul'le hiç *yatmadım*. *Ben* sadece *seninle* oldum."

"Evet, ben de yattığım kızlardan hiçbirini sevmedim çünkü her zaman sadece *seni sevdim*."

"Yani ben senin kalbini alırken sen de benim kalbimi *ve* bekâretimi aldın, öyle mi?"

"Kulağa doğru gibi geliyor."

"Bu adil bir takas değil."

"Şansına küs."

Molloy sonunda bir CD'ye karar verdi. Üzerinde siyah mürekkepli kalemle JL 4 AM 1999 yazılı bir etiket olan eski CD'yi aracın müzik çalarına yerleştirdi.

Birkaç saniye sonra hoparlörden *Concrete Blonde*'ın *Joey* şarkısı yayıldı.

"Kapat şunu," diye uyardım. "Ciddiyim."

"Hayır, ben bu şarkıyı seviyorum, ayrıca konuyu değiştirme," dedi Molloy itirazla. "Burada okuldaki kızların yarısını becerdiğin gerçeğinden bahsediyorduk."

"Johnny Kavanagh'nın seks hayatı hakkında konuşurken, nasıl oldu da bizim birbirimizden önceki seks hayatlarımıza dair bir kavgaya dönüştü?"

"*Senin* önceki seks hayatın, Joe," diye düzeltti öfkeyle. "Benim bütün cinsel hayatım -geçmiş, şimdi ve gelecek zamanım- seninle başladı ve seninle bitecek."

"Benim seks hayatım da şimdiki ve gelecekteki, sadece seninle başlayıp seninle bitecek."

"Ama geçmişin değil."

"Ne söylememi istiyorsun, Molloy."

"Gerçeğe ne dersin?"

"Ruh halindeki değişimlerin ne kadar farklı bir boyutta olduğu gerçeğini mi?" dedim dişlerimi sıkarak. "Tanrım, son zamanlarda senin *neyin var?*"

Oldukça yerinde iddialarımı görmezden gelip, "Danielle Long'du, değil mi?" diye ısrar etti. "Onunla yattığını biliyorum. Hem de *birkaç* kez. Ama senin bekâretini alan oydu, değil mi?"

"Bu konuyu neden konuşuyoruz?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

Söylediğim ya da söylemediğim her şeyin Aoife Molloy mahkemesinde aleyhime kullanılacağını bilerek, "Ne önemi var ki?" diye homurdandım. Bu tehlikeli sohbet, bugüne kadar ustaca kaçınmayı başardığım ve bir milyon yıl boyunca asla kazanamayacağım bir konuşmaydı. "Geçmişin geçmişte kalmasının bir sebebi var."

"Evet, biliyorum."

"O zaman *bırak* artık."

"Peki. Tamam."

"Tamam o zaman."

"İyi."

"Güzel," dedim başımla onaylayarak. "Anlaştığımıza sevindim."

Omuz silkti. "Hâlâ büyük bir orospusun ama neyse."

Ninova

"Gerçekten mi, Aoife?" Sabrımın sonuna gelmiş, dikkatimi ön camdan ona çevirmiştim. "Değiştiremeyeceğim bir şey yüzünden benimle tersleşmek mi istiyorsun?"

Burnu havada, "Hayır," dedi iğneleyici ses tonuyla. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Kesinlikle haklısın, benim bir geçmişim var," diye öfkeyle kabul ettim. "Senin dahil olmadığın bir geçmiş. Evet, diğer kızlarla seks yaptığım bir dönem oldu. Bazı tartışmalı kararlar verdiğim bir geçmişim oldu. Ben lanet bir melek değilim. Asla öyleymişim gibi davranmadım."

Elk Terrace'a döndüğümüzde, "Peki o muydu?" dedi dudağını ısırarak. "Danielle miydi? O senin ilkin miydi?"

Bu soruları yanıtlamak istemedim.

"Söyle bana, Joe."

"Bu konuşmadan iyi bir şey çıkmayacak."

"Lütfen."

Bizim sokağa dönüp evimin önünde park ederken, "Evet, o benim ilkimdi," diye itiraf ettim isteksizce. "Genç ve kalın kafalıydım, ilgiye umutsuzca muhtaçtım." Motoru durdurarak ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Hiçbir anlamı yoktu ve gün geçtikçe bu konuda daha az şey hatırlıyorum."

"Yani, seni ilk o aldı."

"Aoife." Yorgun bir iç çektim. "Geçmişimi değiştiremem."

"Başka kim vardı?" diye sordu. "Kaç kişiyle yattın?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmıyorum."

"Neden?"

Soğukkanlılığımı kaybederek, "Çünkü yapmak istemiyorum," diye homurdandım. "Çünkü hatırlamıyorum. Eğer unuttuysan, ortaokulun büyük çoğunluğunda kafam yerinde değildi. Yani sana bir sayı veremem, Molloy. İsim de veremem çünkü lanet olasıca isimleri hatırlamıyorum." Konuşmaya devam etmeden önce sert bir nefes verdim. "Bunun için üzgünüm, tamam mı? Biliyorum, bunu duymanın senin için berbat bir şey olduğunu biliyorum çünkü roller değişseydi ve bunları bana sen söylüyor olsaydın, duyduklarım beni *paramparça* ederdi." Çaresizlikle başımı salladım. "Ama gerçek bu."

"Sen haklıydın, Joe." Geri çekilip titrek bir nefes verdi ve karnına sarıldı. Fiziksel olarak hasta görünüyordu. "Bu konuşmadan iyi bir şey çıkmaz."

Bu geceden kaynaklanan hasarı onarmanın hiçbir yolu olmadığını bilsem de, "Benim için sadece sen varsın," dedim ona. "Birlikte olduğumuz andan itibaren. Dudaklarını benimkilerin üzerine koyduğun o günden beri. *Sadece* sen varsın, Aoife."

"Evet ama ilişkimizin büyük çoğunluğunu kafan yerinde değilken yaşadık." Yanağından aşağı bir gözyaşının süzülüşünü izledim. "Eğer benden önceki kızları hatırlayamıyorsan, o zaman nasıl emin olabiliyorsun ki..."

"Çünkü eminim. Çünkü biliyorum." Arabanın diğer yanına uzanarak elini tuttum. Bedenindeki titremeyi hissedince irkildim. "Çünkü sana olan hislerimden eminim."

"Ben de sana olan hislerimden eminim," dedi boğuk bir sesle. "Hayatımın çoğunu annemin, babamın sayısız ihanetini affedişini seyrederek geçirdim." Başını iki yana sallayıp dudaklarını büktü. "Ben öyle biri *olmayacağım*. Annem gibi olmayacağım. Bu benim için kesin çizgi."

"Peki benim böyle bir şeyi sana yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum. "Sence ben geleceğimizi basit bir seks uğruna riske atar mıyım?"

"Hayır," diyen sesi acıyla doluydu. "Sadece..."

"Beni dinle." Ona yaklaşarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Yanağını avucumun içine aldım, bu aniden ortaya çıkan mantıksız korku ve güvensizlik atağını onu sarsıp atma dürtüsüne direndim. "Ben Tony değilim, sen de Trish değilsin, tamam mı? Sana asla böyle bir şey yapmam," diye söz verdim. "Beni duyuyor musun? Sana *asla* ihanet etmem."

Elini benimkinin üzerine kapatırken yeşil gözleri benimkilerin içinde, bugüne kadar hiç ihtiyaç duymadığı o güvenceyi aradı.

"Bu yüzü görüyor musun?" Yaklaşarak alnımı alnına yasladım ve burnumu onunkine sürttüm. "Karşımda duran bu yüz, on iki yaşımdan beri gördüğüm tek yüz. Yıllardır kafam ne kadar güzel olursa olsun, zihnimin gerçeklikten uzaklaşmasına ne kadar izin vermiş olursam olayım bu yüzü asla gözden kaçırmadım."

Titreyerek boğuk bir nefes verdi, ardından yüzümü ellerinin arasına aldı. "Gerçekten mi?"

Başımı hafifçe sallayıp, "Tek yüz," diye onayladım. "Tek kız."

"Gelecek." Titrek bir sesle fısıldadıktan sonra dudaklarını benimkilerle buluşturdu. "'Gelecek' dedin, Joe."

Dudaklarına doğru, "Hayır," diye mırıldandım. "Ben *geleceğimiz* dedim."

Geri çekilip bana baktı. "Bunu istiyor musun?"

Onu dikkatle izledim. "Sen istemiyor musun?"

"Benimle mi?"

"Başka kim olabilir, Molloy?"

Gerçekten çok şaşırmış görünüyordu. "Ama sen *hiç* gelecekten bahsetmezsin ki."

Omuz silktim. "Bir geleceğim olduğunu hiçbir zaman düşünmedim."

"Şimdi var mı?"

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Çünkü şaşırdım." Yüzümü avuçlarında tutmaya devam ederken gözleri benimkileri inceledi. "Benimle bir gelecek mi istiyorsun, Joe?"

Dudaklarımı onunkilere sürtmek için eğilerek, "Sensiz bir gelecek istemediğimi biliyorum, Molloy," dedim ona. "Bu da seçenekleri oldukça kısıtlıyor, değil mi?"

Başparmakları elmacıkkemiklerimde gezinirken, "Sanırım biraz öyle," diye mırıldandı. "Peki bu geleceğin nasıl olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Kırsalda bir malikâneyi kapsamadığı kesin."

Sabırsızlanan bakışlarıyla, "Bu umurumda değil," diye fısıldadı. "Anlat bana, Joe."

"Sanırım ilk önce okuldan mezun olmamız gerekecek," dedim omuz silkerek. "Sen St. John's'taki şu kuaförlük kursuna gideceksin, ben de garajda babana çıraklık yapacağım."

"Hı-hı." Gözleri heyecanla parladı. "Devam et."

Belki de onca şeye rağmen bu gece kurtarılabilirdi.

"Sonra bir daire almak için para biriktirmeye çalışacağız." Onun neşesine kapılmış, mutlu olması için oyuna ayak uyduruyordum. "Tabii dairenin parasını ben ödeyeceğim çünkü sen kazandığın her kuruşu kıyafetlere ve makyaj malzemene harcayacaksın. Zaten bu yeni bir şey değil."

"Gerçekten mi?" diye çığlık attı. Kötü ruh halini unutmuş, yolcu koltuğunda sevinçle kıpırdanıyordu. "Birlikte aynı eve çıkacağımızı mı hayal ediyorsun?"

"O kadar umutlanma," diye uyardım. "Çırak maaşıyla sonumuz, Elk's Terrace'ın bitimindeki sızdıran boruları ve fare istilası sorunu olan berbat bir tek odalı dairede olacak."

"*Şşt.*" Elini sanki bu detaylar önemsizmiş gibi salladı. "Tesisatçılar ve

fare kapanları işte bu yüzden icat edildi." Bana bakarak sırıttı. "Geleceğimizde başka neler var?"

"Berbat dairemizde yapacağımız çılgın seks haricinde mi?"

"*Kesintisiz* çılgın seks," diye onayladı Molloy. "Evin her yerinde."

"Kısa bir süre sonra yer kalmayacak çünkü ev çok ufak."

"Ve farelerle dolu."

"Ve rutubetli."

"Ve dayanılmaz." Gülümsedi. "Devam et."

"Bir süre sonra, iki yatak odalı bir yere geçeceğiz."

"İki yatak odalı mı?"

"Evet." Kıkırdadım. "Kız ve erkek kardeşlerimin barınabilecekleri bir yere. Aksi takdirde, yapacağımız çılgın seksten dolayı duygusal yara alacaklar."

"Tamam." Güldü. "Yani kardeşlerini evlat ediniyoruz, öyle mi?"

"Ne diyebilirim ki?" Sırıttım. "Bu bir alana dört bedava türü bir şey."

"Belki de ebeveynlerini kalıcı olarak evden çıkarıp orayı elde tutmalıyız," diye şaka yaptı. "Belediyeden alınacak kira yardımı sayesinde bir servet biriktirirdik."

"Beni yoldan çıkarma." İç çeksem de istemsizce gülümsedim. "Yani, artık geleceğimizi Ballylaggin'de bir dairede sürdürülecek sıradan bir hayat ve on sekiz yaşında ebeveyn olmak şeklinde belirlediğimize göre..."

Molloy'un gözleri büyüdü. "Ebeveyn mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Beni alana dört çocuk bedava, hatırladın mı?"

"Kardeşlerin."

"Başka kim olabilir?"

"Doğru." Güldü. "İyi şaka."

Bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirerek, "Hey, tereddütlerin mi var?" diye sordum. "Gelecek planlarımızda yapmak istediğin bir değişiklik var mı, yoksa tamam mıyız?"

Bana sıkıca sarılıp yüzünü boynuma gömerken, "Tereddüt yok," dedi Molloy. "Seninle birlikte o geleceği istiyorum."

38
YANIMDA OL
AOIFE

Joey doğru şeyleri söylemiş, doğru hamleleri yapmıştı ve kendimi bir kez daha iri bedeni üzerimde, onun yatağına yığılmış halde bulmuştum.

Kıyafetlerimiz odasının zeminine atılmış, dudaklarımız çılgıncasına birbirine kenetlenmişti. Bacaklarımın arasına yerleşip bedenimin derinliklerine gömüldü ve beni acı verecek kadar doldurarak onsuz bir hayatta ayakta kalma umudumu paramparça etti.

Ailesi gözlerinin önünde dağılıyordu, benim onu desteklemem gerekirken o bana destek oluyordu.

Hormonlarımın dengesizliğiyle her geçen saniye aklımı kaybediyormuşum gibi hissederek omuzlarına sarıldım. O içimde biriken muhteşem sıcaklıkla uyumlu bir ritim tutturmuş, kalçasını ileri geri hareket ettirdikçe parmak uçlarım tenine gömülüyordu. Dizlerinin üzerine kalkıp kalçalarımı kavradığında her itişi daha yoğun, daha ateşli bir his oluşturmaya başladı ve daha da hızlandı.

Bedenimin onun bana yaşattığı muhteşem hislerle coştuğu şu anda bile, yapmak istediğim tek şey duygularım ve geleceğe dair korkularımla tükenene kadar gözyaşlarına boğulmaktı. Tek istediğim bana sarılması ve beni asla bırakmamasıydı. Çünkü hayatımın bu belirsiz dönemi, ebeveynlik olarak adlandırılan felaketin eşiğine tehlikeli bir şekilde yaklaştıkça beni *korkutuyordu.*

"İyi misin, kraliçe?" Göğsü benimkine çarparken nefes nefese fısıldadı, bacaklarımı kalçasının etrafına sararak açıyı derinleştirdi. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet." Başımı hızla sallayıp yüzünü kendime çektim ve onu büyük bir içtenlikle öptüm. "Seninleyim, aygırım."

"Seni seviyorum." Dudakları tekrar benimkileri buldu, dili ağzımda gezinirken bedenini benimkine kenetledi.

Öpücükler arasında, "Seni seviyorum," diye haykırdım. Bedenim zevkle kavruluyor, kalbim korkuyla sıkışıyordu.

Şu anda beni seviyordu ama yarın, ertesi gün veya ondan sonraki

gün... gerçek ortaya çıktığında da sevmeye devam edecek miydi? Geleceğini, birkaç dakika önce bahsettiği hayatı ondan aldığımı fark ettiğinde sevecek miydi?

Bahsettiği o gelecek, artık bizim için asla gerçekleşmeyecekti.

İster gizlemeye çalışsın ister açıkça göstersin, içinde büyüyen o pişmanlığı saklayamazdı. Tüm hayatı omuzlarında ağır sorumluluklar taşımakla geçmişti ve doğum kontrolü, onun üstlenmesine gerek olmayan benim dikkat göstermiş olabileceğim nadir yüklerden biriydi.

Bu büyük bir memnuniyetle omuzlandığım bir sorumluluktu. Onun bu konuda kontrolü bana bırakması için büyük bir güven aşaması gerekmişti ve ben de bu güvenle yetkilendirilmiş, ondan güç almıştım. İlk ilişkimizde prezervatif kullanmayı reddeden ben olmuştum, kendimi duygularıma kaptırıp sonuçlarını düşünmemiştim.

İkinci ve üçüncü seferde, dördüncüsünde, hatta beşincisinde ve altıncısında bile prezervatif kullanmamızı öneren oydu. Konu her açıldığında ona korunduğumuzun garantisini veren hep ben olmuştum. İlişkiye başladığımızdan beri gelişen düzenimizin temelleri *onun* şu anda karşı karşıya kaldığımız durumdan bizi, benim koruyacağıma dair güvenine dayanıyordu.

"Şu düşüncelerinden kurtul," diye kısık sesle mırıldandı. Burnunu benimkine sürttü ve dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni tekrar anın içine çekti. *Kendine.* Yeşil gözleri benimkine kilitlenmişti. "Benimle kal. Burada ol, yanımda."

"Buradayım," diye fısıldadım. "Seninleyim, Joe."

Gözlerim açık, tamamen onunkilere odaklıydı. Korkularımı zihnimin arka planına ittim ve ona olan hislerimde boğulurken bedenimin düşüncelerime üstün gelmesine izin verdim.

Birkaç saat sonra Joey yanımda derin bir uykudayken kolunun altından sıyrıldım. Odasının köşesinden sessizce kapüşonlu *sweatshirt*'üyle gri eşofmanını alıp giydim ve telefon elimde aşağı süzüldüm.

Saat sabahın üç buçuğuydu ve ev nadir bir sessizlik içindeydi. Mutfağa girdim ve sabahın erken saati olmasına rağmen aramamın reddedilmeyeceğinden emin olarak ezbere bildiğim telefon numarasını tuşladım.

"Alo?" Hattın diğer ucundan annemin uykulu sesi geldi. "Aoife. İyi misin, canım?"

Ninova

"Merhaba, anne." Mutfak kapısını arkamdan kapatıp titrek bir nefes verdim ve kapıya yaslandım. "Hayır. Değilim."

Sesi anında endişeyle doldu. "Neredesin?"

"Joey'deyim."

"İyi misin?" diye sordu. "Siz ikiniz, kavga mı ettiniz?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey değil."

"Peki." Ses tonu rahatladı. "Saat sabahın üç buçuğu, tatlım."

"Biliyorum, anne." Endişeyle tırnaklarımı kemirdim. "Ben sadece..." Acıyla dolu bir iç çektim. "Sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Uzun bir sessizlik oldu. Bunu yatak örtüsünün hışırtısı, ardından ayak sesleri takip etti. Birkaç dakika sonra, "Tamam, mutfakta yalnızım," dedi annem. "Baban yukarıda yatakta. Konuşabiliriz."

Tepeden tırnağa titreyerek zorlukla bir nefes verdim. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Baştan başla."

"Başım belada, anne." Bunu bir hıçkırık takip etti ve başımın öne düşmesine engel olamadım. "Gerçekten çok korkuyorum."

"Peki..."

Kelimeleri dudaklarımın arasından dökmekte zorlanarak başımı salladım.

"Aoife." Annem hattın diğer ucunda derin bir iç çekti, arka planda su ısıtıcısının fokurdadığını duyabiliyordum. "Nasıl bir bela bu?"

"Reglimin gecikmesi türünden bir bela," dedim boğuk bir sesle. Kayıp yere oturmuştum, endişe ve korkudan başım dönüyordu. "*Geciktim, anne.*"

"Geciktin mi?"

Başımı hafifçe salladım. "Geciktim."

Sakin bir şekilde, "Ne kadar geciktin?" diye sordu. "Birkaç gün mü? Bir hafta mı?"

Titreyerek kolumu dizlerimin etrafına dolarken, "Neredeyse on üç," dedim boğulurcasına.

"On üç gün mü?"

"Hafta."

"Aman Tanrım." Annemin aniden derin bir nefes aldığını duydum ve bu içimdeki paniğin hızla yükselmesine neden oldu. "Aoife."

"Bilmiyordum, tamam mı?" Gözlerimi sımsıkı kapatıp hıçkırarak konuştum. "Fark etmedim. Son reglim 14 Aralık'taydı, sonra Joey'yle

aramızda sorunlar oldu ve ben sadece... takip süresini kaybettim, anne. Ocak sonunda regl oldum ama normal bir regl gibi değildi. Hafif bir lekelenme gibiydi, ben de bunu hormonlara bağladım. Casey kusmanın doğum kontrol hapını etkileyebileceğini, bunun aslında regl değil yerleşme kanaması denilen bir şey olduğunu söyledi. Yeni yılın başında hastalanmıştım, anne. Yani Joey'yle birlikteyken. Gerçekten birkaç gün çok hastaydım. Özür dilerim, anne. Çok üzgünüm! Lütfen benden nefret etme."

"Senden nefret etmiyorum, tatlım. Senden asla nefret edemem." Fayanslara sürtülerek çekilen bir sandalyenin sesi kulağımda yankılandığı sırada annemin sesi çoktan yumuşamıştı. "Sadece oturup bunu biraz düşünmem gerekiyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı boş boş salladım. "Tamam," diyerek burnumu çektim. "Ne kadar zaman istersen."

"Gebelik testi yaptın mı?"

"Dört kere."

"Ve?"

Bir hıçkırıkla boğazım düğümlendi. "Hepsi pozitif."

"Ah, Aoife, canım."

"Evet." Umutsuzca omuz silktim.

"Joey'ye söyledin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Aoife, Joey biliyor mu?"

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Henüz değil," dedim yumuşak bir sesle. "Babama da söyleme, tamam mı? Kev'e veya büyükanneme de. Henüz olmaz. Joe'yla konuşana kadar olmaz."

"Peki Joey'yle ne zaman konuşmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımın düştüğünü hissettim. "Denedim ama çok korkuyorum."

"Aoife, bu senin olduğu kadar Joey'nin de sorumluluğu. Biliyorum korkuyorsun ama onun bilmeye hakkı var."

Göğsüm sıkışırken, "Biliyorum anne, tamam mı?" diye patladım. "Biliyorum. Tanrım! Cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"O iyi bir çocuk," dedi beni hemen yatıştırarak. "Gerçekten iyi, Aoife. Eğer bu yüzden ona söylemekten kaçınıyorsan, o az sayıdaki iyilerden bir tanesi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü baban ve ben o çocuğu on iki yaşından beri tanıyoruz. Joey biraz sert olabilir ama hiçbir zaman ağır işte çalışmaktan, sorumluluk almaktan kaçan biri olmadı. Bu onun doğasında yok."

Yaşlara engel olmak için gözlerimi kırpıştırıp, "Evet, anne ama bu durum farklı," diye araya girdim. "Burada bir bebekten bahsediyoruz."

"Sana sırtını dönmeyecektir," dedi annem umutla. "Bana güven. Ben senin annenim. Bu dünyaya senin için endişelenmeye getirildim ve bana reglinin geciktiğini söylediğin anda, aklımda milyonlarca farklı korku ve endişe belirdi. Fakat o çocuğun senin yanında durma isteğinden asla endişe etmedim."

"Belki de haklısındır," dedim başımı dizlerime yaslayarak. "Ben sadece... Ona söylemeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var."

Annem uzun süre sessiz kaldı, belli ki söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Sonunda tekrar konuştu. "Bak, bugün pazar. Yapabileceğimiz pek bir şey yok. Yarın sabah ilk iş olarak aile doktorunu arayacağım. Sana mümkün olan en erken zamana bir randevu alacağız ve gelecek adımlara birlikte bakacağız."

Boğuk bir sesle, "Hayır, hayır, hayır. Yapamam anne," diye bağırdım. "Buna hazır değilim."

Tartışmaya yer bırakmayan annelere has ciddi bir ses tonuyla, "Olmak zorundasın," dedi annem. "Kan tahlilinin ve tarih belirleme taramanın yapılması gerekiyor. Bir danışmanla görüşüp hastane planı yapmalısınız." Tekrar hüzünle iç çekti. "Çünkü hazır ol ya da olma, karnında kimseyi beklemeyecek bir bebek büyüyor."

"Anne."

"*Joey'yle konuş*," diye ısrar etti. "Çocukla konuş, Aoife. Söz veriyorum, bunu yaptığında kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Sende hayal kırıklığı mı yarattım?" Cesaretimi toplayıp sorduktan sonra alacağım cevaptan korkarak nefesimi tuttum.

"Hayal kırıklığına falan uğramış değilim, tatlım. Sadece *senin adına* hayal kırıklığı yaşadım," dedi nazikçe. "On sekiz yaşındasın, önünde büyük ve parlak bir gelecek var ama şimdi bu... yönünü değiştirecek. Çok hızlı büyümek zorunda kalacaksın ve ben senin bunu yaşayacağın gerçeğinden nefret ediyorum. Ancak baban ve ben her adımında yanında olacağız."

"Babam. Gerçekten mi?" Gerildim. "O çılgına dönecek, anne."

"İzin ver babanla ben ilgileneyim," diye yanıtladı. "O veya Kev ko-

nusunda endişelenmene gerek yok. Sen bizim kızımızsın, şimdi veya gelecekte yanımızda sana hep yer var." Devam etmeden önce bir an için duraksadı. "Ayrıca koşulsuz desteğim hep seninle."

"Çok üzgünüm, anne."

"Ben de, Aoife," dedi hüzünle. "Ben de çok üzgünüm, tatlım."

Aramayı sonlandırıp telefonumu Joey'nin eşofmanının cebine koymak üzereydim ki, parmaklarım küçük bir plastik torbaya değince donakaldım.

Gerilerek küçük poşeti cebimden çıkardım ve elimdeki haplara baktım. Gözlerimin ne gördüğümü anlaması kısa bir an aldı, kafamın durumun ciddiyetini kavraması ise biraz daha uzun sürdü.

Titrek parmaklarla yavaşça torbayı açıp içindekileri avucuma boşalttım. Farklı şekil ve boyutta otuz kadar küçük hap saydım. Çoğu küçük numaralarla damgalanmıştı: *512. D5. 325. M30. K9.*

Dehşet içinde hepsini tekrar torbaya doldurdum, yeniden cebime atmadan önce ağzını kapattım. *Sweatshirt*'ün kollarını dirseklerime kadar sıyırarak sırtımı mutfak kapısına yasladım. Nefesim panik atak eşiğine gelecek kadar hızlanmıştı.

Hayır.

Hayır.

Hayır, Tanrım, lütfen hayır!

Sendeleyerek ayağa kalktım, kapıyı açtım ve merdivenleri hızla tırmanıp onun odasına koştum. Korkumun beni ele geçirmesine engel olmaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kolunu yüzünün üzerine atmış, sırtüstü uzanarak uyuyan Joey'yi görünce derin bir nefes verip kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Titreyen parmaklarımla *sweatshirt*'ün etek ucundan tutarak çabucak üzerimden çıkardım ve eşofman altından tekmeleyerek kurtuldum. Eşofman altını bedenimden uzaklaştırmak için çaresizce odanın köşesine, onu bulduğum yere geri fırlattım. Ardından yatağın kenarına oturdum.

Ellerim saçlarıma dolanmış, dirseklerim dizlerime yaslı halde öne doğru eğildim. Yavaş ve derin nefesler alarak duygularımı kontrol etmeye çalıştım.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Torbaya dokunulmadığı çok açık.

O temiz.

Hâlâ deniyor.

Ninova

Panik yapma.
Her zaman yanında.
Tekrar kullanıyor olsa bilirdin.
Bunun makul bir açıklaması var.
Olmalı...

Joey uykusunda homurdanarak yanına döndü ve bana uzandı. "Molloy."

Beni tekrar kollarının arasına çekmesine ve şakağıma bir öpücük kondurmasına izin verirken titriyordum. "Hımm?"

Kollarını bedenime dolayıp arkamdan sarıldı. Uykusunda, "Gitme," diye mırıldandı. "Kal, bebeğim."

Kolunu sımsıkı kavrayarak, "Kalacağım, Joe," diye fısıldadım. "Eğer sen de kalırsan."

39
TATLI ON ALTI
JOEY

Ertesi sabah saat onu biraz geçe nihayet uyandığımda, boş bir yatak ve çocuksuz bir evle karşılaştım. Molloy'un tanıdık kargacık burgacık el yazısıyla yazılıp komodinime bırakılan not bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Selam, aygırım,

Eğer neden sana mesaj atmak yerine bunu yazdığımı merak ediyorsan, kontörüm bitti. Ah, ayrıca eğer evinin neden çamaşır suyu gibi koktuğunu ve tüm hafta için ayırdığın paranın neden şık zarflarda olduğunu merak ediyorsan, sabahın 4:00'ünden beri ayaktayım. Umarım senin için sorun değildir.

Her neyse, Sean sabah saat 6:00 civarı kalkıp odana geldi ama çok yorgun görünüyordun. Ben de seni uzun bir süredir ilk kez, gerçekten bu kadar deliksiz bir uyku çekerken görüyordum. Bu yüzden onu ve çocukları dışarı çıkarmaya, sana biraz daha yatakta uzanma zamanı kazandırmaya karar verdim.

Market alışverişini hallettik. Hepsi paketinden çıkarılıp dolaplara yerleştirildi.

Şimdi GAA sahasına gidiyoruz. Tadhg bana "çılgın yeteneklerini" göstermek, Ollie de sonrasında oyun parkına gitmek istiyor.

Onları saat 13:00 gibi, vardiyam başlamadan önce geri getireceğim.

Shan'a doğum günü hediyelerini vermeyi unutma ve ona benim adıma kocaman, yumuşacık bir 'tatlı on altı yaş' sarılması ver.

Biliyorum, gerçekten çok meşgulsün ama gece çocuklar yatınca bana uğrayabilir misin? Seninle gerçekten konuşmam gereken bir şey var.

Seni seviyorum,

Aoife. x

Not: Sakın denemeyi bırakma, Joe.

Ev pırıl pırıl, buzdolabı ve mutfak dolapları tıka basa doluydu. Bu yüzden midemin bulandığını hissettim. İyi niyetli olsun ya da olmasın, aileme bakıp yemek hazırlamak kız arkadaşımın görevi değildi. Benimdi

Ninova

ve onun bu yükü benim yerime yüklenmesine ihtiyacım yoktu. Üstelik onun bunu yapmayı neden istediğini bile anlamakta çok zorlanıyordum.

Başka bir kız olsa, taşıdığım ek yükün ağırlığını hissettiği an sıvışıp giderdi.

Ancak Molloy bunu yapmıyordu.

Hayır, gitmek yerine benim saçmalıklarımın ortasına alışveriş torbaları ve bütçeleme çözümleriyle dalıyordu. Ardından o lanet olası yükün dörtte üçüne mont ve şapkalarını giydirip o lanet olası çocuk parkına götürüyordu. Shannon'ı doğum günü kahvaltısına çıkarmam için arabasını *ve* cüzdanından yirmi sterlini bana bırakıyordu. Davranışlarına anlam veremiyordum, dahası bu davranışlarının sebebini hiç anlamıyordum.

Diğer yandan Shannon, kız arkadaşımın aşırı tuhaf davranışına hiç şaşırmamıştı. Tam aksine, benden daha büyük cesarete sahip bir kızın kontrolü ve etkisi altında olmamı tamamen komik bularak hissettiğim rahatsızlıktan keyif almıştı. Huzursuzluğumun verdiği hazla, evlilik yüzüklerinden ve sonsuzluktan bahsedip bana eziyet etmiş, hatta kız arkadaşımın ne kadar büyük bir hayranı olduğunu açıkça göstermişti.

Dün gece arka koltukta unuttuğu telefonunu vermek için Âşık Oğlan'ın evine giderken, Gibsie'den gelen aramayla Shannon'ın kibirli gülümsemesi çok uzun sürmedi.

Evet, kız kardeşimin ruh hali malikânenin önüne park ettiğimde köklü bir değişime uğramıştı. Şimdi *onun* hissettiği rahatsızlıkla keyiflenme sırası bendeydi. Arabadan inmeyi kesin bir dille reddetti, en sonunda onu inmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçip kendi haline bıraktım.

Malikânenin görkemli girişine salınarak girip etkileyici koridorun ilerisinden gelen sesleri takip ettim. Sonunda her iki çocuğu da mutfakta buldum, biraz yorgun ve oldukça akşamdan kalma görünüyorlardı.

Telefon elimde Kav'ın mutfağına girerken, "Ön kapıda bir tur rehberiniz olmalı," dedim ona. "Bu ev müze gibi."

Şık bir ocak sobasının önündeki yerinden dostça el sallayarak, "Öyle," diye onayladı Gibsie. "Burası bir malikâne."

Malikâne kelimesi gerçekten uygundu. Buranın açık gösterimi için bilet satabilirdi ve benim geldiğim yerdeki insanlar da akın ederlerdi.

"Bunun için teşekkürler." Kav ayağa kalkıp kapı eşiğinde durduğum yere kadar yürüdü. Telefonunu cebine koyarken her zamanki nezaketiyle devam etti. "O kadar yolu bunun için geldin, çok teşekkür ederim."

Omuz silktim. "Evet, yemek vaadi teşvik edici oldu."

Gün ışığında onu daha net görünce hiç istemesem de kendi görünüşümün onunkinden çok daha az çekici olduğunu kabullendim.

Bir metre seksen üç santimin biraz altındaki boyumla hiç de fena sayılmazdım ama bu herif resmen bir devdi. Annesinin ona büyütürken yedirdiği şey her neyse, benim yediğim menüden çok farklı olduğu açıkça belliydi.

Telefonunda Gibsie'yi kaydettiği isimle eğlenen bir tavırla, "Eh, Kral Klitoris çok ikna ediciydi," diye usulca ekledim. "Yemeğim nasıl gidiyor, şef?"

"Genelevdeki bir fahişeden daha hızlı, beyefendi," dedi Gibsie omzunun üzerinden. "Yumurta?"

"Ahbap." Döküm tavada birkaç domuz pastırması kızartmaya çalışan haline ve etrafındaki yağ sıçramış fayanslara şöyle bir göz atarak başımı salladım. "Ocağı annen olmadan kullanabilecek kadar büyüdün mü sen?"

"Hiç sanmıyorum," diye dürüstçe yanıtladı Gibsie. "Bu benim ilk seferim."

Yüzüne bir kez daha yağ sıçradı ve yaralı bir köpek gibi çığlık atmasına sebep oldu.

Spatulayı elinden alıp, "Kendine zarar vermeden önce şu şeyi bana ver," diye emrettim. "Siktiğimin özel okul çocukları." Uzanabildiğim sıçramış yağları mutfak havlusuyla sildikten sonra omzuma attım ve tavada parçalanan eti kurtardım. "Her şeyin sizin yerinize yapılmasına alışmışsınız."

Doğum günü pastasından bir dilim kesilmesini bekleyen bir çocuk gibi omzumun üzerinden uzanarak, "Kahretsin, Kav. Yanılmışım," diye kıkırdadı Gibsie. "Tam bir baba olan kişi buradaki herifmiş."

Bana bu kadar yakın durmasına sinirlenip, "Birkaç tabak uzat," dedim ona. Resmen üzerime hohluyordu. "Biraz da kişisel alan bırak."

"Tamam." Uzaklaşırken hâlâ kıkırdıyordu.

Ne garip bir herif.

Omzumun üzerinden Kavanagh'ya bakarak, "Bana bir iyilik yap, Kav" diye seslendim. "Yanına gidip kız kardeşimi kontrol et, olur mu?"

Anında kendine gelmiş, akşamdan kalmalık unutulmuştu. "Shannon mı?"

"Evet." Başımı sallayıp Gibsie'nin uzattığı tabağı aldım ve domuz pastırmalarını içine dizmeye başladım. "Dışarıda, arabanın içinde bekliyor."

Ninova

"Onu neden arabada bıraktın ki?" diye sordu. "Dışarısı *buz gibi*."

"Çünkü beni dinleyip içeri gelmedi," dedim sakin bir tavırla. "İstersen onu kendin içeri sokmaya çalışabilirsin ama yerinden kıpırdamıyor."

Cevap vermedi.

Çünkü kapıya koşturmakla meşguldü.

Sırıttım.

Omzuyla benimkine hafifçe dokunarak, "Dostum," diye kıkırdadı Gibsie. "Sanırım en iyi arkadaşım, kız kardeşine fena halde tutulmuş."

"Sana kişisel alan hakkında ne söylemiştim?" Ona çıkıştıktan sonra geri adım atmasını bekledim ve tavaya yumurtaları kırdım. "Ama evet, sanırım kız kardeşim de senin en iyi arkadaşına fena halde tutulmuş."

"Hadi be," diye takılırken gözleri muziplikle ışıl ışıldı. "Gençlerin aşkı eğlenceli, değil mi?"

"Hmm," dedim mırıldanarak.

"Evet, tamam. Bir uyarı, acı Joey." Kıkırdadı. "Eğer aralarında işler ciddileşirse ki, içimde çoktan öyle olduğuna dair bir his var. O zaman senin şu utangaç küçük kız kardeşinin dünyası tamamen değişmek üzere demektir."

Bu kulağıma hiç hoş gelmemişti.

Hem de hiç...

"Açıkla."

"Kav, gelgitten emin olmadığı sürece dalgaların tadını çıkarmaz."

"Tamam. Şimdi bunu *basit* bir İngilizce kullanarak açıkla."

"Pekâlâ." Gibsie sırıttı. "Kav'ın kız kardeşini istediği açık. Kız kardeşinin de Kav'ı istediği belli. Belki ortada sadece birbirlerini istemelerinin ötesinde bir şeyler de var. Kim bilir? Her halükârda, o niyeti ciddiye alınacak biri."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye onayladı. "Kav'ın dünyasıyla ilgili her şey ciddi, istikrarlı ve doğumdan itibaren seçilmiştir. Geleceği kesinleştirilip kararlaştırılmıştır ve planları önüne bir santim oynama payı bile olmaksızın konulmuştur. Yani, eğer kardeşine yer açmak için bir şeyleri yerinden oynatıyorsa, hatta onu bu planın tam ortasına oturtmayı düşünüyorsa bu bir tesadüf değildir. O ancak bir süpürge ve faraş kadar spontanedir, dostum. Eğer oraya kız kardeşinle gitmeye karar verirse, böyle bir adım atmanın artılarını ve eksilerini çok önceden bir tez haline getireceğinden emin olabilirsin. Johnny dikkatlidir, dostum. Ayrıca istikrarlıdır, bir karar verdiğinde bunu bilerek ve kalıcılığını düşünerek almıştır."

Bana söylediklerini dinlerken Gibsie'nin kendine has berbat tarzıyla bana arkadaşının, kız kardeşimi incitmeyeceğine güvenebileceğimi ve Johnny'yle birlikteyken Shannon'ın zarar görmeyeceğini anlatmaya çalıştığını hissettim.

Keyifli bir ses tonuyla, "Bu çocuk esrar içirebileceğini düşündüğün kişinin ta kendisi," diye takıldım. "Bu ciddi düşünen, öngörülebilir, spontane olmayan dev çocuk... Biggs ve senin rahatlatabileceğinizi düşündüğünüz kişi mi?"

"Kav'ın ciddi bir düşünür olduğunu söyledim." Gibsie ellerini havaya kaldırıp kıkırdadı. "Ben mi? Ben son derece spontaneyim, dostum."

"Sen çok garip birisin." Ardından onu bir kez daha spatuladan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Geri çekilir misin?"

"Neden?"

"İnsanların ensemde nefes almasını hiç sevmiyorum da ondan."

"Ensende nefes almıyordum," diye kendini savundu. "Yemek yapma becerilerini takdir ediyordum."

"Tamam, biraz uzaktan takdir et. Tercihen en az bir metre uzaktan."

"Tamam," dedi homurdanarak. "Yemekten sonra Ballylaggin'e geri mi dönüyorsun?"

"Orada yaşıyorum," diye ciddiyetle cevapladım. "Dolayısıyla, plan bu."

"Beni bir yere bırakabilir misin?"

"Nereye?"

"*Biddies*'e. Dün gece arabamı orada bıraktım."

"Tamam, sorun değil."

"Sen iyi bir adamsın," dedi tekrar fazla yaklaşarak. "O domuz pastırması da mükemmel kokuyor." Tavayı koklamak için omzumun üzerinden eğildi. "Tanrım, açlıktan ölüyorum."

Omzumu sertçe silkeleyip, "Yine aynısını yapıyorsun," diye çıkıştım. "Bana dokunma, dostum. Bir daha söylemeyeceğim."

"Ne yani?" dedi homurdanarak. "Arkadaş canlısı biriyim, yapacak bir şeyim yok."

"Ben öyle değilim."

"Ne değilsin?"

"Arkadaş canlısı."

"Ah, bundan pek emin değilim." Güldü. "Birbirimizi tanımaya fırsat bulduğumuz şu kısa zamanda gördüğüm kadarıyla, bence iyi arkadaş olabiliriz."

Ninova

Ona dik dik bakıp, "Bu *asla* olmayacak," diye uyardım. "Doğruyu söylemek gerekirse sen karakteri beni inanılmaz derecede tedirgin eden, deli, zengin bir pisliksin." Ocağın altını kapatarak yiyecek dolu iki tabağı aldım ve mutfağın ortasındaki ada tezgâhın üzerine bıraktım. "Bu arada ben de çabuk sinirlenen, hayatında senin gibi birini idare edecek sabra veya mizaca sahip olmayan bir pisliğim."

Bana çatal uzatarak, "Bence yanılıyorsun," dedi Gibsie. Ardından yanımdaki tabureye oturdu. "Bence birbirimizi sevebiliriz."

Ona boş boş baktım. "Sen bir *ucubesin*."

"Ah, rahat ol." Kıkırdadı. "Kardeş gibi demek istemiştim."

"Benim zaten dört kardeşim var," dedim kuru bir sesle. "Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Gördün mü?" Domuz pastırmalarının birini ikiye bölüp ağzına atarken güldü. "Bak, bana ailenden bahsetmeye başladın bile. Bağ kuruyoruz."

Çatalı kızarmış yumurtama saplayarak, "Bağ falan kurmuyoruz," diye itiraz ettim. "*Hiçbir zaman* kuramayacağız."

Neyse ki, Kav tam o sırada mutfağa girmiş ve küçük kız kardeşimi de yanında getirmişti.

"Hey, küçük Shannon. Seni içeri getirmeyi başaran Johnny miydi, yoksa benim muhteşem yemeklerimin kokusu muydu?" diye şaka yaptı Gibsie.

Sadece arkadaş olarak nitelendirdiği bir adamın yanına fazlasıyla sokulurken, "Yağmur yağıyor," dedi Shannon mırıldanarak.

Karşımdaki garip tiple sohbet ederken, Kavanagh'nın kız kardeşimin üzerine titreyişini izledim. İtiraf etmeliydim ki, bugüne kadar onun yüzünde gerçek bir gülümseme oluşmasını sağlayan tek kişiydi.

Shannon'ın boyu, çocuğun ancak göğüs kafesine kadar uzandığından yan yana çok tuhaf görünüyorlardı. Birbirlerinden dünyalar kadar uzak ve taban tabana zıttılar ama birbirlerine bakışlarındaki anlam, ikisinin de küçük detayları zerre kadar umursamadığını açıkça gösteriyordu.

Evet, aralarındaki cinsel çekimi buradan bile hissedebiliyordum. Neredeyse Shannon'ın üzerinden yayılan o korkunç ıslak köpek kokusu kadar yoğundu. Görünüşe bakılırsa dışarıda Kavanagh'nın köpekleri tarafından yere serilmişti.

Onlarla biraz daha dalga geçmeye karar verip Âşık Oğlan'a, Shannon'ın ödünç alabileceği bir kıyafeti olup olmadığını sordum. Her hafta

yetişkin adamları yere seren bir çocuğun, kız kardeşimin yanında yüzünün kıpkırmızı olmasını izlemek gerçekten komikti.

"Johnny, o burada duş alabilir, değil mi?" diye sordu Gibsie. Gözümüzün önünde yaşananlardan o da en az benim kadar eğleniyordu.

Gözleri fal taşı gibi açık ve yüzü kırmızı bir halde, "Ne?" diye bağırdı Shannon.

"Evet, sanırım," diye yanıtladı Kav ve devam etmeden önce birkaç kez boğazını temizledi. "Eğer isterse."

"İyi fikir," diye araya girdim. "Eve arabayla dönebilmen için o ıslak köpek kokusunu üzerinden atman gerekiyor."

"Ben kokmuyorum."

"Leş gibi kokuyorsun," dedik ikimiz aynı anda.

Âşık Oğlan hemen imdada yetişti. "İkiniz de çıkıp gidin ve onu rahat bırakın," diye bizi uyardı. "Hiç de kötü kokmuyor."

"Kokusunu almıyorsun çünkü bağışıklığın var," dedi Gibsie. "O itin her gece yatağında uyumasına izin veriyor."

Johnny öfkeyle gözlerini kıstı. "Köpeğime bir daha it dersen o tavayı sana yediririm."

Gibsie ellerini havaya kaldırıp güldü. "Tüm samimiyetimle özür dilerim, dostum. Kıymetli köpeğine hakaret etmek istememiştim."

Başını kaldırıp Kav'a tamamen kusursuzmuş gibi bakarak, "Bunun için çok üzgünüm," dedi Shannon. "Senin evinde duş almak zorunda değilim..."

Gibsie'den cesaretlendirici bir kıkırdama gelince, "Ah, evet. Kesinlikle zorundasın," diye araya girdim. "Aoife'nın arabasına bu şekilde binmeyeceğini söylerken ciddiydim. Bu halinle ancak seni arabanın arkasında çekerek götürebilirim."

Kız kardeşimin elini tuttu ve birlikte koridorun ilerisinde gözden kaybolmalarından önce, "Tanrı aşkına," diye homurdandı Kav.

"Bu harikaydı." Gibsie memnuniyetle iç çekti. "Muhtemelen orada altına sıçıyor çünkü bu onun somut planının bir parçası değildi."

Dudaklarımda gönülsüz bir gülümseme belirdi ve başımı sallayarak tabağımdakileri bitirmeye odaklandım. "Peki sen ve arkadaşının kız kardeşi arasında ne var?"

"Kim?" diye sordu. "Claire mi?"

Başımla onayladım.

En ufak bir utanma emaresi göstermeden, "O benim nişanlım," dedi ciddiyetle.

"Ne?"

"Bu doğru." Gözleri kocaman açılmıştı ve samimiyet doluydu. "Biz nişanlandık."

"Ne zaman?"

"O dört, ben de altı yaşındayken ona evleneceğimize söz verdim."

"Yani bir çocukluk sözüyle hayatını birine mi bağladın?"

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkti. "Ben sözümün eriyim."

Ona merakla baktım. "Açıkla."

"Hugh ve ben sadece erkeklerin gittiği St. Paul'de birinci sınıftaydık, Claire şehrin diğer ucundaki karma okula gönderilmişti."

Başımı sallayıp, "Kutsal Kalp İlkokulu," diye tamamladım. "Shannon ve ben de oraya gitmiştik."

Sevgiyle gülümseyerek, "Daha dünmüş gibi hatırlıyorum," dedi Gibsie. "Claire'in anaokulundaki ilk günüydü ve eve gözyaşları içinde gelmişti. Yolun sonunda otobüsten indiğinde ben ön bahçede Hughie'yle top oynuyordum. Garaj yolundan bize doğru koşarken görebildiğim tek şey sağa sola savrulan sarı buklelerdi."

"Neden ağlıyordu?"

"Görünüşe göre, anaokulundaki büyük çocuklardan biri ona kız arkadaşı olması gerektiğini söylemiş." Gibsie başını geriye atıp güldü. "Onun kız arkadaşı olmayı kabul etmeyince çocuk saçını çekmiş ve sınıftakilere onun sümüğünü yediğini söylemiş."

"Küçük pislik." Kıkırdadım.

"Çok üzgündü, dostum." Gibsie sırıttı. "Yemin ederim, hayatında öyle bir perişanlık görmemişsindir."

"Ağabeyi ne yaptı?"

"Hughie ona, o çocuğa 'defol git' demesini söyledi."

"Sanırım sen aynısını yapmadın, değil mi?"

Gibsie gözleri yaramazlıkla parlayarak bana cevap vermek üzereydi ki, Kav öfkeli ifadesiyle mutfağa daldı.

"Bir sorum var, Atıcı Joey."

Sesindeki o küçümseme tonu anında sinirlerimi bozdu. "Sor bakalım, Bay Ragbi."

"Bize bir dakika verir misin, Gibs?" diye çıkıştı ve ahmak arkadaşının hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izledi. "Şimdi." Kollarını göğsünde kavuşturarak bana öfkeyle baktı. "Kız kardeşine el kaldıran kim?"

Lanet olsun.

Bugüne kadar hiç kimse bana böyle açık bir soru sormaya cesaret edememişti. Kimse sormamıştı çünkü karışmak istememişlerdi, hatta soranlar bile gerçeği duymaya niyetlenmemişti. Hatırlayabildiğim kadarıyla durum hep böyleydi. Öğretmenler, antrenörler, komşular... hatta *gardaí* bile bilmek istememişti.

Hayatımızda bu konuya derinlemesine inmeye, daha ileri gitmeye zaman ayıran tek kişi Molloy olmuştu.

Şimdiye kadar.

Alışkın olduğum şekilde geri adım atmadan, "Evet, beni duydun," diye zorlamaya devam etti Kav. "Cuma günü onu okulda elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş kusarken buldum. Ona bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sorunu düzeltmek istiyorum."

"Neden?"

O mükemmel, terbiyeli dış görünümünü kaybedip, "Çünkü kimse ona zarar veremez!" diye hırladı. "Lanet olsun!"

"Sana ne söyledi?"

"Oyuncakların üzerine düştüğünü söyledi." Ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırdı. "Şu lanet olası *Legolar.*"

"Shannon öyle olduğunu söylüyorsa, öyledir."

Elini kaldırıp öfkesini kontrol etmeye çalışsa da sükûnetini tamamen kaybetti. "Hayır, *hayır!*" Bu çok aşina olduğum bir şeydi. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Bu izleri ilk görüşüm değil. Ona *ne oluyor?*"

Sandalyemde arkama yaslanarak kız kardeşimin hayatına ve potansiyel olarak hepimizin hayatına sızmış olan çocuğu inceledim. Karşımda durmuş, benden veremeyeceğim cevapları istiyordu.

Sesindeki çaresiz ton içimde bir yerlere dokunmuştu.

Çünkü o tonu biliyordum.

O çaresizliği biliyordum.

Bunu her gün hissediyordum.

İçindeki çaresizlik ve hayal kırıklığı birbirine karışırken, "Kız kardeşinin canını kim yakıyor?" diye tekrarladı.

Bu herif kardeşimi önemsiyordu.

Hem de çok önemsiyordu.

"Okulundaki şerefsizler mi?" diye ısrar etti. "Onlar mı? O kızlar mı?" Sesi titredi ve sormaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Kendine zarar mı veriyor?" Mavi gözleri çelik gibi sertleşmişti. "Ona sen mi zarar veriyorsun?"

O an yapabileceğim tek şey kaşımı kaldırmaktı. Tüm bunları yüzüme söylemeye cesaret etmişti ve bu kadar korkunç bir suçlama karşısında hâlâ kan dökmeye başlamadıysam, bunun tek nedeni kız kardeşime olan hislerinin yüzünden okunuyor olmasıydı.

"Dostum, konuşmaya başlasan iyi edersin çünkü ağabeyi olman umurumda değil, birazdan o kıçını tekmeleyeceğim."

Deneyebilirdi.

Johnny Kavanagh fiziksel olarak avantajlıydı ama böyle bir evde büyümüş, onun gibi dengeli ve aklı başında bir adamın, benim gibi hayatta kalmak için dövüşmek zorunda kalmadığını hissediyordum.

O bir prens gibi yetiştirilmişti. Ailesinin evinin duvarlarını sayısız portresi ve fotoğrafı süslüyordu. Bense cehennemde doğmuş, sokaklarda büyümüştüm.

Benim geldiğim yerde hayatta kalmak için avcı içgüdüsüne sahip olmak şarttı. Bu da bir kavgada ne kadar dezavantajlı olursam olayım, pes etmeyeceğim anlamına geliyordu. Bana geri adım attıracak ya da pes etmemi sağlayacak *tek şey* kalbimin durmasıydı. Eğer benimle kapışmayı planlıyorsa, beni öldürmeye hazır olmalıydı çünkü ben asla pes etmeyecektim.

Ne babam için.

Ne onun için.

Ne de bu dünyadaki herhangi bir şerefsiz için.

Tehditkâr davranışlarını tetikleyen şey, kız kardeşime duyduğu içten endişeydi. Tam da bu gerçek şimdiye kadar hiç duyulmamış şekilde sakin kalmamı sağlamıştı. İçimin derinliklerindeki bir ses bana böyle yapmamı söylüyordu.

O düşman değildi.

En azından bugün değildi.

"Shannon'la bunu konuşman gerekecek," dedim sonunda. "Sana istediğin cevapları veremem."

"Evet, *verebilirsin*," diye tersledi. Gözleriyle konuşmam için yalvarıyordu. "Sadece ağzını açıp *konuşman* gerekiyor!"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yapamam ve yapmayacağım. Eğer sana yeterince güveniyorsa, sana anlatacaktır. Söylemek istemiyorsa söylemez. Her iki durumda da, bu kararı vermek bana düşmüyor."

"Sana *düşmez* de ne demek?" Çok öfkeli görünüyordu. "Bu ne demek şimdi?"

"Tam olarak nasıl duyduysan öyle," diye çıkıştım. "Bu kararı vermek bana düşmez. Ama seni temin ederim ki, kız kardeşime asla elimi sürmem. Ya da başka bir kadına."

"Burada neler döndüğünü bilmek istiyorum, Lynch. Eğer zorbalık ya da bunun gibi bir şeyle karşı karşıya kalıyorsa, ona *yardım* edebilirim. Bana *anlatırsan* bunu düzeltebilirim."

"Bunu sen mi *düzelteceksin?*"

"Onun için mi?" Başını kararlılıkla salladı. "Kesinlikle."

"Ondan hoşlanıyorsun." Başımı yana eğerek onu inceledim. "Belki de hoşlanmaktan daha fazlası."

Bunu inkâr etmedi.

Güzel.

Hanesine bir artı daha.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," diye gerekçelendirmeye çalıştı. "Bilmek zorundayım."

Belki de arkadaşı, bu çocuğun Shannon'a bağlı kalacağı konusunda haklıydı. Söylediklerinde kesinlikle kalıcılığa dair izler vardı.

"Bak, sana anlatmayı çok isterdim," dedim ona. "Sana karşı her şeyi açıkça ortaya dökmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Bunları söylerken hepsinin benim gerçeğim olduğunu fark ettim. Çünkü içimde bir şey olmuştu, tuhaf bir şekilde değişmişti ve yalan söylemekten yorulmuştum.

Saklamaktan...

Sürekli arkamı ve kardeşlerimin arkasını kollamaktan...

Bu yaşanacak bir hayat değildi ve artık böyle yaşamak istemiyordum.

Aslında hiç istememiştim.

"Bunu yapmamı istemez," diye açıklamaya çalıştım. "Birinin bu durumu öğrendiğini düşünürse ölür. BDO'da başına gelen onca şeyden sonra, Tommen'da temiz bir sayfa açmak *istiyor*. Ben de onun için bunu istiyorum."

Söylediklerimi tamamen yanlış anlayıp, "Yani birisi ona zorbalık yapıyor," dedi Kav. Bu düşünceden çok rahatsız olmuş görünüyordu. "Tommen'dan biri mi?" Başını sallarken düşünceli görünüyordu. "Ya da eski okulundan?"

Derin bir iç çektim. "Dinle, Kavanagh. Eğer onun kafasında neler döndüğünü öğrenmek istiyorsan, buna uygun hareket et."

"Buna uygun olarak hareket et mi?" Bana dik dik baktı. "*Neye* göre hareket edeyim?"

Ne demek istediğimi kesinlikle anlıyordu. Bunu umutsuzca istediği belli olsa da gerçekten içeride olacaksa, Shannon'dan alması gereken bir onay vardı.

Bunu ona ben veremezdim. Her ne kadar anlaşılması güç yanım bunu yapmayı deli gibi istiyor olsa da...

Uzun zamandır kendimi korumaktan vazgeçmiş ve yıllarca kardeşlerimi korumakta başarısız olmuştum. Buna rağmen onlar için doğru olanı yapmamış olma ihtimalini güçlükle kabullenmeye başlıyordum.

Sessiz kalmak doğru şey değildi.

Belki babam kafama çok vurmuştu, belki de Molloy aklıma girmişti. Fakat ağzımı kapalı tutmak bence kardeşlerimi korumaktan çok ebeveynlerime imkân sağlamak gibi görünmeye başlamıştı.

Yine de Darren'ın yaşadığı istismarın anısı beni hâlâ zincire vuruyordu. O korku içimde öyle derinlere işlemişti ki dilim çözülmüyordu.

"Sen akıllı bir çocuksun," demekle yetindim. "Bunu anlayacaksın."

Kav başını tekrar salladı. "Ben..."

Telefonum bir anda çalarak araya girdi. Hemen cebimden çıkardım ve ekranda yanıp sönen ismi görünce endişeden kalbim sıkıştı.

Babam.

İçim öfkeyle doldu. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp Kav'ı ağzını kapalı tutması için uyardım, ardından aramayı cevaplayarak telefonu kulağıma koydum.

"Joey, benim."

"Ne *bok* istiyorsun?" diye homurdandım. Benim numaramı arayabileceğini düşünmesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Sesini duymak bedenimdeki tüm tüylerin ürpermesine neden oldu. Kulağa ayık gelmesi umurumda değildi. Bu adama dair her şey, sarhoş olsun ya da olmasın tüylerimin ürpermesine yetiyordu.

"Eve dönüyorum, haber vermek için aradım..." dediğini duyunca neredeyse oturduğum tabureden düşüyordum.

Mutfakta volta atarken, "Hayır, sana söylendi," diye sözünü kestim. Sakin kalmaya çalışıyor, patlamamak için kendimi zor tutuyordum. *Sana eve dönmenin mümkün olmadığı söylendi.* "Geri dönüş yok."

"Geçen gece olanlar bir hataydı," dedi düz bir ses tonuyla. "Anneni incitmek istemedim. Anlık bir öfkeydi. Anlarsın."

Annemi incitmek istememiş miydi? Ben mi *anlardım?* Peki ya Shannon? Yüzüne yumruk attığında onu incitmek mi istemişti? *Tabii ki* öyle olmuştu. Hayatımız boyunca defalarca yaptığı bir şeyi istemeden yaptığını düşünmek resmen delilikti.

"Ne kadar üzgün olduğun sikimde değil."

"Çeneni kapat da beni dinle..."

"Hayır!"

En son oturup onun kendini tüm hatalarından aklamaya çalışmasını dinlememin üzerinden sekiz yıldan fazla zaman geçmişti. Her gün oturup yemek yemeye zorlandığımız masanın üzerinde anneme acımasızca tecavüz ettiğini görüşümüzden kısa bir süre sonraydı. Annemi korumak için acınası bir çabaya girişmiş, ona *hurley* sopasıyla saldırmıştım. Çıkan kavga o kadar gürültülü ve şiddetliydi ki, komşular *gardaî*'yi aramıştı.

Sonuç olarak sosyal hizmet görevlileri çağrılmıştı. Ben de korumaya çalıştığım kadın tarafından hâlâ evimizde duran o masaya oturmaya ve parmağındaki yüzüğün, tacizcisine onun hem bedeni hem de zihni üzerinde hâkimiyet kurmaya hakkı olduğuna dair ikna edici hikâyesini dinlemeye zorlanmıştım.

Anlatılanların saçmalık olduğunu söylediğimde babam bana, küçük bir çocuğun devlet korumasına girdiğinde başına neler geleceğini en ince ve çarpıcı detaylarına kadar sıralamıştı.

Çalışkan ve vicdanlı bir evlat olan, acıyı bizzat çeken Darren bu uyarılardan muaf tutulmuştu. Shannon ve küçük oğlanlar da öyle...

Ama ben muaf değildim.

Ailenin yüz karası muaf olmazdı.

Ninova

Ben bir yüktüm.

Beceriksiz olandım.

Ben o gün çocukluğumu kaybetmiştim.

Zaten öncesinde de çocukluğumu pek yaşamamıştım ama o gün sahip olduğum masumiyet, içimde kalan son umut kıvılcımları ve hayallerim bir anda söndürülmüştü. Hem ruhum hem de bedenim bir daha insanlara güvendiğimi hayal bile edemeyeceğim kadar derin bir yara almıştı. Ağzımı kapalı tutmamam durumunda bana ne olacağı, daha da kötüsü Shannon ve Tadhg'a neler yapılabileceği ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Korkutulmuştum, baskı altında ezilmiştim ve tam da bana öğretildiği şekilde, iyi bir asker gibi açıkça yalan söylemiştim.

İşin en berbat yanı, o zamanlar göremediğim bir şeyi şimdi yeni yeni görüyordum. Onlardan biriyle aynı evde *yaşarken* o çocukları tecavüzcülerden koruyabileceğimi sanmıştım. Çünkü o buydu. O lanet olası bir *tecavüzcüydü.*

Yaptığı şeyler...

Sebep olduğu acı...

Mahvettiği hayatlar...

Hayır, o adamın ağzından çıkan tek bir bahaneyi bile *asla* dinlemeyecektim.

"Annen hastanede," dedi babam. Böylece beraberinde büyük bir panik dalgasıyla düşüncelerimi içinde bulunduğumuz ana geri getirdi. "Geçen gece kanaması oldu. Kötü bir kanama."

Telefonu o kadar sıkı tuttum ki, eklemlerimdeki derinin çatlayacağından korktum. "O *nerede?*"

"Sağır mısın, Joey? Sana onun hastanede olduğunu söyledim," diye kükredi. "Görünüşe göre plasental ayrılma olmuş."

Aman Tanrım. Başım dönerken elimi alnıma bastırdım. "Bu ne zaman oldu?"

"Cuma gecesi," dedi en kötü korkularımı doğrulayarak. "Hastaneye gelip yanında olmam için beni aradı."

Kalbim sıkıştı. O hastanede kan kaybederken ben anneme orospu diyordum.

"Kanama yüzünden hastaneye gitmiş ama onu muayene ederlerken suyu gelmiş," diye ekledi. Sesi hayatında ilk kez gerçekten insani geliyordu. "O, ah... kanaması çok kötüydü, bu yüzden onu ameliyathaneye al-

dılar. Danışmanı, çok sayıda doğum yapmış yaşça büyük kadınlarda bunun olabileceğini söyledi. Annen, Tadhg'da sezaryen doğum yapmıştı."

"Peki ya bebek?" dedim zorlukla.

"Ne olduğunu düşünüyorsun, ahmak?" diye çıkıştı. "O tabii ki öldü. Elimden daha büyük değildi."

Aman Tanrım.

"O mu?" Bacaklarımın titrediğini hissettim, boğazım düğümlendi. "*O mu?*"

"Onu ne olarak adlandırmamı istiyorsun ki... erkek kardeşin mi diyeyim?"

Demek erkekti.

Bir erkek kardeş daha...

Tanrım.

"Ölüp gitti işte, bu kadar basit," dedi babam sertçe. "Değiştiremeyeceğimiz bir şey için canımızı sıkmanın anlamı yok."

Onun ne demesini istediğimi bilmiyordum ama bebeğe "o" demesi bana kendimi fiziksel olarak hasta hissettirmişti.

"Annen perişan halde," diye konuşmasına devam etti. "Onu taburcu ediyorlar ama hastaneden ayrılmıyor. Onu bırakmak istemiyor." Hayal kırıklığıyla dolu bir nefes verdi.

Bebeğe "o" diye hitap etmeyi bırak. İçimden haykırmak geldi ama yanımdaki kişi bunu yapmama engel oldu. "Ne söylememi bekliyorsun?"

"Öncelikle o hüzünlü ses tonundan kurtulabilirsin," diye çıkıştı. "Neden üzülüyorsun ki? Onun gelişinden zaten mutlu değildin."

"Neden mi *üzülüyorum?*" Tiksintiyle başımı iki yana salladım. *Ciddi* miydi bu?

"Onun bir bebek sahibi daha olmasını istemiyordun, şimdi ortada bebek falan yok," dedi suçlayıcı bir tonda. "Bu sana yaradı, oğlum. Dolayısıyla dürüst olsan iyi olur."

Evet, başka çocuk sahibi olmalarını istememiştim ancak bu annemin bebeğini *kaybetmesini* istediğim anlamına gelmiyordu.

Küçük erkek kardeşimin *ölmesini* istememiştim.

Bunu *asla* istemezdim.

Yine de kendimi tutamayıp, "Bu lanet olası bir rahatlama, işte doğrusu bu," diye öfkeyle fısıldadım. Onun düşündüğü nedenlerden olmasa da söylediklerimde ciddiydim.

Bebek, evimiz olan cehennemin eşiğinden geçirilmenin acısından kurtulmuştu. Bebek, babamızın tokadının yakıcılığını veya annemizin duygusuzluğunun acısını asla hissetmeyecekti. Korumam, endişelenmem, besleyip büyütmem gereken kardeş sayısı bir tane az olacaktı. Tam aksini yapacakmışım gibi davranırsam yalancı olurdum.

Hamilelik konusunda ne kadar kızgın olsam da bu onu diğerlerini sevdiğim gibi sevmeyeceğim anlamına gelmezdi. Onu da kucaklayabilmek için kalbim genişler, kollarım biraz daha uzardı.

"Buraya gelmeni ve annenin aklını başına toplamasını sağlamanı istiyorum," diye devam etti babam. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Baskı altında zihninin nasıl dağıldığını. Şu anki gibi gerçeklerden uzaklaştığında, sen onu geri getirmeyi hep başardın."

"Tamam," dedim gergin bir sesle.

"Şehirdeki St. Finbarr's'dayız. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, birazdan oradayım."

Rahatlamış bir iç çekişle, "Harika," dedi babam. "Çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece ağlayıp sallanıyor ve bu ruh halindeyken onu idare edemem."

Kavanagh'nın beni bir şahin gibi izlediğini fark edince haykırma isteğimi bastırarak, "Geleceğimi söyledim, değil mi?" diye çıkıştım. "Orada *olacağım*."

"Ne zaman?" Babam üstelemeye devam etti. "Ne kadar hızlı gelebilirsin? Şaka yapmıyorum, evlat, ona karşı sabrım tükenmek üzere. Eve dönüp tıraş olmak ve duş almak istiyorum. Burada oturup önündeki kutuya bakarak ağlamasını seyredemem."

"Yoldayım."

"Aferin, evlat," dedi onaylayan ses tonuyla. "Çabuk ol..."

Uyuşmuş bir şekilde telefonu kapatıp cebime geri koydum ve Kavanagh'ya baktım. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmen mi?" diye sordu. "Nereye?"

Kafam tamamen karışmış halde, "Gitmem gereken bir yer var," diye mırıldandım.

Kapının önüne geçerek, "Dur bakalım," diye uyardı. "Kız kardeşin yukarıda, benim banyomda."

"Evet." Başımı iki yana sallayıp acı dolu bir nefes verdim. "Onu benim için burada tutmanı isteyeceğim."

"Tutmak mı?" Bana sanki aklımı kaybetmişim gibi baktı. "Kız kardeşini burada *tutmamı* mı istiyorsun?"

"Aynen öyle söyledim, tamam mı?"

Öfkeyle, "Hiçbir şey söylemiyorsun," diye homurdandı Kav. "Asıl sorun da bu zaten. Hiçbir şey anlatmıyorsun!"

Soğukkanlılığımı kaybederek, "Sana söyledim," diye çıkıştım. Bu saçmalık için zamanım yoktu. "Sana Shannon'a *sormanı* söyledim!"

"Ne yani?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, "Onu burada mı bırakacaksın?" Alternatifi düşününce bu karar çok daha iyiydi. "Ne kadar süreyle?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Evet, lanet olsun bilmiyorum," diye bağırdım. Onun saçmalıklarına tahammülüm kalmamıştı. "Bu sorun olur mu?"

"Burada kalmasında bir sorun yok," dedi Kav hızla. "Onu burada bırakıyor olman sorun, ona ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Tamam," diye öfkeyle bağırdım. "Kız kardeşime *babamızın* aradığını söyle. *Annemizin* cuma gecesi düşük yaptığını ve şu anda birlikte hastaneden eve döndüklerini ilet."

Kav geri çekilme inceliğini gösterdi. "Lanet olsun."

İtip yanından geçerken, "Hiçbir boktan haberin yok," diye söylendim. Koridordan aşağı yürüyerek ön kapıyı açtım. *En ufak bir fikrin bile yok.*

"Onu doğrudan eve getirmemi ister misin?" Peşimden geldiği sırada öfkesi geçmiş, yerini garip bir sempati almıştı. *Siktir.* Gösterdiği anlayışı istemiyordum. Buna ihtiyacım da yoktu. "Yoksa anneni görmesi için hastaneye mi götüreyim..."

Dönüp ona bakarak, "Onu burada tutmanı istiyorum, lanet olsun!" diye haykırdım. "Bunu yapabilir misin, Johnny Kavanagh?" Gözlerine öfkeyle bakarken giriş kapısını sıkıca tuttum. "Kız kardeşime benim için göz kulak olabilir misin?" *Yoksa seni tamamen yanlış mı anladım?*

"Evet." Başını eğip sertçe onayladı. "Olabilirim."

"İyi." Aynı şekilde karşılık verdim. Cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım. "Onu ne zaman alabileceğimi konuşmak için seni ararım." Sadece... sadece ben arayana kadar onu burada *tut*, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemeden telefonu alıp numarasını rehberime ekledi.

Başımı sallayarak telefonu cebime geri koyarken, "Gussie, eğer araban için şehre götürmemi istiyorsan ben çıkıyorum," diye seslendim.

Oturma odası kapısından başını uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Doğru düşünemeyecek kadar perişan halde arkamı dönüp uzaklaştım. Ayaklarım bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Bir şekilde çakıl taşlarının üzerinden güçlükle yürüdüm ve Molloy'un arabasının sürücü koltuğuna yığıldım.

"Gibsie."

Yanımdaki koltuğa oturuşunu izledim. "Ne?"

Emniyet kemerini takarken cebinden bir sigara paketi çıkardı. "Adım... Gibsie. Gussie değil."

"Tamam, peki. Gibsie." Motoru çalıştırdım ve benim için yakıp uzattığı sigarayı minnetle kabul ederek bahçeden hızla çıktım. "Teşekkürler."

Kendine de bir sigara yakıp, "Bir şey değil, dostum," dedi. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Omuz silkerek ekledi, "Ne yazık ki sadece nikotin."

"Şimdilik yeterli."

"Şimdilik," dedi şakacı ses tonuyla.

Bu düşünceyle birlikte içimdeki çaresizlik ve ihtiyaçtan kaynaklanan o ilkel dürtü çirkin yüzünü gösterince, "Evet," dedim sertçe. "Şimdilik."

40
KÜÇÜK ALFA
AOIFE

Küçük Lynchlerle vakit geçirmek, şaşırtıcı bir şekilde kafamın içinde örülmüş endişe ağlarını temizlemekte harikalar yaratmıştı.

Üçünün en büyüğü, erkek arkadaşımın geçmiş yıllarda yaşayan ve nefes alan bir kopyasıydı. Ortanca olan konuşma konusunda bana taş çıkarabilirdi. Ailedeki bebeğe gelince... Tanrım, Sean inanılmayacak kadar tatlıydı.

Ollie'nin sonsuz hayal gücüyle dolu sorularını cevaplarken ve başparmağını emen üç yaşındaki tatlı çocuğu sarıp sarmalarken, kendi sorunlarımı düşünmeye ya da bunlara kafa yormaya vaktim olmadı.

Tadhg'ın dalgalar halinde gelen ergenlik öncesi alfa erkek tavrı gerçekten etkileyiciydi. Eğer bu kadar huysuz ve sürekli laf sokan ufaklıkları idare etme konusunda birinci sınıf onur derecem olmasaydı, kendimi bunalmış hissedebilirdim.

Küçük Alfa sonunda -elbette isteksizce- karşı konulamaz zekâma ve cazibeme boyun eğerek bana ağabeyinin kopyası olduğunu gerçekten kanıtladı. Tabii topa vurabilme becerimin de buna katkısı olmadığı söylenemezdi.

Saat birden biraz önce eve döndüğümüzde, bir savaş çıkması durumunda kendime üç küçük müttefik kazandığımdan emindim. Güne gölge düşüren tek şey, Joey ve Shannon'ın henüz dönmemiş olmalarıydı.

Joey'yi aramak için kontörüm yoktu. Tadhg ve Ollie bir süre kendi başlarına idare edebilecek olsalar da onları bakıma muhtaç üç yaşındaki bir çocukla tek başlarına bırakmaya vicdanım el vermezdi.

Joey'nin ev telefonu sadece gelen aramalara açıktı. Sonunda saat bire çeyrek kala, yan komşunun kapısını çalıp saat 14:00'te başlamam gereken vardiyam için işyerini aradım ve izin aldım. Ayrıca Fran'in telefonundan Joey'yi de aradım ama doğrudan sesli mesaja düştü.

Başta bu beni çok endişelendirmedi. Fakat o şerefsiz babaları televizyonu da yanında götürdüğü için Joey'nin odasında oğlanları eğlendire-

Ninova

cek bir müzik ararken, hap torbasının cebinde durduğu eşofman altının kaybolduğunu fark edince hemen fikrimi değiştirdim.

Belli ki Joe sabah evden çıkmadan önce onu giymişti. Bu da şu anda her neredeyse cebinde kendi saatli bombasıyla dolaştığı anlamına geliyordu.

Hepimiz mutfakta *Bloodhound Gang*'in *The Ballad of Chasey Lain* şarkısı eşliğinde zıplayarak dans ediyorduk. Elbette bu, ağabeyinin aşırı müstehcen müzik koleksiyonunun bir sonucuydu. Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Ben iyi bir dansçıyım, değil mi?" diye sordu Ollie.

Evet, ben gerçekten harika bir çocuk bakıcısıydım.

"Hem de çok iyisin, Ols." Küçük çocuk kimse izlemiyormuş gibi dans ederken güldüm. Neyse ki, o ve Sean şarkı sözlerinin anlamından büyük bir saflıkla habersiz görünüyordu. Mutfakta dönüp durmakla o kadar meşgullerdi ki, başka hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Bu sırada Küçük Alfa mutfak masasında oturduğu yerde gülmekten kırılıyordu. Kardeşinin kolasını yudumlarken Tadhg şarkı boyunca birkaç kez neredeyse boğulacak gibi oldu.

Şarkı bitince Ollie oturma odasına koştu ve elinde bir CD'yle geri döndü. "Durun, aklıma bir şarkı geldi. Buldum!" CD'yi mutfaktaki küçük müzik setine yerleştirerek, "Bu annemin müziği," diye gururla açıkladı. "Bayılıyorum."

Çok geçmeden *Loretta Lynn*'in *The Pill* şarkısı hoparlörden yayıldı.

Elini alnına vurarak, "Ah, Tanrım," diye inledi Tadhg. "Cidden mi, Ols?"

"Hı-hı." Ollie şarkıyı kelimesi kelimesine söylemeye ve Sean'ın küçük ellerini tutup mutfakta dans etmeye başladı. "Annem bu şarkıyı bize söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ya," dedi Tadhg bilmiş bir tavırla. "Çoğu çocuk, küçükken ninni dinler." Başını sallayarak müzik setini işaret etti. "Bizde de bu var."

"Eh, ne yapalım."

"Joe bu albümü ona birkaç yıl önce Anneler Günü'nde vermişti. Bence o şarkıyla anneme bir şeyler anlatmaya çalışıyordu," diyerek sırıttı.

Çok uygunsuz, hatta biraz ikiyüzlüce olduğunu bilsem de yüksek sesle güldüm.

Tadhg kurt gibi sırıtarak masadan kalktı ve CD'yi değiştirmek için müzik setine ilerledi. Birkaç dakikalık arayıştan sonra *Bowling for Soup*'un *Girl All the Bad Guys Want* şarkısında karar kıldı.

"Bu senin için, sarışın," dedi arsız bir tavırla bana göz kırparak.

Aman Tanrım.

Boğuk bir kahkaha attım.

Küçük Alfa'nın hareketleri tartışılmazdı.

Ninova

41
SENİ EVE GÖTÜRMEK İÇİN BURADAYIM JOEY

"Tanrıya şükür, geldin." Babam beni hastane koridorunda karşıladı. Bir elinde kâğıtlarla dolup taşan bir dosya, diğerinde ise annemin kıyafetleri olduğunu düşündüğüm bir poşet vardı.

"Onunla baş edemiyorum, Joey, oğlum. Yapamıyorum." Varlığımdan duyduğu rahatlamayı göstermek için yaptığını düşündüğüm bir hareketle elini omzuma koydu ama bende sadece derimi yüzme isteği uyandırdı. "Üzgün olduğunu biliyorum ama bu kadar ağlamak ve bunu devam ettirmek doğru değil."

Elini sertçe iterek; "Evet, tabii... bunu kabulleneceksin lanet olası," diye çıkıştım. "Çünkü onu hamile bırakan sensin. O senin sorumluluğunda, baba. Bu halde olmasının sebebi sensin, bu yüzden adam ol da onunla ilgilen."

"Bana saygısızlık etme, evlat," diye uyarırken sesi tehditkâr bir tona bürünmüştü. Bana, "*Böyle konuşmanın bedelini ödeyeceksin,*" diyen bir bakış attı ama açıkçası umurumda bile değildi. "Burada neyle uğraştığımı bilmeden beni yargılamak kolay."

Kapalı bir kapının önünde durana kadar onu koridorda isteksizce takip ettim. "Senin neyle uğraştığın umurumda değil," dedim öfkeyle. "Annem içerde mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Seni onunla baş başa bırakacağım. Halledilmesi gereken birkaç işim var."

Bunun anlamı her zaman gittiği yerde kendini bir bar taburesinin beklediğiydi.

"Tamam," dedim çenemi öne çıkararak. O şerefsize sebep olduğu pisliği temizlerken beni yalnız bırakmaması için yalvaracak değildim. *Yine.* "İstediğini yap."

Ardından gitti ve ben kapalı kapıya bakar halde tek başıma kaldım.

Sinirlerimi sağlamlaştırmak ve kendimi toparlamak için savaşırken

içimde milyonlarca farklı duygu kabardı. Burada olmak istemiyordum. Önünde durduğum kapıyı açıp içeri girdiğim an karşılaşacağım şeyi görmek istemiyordum.

Onun içsel çalkantısının içinde olmak istemiyordum.

Kendine hâkim ol, pislik.

Kapüşonum başımda, ellerim titreyerek kendimi kapıya hafifçe vurmaya ve ardından da içeri girmeye zorladım.

Gözüme ilk takılan yatağın etrafına çekilmiş soluk mavi perde oldu. Kulaklarım ise anında düşük tonlu, neredeyse vahşi denilebilecek bir ağıtla doldu. Bu daha önce hiç duymadığım ve bir daha asla duymak istemeyeceğim bir sesti. Kalbi kırılmış bir kadının sesiydi.

"Anne?"

Ağlama bir an için durdu, çatlamış sesiyle konuşmaya başlamadan önce onun birkaç kesik nefes aldığını duydum. "Joey?"

"Evet." Titreyerek başımı salladım. "Benim, anne."

Boğuk bir sesle, "Joey," diye haykırdı. "Benim Joey'm mi?"

"Evet, anne," dedim boğazımı temizleyerek. "Perdeyi açıp seni görebilir miyim?"

Birkaç saniye sonra perde aralandı ve annem, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış halde yatağından düşercesine fırlayıp kollarıma atıldı. "*Joey!*"

Onu yere düşmeden yakalayıp, "Şşt, sorun yok," diye yatıştırdım. "Buradayım."

"O öldü," diye feryat etti. Parmaklarıyla kapüşonlu *sweatshirt*'ümü kavrayıp bana sarıldı. Bedeni gevşekti ve kederden titriyordu. "Bebek öldü ve onu alıp götürdüler. Onu aldılar, Joey. Onu benden aldılar."

Onun tekrar yatağına dönmesine yardım ederek, "Biliyorum, anne," dedim boğuk bir sesle.

Önünde çaresizce dikilirken *sweatshirt*'ümü bırakmadan, "Çok küçüktü," diye ağladı. Kollarım iki yanıma sarkmış halde, o an ihtiyacı olanı benden alması için bekledim. "Yirmi bir haftalıktı." Gözyaşları akmaya devam etti. "Çok küçüktü."

Ona nasıl hissettiğini bildiğimi veya çektiği acıyı anladığımı söyleyemedim. Bu yüzden kendimi işe yaramaz hissederek orada öylece durdum.

"O artık yok," dedi gözyaşları arasında. "Baban onu götürmelerine izin verdi."

"Nereye götürdüler?" diye sordum kendimi zorlayarak.

Göğsüme yaslanıp, "Uzaklara," diye feryat etti. "Onu hastanenin melek anma bahçesine gömecekler."

"Senin istediğin bu mu?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Baban en iyisinin bu olduğunu söyledi."

Bunun üzerine söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Titrek bir nefes verip, "Shannon. Oğlanlar. İyiler mi?" diye fısıldadı.

Onu teselli etmek için, "Gayet iyiler," dedim hızla. "Hepsi iyi, anne."

Bana sıkı sıkı sarılmaya devam ederek, "Sen buradasın," dedi zayıf bir sesle. "Nasıl oldu da buradasın?"

Ellerini *sweatshirt*'ümden yavaşça çekip yatakta yanına oturdum. "Babam aradı," diye açıkladım. "Gelip seni görmemi istedi."

"Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Evet, gerçekten."

"Baban şimdi nerede?"

Muhtemelen bardaydı. "Gitmesi gerekti." Devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Babam doktorların seni taburcu ettiğini söyledi, anne. Ben de seni eve götürmeye geldim."

"Hayır, hayır, hayır." Gözleri korkuyla büyüdü. "Onu burada bırakamam. Daha bir adı bile yok! O sadece bebek Lynch. Onu böyle isimlendirdiler."

"Anne." Söylenecek doğru şeyi bulmaya çalışıp başaramayarak iç çektim. Ona bunu yapması gerektiğini söylemekte zorlandım. "Burada kalamazsın," diye belirttim. "Oğlanların sana evde ihtiyacı var."

Kocaman bir kadın bedeninde sıkışıp kalmış bir çocuk gibiydi. Başını ellerinin arasına alarak, "Gitmek istemiyorum," diye inledi. "Lütfen beni zorlama."

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağım," dedim yumuşak bir sesle. Tepsisindeki küçük hap kutusuna gözüm takılınca içinde müthiş bir *valium* ve *diamorfin* kombinasyonu olduğunu hemen fark ettim. Titrek ellerle küçük plastik kutuya uzanıp, "Bunlar senin için mi?" diye sordum. "Bunları alman mı gerekiyor, anne?"

Zayıf bir şekilde başını salladı. "Ama çok uykum geliyor."

"Amaç da bu." İlaçları avucuna sıkıştırdım, diğer eline de su dolu küçük plastik bardağı tutuşturdum. "Bunları yut, seni rahatlatacaklar."

"Joey, ben..."

"Yut, yoksa ben alırım," diye sözünü keserek uyardım. "O zaman ikimiz de mahvoluruz."

Acı dolu gözlerle bana baktıktan sonra burnunu çekip hapları ağzına attı ve bir yudum suyla yuttu.

Keder ve rahatlama hissi içimi kaplarken öne doğru eğildim. "İşte böyle."

Tüm ağırlığıyla bana yaslanarak, "Onu bir kez daha görmek istiyorum," diye fısıldadı. "Gitmeden önce."

Narin omzuna kolumu dolayıp, "Tamam," dedim isteksizce. "Eminim hemşirelerden biri bunu senin için ayarlayabilir."

"Onu getirdiklerinde yanımda olacak mısın?"

Gerildim.

"Lütfen, Joey." Burnunu çekti. "Beni yalnız bırakma."

"Tamam." Derin bir iç çekerek teslim oldum. "Seninle kalacağım, anne."

Ninova

42
BENİ BU EVDEN ÇIKAR
AOIFE

Saat sekizi biraz geçe Ollie bir şekilde Sean'ı yukarı çıkarmayı başarmıştı. Ardından da onun yanında, Joey'nin yatağında uyuyakalmıştı. Tadhg kendi odasında benim telefonumda *Snake* oyununu oynarken ben de mutfakta akşam yemeğinden kalan tabakları yıkadım.

Genel duruma bakınca bugünü ne kadar iyi idare ettiğime dair oldukça gururluydum. Ancak bu Joey'ye ulaşamamış olmamdan kaynaklanan, göğsümde istikrarlı bir şekilde şiddetlenen endişeyi dindirmiyordu. Eve gelmediği gibi ne aramış ne de mesaj atmıştı.

Ters giden bir şeyler vardı -bundan emindim- ama bir arama ekibi gönderme imkânım olmadığına göre, oturup dönmesini beklemekten başka çarem yoktu.

Sırtım mutfak kapısına dönük ve kollarım dirseklerime kadar sabun köpüklerine batmışken, kalçamı radyoda çalan *Cranberries*'in *Linger* şarkısının ritmiyle sallıyordum. Müziğin temposu eşliğinde ayağımı yere vuruyor, şarkı sözlerini mırıldanıyordum.

Birkaç dakika sonra, ön kapının açılıp kapanma sesi duyulduğunda, görünür şekilde rahatladım.

Tabağı bulaşık selesinin üzerine koyup ellerimdeki suyu silkeledim. Omzumun üzerinden, "Sonunda geldiniz," diye seslendim. "Öldüğünüzü falan sandım." Arkama dönmek üzereyken iri bir vücut bana çarptı ve beni sertçe eviyeye yasladı. Sırtım ona dönük halde, "Tanrım, Joe," diye kıkırdadım. "Beni çok mu özledin?"

Sıcak dudakları boynumdaydı ama doğru olmayan bir şeyler vardı. Boynumun yanından aşağı kayan sert, ıslak dili hiç de alışıldık bir şey değildi.

Bedenim *yanlış, yanlış, yanlış* diyerek beni uyardı.

İşte o an lavabonun üzerindeki pencerede yansımayı gördüm ve kanım dondu.

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Defol üstümden, Teddy!"

Dönerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kalın kollarını benimkilerin üzerinden geçirdi ve göğsümün etrafına dolayıp beni hareketsiz bıraktı. İçimdeki korku hızla şiddetlendi.

Ses tonumu elimden geldiğince sert ve güçlü tutarak, "Bırak beni," diye tekrar denedim. Oysa tek istediğim çığlık atıp ağlamaktı. "Hemen şimdi, pislik."

Dili dolanarak, "İlk gördüğüm günden beri seni tatmak istedim," dedi Joey'nin babası. Nefesinden yayılan viski kokusu boğucuydu. "Şu vücuduna bir bak." Arkamda sertleştiğini hissedince kusacak gibi oldum. "Benim genç oğlumla ziyan oluyor."

Elini göğsüme doğru götürdüğü anda çılgına döndüm. Kollarının arasından kurtulmaya, serbest kalmaya çalışsam da başaramadım. "Ellerini üstümden çek dedim," diye hırladım. "Yemin ederim, eğer aklından bile geçirirsen..."

Boğazımı kavrayıp sıktığında kelimelerim havada asılı kaldı. Korkudan felç olmuş halde, beni mutfak masasına doğru götürürken ayaklarımı fayansların üzerinde sürükledim.

Yüzümün yanını masaya çarparak, "Şimdi şöyle yapacağız, seni küçük sürtük," diye hırladı. "Ağzını kapatacaksın ve sana ne verirsem onu alacaksın." Eşofmanımın beline uzanıp sertçe aşağı itti. "Benim evimde Tanrının bir armağanıymışsın gibi dans ederek dolaşıyorsun."

"Siktir...git," dedim boğuk bir sesle. Yanağım masaya yaslanmışken boğazımdaki elini tırnaklayarak yırttım, elimden geldiğince çok acı vermeye çalıştım. Bu savunmasız pozisyonda kendimi korumak için bacaklarımı sıkıca birbirine kenetledim. "Dokunma bana!"

Boynumu bırakıp ensem acıdan alev alev yanacak şekilde saçlarımı yumruğunun etrafına doladı. "Bu saça dokunmayı hep istedim," diye geveledi. "İpek gibi pürüzsüz. Mmm. Mükemmel."

"Lütfen." Midem bulanıyor, tiksintiyle öğürüyor ve iğrençliğinden kusacak gibi oluyordum. "Bırak beni!"

Eli iç çamaşırıma uzandı ve saçımı ölümcül şekilde kavrarken kumaşı sertçe aşağı çekti. "Bacaklarını aç."

"Geber!"

Kolunu belime dolayarak beni geriye doğru çekti. "Lanet bacaklarını aç, kaltak!"

Dizlerini bacaklarımın arasına itip onları araladı ve beni kendisi için savunmasız halde açıkta bıraktı. Ellerinin bedenimde yarattığı hisle iğrenerek, "Hayır... hayır!" diye haykırdım. "B-bunu yapma!"

Kot pantolonunun sert kumaşını çıplak tenimde hissedebiliyordum, ardından fermuarın açılma sesi kulaklarımda yankılandı.

Kurtulmak için debelenirken, "Yapma," diye haykırdım. "Bana dokunma..."

Ön kapının çarpma gürültüsünü tanıdık bir sesin kükremesi takip etti. "Ondan hemen uzaklaş!" demesiyle masanın üzerine düştüm.

Elleri bir saniye geçmeden ortadan kaybolmuş, yere yığılmıştım. İç çamaşırımı ve eşofmanımı geri çekmeye çalışırken şiddetle titriyordum. Gözyaşlarımın arasından Joey ve babasının kavga ettiğini, birbirlerini parçalayarak tezgâha çarptıklarını, etrafı kırıp döktüklerini görebiliyordum.

Bağırıyorlardı ama ben tek bir kelimesini bile duymuyordum. Kontrolden çıkmış bir şekilde titreyip kendimi kirletilmiş hissederken, kulaklarımdaki çınlama sesi beni sağır ediyordu.

"Aoife," dedi Bayan Lynch. Gözleri dehşetle açılmış halde bana doğru koştu. "İyi misin?"

Hayır, iyi değildim.

Nasıl iyi olabilirdim ki?

Kocasının bana *tecavüz etmesine* saniyeler kalmıştı.

Elini omzuma koyunca, "Dokunma bana!" diye çığlık attım. Sendeleyerek ayağa kalktım, geri geri gidip bu insanlardan olabildiğince uzaklaştım. "Benden uzak durun, hepiniz!"

Maalesef benim için bu cehennemden çıkış yolu mutfağın karşı tarafındaydı. Her ne kadar oradan uzaklaşmaya delicesine can atsam da bacaklarımı hareket ettiremedim çünkü ileri gitmek *onun* yanından geçmek demekti.

"Molloy." Bu seslenen Joey'di. Elleri yanaklarımda önümde dikiliyordu, yeşil gözleri vahşi ve çıldırmış gibiydi. Ancak ben buna hazır değildim. "Aoife, bebeğim..."

Yüzümü ellerinin arasından çekip, "Dokunma bana," diye inledim. "Sadece beni buradan çıkar."

"Aoife." Bana tekrar yaklaştı, omzunun üzerinden yerde kıvranarak inleyen babasının iki büklüm bedenini görebiliyordum. "Lütfen, sadece... yapma... Çok ama çok üzgünüm."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi babasından ayırdım. Kendimi onun oğluna bakmaya zorladım, "Beni buradan çıkarmanı söyledim, Joey!" diye haykırdım. "Hemen *şimdi* gitmek istiyorum!"

Gözlerim bir kez daha o canavara kaydı. Artık doğrulmuştu, karısı ıslak bir mutfak bezini yanağına bastırıyordu.

Bu kadın ciddi miydi?

Bana biraz önce ne yapmaya çalıştığını görmemiş miydi?

Erkek arkadaşıma kızgın bir bakış atarak, "Beni bu lanet olası insanlardan uzaklaştır, Joey," diye çıkıştım. "Şimdi."

Joey titrek bir nefes verip başını salladı. Kolunu omzuma sararak beni evden çıkarırken babasını görmemem için görüş alanımı kapattı.

Dışarı çıkar çıkmaz silkinip kollarından kurtuldum ve arabama doğru koştum. Soğuk gece havasını içime çekerken az önce yaşananların şokunu atlatmaya çalışıyordum.

"Aoife."

"Yapma!" Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Boğazım düğümlenmişti. "Konuşma. Sadece... sadece beni eve götür."

Sersemlemiştim.

Zihnim bomboştu.

Vücudum gerilimden sımsıkı bir yumak olmuştu.

Joey yolcu kapısını açar açmaz koltuğa yığıldım. Tüm vücudum titremelerle sarsılırken sert ve hızlı nefesler alıyordum.

Sürücü tarafına geçerek içeri girdi ve bana acılı gözlerle baktı. "Molloy, ben çok..."

"Hayır." Emniyet kemerimi takmaya çalışıp başaramayınca pes ettim ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak çığlık atma isteğimi bastırdım. "Sadece sür."

Joey hiçbir şey söylemeden uzandı ve motoru çalıştırmadan önce emniyet kemerimi benim için taktı. Elleri direksiyonu sıkıca kavramış halde başını önüne eğdikten sonra birkaç derin nefes alıp dikkatini yola verdi.

Çığlığımı bastırmak için yumruğumu ısırdım. Saçımı kulağımın arkasına attım ama hemen ardından babasının elinin onlara sıkı sıkı dolandığını hatırlayarak ürperdim.

Sakinleşmeye çalışıp başarısız olunca tüm vücudumun bu garip, endişeli enerjiyle zonkladığını hissettim. Bunun korkudan mı, öfkeden mi, yoksa saf adrenalinin sebep olduğu üzüntüden mi kaynaklandığından emin olamıyordum. Fakat hangisi olursa olsun uzuvlarımı kontrol edemiyordum. Sanki hepsinin kendilerine ait akılları vardı.

Joey yolun sonunda, eve giderken her zaman yaptığı gibi sağa dönmek yerine sola dönünce paniklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Ballylaggin *Garda* Karakolu'nun önünde durduğunda ise hissettiğim panik hızla büyük bir anksiyete atağına dönüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Motoru durdurdu ve elleri hâlâ direksiyonu kavrar halde ön camdan dışarı baktı.

Yanıt vermeyince, "Ne yapıyorsun?" diye tekrarladım. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Joey?" Gözlerim panikten kocaman açılmıştı. "Beni eve götür."

Sonunda, "Seni eve götüremem, Molloy," dedi zar zor duyulan sesiyle. Gözlerini önüne park ettiğimiz binaya odaklayarak yavaşça başını salladı. "Bunu düzeltmem gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" derken sesim çatladı. "Oraya gitmiyorum, Joey. Gitmiyorum, tamam mı? Sadece eve gidip duş almak istiyorum."

Emniyet kemerini çözüp kapı koluna uzanarak, "Oraya girmemiz gerekiyor," diye yanıtladı. "Sana böyle dokunduktan sonra işten elini kolunu sallayarak uzaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Yapma!" Önünden uzanıp kapıyı tuttum ve hızla kapattım. "Hayır. Bunu istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı? Sadece eve. O kadar."

"Molloy." Joey acıyla inledi ve dönüp bana baktı. Gözlerindeki o acı dolu keder, tam olarak benim hislerimi yansıtıyordu. "O sana tecavüz etmeye çalıştı..." Sesi kesildi, başını iki yana sallayarak hızla bakışlarını başka yöne çevirdi. Keskin bir nefes alırken elini direksiyona vurdu. "Sana bunu yapmaya çalıştı."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Oraya *girmiyorum*," diye uyardım. "*Girmiyorum.*"

"Onlara onun ne yaptığını anlatman..."

Tenim huzursuzluk ve utançtan ürperirken sözünü kesip, "Hayır, tek yapmam gereken eve gitmek," dedim ısrarla. "Benim için yapmanı istediğim tek şey bu. Hepsi bu. Beni eve götür."

"Aoife, lütfen."

Saçlarımı öfkeyle çekerek, "Bu senin vereceğin bir karar ***değil!***" diye bağırdım. "Bu kararı sen veremezsin, Joey. Ben veririm. Bu benim seçimim, benim kararım ve ben oraya girmemeyi seçiyorum, tamam mı? Bunu unutmayı seçiyorum. Lanet olsun, yapmayı seçtiğim şey bu. Tek istediğim eve gitmek. Kimsenin bundan haberi olmasını istemiyorum, tamam mı? Sadece eve gitmek, bunu aklımdan silmek ve o evden içeri adım attığımı unutmak istiyorum!"

Joey uzunca bir süre beni izledi, ardından kapı kolunu bıraktı.

Yumruğunu direksiyona vurup, "Siktir!" diye kükredi. Öne doğru eğilerek kollarını direksiyonun etrafına doladı, yüzünü de aralarına gömdü. "Siktir!"

Acı ve üzüntüden sersemlemiş halde boğulurcasına, "*Neredeydin?*" diye sordum. "İşe gitmem gerekiyordu! Orada olmamalıydım ama *sen*..." Konuşanın ben değil de acım olduğunu, gerçek durumun bu olmadığını biliyordum. Bu yüzden onu suçlamaktan vazgeçip sustum ve acı dolu bir çığlık attım. "İş yerinde olmam gerekiyordu." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, saçlarımı boynuma dokunuşunu hissetmemek için hızla geriye doğru ittim. "*Orada* olmamam gerekiyordu."

"*Biliyorum.*" Alnını direksiyona art arda vururken içten içe ölüyormuş gibiydi. "Lanet olsun, biliyorum! Sadece... bir şey çıktı, tamam mı? Aramayı unuttum..."

"Bir şey mi *çıktı?*" Sesim öfkeyle yükseldi. "Ah, sorun yok o zaman, değil mi? Eğer bir şey çıktıysa sorun yok!"

"Özür dilerim, tamam mı?" Kederli hıçkırığını, göğsünü yırtıp çıkan acılı bir haykırış takip etti ve geri çekilip bana baktı. "İzin ver içeri gireyim." Gözleriyle bana pes etmem için yalvarırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bunu senin için yapmama izin ver."

"Hayır." Yakarışını reddederek başımı salladım, gözyaşlarımı sertçe sildikten sonra onun elini ittim. "Sadece beni eve götür, Joe. *Lütfen.*"

Göğsü hızla inip kalkarken, "Ne yapacağımı bilmiyorum, Aoife," dedi Joey. "Seni anlıyorum, gerçekten ama bu yaptığın doğru değil."

Titreyen parmağımı ona doğrultarak, "Eğer azıcık olsun umursuyorsan, beni eve götür," diye uyardım. "Ciddiyim. Eğer bu araba şimdi hareket etmezse inip yürüyeceğim."

İsteğime saygı gösteren adımı atmayınca, kapıyı açıp emniyet kemerime uzandım.

"Tamam, tamam!" Joey anahtarı hızla çevirdi ve eski motor canlandı. "Seni eve götüreceğim."

Burnumu çekerek kapıyı kapattım, yaşlarla dolu gözlerimi yola odakladım.

Ağır bir iç çekişle karakoldan uzaklaştı ve beni daha fazla dolaştırmadan eve götürdü.

Evimin önünde durduğumuzda, "Shannon," dedi en sonunda. "Onu Johnny Kavanagh'nın evinde bıraktım." Devam etmeden önce burnunun kemerini sıktı. "Onu almak için geri dönmem gerekiyor. Ben... onu orada bırakamam. Eğer onunla olduğunu öğrenirlerse..."

"Sorun değil." Emniyet kemerimi çözüp kapıyı ardına kadar açtım ve güçlükle arabadan indim. "Arabayı alabilirsin."

Arabanın kapısını arkamdan kapatarak aceleyle yolun karşısına geçtim. Bahçe kapısını ardına kadar açarken *evimin* güvenli ortamına girmek için can atıyordum.

"Benimle gelebilirsin?" Arabadan inmiş, bana yetişmek için koşturuyordu. "Uzun sürmez..."

Bahçeye girip kapıyı kapatırken, "Hayır, ben eve gidiyorum," diye tekrarladım. Onu resmen dışarıda bırakmıştım.

"Arabayı işim bitince hemen getireceğim."

"Sorun değil, ihtiyacım yok."

Kapıyı açıp peşimden geldi. "Tamam. Hemen geri *döneceğim*."

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Aoife." Hızla elimi tuttuğunda sesindeki acı dayanılmazdı. "Lütfen bunu yapma."

Hıçkırarak, "Biraz yalnız kalmam gerekiyor, Joe," demeyi başardım. Elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. "Ben... seninle olamam."

"Ne demek istediğini biliyorum ama bunu söyleme, sadece... *lütfen* içinde tut." Onu duymam için bana gözleriyle yalvarıyordu. "Yüksek sesle söyleme. Bu gece değil, tamam mı? Sadece... bu gece değil. Çünkü yüksek sesle söylersen gerçek olur ve bunun gerçek olmasına dayanamam, Molloy. Tamam mı? Seni kaybedemem."

Gözlerimi kaçırdım, hemen ardından tekrar ona baktım. Kaskatı kesilmişti, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Ona kendini daha iyi hissettirecek kelimeleri söylemeye çalıştım ama yapamadım. Şu anda onu teselli edemezdim. Kendimi tamamen paramparça hissediyordum.

En sonunda, "Zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Kafamı toparlamak için biraz alana."

"Gerçekten çok üzgünüm."

Kendimi yıkılmış hissederek, "Biliyorum, Joe," dedim kısık sesle. "Biliyorum, tamam mı? Ben sadece..." Burnumu çekip çaresizce omuz silktim. "Şu anda yanında *olmamam* gerekiyor, tamam mı?"

"Aoife."

"Çünkü sana her bakışımda gördüğüm tek şey..."

Kolumu tutan elini hemen gevşeterek, "Onun yüzü," dedi donuk bir ifadeyle. "Anladım." Başını sertçe sallarken bahçe kapısına doğru geri çekildi. Daha önce hiç şahit olmadığım kadar yıkılmış ve paramparça görünüyordu. "Seni anlıyorum, Molloy."

Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Uzaklaşmasını daha fazla seyredemeyerek aceleyle evime girdim. Kapıyı hızla kapattım ve kocaman, yürek burkan bir hıçkırıkla yere yığıldım.

"Aoife?" Annemin başı oturma odasının kapısından uzandı. Anında yanımda belirip dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını bedenime doladı. "Ona söyledin mi?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Başımı iki yana sallayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. "Y-yapamadım."

Annem beni küçükken yaptığı gibi kollarıyla sardı. "Tamam, tatlım," diye sakinleştirdi. "Her şey yoluna girecek. Birlikte halledeceğiz."

43
ACI HAYAL KIRIKLIĞI
JOEY

Bugün şahit olabileceğim en kötü manzaranın annemin prematüre doğan gelişmemiş bebeğini kucakladığı, onu hastanede bırakma zamanı geldiğinde de çığlıklar attığı ve inleyip yalvardığı an olduğunu düşünmüştüm. Onu bebeğini orada bırakması için ikna etmek saatlerimi almıştı. Bunun en kötüsü olduğunu, yaşanabilecek en kötü şey olduğunu sanmıştım.

Yanılmıştım.

Bu gece mutfağa girdiğimde babamın ellerini kız arkadaşımın üzerinde görmek... Aoife'yı iç çamaşırı ayak bileklerine inmiş, babamın pantolonu çözülmüş halde onu masanın üstüne bir köpek gibi eğdiğini görmek çok daha kötü bir manzaraydı.

Kat be kat kötüydü.

Molloy arabanın yolcu koltuğunda şiddetle titreyerek kollarını etrafına sarmış, bana bakmayı reddetmişti. Huzursuzca dizlerini sallıyordu.

"*Beni bu insanlardan uzaklaştır, Joey.*"

Bu duygunun içine beni de kattığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bana bakmaya bile dayanamıyordu ve onu bunun için asla suçlamıyordum.

Tanrım.

O an sonunda olmuştu. Hayatımın tüm bu saçmalığı sonunda onu da yıkmıştı. Peki ya gözlerindeki o bakış? Lanet olsun, bana sanki düşmanıymışım gibi bakmıştı.

"*İş yerinde olmam gerekiyordu...*"

"*Orada olmamam gerekiyordu...*"

"*Neredeydin?*"

Beni suçluyordu. Bunu kelimelere dökmemişti ama öyle yaptığını biliyordum.

Bu *benim* hatamdı.

Molloy gelinceye kadar tek başımaydım. O hayatıma girmişti ve birdenbire benimle birlikte ateşe atlamaya hazır bir ortağım, bir arkadaşım, gerçek bir eşitim olmuştu.

Babam bunu benden almıştı.

Ninova

Beni *ondan* ayırmıştı.

Kokusu hâlâ *sweatshirt*'ünde, arabada, etrafımdaydı ve bu koku şu an için bana dayanamayacağım kadar ağır geliyordu. Hayatımın onunkinin tam zıttı olduğunu bile bile onunla normal, sağlıklı bir ilişkim olabileceğini düşünmekle ne halt yiyordum?

Kendimi içten içe tamamen ölü hissederek Kavanagh'yı aradım, ona kız kardeşimi almak için yolda olduğumu söyledim. Birkaç dakika sonra giriş kapısını ardına kadar açtığında, beni tokatlamaya hazır gibi görünüyordu. Shannon'ın kapıda belirmesi onun bu düşüncelerini hızla rafa kaldırdı.

"Joe?"

"Gitme zamanı, Shan."

"Öyle mi?"

"Evet. Annemin çocuklar için yardıma ihtiyacı var."

Gözlerinde kabullenilmiş bir hüznün belirmesini izledim. "Tamam."

"Burada kalabilir," diye atıldı Kavanagh ve kız kardeşime döndü. "Kalabilirsin."

"Hayır, gitmemiz gerekiyor." Kız kardeşimi arabaya götürürken tartışmaya katlanamayacak kadar tükenmiştim. "Yardımın için teşekkürler, Kavanagh."

Yürürken omzunun üzerinden arkasına bakarak, "Teşekkürler, Johnny," dedi Shannon. "Her şey için."

"Shannon, bunu yapmak zorunda değilsin..."

Onun sözünü kesip, "Haydi, Shan," diye çıkıştım. "Eve gitmeliyiz."

Bunu yapmak istemiyordum. Onu yanıma alıp o cehenneme geri götürmek istemiyordum fakat başka bir seçeneğim yoktu. Kav farkında olsun ya da olmasın, kız kardeşimi götürerek ona büyük bir iyilik yapıyordum.

Her ikisini de koruyordum. Çünkü eğer ebeveynlerimiz Shan'ın burada olduğunu duyarlarsa, Kav'ın başına büyük bela açarlardı. Shan'ı burada bırakmak işi daha da karmaşık bir hale getirirdi ki, böyle bir kargaşayı temizlemek için çabalamayı kesinlikle planlamıyordum.

Bunu *yapamazdım.*

Bu gece olmazdı.

Artık olmazdı.

Bütün hayatım üzerime çökerken bu ruh haliyle başkasının savaşını veremezdim. Son kırk sekiz saatte hepsini kavrayamayacağım, hatta üzerinde mantıklı bir şekilde düşünemeyeceğim kadar çok şey olmuştu.

Ninova

Annem erken doğum yapmıştı ve bebek ölmüştü. Babam kız arkadaşıma tecavüz etmeye kalkışmıştı. Şimdi kız arkadaşım yüzümü görmeye bile dayanamıyordu.

Benden alan istemişti ve bunun için onu suçlayamazdım. Bu anlaşılabilir bir durumdu, canımı çok yakıyordu ama anlıyordum. Çektiği acının ana kaynağı, onu tehlikeye atan bağın kaynağı en başından beri bendim. Olanlar tamamen benim suçumdu.

Huzursuz ve kayıtsız bir halde kafamda düşünceler uçuşurken, değişimin yaşandığını daha gerçekleşmeden hissedebiliyordum. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Yine de kız kardeşimi eve bırakır bırakmaz, nereye gideceğimi tam olarak biliyordum. Bunu kabul etmiş, bununla barışmış olsam da yaşananlar yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Beni düşüncelerimden çekip alarak, "Gerçekten öyle mi olmuş?" diye sordu Shannon. Gözlerimi yolda tutmaya ve kız kardeşimle sürdürmeye çalıştığım sohbete odaklanmaya çalıştım. "Tüm hafta sonu hastanedeymiş de biz mi bilmiyormuşuz?"

Başımı salladım.

"Ah, Joey." Ağzını eliyle kapattı. "Tamamen yalnızdı."

Ellerim direksiyona daha sıkı sarılırken, "*O* yanındaydı," diye çıkıştım. "O onunla birlikteydi ve şimdi de evde."

"Ne yapacağız, Joe?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Shannon."

Uzanıp omzumu okşayarak, "Sorun değil," diye beni hemen sakinleştirdi. "Bilmen gerekmiyor. Sadece on sekiz yaşındasın."

Evet, on sekiz yaşımdaydım ama kız kardeşimin haklı olduğu tek nokta buydu. Çünkü yaşananların *hiçbiri* doğru değildi. *Hiçbir zaman* doğru olmamıştı ve asla olmayacaktı. Tabii ki ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyordu. İçimin en derinliklerinde, yapmam gerekeni hep *biliyordum.*

Asıl mesele, beni sessizliğe mahkûm eden felç edici korkuyu yenmekti. Peki ya onun bu gece Molloy'a yaptıklarını görmek? Evet, işte bu benim kırılma noktam oldu.

Onları bir daha asla koruyup idare etmeyecektim.

Asla.

Molloy'un dileğini yerine getirip bu geceki olayların detaylarına girmeden, "Orada kalamam, Shan," dedim ona. "Artık böyle *yaşayamam.*"

"Biliyorum," diye yanıtladı ama bu hiçbir anlam ifade etmeyen içi boş bir cevaptı.

Gerginlikle kaskatı kesilerek ağzımı açtım ve bir kargaşaya neden olacağını bildiğim halde söyleme ihtiyacı hissettiğim kelimeleri dillendirdim. "Bence Aoife'nın söylediklerini düşünmeliyiz."

Bana dönüp, "Aoife'nın söylediği neyi düşünmeliyiz?" diye hızla sordu. Oysa ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

"Bunu ihbar etmeyi," diye itiraf ettim ve kendimi patlayacağından emin olduğum bombaya hazırladım.

"Şaka yapıyor *olmalısın*."

Ona cevap veremedim. Gözlerinin içine bakmakta bile zorlanıyordum. Mavi gözlerinden alevler saçarak yayılan ihanet hissi dayanamayacağım kadar güçlüydü.

"Koruma altına girmeyeceğim," diye bağırdı Shannon. "Sen rahatsın. On sekizini geçtin. Kendi hayatını yaşayacaksın. Ben ise bir eve yerleştirileceğim!"

"Shannon," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım çünkü bu konuda beni duymasına ihtiyacım vardı.

Korktuğunu biliyordum, ben de korkuyordum ama bu durmalıydı. Artık böyle yaşayamazdık. Eğer bir şeyler değişmezse, o evde biri ölecekti. Bu ya babam ya da ben olacaktım.

"Aoife dün gece geleceğimden bahsetti ve bu çok..."

Sanki ona söyleyebileceğim en iğrenç şey buymuş gibi, "*Senin* geleceğin," diye araya girdi.

"Hayır, sadece benim geleceğim değil... öyle demek istemedim." Omuzlarım utançla düştü. "Sadece benim değil, Shannon. Hepimizin."

Başını sallayarak, "Darren'a olanların ardından bize bunu yapmayı *düşünebildiğine* bile inanamıyorum," diye bağırdı. "Bunu bize yapmayı nasıl düşünebilirsin, Joey?"

Yaşlar gözlerimi yaktı, hayatımda kendimi hiç bu kadar kaybolmuş ve umutsuz hissetmemiştim.

Annem benden korkuyordu.

Shannon ona ihanet ettiğimi düşünüyordu.

Molloy görüntüme bile dayanamıyordu.

Hayatım boyunca sevdiğim üç kadın vardı ve ben onları her yönden hayal kırıklığına uğratıyordum. Artık hiç kimse için doğru bir şey yapamıyormuşum gibi hissediyordum.

Sen tam bir beceriksizsin, dostum.

Suçlayıcı bir tavırla, "Gitmek istiyorsan, git!" diye bağırdı Shannon. "Defol git ve bizi bırak! Git Aoife'yla birlikte ol ve beraber harika bir hayat yaşayın! Çocukları ben koruyacağım..."

Acım kelimeler eşliğinde bedenimden fışkırırken kendimi kaybettim. "Sen kendini bile koruyamazsın!" diye kükredim. "Bunu *ben* yapıyorum, Shannon. *Ben!* Darbeleri yumuşatmaya çalışan kişi *benim* ama darbeler gelmeye devam ediyor!"

Başını ellerinin arasına alırken, "O zaman belki sen ve babam, ikiniz daha şanslı olursunuz da bir dahaki sefere o benim işimi bitirir," dedi hıçkırarak. "Bu seni endişeden, onu da harcayacağı enerjiden kurtarır."

Hem sözlerinin etkisiyle hem de bunun olabileceği düşüncesiyle irkilerek, "Böyle boktan şeyler söyleme, Shannon," diye karşılık verdim. Beni kalbimden bıçaklayacak olsa bundan daha fazla incitemezdi.

"Neden olmasın?" Nefessiz kalıp boğazına sarıldı, panik onu ele geçirmişti. "Bu gerçek."

"Shannon, nefes al." Uzanarak sırtını okşadım. "Nefes al."

Koltuğunda öne doğru eğilerek bir deri bir kemik dizlerine sarıldı ve nefesini tekrar düzene sokmaya çabaladı.

"Aferin sana." Evimizin önündeki kaldırıma yanaşıp arabayı park ettim ama motoru durdurmadım. "Yavaş ve sakin."

Nefesi düzene girdikten sonra uzun bir süre arabada kaldı. Bu süre uzadıkça benim de vicdanım bir o kadar ağırlaştı.

"Shannon?"

Sessizlik.

"Beni dinliyor musun?"

Başını bir kez salladı ama gözlerini önünden ayırmadı.

"Eğer sana bir daha dokunursa, bulabildiğin en keskin bıçağı almanı ve onun kalbine saplamanı istiyorum, Shannon."

Sonunda bakmak için bana döndü, gözleri umutsuzlukla doluydu. "Geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"*Yapamam,*" dedim boğazım düğümlenerek. Akıl sağlığımın tehlikede olduğunu anlamasını istiyordum. "Eğer o eve geri dönersem, ikisini de öldürürüm."

Yüzündeki ifade beni anlamadığının kanıtıydı.

Yüzündeki ifade, kalbini kırdığımı bana açıkça gösteriyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan kız kardeşim buruk bir şekilde emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

Kapıyı çarparak kapatıp uzaklaşmadan önce, "Hoşça kal, Joey," dedi sadece.

Ninova

44
İYİYİM!
AOIFE

"Aoife?" Babam odamın kapısında endişe dolu gözlerle dikiliyordu. "İyi misin, tatlım?"

Hayatımın son birkaç saatini sindirmeye çalışıp başarısız olurken, "İyiyim," diye boğuk bir sesle yanıtladım. Delirmiş gibi odamda hiç durmadan volta atıyordum. "Neden olmayayım ki?"

"İyi görünmüyorsun."

Çünkü değilim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ancak bu sadece çılgınca titrememe sebep oldu. "Ne yapmamı istiyorsun, bir yalan dedektörü testine mi gireyim?" diye çıkıştım. "*İyi* olduğumu söyledim."

"Çıkardığın gürültüyü oturma odasından duyabiliyorum ve ayak seslerin yüzünden filmimi izleyemiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bacaklarımı kesip emekleyerek dolaşmamı mı?"

Çenesini ovuşturarak, "Tanrım," diye mırıldandı babam. "Tamam. Annenle bir iki kadeh atmak için dışarı çıkıyoruz. Canın istediği kadar ayaklarını vurup gürültü yap."

Odamın kapısını arkasından kapatır kapatmaz, tüm vücudumdan bir titreme dalgası geçti. Çaresizce bu korkunç endişeden kurtulmayı isteyerek ellerimi salladım.

İç çamaşırıma kadar soyundum, kıyafetlerimi hızlıca bir top haline getirdim. Ardından pencereme doğru yürüyüp en ufak tereddüt etmeden hepsini dışarı attım.

Yetmedi.

Sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Bu beni tiksindiriyordu.

Tüylerimi diken diken ediyordu.

Sutyenimi açıp askıların omuzlarımdan düşmesine izin verdikten sonra iç çamaşırımı kalçamdan sıyırarak çıkardım.

Gardırop kapımın arkasından sabahlığımı kaptığım gibi üzerime geçirdim ve banyoya koştum. O adamın dokunuşunu tenimden yıkayıp atmaya kararlıydım.

45
ON BİRİNCİ SAAT
JOEY

Molloy'un evine geri dönerken içimde bir savaş verdim. Zihnimin iki parçası üzerimde egemenlik kurmak için kıyasıya mücadele ediyordu. Bir tarafta yüzeyin hemen altında yaşayan o şeytan vardı. O güne kadar sahip olduğum her dürtüyü, isteği ve tepkiyi kontrol eden o lanet olası korkunç ses...

Hayatımın gerçekten boka sardığını, hiçbir geri dönüş şansımın olmadığını fısıldıyordu. Eğer bulabildiğim tek rahatlama yolu uyuşturucuysa, o zaman o yolda devam etmem gerektiğine beni ikna ediyordu. Çünkü başkaları için yeterince şey yapmış, yeterince savaşmış, yeterince çabalamıştım.

Lanet olası bedellerimi ödemiş, dönüm noktamı kazanmak için yeterince zorlukla uğraşmıştım. Ben kimseye zarar vermiyordum. Gerçekten eğer bu sefer dikkatli olursam, dürtülerimin beni kontrol etmesine izin vermek yerine onları ben kontrol edebilirdim.

Diğer yanda, tüm terk edilmişliği ve her geçen saniye kaybettiği cazibesiyle vicdanım vardı. Beni anıların ve geçmişe dair manzaraların keskin hatıralarıyla sarsıp felce uğratıyor, geri adım atıp ne yaptığımı düşünmeye yönlendiriyordu.

Vicdanım beni, *bundan iyi bir şey çıkmayacak,* diye uyardı. *Kalbini yeniden kıracaksın. Geçen seferi hatırlıyor musun? Yüzünü hatırlıyor musun?*

Şeytan hiç durmadan fısıldıyordu. *Baban onu zaten parçaladı ve ona bu yolu sen açtın. Babanın bir kısrağı beceren bir aygır gibi kız arkadaşının bacaklarını açtığı o görüntülerle yaşamayı mı istiyorsun? Yoksa gördüğün, hissettiğin ve deneyimlediğin her kötü şeyi unutmayı mı istiyorsun? Çünkü vicdanın bunu senin için yapmayacak ama sen neyin işe yarayacağını biliyorsun. Her şeyin yok olmasını sağlayabilirsin. Böyle acı çekmek zorunda değilsin.*

Molloy'un evinin önüne park edip motoru durdurduğumda, "Unutmak istiyorum," dedim göğsüm sıkışarak. "Unutmam *gerekiyor.*"

Arabasını kilitleyerek bahçesine girdim ve anahtarları posta kutusuna bırakmak için ön kapıya doğru ilerledim. Gitmek üzere arkamı döndüm ama ayaklarımın benimle işbirliği yapmasını sağlayamadan duraksadım.

Ninova

Bunu yapma. Vicdanım istenmeyen başını kaldırdı. *Tek yapman gereken denemeye devam etmek. Adım adım, hatırladın mı? Bunu başarabilirsin.*

Öfkeli bir nefes vererek kapıya doğru iki adım attım, ardından bir dizi küfür mırıldanıp bahçe kulübesine ilerledim.

Kötü fikir.

Kötü fikir.

Kötü fikir.

Kendimi kulübenin çatısına çektim. Evin yanma doğru koşup atladım, beni endişelendirmesi gereken bir alışkanlıkla kenara tutundum. Üst beden gücümün tümünü kullanarak ve parçalanmış eklemlerimdeki yanmayı görmezden gelerek kendimi hızla Molloy'un pencere pervazına çektim, açık penceresinden içeri tırmandım.

İçeri girdiğimde odası boştu. Yatağına yürüyüp kenarına oturdum çünkü bu odada kalıp beladan uzak durmaya çok ihtiyacım vardı. Bu oda ve odanın sahibi olan kız benim güvenlik ağım haline gelmişti. Benim güvenli sığınağımdı.

Birkaç dakika sonra nihayet odasının kapısı açıldı, Aoife kabarık beyaz bir havluya sarınmış haliyle karşımda belirdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğu an beliren o kısa süreli korkuyu, anlık dehşet parıltısını gördüm. Durum tıpkı onun söylediği gibiydi, ona *babamı* hatırlatıyordum.

"Alan istediğini biliyorum." Yavaşça ayağa kalkarak avuç içlerimi yukarı kaldırdım ve onu rahatlatmak için elimden geldiğince mesafe bırakarak pencereye doğru geri çekildim. "Seni duydum."

Yanakları kızarmıştı, gözleri ağlamaktan şişip kan çanağına dönmüştü. Sevimli, düğme gibi küçük burnu ise sürekli çekmekten kırmızıydı. Havlusunun ön kısmını sıkıca tutarak yatağına doğru yürüdü ve otururken gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmadı.

Artık korku gitmişti, yerini bana baktığında gördüğüm alışıldık sevgi dolu bakışlara bırakmıştı. Fakat o korkunun bir anlığına bile orada olduğu gerçeği beni hiçbir zaman açıklayamayacağım kadar derinden etkilemişti.

Bacak bacak üstüne atarak, "Ama?" diye fısıldadı.

Çaresizce omuz silktim. "Geri gelmeden nasıl durabilirdim ki?"

"Joe." Sesi titrerken başını öne eğdi. Omuzları sarsılarak gözyaşlarına boğuldu. "Çok korkmuştum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, "Çok üzgünüm," dedim boğulurcasına. "Özür dilerim. Üzgünüm, çok ama çok üzgünüm, bebeğim." Yanında dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarına koydum ve dokunuşumdan irkilince dehşetle geri çekildim.

Benim.

"Tanrım, üzgünüm," dedim tekrar. Tüm bu yaşananlar beni paramparça ediyordu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bana bunu senin için nasıl düzeltebileceğimi söyle ki yapayım."

Ona alan açmak için topuklarımın üzerine yaslandım ama o yaklaşıp koluma sarıldı.

Bunu ona yaklaşmam için yeşil ışık olarak algılayarak ellerimi kalçalarına yerleştirdim.

Bu sefer irkilmedi.

"Seni orada hiç bırakmamalıydım," dedim kısık sesle. "Seni koruyamadım ve bunun için çok özür dilerim."

"Beni bu şekilde korumak *zorunda* değilsin," diye haykırdı. "Bunun olmasından endişe bile etmemen gerekiyordu. Babalar senin babanın yaptığı şeyleri yapmamalı, Joe."

Bunu biliyordum.

Elbette bunu biliyordum.

"Ben o değilim," dedim boğulurcasına. Beni duymasına, bana inanmasına ihtiyacım vardı. "Gerçekten değilim, Aoife, yemin ederim." Yüzünü ellerimin arasına almak için yukarı doğru uzanarak başını benimkine yaklaştırdım ve fısıldadım. "Benim o adamla *hiçbir* ortak yanım yok."

Alnını alnıma yaslamak için yaklaşıp, "Onun gibi olmadığını biliyorum," diye ağladı. "Ama *ben* de senin gibi değilim, Joe."

"Bu ne demek?"

"Böyle bir şeyi senin yapabildiğin gibi halının altına süpüremem demek."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum," dedim aceleyle. "İstemiyorum. Seni karakola kendim götüreceğim, Aoife. Artık onun için yalan söylemeyeceğim. Sana yemin ederim, senden de bunu yapmanı *asla* istemeyeceğim."

"Söylemek istediğim bu değil," diye fısıldadı. "Şikâyetçi olmak istemediğimi söylediğimde ciddiydim." Burnunu çekerek devam etti. "Zaten gerçek anlamda bir şey de yapmadı. Yani pantolonumu indirip saçımı çekmekten başka..."

Zihnim içeri girer girmez gördüğüm rahatsız edici görüntülerle bana eziyet çektirirken öfkeden titreyerek, "Sadece ben tam zamanında içeri girdiğim için! Bunu küçümseme. O pisliğe sana yaptıkları için bahane yaratma," diye hırladım. "Yeterince şey yaptı, Aoife. Sana olması gerekenden fazla bile bakmamalıydı."

"Yine de kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne?" Ne yapacağımı bilemez halde omuz silktim. "Ne demek istedin?"

"Nasıl yaşadığını... nelerle yaşamak zorunda kaldığını bildiğimi sanıyordum. Anladığımı düşünüyordum ama anlamıyormuşum, Joe. Hiçbir fikrim yokmuş," dedi boğuk bir sesle. "Ben seninki gibi bir evden gelmiyorum. Hiç böyle korkmak zorunda kalmadım." Burnunu çekerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve boğuk bir hıçkırıkla nefesini verdi. "Bu gece, bir daha *asla* yaşamak istemediğim bir korku hissettim."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Geldiğim yeri veya bunun beni neye dönüştürdüğünü değiştiremezdim. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Ben sadece..." Devam etmeden önce başını sallayarak zorlukla bir nefes daha verdi. "Şu anda etrafımızda çok sayıda kırmızı bayrak görüyorum. Bu geceden önce hiç görmediğim ama gördüğüm andan beri kafamdan çıkaramadığım işaretler."

Donakaldım. Bana anlatmaya çalıştığı şey her neyse, bunun anlamını duymayı ya da verdiği işareti okumayı başaramadan ona öylece baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana yaşadığın hayatın beni korkuttuğunu söylüyorum. Belki de bana, benim için kötü bir seçenek olduğunu söylerken haklıydın."

Söylediği kelimeler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Sanki bedenimi kesip açmış ve ayaklarının dibinde kanamaya terk etmiş gibi hissederek geri çekildim. "Gerçekten bunu mu kastediyorsun?"

"Hayır. Belki, sadece belki." Burnunu çekip omuz silkti. "Artık ne demek istediğimi bilmiyorum."

"Tamam." Ona daha önce hiç yapmadığım kadar uzun bir süre baktıktan sonra buz kesmiş halde başımı salladım. "Tamam, artık gitmeliyim."

"Ne? Hayır, hayır, gitme!" Kucağıma oturup kollarını omuzlarıma sardı ve yüzünü boynuma gömdü. "Beni bırakma!"

Yıkım dalgaları tekrar tekrar üzerime çarpıp beni boğuyordu. "Ne istediğini bilmiyorum," diye kısık sesle itiraf ettim. "Ne yapacağımı bil-

miyorum, Aoife çünkü sözlerinle gitmemi, davranışlarınla kalmamı söylüyorsun."

Kollarını boynuma ve bacaklarını belime sararken başını salladı. "Biliyorum," dedi ağlayarak. "Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm, tamam mı?"

Kendimi, "Benden ayrılıyor musun?" diye sormaya zorladım. "Söylemeye çalıştığın bu mu?"

"Şu an ne yaptığımı ya da nasıl hissettiğimi bilmiyorum." *Sweatshirt*'ümün önüne sıkıca tutunarak boğazımı düğümleyen, kalbimi paramparça eden bir ses çıkardı. "Bildiğim tek şey canımın yandığı ve bunu hissetmek istemiyorum." Dudaklarını boynuma bastırırken fısıldadı. "Bu his beni öldürüyor. Ölüyormuşum gibi hissediyorum ve bunu istemiyorum."

Söyledikleri beni biraz olsun rahatlatmadı, aksine boğazımdaki düğümü daha da sıkılaştırdı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. Tüm bu olanları nasıl düzelteceğimi göstermesi için ona neredeyse yalvarıyordum. "Ne yapmamı istiyorsan, neye ihtiyacın varsa sadece söyle, yapacağım."

Yaşlarla dolu gözleriyle bana uzunca bir süre baktıktan sonra titrek bir nefes verip dudaklarını benimkilere bastırdı. Ellerim hâlâ yanaklarındayken donakaldım. Ne yapacağımı bilmiyor ve yanlış yapmaktan çok korkuyordum.

Dudaklarıma doğru, "Beni öp," diye ağladı. "Bana olanları nasıl unutacağımı göster."

Aman Tanrım.

Titreyerek onun istediğini yaptım. Onu içimdeki her şeyle öptüm. Dillerimiz, dişlerimiz ve dudaklarımız her zamanki öpüşmelerimizin hiçbirine benzemeyecek şekilde birbirine karıştı.

Bu öpücüğün çaresizlikten olduğunu fark ettim. Bu tamamen ihtiyaçla ilgiliydi. Ben onun ağzını benimkinin üzerinde, o da benimkini kendisininkinin üzerinde hissetmeye ihtiyaç duymuştu. Şu anda tekniğin ya da nezaketin hiçbir önemi yoktu çünkü birbirimizi avutma ihtiyacı; dokunmak, hissetmek, öpmek dışında bir şey düşünemeyecek kadar güçlüydü.

Elini bedenlerimizin arasına uzatıp havlusunun önünü gevşettiğinde, omuzlarımın gerginlikten kasıldığını hissettim.

Şu anda ne yaptığını bildiğinden emin olma ihtiyacıyla, "Sen bunu yapmak istemiyorsan, ben de istemiyorum," diye uyardım.

Kafası çok karışıktı, onu suçlamıyordum ama ben insanların olduğumu düşündükleri adam *değildim*. Ben babam *değildim*. Bana kalpten isteyerek sunulmamış bir şeyi asla almazdım.

"Ciddiyim," dedim ısrarla. "Eğer sonrasında pişman olacaksan benimle yatma."

Sweatshirt'ümün beline uzanıp tişörtümle birlikte kafamın üzerinden sertçe çıkarırken, "Beni istemiyor musun?" diye sordu.

"İstediğimi biliyorsun," dedim aletim anında sertleşirken. "Ama doğru ruh halinde değilsen *bunu* yapmanı istemiyorum."

Dilinin ucunu altdudağımda gezdirip bana daha da yaklaştı ve diliyle benimkini okşadı.

"İstediğim şey..." Omuzlarımdan sertçe iterek beni sırtüstü düşürdükten sonra hızla havludan kurtuldu ve bacaklarını açıp kalçalarımın üzerine oturdu. "Bana olanları unutturman." Parmakları göğsümdeki dövmenin etrafında dolaştı, diliyle mürekkebin üzerinde gezinmek için iyice yaklaştı. "Bunu benim için yapabilir misin, Joe?"

Dizlerinin üzerinde doğrularak eşofmanımın belini aşağı çekti. Kalçalarımı yukarı kaldırıp kumaşı *boxer*'ımla birlikte bacaklarımdan sıyırmasına izin verdim. "Hımm?" Serbest bırakıldığı an aletim hemen tepki vermiş, görünür şekilde dikleşmişti. "Tüm bu olanları, tıpkı senin yaptığın gibi zihnimden uzaklaştırmamı sağlayabilir misin?"

Doğru şeyleri söylüyor, doğru hareketleri yapıyordu ama gözlerinde bir şeyler yanlıştı. Sesi gergindi ve boynundaki morluklar şu anda yaşanan anın iyiye gitmediğini gösteriyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." Sözlerim, parmaklarını aletimin etrafına dolayıp beni sertçe okşadığında acı ve haz karışımı bir hırıltıyla yarıda kesildi. "Siktir."

Bir eliyle aletimi uzunluğu boyunca sertçe okşarken diğer elini bacaklarımın arasına uzatıp taşaklarımı kavradı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?" Nefes nefeseydi. "Sana bu şekilde dokunmam hoşuna gidiyor."

"Evet," dedim zorlukla. Elleri aletimin başına doğru yükseldiğinde o anda boşalmamak için savaş veriyordum.

"Memelerimi seviyor musun, Joe?" Beni bırakıp öne doğru eğildi ve aletimi çıplak memelerinin arasına sıkıştırdı. "Memelerime boşalmak ister misin, Joe?"

Aman Tanrım.

Hain kalçam onun avucuna doğru hareketlenirken, "Aoife, yavaşla,"

dedim mantıklı davranmaya çalışarak. "Bu gece büyük bir şey yaşadın. Bunu yapmak zorunda değilsin..."

Dudakları aletimin üzerine kapandı. Dilini aletimin başında döndürdükten sonra beni ağzının derinliklerine çekti. Aletimin ucu boğazının arkasına değip öğürmesine neden olana kadar içine aldı.

Beni emerek daha derinlere aldıkça, daha çok öğürüp daha sıkı kavradıkça ve bana daha çok hissettirdikçe titreyen göz kapaklarım kapandı. "Siktir," diye inledim.

Aletimi kökünden kavrayıp yukarı doğru okşarken, "Mmm," dedi mırıldanarak. "Mmm."

"Aoife." Kalçam istemsizce yukarı doğru kalktığında elimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına almaya çalıştım ama o elimi kaptığı gibi boğazına bastırdı. "Hayır." Başımı sallayarak kurtulmaya çalışsam da elimi boynunda tuttu ve sıkmamı sağlamaya çalıştı. "Aoife, dur."

"Mmm."

Aynı anda paniklemiş, iğrenmiş ve tahrik olmuş hissederek elimi hızla çektim. "Aoife, sana durmanı söyledim," diye emrettim. "Ne halt ediyorsun sen?"

En sonunda nefes almak için başını kaldırdığında aletim tükürüğüyle parlıyordu. "Sana söyledim. Beni tıpkı kendin gibi yapmanı istiyorum."

"Sanırım bir süre ara vermeliyiz." Kalçamın üzerine oturup aletimin başını ıslak kıvrımlarına yerleştirdiği sırada içimdeki huzursuzluk büyüyordu. "Aoife... lütfen, bebeğim. Sadece..."

Kendini sertçe aletimin üzerine bırakırken, "İstediğim bu," dedi boğuk bir sesle. "İçimde sadece sen varsın." Boğazından acı dolu bir hıçkırık yükseldi. "Sadece **sen**." Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Yalnızca sen."

Siktir.

Oturur pozisyona geçip onu göğsüme yasladığımda aletim tamamen içine gömülüydü. "Buraya gel," dedim onu yatıştırarak. "Yanındayım."

Kollarını ve bacaklarını bedenime sarıp göğsüme yaslandı. "Unutmak istiyorum," diye ağladı. "Unutmamı sağla."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Eğer zamanda geri gidebilseydim ve hayatımda bir şeyi değiştirebi-

lecek olsaydım, onu asla evde yalnız bırakmazdım. Yaşananları ondan geri almak için her şeyimi büyük bir memnuniyetle verir, sahip olduğum her şeyden vazgeçerdim. O şerefsizi, onun zihninden silmek için her şeyi yapardım.

Tam içinden çıkmak üzereydim ki, "Çıkma," diye yalvardı.

"Aoife..."

"Hayır, hayır, hayır." Şiddetle titreyerek boğuk bir sesle mırıldandı. "Sadece *içimde* kal."

"Tamam ama donuyorsun. İzin ver de seni yerden kaldırayım..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İçimde kal."

Aman Tanrım.

Nasıl olduğunu bilmesem de bir şekilde onu kucağımda tutarak ayağa kalkmayı başardım ve ikimizi birlikte yatağına taşıdım.

"Sorun yok," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Yatağın kenarına oturduğumda bedeni hâlâ benimkine sarılıydı, hâlâ *içindeydim*. "Güvendesin, Molloy."

Yavaş ve kaskatı hareketlerle bedenlerimizi yatağının ortasına kadar taşıdım. Ben sırtüstü yatıyordum, o da üstümdeydi.

"Seni seviyorum, Joe."

"Biliyorum." Titrek bir nefes verip yorganı titreyen omuzlarına örttüm. "Ben de seni seviyorum."

"Ondan *nefret* ediyorum."

"Biliyorum." Göğsüm nefes alamayacak kadar sıkıştı. "Ben de."

Islak yanağıyla boynuma sokularak, "Joe," dedi kısık sesle. "Hâlâ sertsin. İçimde nabız gibi attığını hissedebiliyorum."

Kalçamı bir şekilde kontrol altında tutup kıpırdamamayı başardım. "Evet. Kalbim paramparça ama aletim halinden memnun."

Bunu düşünüyormuş gibi kısa bir süre için duraksadı, ardından kalçalarını olabilecek en tatlı dairesel hareketlerle nazikçe oynattı. Dudaklarımdan acılı bir inleme kaçınca Aoife'nın nefesi kesildi.

Bir süre sonra hareketi tekrar etti.

Sonra bir kez daha yaptı.

Bir kez daha...

Ta ki kalçası benimkine sürtünüp bedenimdeki her kasın gerilmesine neden oluncaya kadar, nazik hareketini defalarca tekrarladı.

"Ne yapıyorsun?"

Bedenini benimkine sürterek, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Çok ıslaktı, kalçalarının her hareketiyle içinde daha derinlere kaydığımı hissedebiliyordum.

"Aoife."

"Hmm."

"Aoife."

"Hmm?"

"Boşalacağım," diye kısık sesle inledim. Ellerimle kalçalarını sıkarak onu uyarmaya çalışırken taşaklarım beklentiyle sıkılaşmıştı. "Aoife, durman gerekiyor, yoksa içine boşalacağım ve şu anda bunu istediğini sanmıyorum..."

Ağzımı eliyle kapatıp geriye yaslandı. Sırtını eğerek inlemeye, kalçalarını daha vahşi ve kontrolsüzce hareket ettirmeye başladı. Benim durdurmaya çalıştığım o tanıdık sıcaklık dalgasını yakalamaya çalışıyordu.

"Boşalacağım," diye haykırdı. Ellerimi tutup memelerine bastırırken kadınlığı, aletimin etrafında acı verecek kadar kasılmıştı. "Joe, geliyorum. Ben..."

Beni tüketmekle tehdit eden sıcaklık dalgası üzerime çökerken tüm kontrolümü kaybettim. "Siktir!"

Bacaklarım yandı, uyluk kaslarım sımsıkı kilitlendi ve kalçalarım huzursuzca sarsılmaya başladı. Kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çektim.

Aletimin üzerine boşaldığını hissedebiliyordum. Kenetlenip sıkıyor, beni daha derinlere doğru emiyordu ve bu hisle başa çıkamıyordum.

Boğazımdan gelen bir iniltiyle rahatladım ve kalçalarım sarsılarak onun derinliklerine boşaldım.

"Tanrım," dedikten bir an sonra tüm yüz ifadesi değişti. "Aman Tanrım."

Yüzü acıyla buruştu ve saçlarını sertçe omzunun üzerinden savurup hızla üzerimden indi. Bir hata yaptığımı biliyordum çünkü yatağının elverdiği ölçüde benden uzaklaşarak hıçkırıklara boğuldu.

"Benim sorunum ne?"

"Hiçbir şey." Zorlukla, keskin soluklar alırken ona baktım ama bana arkasını dönmüştü. "Senin hiçbir sorunun yok, Molloy. Sorun yok."

Bir yastık kapıp göğsüne bastırdı. "Baban beni becermeye çalıştı!" diye haykırdı. "Ardından senin beni becermene izin verdim."

Zihnim onun ani ruhsal değişimlerinden paramparça olmuştu, başa çıkamayacağım kadar çok duyguyla boğuluyordum. Doğrularak oturdum ve omzuna dokunmak için elimi uzattım.

Elimden sıyrılıp, "Hayır," dedi boğulurcasına. "Alana ihtiyacım var."

İşte yine başlıyoruz.

Başımı sallayarak kollarımı dizlerime doladım ve sadece sırtına baktım. "Sen ciddi misin?"

Başını yavaşça salladı. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sinirle elimi saçlarımın arasından geçirip, "İki dakika önce aletimin içinde olmasını istediğini söyledin," diye çıkıştım. "Bana gitmemi söylüyorsun, sonra kalmamı istiyorsun. Beni istediğini söylüyorsun, sonra istemiyorsun. Gitmeye kalkışıyorum, beni durduruyorsun. Beni becermek istiyorsun, sonra istemiyorsun, sonra tekrar istiyorsun. Sonunda bunu yapıyoruz ama bittiğinde istemediğine karar veriyorsun. Yüce Tanrım. Ne istediğine karar ver, Molloy çünkü sana yetişemiyorum."

"Üzgünüm, tamam mı?" dedi usulca. "Sanırım travmayla senin kadar iyi başa çıkamıyorum. Kalpsiz bir robot olmadığım ve duygusal sistemim gerçekten çalıştığı için üzgünüm. Herkes duygularını kapatmakta senin kadar mükemmel değil."

"Kulağa duygularım kapalıymış gibi mi geliyor?" diye sordum. Ses tonum beni sahip olmamakla suçladığı o şeyden dolayı sertti. "Çünkü buradan bakıldığında, duygularım konusunda oldukça şeffafım, Molloy. Lanet olası bir musluk gibi bir sıcak bir soğuk akan sensin."

"Şimdi de bana bağırıyorsun."

"Sana *bağırmıyorum,* lanet olsun," diye bağırdım. "Senin için *burada* olmaya çalışıyorum!"

"Sana alana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Tanrım, Aoife. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Eğer bana söylemen gereken bir şey varsa, o zaman bunu hemen söylesen iyi olur."

Sessizlik...

"Bana kızgınsın."

Daha fazla sessizlik...

"Beni suçluyorsun."

Karşılık vermedi, bunun yerine elleriyle kulaklarını kapatmayı seçti.

Göğsüm sıkışıyor, kendimi çaresiz ve sinirli hissediyordum. "İtiraf et," diye zorladım. "Bana her ne söylemen gerekiyorsa itiraf et, Molloy."

Dizlerinin üzerine doğrulup yastığını bana fırlatarak, "Tamam, Joey, tamam! Nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? Canım yanıyor!" diye haykırdı. "Çünkü bu gece neredeyse tecavüze uğramak üzereydim. Tıpkı

sana benzeyen bir adam tarafından! Üstelik o duruma *senin* yüzünden düştüm! Çünkü beni telefon edip olanları anlatacak kadar umursamadın. Çünkü gittiğinde ve geri dönmediğinde ben aklına bile gelmedim!"

İşte konu buydu.

Artık ortadaydı.

Beni, benim *kendimi* suçladığım kadar suçluyordu.

Boğuk sesiyle, "Beni yakaladığında arkam dönüktü," diye haykırdı. "Sen olduğunu düşündüm... Onun *sen* olduğunu düşündüm, Joey! Ama sen değildin. Bedenimdeki o eller, tenimdeki o dil ya da saçımdaki parmaklar senin değildi. Şimdi de ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Gerildim. "Aman Tanrım."

Tam kendimden bundan daha fazla nefret edemeyeceğimi düşündüğüm anda ağzını açıp bana gerçeği söylemişti.

"Dolayısıyla evet, sana kızgınım. Belki böyle hissetmem mantıksız ve duygularım tamamen karışık ama öfkeliyim. İncindim ve sana gerçekten çok *kızgınım*," dedi gözyaşları arasında. Sesi titredi, acı dolu bir hıçkırık kriziyle boğulur gibi oldu. "Çünkü bu gece *senin* için oradaydım. Erkek kardeşlerine *senin* için göz kulak oldum. Son bir buçuk yıldır kendimi içinde bulduğum her korkunç durum *senin* içindi. *Seni* sevdiğim için incinip duruyorum!"

Parfümünün kokusu tenime sinmişti, gözlerimin içine bakarak kalbimi göğsümden söküp çıkarırken onun perişanlığını içimde hissedebiliyordum. Bu tam olarak olmasını engellemeye çalıştığım şeydi.

Ona âşık olmak istememiş ama olmuştum. Onu içeri almak istememiş ama almıştım. Asla yapmak istemediğim her şeyi onunla, onun *için* yapmıştım çünkü onu seviyordum. Çünkü o daha azını kabul etmeyi reddetmişti.

Durumu düzeltmek için ne diyeceğimi bilemiyordum.

Şu anda onu teselli edip rahatlatacak kelimelerim yoktu.

Söylediklerini inkâr edemez veya reddedemezdim.

Duymak ne kadar zor olsa da gerçek buydu.

Ben onu, o da beni incitmişti. Görünüşe göre, ikimizin de yaptığı şey buydu ama artık bana babamı görmeden bakamıyordu. Üstelik şu anda ona baktığımda görebildiğim tek şey annemdi.

Ninova

Göğsümdeki acıyla bedenim büküldü.

Nefes alamadım.

Şu anda susmanın daha güvenli olacağına karar vererek hızla yatağından çıktım ve kıyafetlerime yöneldim.

"Ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermedim.

"Joey?"

Yine cevap vermedim. Göğsümü delip geçen, nefes boruma baskı yapan acıyı görmezden gelerek beynimin bana söylediklerine odaklandım.

Kapat.

Hissetmeyi bırak.

Aklımın söylediklerini en başından beri dinlemiş olsaydım, burada olmazdım.

Kalbim beni kandırmış ve tüm bu gereksiz acılara maruz bırakmıştı.

Beynim kontrolü ele almış, kırık kalbim onun yatak odası duvarlarına sıçramışken kıyafetlerimi giyinmeye odaklandım. Acı dolu çığlıklarının arasında boğularak giyindim ve sert, hatta otomatik hareketlerle odasının penceresine doğru yürüdüm.

Yataktan fırlayıp aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Hayır, hayır, hayır, gitme," diye yalvardı. "Üzgünüm, Joe. Üzgünüm! Bunu kastetmedim... Ben sadece... kalmana ihtiyacım var."

Beni tutup öpmeye çalıştığında boynumu dudaklarından uzaklaştırarak, "Söylediklerimin arkasındayım," dedim ona. "Eğer *gardaí*'ye gitmek konusunda fikrini değiştirirsen, her adımında seni destekleyeceğim."

"*Gitme.*"

"Üzgünüm." Ellerini nazikçe bedenimden ayırıp vücudunun iki yanına bıraktım. Ona daha fazla zarar vermeden bu kızdan mümkün olduğunca uzaklaşma ihtiyacıyla pencereye doğru hareketlendim. "Seni seviyorum."

"Joey!"

"Görüşürüz, Molloy."

Penceresinden dışarı tırmandım ve geceye karıştım.

Kısa bir süre sonra ellerim *sweatshirt*'ümün ön cebinde, kalbim paramparça ve başım teslimiyetle eğik halde kendimi tanıdık bir evin önünde buldum.

Öfkeyle iç çekip yukarı uzandım ve parmaklarımla kapıdaki kırık camı kapatan grafitiyle kaplanmış tahtaya vurdum.

Kapı ardına kadar açıldığında hissettiğim tek yargı, kafamda *pislik* diye gürleyen vicdanımın sesiydi.

"Lynchy," dedi Shane. Dudaklarından sarkan sigarasıyla aniden kapısında belirmemin sebebini açıklamamı bekliyordu.

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorlayarak, "Birkaç günlüğüne kalacak bir yere ihtiyacım var," dediğimi duydum.

"İhtiyar yine aynı numaralarına mı başladı?"

Yüzümde görmeye alıştığı morlukları aradığını biliyordum. Yıllar boyunca sayısız kez onun kanepesinde teselli bulmama neden olan morlukları arıyordu.

Sessiz kalarak başımı sertçe salladım.

"Neden o hatunun yanında takılmıyorsun?"

"O iş bitti."

"Gerçekten mi?" Kaşları havaya kalktı ve dudaklarının arasındaki sigarasına uzandı. "Nasıl bitti?"

İçimdeki haykırma isteğine karşı koyarak omuz silktim. "Benim saçmalıklarımdan bıktı. Burada kalabilir miyim, kalamaz mıyım?"

Shane bir duman bulutu üfleyerek yana çekildi ve içeri girmemi işaret etti.

Sadece arkanı dön ve uzaklaş.

Sadece defolup git.

İyi ama nereye?

Eve mi?

Molloy'a mı?

Başka gidecek yerin yok.

Hiçbir şeyin yok, pislik.

Sen bir hiçsin.

Başımı teslimiyetle eğip içeri girdim.

Ninova

BÖLÜM 4

46
ANNEM EN İYİSİNİ BİLİR
AOIFE

Birkaç gün okula gitmedim ve işyerimi arayarak onlara da hasta olduğumu söyledim. Büyük bir kargaşaya dönen hayatım dışında, herhangi bir şeye odaklanamayacak kadar perişan ve bitkindim.

Kendimi her şey elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum ve bunca deliliğin ortasında, aldığım tek iyi karar anneme güvenmek gibi görünüyordu. Hamileliğimden bahsettiğimden bu yana, annem bana karşı *muhteşemdi.*

Kendimi en savunmasız ve gerçekten uçurumdan düşüyormuş gibi hissettiğimde o araya girip elimden tutmuştu. Bana dayanak olmuş, yol göstermişti. Benimle ilgili -onun zarif ifadesiyle *benim için-* hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum ama yanımda olması, bilinmeyen geleceğime dair düşüncelerimi neredeyse katlanılır hale getirmişti.

Okul müdürüm ve patronumdan gelen çağrıları filtreleyerek hayattan kendimi geçici olarak koparmaya başlamıştım. Katie ve Casey'nin doğaçlama ev ziyaretlerini durdurduğumdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Annem benim için kendini ateşe atmış ve ben hayatımın gittiği yönle uzlaşmaya çalışırken dünyayı benden uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Buna, beni çocukluğumdan beri tanıyan aile doktorumuzla ayarlanan o korkunç randevuya götürmek ve ona orta okulda hamile bırakılma hatasını yaptığımı anlatmak da dahildi.

Doktor halihazırda bildiğim şeyi doğruladı, kan testini yaptı ve tahmini doğum tarihini 20 Eylül olarak verdi. Sonra elime ergenlikte hamilelik ve genç anneler hakkında bir deste broşür tutuşturup, kısa süre içinde devlet hastanesinde tarih belirleme taraması için randevu verileceği bilgisini ileterek beni yolcu etti.

Bunun ardından o kadar sarsılmıştım ki annem, babamın onun haberdar olmadığını düşündüğü acil durum kredi kartını çıkararak beni alışverişe götürdü. Annem gardırobumu çok uzun bir süre giyemeyeceğim giysilerle donatmanın yanı sıra, her zamanki kuaför salonumuzda ve güzellik barımızda gereğinden fazla para harcadı. Bir şekilde içinde bulunduğumuz ve başka hiçbir şeye benzemeyen bu durumu hafifletip normalleştirmeyi başardı.

Beni fincanlar dolusu sıcak çikolata ve taze börek tabaklarıyla baştan çıkardı. Cork şehrinde, başka bir indirim reyonuna bakmaya dayanamayacağım veya farklı bir mağazanın altını üstüne getiremeyeceğim noktaya gelene kadar dolaştırdı. Beni yapmaktan en çok hoşlandığım şeyle fiziksel olarak yormak etkileyici bir ustalıktı. Annemin, beni yorgun bir uysallık noktasına çekmek için bu yöntemi kullandığını fark etmek çok zamanımı almadı.

Patrick Caddesi'ndeki bir kafede, karşımda benimkiyle uyumlu deri koltukta oturuyordu. Aramızda küçük yuvarlak bir masa ve bir düzine kadar alışveriş torbası vardı. Annem köpüklü *latte*'sini dudaklarına kaldırıp küçük bir yudum aldı. Bileklerinden çaprazlanmış bacakları ve geriye doğru toplanmış, gevşek topuz yapılmış güzel sarı saçlarıyla tam bir hanımefendi gibi görünüyordu. O kadar ki içimde o tanıdık rahatsızlık dalgasının yükseldiğini hissettim.

Annem içten dışa her şeyiyle güzeldi. O zeki, esprili ve sadıktı. Kendine iyi bakıyordu, güzel bir vücudu vardı ve ailesi için çok çalışmıştı. Fakat aynı hataları defalarca yapmaya devam eden babam için bunların hiçbiri önemli görünmüyordu. Bu annemin kendini bırakması ve babamın dikkatini ondan daha iyi birine kaydırması meselesi değildi çünkü ondan daha iyisi yoktu.

"Peki şimdi Joey'den bahsedelim." Annem sonunda tüm gün konuşmaktan dikkatle kaçındığım konuyu açtı. "Neler oluyor?"

Sıcak çikolata fincanıma uzanarak, "Hiçbir şey," diye yanıtladım.

Joey'yi odamın penceresinden çıktığı geceden beri ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Geri dönmemişti, beni aramayı veya mesaj atmayı deneyip denemediğinden de habersizdim çünkü o gece telefonumu onun evinde unutmuştum. O evden ve babasından bir an önce uzaklaşmayı o kadar istemiştim ki telefonumu, şarj aletimi, makyaj malzemelerimi, geceleme çantamı ve en önemlisi on sekizinci doğum günümde bana hediye ettiği kolyemi bile orada bırakmıştım.

Duşunu kullanmadan önce takılarımı çıkarmış ve geri takmayı unutmuştum. Hâlâ onun komodininin üzerinde *Claddagh* yüzüğüm ve küpelerimin yanında duruyordu. Ardımda bıraktığım şeyler olmadan hayatta kalabilirdim ama telefonumun olmaması bir felaketti, ayrıca o kolye yokken boynumu çok çıplak hissediyordum. Kendimi sürekli kolye ucunu ovuşturmak için uzanırken yakalıyordum, sonra onun artık olmadığını hatırladığımda rahatsızlıkla irkiliyordum.

Joey'yi görmek, onunla konuşmak, barışmak için can atıyordum ama Lynch cephesi tam bir sessizlik içindeydi.

"Hiçbir şey mi?" Annem kaşını kaldırdı. "Onu birkaç gündür görmedim."

Ben de öyle. "Başında çok iş var."

Kev'e göre Joey kayıp listesindeydi. O bunu Mack'ten, Mack de Alec'ten duymuştu.

Hafta sonundan beri onu ne gören ne de ondan haber alan olmuştu.

Okulda, antrenmanda, GAA sahasında veya barda değildi.

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum çünkü her ne kadar okulda kimse erkek arkadaşımdan haber almamış olsa da o babama ulaşmıştı.

Babam anneme, Joey'nin kendisini arayıp izin istediğinden bahsetmişti ve bu bilgiyi annem daha sonra bana iletmişti. Görünüşe göre, annesi ikinci sömestrin sonlarında düşük yapmıştı ve o ayağa kalkana kadar Joey'ye evde çocukların bakımına yardım etmesi için bir veya iki hafta boyunca ihtiyaç vardı.

Haberi duyduğumda parçaları hızla birleştirmiş ve bana bir işinin çıktığını söylerken ne anlatmak istediğini fark ederek şiddetle kusmuştum. Bana bahane uydurmamıştı.

Söylediklerinde samimiydi.

Ve ben o gece onu incitmiştim.

Kötü bir şekilde.

Kullandığım kelimeler onu perişan etmişti ve bunlar ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Hiçbirinde ciddi değildim ama o an net düşünemeyecek durumdaydım. Hayatımda o mutfakta hissettiğim korku ve aşağılanmayı tek bir kez olsun hissetmemiştim.

Joey'nin babasının saldırısı en fazla doksan saniye sürmüştü ama o doksan saniye hayatımın en korkunç anlarıydı. Teddy Lynch bugüne kadar karşılaştığım en korkunç adamdı ve onunla bir daha karşılaşmaktan kendimi korumam gerektiğine dair duyduğum çaresiz ihtiyaç, o adamdan korkmanın insana nasıl hissettirdiğini bilen *tek* kişiyi kendimden uzaklaştırmama sebep olmuştu. Yaşananlar bana Joey ve kardeşlerinin hayatları boyunca taşıdıkları korkuya dair bir kesit sunmuş, kalbimin onlar için kırılmasına neden olmuştu.

"Onunla bu konuşmayı yakında yapmalısın," dedi annem. "Ayrıca

babanla benim, onun ebeveynleriyle oturmamız ve kendi aramızda konuşmamız gerekecek."

Annemin o evin yakınlarına gidecek olması düşüncesiyle kalbim deli gibi çarparak, "Hayır, gerekmeyecek," diye itiraz ettim. Başıma ne geldiğini bilmiyordu. Bilseydi şu anda çok farklı bir konuşma yapılıyor olurdu. Üstelik o konuşma, annemle onu cinayetten tutuklayan polis memuru arasında geçerdi. "Joey'yle konuşmam gerektiğini biliyorum ve konuşacağım. Ama sen ve babamın onun ebeveynleriyle bir şey konuşmanıza gerek yok, anne. Annesi perişan halde, babası ise tam bir..."

"Şerefsiz mi?"

Titrek bir nefes vererek başımla onayladım. "Hem de en beterinden."

"Bana Teddy Lynch'i anlatmana gerek yok, tatlım," dedi annem. "Ortaokulda altı yıl boyunca o dayanılmaz piçe katlandım."

"Piç mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sen neredeyse hiç küfretmezsin, anne."

Hafif bir gülümsemeyle, "Evet ama bazen betimlemeye uyan daha iyi bir kelime bulunamayabiliyor," diye yanıtladı. "O adamı tanımlamak söz konusu olduğunda, 'piç' kelimesi bile hafif kalıyor."

"Bunu hoş karşılamayacak," derken üzerime çöken endişe dalgasıyla dudağımı ısırdım.

"Teddy mi?" Homurdandı. "Onun için endişelenme, tatlım. Baban ve ben onu nasıl idare edeceğimizi çok iyi biliyoruz."

Başımı salladım.

Annemin gözleri yumuşadı. "Joey."

Endişeyle başımı salladım. "Babasından nefret ediyor, anne. Yani adamdan gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyor. Çok ciddiyim, anne. Onun gibi olmaktan o kadar korkuyor ki, bu düşünce büyürken kafasına çakılmış durumda."

"Bu çok üzücü," dedi annem. "Joey babasına kesinlikle benzemiyor."

"Biliyorum. Ama ona hamile olduğumu, okula devam ederken bir bebeğimiz olacağını söylediğimde durumumuza bakıp kendi ailesiyle karşılaştıracak." Çaresizce omuz silktim. "Bu haberin onun kontrolünü kaybetmesine yol açmasından gerçekten korkuyorum."

Her ne kadar Joey'nin sorunları hakkında açıkça konuşmamış olsak da annem aptal bir kadın değildi. Bir çift olmadan yıllar önce Joey babamla çalışmış ve evimize sayısız kez gelmişti. Eğer ben onun o zamanlar madde etkisi altında olduğunu anlayabildiysem, ailem de anlayabilirdi.

Buna rağmen babam onu asla kovmamış, annem de kapıdan çevirmemişti. Tam aksine, asla şans verilmemiş bir çocuk için kapıyı açık tutmaya devam etmişlerdi.

"Onu seviyorum, anne." Masanın karşısından annemin gözlerinin içine bakarken sesim hissettiğim duygularla kalınlaşmıştı. "Gerçekten seviyorum. O kadar çok seviyorum ki gözlerim kör oluyor."

"İnsan ilk kez âşık olduğunda öyle hisseder," dedi annem nazikçe. "Hepimiz aynısını yaşarız, tatlım."

"Açıkçası, mükemmel bir ilişkimiz olmadığını biliyorum. Yakınından bile geçmiyoruz." Omuzlarım düşmüş halde elimi sallayarak devam ettim. "Onunla olmak bana kendimi karman çorman, kontrolsüz ve belirsizlik içinde hissettiriyor ama aynı zamanda heyecan verici, bağımlılık yapıcı ve inanılmaz derecede *doğru* da geliyor." Nefesimi verip çaresizce omuz silktim. "Benim için daha uygun biri yok, anne. Bunu biliyorum. Kemiklerimde bile hissediyorum."

Fincanını iki avucu arasında tutarak, "Sana inanıyorum," diye yanıtladı. "Sen hep bir ilgi arsızıydın..."

"Hey!"

"*Bitirmeme* izin ver."

"Tamam." İç geçirdim.

Annem gülerek tekrar denedi. "Söylemeye çalıştığım şey şu, her zaman dramatik bir yanın olmasına ve çoğu zaman fevri davranışlar sergilemene rağmen *kalbin* konusunda asla dikkatsiz değildin."

"Vay canına," diye takıldım. "Ne kadar da iltifatmış gibi görünen bir eleştiri bu."

"Ah, kes şunu." Annem sırıttı. "Söylediklerimin neresi yalan?"

Yalan değildi.

Elimi savurarak, "Tamam, dramatiğim," diye kabullendim. "Ama senin ilginin eksikliğini hisseden, Kev."

"Aoife." Annem kıkırdadı.

"Bu doğru," dedim şakalaşarak. "Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz bunca zaman yüzünden delicesine kıskanç. O asık yüz ifadesini fark etmedin mi? Odasında üzerine iğneler batırılmış küçük bir bebek versiyonum olduğunu görsem şaşırmam."

"Zavallı, Kev." Güldü.

Gözlerimi devirip, "Zavallı, Kev... kıçımın kenarı," diye karşı çıktım. "Onu sen şımarttın, anne. Şimdi de başka birisinin senin dikkatini çekmesini kaldıramıyor."

"Kev'i şımarttım çünkü bunu yapmama ihtiyaç duyuyor."

"Of." Öğürüyormuşum gibi yaptım. "Tabii, tabii."

"Bu gerçek. Senin hiçbir zaman bana onun kadar ihtiyacın olmadı. Hep benim asi çocuğum oldun," diye devam etti. "Erkek kardeşinden daha zorlu ve daha da asisin. Kev kendinden emin olmadığı için hep gölgelerde kalmayı seçti ama sevgili kızım, sen hep güneşin altında keyif sürmeyi tercih ettin. Dünyadan saklanmak yerine, hayatın sunduğu her şeyi kucakladın."

Ona temkinli gözlerle baktım. "Ne dediğinden emin değilim, bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"İyi bir şey." Annem kıkırdadı. "Elbette yıllar içinde bana birkaç gri saç teli kazandırdın ve zaman zaman o çılgın tarafını dizginlemek zorunda kaldım. Ancak ergenlik yıllarının tadını çıkarmak ve bu süreçte kendini kaybetmeden dengeyi kurmak konusunda muhteşem bir iş çıkardın. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum, küçük aşkım."

Karnımdaki küçük şişkinliği işaret ederek, "Ah, şey... *hamileyim anne*," diye dramatik bir şekilde karşılık verdim. Şişkinlik, daha çok ağır bir yemek yemişim gibi görünüyordu. "Seni kırk beşinci doğum gününden önce *büyükanne* yapacağım. Bence hiçbir şeyde denge bulma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramadığımı söylemek en doğrusu olur. Tabii eğer burada Joey'nin *aleti* üzerinde denge kurma yeteneğimden bahsetmiyorsan. Eğer bahsettiğimiz buysa tüm kanıtlar ortada ve anlaşılan o ki, ben bu konuda bir profesyonelim."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Annem yüzünü elleriyle kapatıp inledi. "Ben senin annenim, Aoife. Aman Tanrım."

Omuz silktim. "Sanırım bu benim fevri tarafımın nahoş başını tekrar kaldırışı. Değil mi, anne?"

"Evet, tamam. Ben hep kızımla açık ve dürüst bir tartışmadan yanayım," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama lütfen seni benim doğurduğumu ve Joey'yi on iki yaşından beri tanıdığım gerçeğini bir düşün. Senin onun cinsel organının üzerinde kendini dengeleme anının görüntüsüne ya da ilişkinizin samimi anlarına dair hiçbir detaya zihnimde yer yok. Bu tür sohbetleri Casey için sakla."

"Cinsel organ." Kıkırdadım. "Şuna 'alet' de anne."

"Demeyeceğim," derken yüzü kızardı. "Bu korkunç bir kelime."

"Harika bir vücut parçası."

"Aoife!"

"Tamam, tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Susuyorum." Hafifçe kıkırdayarak anneme baktım. "Birkaç yıl önce sana hiç kimseye karşı derin hisler beslemeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Ah, evet." Annem bilgece gülümsedi. "Paul'e asla âşık olmayacağını ya da diğer herhangi bir oğlanın zihnini bulandırmasına izin vermeyeceğini ısrarla vurguladığını hatırlıyor gibiyim."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, ne kadar da kendini beğenmiş bir aptalmışım."

"O zaman buna inanıyordun."

"Evet, gerçekten inanıyordum."

"Ama Paul Rice asla Joey Lynch olamazdı, değil mi?"

Bu kesinlikle doğru.

"Hayır." Titrek bir nefes verip başımı salladım. "Olamazdı."

"Biliyor musun, bu beni üzüyordu." Annem konuşmasına devam etmeden önce *latte*'sinden bir yudum daha aldı. "Seni Paul'le görmek, başkasına böylesine güçlü bir aşk beslerken hissetmediğini bildiğim şeyleri onun için hissetmeye çalışmanı izlemek."

Yüzüm buruştu. "Bu kadar mı barizdi?"

"Evet." Annem başını salladı. "Gençliğinin dört yılını, hiçbir ortak yönün olmayan bir çocukla, onun verdiği *rahatlıkla* yetinerek geçirdin. Oysa kalbin, odaya girdiği anda tüm yüzünü aydınlatan çocuktan asla uzaklaşmadı." Dudaklarından hüzünlü bir iç çekiş yükseldi. "Paul'le birlikteyken böyle bir tepki verdiğini hiç görmedim. Sana baktığında gözlerin tek bir kez olsun büyümedi, sana göz kırptığında yanakların hiç kızarmadı. Seni görmek için geldiğinde neredeyse umutsuz görünürdün."

"Üç buçuk yıl," dedim yüzümü acıyla buruşturarak. "Paul'ün istikrarlı olduğunu biliyorum, anne. Paralı bir aileden geliyor, önünde büyük bir gelecek var ama ben onunla asla mutlu olamadım."

"Eğer paran olsun istiyorsan, bunu kendin de kazanabilirsin," diye yanıtladı annem. "Bir adamın bunu senin için yapmasına ihtiyacın yok."

"Biliyorum ve tamamen katılıyorum," dedim hızla. "Ama Casey onu bıraktığım için deli olduğumu düşündü. Elbette şimdi Joey'nin tarafında ama bir süre kararımı ciddi şekilde sorguladı."

Nazikçe, "Casey'nin ne tür bir evden geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye karşılık verdi. "Annesinin nasıl biri olduğunu biliyorsun, Aoife. O kadının yıllar boyunca kızını nelere maruz bıraktığına şahitlik ettin. Kapılarından içeri adım atan adamların türünü biliyorsun."

Anımsadığım hatırayla ürperdim. "Evet."

"Ayrıca Elk's Terrace'taki o küçük dairede ne kadar paraya sıkıştıklarının da farkındasın," diye devam etti annem. "Senin geleceği sağlam olan bir çocuğu, kaderi belirsiz diğer bir tanesi uğruna fırlatıp attığını görünce Casey'nin senin adına paniklediğini sanıyorum."

"Paul günün avı değildi," diye mırıldandım. "Ayrıca biz de pek para içinde yüzmüyoruz, anne."

"Paramız olmayabilir, Aoife ama biz her zaman birbirimizi destekledik," dedi annem. "Biz hep aile olarak bir aradaydık ve ikimiz de bunun genç Casey'nin asla sahip olmadığı bir istikrar ve konfor olduğunu biliyoruz."

Ya da Joey'nin.

"Yanımda olduğun için çok şanslıyım, anne."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ne var?" diye güldüm. "Samimi davranıyordum."

"Evet, pekâlâ. Eminim önümüzdeki altı ay içinde bunu daha çok kastedeceksin." Kıkırdadı. "Ağlayarak evin altını üstüne getiren bir bebek olduğunda, sen bok ve kusmuk içinde boğulurken annene gelip torununu alması için haykıracaksın." Kendi kendine eğlendiğini göstererek gülümsedi. "En azından suç ortağının yeni doğmuş bebeklerle deneyimi var çünkü sen hayatında hiç bebek tutmadın."

"Sean'ı tuttum."

"Sean üç yaşında."

"Onu ilk kez kucağıma aldığımda sadece iki yaşındaydı."

"Geri verebileceğin iki yaşındaki bir çocukla, ihtiyaçlarının tümünü karşılamak için tamamen sana bağımlı olan yeni doğmuş bir bebek arasında büyük fark var."

"Anne."

"O bebeğin beslenmesi, gazının çıkarılması, bezinin değiştirilmesi, giydirilmesi için... rahatlatılmak, sevilmek, sakinleştirilmek ve çok daha fazlası için sana ihtiyacı olacak. Soğuk algınlığı geçirirken hava yollarını küçük bir burun aspiratörüyle temizlemen için sana bağımlı olacak çünkü bunu kendisi yapamayacak. Bu küçük bebek hayatta kalmak için tamamen annesine bağımlı olacak. Üstelik bu sadece yeni doğan aşaması. İster inan ister inanma, sevgili kızım, anneliğin en kolay aşaması da bu."

"Lütfen sus," diye yalvardım. Tüm bunların düşüncesi bile başımı döndürmüştü. "Gelmekte olan şeyden o kadar korkuyorum ki, işlevimi sürdürebildiğime bile şaşırıyorum."

"Bunu *yapabilirsin*," diye bana güven verdi. "Sen iyi bir anne olacaksın."

"Bir felaket olacağım," dedim karamsarlıkla. "Fransız tostunu bile zor pişiriyorum."

"Çünkü her şeyin yapılıp ayağına getirilmesine alışmış şımarık bir prensessin," diyerek güldü annem. "Ama seni yakında bilgilendireceğiz, tatlım. Torunumun doğum zamanı geldiğinde, aynı anda bir sürü yemeği ustalıkla yapabilecek ve dünyayı fethetmeye hazır olacaksın."

"Beni asla bırakma, tamam mı?" Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Anneliğin eşiğinde olabilirim fakat bu kendi anneme ihtiyacımın sona ereceği anlamına gelmez."

"Korkarım, bana dayanmaktan başka çaren yok." Annem göz kırparak güldü. "İstesen de istemesen de."

Titrek parmağımı havaya kaldırarak, "Taşınmıyorum," diye onu uyardım. "Evden asla ayrılmayacağım, anne. Kıdemli bir annenin ve elbette bir ütü masası uzmanının bulunduğu bir yerde hiç kıpırdamadan duracağım."

Annem tekrar güldü. "Sana öğretmem gereken diğer bir şey de bu."

"*Asla* ütü yapmayacağım."

"Başka seçeneğin olmayacak."

"Hayır, yapmayacağım," diye karşılık verdim. "Bebek için ütü gerektirmeyen kıyafetler alacağım."

"Peki izninle sorayım, senin kıyafetlerini kim ütüleyecek?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki annem."

"Aoife, beni gerçekten gülümsetiyorsun," diyerek kıkırdadı. "Her şey yolunda gidecek, tatlım. Gerçekten öyle olacak."

"Umarım haklısındır, anne. Gerçekten dileğim bu."

"Joey için de iyi olacak," diye ekledi. "İkiniz için de." Annem anlayışla gülümsedi. "Bunu nasıl bildiğimi öğrenmek ister misin?"

"Söyleyin lütfen, ustam."

"Çünkü bebeğinin babası duygularını itiraf etme konusunda en az senin kadar inatçı ve dik kafalı olabilir ama onun kalbi de seni hiç bırakmadı."

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu bilmiyorsun, anne."

Ninova

Yumuşak bir ses tonuyla, "*Biliyorum,*" diye düzeltti. "İkinizi büyürken izlemek ve ikinizin de sahip olduğu özellikleri birinci elden deneyimlemenin yanı sıra, birbiriyle mükemmel iletişim içinde çalışan bir çift gözüm ve kulağım var."

"Yani?"

"Yani ikinizin ilişkisini tüm katmanlarından arındırıp flörtleşmeyi, kontrolsüz hormonları ve fiziksel unsuru denklemin dışına çıkardığımızda altında sağlam bir temel var," dedi annem. "*Arkadaşlık, saygı* ve *güven* üzerine kurulu bir ilişki." Sevgiyle gülümseyerek ayak bileklerini çaprazladı, yerlerini değiştirip arkaya aldı ve oturduğu yerde öne doğru yaslandı. "O senin *arkadaşın,* Aoife ve sen de onun. Birbirinizi sevmeyi bir yana bırak çünkü bu en kolay kısmı, sen ve Joey birbirinizden *hoşlanıyorsunuz.* Birlikte vakit geçirmekten *keyif* alıyorsunuz. İlişkinizin tüm bu harika yönleri, kendini onunla yaparken yakaladığın o zahmetsiz sohbetler veya birbirinizin yanında geçirdiğiniz o huzurlu sessizlik anlarının, zaman testine dayanma yeteneğinizi daha da güçlendireceğine dair sana söz verebilirim. Daha da önemlisi, sizi ebeveynlik smavına hazırlayacaktır."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Unutma, anneler her zaman en iyisini bilir."

47
GELECEĞİNİ DÜŞÜN
JOEY

"Joey."

Güm, güm, güm.

"Joey."

Güm, güm, güm.

"Joey."

Güm, güm, güm.

"Joey!"

Yatağımda yüzüstü yatarken sırtımın ortasına anormal bir ağırlığın baskı yaptığını hissettim ve acılı bir inlemeyle gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtım.

Ağırlık sırtımda yukarı aşağı zıplamaya devam ettikçe bu ağırlığın küçük kardeşim olduğunu fark ettim. "Co-ii. Co-ii."

Bir elimi başımın altından çekip bir yastık kaparak, "Lanet olsun, Seany-boo," diye inledim. "Sırtımda zıplamayı bırak, evlat. Ölüyorum."

Yastığı başımın üzerine kapatıp duyularıma saldıran gürültüyü bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Sean, aşağı in ve Ollie'yle oyna." Annemin tanıdık sesi zihnime işlediğinde kaskatı kesildim, bedenim gerginlikle sarmalandı. "Ağabeyinle konuşmam gerekiyor."

Sean, anneme itaat ederek uzaklaşmadan önce sırtımda üç kez daha zıpladı.

Sırtüstü dönüp, "Sakın başlama," diye homurdandım. "Her ne olduysa beni bunun dışında tut."

"Bir şeye başlamayacaktım." Annem odamın kapısını kapatarak yatağıma yürüdü ve yanıma oturdu. "Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Derin bir iç çekişle saçımı yüzümden çekmek için elini uzattı. Bu küçük sevgi gösterisi yatağın en uzak köşesine, ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmama neden oldu.

Sırtımı duvara yaslayıp ona dik dik bakarak, "Benim iyi olup olmadığımı görmek istedin," diye kuru bir sesle tekrarladım. "Ne zamandan beri benim nasıl olduğumu umursuyorsun?"

Ninova

"Doğduğun günden beri."

"Ne?" Kafa karışıklığı kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Aşağıda gizlenen bir sosyal hizmet uzmanı falan mı var ya da benim bilmediğim başka bir şey?"

"Hayır, Joey." Annem iç çekti. Onu temkinli bir şüpheyle seyredişimi izlerken mavi gözleri hüzün doluydu. "Bu samimi bir soruydu."

"İşte şimdi gerçekten kafam karıştı," dedim ona. "Ne istiyorsun?"

"Senden bir şey istediğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü odamdasın, nasıl hissettiğimi soruyorsun," derken omuzlarım gergindi. "Hadi, söyle artık."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Joey."

Sessiz kaldım ve sadede gelmesini bekledim.

Bu benim duygusal sağlığım üzerine yapılan sıradan bir kontrol değildi.

"Bu hafta okula gitmedin," dedi en sonunda. "Bay Nyhan iki kez telefon etti."

"Ne olmuş yani? Shannon da gitmedi."

"Evet." Annem başını sallayarak onayladı. "Ama Shannon bana yardımcı olmak için bu hafta evde kaldı."

"Benim, hayatında tek bir gün bile olsun sana yardım etmeyen bir pisliğin tam aksine, değil mi?"

"Hayır, söylediğim kesinlikle bu değil."

"O zaman ne diyorsun? Ne istiyorsun?"

"Senin için endişeleniyorum."

Saçmalık.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne zamandan beri?"

"Geçen hafta sonu yaşananlardan beri," dedi yorgun ses tonuyla.

Tekrar öfkeyle titreyerek, "Ah, babamın kız arkadaşıma tecavüz etmeye çalıştığı zamandan mı bahsediyorsun?" diye çıkıştım. "Hayır, hayır. Ben harikayım, anne. Bu hiçbir şekilde zihnimi mahveden bir şey olmadı."

"Ah, Joey." Annem titrek bir nefesle devam etti. "Çok üzgünüm."

"Neden?" Ciddileştim. "Yoksa sen de mi kız arkadaşımı becermeye çalıştın?"

"Joey."

"Ah, doğru. Sen Aoife'yı becermeye çalışmadın. Hayır, sadece ona neredeyse tecavüz edecek olan adamı yatağına aldın."

Annem irkildi. "Aoife nasıl? İyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim sertçe. "Onu görmedim."

"Neden?"

"Çünkü beni görmeye bile dayanamıyor. Ona babamı hatırlatıyorum, o tecavüzcü şerefsizi."

"Ona tecavüz etmedi."

"*Sana* tecavüz etti."

Yine irkildi. "Bu farklı."

"Bebeklerle oynayacak kadar küçükken parmağına yüzük taktığı için mi? Bu ona senin bedenin üzerinde otomatikman bir egemenlik mi veriyor?"

"Joey." Acılı bir nefes verdi. "Anlayabilmeni dilerdim."

"Eğer o adama dair sapkın takıntından bahsediyorsan, o zaman bunu unutabilirsin çünkü asla anlayamayacağım."

"Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Kavga eden kim?"

Derin bir iç çekişle, "*Sen*, Joey," dedi annem. "Sana ne zaman ulaşmaya çalışsam, ne zaman seninle ilgilenmeyi denesem hemen saldırıya geçiyorsun."

"Belki de bu deneyim bana bu kadar yabancı olmasaydı öyle yapmazdım."

Başını üzüntüyle salladı. "İşte yine başladın."

"Yüce Tanrım. Gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi?"

"Neyi anlamadığımı bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz." Omuz silktim. "Bu liste o kadar uzun ki, haftalarca burada kalırız."

"Babasından senin babandan nefret ettiğin kadar nefret eden bir çocuğun, bağımlılığa uzanan yolda onu nasıl takip edebildiğini anlamıyorum."

"Ben alkolik *değilim*."

Boğuk bir sesle, "Daha kötüsü, sen bir uyuşturucu bağımlısısın!" diye bağırdı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Değilim."

Elime uzanıp, "Evet, *öylesin*," diye ağladı. "Bir *sorunun* var, bebeğim." Titrek bir nefes vererek ekledi. "Evet, eski numaralarına geri döndüğünü biliyorum. Kot pantolonundaki boş poşetleri buldum."

Gözlerimi kıstım. "Tamamen yanılıyorsun."

Ninova

"Saçmalama, Joey," dedi sertçe. "Kıyafetlerinden ot kokusunu alabiliyorum."

"Ee, bir sigara içtim. Önemli bir şey değil."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey," diye çıkıştım. "Şimdi beni rahat bırak, anne."

Cebine uzanıp çatlak bir dolmakalem gövdesi çıkardı. "O zaman bu ne?" diye sordu.

Midem kasılsa da yüz ifademi kontrol ettim. Kendimden o kadar utanıyordum ki hiçbir şeyi itiraf edemezdim, özellikle bu kadına *asla*... "Bana kırık bir kalem gibi görünüyor."

"Gerçekten mi? Çünkü bana eğreti bir pipet gibi geldi!" Elindekini yatağa fırlattı. "Ben dünyanın en akıllı insanı olmayabilirim ama böyle bir şeye esrarlı sigara için ihtiyacın olmadığını çok iyi biliyorum."

Kayıtsız bir şekilde omuz silktim. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, anne."

Gözleri yaşlarla dolarak, "İşe ilaçlarımın nereye gittiğini açıklamakla başlamaya ne dersin?" diye üsteledi. "Uzun zamandır çok iyiydin. Aylardır, Joey. *Aylardır!* Ya şimdi ne yapıyoruz? Başlangıç noktasına geri mi döndük? Neden kendine bunu yapıyorsun, Joey, *neden?*"

"Sana bir kez *bile* el kaldırdım mı?" Elimi geri çekerken kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Ya da Shannon'a? Ya çocuklara?"

"Diğer insanlara zarar verip vermediğinden bahsetmiyorum, Joey," dedi annem. "Kendine verdiğin zarardan bahsediyorum. İnsanların hayatlarını mahvettiğini bildiğin bir alışkanlık uğruna, yaşamını nasıl heba edebildiğini anlamıyorum."

Tahammülümün sonuna gelerek, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "O şerefsizin, kız arkadaşıma ne yapmaya çalıştığını bildiğin halde kalmasına izin veriyorsun. Bu yüzden ben de gidiyorum. Üç gün sonra bana mesaj atıyorsun, geri dönmem ve seni ondan kurtarmam için yalvarıyorsun. Ben de geri dönüp tam olarak bunu yapıyorum. Şimdi odama gelip okulda devamsızlık yaptığım için beni sorguya çekiyor, sana soğuk davrandığımı iddia ediyor ve bana bağımlı olduğumu mu söylüyorsun?" Başımı salladım.

"Olmak istemediğim halde buradayım, bu gezegende başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğim bir anda -ki buna bir tabut da dahil- buradayım çünkü *sen* çağırdın. Çünkü *senin* bana ihtiyacın var. Çünkü *onların* bana ihtiyaçları var. Bu evde bulunmak bende derimi soyma isteği

yaratıyor olsa da geldim. Lanet olsun ki *buradayım*. Eğer bu sana bilmen gereken her şeyi söylemiyorsa, o zaman ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Senden, kendini yok etmekten vazgeçecek kadar kendini sevmeni istiyorum."

"Beni doğuran kişi beni sevemezken bunun olmasını nasıl bekliyorsun?"

Annem sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi, belki de vurmuştum ama bunu gerçekleri söyleyerek yapmıştım.

Saçlarını geriye atıp, "Bu doğru değil," diye ağladı. "Buna inanıyor olamazsın."

"Her neyse." Başımı sallayarak yataktan kalktım ve kıyafetlerime doğru ilerledim. "Şu anda seninle uğraşacak değilim. Gitmem gereken bir yer var."

"Shane Holland'ın evi gibi bir yer mi?"

Sessiz kalıp sırtım ona dönük durdum, ardından eşofman altımı ve *sweatshirt*'ümü giydim.

Telefonumla cüzdanımı cebime koyup kapıya ilerlerken peşimden gelerek, "Bunu yapma," diye yalvardı. "Geleceğini düşün."

"Artık öyle bir şeyim yok."

"Evet, var."

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve kapıyı hızla çekip açtım. "Babam onu benden aldı."

Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sigarayla *garda* karakolunun önündeki merdivenlere çökmüş, kendimi içeri girmeye ikna etmeye çalışarak uzun zaman harcamıştım. Sadece bacaklarım beni oraya götürecekti ve *garda*'ya ifademi verecektim.

Onlara gerçeği anlat.

Babam, Molloy'a elini sürdüğü için hapiste olmalıydı. Sevdiğim ve korumaya can attığım kadının elimi kolumu bağlamış olmasının verdiği kızgınlık, kafamı başka hiçbir şeyin başaramayacağı kadar karıştırıyordu. O gece sınırımı zorlayıp her şeyi berbat etmiştim ama sessiz kaldığım için duyduğum pişmanlığın yarısını bile hissetmemiştim.

Babam o gece Molloy'a elini sürdüğünde okunu en zayıf noktamı hedef alarak fırlatmıştı. Molloy beni reddettiğinde ve beni *babamla* kıyasladığında ise, o ok uçup doğruca topuğuma saplanmıştı.

Yaralı halde kan kaybederken yeni bir sayfa açmak ve yeni başlangıçlar yapmak türünden saçmalıkları bir tarafa bırakmıştım. Kafamın içindeki gürültüden kurtulmama yardımcı olacağını bildiğim tek şeye geri dönmüştüm.

Tüm bu acıyı bastıracağını bildiğim tek şeye...

Çünkü gerçek şuydu ki, artık yalan söylemek istemiyordum.

Hiçbir şeyin üstünü örtmek istemiyordum.

Saçmalıklardan tamamen bıkmıştım. Eğer bu beni kötü bir evlat ve berbat bir kardeş yapıyorsa, öyle biri olacaktım. Çünkü ihtiyar, o gece içimdeki bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Yüzleşmem için zorlayana kadar benim bile farkına varmadığım bir gerçeği göstermişti.

Bunu kabullenmek varlığımın temellerini sarsmıştı ama geçen yıl içimde bir şey değişmişti. Önceliklerim *yer değiştirmişti.* Aoife Molloy'un dünyamdaki en önemli kişi haline geldiğini fark etmiştim.

Kabul etmesi ne kadar ürkütücü olsa da onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Buna onun için doğru olanı yapmak uğruna, tüm ailemi karşıma almak da dahildi. Çünkü *onu* korumak için ailemin geri kalanının karşılaşacağı sonuçlara aldırmadan, bana öğretilen her şeyi bir kenara itmeye hazırdım. Gerekirse varlığımın her zerresine karşı gelip babam hakkında bile sessiz kalırdım çünkü onun benden istediği buydu.

Çelişkiler içinde ve öfkeyle gökyüzü kararana kadar *garda* karakolunun önünde öylece oturdum. Öfkem azalıp yerini bunalıma bıraktı. Lanet olsun ki bunalım çok daha kötüydü. İçten içe ölürken dıştan yanıyordum. Eklemlerimdeki yara izlerine baktım ve kendimi iyiymişim gibi davranmaya zorladım.

Kendimi yaşanan hiçbir şeyin canımı acıtmadığına inandırmaya çalıştım.

Umursamadığıma...

Sonunda acıyı kontrol altına alarak ayağa kalktım, üzerimdeki tozları silkeledim ve yürüyerek oradan uzaklaştım. Attığım her adımla doğru olanı yapmaktan uzaklaşırken dünyanın ağırlığını omuzlarımda daha da çok hissettim.

48
NE KULLANDIN?
AOIFE

Ertesi pazartesi sabahı en sonunda okula dönüp sınıftaki yerimi aldığımda, okul yılının başından beri Joey'yle paylaşmam için ayrılan sırada yanımda duran boş sandalyeyle karşılaştım.

Casey sınıfımızın kapısında dikilip bana dehşet içinde bakarak, "Aaaahhh!" diye bir çığlık attı. Bana suçlayan tavırla parmağını uzattı. "Nerelerdeydin ve saçına ne halt ettin?" Gözleri fal taşı gibi açılmış halde çantasını omzundan attı ve daha iyi görebilmek için sandalyemin arkasına doğru koştu. "Aman Tanrım. *Kesilmiş.*"

"Seni görmek de çok güzel, Case." Omuz hizasındaki saçlarımı ellerimle düzeltirken kıkırdadım. "İlk soruna cevap vermek gerekirse, evdeydim. Kafamı toparlamak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Diğer soruna gelince bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Hayır, *ihtiyacım olan* şey o adamın ellerinin saçlarımın arasındaki hatırasını hafızamdan silmekti. Bu haz bana seksen *euro*'ya patlamıştı ama onun bu ince detayları bilmesine gerek yoktu.

Hâlâ arkada toplanarak küçük bir atkuyruğu yapılabilecek uzunluktaydı. Fakat bir erkeğin tutup hareketlerimi kısıtlayabileceği, beni savunmasız bir pozisyona sokabileceği kadar uzun değildi.

"Beğendin mi?"

Çantasını tekrar omzuna atarken dehşete düşmüş gibi, "Hayır!" diye çıkıştı.

"Vay canına." Gözlerimi devirdim. "Çok teşekkürler."

Saçlarıma göz atıp gevşek bir tutamı çekiştirerek, "Kes sesini, hâlâ çok çekicisin," dedi Casey. "Seni daha önce hiç sırtının ortasından daha kısa boyda bir saçla görmedim, Aoife. Anaokulundan bu yana hep *Rapunzel* saçların vardı." Bana gözucuyla baktı. "Bu arada seni yüz kere aradım."

"Telefonum Joey'nin evinde," diye karşılık verdim. "Ayrıca insanlar değişir."

"Evet, sanırım yaklaşan annelik bir kızı değiştirebilir."

Casey arkamdaki masaya yerleşirken ona dönüp öfkeyle baktım. "Daha yüksek sesle söyle, olmaz mı?" dedim sertçe. "Aman Tanrım."

Ninova

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturarak ellerini havaya kaldırdı. "Bu arada, bu konuda herhangi bir gelişme var mı?"

"Anneme söyledim."

Mavi gözleri büyüdü. "Nasıl karşıladı?"

Acılı bir iç çekişle, "Beklediğimden daha iyi, sanırım," diye itiraf ettim. "Geçen hafta doktora benimle birlikte geldi."

Gözleri daha büyüdü. "Ve?"

Başımı salladım. "20 Eylül."

"Doğum tarihin mi?" Gözleri daha da büyüdü. "Bu senin on dokuzuncu doğum gününden iki gün sonra."

"Şşt," diye uyardıktan sonra isteksizce başımı salladım. "Evet, doğum tarihi bu. İlk ultrason için hastane randevusu postayla geldi."

"Ne zaman?"

"Bu cuma."

"Saat kaçta? Çünkü Paskalya tatili için okul on ikide bitecek ve eğer..."

Başımı sallayarak, "Teklif için teşekkür ederim ama hayır," diye yanıtladım. "Annem benimle gelmeyi teklif etti ama onu da orada istemiyorum."

"Neden?"

Çünkü sadece Joey'yi yanımda istiyorum.

"Çünkü." Sinirli bir nefes verdim. "Çünkü sadece istemiyorum."

Gözleri anlayışla dolu, "Peki Joey nasıl karşıladı?" diye sordu. "Geçen haftadan beri okula uğramadığı düşünülürse, sanırım pek de iyi bir tepki vermedi."

"Henüz ona söylemedim."

"Hâlâ mı?" Gözleri kısıldı. "*Aoife.*"

Ona söylemek zorunda kalmak kadar onun bilmemesi düşüncesi de boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu. "Biliyorum, biliyorum," diye homurdandım. "Off."

"İkiniz de okula gelmeyince, kendimi ona haberi verdiğine inandırdım," dedi Casey kaşlarını çatarak. "Paskalya tatilinden sonrasına kadar geri dönmeyeceğini düşündüm."

O sırada zil konuşmamızı yarıda keserek yüksek sesle çaldı. Sınıfın yavaşça dolmaya başlamasını izledim, Danielle ve Paul kol kola girmiş halde içeri geldiğinde gözlerimi devirdim.

Parmağını boğazına götürüp kusmaya çalışıyormuş gibi yaparak,

"Öyk," dedi Casey. "Tüm ders boyunca onun yanına yapışmazsa, ne olacağını düşünüyor acaba?"

"Görünüşe bakılırsa, çalınacağını düşünüyor." Ona doğru dönüp masasına yaslandım. "Her neyse. Onu tepe tepe kullanabilir."

"Evet, kesinlikle etkileyici bir betimleme yaptın," diye dalga geçtikten sonra gözleri arkamda bir yere kayınca sırıttı. "Bu arada..."

Sınıf kapısını işaret etti, tam döndüğüm anda Joey'nin içeri girdiğini gördüm. Gözlerim ona takılır takılmaz kalbim eşini anında tanıyarak göğsümde çılgınca çarptı. Saçları her zamanki gibi arka ve yanlardan kısa olacak şekilde tıraş edilmiş, üstte ise dağınık bırakılmıştı.

Okul süveteri hariç, giydiği gri gömlek kemer tokasının üzerinden dışarı sarkmıştı. Kravatı ise gelişigüzel bir şekilde boynuna geçirilmişti. Kollarını dirseğine kadar sıvamıştı ve dördüncü sınıftan beri sürekli olarak eklemeler yaptığı, artık her iki önkolunu da kaplayan etkileyici siyah dövmeleri ortadaydı.

Yüzündeki olağan 'umurumda değil' ifadesiyle öğretmenin masasına yaklaştı ve davranışsal çizelge defteri -diğer bir deyişle korkulan *kırmızı kitabı*- olduğunu bildiğim şeyi ona uzattı.

Bu defter, uç nokta davranış sorunlarına sahip ve kargaşaya yol açan öğrencilere tahsis edilen karne tarzı bir kitapçıktı. Öğrencinin derse her giriş çıkışında öğretmen tarafından imzalanması gerekiyordu. Her günün sonunda, müdür kırmızı defter sahibi öğrencileri ofisine çağırıyor ve içindeki tüm yorumları bizzat kontrol ediyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Joey'nin yıllar boyunca kendi payına düşenden çok daha fazla kırmızı defteri olmuştu.

Genelde bir öğrenci ne kadar kötü davranış sergilerse sergilesin, herhangi bir zaman diliminde en fazla bir hafta boyunca kırmızı defter taşıma zorunluluğu vardı. Ancak Joey'nin ikinci ve üçüncü yıl boyunca *kesintisiz* olarak bu defteri taşıdığını çok iyi hatırlıyordum.

Bayan Lane masasında duran kırmızı defteri işaret ederek ona her ne söylüyorsa, Joey bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Sadece ona bir kalem uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturup imzalamasını beklemekle yetindi. Sonra tam o anda gözlerini sınıfta gezdirmeye karar verdi.

Bakışları üzerime odaklandığı an ağırlığını hissettim. Etrafımdaki hava o kadar yetersizdi ki, ciğerlerime nefes çekmekte zorlanıyordum. Bu yoğunluk karşısında titreyerek kendimi gülümsemeye ve ona hafifçe el sallamaya zorladım.

Ninova

Yıllarca sevdiğin çocuğu selamlamanın başka bir yolu var mıydı? Babası seni *taciz etmeyi* deneyen, son gördüğünde kalbini göğsünden söküp aldığın o çocuğu...

Tanrım.

Joey'nin gerilişini, gözlerinin heyecanla dolup odaklanışını izledim. Gülümsemedi. El sallamadı. Sadece bana baktı.

Bu kadarı çok fazlaydı. Bu gerçekten çok fazlaydı. Aramızda söylenmemiş o kadar çok söz, cevapsız kalmış o kadar çok soru vardı ki...

Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Yüz ifadesi benden hiçbir şeyi gizlemiyordu. Şu anda her tür kafa karışıklığı, acı ve öfke zerresi açıkça belli oluyordu.

Öğretmen sonunda kırmızı defteri Joey'ye geri verdi. Onun masamıza doğru yaklaşmasını seyrettim ama hâlâ gülümsemiyordu.

Çantasını masamızın yanında yere bıraktı, sandalyesini çekti ve yanımdaki her zamanki yerine kendini bıraktı. Oturur oturmaz taze ve canımı yakacak kadar tanıdık *Lynx* ve sabun kokusu duyularımı kapladı, titrememe sebep oldu.

Onu temkinli bir tavırla izleyerek, "Joey," dedim boğuk sesle. Son konuştuğumuzda her şeyi nasıl yarım bıraktığımızı düşününce, ne tür bir tepki vermem gerektiğinden emin değildim.

"Molloy," diye yanıtladı. Sandalyesini kendine daha fazla bacak alanı oluşturmak için geri itip yerini ayarlarken omzu benimkine sürtündü.

Nefesimi tutup onun asırlık tepkisini vermesini bekledim ve omzumla onunkini hafifçe dürttüm. "Güzel gömlek," dedim fısıldayarak.

Haydi söyle.

Lütfen söyle.

İki kelime.

İhtiyacım olan tek şey bu.

Verdiği nefes o kadar derindi ki, omuzlarının görünür şekilde yükselip alçalmasına neden oldu. Ardından başını gönülsüz bir teslimiyetle iki yana salladı. "Güzel bacaklar."

Teşekkürler, Tanrım.

"Bugün burada olacağını umuyordum."

"Başka nerede olacaktım ki?"

"Geçen hafta okulda yoktun."

"Çok meşguldüm."

Evet, annesiyle. "Annen nasıl?"

Omzunu belli belirsiz silkti ve okul pantolonunun cebine uzandı. Telefonumu çıkarıp masanın benden tarafına koydu. "Bunu bizde bırakmışsın."

"Evet, ben... biliyorum." Yutkunarak telefonu hızla kaptım ve cebime attım. "Geri getirdiğin için teşekkürler."

Bana basit bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Sorun değil."

"Kolyemi de orada unuttum," diye fısıldadım. "Senin odanda. Bana geçen yılki doğum günümde aldığını."

"Geri getireceğim."

Aramızdaki görünmez engelden nefret ederek, "Teşekkürler," dedim ona. "Peki sen iyi misin?"

Başını sert bir şekilde sallayıp gözlerini önümüzdeki kapıya dikti. "Ya sen?"

"Evet." Hafifçe omuz silktim. "Yani, sanırım iyiyim."

"Bu iyi." Çenesi titredi, âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "Sevindim. Senin için endişelendim."

"Ben de senin için endişelendim." Titreyerek masamızın altına uzandım ve elimi onun sert, kaslı uyluğuna koydum. "Tanrım. Joe, seni çok özledim."

Vücudundan derin bir titreme geçti ama cevap vermek ya da fiziksel bir yakınlık göstermek gibi bir girişimde bulunmadı. Bunun yerine öne doğru eğilip dirseklerini masaya yasladı. Başını ellerinin arasına alarak sessizce, anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

Gözlerim sırtına odaklanmış halde, "Geri dönmedin," dediğimi duydum.

İfadesiz ses tonuyla, "Alan istedin," diye yanıtladı.

"Geri dönmeni *istedim*."

"Bunu nasıl bilebilirdim?"

"Bilemezdin." İç çektim. "Ben sadece... boş ver."

Sonra aramıza korkunç bir sessizlik çöktü, bu kurtulmak için can attığım türden bir sessizlikti.

"Joe?"

"Hımm?"

"Konuşabilir miyiz?"

"Konuşuyoruz." Başı avuçlarının arasında masaya yığılmış halde verdiği cevap otomatik, hatta neredeyse robotikti.

Parmaklarımı sinirle çıtlatarak, "Düzgün bir şekilde," diye ısrar ettim. "Özel olarak."

Cansız bir şekilde omuz silkerek acı yüklü bir nefes verdi ama cevaplamadı.

"Bu akşam takılabilir miyiz?"

"Çalışmam gerekiyor. Zaten bir haftayı kaçırdım. Daha fazla atlayamam."

"Peki yarın?"

Yanıtlamadı.

"Cuma günü öğlen yemeğine planın olup olmadığını bilmek istiyorum," derken sesim çatlamıştı. İçim panikle doluyor, avuçlarım terliyordu. "Çünkü gitmem gereken bir yer var ve ben, şey... senin benimle gelebileceğini umuyorum."

Sessizlik devam etti.

"Joe?"

Yerinden sıçrayarak etrafına bakındı, şaşkınlıkla baktıktan sonra tekrar dirseklerinin üzerine düştü. "Hımm?"

"Cuma günü için planın var mı?"

"Ben, şey, bilmiyorum," diye mırıldandı. Sesi aşırı yorgun geliyordu. "Emin değilim."

"Peki bugün öğle yemeğinde meşgul müsün? Antrenmanın ya da buna benzer bir şeyin var mı? Çünkü gerçekten özel olarak seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Özel konuşmak istemiyorum," dedi sessizce. "Bugün olmaz, Molloy."

"Ama seninle ne hakkında konuşmak istediğimi bile bilmiyorsun," diye zorladım. "Bu önemli."

"Bu her neyse, şu anda konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü çok yorgunum, Molloy."

Bariz gerçeği ima ederek, "Öyle demek istemediğimi bilmelisin," diye döküldüm. "Birlikte olduğumuz son seferde saçmaladığım her şeyi kastediyorum? Konuşan ben değildim, Joe."

Gerildi.

"Öyle demek istemedim, tamam mı?" Yukarı uzanarak elimi sırtına koydum ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedince kaşlarımı çattım. *Aman Tanrım, ateş gibi yanıyordu.* "Yemin ederim, Joe. Tek bir kelimeyi bile kastetmedim."

"Evet, ettin." Sırt kasları dokunuşumun altında gerildi. "Sorun değil. Seni suçlamıyorum."

O anda kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissettim. "Yaşananlar yüzünden seni suçlamıyorum, Joe. Ayrıca alan da istemiyorum. Ben senden *hiç* alan istemedim."

"Ben de öyle," dedi sessizce. "Ama bir şeyi istememiz, ona ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez."

İçimdeki endişe büyüdü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun, Molloy."

"Bana bak."

Bakmadı.

"Joe."

"Boş ver, Molloy."

"Joey Lynch, bana baksan iyi olur."

Acı dolu bir nefes vererek sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini kucağına koydu ve isteksizce bana baktı.

Birdenbire her şey mükemmel bir şekilde anlam kazandı.

Uyuşukluk.

Bezginlik.

Kavurucu derecede sıcak ten.

Kömür kadar koyulaşmış gözler.

"Aman Tanrım." Keskin bir nefes aldım. "Ne kullandın?"

"Hiçbir şey."

Yüzünü çevirmek için hareketlense de çenesini tutup onu bana bakmaya zorladım. "Ne *kullandın?*"

Acılı bir nefes vererek, "Hiçbir şey," diye çıkıştı. "Bugün."

"Dün?"

Yavaşça başını sallayıp onayladı.

"Ya önceki gün?"

Tekrar başıyla onayladı.

Kalbim daha da kırıldı.

"Bu ne zaman başladı?"

Sessizlik.

"Ne zaman *başladı?*"

"Senin evinden ayrıldıktan sonra."

Aman Tanrım, hayır...

"Yani, bir haftadan bahsediyoruz, öyle mi?"

"Yaklaşık olarak öyle."

Kendimi, "Ne kullandın?" diye sormaya zorladım. "Ne aldın?"

Ninova

"Düşündüğün şey değil."

"Ne *aldın*, Joey?"

"O değil."

Üzgün ve öfkeli bir tavırla, "Sana ne kullanmadığını sormadım," diye çıkıştım. "Bana ne kullandığını söyle, kahretsin."

Gözleri benimkine kilitlendi, elinden geldiğince bana odaklanarak orada kaldı. Bir şeyin etkisi altında olduğu çok açıktı. "Sadece birkaç hap falan."

"*Falan* mı?" Ona dik dik baktım. "'O 'falan' neyi içeriyor? Seninle yeterince uzun zamandır birlikteyim, 'hap falan' dediğinde kastettiğin şeyin çok farklı olabileceğini biliyorum."

"Molloy."

"Burada neyden bahsediyoruz? Ot mu, esrar mı, yoksa lanet bir iğne mi?" Kendimi asla tekrar gitmek istemediğim bir zamana ışınlanmışım gibi hissettim. "Aman Tanrım." Nefesim boğazımda düğümlendi. "Neden, Joe. *Neden?*"

Çenesini elimde tutarken hâlâ itaatkâr bir şekilde göz teması kurmaya devam etti. "Neden olduğunu sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Ben seni kırdım."

"Hayır, Joe. Sen beni kırmadın." Başımı salladım ve kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerime batan yaşları uzaklaştırdım. "Sen *kendini* kırdın."

"Bu benim hatam." Sonra yüzünü çekip bakışlarını başka yöne çevirdi. "Başına gelenler benim yüzümden."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

Tekrar dönüp bana bakarak, "Seni o eve ben getirdim," diye hırladı. "Seni tehlikeye attım ve tehlike de seni *buldu*."

"Ben iyiyim," derken boğazım düğümlendi. Yanağına dokunmak için uzadım, dokunuşumdan uzaklaşınca içimde reddedilmenin acısını hissettim. "Bunu yapma. Uğruna bu kadar çok emek verdiğin her şeyi çöpe atma."

"Benim hiçbir şeyim yok, Molloy," dedi ruhsuz bir ses tonuyla. "Hiç olmadı."

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Bana sahipsin," dedim fısıltıyla. Sınıf arkadaşlarımın arasında sakinliğimi korumaya çalışıyordum. "Bana hâlâ sahipsin, Joe. Seni suçlamıyorum, tamam mı? Suçlamıyorum."

"Ben onun gibiyim."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim." Omuz silkti. "Bunu sen söyledin."

"Bu benim incinen yanımın söyledikleriydi," dedim boğulurcasına. "Böyle demek istemedim."

"Beynin konuşuyordu," diye düzeltti. "Senin gerçeğin buydu."

"Joey, hadi ama."

"Yapamam." Bedeninden bir titreme daha geçti. "Bunu şu anda yapamam, Aoife."

"Neyi yapamazsın?" Boğazım düğümlenmişti, kalp atışlarım hızlanırken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Benimle mi konuşamazsın? Bana mı bakamazsın? Benimle mi olamazsın? *Ne?*"

"*Bunu* yapamam." Ellerini hayal kırıklığıyla saçlarının arasından geçirdi. Sandalyesini geri itti, yerdeki çantasını alarak ayağa kalktı. "Evet, bunu kesinlikle yapamam," diye mırıldandı. "Çıkıyorum."

"Otur, Joseph," dedi Bayan Lane. "Ders neredeyse başlamak üzere."

Joe sınıf kapısına doğru yürüyüp, "Evet, bensiz," diye karşılık verdi.

Bayan Lane elini uyarıyla havaya kaldırdı. "Sakın sınıftan çıkıp gitmeyi aklından bile geçirme. Zaten kırmızı defterdesin. İşleri kendi açından daha da kötü duruma sokma."

Joey avucunu kapıya şiddetle vurup ardına kadar açılmasına sebep oldu. "Benim size siktirip gitmenizi söylememin her şeyi nasıl daha da kötüleştireceği gibi mi?" diye alay etti. "Görünüşe göre tam da bunu yaptım, değil mi?"

"Joseph!"

Omzunun üzerinden, "Siktirin gidin, *hanımefendi*," diye seslendi. Ardından oradan hızla uzaklaştı.

"Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına alıp içimden yükselen peşinden koşma arzusuna karşı koydum. Tam üç dakika dayanmayı başardım, sonra pes ederek sanki hayatım buna bağlıymış gibi sandalyemden fırladım ve hızla kapıya yöneldim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Aoife?"

"Bence *sikilmeye* gidiyor, hanımefendi," dedi Alec kıkırdayarak. "Hem de tam anlamıyla."

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce Alec'i, "Kelimelerine dikkat et," diye uyardı Bayan Lane. "Bu drama dersi değil, Aoife. *Bonnie ve Clyde*'ı yeniden canlandırmaya gerek yok. Yerine dön."

"Ama..."

"Şimdi, Aoife."

Sınıf dolusu çocuğun gaza getirişiyle cesaretlenerek, "Hanımefendi, yapılacak sekse engel olmayın," diye atıldı Alec. "Lynchy'nin yüzünü gördünüz mü? Kızgın boğa gibiydi. Sizin onunla sadece bir dersiniz var ama biz gün boyu onun ateş hattında olacağız. Bırakın gidip onun çaresine baksın. Günün geri kalanında çok daha iyi bir durumda olacaktır."

Alec'e öfkeyle bakıp, "Sen sınıfımdan çıkabilirsin," dedi Bayan Lane. "Doğruca ofise gidip kendine bir kırmızı defter al."

Bu durumun kaçışım için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünerek kapıya doğru fırladım.

Arkamdan gelen gülüşmelere, baş sınıf öğretmenimizin arkamdan bağıran sesine ya da Alec'in, "Rica ederim" demesine aldırmadan çantamı ardımda bırakıp sınıftan aceleyle çıktım. Casey'nin onu ders sonunda benim yerime toplayacağını umuyordum.

İlk planım Joey'nin sıkça gittiği yerlerden biri olduğunu bildiğim için Beden Eğitimi salonunun arka tarafına geçmekti. Eğer bu işe yaramazsa o zaman okul tribünlerini deneyecektim fakat planım okulun ön kapısına ulaştığımda ve gözlerim müdür yardımcısının odasından çıkan Marie Lynch'e kilitlendiğinde hızla suya düştü.

"Aoife." Beni gördüğü an hemen umutsuzca erişmeye çalıştığım çıkış noktasına düz bir hat çizerek bana doğru yöneldi. "Lütfen, seninle konuşabilir miyim?"

Ayaklarım aniden durmadan önce isteksizce bocaladı, diğer yandan mantığım *devam etmemi* söylüyordu. "Burada ne işiniz var?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, "Okul müdürüyle toplantım vardı," dedi kapının önünde durarak. "Şu anda konuşmak isteyeceğin en son kişinin ben olduğumu biliyorum."

"İkinci son."

"Anlayamadım?"

"Konuşmak isteyeceğim ikinci son kişisiniz."

İçten bir şekilde yüzünü buruşturdu. Girişin çift kanatlı kapısını işaret ederek, "Evet, şey, seninle konuşabilmem için benimle bir süre yürüyebilir misin?" diye sordu. "Lütfen. Bu önemli."

Joey'nin annesinden sonsuza kadar kaçamayacağıma karar verip başımı sertçe salladım ve yanında donuk bir tavırla yürüyerek dışarı çıktım.

"Nasılsın?"

Sert bir ses tonuyla, "İyiyim," diye yanıtladım.

"Emin misin?"

"Marie, ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bu tür sorgulamayla hiçbir yere varamayacağını fark edip derin bir nefes verdi ve alnını küçük eliyle ovuşturdu. "Joey için endişeliyim."

Evet, ben de. "Neden?"

"Bence kötü alışkanlıklarına geri dönüyor."

"Evet." Ağır bir iç çekişle mart ayının şiddetli yağmurunu görmezden gelerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yürümeye devam ettik. "Fark ettim."

"Yani, o *burada mı?*" Gözleri rahatlamayla doldu. "Okula mı geldi?"

İfadesiz bir ses tonuyla, "*Buradaydı,*" diye düzelttim. "Dersten gelir gelmez çıkıp gitti."

"Aman Tanrım, benim korktuğum da buydu," dedi hıçkırarak. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum, Aoife. Gerçekten bilmiyorum." Başını salladı. "Nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum."

"Kusura bakma ama acısının kaynağı senken ona yardım etmen neredeyse imkânsız."

Kullandığım kelimelerden dolayı irkildi ama itiraz etmedi. Çünkü o da oğlunun yoldan çıkmasında büyük bir rol oynadığının en az benim kadar farkındaydı.

Tekrar.

"Bunu hak ediyorum."

"Bunun senin ne hak ettiğinle ilgisi yok, Marie," diye çıkıştım. "Gerçekle ilgisi var."

"Bana ondan biraz alan istediğini söyledi," dedi gergin bir sesle. "Onu artık görmek istemediğinden bahsetti."

Tüm bedenimi pişmanlık kapladı. "Ona gerçekte kastetmediğim birçok şey söyledim."

"O zaman ortak bir yanımız var," dedi hüzünle. "İkimiz de öfkemizi ve acımızı yanlış kişiye yönlendirdiğimiz için suçluyuz."

Otoparkın kenarına geldiğimizde ve gözlerim kocasının arabasına takıldığında aniden durdum. "Bana bunu neden söylüyorsun?" diye sordum. Kocası sürücü koltuğunda oturuyordu.

Aman Tanrım.

Adamı kısa bir an görmek bile beni fiziksel olarak ürpertti, kendimi geri adım atarken buldum. "Benden ne istiyorsun?"

Önüme geçti. Bunun onun beni kocasının görüş alanından çıkarmaya çalışmak için harcadığı zavallı bir çaba olduğunu tahmin ettim. "İlk

tanıştığımızda sana söylediklerim," diye patavatsızca konuştu. "Senin oğlumdan uzak durman gerektiğini düşündüğüm konusunda söylediklerim vardı ya? Yanılmışım."

Kaşlarım çatıldı. "Yanılmış mısın?"

Ses tonundaki aciliyet artarken mavi gözleri derin bir samimiyetle doldu. "Joey'nin sana ihtiyacı var," diye devam etti. "Bana duyduğu ihtiyaçtan çok daha fazla, hatta aslına bakarsan herkesten fazla. Hayatının çoğunda oğlum zihninden kaçmaya o kadar eğilimli ve kararlıydı ki, bu süreçte kendini yok etme fikrini ikinci kez düşünmedi bile. Ama seninle... oğlum *seninle* olduğundan beri çok farklı. Sadece var olması değil, var olmayı *istemesi* bile büyük bir şey. Sen onun içindeki bir şeyleri yatıştırıyorsun, babası ve benim kırmaktan sorumlu olduğumuz bir şeyi. Bunun onun elinden tekrar alındığını görmek istemiyorum."

Gözlerim onun yüzünden ayrılıp omzunun üzerinden görebildiğim arabaya kaydı. "Neden bunları söylüyorsun?" Endişeden midem düğümlendi, olduğum yerden kaçmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Titrek bir ses tonuyla, "Çünkü ben hata yaptım, Aoife," diye yanıtladı. "Konu oğlum olunca çok sayıda hata yaptım ama bunun düzeltebileceğim bir hata olduğunu umuyorum." O an gözlerimin içine bakıyor, söylediklerini duymam için yalvarıyordu. "Sakın ondan vazgeçme, Aoife. Lütfen oğlumu yüzüstü bırakma."

Sesindeki samimiyet beni şaşırttı, karşılık vermeden önce düşüncelerimi toparlamam biraz zaman aldı.

"Joey hakkında söylediklerin benim açımdan hiçbir şeyi değiştirmedi," dedim ona. "Oğlunun, dünyanın geri kalanı bunu göremese bile sevilmeye, *kurtarılmaya* değer olduğunu biliyorum." *Hatta kendisi bunu göremese de.* "Onun kim olduğunu biliyorum, Marie. Nasıl bir adam olduğunu ve değerini biliyorum. Bu yüzden sen..." Arabalarına doğru tiksintiyle bir bakış atmak için duraksadıktan sonra devam ettim. "Kocan ya da bir başkası ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, bu ona olan hislerimde en küçük bir değişiklik yaratamaz."

Ona karşı nefretle yaklaşsam ve ters bir ses tonu kullansam da annesinin rahatlayarak görünür şekilde gevşediğini fark ettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Oğlumu sevdiğin için. Bazen bunun kolay olmadığını biliyorum."

Islak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıp, "Oğlunu sevmek zahmetsiz," dedim sözünü keserek. "Zor olan, onun kendini sevmesini sağlamak."

Elbette kocası bu anın arabanın camını indirip seslenmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi. "Marie, şu lanet olası konuşmayı artık sonlandır, olur mu? Gidecek yerlerim var," diye seslendi.

Kadının içi korkuyla doldu, onun omuz silkip olanları kabullenirken gözle görülür şekilde irkilmesini izledim. "Onun sana yapmaya çalıştığı şey için üzgünüm," dedi fısıldayarak. "Çok üzgünüm."

"Beni duyuyor musun, kadın?" diye kükredi. "Hemen buraya gelmeni söyledim, yoksa eve yürüyerek dönersin."

Sonra dikkatini bana çevirdi ve gözlerinde tanıma ifadesi belirdi.

Bakışlarının üzerimde olduğunu hissetmek bile tüylerimin ürpermesi için yeterliydi ama geri adım atmayı reddederek gözlerimi kıstım. Öfkeli bakışına güzel bir şekilde ojelenmiş ortaparmağım eşliğinde aynı şekilde karşılık verdim.

İşte tam o anda Joey, Beden Eğitimi salonunun arkasından çıktı. Dudaklarının arasında ot olduğunu tahmin ettiğim bir sigara vardı. Son bir nefes çekerek izmariti yere attı ve bulanık gözleri üzerimize odaklanırken ciğerlerinden etkileyici bir duman bulutu çıkardı.

Joey şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp annesine, sonra bana ve ardından da yakındaki arabada oturan babasına baktı. Gözlerindeki şaşkınlık hızla öfkeye dönüştü.

"Ne oluyor lan burada!"

Durumun potansiyel tehlikesini hissederek, "Ah, Tanrım. Hayır," dedi annesi. "Hayır, Joey, hayır!"

"Ona bakmak konusunda sana ne söyledim?"

"Joe, dur. Tamam."

"Onun yanına yaklaşmanız konusunda size ne söyledim?"

"Joey, lütfen."

"O siktiğimin arabasından in, ihtiyar!"

Tamamen içgüdüyle hareket ederek Marie'nin etrafından dolaştım ve arabalarına doğru hızla atılan oğluna doğru koştum.

"Hayır." Joey'yi babasına ulaşmadan durdurup ellerimi göğsüne koydum. "*Hayır.*"

"Çekil." Ellerime direnirken tüm bedeni gerginlikle titriyordu, dikkati babasına kilitlenmişti. "Yolumdan çekil."

"Hayır," diye çıkıştım. O daha cevap verme şansı bile bulamadan ellerimi göğsüne doğru kaydırdım, boynunu sıkı bir şekilde tutana kadar

Ninova

durmadım. Yüzünü sertçe benimkine doğru çekerek, "*Hayır*," diye tekrarladım. "Gözlerini bana çevir ve öp beni."

"*Ne?*" Yağmur üzerimize şakır şakır yağarken öfkeyle başını salladı. "Hayır, Molloy. Böyle boktan bir şekilde..."

Her ne söylemek üzereyse, dudaklarım onunkilerle buluştuğu anda yok oldu. Ağzım onun ağzındaydı ve bir elimle okul gömleğini sıkıca yakalamıştım. Diğer elimi uzatıp ellerinden birini belime, diğerini ise kıçıma yerleştirdim. Ondan yayılan gerilim biraz korkutucuydu ama bu çocuğun bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Kısa bir süre devam eden rahatsız edici anın ardından onun içindeki değişimi hissettim. Öfkesine sıkı sıkıya sarılmayı isteksizce bıraktı ve şefkatime karşılık verdi. Kulaklarımı gümbürdeyen bir motor sesi ve patinajdan kaynaklanan lastik gürültüsü doldurduğunda rahatlayarak gevşedim.

Babası gitmişti.

Joey öpücüğümüze kendini kaptırıp ağzını benimkine doğru yaklaştırdı, dudaklarımız aralandı ve dillerimiz amansızca birbirini okşamaya başladı. Joey yaralıydı ve bana ne kadar acı çektiğini, hormonlarımı tamamen altüst eden sert bir öpücükle gösteriyordu. Kıçımdaki elini sıktı, kalçama daha sıkı sarıldı. Bedenimi sertçe kendisininkine doğru çekerken o an ihtiyaç duyduğu dengeyi vücudumdan aldı.

Ona aynı çaresizlikle ihtiyaç duyarak parmak uçlarımda yükseldim. Kollarımı boynuna doladım ve bana sunduğu her şeye dudaklarımla karşılık verdim.

Bir an için oradaydı. Hemen ardından sanki öpücüğüm onda fiziksel bir acıya sebep olmuşçasına irkilerek geri çekildi.

Dudaklarındaki parlatıcıyı başparmağıyla silip başı eğik halde bana bakarken, "Bana bunu yapma," diye uyardı Joey. Nefes nefeseydi. "Kafamı böyle karıştırma."

"Sen neyden *bahsediyorsun?*" dedim kesik nefeslerle. Verdiği tepkiyle tamamen dengem bozulmuştu. "Kafanı karıştırmaya falan çalışmıyordum."

Birkaç adım geri çekildi. "Beni öperek," diye çıkıştı. "Beni duygularımla manipüle ediyorsun, Molloy. Bundan hayatım boyunca yetecek kadar usandım."

"Sen ciddi misin?" Cevap olarak gözlerimi kıstım. "Seni öpmem nasıl bir manipülasyon oluyor?"

Taviz vermeden, "Sana olan duygularımı bana karşı kullanman ma-

nipülasyonun ta kendisi," dedi Joey. "Bunu o gece yaptın ve şimdi yine yapıyorsun."

"Başına gelenlerden *beni* mi sorumlu tutuyorsun?"

Öfkeden deliye dönmüş halde elini saçlarının arasından geçirerek, "Hayır, bunun için kendimi suçluyorum!" diye kükredi. "Senin isteklerine bu önemi verdiğim ve sana olan hislerimin beni doğru olanı yapmaktan *alıkoyacak* kadar gafil avlamasına göz yumduğum için kendimi suçluyorum!"

"Sana bunu unutmak istediğimi *söyledim*."

"Ben de sana ne yapmamı istersen onu yapacağımı *söyledim*." Benim onu bakışımı izlerken boynunda bir damar şişti. "Ama bu, sessizliğimin bana acı vermediği anlamına gelmiyor."

"Joey, onun bunu bize yapmasına izin verme." Ona doğru bir adım atıp eline uzandım. "Onun kazanmasına izin verme."

"Anlamıyor musun, Molloy?" Joey elini benimkinden çekerek geri adım attı. "O hep kazanıyor."

Joey'nin geri çekilip benden uzaklaşmasını izlerken içindeki önemli parçalardan bazılarının o gece yitip gittiğini fark ettim. Eğer şimdi uzaklaşmasına izin verirsem, ona bir daha ulaşamayabilirdim.

"Seni seviyorum," diye seslendiğimde Joey'nin omuzlarının gerilişini ve adımının bocalayışını seyrettim. İçgüdüsel olarak hareketlenip aramızdaki mesafeyi kapattım. Onun beni ikinci kez terk etmesine itiraz ederek elini sıkıca tuttum. "Sana âşığım ve bu onun senden asla alamayacağı bir şey."

Bedenini bir ürperti sardı. "Molloy."

"O kazanmadı, Joe." Ellerim okul gömleğinin önünde yumruk halini aldı, vücudum göğsüne yapışana kadar durmadım. Kumaşı sertçe çekiştirdim ve pes edip yüzünü benimkine yaklaştırınca keyiflendim. "Sen kazandın."

Dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdığımda acıyla inledi ama bu defa beni itip kendinden uzaklaştırmadı. Bunun yerine kollarını bedenime sarmayı ve beni daha yakınına çekmeyi tercih etti. Beden Eğitimi salonunun yanına doğru adım adım tökezledik, ardından dudaklarımız birbirine karışırken binanın arkasına geçtik.

Kısa bir süre sonra sırtım duvara çarptı ve onun iri bedeni üzerime yüklendi.

Dudaklarımın dibinde, kalçasını bana doğru itip kollarını yanda ser-

Ninova

best bıraktı. "Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Ruh halindeki değişim beni deli ediyor."

Elimizi aramızdan uzatıp kemerini hıza açtım ve gri okul pantolonunun düğmelerini hızla çözerken, "Biliyorum, aygırım," dedim nefes nefese. "Berbat bir haldeyim."

Aletini siyah *boxer*'ından çıkarışımı izlediği sırada arzudan kalınlaşan sesiyle, "Ben de," diye karşılık verdi. "Ben tam bir aptalım, kraliçe. Seni yine hayal kırıklığına uğrattım."

Eteğimin altına uzanıp iç çamaşırlarımı hızla bacaklarımdan aşağı indirdim. "Sorun değil," dedim kesik nefesimle. "Bunun çaresine bakacağız."

Bana cevap vermek yerine, "Saçların," dedi Joey. Beni inceleyen gözbebekleri o kadar irileşmişti ki, gözleri neredeyse siyah olmuştu. "Kesilmiş."

Birden içimi bir hüzün dalgası kapladı. Bu kararın ayrıntılarından kaçınmayı umutsuzca isteyerek dudaklarımı hızla onunkilere bastırdım.

"Siktir." Acı dolu bir iniltiyle uyluklarımın arkasından tutup beni tek bir hamlede yukarı kaldırdı.

Bacaklarımı beline sararak elimi aramızdan aşağı uzattım, aletinin kalın başını içime girecek şekilde yönlendirdim.

Derinlerime girerken fazlasıyla savunmasız bir ses tonuyla, "Beni yine kendinden uzaklaştıracak mısın?" diye sordu. "Bana bunu şimdi söyle ki, hazırlıklı olayım."

Kalbim sıkıştı.

"Hayır, Joe." Sakallı yanağını avuçlarımın içine alıp ona sokuldum ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Seni bir daha asla kendimden uzaklaştırmayacağım."

Ninova

49
HER ŞEY YİNE BOKA SARDI JOEY

Öğlen saatinde yemek masasının karşısından Casey'ye şaşkın bir şekilde bakarken, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu Alec. "*Staind*'in *It's Been Awhile*'ı harika bir şarkı."

Yemek boyunca elden ele geçirdikleri *MP3* çaları ona uzatarak, "Ben iyi bir şarkı olmadığını söylemedim," dedi Casey. "Sadece aşk şarkısı olmadığını söyledim. Çok bunaltıcı."

"N'olmuş yani? Hayatın kendisi bunaltıcı ve sıkıcı," diye itiraz etti Alec. "Konu da bu ya."

"Eh, aşk sıkıcı değil."

"Aşk aşırı depresif."

"Bu konuda asla aynı fikirde olmayacağız, Al."

"O zaman lütfen bana senin aşk şarkısı versiyonunu söyle."

Casey başını yana eğdi, *MP3* çaları alıp birkaç tuşuna basmaya başlamadan önce vereceği yanıtı düşündüğü açıktı. "*World of Our Own*." Casey ona tatlı tatlı gülümsedi. "*Westlife*."

Alec temkinli bir şekilde bakarak kulaklığı taktı ve duraksadı. "Sen inanılmaz bir kızsın."

"Sakın şarkının her bir kelimesini bilmiyormuşsun gibi davranma."

Alec şarkıya eşlik etmeye başlarken ona pis pis sırıttı.

"Biliyordum." Casey güldü.

Masada önümde duran jambonlu sandviçi işaret ederek, "Şunu yiyor musun, Lynchy?" diye sordu Mack.

Başımı iki yana salladım. "Senin olsun."

"Teşekkürler."

Yerimde arkama yaslanarak etrafımda oturan insanlara boş boş baktım, kafam karışık ve midem düğüm düğümdü.

Konuşurken sandalyesini benimkine daha da yaklaştırıp, "İyi misin?" diye sordu Molloy. "Bütün gün hiçbir şey yemedin." Elini bedenimde durmaksızın akan titremeyi sakinleştirmek için zıplayan dizime koydu. "Gerçekten çok solgun görünüyorsun, Joe."

Yana dönüp kendimi dikkatimi ona vermeye ve titrememi *durdurmaya* zorladım. "Harikayım," dedim ona. "Her şey yolunda, Molloy."

Ninova

Bana bakışı söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını gösterdi ama zorlamadı. Çünkü muhtemelen hayatın şu anda benim için ne kadar *kötü* olduğunu biliyordu. Bana her şey yeniden boka sarıyormuş gibi geliyordu ve onu güvenli bir mesafede tutmak yerine, bir kez daha saçmalıklarımın içine çekmiştim.

Bu sabah onu Beden Eğitimi salonunun duvarına yaslayarak becermem, söz konusu bu kız olduğunda bedenim kadar kalbimle de tamamen pervasız olduğumun kanıtıydı. Onun için deli oluyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Onun üzerimdeki gücü rahatsız ediciydi. Bir kızın, irademi kendi gündemine uyacak şekilde değiştirebildiğini bilmek gerçekten rahatsız edici bir kavramdı.

Babamı bu sabah boncuk gibi gözleri ona kilitlenmiş halde otoparkta gördüğümde bu sorunu çözmeye karar vermiştim.

Onu öldürmeye niyetlenmiştim.

Gerçekten niyetlenmiştim.

Ta ki *Molloy* benim kişisel çöküntümün ortasına dalana ve beni çekip kontrolü altına alana kadar... Beni teslim olmaya zorlamak için bedenini kullanması sinsi, lanet bir kızsal hareketti ve kız arkadaşım bu taktiği mükemmelleştirmişti.

Şu anda bile okul kantininde oturmuş öğle yemeği yerken ve etrafımız arkadaşlarımızla çevriliyken beni içten içe kemiren endişeyi hissedebiliyordum.

Molloy acıyı yatıştırmıştı ama onu tamamen gideremezdi. Örneğin, dün gece bizim ihtiyarın Shannon'a el kaldırdığını biliyordum. Bunu biliyordum. Kız kardeşimin odasına koşup kapısını barikatla kapatması, aşağıda aralarında ne yaşandığı konusunda bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

Onu incitmişti ve ben onu korumak için aşağıda değildim. O sırada odamda kafayı buluyordum.

Çarpılarak kapandığını duyunca iyi olup olmadığını anlamak için gidip kapısını çalmıştım ama o saçma sapan bahanelerle beni oradan uzaklaştırmıştı.

Onu o evden çıkarmam gerekiyordu.

Herkesi çıkarmam gerekiyordu.

Ben sadece o kadar *yorgundum* ki...

Kendimi bomboş hissediyordum. Sanki içimde hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Geceleri gözlerimi her kapattığımda, annemin ve kız kardeşimin çığlıkları bana musallat oluyordu. Eğer onların çığlıkları yankılanmazsa, bu kez de kız arkadaşımı masaya yatırdığı manzara zihnimden çıkmıyordu.

O masayı parçalamak istedim. Ona balyozla vurup milyonlarca parçaya ayırmak istedim.

Dikkatimi tekrar kendine çekerek, "Okuldan sonra gidip bir yerde takılalım mı?" diye sordu Molloy. "Ya da benim evime gelebilirsin." Başparmağıyla yanağımdaki morluğa dokundu ve bana hafifçe gülümsedi. "Mızmız biri değilim ama... gerçekten konuşmamız gerekiyor."

Telefonum cebimde titreşince gerildim. Molloy beni bu kadar yakından dikkatle izlerken onu cebimden çıkarmaya cesaret edemedim.

"Aslında bu akşam çok işim var," dedim ama yüz ifadesinin hayal kırıklığına büründüğünü görünce kendimi kötü hissettim.

"Bu biraz önemli, Joe."

Öyle olduğunu biliyordum. Bana içini dökmek için anlatması gereken şeyler olduğunun farkındaydım. Aramızda hiçbir şey çözülmemişti, yine aynı berbat fiziksel yakınlık döngüsüne düşmüştük ama onunla aynı şeyleri bir kez daha konuşup yaşamaya enerjim yoktu.

Hiç kimseyle yoktu.

Şu anda zorlukla işlev görmekten fazlasını yapamayacak kadar yorgundum. Bu sabah yataktan kalkmak Everest'e tırmanmak gibi bir şeydi. Okula gitmeyi başarmak bile beni tüketmişti. Tüm gün boyunca bir sınıftan diğerine yürümek muazzam bir güç gerektiriyordu ki, bu bile inanılmaz derecede yorucuydu.

Derin sohbetlere katılamazdım. İçimden gelmiyordu.

"Gerçekten konuşmamız gerekiyor," diye ısrar ederken gözleri belirsizlikle doluydu. "Lütfen, Joe. Bu bekleyemez."

"Yarın işten sonra gelebilirim," dedim bitkinlikle. İhtiyacım olan en son şeyin bu olduğunu biliyordum, yine de ona istediğini verdim. "Tabii eğer uygunsan."

"Uygun olacağım."

Başımı sallayarak öne doğru eğildim, ayağa kalkmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Ne-ne? Neden?" Gözleri endişeyle doluydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Nyhan beni görmek istiyor."

Yalancı.

Yalancı.

Lanet olası yalancı.

"Bunu söylememiştin."

"Unuttum."

"Ah." İkna olmuş görünmüyordu.

Parmaklarımla çenesini sevgiyle okşayıp, "Sonra görüşürüz," diye mırıldandım. Ardından topuklarımın üzerinde sertçe dönüp uzaklaştım.

Vicdanımı hiç kimsenin yapamadığı şekilde ateşleyen kişiden uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu hayata lanet olası bir mola vermeye ihtiyacım var.

Gözden kaybolana kadar bekleyip telefonumu cebimden çıkardım ve yanıtlanmamış mesajı kontrol ettim.

Holland: *Dışarıdayım. Hadi gidelim.*

Umutsuzca iç çekerek cevap yazdım ve telefonumu cebime geri attım.

Lynchy: *Geliyorum.*

50
TANRI ÇABALAYANI SEVER, AMA AOIFE, JOEY'Yİ SEVER AOIFE

Salı sabahı Fransızca dersinde, öğretmenimiz Bay Brady sınıftan çıkınca, "Tamam, üç hafta oldu," dedi Casey. Kitabını sertçe kapatarak yerinde dönüp bana baktı. "Bana o günün bugün olduğunu söyle."

Gözlerimi erkek arkadaşımın sırtından ayırmadan, "Evet," diye fısıldadım. Dizlerim masanın altında huzursuzca zıplıyordu. "O gün bugün."

Joey iki sıra önümde, Neasa Murphy ile birlikte oturuyordu. Sandalyesine yığılıp kalmıştı, kız ona her ne anlatıyorsa bundan oldukça eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Parmaklarımı tuttuğum kalemden ayırarak dikkatimi tekrar kendine çekerken, "Ona sanki mısır gevreğinin üzerine işemiş gibi bakmayı bırakır mısın?" diye fısıldadı Casey. "Onun yanında oturmak zorunda. Ona ayrılan sandalye o, tatlım."

"Benden önce onunla birlikteydi."

"Ne olmuş yani? Bu bir milyon yıl önceydi."

"Ondan nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," diye dudak büktü. "Bu konuşan hormonların."

"Hayır, gerçekten nefret ediyorum." En iyi arkadaşıma bakmak için döndüm. "Birlikte olduğu herkesten nefret ediyorum."

"O zaman bu sınıftaki birçok kadından nefret ediyorsun," diyerek güldü Casey.

"Komik."

"Yani ona gerçekten söyleyecek misin?"

Boğazımı tırmalayan endişeyi görmezden gelip başımı salladım. "Bu gece. İşten sonra bana uğradığında."

"Ah, Aman Tanrım. Bu oldukça gergin bir an olacak," dedi boğuk bir sesle. "Bir konuşma hazırladın mı?"

"Bu bir konuşmadan çok 'doğum kontrolüm işe yaramadı, baba olacaksın, lütfen beni bırakma' türünden bir yakarış olacak."

"Aoife." Elini koluma koydu. "O seni terk etmeyecek."

Ninova

"Gerçekten mi?" Endişeli bir nefes verdim. "Gerçekten haklı olduğunu umuyorum, Case."

O sırada arkamızda masasının üzerine eğilip Casey'nin omzuna dokunan Charlie tarafından konuşmamız kesildi. "Mack, Alec'le aranızdakileri bilmek istiyor."

"Ne?"

"Alec," diye tekrarladı. "Onunla birlikte falan mısın?"

Casey ve ben tekrar Charlie'ye dönmeden önce birbirimize şaşkınlıkla baktık. "Ben değilim..."

Elimi hızla en yakın arkadaşımın ağzına kapatıp, "Mack bunu neden bilmek istiyor?" diye sordum. "Casey'nin kiminle çıktığı onu neden ilgilendiriyor?"

"Sence neden?" Charlie göz kırptı. "Belli ki ona hâlâ deli gibi âşık."

"Öyle mi?" Gözlerimi Casey'ye diktim. "Duydun mu, Case? Cha, bizim şu eski Mackie çocuğun senin için hâlâ deli olduğunu söylüyor."

Parmaklarımı yüzünden çekerek, "Evet, şey... Mack'e biriyle görüştüğümü söyleyebilirsin," dedi Casey. "Dolayısıyla muzunu alıp çekilebilir."

"Alec mi?"

"Hayır."

Biraz daha yaklaşıp, "O zaman kiminle görüşüyorsun?" diye sordu Charlie.

"Bu benim bileceğim iş, sen de araştırıp öğrenirsin," dedi Casey onun burnuna dokunurken.

"Hayır, cidden." Kaşlarımı çattım. "Kiminle görüşüyorsun?"

Gözlerini devirmeden önce bana "*kurallara uy*" diyen bir bakış attı. "Şimdi, hadi bas git." Onu bir el işaretiyle uzaklaştırarak sandalyesinde döndü ve beni de beraberinde döndürdü. "Kimseyle görüşmüyorum ama onun bunu bilmesine gerek yok."

"Ama Mack'ten hoşlanıyorsun."

"Evet."

"Peki ya Alec?"

Omuz silkti. "Çok sayıda oğlan var, altıncı sınıfın da sonuna çok az kaldı."

"Sen berbat birisin," diye takıldım.

Bir dokunuş daha geldi ama bu sefer benim omzum tercih edilmişti.

Yerimde dönüp Charlie'yi bana beklentiyle bakarken görünce, Lurch'un* sesini taklit ederek, "Buyur," dedim ona. "Ne var, Cha?"

"Lynch'le aranızın limoni olduğu duyumunu alan bir arkadaşım var." Sırıtarak, "Arkadaşım bunda doğruluk payı olup olmadığını merak ediyor," diye ekledi.

"Ah, gerçekten mi." Gülümsedim. "Peki arkadaşın bunu neden bilmek istiyor?"

"Çünkü arkadaşım senin kesinlikle okuldaki en güzel kız olduğunu düşünüyor."

"Arkadaşın eceline mi susamış?" diye şaka yaptı Casey. "Çünkü arkadaşımın erkek arkadaşı seni öldürecek, Cha. Öldürecek, söyleyeyim de."

"Yani hâlâ senin..."

"Arkadaşına onurlandığımı ama hâlâ bir ilişkimin olduğunu söyleyebilirsin."

"Ayrıca arkadaşına, cesaretini takdir ettiğimizi de söyle. Joey Lynch'in kız arkadaşını çalmaya kalkışmak..." dedi Casey kıkırdayarak. "Yani, cidden."

Charlie mahcup bir şekilde omuz silkti. "Denemeye değerdi."

Gözleri yaramazlıkla parıldarken, "Tanrı deneyenleri sever," diye onayladı Casey. "Ama Aoife, Joey'yi sever."

Tuvalete gitmek için izin almamın ardından ana salondaki resim sergisine -ki bunlar mezun olacak sanat sınıfının eserleriydi- hayranlıkla göz atarak kızlar tuvaletinin önünde oyalandım ve günün son dersine dönmek için biraz ağırdan aldım.

Uygulamalı İşletme sorularına ancak hayatıma olduğu kadar hâkim olabildiğim için İşletme dersine girmeyi erteliyordum. Her birkaç dakikada bir duvarda asılı bir resmi incelemek veya en son bülteni okuyor gibi yaparak duraksıyordum.

Erkekler tuvaletinin yanından geçerken içerden gelen öksürük sesini duyunca, yine pat diye duraksadığımı hissettim. Fakat bu kez amaçsızca oyalanmıyordum.

Hayır çünkü o öksürüğü tanımıştım.

Muziplik dolu bir tavırla tuvalete süzüldüm, boş kabinlerin önünden parmak uçlarımda geçtim. İğrenç derecede sararmış pisuvarlardan yük-

*Addams Ailesi adlı televizyon dizisinde, ailenin uşağı olan kurgusal karakterin adıdır.

selen pis idrar kokusunu görmezden gelerek en uçta, pencereye erişimi olan kabine ulaştım. Kapı hafifçe aralıktı, biraz da ben Joey'yi görecek açıyı bulana kadar nazikçe içeri doğru ittim. Ama gözlerim önümdeki manzarayı gördüğünde aklımdaki muzip düşünceler hızla yok oldu.

Joey bir dizini kapalı tuvalet kapağına yaslayıp pencere pervazına doğru eğildi. Ardından elindeki rulo yapılmış beş *pound*'la burnuna bir çizgi beyaz toz çekti.

Dehşet içinde donmuş halde ve tek bir ses çıkaramadan, dirseklerini pencereye yaslayarak başını ellerinin arasına almasını izledim. Kulağa korkunç bir rahatlamaymış gibi gelen iç geçirişiyle burnunu çekip buruşturuyordu.

Ben orada hiçbir şey yapmadan öylece dikilerek omuzlarındaki gerginliğin yavaşça gevşediğini ve bedeninin sallanmaya başladığını izlerken dakikalar geçti. Dudaklarının arasından küçük bir inilti yükseldi, kendini pencereye doğru biraz daha çekti. Artık ağırlığının büyük kısmını oraya yaslamıştı.

Uyuşukluk onu teslim alıp bedeni gittikçe gevşerken, kalbimin göğsümde büzüştüğünü ve öldüğünü hissettim. Bunu onunla bir daha yaşayamazdım. Özellikle de şimdi, ortada bir bebek varken yapamazdım.

Elim karnımın hafif şişkinliğine gitti. İçinde bulunduğum karmaşayı fark ettiğim andan bu yana, ilk kez içimde tuhaf bir şeyin yükseldiğini hissettim.

İçimde büyüyen bebeği koruma içgüdüsüne inanılmaz derecede benzeyen bir şeydi.

Sevgiye çok benzeyen bir şeydi.

Aldığım her nefesle giderek daha da harlanan ve şiddetlenen bir şeydi.

Bu koruyucu his o kadar güçlü, o kadar baskın ve etkiliydi ki bana elle tutulur bir doğası varmış gibi hissettirdi. Şu son birkaç haftadır kafamı kuma gömmeme neden olan o korkuyu gölgede bıraktı.

Aniden ben *hamileyim* diye fark ettim. Sanki gerçekten bebek sahibi olacağım gerçeği hemen o dakika beynime kaydedilmişti.

Gözlerim kabinin içinde uçup kendinden geçmiş adama dehşetle bakarken, zihnim *onun bebeği* diye koro halinde haykırdı.

Onun çocuğunu taşıyorsun.

Ona bak.

Kendini neye bağladığına bir bak.

Soğukkanlılığımı geri kazanmak, içimde delicesine savrulan çok sayıda duyguyu sindirmek için orada birkaç dakika durdum. Boğazımı temizledim ve kapıyı benim orada olduğumu anlamasına yetecek kadar içeri doğru ittim.

Pencere pervazına yaslanmış halde sallanırken Joey başını çevirip bana baktı.

"Molloy," dedi dili dolanarak. Gözlerini kısmış yüzüme odaklanmaya çalışıyor, dudaklarını birbirine uydurmaya çabalıyordu.

"Bunu seninle bir daha yapmayacağım."

Kaşları hafifçe çatıldı ve başını yana eğdi. Kafasındaki sisin gerisinde söylediklerimi anlamlandırmaya çalıştığı belliydi. Başını yavaşça iki yana sallamadan önce söylediklerimi kavraması her zamankinden daha uzun zaman aldı. "Durum göründüğü gibi değil."

Boğazım düğümlenerek çöküp kaldığı yeri işaret ettim. "Ah, evet. Belli ki durumu tamamen yanlış anladım," diye çıkıştım. "*Yapamam.*" Duygularımın yüzeye çıkma, patlayıp içimden etrafa savrulma tehdidini hissederek başımı salladım. "Seninle bunu bir daha *yaşayamam.*"

Doğrulmaya çabalasa da hâlâ dengesiz bir şekilde sallanıyordu. "Öyleyse yoluna devam et," dedi mırıldanarak. Doğrulmakta başarısız olup sefil bir şekilde kapalı tuvalete düştü. "Çünkü ben neysem oyum."

Söyledikleri yüzüme bir tokat gibi inince irkildim. "Neysen o musun?"

"Evet." Başını sallayarak tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve bu sefer başardı. "O zaman çekip git, Molloy."

Of.

"Sen düz çizgide bile yürüyemezken bana çekip gitmemi söylüyorsun." Gözlerimi tiksintiyle kıstım. "Şu haline bak."

Kabinden yarı yürüyüp yarı sendeleyerek çıkarken, "Bana bunu benimle tekrar yapamayacağını söyledin," diye homurdandı. Dengesi bozulunca kendini desteklemek için duvara yaslandı. "Ama bu benim için de geçerli." Kaşlarını çatmış halde başını tekrar salladı. Tamamen kendinden geçmiş gibi yüzüme odaklanmaya çalışsa da başarısız oluyordu. "Ben de seninle bunu yapamam."

Söylediklerinin yüzüme tokat gibi inmesini geçmiş, resmen *bıçaklanıyordum.* "Sen ne diyorsun?"

"Yılbaşı'nda ilişkiyi bitirdiğimizde senden uzak kalmam gerekirdi diyorum." Dili dolanarak söylediği kelimeler kalbime birer mermi gibi saplanıyordu. "Bu saçmalığı üç ay daha sürdürmektense."

Ninova

"Sanırım bahsettiğin saçmalık ben oluyorum, öyle mi?" Çıkışmadan önce boğazımdaki düğümü yuttum. "Pekâlâ, cehenneme kadar yolun var, Joey Lynch."

Sonra oradan ayrılmak için arkamı döndüm. Kolları belime sarılıp beni geriye, göğsüne doğru çekince durdum.

"Özür dilerim." Ağır bir nefes verdi, kolu bedenimin etrafında gerildi. "Her şeyi berbat ettim."

"Evet, ettin." Ona yaslanma isteğine karşı koyarak titredim çünkü gerçeği söylemek gerekirse, şu anda kendini zar zor ayakta tutabiliyordu. "Sen lanet bir pisliksin."

"Biliyorum." Dudaklarından acı dolu bir inleme yükseldi, başını omzuma yasladı. "Biliyorum, bebeğim."

"Beni incitiyorsun."

Acı içinde inledi. "Şşt, bunu söylemeyi bırak."

"Bu beni *incitiyor*, Joey."

Dudaklarının arasından acılı bir inilti daha yükseldi. "Hayır, hayır, hayır. Sana asla *zarar vermem*."

"Kendine zarar veriyorsun ve bu da aynı şey," diye hıçkırdım. "Çünkü senin canın acıdığında benimki de acıyor. Sen yanarken ben de seninle birlikte alev alıyorum. Biz birbirimize bağlıyız, Joe. Birbirimizin aynasıyız. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Ah, siktir." Şiddetle titreyerek beni daha yakınına çekti. "Canını yaktığım için üzgünüm, Molloy."

"Beni dinle, Joe. Gerçekten kendini toparlamanı istiyorum, tamam mı?" Dudaklarının kulağıma değdiğini hissedince titredim ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Çünkü daha önce sana ihtiyacımın olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?". Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Pekâlâ... şimdi kesinlikle sana ihtiyacım var, tamam mı?"

Eli içimdeki her şeyin düğümlenmesine sebep olarak karnımın üzerine yayılırken, "Hayır, yok," diye mırıldandı. "Ben değersiz herifin tekiyim, Molloy. Bu ilişkideki lanet olasıca pisliğim. Tüm iyilikleri sen, tüm kötülükleri de ben getiriyorum."

"Bu doğru değil."

"Doğru."

"Fark etmez," dedim boğuk bir sesle. "Bu her neyse, artık bir yana bırakmana ve bana geri dönmene ihtiyacım var, tamam mı? Çünkü ben, ah..." Titrek bir nefes verip başımı geriye yasladım ve doğru kelimeleri

bulmaya çalışırken tavana baktım. "Ben... yani *biz* bir şey... bekliyoruz..." *Off.* Şiddetle titreyerek nefes nefese ve aceleyle dudaklarımın arasından "bir bebek" kelimesi çıkıverdi.

"Bir bebek," diye yavaşça tekrarlarken Joe'nun sesi zar zor duyuluyordu. "Bebek nerede?"

Karnımın üzerine yerleştirdiği elini benimkiyle kapatmak için aşağı doğru uzanarak, "Burada," dedim boğulurcasına.

"İçinde mi?"

Tüm vücudum gerginlikle taş kesmiş halde, kendimi başımı hafifçe sallamaya zorladım.

"Orada ne işi var?"

"Onu oraya sen koydun, Joe."

"Ben mi koydum?"

"Evet." Titrek bir nefes verdim. "Sen koydun."

Burnunu enseme sürtüp, "Pekâlâ, lanet olsun," diye mırıldandı. "Üzgünüm, Molloy. Niyetim bu değildi."

"Kızgın mısın?"

"Hımm?"

Histeri dalgasını bastırarak, "Kızgın, Joe," diye tekrarladım. "Kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım," dedi uyuşuk bir mırıltıyla.

"Beni duyuyor musun?"

"Hmm?"

"Joe?"

"Hmm?"

"Bunu hatırlayacaksın, değil mi?" Dönüp ona baktım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım. Yanıt vermeyince, "Bu konuşmayı," diye tekrarladım. Karanlık gözlerindeki bakışlar bedenimi delip geçti. "Ve beni?"

"Tabii." Kolunu belime dolayarak yüzünü bir kez daha boynuma gömdü ve rahatlamayla derin bir iç çekti. "Ev gibi kokuyorsun."

Bu anlamsızdı.

O burada değildi.

En azından aklı burada değildi.

"Hadi gel." Boğazımı temizledim. "Seni uyuyup kendine gelebileceğin bir yere götüreceğim."

Boynuma en yumuşak öpücüklerden kondururken, "Benimle işi-

Ninova

nin bittiğini sanıyordum," diye yanıtladı. "Onun seni benden aldığını düşündüm." Acılı bir iniltiyle yüzünü boynuma bastırdı. "Yine her şeyi mahvettim, Molloy."

"Seninle işim bitmedi, Joe," dedim titreyerek. "Sorun değil. İyi olacaksın."

"Sen de öyle, Molloy." Kolları bedenime sıkı sıkı sarıldı, bu şuursuz haliyle bile doğru şeyi söylemeyi başardı. "Çünkü ikinize de göz kulak olup koruyacağım."

Nefesim kesildi. "Söz veriyor musun?"

Başını salladı. "Söz veriyorum."

Bir süre sonra Joey'nin bacakları onu taşıyamadı ve yere yığıldı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

51
ORAYA GİREMEM JOEY

Bilincim gidip gelirken etrafımda konuşan iki farklı sesi ayırt edebiliyordum.

"Bu araba bir hurda."

"Biliyorum."

"Cidden, baban bir tamirci ve yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Sesini kes ve sür, Podge."

"Şimdi susuyorum."

"Molloy." Dudaklarım birbirine yapışırken başımı yana çevirdim ve burnum sıcak uyluklarının arasına gömülünce onaylayarak inledim. "Mmm."

Diğer eliyle başımı kucağında özenle tutuyor, yanağımı parmaklarıyla okşuyordu. "Şşt, Joe. Her şey yolunda," diye beni sakinleştirdi.

Gördüğüm en güzel yüze ait olan o muhteşem sese boyun eğerek gözlerimin kapanmasına izin verdim ve kendimi yıllardır olmadığım kadar güvende hissederek onun sıcak kucağına sokuldum.

Belki de hiç.

"Bana kendimi güvende hissettiriyorsun."

"Ah, Joe."

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

"Biliyorum, bebeğim. Ben de seni seviyorum."

"Beni yine gönderme, Molloy."

"Göndermeyeceğim, Joe." Elini tekrar saçlarıma koydu. "Sus, şimdi. Sadece uyu, bebeğim."

"Ne aldı?"

"Bir tür toz."

"Ezilmiş *oksi* mi?"

"Sanmıyorum. Daha güçlü bir şey."

"Kokain?"

"Duvarlara çarpardı."

"Doğru."

"Bence eroin olabilir."

"Olamaz. O kadar da pervasız değil.

Ninova

"Eroin burundan alınabilir mi?"

"Lanet olsun, Aoife. Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"Kahretsin."

"Dinle, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Odasını ara. Bulabildiğin tüm kot pantolonların cebini karıştır. Gardırobuna bak. Şifoniyerine. Komodinine. Bütün çekmecelerine. Yatak odasının lanet olası her bir santimetrekaresine. Okul çantasına. Spor çantasına. Yatağının yanında bir delik var, onu da kontrol et. Yine kullanıyor. Bu da demek oluyor ki, mutlaka bir yerde zulası var. Ne bulursan, tuvalete atıp sifonu çek. Bunu benim için yapabilir misin?"

"İçeri girmiyor musun?"

"Onun evine *giremem* ve onu da bu halde evime götüremem. Evde annem varken olmaz."

"Tamam, Aoife. Onunla ben ilgilenirim. İşin raconunu biliyorsun. Uyuyup kendine gelmesi gerekiyor. Birkaç saat kestirdikten sonra iyi olacak."

"Onu yalnız bırakma, tamam mı? Lütfen, Podge. Bu haldeyken olmaz."

"Bırakmayacağım."

"Ciddiyim. Çünkü uykusunda kusabilir ve kendi kusmuğunda..."

"Onu yalnız bırakmayacağım, söz veriyorum."

52
KÖTÜDEN BETERE AOIFE

Salı akşamı okuldan eve geldiğimde annem beni kapıda bekliyordu.

İçeri girmem için yana çekilirken umut dolu sesiyle, "Ee?" diye sordu. "Söyledin mi? Gelecek mi?"

Evet, söyledim ama o başka bir gezegendeydi ve bir kelimesini bile duymadı.

Başımı iki yana sallayıp çantamı koridora bıraktım, içimdeki heves tamamen sönmüş şekilde montumu tırabzana astım.

"Aoife." Annemin yüzü asıldı. "Bunu ona söylemelisin."

Vücudum endişeden titrerken mutfağa doğru ilerleyerek, "Biliyorum," diye hemen sözünü kestim. "Denedim. Meşguldü."

Aklını kaybetmekle meşguldü.

Annem giriş kapısını kapatıp arkamdan geldi. "Hepimiz meşgulüz, Aoife. Bu konuşmanın yapılması için asla doğru bir zaman olmayacak ama konuşulması gerekiyor."

"Biliyorum," derken omuzlarım gerginlikten düğümlenmişti.

"Onunla senin yerine konuşmamı ister misin?"

"Ne?" Buzdolabının kapısını çarparak kapattım, dönüp ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır, anne. Aman Tanrım!"

"Eğer ona yakında söylemezsen, bu durumu milyon kat daha kötü hale getirecek."

Gözlerim kısıldı. "*Deniyorum*, anne ama bu kolay dillendirilecek bir şey değil, tamam mı? Ne yapmalıydım? Sınıfın ortasında mı söyleseydim?"

Elini teselli edici bir tavırla omzuma koyarak, "Onu aramalısın," dedi annem. "Eğer yüz yüze söyleyemiyorsan, o zaman bunu telefonda yap."

Boğazımdaki düğümü yutkunup gözlerimle ona beni anlaması için yalvardım. Bu öğleden sonra yaşanan fırtınadan annemin uyguladığı baskı olmadan da yeterince kırılmıştım. "Şimdilik boş ver, tamam mı?"

"Bunu *yapmalısın*, Aoife," diye ısrar etti. "Cuma günü hastaneye gidiyorsun ve Joey de orada olmalı. Baba olmaya hazırlandığını bilmeli. Hakları var, biliyorsun."

Ninova

"Baba mı?" diye sordu Kev. Hızla arkama döndüğümde onun mutfak kapısında durduğunu gördüm.

Kardeşimi azarlamak için elini göğsüne bastırarak, "Kev, gerçekten insanları gizli gizli dinlememelisin," diye çıkıştı annem. "Bu hoş değil."

Gözleri benimkilere kilitli halde, "Joey Lynch baba olacak," diye tekrarladı Kev. "Bu da açıkça senin anne olacağın anlamına geliyor."

"Hayır, olmayacağım," diye yalanladım. Annemin etrafından dolaşıp çaydanlığa yönelirken yüzüm kıpkırmızıydı ve telaşlıydım. "Saçmalama."

Erkek kardeşim beni mutfağa doğru takip ederek, "Saçmaladığım falan yok," dedi hızla. "Ben senin ikizinim, hatırladın mı? Bir süredir sende bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum." Başını salladı. "Şimdi her şey netleşti." Dönüp anneme baktı. "Siz son günlerde yapışık ikizler gibisiniz. Fısıldaşıp gizlice ortadan kayboluyorsunuz çünkü o hamile."

Kendimi güçsüz hissederek, "Şunu söylemeyi kes," diye çıkıştım. "Bu doğru değil."

"Saçmalık," diye itiraz ederken ses tonu hiddetliydi. "Haftalardır seninle yaşamak bir kâbus oldu. Burası tam bir ruh hali değişimi merkezi gibi, annemin atlamana göz yumduğu dersler de cabası." Gözlerini kısıp beni baştan aşağı inceledi. "Tüm bunlar o pislik seni hamile bıraktığı için miydi?"

Kendimi savunamayınca benim yerime araya girerek, "Bu kadar yeter, Kev," diye uyardı annem. "Hemen şu an geri çekilmen gerekiyor, genç adam. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, o yüzden kes sesini."

"Benimle hiçbir ilgisi yok mu?" Kev öfkeyle çıkıştı. "Şaka mı yapıyorsun? Benim de burada yaşadığımı biliyorsun. Eğer o bu eve bir bebek getiriyorsa, o zaman benim bunu bilmeye hakkım var. Babamın da öyle."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek, "Kes şunu," diye yalvardım. "Konuşmayı kes, Kev."

"İlk başta sadece kilo aldığını düşündüm ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Yediğin onca garip yiyecek hamilelikten kaynaklı aşermeler."

"Kevin!"

Annemizin itirazlarını duymazdan gelip öfkeli bakışlarını benden ayırmadan, "İnkâr edemiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı. "Çünkü saklamaya çalıştığın o karnı yalanlaman imkânsız."

"Kevin!" Annem sertçe bağırdı. "Sana yeter dedim!"

Erkek kardeşim bana meydan okurcasına bakarken, "Evet, görüyorum. Kör değilim ve aptallıktan da oldukça uzağım," dedi küçümsemey-

le gülerek. "Senin tam aksine. Sırtüstü yatıp Lynch gibi bir serseri mayının kendini hamile bırakmasına izin veren bir aptalsın."

Erkek kardeşim soğuk ve sert bir gerçeklikle karşılık verince gözlerimden yaşların aktığını hissettim. "Defol git," diye hıçkırdım. "En ufak bir fikrin yok, Kev. Lanet olsun, her şeyden habersizsin."

"Tebrikler, kardeşim." Alay etmeye devam etti. "O pisliğin seni, ergen hamile istatistiğine dahil etmesine izin verdin. Aferin sana. Artık okulumuzda ona benzer adamlara bacaklarını açacak kadar aptal olan, uzun umutsuz kızlar listesine girmiş birisi olarak geleceğine veda edebilirsin."

"Yeter dedim, Kevin." Annem aramıza girerek bağırdı. "Ne kadar şaşkın ya da üzgün olduğun beni ilgilendirmiyor, kız kardeşinle ya da herhangi bir kadınla bir daha asla böyle konuşma. Sen güzel bir şekilde *yetiştirildin*, nahoş ve disiplinsiz bir ortamda büyütülmedin."

Savunmaya geçip, "Evet, o da öyle," diye karşılık verdi Kev. "Ama görünüşe bakılırsa, sadece birimiz konuyu anlamışız."

"Bu adil değil," derken annemin ses tonu duygu doluydu. "Kız kardeşinin neler yaşadığını anlamıyorsun."

"Hayır çünkü benim kulaklarımın arasında bir beyin var," dedi Kev öfkeyle. "Bu aptalın tam aksine."

"Kevin!"

Erkek kardeşim gözlerini büyük bir meydan okumayla kısarak, "Tanrım, senin aptalın teki olduğunu biliyordum ama *bu kadarı?*" diye suçladı. "Hâlâ okuyorken hamile kalmak? Hem de Joey Lynch gibi bir şerefsizden? Vay canına, burada genlerini onunkilerle karıştırıp olabilecek en kötü seçimi yapmaktan bahsediyoruz. O zavallı çocuk bir kokain bağımlısı olarak jelibon ayının *IQ*'suyla hayata gözlerini açacak!"

Annem dolap kapağını açıp çarparak kapattı. "Yeter dedim!" Bunu erkek kardeşimin dikkatini çekene kadar üç kez daha tekrarladı. Parmağını kardeşimin yüzüne doğrulturken, "Sen," diye hırladı. "Bir kelime daha etmek yok."

"Ama..."

Annem dolabın kapağını tekrar çarptı. "Tek bir kelime daha etmek yok, Kevin. Yoksa çarpan bir sonraki şey suratına inen elim olacak."

Erkek kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani hamile kalan o ama tokatla tehdit edilen benim, öyle mi?" diye homurdandı. "İltimasa bak."

Ninova

Parmağını Kev'in göğsüne bastırarak, "Bunun iltimasla ilgisi bile yok, tamamen insani anlayışla ilgili," dedi annem. "Şimdi sana bu konuda kimseye tek kelime dahi etmesen çok iyi olur diyorum, genç adam. Beni duyuyor musun, Kevin? Hiç kimseye."

"Babamı elbette ki bilgilendireceğim."

Nadiren takındığı tehditkâr ses tonuyla, "Eğer senin için iyi olanı biliyorsan, o çeneni kapalı tutarsın," diye uyardı annem. "Bu senin vereceğin bir haber *değil*, Kevin. Bu seninle ilgili de *değil*. Bu kız kardeşinle ilgili. Aoife bunu hazır olduğunda babana ve diğer herkese bizzat söyleme hakkına sahip."

En büyük korkularımdan birine işaret ederek, "Delirdin mi? Burada Aoife'dan bahsediyoruz. O hiçbir zaman bebek sahibi olmaya *hazır* olmayacak," dedi erkek kardeşim. "Spud'un arkasını bile temizleyemiyor, üstelik onu almanız için size yalvaran oydu. Nasıl oluyor da gerçek, nefes alan bir insana bakabileceğini düşünebiliyorsunuz?" Ardından bana döndü. "Kendine bir iyilik yapmalı ve o çocuğu aldırmalısın. Hâlâ şansın varken bu karışıklığı düzelt."

"Defol git!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kardeşimi yolumdan itip merdivenlere doğru koştum.

Arkamdan, "Haklı olduğumu biliyorsun," diye seslendi Kev. "Çocuğu bakması için *annemizin* üzerine yıkmadan önce tek bir günden fazla annelik yapmayacaksın."

Yatak odamın kapısından yükselen hafif tıklama, dikkatimi ölüm perisi tonundaki çığlıklarımı bastırmaya çalışırken kullandığım yastıktan uzaklaştırdı.

"Aoife tatlım, benim annen. İçeri girip seninle konuşabilir miyim?"

Neden olmasın ki? Dürüst olmak gerekirse, annemin konuşmak istediği hiçbir şey durumu daha da kötüleştiremezdi.

Yastık karnıma yaslanmış halde, kendimi yukarı çekip yatakta doğrularak oturdum. "Kapı açık," diye boğuk bir sesle seslendim.

Yatak odamın kapısı açıldı ve endişe dolu gözleriyle annem eşikte belirdi. "Sen iyi misin?"

Omuz silktim. "Pek değil."

"Tamam, kardeşinle konuştum. Sen söylemeye hazır olana kadar sessiz kalacağına dair bana söz verdi."

"Ona inanıyor musun?"

"Sen inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum." Bitkin bir iç çekişle nefesimi verdim. "Aşağıda oldukça acımasızdı."

"Kardeşin bir pislik gibi davrandı." Annem yatağıma doğru yürüyüp kenarına oturdu ve elime uzandı. "Onun söylediklerini kafana takma, Aoife. Tek bir kelimesi bile ciddiye alınmamalı."

"Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum, anne," diye itiraf ettim. Kardeşimin söylediği korkunç kelimeler teker teker zihnimde belirirken gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bebek yüzünden öfkelenmesini anlıyorum ama ya bana söyledikleri? Sesinde ciddi bir nefret vardı."

Hüzünlü bir iç çekişle, "Duydukların nefret değildi, Aoife. Kıskançlıktı," diye düzeltti annem. "İnan bana, bu senden daha çok babanla ilgili."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Babam mı?"

"Baban ve kardeşin arasında bir bağ yok. Hiç olmadı. Aralarında elbette sevgi var ama ortak paylaştıkları bir şey yok."

"Bunun benim bebek sahibi olmamla ne ilgisi var?"

"Çünkü kardeşinin aklında, bebek sahibi olduğun çocuk, onun babasıyla olan ilişkisine en büyük tehdidi oluşturan kişinin ta kendisi."

"*Joey mi?*"

"Joey." Sözlerine devam etmeden önce bana hüzünle gülümsedi. "Son altı yılın Kev'e kendisini nasıl hissettirmiş olabileceğini hayal edebiliyor musun? Babanın, öz oğlunun başarılarını neredeyse hiç dikkate almadan kendi sınıfından bir çocukla bağ geliştirip güçlendirmesini seyretmek nasıldır?"

"Tamam ama bu nasıl Joey'nin suçu olabilir ki?"

"Joey'nin suçu değil," dedi annem nazikçe. "Bu senin de suçun değil. Yıllar boyunca kardeşin için daha çok çaba harcamadığından dolayı babanın suçu."

"Anne, Kev'in senin gözbebeğin olduğunu biliyorum ama onun yaşadığı patlamayı *'babasal sorunlar'* olarak geçiştiremezsin," diye itiraz ettim. *Babasal sorunlara bizzat şahit oldum ve kardeşimin yaşadığı bu değil.* "Bana güven, iyi bir babamız var."

"Haklısın, o iyi bir baba," dedi annem. "Ama ilişkilerindeki uyum eksikliğini kabul etmelisin."

"Tamam, babam arabaları sever ve Kev de bilgisayarları. Babam uysal bir testosteron yumağı, Kev ise içe dönük bir milenyum çocuğu," diye

Ninova

kendimi kabullenmeye zorladım. "Uyumlu değiller. Büyük sorun. Biz de değiliz ama benim böyle davrandığımı görmüyorsun çünkü senin beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Tıpkı babamın Kev'i hâlâ sevdiği gibi."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Sen bizim uyumlu olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Dürüst mü olayım?"

Başını salladı.

"Hayır, anne. Düşünmüyorum." Yastığımdaki tüy parçasını alıp omuz silktim. "Kev hep senin altın çocuğun oldu, ben de hep senin başa çıkamayacağın kadar... *ben* oldum."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru." Kederle gülümsedim. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım geçen hafta son üç sene boyunca yaptığımızdan çok daha fazla konuştuk ve bu muhtemelen artık ortak bir noktamızın olmasından kaynaklı."

Annemin yüzü acıyla kaplanınca her şeyi açıkça dillendirdiğim için kendimi çok kötü hissettim.

Aceleyle uzanıp elini tuttum ve güven veren bir tavırla sıktım. "Bu sevildiğimi hissetmediğim anlamına gelmiyor," diye ekledim. "Sadece insanın kendini ebeveyniyle uyumsuz hissetmesinin ama aynı anda destekleniyor ve önemseniyor olduğunu bilmesinin nasıl bir şey olduğunun bilincindeyim. Demek istediğim şu, sana kin falan beslemiyorum. İçimde herhangi bir kötü niyet ya da anne sorunu yok."

Gerçekten dehşete kapılmış gibi görünerek, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı annem. "Böyle hissettiğini hiç fark etmedim."

"Anne." Gözlerimi devirdim. "Kendine gel, olur mu? O kadar da önemli değil."

"Kardeşini kayırmıyorum," dedi aniden. "Yapmıyorum. Yemin ederim. İkinizi de aynı şekilde seviyorum."

"Bunu biliyorum," dedim ona. Gerçekten de biliyordum. "Ayrıca Kev'le daha iyi anlaşmanın bir sorun olmadığının farkındayım. Bunun sevgiyle bir ilgisi yok, anne. Sadece Kev'in kişiliği seninkine benimkinden daha çok uyuyor. Benim için sorun değil, anne. Gerçekten."

"Bunu içten söylüyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "İçten söylüyorum."

Nefes vermeden önce bana uzun uzun baktı. "Sen harika bir küçük anne olacaksın. Bunu biliyor musun, kızım?"

"Evet," diye mırıldandım. "*Tabii ki* biliyorum."

"Öyle olacaksın," dedi annem ısrarla. "Bunu şimdi görebiliyorum. Artık her şeyi çok daha net görebiliyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Seni," diye yanıtladı. "Dönüştüğün kadını. Arkandaki o çelikten omurgayı. Onun sana neden bu kadar kapıldığını."

"Kimin?"

"Joey'nin."

Yüzüm kızardı. "Ah?"

"Güzel bir kız olduğun da açık."

Homurdandım ve elimi önümde salladım. "Çok açık."

Devam etmeden önce, "Bir de mütevazı," diye takıldı annem. "Ama sen güzel bir yüzden çok daha fazlasısın. Sen *samimisin*, Aoife. O zavallı çocuğun seninle hiçbir şansı yoktu, değil mi? Ona hayatı boyunca verilmemiş her şey senden şelale gibi akıyorken bu mümkün değildi."

Utanıp, "Hayır, ben duygusalım, hatırladın mı?" dedim şakalaşarak.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Tabii o da var," diye onayladı annem. "Ayrıca o muzip dış görünüşünün altından sıcaklık fışkırıyor. Bu bulaşıcı."

"Ah, o parlayan hamilelik ışıltısı, anne."

"Lütfen konuyu dağıtmayı bırakıp iltifatı kabul et."

"Elimde değil." İtiraz edercesine yüzümü buruşturdum. "Bu garip."

"Sen yüzüne karşı iltifat edildiğinde, bunu kabullenmekte sorun yaşamazsın."

"Evet, fiziksel onay görmek istediğimde aynaya bakabilirim," dedim taviz vermeden. "Kendimi ortadan kesip bahsettiğin şu belirsiz, bulaşıcı sıcaklığı göremem, değil mi?"

"Bana güven, o orada," diyerek gülümsedi annem. "Sakın onu kaybetme."

53
BURAYA NASIL GELDİM?
JOEY

Olabilecek en güçlü baş ağrısıyla, gözlerimi kırpıştırarak yavaşça araladım. Bir yabancının çiçek desenli çarşafında yüzüstü yattığımın yavaşça farkına varırken katıksız bir dehşet hissettim çünkü buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Panik içinde hızla dirseklerimin üzerinde doğrulup aşağı baktım ve okul üniformamın hâlâ üzerimde olduğumu görünce rahatladım. Hatta ayakkabılarım bile duruyordu.

Başımı tepemdeki tanıdık ranza çubuğuna çarptığımda yavaşça kendi yatağımda olduğumu fark ettim ama çarşaflar değiştirilmişti. Shannon'ın yaptığından hiç şüphem yoktu.

Elindeki boş su şişesiyle yatağın kenarında otururken ifadesiz ses tonuyla, "Demek başka bir hikâye daha anlatmak için hayatta kaldın," dedi Podge. "Sen ne bok yiyorsun, Joey? Buna bir çözüm bulduğunu sanmıştım."

Kendimi toparlayıp oturma pozisyonuna geçtim. "Sen neden buradasın?" diye mırıldandım. Sanki oda etrafımda süzülüyordu. Islak saçlarımı gözümün önünden ittim. "Neden buradayım?"

"Seni buraya ben getirdim," dedi Podge. "Bugün öğleden sonra okul tuvaletinde bayıldın, pislik. Seni Aoife buldu ve beni çağırdı. Çok şanslısın ki, Nyhan seni yakalamadı. Yoksa başın beladaydı."

"Bu öğleden sonra mı?" Kafamda karmaşa yankılandı ve kalbim göğsümde hızla çarptı. "Saat kaç?" Başımı salladım. "Aoife nerede?"

"İkiyi geçiyor."

"Öğleden sonra mı?"

"Hayır, dostum. Gecenin ortası." Podge derin bir iç çekti. "On saattir kendinde değilsin, Joey. Yine tekrarlıyorum çünkü bunu yeterince vurgulamam imkânsız. Sen ne bok yiyorsun?"

Aman Tanrım.

"Bilmiyorum." Dengesiz halde ayağa kalkarken ıslak saçlarımı bir kez daha yüzümden geri ittim. "Saçım neden ıslak?"

Boş su şişesini kafama fırlatıp, "Bir şekilde seni uyandırmam gerekiyordu," diye kendini savundu. Eğilmeye zahmet etmedim, plastiğin

kafama çarpmasına izin vermeyi tercih ettim. "O kadar uzun bir süredir kendinde değilsin ki, ölmüş olabileceğini düşünmeye başlıyordum."

"Evet, tamam. Ölü olmadığım ortada."

Elini saçlarının arasından geçirerek, "Bu seferlik evet," diye karşılık verdi. "Yüce Tanrım, bu ne zamandır böyle devam ediyor?"

"Sadece bir kerelikti."

"Zırvalıyorsun."

"Tamam. Kes artık, Podge," diye mırıldandım. "Her şeyi berbat ettim. Anlıyorum. Lanet olası bir konferansa ihtiyacım yok."

"Aoife'nın yüzündeki ifadeye ve döktüğü gözyaşının miktarına bakılırsa, bu sefer sadece berbat etmekle kalmadın."

Endişeyle gerildim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sanki burnundan yukarı gidenler haricinde, hiçbir şeye zerre kadar önem vermiyormuşsun gibi görünüyor."

"Bu ne *anlama* geliyor, Podge?"

Ayağa kalkarken, "Bu, kız arkadaşınla arandaki ilişkiyi tamamen berbat ettin demek oluyor," diye fısıltıyla hırladı Podge. "Ona ne yaptığını ya da ne söylediğini bilmiyorum ama daha önce hayatımda hiç böyle bir yıkım görmedim."

"Ne demek istiyorsun?" Panik içinde telefonumu kaptım ama Molloy'dan gelen tek bir bildirim bulamadım. Hızla numarasını çevirsem de doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. "Aman Tanrım, ben ne yaptım?"

Kollarını göğsünde kavuşturup bana sert bir bakış attı. "Sen söyle."

Odada volta atarken soğukkanlılığımı kaybederek, "Biliyor olsam sana sormazdım," diye hırladım. "Ağladığını mı söyledin?" Ona panik içinde baktım. "Onu *incittim mi?*"

Bana uzunca bir süre baktıktan sonra teslimiyetle başını iki yana salladı. "Hayır, Joe. Ona öyle bir zarar vermedin. Ona parmağınla bile dokunmadın, dostum ve asla dokunmayacaksın. Bu yüzden rahatla."

Titrek bir nefes vererek odamın duvarına yaslandım, kendimi toparlamak için bir süre öylece durdum. "Siktir."

Beni dikkatle izleyip, "Onu önemsiyorsun," dedi Podge. "Önemsemeye değer bulduğun başka bir şeyden ya da birinden çok daha fazla. Bunu, içindeki değişimi gördüm. Değişimi Alec de gördü. Aoife'nın senin içinden çıkardığı *iyimserliği, umudu.* Kahretsin, dünyanın tümü bu kızın sana ne kadar iyi geldiğini görebilir, dostum. Ama sen kendini yok etmeye o kadar kararlısın ki, ona ne yaptığının farkında bile değilsin."

Başını salladı, ardından devam etti. "Eğer kendini önemsemiyorsan ki, öyle yaptığın açıkça belli. O zaman hareketlerinin *ona* neler yaptığını düşünmelisin. Çünkü bil bakalım ne var, şerefsiz? Aoife Molloy seni seviyor. Beni duyuyor musun, şanslı piç? Okulumuzun -belki de tüm kasabanın- en güzel kızı, en kaliteli espri anlayışına sahip olan o kız *seni* seviyor."

"Biraz daha şaşırmış gibi davran, olmaz mı?"

En ufak tereddüt etmeden, "Şaşırmadım," dedi Podge. "Yıllar boyunca kendine bağladığın çok sayıda kız gördüm. Senin yakışıklı bir piç olduğunu inkâr edecek kadar güvensiz değilim." Omuz silkti. "İkiniz de güzelsiniz. Onun seninle birlikte olması mantıklı."

"Biliyor musun, bu konuşmanın nereye gittiğini beğendiğimden pek emin değilim," diye uyardım. "Çünkü eğer kız arkadaşıma ilgi duyduğunu söyleyeceğin yer bu kısımsa, gerçekten çok sinirlenirim. Eğer bana ilgi duyduğunu söylersen, o zaman da gerçekten büyük bir travma geçiririm."

"*Tabii ki* kız arkadaşına ilgi duyuyorum," dedi Podge. "Tıpkı okuldaki tüm erkekler gibi."

"Evet." Kendi kendime baş salladım. "Sinirlendim."

"Yakışıklı olman bir yana, sen baş edilmesi gereken lanet olası bir felaketsin," diye çıkıştı. Parmağını havaya kaldırdı. "Aslında bunu bilmeliydim. Son on dört yılımı senin yoldan çıkışını seyrederek geçirdim ama Aoife'yla aynı sebepten yanında kaldım. Çünkü o da benim gördüğümü görüyor, tüm bu saçmalıkların arkasında iyi bir insan var. Fakat sen her şeyi belirsizleştiriyorsun, Joe. Bugün sınırı aştın ve durumu düzeltmen gerekiyor. Seni bir kardeş gibi seviyorum, hep sevdim ancak bir gün raydan o kadar çıkacaksın ki hiçbirimiz sana ulaşamayacağız."

Söylediği kelimeler beni derinden yaraladı ve kendimi içgüdüsel bir tepki verirken buldum. "Hiç kimsenin bana ulaşmasına ihtiyacım yok," diye çıkıştım. "Senin, onun ya da başka birinin bana hiçbir konuda yardım etmesine gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Böyle davranmaya devam edersen zaten kimse etmek istemeyecek."

Ben de karşılık olarak gözlerimi kıstım. "Bence hiç sorun yok."

Ses tonu hararetli ve gözleri hayal kırıklığıyla dolu bir halde, "Devam et, Joe. Seni gerçekten sevenleri kendinden uzaklaştırmaya devam et," dedi Podge. "Bizi hayatından uzaklaştırmaya devam et, böylece sonunda sadece Shane Holland ve senin hayatını emip sömüren sülükleriyle baş başa kalırsın."

"Bana ders vermeyi bitirdin mi?" Odamın kapısına doğru yürüyüp hızla açtım ve ona dik dik baktım. "Çünkü artık çıkabilirsin."

"Dostum, eğer sabahın ikisinde benim köylü kıçımın senin haydut kaynayan mahallende gezineceğini düşünüyorsan kafayı yemişsin demektir." Podge yatağıma uzandı, yastığımı başının arkasına yerleştirerek düzeltti ve kendini rahat ettirdi. "Hayır, bu gece benimle takılacaksın. Dolayısıyla yer tahtalarıyla tekrar kaynaşsan iyi edersin," derken esnedi. "Çünkü belli bir süre daha zamanının büyük çoğunluğunu orada geçirecekmişsin gibi bir hisse kapılıyorum."

"Gidip onu görmeliyim..."

Arkadaşım bana bir yastık fırlatarak, "Hayır, başını daha fazla belaya sokmadan önce yatmalısın," diye emretti. "Zavallı kızı rahat bırak da bu gece uyusun. Sabah ilk iş oraya gidebilirsin."

Pes edip yere yığıldım ve yüzümü kolumla kapattım. "Lanet olsun."

"Bir şey bilmek ister misin?"

"Eğer bu ne kadar boktan bir insan olduğumla ilgiliyse, hayır, dostum," diye mırıldandım. "Bunun zaten tam anlamıyla farkındayım."

"Charlie Monaghan bugün okulda Aoife'yla flört etmeye çalıştı."

"Ne dedin sen?" Doğrulup ona bakmak için kollarımı yüzümden çektim. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Rambo'dan duydum, o da Becca'dan duymuş."

"Ne dedi?"

"Neyim ben, zihin okuyucu mu? Sana bunu Rambo'dan duyduğumu, onun da Rebecca'dan duyduğunu söyledim. Ben lanet olası bir telepat değilim, dostum."

"O küçük pislik."

"Anlaşılan Molloy ona kötü davranmış." Podge kıkırdadı. "Yani o kızı elinde tutmaya devam etmek istiyorsan, kafanı içinde bulunduğun delikten çıkarıp oyuna girmen gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Bana da Charlie Monaghan'ın lanet olası burnunu kırmam gerekiyormuş gibi geliyor."

"Tamam." En iyi arkadaşım kıkırdadı. "Bu da bir çözüm."

54
ANLAT BANA AOIFE

Çarşamba sabahı okul gömleğim önden açık halde üzerimde, vücudumu sadece sutyenim ve iç çamaşırım kapatırken yatak odamın boy aynasının önünde durdum. Tenimin her bir santimini, belirgin değişikliklerin olduğu vücut bölgelerime daha fazla dikkat ederek inceledim.

Memelerim kocamandı ve bu bir şeyleri açıklıyordu çünkü o bölgede asla eksik olmamıştım. Cidden o kadar dolgun ve ağırlardı ki, bana kendimi sanki sutyenimde *bowling* topları taşıyormuşum gibi hissettiriyorlardı.

Meme uçlarım yaklaşık on ton daha koyu bir renge bürünmeye karar vermişti ve her iki mememde de çok belirgin, masmavi damarlar belirmişti.

İğrenç.

Alt karın bölgemdeki hafif şişlik, şimdiye kadar gaz birikmesi olarak geçiştirmeyi başardığım o tepecik artık çok da hafif değildi. Göbek deliğimin altındaki alan küçük ama sıkı bir çıkıntı halini almıştı.

Bu manzara tek başına kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Onu bir çıkıntı olarak adlandırıyordum çünkü 'b' ile başlayan kelimeyi kullanmayı reddediyordum. Evet, o kelimeyi kullanmaya hazır değildim.

Durumumu daha fazla gizleyemeyecektim. Vücudumdaki değişiklikler zaten çok belirgindi ve dünyanın geri kalanının gerçeği öğrenmesine en fazla bir ay kaldığını tahmin ediyordum.

Cuma günü Paskalya tatiline giriyorduk. İki hafta tatilimiz olacaktı ve ben bu süre zarfında bir şekilde şişip okula kumsala vuran bir balina gibi döneceğimden korkuyordum.

Bu korkunç bir durumdu.

Sağdan sola dönen, rahmimin içine otostop yaparak giren o yabancı varlığı nazikçe dürtüp aynadaki görüntümü inceledim.

Off.

Rahim kesinlikle nefret ettiğim bir diğer kelimeydi, tıpkı *plasenta, süt kanalları, doğum, zar temizleme* ve en kötüsü *başın görünmesi* terimleri gibi...

Onun büyük, kel kafasını ve Joey Lynch boyutundaki omuzlarını

vajinamdan çıkartmanın düşüncesi bir yana, vücudumun içinde bir bebeğin büyümesi kavramını bile kabullenmekte zorlanarak şiddetle titredim. Bir yandan mide bulantısıyla savaşıyordum, diğer yandan bir tiksinti dansı yapıyordum.

Zihnini boşalt.

Derin nefes al.

Aklından sil.

Hâlâ güzelsin.

Vajinanı hiçbir şey germedi.

Vücudun hâlâ çatlak izlerinden uzak.

Her şey yolunda.

Endişelerimi yönetilebilir bir boyuta getirmek için çabalayarak makyajımı yapmaya, maşayla saçlarımı dalgalandırmaya giriştim. Bugün için okula gevşek plaj dalgaları ile gitmeyi tercih etmiştim.

Doğum günlerinden ve Noel'lerden kalma, istenmeyen malzemelerle dolu boktan yedek makyaj çantamı karıştırıp bronzlaştırıcı paleti arıyordum. Kullandığım her üründen çifter çifter almadığım için kendi kendime söverken, tanıdık dövmeli bir çift kol belime dolandı ve beni daha da tanıdık olan bir göğse doğru çekti.

"Birden ona kadarlık bir ölçekte, bana ne kadar öfkelisin?"

Korkudan yerimden sıçrayarak, "Lanet olsun, Joe," diye karşılık verdim. "Giriş kapısını kullanamaz mıydın?"

"Ömür boyu süren bir alışkanlıktan neden vazgeçeyim ki?" Konuşurken dudakları kulağıma sürtündü, gözleri önümüzdeki aynada benimkilere kilitlenmişti. "Ayrıca 'güzel bacaklar' da derdim ama bu bedeninin diğer kısımlarına ciddi haksızlık olur."

İnanılmaz bir yumuşaklıkla ellerini belimden kalçalarıma doğru gezdirdi. Parmakları bel bandının yerine oturmasına izin vermeden önce iç çamaşırımın dantelli kumaşının altına kısa bir süre için daldı, sonra tekrar kalçalarıma yöneldi. "Her şeyin güzel, Molloy."

Bu hareket, göbeğimin altındaki her bir kasın şehvetli bir beklentiyle kasılmasına neden oldu. "Teşekkürler."

"Peki? Birden ona kadar bir ölçekte?"

Göz kapaklarım titreşerek kendi kendine kapandı, bu çocuğun dokunuşuna verdiğim kaçınılmaz bir tepkiydi. Titrek bir nefes verdim. "On bir."

"Tamam." Dudakları boynuma değdi, derin bir nefes alıp ağır bir iç çekti. "Tahmin ettiğim gibi."

Vücudum onun ellerinin tenimde yarattığı hissin tadını çıkarırken, kurbanlık bir koyun gibi tüm ağırlığımla ona yaslandım. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben bir pisliğim. Bunu hak etmiyorum." Taraf değiştirip diğer yanağımı öptü. "Üzgünüm." Çenemin kıvrımını öptü. "Seni seviyorum."

Ona doğru dönerek, "Hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordum. Yumuşak öpücüğü dudaklarımın köşesine konuverdi. "Dün ne konuştuk?"

"Her şeyi berbat ettiğimi hatırlıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Her zaman berbat ediyorsun."

"Hey." Yüzümü ellerinin arasına alarak yaklaştı, canlı yeşil gözleri benimkine kilitlenmişti. "Ciddiyim." Burnunu burnuma sürtüp ucuna bir öpücük kondurdu ve iç çekti. "Dün için özür dilerim."

"Hangi kısmı için?"

"Pislik sevgilinin seni ağlattığı kısım."

"Öyle mi?" İlgisinden bu kadar hoşlanmaktan nefret ederek ve bedenimin onun dokunuşunu ne kadar çaresizce arzuladığını fark edince başımın döndüğünü hissederek ellerine yaslandım. Kendimi çaresizce bağımlı hissediyordum. "Eğer o herifi etrafta görürsen, ona onu affetmediğimi söylemeyi unutma."

"Affetmemelisin." Burnuyla benimkine tekrar dokundu. "Onun umutsuz vaka olduğunu duydum."

Dudakları benimkine hafifçe dokununca öpücüğüne karşılık verirken, "Hem de nasıl umutsuz bir vaka," dedim onaylayarak." Eğer şu lanet olası büyük aleti olmasa, onu çoktan bırakırdım."

"Öyle mi?"

"Hı-hı." Başımı salladım. "Benim için en önemli şey aleti."

Bedenimi kendininkine doğru çekerken dudakları benimkilere yaklaştı. "O zaman aletini nasıl kullanması gerektiğini bildiği için şanslı sayılır, değil mi?" diye takıldı. "Bir de parmaklarını." Eli iç çamaşırımın belinden içeri kaydığında nefesim kesildi. "Ve dilini."

İşte böylece, onun karşısında bir aptal gibi eridim. Dudaklarım onunkilerle buluştu ve aniden kontrolden çıktı.

Onun zihnim için, uyuşturucuların onun zihnine olduğu kadar tehlikeli olduğunun farkındalığıyla duygularım daha da derinleşmeden öpücüğü kestim.

Ona karşı daha da güçsüzleşmeden.

Kendimi ona tamamen kaptırmadan geri çekilip bedenimi dengelemek için ellerimi göğsüne koydum. "Bundan bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Zaten kurtulacağımı hiç düşünmedim ki."

"Neden buradasın? Her zamanki gibi okulda buluşacağımızı sanıyordum."

"Çünkü özür dilemem gerekiyordu." Pencereme doğru ilerlemeden önce başparmağıyla, dudaklarına bulaşan ikinci el parlatıcımı sildi ve dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Birkaç saniye içinde okul çantası uçarak pencereden içeri girdi. Bunu *hurley* sopası, kaskı ve evinde bıraktığım geceleme çantam takip etti.

Onu penceremden içeri tekrar ustaca tırmanırken seyrederek, "Kolyemi getirdin mi?" diye sordum. "Onsuz kendimi etrafta çıplak dolaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp cebinden gümüş zinciri çıkardı. "Getirdim. Arkanı dön."

İtaat ederek saçlarımı boynumdan kaldırdım, o da klipsi kapattı. "Teşekkürler, aygırım."

"Her zaman, kraliçe."

"Başın hâlâ belada."

Yatağıma yürüyüp içine gömülmeden önce boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hep öyle değil mi zaten?" diye mırıldandı. "Tamam. Dinliyorum."

"Neyi?"

"Konuşmak istiyordun." Dirseklerine yaslanırken yatağıma fazlasıyla alışkın görünüyordu ve fena halde seksiydi. "Hadi konuşalım."

"Doğru." Gömleğimin düğmelerini hızlıca kapatırken içimdeki endişe hızla canlanmıştı. "Ama konuşmak için dün gece gelmen gerekiyordu." Duraksayarak kaşlarımı çattım. "Belli ki bu da açıkça unuttuğun bir şey."

"Şimdi buradayım, o yüzden bunu şu anda çabucak halledebiliriz."

"Çabucak... halletmek mi?" Nefes nefese kalmıştım, beni ele geçirmekle tehdit eden histeriye yakın duygularımı gizlemeyi başaramıyordum.

"Konuş, Molloy," dedi Joey. "Başlayalım."

Hazır değildim.

Ninova

Erkek arkadaşım kim bilir neyle aklını yitirmiş halde kendinden geçtiği dün gecenin aksine, yatağımda ayık halde oturmuş bana beklentiyle bakıyordu.

Lanet olsun.

"Bu bekleyebilir," diyerek kendime daha fazla zaman kazanmaya çalıştım. Ellerim havada amaçsızca çırpındı. "Öğle yemeğine ya da okuldan sonrasına kadar belki?" Gergin bir tavırla gevelemeye devam ettim. "İşten sonra olabilir. Belki de yarın. Aman Tanrım, yarın benim için iyi bir zaman. Bunun hemen şimdi burada yapılması şart değil."

Sözümü keserek, "Dinle, bu konuşmanın nereye gideceğini zaten biliyorum," dedi Joey. "Bana söylemen gereken şeyler var, duymayı hak ettiğim şeyler, o yüzden suçu üzerime at gitsin."

"Suçu üzerine atmak mı?" Kafam karıştı. "Joe, aynı şeyden bahsettiğimizi sanmıyorum."

Derin bir nefes verip çenesini ovuşturdu. "Dün," diyerek açıkça konuşmaya başladı. "Benim halim... Gördüğün şey... Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, tamam mı? Her şeyi berbat ettim ve bunu anlıyorum ama endişelenmene gerek yok. Önceki gibi değil, Molloy. Ben Noel'den önceki kişi *değilim* ve o yere geri dönmek gibi bir niyetim de yok. Bu sefer her şeye hâkimim, tamam mı?"

Uyuşturucular.

Uyuşturuculardan bahsediyordu.

Her ne kadar dünkü davranışı ele alınması gerekse de bu bugünün berbat gündeminin en üst sırasında değildi.

Çünkü ne kadar saçma görünürse görünsün, daha büyük bir sorunumuz vardı.

"Bunun kontrolün altında olduğunu söylediğinde," dedim temkinli bir şekilde. "Aslında vurgulamak istediğin şey, sadece birkaç haftalığına biraz aklını kaçırdığın ama şimdi kendine geldiğin ve bunu bir daha kesinlikle yapmayacağın, değil mi?"

Söyle.

Lütfen söyle.

Bana tekrar denediğini söyle.

İhtiyacım olan tek şey, denemeye devam etmen.

Kısık sesle, "Ben iyiyim, Molloy," diye ısrar etti. "Her şey yolunda. Endişelenmeni gerektiren bir şey yok. Burada kontrol bende."

Burada kontrol bende.

İçim paramparça oldu. Kalbim göğsümde çatladı.

"Sana bunu sormadım, Joey."

"Her şey yolunda."

Acı.

Beni tümden yutmakla tehdit ediyordu.

Boğuk bir sesle, "Söyle," diye ısrar ettim. "Bana tekrar denediğini söyle."

Cevap vermedi.

"Bana duracağını söyle, Joe. Daha iyisi, bana çoktan bıraktığını söyle."

"Sana az önce iyi olduğumu söyledim." Ayağa kalktığı sırada ses tonu keskindi, odamın karşı tarafına yürüdü ve dolabıma taktığı kapaklardan birini kontrol etmek için yarım yamalak bir girişimde bulundu. "Endişelenmeyi bırak, tamam mı? Her şey yolunda."

Okul eteğimi üzerime geçirerek, "Yolunda mı?" diye hırladım. "Tüm bunları seninle daha önce de yaşadım, hatırlıyor musun? Bu yolda seninle binlerce kez yürüdüm. Eğer yine kullanıyorsan, o zaman iyi *değilsin.* Eğer dün yaşananlar bir şeyler anlatıyorsa, bu da kontrolün kesinlikle sende olmadığı."

"Yanılıyorsun," derken hâlâ kapağı inceliyordu. "Aşırı tepki veriyorsun."

Okul süveterimi başımdan geçirerek, "Sen de hayal dünyasındasın," diye çıkıştım, "Ayrıca lanet bir yalancısın."

"Molloy."

"Hayır." Başımı salladım. "Bana Molloy deme, pislik. Tatlı sözlerle bu işten kurtulamazsın. Bu bana *uymuyor,* daha önce de *uymadı* ve hiçbir zaman *uymayacak.*"

Omuz silkip dolabımın kapısını kapattı ve bana doğru döndü. "O zaman sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Tavırlarından inanılmaz derecede incinerek, "Bu yola geri dönmene sebep olan şeyi bana açıklamakla başlamaya ne dersin?" dedim açıkça. "Bunun suçunu sakın babanın bana yapmaya çalıştığı şeye atmayı düşünme çünkü zulanı tüm bunlar yaşanmadan bir gün önce buldum, Joey."

Gerildi. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Eşofman altının cebinde bir torba reçeteli hap buldum."

Gözlerini kıstı. "Neden kıyafetlerimi karıştırıyordun, Aoife?"

Ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim. "Kıyafetlerini falan karış-

tırmıyordum. Giyecek bir şey arıyordum. Daha da önemlisi, her şeyden önce neden haplar oradaydı, *Joseph?*"

"O haplar benim değildi."

"Değil miydi? O zaman neden *cebindeydi?*"

"Sana söylüyorum, Molloy. Onları ben almadım."

"Sana inanmıyorum."

"Tamam." Başını sallayıp sinirli bir homurtuyla nefesini verdi. "İstediğine inan."

"Bu bana ilk yalan söyleyişin değil."

"Pekâlâ, bu konuda yalan söylemiyorum," diye çıkıştıktan sonra sinirle ellerini havaya kaldırdı. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Anlıyorum. Mahvettim. Benimle işinin bittiğini düşündüm ve havlu attım. Pes ettim çünkü eğer fark etmediysen, Molloy, senin dışındaki hiçbir şeyin benim için pek bir önemi kalmadı. Aklımda sen işi bitirmiştin ve ben bu saçmalığı sürdürmek için bir neden göremedim."

"Ne saçmalığı?"

"Olmadığım biriymişim gibi davranma saçmalığı," dedi öfkeyle. "Yaptığım her şey, yaşadığım her değişim *senin* içindi. Sonra senin gittiğini düşündüm, bu yüzden ben de sadece..." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Doğama karşı savaşmayı bıraktım."

"Doğana mı?" Ona sert bir bakış attım. "Bu senin doğan değil."

Omuz silkti ama yanıt vermedi.

"Yani, sırf zor bir dönemden geçtiğimiz için bunu son üç ayı çöpe atacak bir bahane olarak kullandın, öyle mi?"

"Babam seni becermeye çalıştı, Molloy," diye boğuk sesle homurdandı. "Üstelik senin gözünde ona benziyorum, hatırlıyor musun? Bence bu zor bir dönemin çok fazlası."

İşte buydu.

Erkek arkadaşımın aldığı her kötü kararın arkasındaki neden babasına dayanıyordu.

"İncinmiştim." Kararlı bir şekilde, farkındalığını yitiren tarafını ikna etmeye çalıştım. "*Korkmuştum.* Şoktaydım. Çok sarsılmıştım, Joey. O gece sana söylediğim tek bir kelimede bile ciddi değildim ve bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden bana kendimi bunun için kötü hissettirmeye çalışma."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Eğer beni biraz olsun tanıyorsan ki, muhtemelen beni tanıyan tek kişi sensin. O zaman bunu sana *asla*

yapmayacağımı bilirsin." İncinmiş görünüyordu. "O gece verdiğin acıyı hak ettim. Bana söylediğin her şeyi ve daha fazlasını hak ettim."

"Bunu yapmayacağını biliyorum." Duygularım beni ezmeye devam ederken bir elimi alnıma bastırarak iç çektim. "Biliyorum, Joe."

"Sana kendini hiçbir şey için kötü hissettirmeye çalışmıyordum," diye konuşmaya devam etti. "Ama benden bir açıklama istedin, ben de sana bunu vermeye çalışıyorum."

Beni *duyması* için ısrarla, "Pekâlâ, seninle işimin henüz bitmediği açıkça ortada," dedim ona. "Baban korkunç bir şey yaptı, bu doğru ama bu senin suçun değil. Bizim için hiçbir şey değişmedi, tamam mı?"

"Bunu bilmiyordum." Sertçe yutkunurken sesi zar zor duyuluyordu. "Bilmiyordum."

"Şimdi biliyorsun," diye vurguladım. "Yani bunu tekrar kafana kazımalısın. Beni duyuyor musun? Toparlanmana ve *denemeye* devam etmene ihtiyacım var."

"Sana bu kez kontrolün bende olduğunu çoktan söyledim."

"Görüyorsun ya, bu benim için yeterli değil, Joe," dedim ona. "Senin güvenceni istemiyorum. Ayık olmanı istiyorum."

"İstediğini alacaksın."

"Bunu hemen şimdi istiyorum."

"Bunu sana verebilir miyim, bilmiyorum."

İçim panikle doldu. "Neden?"

"Çünkü sana yalan söylemek istemiyorum," diye çıkıştı. "Söz veriyorum, eskisi gibi olmayacak."

"Hayır." Kalbimin sıkıştığını hissederek başımı iki yana salladım. "Hayır, Joe."

"Molloy." Omuzları yenilginin ağırlığıyla düşerken teslim olmuş bir iç çekişle derin bir nefes aldı. "Ben buyum."

İşte yine başlıyorduk.

O korkunç lanet cümle...

Ben buyum.

Bu iki kelimeden, onun ağzından çıktığında nefret ediyordum.

"Evet ve olduğun sen şu anda önümde dikilen, eskiden kendisini neredeyse yok ettiğini bildiği şeyi yaptığı için bahaneler uyduran insandan çok ama çok daha iyi," diye patladım. Ellerim kalçalarımda doğruca ona bakıyordum. "Sen bundan daha iyi bir adamsın, Joey Lynch."

"Belki öyle olduğumu düşündüm."

Ninova

Hissettiğim panik ve acıyla boğuşarak, "*Hâlâ* öylesin," diye itiraz ettim. "Tekrar dönmeye kararlı olduğun yaşam tarzından daha *iyisin* ve Shane Holland'dan daha iyi bir adam olduğun da kesin. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunun Holland'la ilgisi yok."

"Bunun onunla *her açıdan* ilgisi var."

"Bu senin sorunun değil!" Joey'nin derin bir nefes alışını seyrettim. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı açıktı, tekrar denemeden önce elini saçlarının arasından geçirdi. Bu kez ses tonu biraz daha sakindi. "Dinle, seninle kavga etmek istemiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerini omuzlarıma koydu ve başını eğip bana baktı. "Seni incitmek istemiyorum, Molloy."

"Ama incittin," dedim boğuk bir sesle. "Beni *incitiyorsun*, Joe."

Yüz ifadesi acıyla doldu. "Üzgünüm."

"Ama?" diye sormayı başardım.

"Ben sadece..." Başını sallayarak çenesini ovuşturdu ve sert bir nefes verdi. "Şu anda kafamda çok zor bir dönem geçiriyorum. Bunu kendi yöntemimle halletmeme izin vermene ihtiyacım var."

Büyük bir ciddiyetle, "Uyuşturucu kullanarak mı?" diye sordum. "Kendini yok ederek mi?"

"Hayır." Başını salladı. "Yaptığım şey bu değil."

"Evet, Joey. Yaptığın şey *bu*." Gözlerim yaşardı. "Üstelik *yine* benden buna göz yummamı istiyorsun." Sesim gücünü yitirdi ve titrek bir nefes aldım. "Bunu daha önce yaptım. Seni neredeyse *öldürdü*, beni de *parçaladı*. Şimdi benden bunu tekrar yapmamı istiyorsun ama *yapamam*. Kendini kaybetmeni tekrar izleyemem. Seni bir daha *kaybedemem*, Joe."

"Hayır, Molloy. Bunu kastetmiyorum. Beni kaybetmiyorsun, tamam mı? Seni çok seviyorum. Beni istediğin sürece seninim." Dokunuşunun nazikliğiyle kalbimi kırarak omuzlarımı başparmaklarıyla okşadı. Dokunuşu kullandığı kelimelerin sebep olduğu keskin acının tam zıttıydı. "Ben sadece... nasıl yapacağımı bildiğim tek yöntemle, kendimi içinde bulunduğum pislikten çekip çıkarttığım için benden nefret *etmemeni* istiyorum."

"Bildiğin başka yollar da var," diye hatırlatırken ses tonum acı doluydu. "Daha iyi yollar." *Hayatını riske atmayacak ve kalbimi kırmayacak yollar.*

"Tamam." Joey gözlerimin içine bakmaktan kaçınarak acılı bir nefes verdi. "Benim için işe yarayan tek şekilde."

"Yani denemeyeceksin, öyle mi?" Boğazım düğümlendi. Ondaki ani değişiklikle, *denemeye* bile istekli olmamasıyla kendimi paramparça hissettim. "Bana yalan söyleyip deniyormuş *gibi bile yapmayacaksın*, öyle mi?"

Gergin ses tonuyla, "*Deniyorum*," diye itiraz etti. "*Deneyeceğim*. Bunu halledeceğim, tamam mı? Yapacağım, Molloy. Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

"Her şeyden önce uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarınla *kafa bulmak* için mi zamana ihtiyacın var?"

"Hayır," dedi sertçe. "Oraya geri dönmeyeceğim, yemin ederim."

"*Geri* dönmek mi?" Burnumu çekerek yanağımdan inen gözyaşını sildim. "Eğer yine kullanıyorsan çoktan oraya dönmüşsün demektir, Joe."

"Molloy."

"Beni seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

Boynuna sarılmak için yukarı doğru uzanıp, "O zaman *sus*," diye yalvardım. "Sus, Joe. Lütfen."

"Yapacağım."

"Hayır." Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. "Yapacağım deme. Yapıyorum de."

"Molloy..."

"Beni imkânsız bir duruma sokuyorsun," dedim ona. "İstemediğim şeyleri yapmaya itiyorsun."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil."

Bu kadar acınası bir durumda olmaktan nefret ederek, "Pekâlâ. Yapmaya çalıştığın şey bu ya da değil ama olan bu," diye itiraz ettim. "Dün beni, bana olan hislerini kullanarak seni manipüle etmekle suçladın. Şimdi aynısını sen bana yapıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Hayır, yapmıyorum."

"Evet, *yapıyorsun*." Boğazım düğümlendi. "Peki ben ne yapacağım, Joe? Seni terk mi edeyim?" Ellerimi tam bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Pazarlık kozum yok. Ben sadece arkasına yaslanıp kendini bir kez daha mahvetmeni izlemek zorunda olan aptalım ve *tam olarak* yaşanacak şey de bu. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, seni terk etmeyi asla düşünmeyecek kadar çok seviyorum."

Joey söylediklerimin hiçbirine aldırmadan, sağduyusunu bastırmak için kullandığı aynı yalanlarla beni ikna etmeye çalışarak, "Söz veriyorum, bu sefer farklı olacak," diye gönlümü almaya çalıştı. "Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var. Hepsi bu, Aoife. Bu konuyu halletmek için birkaç hafta daha, sonra işim bitecek."

"Her neyse, Joe. Artık bu konuda konuşmayacağım." Tükenmiş bir halde etrafından dolaşıp okul çantamı aldım. Joey'yle bu tartışmayı bir kez daha yapacak ne gücüm ne de isteğim kalmıştı. Özellikle de kalbim böylesine bir darbe almışken olmazdı. "Hadi okula gidelim."

55
KUŞLAR, ARILAR VE APTAL JOEY

Çarşamba öğleden sonra odasına girdiğinde, "Odamda ne yapıyorsun?" diye sordu Shannon. Evdeki herkes dışarıdayken içime çektiğim nadir sessizlik anlarından birini bozmuştu.

Yatak odasının tavanına bakıp, "Sean yatağıma işedi," dedim bir duman bulutu üfleyerek. "Çarşaflarım yıkanıyor."

"Ah." Okul çantasını yere bırakıp ayakkabılarını fırlattı ve yatağına doğru yürüdü. "Kenara kay."

Mecburen kayarak duvara yaklaştım. Küçük, tek kişilik yatağında yanıma oturduğunda kolumu kıvırıp başımın altına yerleştirdim. "Öğle arasındasın, Shan. Neden okulda değilsin?"

"Şu konuşana da bir bak." Zayıf dirseğiyle kaburgamı dürterek beni taklit etti. "Öğle arasındasın, Joey. Sen neden okulda değilsin?"

"Başım belada."

"Aoife'yla mı?"

"Evet."

"Bu ot mu?"

"Hayır."

"Yalan mı söylüyorsun?"

Sigaramdan derin bir nefes daha çekip dumanı içimde uzunca bir süre tuttuktan sonra yavaşça nefesimi verdim. "Evet."

"Esrarkeş."

"Tembel."

Bir duman bulutunu elinin tersiyle uzaklaştırarak, "Peki ne yaptın?" diye sordu. "Başının belaya girmesi için?" Ben cevap veremeden keskin bir nefes aldı ve hırladı. "Lütfen bana onu aldattığını söyleme? Çünkü o kız muhteşem ve onunla evlenmelisin."

"Ne diyorsun?" Gözlerimi kısıp bir duman bulutu daha üfledim. "Hayır, Tanrım. Ona ihanet etmedim. Ben aldatmam, Shan."

"Affedersin." Utangaç bir tavırla omzunu silkti. "Ben sadece... şey, ben BDO'dayken tuvaletteki kızların sen ve senin... yataktaki becerilerin hakkında konuştuklarını duyardım."

"Yataktaki becerilerim, ha," diye homurdandım. "Yüce Tanrım. Kızlar kafayı yemiş."

İçtenlikle, "Kızlar gerçekten kafayı *yemiş*," diyerek onayladı kız kardeşim. "Onları hiç anlamıyorum."

"Biliyorsun, erkekler konuşur derler ama durum tam tersi," diye şikâyet ettim. "Kızlar konuşur." Başımı çevirince onun fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktığını gördüm. "Kızlar çok fazla konuşur, Shan."

"Evet, biliyorum." İç çekti.

Kendimi öfkeli hissederek, "Biliyor musun, söylediklerinin çoğu tamamen saçmalık," diye eklemeye karar verdim. "Sadece tek bir kızın yatak odasına girdim."

Gözleri büyüdü. "Yani sadece tek bir kızla mı birlikte oldun?"

"Sadece tek bir kızın yatak odasına girdim," diye tekrarladım.

"*Joey*." Kız kardeşim gözlerini kıstı. "Bu aynı şey değil."

Daha önce söylediklerini aynen iade ederek, "Şu konuşana da bir bak," dedim ona. "Geçen hafta Bay Ragbi'nin odasına nasıl girdin? Sanırım bu küçük okuldan kaçış gezisinin onunla ilgisi var, doğru mu?"

"N-ne?"

"Bana utangaç numarası yapma." Kıkırdadım. "Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

Kolumun altına sokulup derin bir iç geçirdi. "Eve erken dönmemin sebebi Johnny değildi."

Kaskatı kesildim. "O zaman kim?"

"Bella Wilkinson."

"Ne yaptı?"

Shannon başını sallayarak, "Önemli değil," diye yanıtladı. "Unut gitsin."

Kaşlarımı çatıp ona doğru döndüm. "Canını mı yaktı?"

"Hayır."

"Sana hakaret falan mı etti?"

Gerildi.

"Yani sana hakaret etti, öyle mi?"

Başını salladı.

"Ne söyledi?"

"Her zamanki şeyler," dedi sessizce. "Sonra Elk's Terrace'tan geldiğim için benimle alay etti."

Sigaramdan derin bir nefes daha çekip doğruldum. "Lanet sürtük,"

diye homurdandım. Öfkemin şiddetlendiğini hissediyordum. "Bu kızların neden seni hedef aldığını biliyorsun, öyle değil mi?"

"Çünkü benden nefret ediyorlar."

"Çünkü seni tehdit olarak görüyorlar," diye düzelttim. "Çünkü senin içinden iyilik fışkırıyor ve o ışığı söndürmek için sana pislik atıyorlar. Kazanmalarına izin verme, Shan."

"BDO senin için nasıl gidiyor?" Konuyu bana doğru çevirerek üzerindeki ilgiden uzaklaşmaya çalıştığı belliydi.

Pencereden dışarı bakıp, "Okul işte, Shan," dedim ona. "Aynı bok, farklı gün."

"Günün ortasında evde oluşumun gerçek sebebini biliyorsun. Peki senin gerçek nedenin ne, Joe?"

"Sana zaten söyledim." Omuz silktim ve sigaramdan bir nefes daha çektim. "Başım belada."

"Neden içimden buna inanmak gelmiyor?"

Yine omuz silktim. "Sadece ortalıkta takılmak istemedim."

"Neden benimle konuşmuyorsun, Joe?" diye sorarken sesi hüzün doluydu. "Ben sana hep güveniyorum ama sen asla aynı şeyi yapmıyorsun."

Çünkü yapamam. Çünkü yıkılırsın. Çünkü seni korumam gerekiyor. Yatağından kalkıp pencereye doğru ilerledim. "Beni bilirsin, ufaklık." Geri döndüm ve ona gülümsedim. "Ben kurşungeçirmezim."

Uzunca bir süre kararsızlıkla bana baktıktan sonra, "Sana bir şey söylersem, kızmayacağına söz verir misin?" diye fısıldadı.

Penceresini açıp son bir nefes daha çektim, ardından izmariti dışarı fırlattım. "Duruma bağlı."

"Bana söz ver, Joe."

"Tamam, söz veriyorum."

Küçük kız kardeşim altdudağını çiğneyerek rahatsızlık içinde kıvrandıktan sonra ellerini havaya kaldırdı. "Johnny Kavanagh'yı öptüm," dedi aniden.

Siktir.

Bunu beklemiyordum.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öpüştün..."

Yanakları kızarırken, "Johnny Kavanagh'la," diye başını sallayarak cümlemi tamamladı.

Küçük kız kardeşimin beni teklifsizce içine attığı bu yeni eşiği dikkatle geçmeye çalışırken, "Tamam," dedim yavaşça. Bu ağabeyiyle yapması

gereken bir konuşma değildi. Bu daha çok bir ablayla yapılabilecek bir sohbet ya da bir anne kız konuşmasıydı. Bunun yerine benimle idare etmek zorunda kalmıştı. *Hayatımı. Sikeyim.* Kafamdaki uyuşukluğun hızla yok olduğunu hissedebiliyordum. "Onunla yaptığın tek şey bu mu?"

Lütfen evet de.

Lütfen Tanrım, bana başka bir şey söyleme.

Hevesle başını sallayarak, "Evet," dedi boğuk bir sesle.

"Ne zaman?"

"Pazartesi gecesi. Evinde."

"Evinde mi?" Kaşımı kaldırdım. "Evinin tam olarak neresinde?"

"Odasında."

Şimdi hem kaşlarım hem de kalp atışlarım yükselmişti. "Onun odasında mı?"

Ellerini birbirine kenetleyerek, "Ama öpücüğüme karşılık vermedi," diye döküldü. "Tüm bu olanlar yüzünden çok utanıyorum, Joe."

"Neden öpücüğüne karşılık vermedi?"

"Yakında buradan ayrılacağı için benimle bir şeylere başlamasının adil olmayacağını söyledi." Dudaklarını ısırırken çok genç ve kararsız görünüyordu. "Ama sonra dün okul çıkışı geldi."

"Bize geldi." Gözlerim büyüdü. "Buraya. Bu eve."

Başıyla onayladı. "Bana ödevimde yardım etti."

"Bir şey oldu mu?"

"Sarıldık."

Ağzımdan çıkmak üzere olan kahkahayı zor tuttum. "Sarıldınız."

"Hı-hı."

Yüzümü umutsuzca ifadesiz tutmaya çalışarak, "İyi bir sarılma mıydı?" diye sordum.

Derin bir iç çekişle elini göğsüne koydu. "Hayatımdaki *en iyi* sarılmaydı."

Bu kez gerçekten güldüm.

"Joey!"

"Özür dilerim. Özür dilerim." Boğazımı temizleyerek yüzümü elimle ovaladım ve tekrar denedim. "Yani, aptal oğlan iyi sarılıyor, öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha kararsızca başını sallayıp çaresizce omuz silkti. "Ama bunun sıradan bir sarılmadan fazlası olmasını istedim çünkü ben... ondan gerçekten hoşlanıyorum, Joe. Sonra bugün öğle arasında Bella'nın erkek arkadaşının yüzüne yumruk attı çünkü Bella benim hak-

kımda kötü şeyler söylüyordu. Bu beni korkutuyor çünkü şiddet konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Yine de ondan öyle korkmuyorum, biliyor musun? O iyi bir insan. Yani gerçekten, *gerçekten* iyi bir insan. Aslına bakılırsa mükemmel. Bunu kolayca söyleyebilirim. Ondan hoşlanıyorum, Joe. O kadar hoşlanıyorum ki, yakınımda olduğunda nefes almak zorlaşıyor. Ben sadece... o yapmadı... ben yapmadım... Aman Tanrım, bana *yardım et!*'

Tanrım, bunun için bir sigaraya daha ihtiyacım vardı.

"Buradan bir çocuğa âşık olamaz mıydın?" Başımı sallayarak tekrar yatağına gömüldüm ve iç çektim. "İrlanda'nın milli takımına girecek birini seçmek zorunda mıydın?"

Rahatsızlıkla yerinde kıvrandı. "Üzgünüm?"

"Üzülme, Shan." Çenemi ovuşturup kıkırdadım. "Birini sevmeye engel olamazsın. Ayrıca bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama onun da seni sevdiğinin farkındayım, ufaklık."

"Ne yapacağım, Joe?"

"*Bana* mı soruyorsun?"

"Başka kime sorabilirim?"

"Siktir." Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ona o anda verilebilecek en uygun cevabı düşünmeye çalıştım. "Bana bunu düşünmek için bir saniye ver."

"Yerimde olsan ne yapardın?"

Ona ne yapacağımı söylemeyecektim.

"Peki ya Aoife? O bu durumda ne yapardı?"

Ona Molloy'un ne yapacağını da *kesinlikle* söylemeyecektim.

İnanılmaz derecede yetersiz bir yorum olduğunu bilsem de, "Sadece acele etme. Onun arkadaşı ol ve her ne olacaksa doğal seyrinde gelişmesine izin ver," dedim en sonunda. Elbette kız kardeşime bir adamı nasıl baştan çıkaracağına dair ipuçları vermeye hiç niyetim yoktu. Molloy'un ona gurur duyarak vereceği önerileri düşününce ürperdim. "Olursa olur, olmazsa da sorun değil. Ayrıca lütfen, Tanrı aşkına, Aoife'dan tavsiye isteme. Daha on altı yaşındasın, Shan. Bunlar senin için çok yeni. Bunu Kavanagh'la kendi hızında yaşamalısın, bir başkasının hızında değil."

Başını kaldırıp bana sanki ona kutsal bir tavsiye veriyormuşum gibi bakarak, "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı Shan. "Teşekkürler, Joe."

"Her zaman."

"Sana başka bir şey daha sorabilir miyim?"

Ninova

"Ne?"

"Kaç yaşındaydın?" Yüzünü buruşturdu. "İlk kez... biliyorsun işte?"

Ona temkinli bir bakış attım. "Bu konuşmayı yapmalı mıyız?"

Gözleri büyüdü. "Konuşma mı?"

Sertçe, "Konuşma," diye onayladım. "Konuştunuz, değil mi?"

"Ben, şey..."

"Annem seninle o konuşmayı yaptı, değil mi?" diye bastırırken avuçlarım terliyordu.

"Hayır, seninle konuşmuş muydu?"

"Tabii ki hayır, ben yaşadıkça öğrendim," diye karşılık verdim.

"Ah." Yanakları alev alev oldu. "Tamam."

"Ama sen bunu yapma," dedim hemen. "Yaşadıkça öğrenme."

"Yaşadıkça mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ah." Yüzü daha da kızardı. "Gerçekten bilmiyorum."

Aman Tanrım. "Pekâlâ, bu işlerin nasıl ilerlediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Ardından rahatsızlık hissederek yerimde kıpırdandım. "Seks ve yakınlaşma, doğum kontrolü ve bunun gibi diğer şeylerden bahsediyorum?"

"Şey, evet?" Titrek bir nefes verip başını belli belirsiz salladı. "Yeterince biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Yani... sanırım biliyorum?"

Bu kesinlikle bilmediği anlamına geliyordu.

Siktir.

"Yani..." Sesim kısılırken kendime biraz zaman kazandırmak için çenemi kaşıdım, sonra kelimeleri zar zor dile getirmeye başladım. "Bu konuda bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, Shan," dedim boğulurcasına. "Tavsiye gibi belki? Bilmek istediğin şey her neyse, sormak için üç dakikan var. Sonra bu odadan çıkacağım ve bu konuşma bir daha asla tekrarlanmayacak."

"Bu filmlerdeki gibi bir şey mi?" Rahatsızlık içinde kıvrandı. "Yani seks? Acıtıyor mu?"

Odasının bir köşesine kıvrılıp olduğum yerde sallanma isteğine karşı direnerek, "Evet, ilk sefer kızlara acı verebilir," diye yanıtladım. "Ama ondan sonrakiler acıtmamalı, eğer acıyorsa o bir şeyleri yanlış yapıyor demektir."

"Gerçekten kanamamız olur mu?"

"Ah, evet. Kızlar ilk seferde kanayabilir ama her kızda böyle olmaz."

"Neden olmaz?"

Sikeyim, bilmiyordum. "Çünkü herkes için farklıdır."

"Peki erkekler? Erkekler de ilk seferde acı çeker mi?

"Hayır, onlarınki daha çok kafayı korumaya çalışmakla ilgili."

"*Kafayı* mı?"

Yüzümü buruşturarak, "Sakin kalmak," diye düzelttim. "Bu daha çok sakinliğini ve kontrolü kaybetmemekle ilgili."

"Koruyamazsa ne olur?"

"O zaman başlamadan biter."

"Biter mi?"

"Biter," dedim sertçe. "Yani gösteri sona erer."

"Ah." Yanakları kızardı. "Ya onun... bilirsin işte, çok büyükse? Ya oraya, şey, anlarsın, ya sığmazsa?"

"Sığar." Başımı ellerimin arasına alıp inledim. "Her zaman sığar."

"Ama nasıl?"

"Sihirle."

"*Joey.*"

"Sadece lanet olasıca şey sığıyor işte, Shan," dedim ona. "Kız bir kez rahatladığında ve endişeli ya da baskı altında hissetmediğinde..." Ona sert bir bakış atmak için durdum. "Kimse sana baskı yapmıyor, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diye aceleyle karşılık verdi. "Ben sadece... merak ediyorum."

"Tamam o zaman. Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." İçimden yükselen ürpermeyi bastırıp hızlıca devam ettim. "Tanrım, bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum ama ön sevişmenin çok faydası oluyor."

"Ön sevişme mi?"

"Evet, Shan."

"Ne tür bir ön sevişme?"

"Yani sarılmak olmadığı kesin."

"Ah." Kızardı. "Yani öpüşmek gibi şeyler mi?"

Kendimi odasının penceresinden atmak üzereymişim gibi hissederek, "Gibi şeyler," dedim ona.

"Dokunmak gibi mi?"

"Evet, dokunmak ve tatmak gibi ve... ah, biliyor musun?" Ellerimi

Ninova

dizlerime vurup ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım. "Bence sarılmakla sınırlı kalmaya devam etmelisin. Sarılmak mükemmel. Yirmi yaşına gelene kadar sarılmak yeterli."

"Sen kaç yaşındaydın, Joe? İlk kez ne zaman..."

"Çok genç."

"Ne kadar genç?"

"Senden daha genç."

Gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla öksürdü. "*Joe.*"

Yüzümü buruşturdum. "Evet, biliyorum."

"Peki... ilk deneyimin nasıldı?"

"Korkunç," dedim sessizce. "Hazır değildim."

Kız kardeşimin gözleri daha da büyüdü. "O zaman neden yaptın?"

"Ben..." Yanıt vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. "Ben..." Başımı sallayarak ona cevap vermek için gereken kelimeleri bulmaya çalışsam da başaramadım.

Mavi gözleri endişeyle doldu. "Joe?"

"Bilmiyorum, Shan." Omuzlarım düştü, kız kardeşimin yanına oturup dirseklerimi dizlerime dayadım. "Sanırım ben..."

"Sanırım ne, Joe?"

"Sanırım ben..." Gergin bir nefes vererek bulanık anılarımla boğuştum, benim için en ufak anlamı olmayan bir geceye anlam kazandırmaya çalıştım. "Sanırım o an kendimde değildim ya da ben ben değildim, anlatabiliyor muyum?"

"Nasıl yani?"

Parmaklarımı çıtırdatırken, "O gece kafam iyiydi, yani olanları biraz hatırlayabiliyor gibiyim," diye itiraf ettim. "Ama nasıl ya da neden olduğunu hatırlamıyorum."

Bana doğru dönüp, "Anlamıyorum," dedi fısıldayarak. "Demek istediğin..." Küçük kız kardeşim gerginlikle yutkunduktan sonra elimi tuttu ve sıktı. "Bunun olmasını istemiyor muydun, Joe?"

"Bilmiyorum, Shan." Bunu ilk kez yüksek sesle söylemeyi başarmıştım. "Yani o kızdan hoşlandığımı ve sonrasında yaşananlardan dolayı üzülmediğimi biliyorum ama bunun *nasıl* olduğunu *hatırlamıyorum.*"

"Joe." Elimi sıkıca sardı. "Bu kulağa yaşananlar için rıza vermemişsin gibi geliyor."

Kafamı kaşıyarak, "Belki," diye mırıldandım. "Tabii keyif almış olmalıyım ki, yıllar içinde onunla bunu birkaç kez tekrarladım. Aslında o günlerde *arkadaş* sayılırdık."

"Bunu binlerce farklı kızla, binlerce kez yapmış olsan da fark etmez," dedi Shannon. "Her seferinde iki tarafın da razı olması gerekir, Joe."

Başımı sallayıp, "Tanrım," diye mırıldandım. "Bu konuşma nasıl bu kadar derinleşti?"

"Aoife biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"İlk seferinde başına gelenleri..."

"Hayır çünkü başıma bir şey gelmedi, Shannon," dedim ısrarla. Zihnim gitmek istemediği noktaya sapmadan konuyu kapattım. Ona sert bir bakış atarak, "Uyuşturucu kullandım, becerildim, üstesinden geldim, sonra tekrar uyuşturucu kullandığımda biraz daha becerildim. Yıkanıp temizlendim ve aynı şeyi tekrar ettim. Motivasyonum buydu. Evet, çok gençtim ve bedenim konusunda çok pervasızdım," diye itiraf ettim.

"Benim yaptığım hataları yapma, Shan. Kendini sana birazcık sevgi gösteren ilk kişiye verme. Kendine zaman ver. İnan bana, doğru kişiyi beklemeye değer, tamam mı?"

"Joe, senin gerçekten..."

"Yapma, olur mu?" Sinirle ayağa kalkıp kapıya ilerledim. "Beni kurban yapma, Shan. Bu benim hikâyemin anlatısı değil."

Şükürler olsun ki konuyu değiştirdi. "Aoife'nın ilkin olmasını ister miydin?"

Omuz silkerek, "Her gün," diye itiraf ettim. "Doğru kişiyle gerçekten anlamlı olacak bir şeyi boş yere havaya savurduğumu bilmek, tam anlamıyla acınası bir durum. Hatta daha da kötüsü, onun bunu biliyor olması."

"Yani o seni bekledi mi?"

"Ben Aoife'dan bahsetmiyorum, Shan," dedim ona. "Bir erkeğin de sınırları vardır, bilirsin işte. Bana seks hayatım konusunda istediğini sor ama kız arkadaşımınkinden bahsetme, tamam mı?"

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Bu sadece aşkla ilgili değil. Saygıyla ilgili."

"Ve uyumla."

"Ve dostlukla."

"Ve sadakatle."

"Aynen."

"Vay canına," diye mırıldandı Shannon. "O asabi dış görünüşünün ardında çok tatlı bir adamsın, değil mi?"

Ninova

Kuşlar ve arılar konusundan uzaklaşmak için çaresizce, "Bu asabi dış görünüşün ardında açım," dedim homurdanarak. "En sevdiğin ağabeyine işe gitmeden önce bir şeyler hazırlamak ister misin?"

"Tamam." Derin bir iç çekip yatağından kalktı. Doğruca yanıma gelerek ince kollarını belime sardı. "Ama sadece en sevdiğim ağabeyim olduğun için."

Ninova

56
BENİ BIRAKMANA İZİN VEREMEM AOIFE

Joey: *Benimle konuşacak mısın?*
Aoife: *Hayır.*
Joey: *Hadi ama, Molloy. Huysuzluk etme.*
Aoife: *Sesini kes ve filmi izle.*
Joey: *Konuşmuyorum. Mesaj atıyorum.*
Aoife: *Evet ama kafamda senin o aptal sesini duyabiliyorum.*
Joey: *Cadı.*
Aoife: *Pislik.*
Joey: *Benimle konuşmayacaksan burada kalmayacağım.*
Aoife: *Hah! Çıkmayı bir dene bakalım. Yap da görelim.*
Joey: *Tamam ama sana sarılmayacağım.*
Aoife: *İyi. Zaten bana sarılmanı istemiyorum. Esrar kokuyorsun.*
Joey: *Seni sakinleştirmiyor olması çok yazık.*
Aoife: *Şşt, filmi izlemeye çalışıyorum!!!*
Joey: *Tamam.*
Aoife: *Telefonunda oyun oynamayı bırak.*
Joey: *Mızmızlık edip durmayı bırak.*
Aoife: *Sen pislik olmayı kestiğinde bırakacağım!*

"Kahretsin." Joey telefonunu yatakta ikimizin arasına atıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve odamın tavanına baktı. "Bu soğuk davranma saçmalığı tam bir zırvalık."

Hayır, zırvalık değildi.

Bu doğrudan *onun* zırvalığının sonucuydu.

Taşınabilir televizyonumun ekranıyla aydınlanan odada, Joey'nin sinirli bir boğa gibi hırıldayıp homurdanışını gözucuyla izlemekle yetindim. Erkek arkadaşım pislik gibi davranıyordu, ben de ona bunu göstermekte kararlıydım. Şaşırtıcı bir şekilde, sessizliğim onun canını söyleyeceklerimden çok daha fazla sıkıyordu.

"Molloy." Üstsüz bir halde yatağımda doğrulup ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Hadi ama. Bugün yanlış hiçbir şey yapmadım."

Ninova

"Joe, 'Hiçbir şey yapmadım' cümlesinin önüne 'bugün' kelimesini ekleme ihtiyacı duyman çok şey anlatıyor."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Biliyorum, söyledin."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Sağlıklı olmanı istiyorum."

Kendini tekrar yatağa bırakırken, "*Sağlıklıyım,*" diye homurdandı. "Siktir."

O tehlikeli eşiğe yeniden yaklaştığını biliyordum ve o uçurumdan ikinci kez düşmesine izin vermeyecektim. Dün ona içimi döktüğüm konuşmamın tek bir kelimesini bile hatırlayamaması gerçeği korkunçtu.

Kelimeleri dillendirmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlatmama imkân yoktu, üstelik o beni *duymamıştı*. O sağlığıyla kumar oynarken, onun doğmamış bebeğini karnımda taşıdığımı bilmek çok daha korkunçtu.

"Bunu bir daha yapmıyorum, Joe," dedim ona. "Bunu tekrar *yapmana* izin vermiyorum."

"İzin vermek mi?" Kelimeler dudaklarından hakaret ediyormuşçasına döküldü. "Bana bir şeyleri yapma *izni verme* hakkına sahip değilsin, Aoife. Ne yapacağıma kendim karar veririm."

Uzaktan kumandayla televizyonun sesini açarak, "Hı-hı, aynen öyle pislik," diye alay ettim. "Bu arada zulanı tuvalete attım."

Gözlerini kıstı. "Benim zulam yok."

"Yok mu?" Ben de gözlerimi kısıp ona baktım. "O zaman okul çantanın ön cebindeki reçeteli haplar kimindi?"

"Çantamı mı karıştırdın?"

"Evet." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Zevkle karıştırdım."

Eliyle yüzünü ovalarken, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Poşet nerede, Molloy?"

"Poşet çöp kutumda. Poşetin *içindekiler* çoktan denize doğru yol aldı."

"Haplarımı cidden tuvalete atmadın, değil mi?"

"Cidden attım, aygırım."

"Yüce Tanrım. Onların bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" Erkek arkadaşım tekrar doğruldu, başını ellerinin arasına alıp bir küfrü zorlukla yuttu. "Lanet olsun, Aoife. Sana her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyledim."

"Ben de sana bunu bir daha yapmana izin vermeyeceğimi söyledim."

"Ben *iyiyim.*"

"Ben de iyi *kalmanı* sağlıyorum."

Bana dönmek için yatakta kıpırdayarak, "Bu saçmalık," diye homurdandı. "Başka hiçbir erkeğin, kız arkadaşının bu tür saçmalıklarına dayanmayacağının farkındasındır."

"Tam olarak ne saçmalığı?" Uzaktan kumandayı fırlatıp hızla doğruldum ve ona döndüm. "Seni *hayatta* tutmaya çalıştığım kısmı mı?"

"Ben ölmüyorum."

"Ölebilirsin..." Sesim titreyince derin bir nefes aldım. Bakışlarına karşılık verirken yüz ifademi umutsuzca kontrol etmeye çalışıyordum. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi ve başını eğdi. "Ben de seni seviyorum."

Çenesini yakalayıp onu bana bakmaya zorladım. "Hayır, anlamıyorsun. Sen benim hayatımın aşkısın," dedim sertçe. "Senin için hissettiklerim... Sana olan sevgimin derinliği... Bu tamamen delilik, Joe. Bu yüzden evet, hep senin için en doğru şeyi yapacağım. Bu seni kızdırsa da fark etmez çünkü seni *burada*, yanımda istiyorum. Dünyada. Çok uzun bir süre."

Ellerimi avucuna alarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı. "Seni asla terk etmeyeceğim, Molloy."

"Bak, buna *inandığını* biliyorum," derken sesim duygu doluydu. "Ama her esrar çektiğinde ya da hap kullandığında, hayatınla ve *kalbimle* Rus ruleti oynuyorsun."

Ninova

57
KASIRGA MOLLOY
JOEY

Şoför koltuğundaki kızdan yayılan öfke, onun gözünden düştüğümü ve *başarısızlıklar* kralı unvanını da kazandığımı kesin olarak gösteriyordu.

Perşembe sabahı okula ulaştığımızda aramızda biriken sessiz gerilim dayanılmaz boyuttaydı.

İkimiz de geri adım atmaya isteksizdik. Ben onun öfkeli kalmasına, o da benim hissettiğim suçluluk duygusuyla kaynamama izin veriyordu.

Molloy dördüncü kez dar bir park yerine geri manevrayla park etmeye çalışıyordu. Son seferinde neredeyse yandaki arabanın tamponunu kırmak üzereyken öfkeyle homurdandı. El frenini çekti, vitesi boşa aldı ve aracı trafik akışının ortasında bırakarak arabadan indi.

Hiçbir şey söylemeden arabadan inip sürücü tarafına geçtim. Molloy ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayağını sinirle yere vuruyor ve bana ters bakışlar atıyordu.

Arabayı geri vitese takarak hedeflediği park yerine soktum. Motoru durdurdum, dışarı çıkıp arkaya dolandım.

Bagajı sertçe açtım, ikimizin çantalarını omzuma attıktan sonra *hurley* sopamla kaskımı aldım.

Bagajı kapatıp arabayı kilitledim ve anahtarları ona attım.

Molloy anahtarı yakalayarak cebine attı, ardından burnunu havaya dikip çantasını omzumdan aldı.

Tamam.

İstediğin gibi olsun.

Kaşımı kaldırarak, Molloy'un çantasını omzuna atıp binanın ana girişine doğru yürüyüşünü izledim. O kalçalarını öfkeyle sallarken aramızda en az üç metre mesafe bıraktım ve şeftali gibi poposunun muhteşem manzarasını görme fırsatını yakaladım.

"Lynchy?" Rambo'nun sesiyle irkildim ve dikkatimi kız arkadaşımın harika poposundan ayırmak zorunda kaldım.

Dönüp bakınca Beden Eğitimi salonunun yanına doğru el salladığını gördüm, okul süveterinin kolunun altından duman yükseliyordu.

"Geliyor musun, dostum?"

Ninova

Ona başımı hafifçe sallayarak yoldan saptım. Tam ayaklarım arkadaşıma doğru yönelmişti ki, bir el benimkini tutup olduğum yerde durdurdu.

Arkama baktığımda Molloy'un gözlerini üzerime dikerek iki eliyle benimkini kavradığını ve başını iki yana salladığını gördüm.

Hâlâ benimle konuşmayı reddediyordu ama uzaklaşmaya da niyeti yoktu. Gözleriyle bana açık bir ültimatom veriyordu.

Hadi yap bakalım, diye zihninden bana meydan okuyordu. *Yap ve ne olacağını gör.*

Aşırı sinirli bir tavırla başımı eğip ona baktım, en az onun kadar inatçıydım ve pes ederek ilk konuşan ben olmayacaktım.

Bana son bir öfkeli bakış attıktan sonra elimi bırakıp birkaç adım geri çekildi ve o seksi burnunu havaya kaldırarak topuklarını yere vura vura uzaklaştı.

Pekâlâ.

Hayal kırıklığıyla dolu bir homurtu çıkarıp Beden Eğitimi salonuna doğru yürüsem de sadece beş adım attım ve geri döndüm.

Lanet olsun!

Rambo ve diğerlerinin kahkahalarla güldüklerini, lanet bir köpek yavrusu gibi kız arkadaşımın peşinden giderken arkamdan kırbaç sesi çıkardıklarını duyabiliyordum.

Aman Tanrım.

Kapıda Molloy'a yetiştiğimde arkasına bile bakmadan çantasını omzundan kaydırıp bana uzattı.

Dişlerimi sıkarak isteksizce çantasını aldım ve omzuma astım.

Boğazını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturdu, ardından çenesini eğerek kapıyı işaret etti.

İçimden yükselen homurtuyu bastırıp etrafından dolandım ve kapıyı onun için açtım.

Salınarak içeri girmeden önce, "Hmm," diyerek hırçın bir şekilde homurdandı.

Kapıyı arkasından hızla kapatmamak için kendimi zor tuttum, yine de dişlerimi sıkarak kalbimin ve hayalarımın tek sahibi olan kızın peşinden ilerledim.

Ninova

Spor salonunun arkasında sigara içmek için ona katıldığımda, "Senin neyin var?" diye sordu Alec bana bir sigara fırlatarak. "Melek bacaklar sana hâlâ yüz vermiyor mu?"

Duvara zıplayıp yanına otururken, "Hayatımdaki kadınlar beni resmen serseme çevirdi, dostum," dedim mırıldanarak. Bana uzattığı çakmağı aldım ve parmaklarımın arasındaki sigarayı yaktım. "Teşekkürler, Al. Harikasın."

"Kızlar insanın kafasını karıştırır, Lynchy."

"Ah, inan bana. Fazlasıyla farkındayım."

"Kız kardeşinin, Tommen'ın elitleriyle arası nasıl?"

"İyi," dedim dumanı üfleyerek. "Gerçekten çok iyi, Al."

"Sevindim," derken omzuyla benimkine hafifçe çarptı. "O burası için hep fazla saf oldu zaten."

Başımla onaylayıp derin bir nefes daha çektim. "Kendine birini buldu."

"Şu şımarık ragbi tayfasından biri mi?"

"Evet."

"Ah, lanet olsun." Kıkırdadı. "Gidip oğlanın gözünü korkutmamız gerekiyor mu?"

"Hayır, iyi bir çocuğa benziyor."

"Henüz onu taşaklarından asmadığına göre öyle olmalı."

Ders zilini duymazdan gelip sigaramdan bir nefes daha çekerek, "Evet, yaşadıkları kulağa oldukça masum geliyor," diye devam ettim. "Ona iyi davrandığı sürece, benden yana hiçbir sıkıntı yaşamaz."

"Eğer iyi davranmazsa, yerini almak için sıraya girecek çok olur." Omzuma vurdu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Lynchy ama kız kardeşin tam bir afet."

Bedenimden geçen tiksintiyle istemsizce ürperirken, "Aman Tanrım," diye homurdandım. "Böyle saçmalayarak hayatımı mahvetmek zorunda mısın?"

"Ne var?" Güldü. "Gerçek bu. Hepimiz aynısını düşünüyoruz. Hiçbirimiz bunu sana olan saygımızdan dillendirmedik."

"O benim küçük kız kardeşim, seni lanet sapık."

"O küçük falan değil, dostum," dedi kıkırdayarak. "Shannon Lynch on altı yaşında ve resmen erotik bir rüya gibi görünüyor."

"Seni *öldürürüm*."

"Sadece söylüyorum."

"İyi, söyleme o zaman." Tekrar ürperdim. "Bunu düşünme bile. Tanrım."

"Muhteşem mavi gözleri var."

"Benim de muhteşem bir sağ kroşem var."

"Öyleyse onu kız kardeşini gerçekten beceren adama sakla, ona uzaktan hayran olana değil," diyerek kahkaha attı.

"Onu *becermiyor*."

"Şimdilik."

"Kes sesini."

Kasırga Molloy'un fırtınasına göğüs gererek, ilk dört derste radarından uzak kalmayı ve başımı belaya sokmamayı başardım. Büyük teneffüsten önceki çifte Matematik dersine kadar... orada sadece onun öfkesine maruz kalmakla yetinmedim, aynı zamanda onun yanındaki sandalyede oturmak zorunda kaldım.

Molloy yüzünde kasvetli bir ifadeyle derse beş dakika geç girdi ki, bu onun için alışılmadık bir şeydi. İçeri girdiğinde öğretmenimize tuvaleti kullanması gerektiğine dair bir masal uyduruverdi. Tüm gözler üzerindeyken ve uzun bacakları onu izleyen hevesli pisliklerin -yani sınıfın çoğunluğunun- önünde sergilenirken kız arkadaşım göğsünü dikleştirip kalçalarını sallayarak masamıza doğru yürüdü.

Molloy'un bir özelliği de buydu ve bu onun hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biriydi, sinirlendiğinde seksi oluyordu. Bu onun her gün inanılmaz derecede seksi olmadığı anlamına gelmiyordu. Ancak bir şeyleri kanıtlamaya çalıştığında dişiliğinin farkındalığı zirveye ulaşırdı. Tıpkı şu anda olduğu gibi görünürdü. Mesela şu anda bana, kara listesinin en başını çektiğimi ve eğer aklımı başıma alıp kendime çeki düzen vermezsem etrafında yeterince seçeneği olduğunu bildiriyordu.

Yanıma oturunca sessizliği bozmaya karar vererek, "Molloy," dedim ona. "Güzel bacaklar."

Dudakları istem dışı yukarı doğru kıvrıldı ama hemen yüz ifadesini sertleştirdi. Kitaplarını ve kalem kutusunu masamıza koyarken kaşları çatıktı.

"Biz sadece..."

Benimle barışmaya hazır olmadığını kesin bir dille ifade etmek için başını iki yana salladı. Çok cesurdu. Eğer birinin sinirlenmeye hakkı varsa, o da geçen gece zulası tuvalete atılan o şanssız herif olarak bendim.

Onun trip atan hallerine aldırış etmeden omuz silktim. Kalemim elimde arkama yaslandım, pencereden dışarı bakıp mart yağmurunun cama vuruşunu seyrettim. Derin düşüncelere dalmış hayatımdaki karmaşayı çözmeye çalışıyor, diğer yandan yanımda oturan kızın nasıl olup da hâlâ *yanımda durduğunu* merak ediyordum.

Evet, zulanın tuvalete atılışını bir kenara bırakırsak onu üzdüğümü biliyordum.

Üstelik hata bendeydi.

Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Yine.

Sözümden dönmüştüm.

Yine.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yine.

İlişkimize dair hiçbir şey artık benim lehime değildi. Dürüst olmak gerekirse, aletimi iyi kullanabilme yeteneğim dışında benimle birlikte olmanın herhangi bir cazibesini göremiyordum.

O gece benimle işinin bittiğini düşünmüştüm.

Benden vazgeçeceğini *ummuştum.*

Tanrı aşkına, babam ona saldırmıştı.

İçinde ne kadar sevgi veya sadakat barındırırsa barındırsın, bizimkinin aldığı türden bir darbenin ardından hiçbir ilişki ayakta kalmazdı. Ama işte buradaydı, deli gibi öfkeliydi ve benimle bir raund daha yapmak için boks eldivenlerini bile takmıştı.

Babamın ona yaptıklarından sonra beni nasıl sevebildiğini, dahası nasıl benimle olmak isteyebildiğini bilmiyordum. Ben bile kendime katlanamıyordum.

Öğretmenimizin sesi dikkatimi pencereden ayırıp sınıfın önüne çekti. "Joseph, bir şeye mi ihtiyacın var?"

Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Sayfa 457," dedi yorgun bir iç çekişle. "Kitaba odaklan lütfen."

Gözlerimi devirerek dikkatimi Molloy'un masamızda açık duran ders kitabına çevirdim. Yılın başından beri o kitabı kullanıyordum. Bakışlarım ödünç alınmış tek bir kulaklığa takılınca kaşlarımı çattım.

Kulaklığın kablosu, Molloy'un kucağındaki *MP3* çalara bağlıydı, diğer kulaklık ise onun sağ kulağındaydı.

Bunu alıp dikkatle sol kulağıma yerleştirdim ve *Puddle of Mudd*'ın *She Hates Me* şarkısı çalmaya başladı.

Harika.

İnsanın erkek arkadaşına serenat yapmasının nasıl da tatlı bir yoluydu.

Hayatımı. Sikeyim.

Molloy defterinin sayfasını çevirdi, bir şeyler yazdıktan sonra bana doğru itti.

Sen bir pisliksin.

Ağır bir iç çekişle kalemimi kulağımın arkasından alıp hızlıca yanıtladım.

BUNU DAHA YENİ Mİ ANLADIN?

Yazdıklarımı okuduğu anda hemen kalemini aldı ve cevap yazdı.

Büyük aletin beni kör etmişti.

Başımı sallayarak defteri kapıp karşılık verdim.

DEMEK BANA NOTLAR YAZIP AŞK ŞARKILARI DİNLETİYORSUN. BU BARIŞTIĞIMIZ ANLAMINA MI GELİYOR?

Sorumu okurken kaşları çatıldı ve öfkeli bir yanıt karaladı.

Hayır, aşağılık herif. Barışmadık. Bu notu sana bir kemik atma tarzım olarak düşün. Aşk şarkılarına gelince? Hah! O kadar şanslı değilsin.

Sırıtarak cevap yazdım.

PEKİ. TAMAM. BU AŞAĞILIK HERİF SENİ SEVİYOR.

Böyle şeyler yazamazsın.

NEDEN?

Çünkü sana kızgın kalmaya çalışıyorum.

NOLMUŞ YANİ? SEN BANA HEP KIZGINSIN VE BEN DE SENİ HEP SEVİYORUM.

Tamam, şimdi sadece yumuşak davranıyorsun.

BİR ***ROLO*** *GİBİ YUMUŞAK MI?*

Aman Tanrım, şu anda bir paket *Rolo* ***olsa bayılırım.***

ÇANTAMIN ÖN CEBİNE BAK.

"Aoife! Joseph!" Bir el aramızdan uzanıp kulaklık kablosunu çekti ve *MP3* çaları kapıverdi. Bayan Murphy masamızın önünde elinde *MP3* çalarla dikiliyordu. "Sizi sınıfımda birbirinizin dikkatini dağıtmamanız konusunda uyarmadım mı?"

Molloy her zamanki ödüllü gülümsemelerinden birini takındı. "Sessizce yapmamız için uyarmamış mıydınız?" Bu gülümsemeyle başını sık sık beladan kurtarırdı. "Biz de öyle yapıyorduk."

Kaşlarını çatarak, "Hiç yapmayın," diye düzeltti Bayan Murphy. Yorgun bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, ikiniz de sınıfıma müzik getirmenin uygun olmadığını bilecek yaştasınız. Bu sizin mezuniyet yılınız. Sınavlara hazırlanmak için geriye kalan son birkaç ayınız."

Sınıfın önünden, "Belli ki, bu ikisinin matematikte pratik yapmasına pek gerek yok, efendim," dedi Ricey. "Duyduğuma göre, ikisi de çarpmada profesyonel."

"Paul, lütfen kendi işine bak," diye uyardı Bayan Murphy.

Molloy'un ağzı açık kaldı, benim anında tüylerim diken diken oldu. Molloy'un bakışları önümüzdeki masada oturan Casey'ye kaydı. O ise kafa karışıklığıyla omuz silkip, "*Yemin ederim ben değildim,*" dedi dudaklarını oynatarak.

Öfkeyle, sınıfın karşısından bize pis pis bakan yalaka herife döndüm. "Sen neden bahsediyorsun, şerefsiz?"

"Erkek kardeşin çok geveze," diye devam etti Paul.

"Kev mi?" dedi Molloy boğuk bir sesle. Gözlerindeki acı, içime işledi. "Sana *Kev* mi söyledi?"

"Anlatmadığı kimse kalmadı."

Başını iki yana sallayıp, "Hayır," diye inledi. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Başını ellerinin arasına aldı. "Bu gerçek olamaz."

"Seninle bunu ucuz adattık, değil mi? Nasıl da lanet bir klişeye dönüştün sen," diye alay etti. "Hayatını mahvetmekte harika bir iş çıkardın, Aoife."

Bir klişe mi? Çarpmada iyi olmak mı?

Ciğerlerimdeki havanın aniden çekildiğini hissettim. "Ne. Bok. Dönüyor."

"Ben... Ben, şey..." Molloy kesik nefesleri arasında kekeledi ve hıçkırıklara boğuldu. "Aman Tanrım."

Dikkatimi yanımda oturan kıza çevirirken kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

"Molloy."

Ben aptal değildim.

"Molloy."

Sessizlik o kadar yoğundu ki, bir iğnenin yere düştüğünü bile duyabilirdim.

"Molloy."

Siktir, kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum.

"Aoife!"

Panikle dolu gözlerini bana çevirerek, "Joe," diye fısıldadı Molloy. "Ben..."

"Matematikte biraz zorlanıyormuş gibi görünüyor," dedi Danielle kahkahasıyla araya girerek. Denkleme kendi katkısını sağladığı için çok mutlu görünüyordu. "İzin ver de sana yardımcı olayım, Joe. Senin penisin, artı onun vajinası, eşittir bir bebek."

Sınıftaki herkes ölüm sessizliğine büründü. Birkaç keskin nefes alış dışında hiç ses yoktu.

Bu sırada benim dünyam üzerime çöküyor, kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyordu.

"Karnında bir bebek olmadan mezuniyete ulaşamayacağını söylemiştim," diye alay etti Danielle. "Görünüşe göre haklıymışım."

"Aman Tanrım." Molloy acı dolu bir hıçkırıkla sandalyesini geri itti, ben daha olanlara bir anlam veremeden masadan fırlayıp sınıf kapısına doğru koştu.

Fal taşı gibi açılmış dehşet dolu gözlerini bana çevirmeden önce, "Aoife!" diye arkasından seslendi Bayan Murphy. "Bilmiyordum."

Paul araya girdi. "Belli ki, Joe da bilmiyordu."

Bana beklentiyle bakmaya devam ederken kıpkırmızı bir yüzle, "Kes sesini, Paul!" diye çıkıştı Bayan Murphy. "Joseph, çok üzgünüm. Gerçekten bilmiyordum."

Kadının ağzından çıkanların tek bir kelimesini bile anlayamadan ayağa kalktım. Hâlâ ağırlığımı taşıyabildiklerine şaşırarak sınıftan çıktım. Arkamdan gelen fısıltıları, dönmeye başlayan dedikodu çarkını görmezden geldim.

Tüm bedenim ateşler içindeydi. Koridora ulaşıp gözlerim Molloy'a odaklandığında daha da artan bir endişe titremesiyle sarsıldım.

Onu boş koridorda, sınıfın karşısındaki duvara yaslanmış halde görünce ayaklarım sendeledi, beni beklediği açıktı. "Joe."

"Neler oluyor?"

"Ben çok..." Bir hıçkırığı bastırmak için yutkundu, yaşlarla dolu gözleriyle bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Kendi sesimi tanıyamıyordum. Gözlerine baktıkça içim-

deki huzursuzluk büyüyordu. "Burada neler oluyor? Ne hakkında konuşuyorlar?"

Molloy uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Sana söylemeye çalışıyordum," dedi boğulurcasına. "Aslında sana *söyledim* ama sen unut..." Sesi çatladı. "Unuttun." Tekrar denemeden önce birkaç kesik nefes daha aldı. "Çok üzgünüm, Joe." Yüzünü elleriyle kapatarak başını salladı ve boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Lütfen benden nefret etme."

Çığlık atma isteğime direnirken titreyen elimi havaya kaldırdım. "Özür dilemeyi bırak, Molloy," diye çıkıştım. "Senden nefret etmiyorum ama artık... artık burada neler olduğunu bana *söylemen* gerekiyor."

Kız arkadaşım boğazına düğümlenen, dünyamı sonsuza dek altüst edecek kelimeleri söylemeye çalışırken elini alnına bastırdı. Ben de onu karnımın derinliklerindeki korkunç çökme hissi ve sıkışan kalbimle, yutkunarak izledim.

"Ben hamileyim."

"Hamile." Bu kelimenin dudaklarımın arasından nasıl döküldüğünü asla bilemeyecektim ama söylemiştim. Üstelik ses tonumu sabit tutmayı da başarmıştım. "Sen hamilesin."

Titreyerek elini bir kalkan gibi alnına bastırmaya devam etti ve başını belli belirsiz salladı.

"Hamile."

Dudaklarından acılı bir hıçkırık daha döküldü. "Evet."

"*Sen* hamilesin."

"Evet."

Kalbim teklerken tam bir aptal gibi, "Yani sen hamile olduğunu söylüyorsun," diye tekrarladım. "Bir bebeğe hamilesin, hamile."

"Evet, Joey. Bir bebeğe hamile olduğumu söylüyorum." Öfkeyle çıkıştı, ardından tekrar hıçkırıklara boğuldu. "O yüzden artık şu 'hamile' kelimesini tekrarlamayı bırak. Aman Tanrım!"

"Üzgünüm, ben sadece..." Kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Molloy'un karakterine uymayan bir şekilde patlamasını ve *"Seni kandırdım"* diye haykırmasını bekliyordum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gergin bir tavırla, "Seninle birlikte oldum," diye inledi. "Defalarca. İşte sorun tam olarak bu."

Tüm dengem altüst olmuştu, ayakta kalabilmek için sırtımı duvara yasladım. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Sen gerçekten..." Başımı sallayıp ona şaşkınlıkla baktım. "Hamile misin?"

Gözlerindeki yaşlar beni bunun bir şaka olmadığına inandırdı.

Aman Tanrım.

Damarlarımda saf, katıksız bir dehşet dolaşırken kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

Bana, "*Sence nasıl?*" diyen bir bakış attı.

"Ama sen hap kullanıyorsun."

"Biliyorum ve asla tek bir günü bile atlamadım ya da kaçırmadım, yemin ederim," dedi Molloy. Israrla açıklamaya çalışırken hâlâ yüzünü kapatıyordu. "Şu ev partisi yüzünden oldu. Tommen çocuklarının düzenlediği o parti yüzünden." Şiddetle titreyerek devam etti. "Bütün gece kustum. Ertesi akşam da öyle, hatırlıyor musun? Sean'a bakıcılık yaptığımız zaman Çin yemeği sipariş ettikten sonrasını hatırlıyor musun? Saatlerce midem bulanmıştı? Bu doğum kontrol hapımın etkisini azaltmış olmalı."

"Tommen partisi mi?" Kalbim göğsümde patlayacak gibiydi. "Aman Tanrım, Aoife. Bu aylar önceydi."

Molloy irkildi. "Biliyorum, Joe."

Titrek bir nefes verip elimi saçlarımın arasında gezdirdim, tamamen sarsılmış haldeydim. "Tam olarak kaç aylık hamilesin?"

"Joe."

"Söyle bana."

"Yaklaşık üç buçuk ay."

"Üç buçuk ay!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hissettiğim panik üç buçuk ayla çarpıldı. "Lanet olası üç buçuk ay ve ben bunu daha yeni mi öğreniyorum?"

Savunmaya geçip, "Korkmuştum, tamam mı?" diye bağırdı. "Ayrıca birkaç hafta öncesine kadar ben de bilmiyordum. Sana milyon kez söylemeye çalıştım, yemin ederim ama o kadar korkmuştum ki, Joe. Seni tekrar derinlere sürüklemekten *korkuyordum*. Çok iyi gidiyordun ve ben sadece... bunu riske atmak istemedim. Sonra babanla şu şeyler oldu, sen yine o derin sulara daldın..."

"Aman Tanrım." Midem bulandı ve dengemi sağlamak için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. "Bunu sana, sen *benim* bebeğime hamileyken mi yaptı?"

"Joe, bu..."

Ninova

"Bunu, sana yaptı." Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Seni... o zaman... incitti. Aman Tanrım, sen hamileyken," dedim zorlukla.

"Sana söyleyecek cesareti topladığımda, sen kendinde bile değildin."

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordum. "Ne zaman?"

"Geçen gün," dedi kırgınlıkla. "Ama kafan iyiydi."

Kalbim göğsümde delicesine çarpıyordu. *Hatırlayamadığım* bir konuşmaya ait kelimeler zihnimde belirirken yaşadığım kuvvetli paniği kontrol altına almaya çalıştım.

"Bir bebeğimiz olacak."

"Bebek nerede?"

"Burada."

"İçinde mi? Orada ne işi var?"

"Onu oraya sen koydun, Joe."

"Bir hata olmadığından emin misin?" diye sordum çaresizlikle. "Kesinlikle hamile misin?"

"Bir ton test yaptırdım ve hepsi pozitif çıktı." Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı ve belirsizlikle doluydu. "Ayrıca bunu doğrulamak için annem beni geçen hafta aile hekimine götürdü."

"Annen mi?" Söylediği kelimeler yüzüme inen birer tokat gibiydi. "Dur bir dakika." Yaşanan çılgınlığı çaresizce anlamaya çalışırken elimi kaldırıp başımı iki yana salladım. "Benden önce annene mi söyledin?"

Yüzünü buruşturarak başıyla hafifçe onayladı. "Üzgünüm."

"Başka kim biliyor?"

"Joe."

"Benden önce başka kime söyledin, Aoife?"

"Casey biliyor," dedi sessizce. "Ama sadece tahmin ettiği için. Yemin ederim, eğer kendi başına anlamış olmasaydı ona söylemezdim."

"Vay canına, dur da şunu bir netleştireyim." Bütün dünyam etrafımda parçalanırken parmaklarımı şakaklarıma bastırıp sakin kalmaya çalıştım. "Benim hiçbir şeyden haberim *yokken* sen, Casey ve Trish... haftalardır bizim bir bebek beklediğimizi bilerek dolaşıyordunuz, öyle mi?"

"Aslında öyle değil, Joe."

"Senin ihtiyar biliyor mu?"

"Hayır." Başını salladı. "Yemin ederim."

"Peki Ricey ve Danielle?" diye sordum hüzünle. "Sınıfta yaptıkları imalara bakılırsa, o ikisi de biliyor. Benden önce eski sevgiline de söyledin mi?

"Hayır," dedi öfkeyle. "Tabii ki söylemedim. Saçmalama."

"Hamile olduğunu biraz önce siktiğimin çifte Matematik dersinde öğrendim, Molloy. Başka nasıl tepki vermem gerekiyordu?"

Başını sallayarak, "Paul'ün bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum," diye bağırdı. "Kev söylemiş olmalı."

"Kev mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Kev*. Şu lanet olası *Kev* mi?"

Gözleri dehşetle büyüdü. "Joe."

"*Erkek kardeşin* biliyor mu?" Başımı salladım. "Buna inanmıyorum."

"Bana bağırmayı kes, pislik."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Sana bağırmıyorum," diye bağırdım. "Panik atak geçiriyorum."

"O zaman sakinleş, Joey."

"*Sakinim*. Kız arkadaşının *onun bebeğini* taşıdığını en son öğrenen bir adam bundan daha sakin olamaz," derken neredeyse kükrüyordum.

"Üzgünüm, tamam mı? Seni *korumaya* çalışıyordum," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Yapmaya çalıştığım tek şey buydu."

"Bu senin alacağın bir karar değildi," dedim titreyerek. "Bunu bilmeye hakkım vardı."

"Evet ama doğru şeyi yaptığımı düşündüm," diye inatla bastırdı. "Ayrıca tüm bunlar benim bedenimde oluyor."

"Bu benim bebeğim," dedim kararlılıkla. Ardından söylediğim şeyin farkına vararak irkildim. "Aman Tanrım." Nefes nefeseydim, kalbim o kadar sıkışmıştı ki kalp krizi geçiriyor olabileceğimi düşündüm. "Bu benim *bebeğim*." Elimi göğsüme bastırıp derin bir nefes verdim ve soluğumu kontrol altına almaya çalıştım. "Siktir."

"Çok üzgünüm, Joe." Molloy ellerini havaya kaldırarak topukları üzerinde döndü ve benden uzaklaştı. "Lütfen benden nefret etme."

Peşinden gitmem gerektiğini biliyordum ama ayaklarım benimle işbirliği yapmıyordu. Onun gittiği yöne doğru iki adım atmayı başarsam da hissettiğim sersemlikle kıçımın üstüne yığıldım.

Hamile.

Hamileydi.

Bir bebeğe.

Benim bebeğime hamileydi.

Ninova

Hemen kalk ve onunla ilgilen.
Kendini düşünmeyi bırak, seni lanet korkak.
Hatta umursamıyormuş gibi davranmayı aklından bile geçirme.
O senin ve umursuyorsun.
Molloy senin ve onu önemsiyorsun.
Bu önemli ve sen de önemsiyorsun.

Ninova

BÖLÜM 5

58
AİLENİN KARA KOYUNU
AOIFE

Perşembe öğleden sonra kapıyı ardına kadar açıp eve dalarak, "Anne!" diye haykırdım. Nasıl olup da okuldan eve kaza yapmadan dönmeyi başardığımı bilmiyordum. Tek açıklaması güvende olduğum yere, *annemin yanına ulaşmak için* duyduğum çaresiz ihtiyaç olabilirdi. "Anne!"

"Aoife?" Annem elinde mutfak havlusu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfak kapısında belirdi. "Ne oldu?"

Doğruca ona koşup, "Anne!" diye hıçkırdım. "Yalan söyledi."

"Kim yalan söyledi?" Ona atıldığım anda beni kollarının arasına aldı. "Ne oldu, Aoife? Kim yalan söyledi, tatlım?"

"Kev." Hıçkıra hıçkıra ağlayarak kollarımı annemin boynuna doladım ve tüm gücümle ona sarıldım. "*Paul*'e söylemiş, anne. Okuldaki *herkese* söylemiş."

"*Ne* yapmış?"

Tüm bedenim hıçkırıklarla sarsılıp titrerken kollarımı ona daha da sıkı sardım. "Joey biliyor. Sınıfta öğrendi," diye ağladım. "Bunu ona bizzat söyleme şansım bile olmadı."

"Ah, Tanrım. Nasıl karşıladı?"

"Sence nasıl olabilir?" dedim gözyaşlarıyla. "Berbat. Bunu ondan sakladığım için bana çok kızgın."

"Ah, Aoife."

"O bunu hak etmedi, anne," diye hıçkırdım. "Herkesin önünde böyle öğrenmeyi hak etmiyordu." Yaşananları hatırlayınca titredim. "Bu çok *yanlıştı*."

"Tahmin edebiliyorum."

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı ve erkek kardeşim telaşla, yüzü kızarmış halde içeri girdi.

"Aoife." Kev ellerini havaya kaldırıp temkinli bir şekilde yaklaştı. "Sen bir şey söylemeden önce sadece şunu bil ki, Paul'ün böyle bir şey yapacağını bilmiyordum..."

"Seni piç kurusu!" Ona konuşmasını tamamlama şansı vermeden

Ninova

hızla dönerek üzerine saldırdım. Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle yüzünü tırmalayıp çizmeye başladım. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Kev bileklerimi yakalayarak kollarımı yanlarıma yapıştırdı. "Bunu sen kendi kendine yaptın," diye bağırdı. "Lanet ellerini kendine sakla, Aoife."

Ellerimi sertçe çekip kurtardım ve onu göğsünden ittim. "Senden nefret ediyorum," dedim haykırarak. "Beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum, Kevin."

"İyi, ben de seni pek seviyor sayılmam zaten."

"Kesin artık, ikiniz de." Annem aramıza girip bağırdı. "Bu kadar yeter."

"İlk saldıran oydu."

"Çünkü o bütün okula hamile olduğumu söyledi."

"Ben tüm okula söylemedim. Sadece birkaç yakın arkadaşımla konuştum."

"Eski sevgilim ne zamandan beri senin yakın arkadaşın oluyor?"

"En başından beri," diye bağırdı Kev.

"Saçmalık. Paul sırf benimle olduğu için sana nazik davranıyordu."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Çünkü bu *doğru*."

"Kimlerle arkadaşlık edeceğime sen karar veremezsin, Aoife," diye alay etti. "Eğer kafanı kıçından çıkarıp biraz etrafına baksaydın, Ricey'yle ilk yıldan beri arkadaş olduğumu bilirdin. Aslında geçen yıl daha çok yakınlaştık."

"Acaba neden?" Gözlerimi devirdim. "Sen tam bir *aptalsın*."

"Her şey seninle ilgili değil, Aoife," diye çıkıştı Kev. "Senin kendini adadığın ve varlığımı kabul etmek için enerji harcamayı bile zar zor başaran o pisliğin tam aksine, bana gerçekten zaman ayırıyor."

"Joey neden seni kabullensin ki? Öncelikle ona karşı azıcık olsun dostça yaklaşmıyorsun. Hiç yapmadın. Ne zaman buraya gelse, onun yanında sürekli üstünlük taslıyorsun ve bu iğrenç bir şey. Cidden burnu havada olan, herkesten daha üstün olduğunu düşünerek etrafta dolaşan senken, bir de benim kafamı kıçımda tuttuğumdan bahsediyorsun."

"*Ben* ondan üstünüm."

"Çünkü sen okulda başarılısın ama o değil, öyle mi? Sen *üniversiteye* gidiyorsun ama o gitmiyor, ondan mı? Çünkü senin derslerine odaklanma lüksün var, oysa o on iki yaşından beri çalışmak zorunda. Tüm bunlar seni ondan daha iyi mi yapıyor sanıyorsun?"

"Gördün mü, beni aşağılamaya çalışıyorsun ama aslında yaptığın tek şey benim olumlu karakter özelliklerimi sıralamak."

Off.

"Kevin, Aoife." Annem müdahale etmeye çalıştı. "Bir süre geri adım atıp soluklanalım."

Annemin isteğini duymazdan gelerek, "Flaş haber pislik, dışarıda mezuniyet belgende kaç puan olduğuyla ya da sınıfında başarı açısından ne kadar yüksek sırada olduğunla en ufak şekilde ilgilenmeyecek kocaman bir dünya var," diye bağırdım. "Eğer bu kendini beğenmiş tavrını sürdürmeye devam edersen, gerçek dünyada bir hafta bile hayatta kalamayacağını garanti ederim. Yani erkek arkadaşımdan daha iyi olduğunu düşünmeye devam edebilirsin ama gerçek şu ki, onunla yarışman mümkün değil." Duraksamadan devam ettim. "Sen şımartılıp pohpohlanmış küçük bir çocuksun, Joey ise gerçek bir erkek. Tüm hayatın boyunca denesen bile onun seviyesine asla erişemezsin!"

"Eğer onun seviyesinde olmamak, hayatımın geri kalanı boyunca bir arabanın kaputunun altında yağ lekeli ellerle ve hafta sonunda alacağım, orta seviyede bir konut kredisini bile ödeyemeyecek boktan bir maaş uğruna çalışmak zorunda kalmamak anlamına geliyorsa... şikâyet ettiğimi hiç duymayacaksın demektir."

Ellerimi havaya kaldırıp, "Aman Tanrım, sen ne kadar da *züppe* birisin," diye bağırdım.

"Neden? Gerçekçi olduğum için mi? Gerçekleri söylediğim için mi? Kız kardeşimin geleceğini, en ufak potansiyeli olmayan Elk's Terracelı bir pislik uğruna harcamasına sinirlendiğim için mi?"

"Çünkü nankörsün," diyerek araya girdi annem. İncinmekten de fazlası, gerçekten yaralanmış görünüyordu. "Odandaki rafları süsleyen tüm o pahalı bilgisayar oyunları, yağ lekeli ellerle ödendi. Üzerindeki her bir giysi ve doğduğun günden bu yana ağzına attığın her lokma, yine o ellerden geldi. Babanın ellerinden. Hayatının büyük bölümünü siz çocuklarına, kendininkinden çok daha iyi bir hayat sağlamak için kıçını yırtan *araba tamircisi* babanın ellerinden."

"Tam da bunun için, senin ve babamın bizim için yaptığı fedakâr-

lıkları takdir ettiğim için *beni* övmeni hak ediyorum. Ayrıca kızını da bunları yüzünüze çarptığı için azarlamalısın."

"Neyi nasıl yüzlerine çarpmışım?"

"O uyuşturucu bağımlısı pisliği bacaklarının arasına sokacak kadar aptal olduğun için," diye homurdandı. "Torununun babasının bir uyuşturucu müptelası olduğunun farkında mısın, anne?"

Tekrar üzerine atılıp, "Kes sesini, Kevin," diye hırladım.

"Durun." Annem bizi yeniden ayırdı. "Sakin ol, Aoife. Bu senin için iyi değil."

"*O* Aoife için iyi değil."

"Sen neyden bahsettiğinin farkında bile değilsin!"

"Kendine bak," diye kükredi Kev. "Şu haline bak. Bu halinle kavga çıkarıyorsun. Nedenini biliyorsun, değil mi? Çünkü o sana iyi gelmiyor. Her şeyin vardı ama sen hepsini çöpe attın." Başını tiksintiyle salladı. "*Onun* uğruna."

"Burada neler oluyor?" Babam elindeki yemek kutusu ve motor yağıyla lekelenmiş elleriyle mutfağa girdi. Bana ve ardından Kev'e bakınca kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Neden hepiniz birden bağırıyorsunuz?" Anneme baktı. "Öğle yemeği vakti, Trish. İkizler neden okulda değil?"

Babama doğru ilerlerken, "Bir şey yok," diye hemen araya girdi annem. "Bir şey yok, Tony."

Ebeveynlerimizi görmezden gelip bana öfkeyle bakarak, "O adamın annesi olmanın tadını çıkar, Aoife," dedi Kev. "Çünkü bütün kasaba annesinin nasıl bir ezik olduğunu biliyor. Bir ara ondan birkaç ipucu almalısın, nasılsa artık sen de aynı durumda olacaksın."

"Kes sesini, Kevin," diye çıkıştı annem. "Tek bir kelime daha etmek yok."

"Anne mi?" Babam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Kimin annesi?"

Kev suçlayıcı bakışını babamıza çevirdi. "Bu *senin* suçun," dedi bağırarak. "Onu hayatımıza sen soktun."

Annem öfkeli kardeşimi susturmaya çalışsa da başaramıyordu. Başımı ellerimin arasına alıp, "Anne, lütfen," diye inledim. "Sadece *konuşmayı* kessin."

Babam tamamen afallamış görünüyordu. "Kim? Siz neyden bahsediyorsunuz?"

Parmağını bana doğrultarak, "Aoife hamile!" diye kükredi Kev ve bu

kelimelerle dünyamı paramparça etti. *Yine.* "En iyi yönlerini görmeye bu kadar kararlı olduğun şu pislikten."

Babam, Kev'in söyledikleriyle fiziksel bir darbe almış gibi geriye doğru sendeledi.

"Kevin," dedi annem boğulurcasına. Ardından ellerini hızla babamın göğsüne koydu. "Tony, nefes al. Sorun yok, aşkım. Sadece nefes al."

Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir öfkeyle, "Evet, altın çocuk şimdi o kadar da mükemmel görünmüyor, değil mi?" diye iğnelemeye devam etti Kev. "Kızını hamile bırakınca öyle görünmüyor. Değil mi, baba?"

"Sen ne..." Babamın panik içindeki gözleri bana kaydı. "Aoife?"

"Baba, böyle olmasını... çok üzgünüm," diye hıçkırırken ellerim yanlarımda çaresizce sarkıyordu. Kev'e bakarak başımı salladım. "Senden *nefret* ediyorum."

"Sana onun nasıl biri olduğunu anlatmaya çalıştım." Kardeşim bağırmaya devam ediyor, acısını artık babamıza yöneltiyordu. "Ama sen dinlemedin. Seni onun ne tür biri olduğu konusunda *uyardım*, yine de onu işe almakta ısrar ettin. Ona her zaman istediğin ve bende bulamadığın oğlunmuş gibi davrandın!"

"*Kevin.*"

"Tebrikler, baba," dedi titreyen sesiyle. "Sonunda dileğin gerçekleşti. Yakında ondan bir torun sahibi olacaksın, bu da onu aileye daha derinden bağlayacak. Sonunda her zaman sahip olmak istediğin bir oğlun olacak."

Dünyamın etrafımda çöküşünü bir saniye daha izlemeye dayanamayarak mutfaktan hızla çıktım. Annemin yalvarışlarını ve babamın bağırışlarını görmezden gelip kapıya doğru koşturdum, umutsuzca oradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Peşimden koşturarak, "Aoife," diye seslendi Kev. "Bekle."

Kolumu ellerinin arasından çekip kurtardım ve öfkeyle ona döndüm. "Bana dokunma ve bir daha *asla* benimle konuşma."

"Ben..." Konuşmaya başladı, ardından çenesini meydan okurcasına öne çıkardı. "Bilmesi gerekiyordu," diye hırladı.

Benimle aynı rahmi paylaşmış kişinin sebep olduğu en büyük ihaneti hissederek, "Bunu ona söylemek sana düşmezdi," dedim titrek bir sesle. "Kimseye söylemek senin haddine değildi. Bu benim sorumluluğumdu ve sen o seçimi benden aldın."

Gözlerinde pişmanlık parladı.

"Joey'nin babamla olan ilişkisini o kadar kıskanıyorsun ki, onu alt etmek için kendi ikizini bile feda ettin."

"Aoife."

"Sen tam anlamıyla bütün dünyamı mahvettin, Kevin." Gözyaşlarımı silme zahmetine girmeden başımı iki yana salladım. Nasılsa yeni damlalar silinenlerin yerini alacaktı. "*Neden?*"

"Ben sadece..." Elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. "Bak, en azından bu durum artık herkes tarafından biliniyor. Tam aksine, sana iyilik yaptım."

Boğazım düğümlenerek, "*Babama* bunu benden önce söyledin," derken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Bu haberi *bebeğimin* babasına benden önce söyleyen Paul'e söyledin."

Gözleri şaşkınlıkla doldu. "Joey bilmiyor muydu?"

Başımı iki yana salladım.

"Bunu bilmiyordum." Derin bir iç çekerek elime uzandı. "Kahretsin, Aoife, ben..."

"Hayır." Elimi havaya kaldırıp onu uyardım. "Uzak dur."

"Aoife."

"Ciddiyim," diye çıkıştım. "Senin kardeşim olduğunu söylemeye utanıyorum."

Yanakları kızarırken, "Sence ben kardeşim olmandan *gurur* mu duyuyorum?" diye bağırdı. "Ailede bir fahişe olduğu için gurur mu duymalıyım? Yüz karası olan sensin, Aoife. Bu aileye yakışmayan, her şeyi mahveden sensin." Öfkeyle kendini savundu. "Durumu ona çoktan söylememiş olman benim hatam değil. Söylemen gereken ilk kişi oydu."

"Senin *suçun* değil mi?" Ona ağzım açık bakakaldım. "Bu *tamamen* senin suçun. Konu okul olduğunda zeki olabilirsin ama sen kalbinde zerre kadar merhamet olmayan, zalim, şımarık, kıskanç bir pisliksin ve seni asla affetmeyeceğim. Beni duyuyor musun, Kevin? Seni *asla* affetmeyeceğim!"

"Tamam." Sesindeki duygusallığı bastırmak için meydan okuyan bir tavra bürünmüştü. "Umurumda mı sanıyorsun"

Bahçe yolunda geriye doğru adım atıp kapıya ilerlerken, "Umur-

sayacaksın, seni kindar küçük pislik," diye homurdandım. "Ve pişman olacaksın."

"Ne yapacaksın yani?" Arkamdan seslendi. "Koruma köpeğini üzerime mi salacaksın? *Yine mi?*"

"Geçen sefer seni ondan ben kurtardım," dedim öfkeyle. "Aynı hatayı ikinci kez yapacağımı sakın düşünme."

"Geçen sefer onu affettim," diye hatırlattı. "Sakın aynı hatayı ikinci kez yapacağımı düşünme."

"Hayır, Kev. Erkek arkadaşımı üzerine salmayacağım." Kapıyı sertçe çekip açtım. "Çünkü senin tam aksine, savaşlarımı benim yerime yapacak birine ihtiyacım yok."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hayatın boyunca bir gün olsun kendi savaşlarını kendin vermediğin anlamına geliyor," diye neredeyse haykırdım. "Sürekli annenin eteğinin arkasına saklanarak yaşadın."

"Saçmalık."

"Ah, ortaokulu sırf muhteşem kişiliğin sayesinde mi kolayca geçip bitirdiğini sanıyorsun?" diye sordum. "Hayır, aptal, sen altı yıldır baloncuklu plastiklerle sarılıydın çünkü *ben* seni her zaman korudum."

"Bunu yapmanı senden hiç istemedim."

"İstemene gerek yoktu," dedim sözünü keserek. "*Aile* böyle olur. Birbirlerine göz kulak olurlar. Birbirlerinin arkalarını kollarlar." Omuz silktim. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum ama belli ki çok yanılmışım."

Çenesini ovuşturarak, "Aşırı tepki veriyorsun," diye mırıldandı.

"Hayır, ilişkimize verdiğin zararı hafife alıyorsun," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Artık senin arkanı kollamayacağım, Kev. Artık kardeşin değilim. Bugün sondu. Ayrıca senin gerçek yüzünü -şımarık bir pislikten ibaret olduğunu- sonunda gördüğüne göre, annemi kendi tarafına çekmekte de bol şans!"

Ellerini havaya kaldırıp, "Üzgündüm," diye kendini savunmaya çalıştı. "Sen ve annem sürekli sır saklıyor ve birlikte çok fazla zaman geçiriyordunuz..."

"Zavallı küçük Kev... doğduğumuz günden beri, günün her saniyesinde annesinin tüm ilgisini üzerine çekemediği için huysuzlandı." Sesim acımasız bir alaycılıkla doluydu. "Ah ah, yazık sana, seni ahmak. Sen onun dikkatini on sekiz yıl boyunca tekelinde tuttuktan sonra annem sonunda bana bir kerecik zaman ayırdı. Kendine gel artık!"

"Erkek arkadaşının *babamızla* yaptığı gibi mi?"

"Eğer babamın Joey'yle olan ilişkisiyle bir sorunun varsa, o zaman bunu babamla konuşmalıydın," diye karşılık verdim. "Sırf aralarını bozmak istediğin için *hayatımı* mahvedemezsin."

"Yapmak istediğim bu değildi."

"Yapmaya çalıştığın *tam olarak* buydu," dedim bağırarak. "Evet, bunu başarmış olabilirsin ama aynı zamanda kardeşini kaybettin."

"Aoife, hadi ama," diye seslendi arkamdan. "Üzgünüm, tamam mı?"

Kaldırımdan aşağı hızla ilerleyip kardeşimden uzaklaşırken, "Çok yaklaşma, Kev," dedim omzumun üzerinden. "Komşuların seni ailenin *fahişesiyle* konuşurken görmelerini istemezsin."

"Sen ona ne dedin, seni küçük pislik?" Babam bağırarak bahçeye doğru koşarken annem de hemen arkasındaydı. "Aoife, hemen geri dön. Senin durumunda böyle koşturulmaz."

"Böyle koşturma," diye ekledi annem. "İçeri gel, tatlım. Baban sana bağırmayacak."

Kaldırımdan aşağı koşmaya başlarken çığlık attım. "Beni rahat bırakın!" Ailemden mümkün olduğunca uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Çünkü bunu yapamazdım.

Bu çok fazlaydı.

İçimde biriken duyguları kaldıracak gücüm kalmamıştı.

Kırılma noktama o kadar yakındım ki, bir darbeye daha dayanamazdım.

Ancak sokağın sonunda köşeyi döner dönmez sert bir göğse çarptığımda, tam olarak bu oldu.

"Lanet olsun." Tanıdık bir çift el beni sardı, omuzlarımdan tutup dengemi bulmamı sağladı. "Molloy." Joey hızlı ve derin nefesler alıyordu, okuldan buraya kadar koşarak geldiği belliydi. "Böyle koşarak nereye gidiyorsun?"

Ona cevap veremedim çünkü nereye gitmek istediğim konusunda en ufak fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, o *tam da* olmasına ihtiyaç duyduğum yerdeydi.

"Joe." Bu felç edici ağırlığı tek başıma bir saniye daha taşıyamazdım. O anda kollarını etrafımda hissetmeye bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyarak ona yaslandım. "Joe."

"Tamam." Beni kendine doğru çekip kollarını sıkıca ve güven veren bir hisle bedenime sardı. "Şşt. Her şey yolunda."

Yüzümü okul kazağına gömerek kumaşı arkadan sıkıca kavradım, bana sunduğu desteği kabullenip bütün ağırlığımı ona yasladım. Çünkü desteğine ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

"Yanındayım, Molloy."

"Lütfen benden nefret etme."

"Etmiyorum."

"Sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm," dedim ağlayarak. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için..."

"Beni dinle." Elleri yanaklarımı kavramış ve parmakları saçlarıma düğümlenmiş halde, beni ona bakmaya zorladı. "Özür dileme. Anlıyorum, tamam mı?"

"Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Yavaşça başını salladı. "Bana neden söylemediğini. Ne yapmaya çalıştığını. Bundan hoşlanmıyorum ama anlıyorum." Titrek bir nefes verdi. "Tam tersi olması gerekirken, koruman gerektiğini hissettiğin türden biri olduğum için gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerimi ondan ayıramadım. Joey, boynuna -dünyasına- savurduğum mecazi balta darbesinin tüm ağırlığını üzerinde taşıyordu. Her şeyi gözlerinde görebiliyordum. Söylemek istediği her şey, söylemek *istediğim* ama hiç söyleyemeyeceğim her şey oradaydı.

Tüm korkuları.

Pişmanlığı.

Acısı.

Suçluluk hissi.

Joey acılı bir nefes vererek yüzünü benimkine doğru eğdi ve alnını nazikçe benimkine yasladı. "Çok üzgünüm, Molloy."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, kesik nefesler alarak uzanıp ellerini tuttum. "Ben de üzgünüm, Joe."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Şu anda ölesiye korkuyorum, bunca zamandır senin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ama buradayım, tamam mı?" Çaresizce omuz silkti. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gözlerini benimkilere kilitleyip yavaşça başını salladı. "Kaçmayacağım."

"Yemin eder misin?"

Tüm samimiyetiyle, "Yemin ederim," dedi Joey. "Seni bu konuda yalnız bırakmayacağım."

Yanağımı onunkine yaslayıp, "Söylemen gereken tek şey buydu," diye hıçkırdım. "Çünkü bilmem gereken tek şey bu."

59
ORADA OLACAĞIM
JOEY

Kız arkadaşımın karnında, benim genlerimin yüzde ellisini taşıyan lanet olası bir atom bombası taşıdığı gerçeğini fark etmemin üzerinden toplam yetmiş üç dakika geçmişti. Beynim aşırı hızla çalışırken onu kollarımın arasında tutuyor, teselli etmeye çalışıyordum.

Ne halt edecektik biz? Hâlâ okuyorduk. Onun önünde büyük bir gelecek vardı. Dünyaya adım atıp üzerine neon renkli izini bırakması gerekiyordu. Bense bunun yerine ona bir bebek yüklemiştim.

Bir bebek!

Aman Tanrım.

Sanki en kötü kâbusum gözümün önünde hayat buluyordu ve ben bunu durduramayacak kadar donup kalmıştım. Onun geleceğini mahvetmekten tek başıma sorumlu olduğumun farkına varmak *felç ediciydi.*

Kafamın içindeki ses benimle dalga geçiyordu. *Sonunda yaptın, pislik. En sonunda döngüyü tamamlayıp babana dönüştün.*

Şu an hissettiğim her şey çok fazlaydı. Çok savunmasızdım, korunmasız hissediyordum ve kendimi toparlamaya çalışsam da başaramıyordum. Anlamsızdı çünkü içimi saran panik ve belirsizlik, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Molloy'un endişelerini hissedebiliyordum. Elle tutulabilecek kadar belirgindi. Benimkini yansıtıyordu.

Yüzünü göğsüme gömüp bana yaslanarak, "Korkuyorum, Joe," diye defalarca fısıldadı. "Çok korkuyorum."

Onu yatıştıracak hiçbir şey söyleyemedim. Tüm bu yaşananların nasıl sonlanacağını bilemezken yapamazdım. O an için yapabileceğim tek şey ona sarılmaktı çünkü durumu düzeltecek, onun açısından doğru hale getirecek tek bir kelime yoktu.

Tek sahip olduğum bedenimdi.

Varlığımdı.

Kalabilme gücümdü.

Burnunu çekerek başını kaldırdı, bana bakan gözleri şişmiş ve kıpkırmızıydı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Ninova

"Beni haklı çıkardığın için."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. "Tam olarak seni nasıl haklı çıkardım?"

"Her şey bir yana buradasın," dedi hafifçe gülümseyerek. "Ve aklını kaçırmadın."

"Molloy, sen kendinin üzerine çıkıp kendini hamile bırakmadın," diye çıkıştım. "Bunu yapan pislik benim. Aklımı kaçırmayacağım. Bunun sorumluluğu senden çok bana ait, tamam mı?" Kendimi kaybolmuş ve hayal kırıklığına uğramış hissederek başımı salladım. "Doğum kontrolünün işe yaramayabileceğini hiç düşünmedim. Hatta o hafta sonu sen kusarken bu aklıma bile gelmedi. Prezervatif takmalıydım. Sana daha iyi bakmalıydım."

"Ben de senden gizlememeliydim."

Hayır, gizlememeliydi ama neden böyle davrandığını anlıyordum.

"Yarın hastanede bir randevum var," diyerek dünyamı başıma yıktı. "Ultrason için... tarih belirleme taramasıymış." Devam etmeden önce ürperdi. "Gerçekten tek başıma gitmek istemiyorum."

"Yalnız olmayacaksın. Orada olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." O an çok farklı şeyler hissediyordum. "Doktor randevusuna da gelirdim, biliyorsun. Eğer bilseydim. Birçok şey olabilirim, Aoife ama korkak değilim ve kaçmam."

"Günlerdir sana sormaya çalışıyordum," diye fısıldadı. "Sana söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

"Sorun değil." Onu kendime çektim. "Her şey yoluna girecek."

"Kasabadaki herkesin diline düşeceğim, Joe," dedi kısık sesle. Acı verecek kadar savunmasız görünüyordu. "Şu an muhtemelen okuldaki herkes öğrenmiştir. Paul ve Danielle bunu sağlamak için ellerinden geleni yapmışlardır. BDO'nun kapısından nasıl geri gireceğim?"

Ürpererek, "Okula başımız dik geri *döneceğiz* ve eğer birinin söyleyecek bir şeyi varsa, benimle uğraşmak zorunda kalacak," diye yanıtladım. "Hepsi siktirip gitsin, Molloy."

"Hepsi mi?"

"Hepsi," diye onayladım.

Burnunu çekti. "Kev, babama söyledi."

Kalbim sıkıştı. "Kev'in koca bir ağzı var."

Ninova

"Eve gitmek istemiyorum." Dudaklarını ısırdı. "Babamla yüzleşmeye hazır değilim ve eğer kardeşimi görürsem onu öldürürüm."

Bu ikimiz için de geçerliydi.

"O zaman eve şimdi gitme," dedim ona. "Benimle kal."

"Ne yapacağız, Joe?"

Lanet olsun, hiçbir fikrim yok. "Bir yolunu bulacağız."

Molloy bana eve gitmek istemediğini söylediğinde aklından geçen şey kesinlikle GAA sahasında bir torba patates kızartması paylaşmak değildi ama doğruyu söylemek gerekirse, başka ne yapabilirdim ki?

Onu bindirebileceğim bir arabam yoktu. Onu götürebileceğim, kendini güvende hissedebileceği bir evim yoktu. Önümde, eski sevgilisininki gibi büyük bir gelecek yoktu ve onun sahip olduğu gibi beni destekleyecek bir ailem de yoktu. Cebimde toplamda on üç *euro* vardı ve gelecek beklentim bir lağım faresininkinden farksızdı.

İçinde bulunduğumuz sıkıntıyı anlatmak için 'boku yemiş' ifadesi bile yeterli değildi. Benzer durumda olan çoğu çocuğun sahip olamadığı tek avantajım, bebeğimi taşıyan kızın en iyi arkadaşım olmasıydı.

İşte bu yüzden, Molloy'un hamile olması her şeyi daha kötü hale getiriyordu çünkü suçluluk duygusu tarif edilemeyecek kadar ağırdı. Vicdanım, Dricko'nun ya da tanıdığım çocuklu arkadaşlarımdan hiçbirinin daha önce hiç deneyimlemediği şekilde üzerime çöküyordu.

Çünkü benim için yasını tuttuğum şey kendi geleceğim değildi. Onun geleceğiydi.

Çünkü onu seviyordum.

Onu o kadar çok sevmiştim ki, kendimi kaybedip onu mahvetmiştim.

Onunla bir hevesle tanışmamıştım, aletimi içine iki veya üç hafta takıldıktan sonra sokmamıştım ve bir gecede aile olmuş değildik. Molloy'la altı yıldır arkadaştık. Kızı içten dışa tanıyordum ve o da beni tanıyordu.

Birlikte büyümüştük. Hayatlarımız iç içe geçmiş, birbirine dolanmıştı. O, daha iyisi çıkana kadar zaman geçireceğim biri olmamıştı. O zaten zamandı, en iyisiydi, hedefin ta kendisiydi ve her şeydi. Kendim için hayal etmeye cesaret ettiğim geleceğin merkezinde hep o vardı.

Hiçbir zaman ebeveyn olmak istememiştim -bebekler hiçbir zaman *planımın* parçası olmamıştı- ama çok ilerideki geleceğimizde bu Molloy için vazgeçilmez olsaydı belki o zaman ikna edilebilirdim. Şimdiyse buna mecburen sahip oluyorduk.

Ninova

Bir saat sonra kız arkadaşımın GAA sahasını çevreleyen yüksek duvara gözlerini diktiğini fark edince, "Bunu aklından bile geçirme, *Houdini*," dedim kendi kendime. Bu duvara binlerce kez tırmandığını görmüştüm.

Artık olmazdı.

"Ciddiyim, Aoife," diye uyardım. "Ayakların yere bassın."

"Fazla dramatik davranıyorsun."

"Buna mantıklı olmak deniyor."

Gözlerini devirdi. "'Joey Lynch' ve 'mantıklı' kelimeleri ne zamandan beri bir arada kullanılıyor?"

Okul süveterimi ona uzatarak, "'Aoife Molloy' ve 'hamile' kelimeleri güçlerini birleştirdiğinden beri," diye karşılık verdim. "Kıçını kaldırıma koy."

İsteksizce kabul edip kazağımı aldı, ikiye katladıktan sonra betonun üzerine koydu ve oturdu.

"Yemek için teşekkürler, Joe." Sonsuz gibi görünen uzun bacaklarını önüne uzattı, sıcak patates kızartmasıyla dolu kahverengi torbayı üzerine yerleştirdi ve iç çekti. "Şu anda tamamen iflas durumundayım. Geçen hafta tüm vardiyalarımı kaçırdım, dolayısıyla birkaç hafta boyunca gelirim olmayacak."

İkimiz de tamamen meteliksizdik ama hamile kız arkadaşıma bir torba patates kızartması bile alamıyorsam, o zaman bir tarlaya götürülüp vurulmam gerekirdi.

Yanına otururken, "Parayı düşünme," dedim ona. Ben bu konuda ikimiz adına da yeterince endişeleniyordum. "Bir çaresine bakacağım."

"Nasıl yani?"

"Yani baban beni garajda tam zamanlı işe alamazsa, bizi idare edecek başka bir iş bulacağım." Omuz silktim. "Sana bakacağıma söz verdim ve bakacağım, tamam mı? Şu anda endişelenmen gereken en son şey para. Bırak bunu bizim için ben yapayım."

"Peki okul ne olacak?"

"Ne olmuş?" Ağır bir iç çekişle kollarımı dizlerime sardım. "Bebek büyütmek ucuz değil, Molloy."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Olmaz, Joe. Okulu bitirmen *gerekiyor*."

"Hayır, *sen* okulunu bitirmelisin," diye düzelttim. "Benim eve para getirmek için bir kâğıt parçasına ihtiyacım yok. Bunu şimdi de yapabilirim."

"Babamı duydun," dedi Molloy. "Çıraklığına ikna olacak ama ancak okulunu bitirip mezuniyet sınavlarını geçtikten *sonra*."

"Aoife, bir kâğıt parçasıyla ne yapacağım? Kıçımı mı sileceğim?" Başımı salladım. "Bu benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir sınav. Senin için, *evet*, kesinlikle geçmelisin. Benim için mi? O kadar önemli değil, bebeğim."

"Eylülde doğum yapacağım," diye aceleyle ekledi Molloy. "Başka bir şey düşünmek zorunda kalmadan ikimiz de okulu bitirebiliriz. Sadece iki ayımız kaldı, Joe. İki ay ve BDO'yla işimiz bitecek."

"Eylül mü?" *Aman Tanrım*. "Eylül'de doğum yapacaksın."

Başını salladı. "Ayın yirmisinde"

"Doğum gününden hemen sonra mı?"

Başını salladı.

Derin bir iç çektim. "Peki şu an kaç haftalık hamilesin?"

"Sanırım on dört hafta ve iki gün."

"Tanrım. Çoktan ikinci üç aylık döneme girmişsin, Aoife."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Sürekli önüme çıkan, hayat değiştiren aralıksız bilgi akışını kavramaya çalıştıkça içimde yükselen panik çığlıklar atıyordu. "Korkma," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Eğer eylül sonunda doğum yapacaksan ve gelecek hafta nisan ayına giriyorsak, o zaman bu durumu kontrol altına almak için beş buçuk ayımız var."

"Kontrol altına almak mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Biraz para biriktirmeliyiz, Molloy."

Gözleri kısıldı. "Okulu bırakmıyorsun."

"Dinle, o şeyin hiçbir işime yaramayacağını ikimiz de biliyoruz. Bunu elde etmek için iki ayı sınıfta boşa harcamanın bir anlamı yok. Özellikle de bu süre boyunca çalışıp ihtiyacımız *olan* parayı *gerçekten* kazanabilirim," diye ikna etmeye çalıştım. "Haydi ama, Molloy. Bir düşün, haklı olduğumu biliyorsun."

"*Düşündüm*," dedi usulca. "Şu son birkaç haftadır düşünmekten başka bir şey yapmadım ve bu olmayacak, Joe. BDO'ya birlikte başladık, birlikte mezun olacağız."

"Sen hâlâ mezun olabilirsin," diye karşılık verdim. "Senin için bunu yapmak istiyorum. İstediğim tek şey bu sürece avantajlı başlamak, Molloy. Bir sürü şeye ihtiyacımız olacak ve hepsine para gerekecek. İkimizde de olmayan para... Bebeğin bir beşiğe, giysilere, beze ve mamaya ihtiyacı

Ninova

olacak. İhtiyaç listesi çok uzun ve ben bunu garajdan aldığım yarı zamanlı maaşla karşılayamam."

"Sen zaten kendini parçalıyorsun."

"Bu yeterli değil."

Sanki bu duymak isteyeceğim bir şeymiş gibi, "Annem evde kalabileceğimi söyledi," dedi Molloy. "Böylece bebek doğduğunda nereye gideceğimiz konusunda endişelenmek zorunda değiliz."

Tereddüt ettim. "Senden ve bebeğimden ayrı yaşamayacağım."

Gözleri büyüdü. "Yaşamayacak mısın?"

"Hayır, asla." Başımı salladım. "Bizim için bir daire tutacağım, Aoife."

"Joe, eğer eğitimin pahasına olacaksa bunu yapmanı istemiyorum."

"Parayla ilgili konularda benim endişelenmeme izin vermelisin," diye itiraz ettim. "Her şeyi ben halledeceğim."

"Birlikte miyiz, Joe?"

Gözlerimi devirdim. "Belli ki öyle."

"Bunu birlikte mi yapacağız?"

Ona sert bir bakış attım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Biz bir takım mıyız, değil miyiz?"

"Evet, lanet olsun, biz bir takımız," dedim kabullenerek.

"O zaman ikimiz de okulu bitiriyoruz. Birlikte."

"Bak, bu konuda seninle tartışmak istemiyorum."

"O zaman tartışma," diye sözümü kesti. "Çünkü benim için konu kapandı. Okulu bitiriyorsun, bu kadar. Daireler ve evler daha sonra gelebilir."

"Şu anda mantıklı düşünmüyorsun."

"Sen hiç düşünmüyorsun."

"Molloy."

"Lynch."

Hayal kırıklığına uğramış şekilde kucağındaki kahverengi kâğıt torbaya uzandım, vıcık vıcık bir patates alıp ağzıma attım ama tadı dilime değdiği an yüzümü ekşittim.

Berbattı.

Molloy, ağzı patates kızartmasıyla doluyken bana mahcup bir tavırla gülümsedi. "Çok mu sirkeli?"

"*Her zamanki gibi*," diyen bir bakış attım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sirke konusunda mı?"

"Hayır süper zekâ, hamilelik konusunda."

Gözleri endişeyle parladı ve bedeni hafifçe ürperdi. "Sanırım içten içe titrediğimi söylemek yeterli olur. Ya sen?"

Ah, ben de senin gibiyim. "İyiyim."

"İyisin." Kaşını şüpheyle kaldırdı. "Saçmalık."

Elbette saçmalıyordum ama bu işin bütün olumsuz sonuçlarına göğüs germek zorunda kalan kıza ne kadar paniklediğimi göstermeyecek kadar irademvardı.

"Kızgın mısın?" diye tekrar sordu ama bu kez dudaklarını ısırıyordu. "Bebeği doğuracağım için?"

"Doğuracağın için mi?" Kaşlarımı çattım. "Bu işin sonu genelde doğumla bitiyor."

"Her zaman değil."

"O konuya hiç girme."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Evet, biliyordum ve bu konuşmanın gittiği yönden hiç hoşlanmamıştım. "Senden bunu yapmanı asla istemem."

"Peki seçme şansın olsaydı?" Gergin bir tavırla yutkundu. "İster miydin?"

"Hayır, Molloy." Başımı salladım. "Senden bunu yapmanı istemezdim."

"Gerçekten istemez miydin?" derken sesi umut doluydu.

"Asla."

Gözleri büyük bir rahatlamayla parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladım. "Eğer çocuğumu doğurmak istemeseydin, anlardım. Hatta elinden tutup seninle oraya kadar gelirdim ama gerçekten istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Belki de istememeliyim, Joe."

Ona sert bir şekilde baktım. "Öyle mi?"

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes verip başını iki yana salladı. "Onu doğurmak istiyorum."

"Kesinlikle," dedim omzumla onunkine hafifçe dokunarak. "Bunu yapacakmışız gibi görünüyor."

"Evet." Derin bir iç çekişle koluma girip yanağını omzuma yasladı. "Öyle görünüyor."

"Bunu halledeceğiz, Molloy," diyerek onu teselli etmeye çalıştım. "Bir yolunu bulacağız."

"Sadece... sadece yanımda kal, Joe," dedi kısık sesle. "Şu an yaptığın gibi. Bu versiyonunla. Yanımda bu adamın *olmasına* ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Demek istediğim bu değil."

Evet, ne demek istediğini biliyordum.

Burnunu omzuma sevgiyle sürterek, "Artık kaybedecek çok şey var ve ben sen olmadan bunu başaramam," diye itiraf etti. "Bir daha kendini kaybetme, Joe."

Omuzlarım utançla ağırlaşırken başımı başına yasladım. "Kaybetmeyeceğim."

"Tamamen bırakmanı istiyorum," dedi ısrarla. "Tıpkı Noel'den sonra yaptığın gibi. O kararlılığı ve irade gücünü hatırlıyor musun? Bunları tekrar bulmanı istiyorum, Joe. Benim o adama ihtiyacım var."

Onu benimle böyle bir konuşma yapmak zorunda kalacağı duruma düşürdüğüm için kendimden tiksiniyordum. "Biliyorum," dedim sessizce. "Bunu da halledeceğim, Molloy."

"Bırakarak," diye ekledi. "Bunu bırakarak hallet, Joe. Yarın ya da gelecek hafta değil. Şu anda."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum ama tek sahip olduğum şeyin bu olduğunun da farkındaydım. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Molloy. Hiçbir şey."

"O zaman uyuşturuculardan ve tüm saçmalıklardan vazgeç," diye yalvardı. "*Bunu* benim için yap."

"Yapacağım."

"Yapacağım demememelisin." Molloy hüzünle fısıldadı. "Yaptığını söylemelisin."

Bu kıza ihtiyaç duyduğu her şeyi vermeye çalışarak, "Bu işi halledeceğim," dedim zayıf bir sesle. Fakat boşa sallıyormuşum gibi hissediyordum. Söylediğim yalanın tadını alabiliyordum, üstelik görünüşe göre bunu o da hissediyordu. "Halledeceğim."

"Sana inanmak istiyorum." Bana biraz daha sokuldu. "Gerçekten çok istiyorum."

Ben de. Kendimi çok savunmasız hissedince ondan ayrılıp ayağa kalktım.

"Bak." Okul pantolonumun cebinden bir paket sigara çıkardım ve çabucak bir tane yaktım. "Bunun nasıl gelişeceğini bilmiyorum." Dumanı ondan uzak tutmak için birkaç adım geri çekildim. Derin bir nefes

çektim, ardından bıraktım. "Geleceği görebileceğim bir kristal kürem yok. Şu andan itibaren her şeyin mükemmel olacağını sana söyleyebilmeyi çok isterdim ama ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz."

Patates kızartmasını torbaya geri bırakıp elini pantolonuna sildi. "Aklına gelen tüm yalanları söylemekte özgürsün," dedi homurdanarak. "Şu anda biraz palavra dinlemeye ihtiyacım var."

İkimizin de yok mu?

"Gerçek şu ki korkudan yarı ölü haldeyim, Molloy."

"Yardımcı olmuyorsun."

"Sorumluluk almaktan korkmuyorum, Molloy. Bunun yeterli olmamasından korkuyorum," diyerek kendimi itiraflarıma devam etmeye zorladım. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Gözlerinde bir duygu parladı. "Joe."

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Boş sahaya bakarak düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Senin yanında olmak sorun değil." *Zorlandığım şey senin için yeterince iyi olabilmek.* "Ben sadece... keşke olduğum kişi olmasaydım." Başımı geriye atıp sigaradan bir nefes daha aldım ve kararan gökyüzüne baktım. "Senin için başka biri olmayı dilerdim." Ciğerlerimdeki dumanı üfledim. "Daha iyi biri."

"Ben istemezdim." Adımları yaklaştı ve kollarını belime sararak yanağını sırtıma yasladı. "Şu an olduğundan farklı biri olmanı istemiyorum. Sadece sağlıklı olmanı istiyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyarken, "*Çabalıyorum*, Aoife," dedim ona. "Gerçekten deniyorum."

Yanağını sırtıma sürterek, "Biliyorum, Joe," diye beni sakinleştirdi. "Ve seni bunun için seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kalbim göğsümde deli gibi çarparken son bir nefes daha çekip izmariti attım ve ona döndüm. "Hem de çok seviyorum, Aoife." Titrek bir nefes vererek ellerimi kalçalarına yerleştirdim. "Seni deliler gibi *seviyorum*."

Ağır bir iç çekişle kollarını boynuma doladı ve hüzünle gülümsedi. "Ama?"

"Bazen kontrol edemiyorum," dedim titrek bir sesle. "Sanki kafamda bir şey tetikleniyor ve tamamen kopuyorum. Düşünmeyi bırakıyorum. Hissetmeyi bırakıyorum. Yoluma devam etmemi sağlayan tüm sebepleri unutup pes etmek için sebepler düşünmeye başlıyorum."

Ninova

"Joe."

Bedenimden bir ürperti geçti. "Kendi kafamda olmaktan *korkuyorum*, Molloy," dedim kısık sesle. "Kendi hareketlerimi kontrol edememekten çok korkuyorum. Daha da kötüsü, bir noktada çok ileri gidebileceğimi ve seni kendimden uzaklaştırabileceğimi bilmek. Tek kişiyi, beni gerçekten önemseyen tek kişiyi kendimden uzaklaştırabilirim." Bu kızın karşısında kendimi parçalanmış ve çırılçıplak hissediyordum. Titrek bir nefes verdim. "Eski halime, o zamanlar *olduğum* halime geri dönmek istemiyorum. Neleri tehlikeye attığımı biliyorum. Seni görüyorum. Seni burada, tam karşımda gördüğümde kalbim bana kendime gelmemi ve toparlanmamı haykırıyor. Ben de bunu yapmak istiyorum. Hem de çok istiyorum ama bu..."

Kelimeleri toparlamaya çalışıp hayal kırıklığıyla parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Kelimelerin dudaklarımın arasından süzülmesini, her şeyin onun açısından bir anlam ifade etmesini sağlamaya çalışıyordum ama benim bile anlamadığım düşünülürse bu imkânsızdı. Onun daha fazlasını hak ettiğini bildiğim için tekrar denedim. "Her ne kadar bunun ben olduğumu *bilsem* de sanki kafamda bambaşka biri, bambaşka bir ses var. Ne zaman strese girsem o anda başını kaldıran yıkıcı, lanet olası bir ses."

"Eh, bu da sık sık olan bir durum," dedi Molloy anlayışla.

Nefesimi vererek başımı salladım. "Hayatımda işler ne kadar kötüleşirse, ses o kadar yükseliyor. Gittikçe daha da yükseliyor, ta ki kafamın içinde çığlıklar atana kadar. Ben de onu susturacağını bildiğim tek şeyi yapmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum."

"Kendi kendini tedavi ediyorsun." Yutkundu. "Kendini kaybederek."

"Bana üç ayın ardından neden kafayı yediğimi ve pes ettiğimi sormuştun ya? Çünkü artık *dayanamıyordum*." Umutsuzca omuz silktim. "Şimdi bebek geliyor. Kaybedecek o kadar çok şeyim var ki, her şeyi yine berbat etmekten korkuyorum. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum ve toparlayacağım. İşte sorun da tam bu noktada başlıyor. Sana iyi olacağımı söyleyebilirim ve bunu söylerken gerçekten samimi olabilirim ama kendime güvenmiyorum, Aoife." Omuzlarım düştü ve acı dolu bir nefes verdim. "Gerçekten güvenmiyorum."

Bana bağırmadı ya da azarlamadı. Yüzüme bir tokat atıp kaçmadı. Bunun yerine orada durdu, gözlerimin içine bakarak benim acıyla dolu gerçeğimi sessizce kabul etti.

"Şu anda," dedi en sonunda. "Şu anda aklından ne geçiyor?"

"Aklımdan geçenler mi?"

"Evet, aklından geçenler."

"Sen," diye itiraf ettim. "Sen ve bebek."

Ürpererek başını salladı ve boynumdaki kollarını daha sıkı sardı. "Peki ya kafan? Kafan nerede, Joe?"

"Her zaman olduğu yerde," diye yanıtladım. "Seninle."

"Sana inanıyorum."

Bunları duymak canımı yaktı ve irkildim. "Molloy."

"Sana. İnanıyorum," dedi yavaşça. "Senden mükemmel olmanı beklemiyorum, Joe. İstemiyorum çünkü ben kesinlikle mükemmel değilim. Yani yapmana ihtiyaç duyduğum tek şey dürüst olman, sadık olman ve *denemeye* devam etmen."

"Ya ben buna değmezsem?" diye sormaya cesaret ettim. "Ya güvenilmeye değmezsem? Ya her şey boka sarar ve ben seni yine hayal kırıklığına uğratırsam? O zaman ne olacak?"

"Sana olan hislerimi hiç hesaba katmıyorsun," dedi başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken. "Sevilmek senin için yabancı bir kavram, biliyorum ama sevgi şartlara bağlı değildir. Koşulsuzdur, Joe."

Ona kafam karışmış bir halde baktım. "Anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum." Başını sallayıp parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Sorun değil."

"Herkesin bir sınırı var, Molloy," dedim usulca. "Bir gün, ben de senin sınırını zorlayacağım."

"Beni seviyor musun, Joe?"

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Bana yalan söylemeyi düşünüyor musun?"

Omuz silktim. "Her zamankinden daha çok değil."

"Arkamdan diğer kızlarla takılmayı planlıyor musun?" diye sorarken kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Ciddi ol."

"Planlıyor musun?"

"Hayır, Molloy," dedim homurdanarak. "Aletimi seviyorum."

"Hayır." Göğsüme vurdu. "Yanlış cevap."

"Seni aldatmayı planlamıyorum çünkü senin birbirinden farklı, çok sayıdaki ışıltılı kişiliğini anlamaya çalışmak tüm zamanımı ve enerjimi alıyor."

"Tekrar dene, ahmak."

"Tamam. Seni aldatmayı planlamıyorum çünkü senden başkasını istemiyorum. Çünkü gözüm başka kimseyi görmüyor."

"Ve?"

Ona baktım. "Ve?"

Bana beklentiyle bakmaya devam ederek, "Ve," diye üsteledi.

Sinirli bir nefes verip pes ettim. "Ve dünyada senin kadar seksi ya da senin kadar *kendini beğenmiş* başka bir kız daha yok."

"Mükemmel." Başını onaylarcasına salladı. "Zamanı geldiğinde dünyadan silinmeyi mi planlıyorsun? Benden ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

Ona bilmesi gereken her şeyi anlatan bir bakış attım.

"O zaman kendi sorunu kendin cevapladın," dedi Molloy. "Sen inanmaya değer birisin, Joe. Gerçekten her şeye değersin."

60
ALARMI ÇAL
AOIFE

Gökyüzü kararıp soğuk kemiklerimize işlemeye başlayınca, Joey'yle birlikte yorgun argın evime döndük. Kafamda hâlâ bir yığın belirsizlik varken ve babamın sorgulaması yaklaşırken onun yanımda olmasından memnundum. Alışkın olduğum şekilde kolunu omzuma atması bile, nedense bu gece geçmişle kıyaslandığında daha fazla anlam ifade ediyordu. Çünkü başımız beladaydı ve o hâlâ buradaydı, tıpkı sadık bir takım arkadaşı gibi beni destekliyordu.

Babam içinde bulunduğumuz durum konusunda her ne söylemeyi planlıyor olursa olsun, suçun kaçınılmaz olarak erkek arkadaşımın üzerine yıkılacağını ikimiz de biliyorduk. Ancak bu bile Joey'nin tereddüt etmesine neden olmadı. Verdiği sözleri tutan biri olduğu için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemezdim.

Joey burada olacağını söylemişti ve *buradaydı*. Bilinmezlikten korktuğunu biliyordum. Temizlenme ve temiz kalma yeteneğine dair hissettiği şüpheyi biliyordum.

Bugün öğleden sonra bana uzun zamandır yaptığından daha fazla açılmıştı. Ona musallat olan şeytanlar beni ölümüne korkutsa da beni içeri almaya istekli olduğu için minnettardım. Kendine bile güvenmezken bana güvenmenin bir yolunu bulmasına minnettardım.

Sokağın köşesinden döndüğümüzde bizim evin önüne park etmiş tanıdık, eski *Honda Accord*'la karşılaşır karşılaşmaz, "Bu ne anlama geliyor?" diye çıkıştı Joey.

Görüntü karşısında kalbim göğsümde hızla çarptı ve gözlerim dehşetle büyüdü. "Bu o..."

"Bu babamın arabası mı?" Öfkeyle başını salladı. "Onu öldüreceğim."

Ona dönüp, "Hayır, yapmayacaksın," dedim boğulurcasına. "Hey, hey, Joe." Uzanıp yüzünü tuttum, onu bana bakmaya zorladım. "Şşt... sadece sakin ol, tamam mı?"

"O senin *evinde*, Molloy!" Joey çılgına dönmüş halde bahçe kapısına yürümeye çalıştı. Yolundan çekilmediğim için kolunu belime dolayıp beni de yanında sürükledi. "Ne halt etmeye çalışıyor bu pislik?"

Ninova

"Önemli değil, Joe. Beni duyuyor musun?" Topuklarımı kaldırıma sıkıca bastırdım ve ellerimi göğsüne koydum. "Sorun değil. O pislikten korkmuyorum."

"İyi ama ben, onun senin yakınında olmasını bile istemiyorum!"

Onun ikimizin de yakınında olmasını istemiyordum ancak babasının burada olmasının babamla bir ilgisi olduğundan neredeyse emindim. "Sadece nefes al, tamam mı? Derin bir nefes al."

Gözleri öfkeyle büyüdü. "Sen delirdin mi?"

Dikkatini yeniden toplaması için göğsüne hafifçe vurarak, "Benimle bu ses tonuyla konuşma, seni koca pislik!" diye çıkıştım. "Şimdi yürümeyi kes ve sadece *nefes al.*"

Joey sinirli bir homurtuyla isteksizce durdu ve öfkesini bastırmak için acınası bir girişimde bulundu. "Görüyor musun?" Abartılı bir nefes aldı. "Nefes *alıyorum.*"

Evet, resmen *ateş* püskürüyordu.

"Eğer ebeveynlerin buradaysa, kesin benimkiler davet etmiştir," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sakin olmanı istiyorum, tamam mı? Ciddiyim, Joe. Sakın ona tepki verme. *Lütfen.*"

Ellerini havaya kaldırıp, "Neden?" dedi boğuk bir sesle. "Tanrı aşkına, *neden* seninkiler *benimkileri* davet etsin?"

"Muhtemelen konuşmak için."

"*Ne* hakkında?"

Gözlerimi devirdim. "Ah, bilmiyorum, Joe. Belki çocuklarının bir bebek sahibi olacağı gerçeği hakkındadır?"

Joey bana söylediklerimin tek kelimesini anlamıyormuş gibi bakınca kalbim acıdı. Ebeveynlerin nasıl davranmaları gerektiğini gerçekten anlamıyordu. Kendi ebeveynlerinden en ufak bir sevgi görmemişti.

Ellerimi boynuna doğru kaydırıp, "Dinle beni," dedim yumuşak bir sesle. "Bu bir tuzak değil, tamam mı? Burada saldırı altında değilsin. Ailem olanların hiçbirini bilmiyor. Baban hakkında bildikleri tek şey, onun berbat bir insan olduğu ve yakında bir torun paylaşacakları. Bu kadar, Joe. Sadece basit bir görüşme."

Acı dolu sesiyle, "O *berbat* biri," diye onayladı erkek arkadaşım. "*Çok* berbat biri."

"İşte bu yüzden kendine hâkim olmalısın, tamam mı?"

"Yapamam."

"Lütfen, Joe," diye yalvardım. "Sadece *sakin* ol, tamam mı?" Keli-

melerim ona ulaşmayınca elini tutarak karnıma bastırdım. "Bunu hissediyor musun?" diye sordum, gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. "Bu bizim."

"Molloy."

Parmaklarının karnımda yayılışını hissedince, "Bu bebek *senin*," dedim titreyerek. "Ama bu bebek sen *değilsin*, tıpkı o *olmadığın* gibi. Şimdi içeri gireceğiz ve ailelerimizin bize söyleyeceği her şeyi dinleyip sessiz kalacağız çünkü söyledikleri ya da yaptıkları hiçbir şeyin bizim açımızdan bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyoruz. Çünkü ben senin arkandayım, sen de benim." Parmak uçlarıma yükselip çenesinden tuttum ve onu sertçe öptüm. "Biz bir takımız, Joey Lynch. O herifin bizim karşımızda en ufak şansı yok."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Siktir."

"Benimle misin?"

Başını yavaşça salladı. "Seninleyim, Molloy."

Mutfak masasında kimi göreceğimi tam olarak bilmek, kapısından mutfağa yürümemi çok daha zorlaştırdı. Joey'nin ebeveynlerini denkleme katmadan bile, babamla yüzleşme fikri beni çoktan sessiz bir panik atağa sürüklemeye başlamıştı. Ellerimi güvenle sarmalayan çocuktan büyük bir güç alarak, kendimi toplayıp mutfağa gitme ve hepsiyle yüzleşme cesareti buldum.

Benim ebeveynlerim.

Onun ebeveynleri.

Erkek kardeşim.

Hatta Spud bile arka kapının önündeki paspasın üzerinde, yiyecek komasına girmiş halde sırtüstü yatıyordu.

Sessizliği bozarak, "Ah, Tanrıya şükür," dedi babam. Fincanını masaya koyup rahat bir nefes verdi. "Geri döndün."

Kalbim göğsümde deli gibi atarken ve erkek arkadaşım da gerginlikten taş kesilmişken mutfağın kapısında el ele durduk. Dikkatle bizi izleyen beş çift gözün bakışlarına karşılık verdik.

"Trish," diye selamladı Joey sessizce. "Tony."

"Joey," dedi ebeveynlerim bir ağızdan.

"Aoife," dedi Marie hafif bir ses tonuyla. Ardından bakışları benden oğluna kaydı. "Joey."

Başımı sallayarak karşılık verdim. "Marie."

Joey yanımda gerildi ama annesini selamlamadı çünkü tüm dikkati ona dik dik bakan adama odaklıydı.

Babasına.

Tüm dikkati erkek arkadaşıma odaklanmış halde hemen işe koyularak, "Evet, tam da anneni uyardığım gibi bir felaketsin sen," diye alay etti Teddy Lynch. "Ne zaman bizi daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşünsem, bunu yeni bir seviyeye taşıyorsun."

Joey derin bir nefes aldı ama neyse ki cevap vermedi. Bunun yerine yanımda taş gibi hareketsiz kaldı, tüm dikkatiyle benim için şeytanın beden bulmuş hali olan adamı izliyordu.

Huzursuz bir ifadeyle, "Buna hiç gerek yok, Teddy," diye araya girdi annem. "Çocuğu azarlaman gerekmiyor."

"Bizi buraya oğlumuzun, genç kızınızı hamile bıraktığını söylemek için çağırdınız ve şimdi de onu disipline etmem gerekmediğini düşünüyorsunuz, öyle mi? Bence bunu yapmak için birçok sebep var," diye çıkıştı iri adam. Ardından oğluna dönüp hırladı. "Yaptıklarından memnun musun, seni küçük pislik? Şu aptal küçük kancık, senin yerine düşünen aletinin içine girmesine izin mi verdi!" Başını tiksinerek salladı. "*Hurling*'e elveda diyebilirsin. Ödemek için çalışacağın onca çocuk bezi varken spora ayıracak zamanın olmayacak!"

Marie küçük elini onunkinin üzerine koydu. "Teddy," dedi fısıltıyla. "Lütfen."

Kadının elini sertçe iterek, "Benimle uğraşma, kadın," diye uyardı. "Bu genç adamın böyle olmasının..."

Babam, masanın karşısında oturan Joey'nin babasına öfkeyle baktı. "Yeter," diye kükredi. "Evinizde işler nasıl yürüyor bilmiyorum, Lynch ama burası benim evim. Ses tonuna dikkat edeceksin."

Vay canına.

Harikasın, baba.

Teddy, babama öfkeyle baksa da karşılık vermedi. Bu da haklı olduğumun kanıtıydı, yani bu adamın başarılı olduğu tek şey kadınları ve çocukları dövmekti.

Kendi boyutunda biriyle karşılaştığında hızla geri çekiliyordu.

Joey'yle birlikte aynı anda içimizden, "Pislik," diye mırıldandık.

Birbirimize baktık.

Elini sıktım.

O da benim elimi sıktı.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi babam. "Oturun. Konuşacak çok şeyimiz var."

Babam dışındaki herkesi görmezden gelerek, "Onu burada istemiyorum," dedim açıkça. "Onu gönder." Joey'nin annesinin yanındaki sandalyede oturan ve sanki bu konuşmaya katılma hakkı varmış gibi görünen erkek kardeşimi işaret ettim. "Bunun onunla bir ilgisi yok."

Kev itiraz etmek için ağzını açsa da annem araya girdi. "Yukarı çık, Kevin."

"Bu adil değil."

Kardeşime sert bir bakış atıp, "Ya yukarı ya da dışarı çıkıyorsun," dedi babam sertçe. "Hiçbir şartta bu mutfakta kalmayacaksın."

"Bu saçmalık," diye homurdandı Kev. Sonra yardım almak için bana döndü. "Aoife, hadi ama. Biliyorsun, işlerin bu şekilde gelişmesini gerçekten istemedim."

Evet, istemişti. Kev'in hissettiği tek pişmanlık, artık ebeveynlerimizin gözünden düşmüş olmasıydı.

Joey yanımda, kafese kapatılmış bir kaplan gibi hırçınlaştı. Bakışlarının kardeşime kaydığını ve öfkesinin yükseldiğini hissettim. Joey hiçbir şey söylemedi ama kardeşime yönelttiği bakış, Kev'in masadan hızla kalkmasını sağladı. Az önceki cesaretinden eser yoktu.

Joey, kardeşimin kolayca geçebilmesi için kenara çekilip yol vermeyi reddederek kapı girişinde dikilmeye devam etti ve yanından geçmek için hafifçe dönmek zorunda kalmasına neden oldu. Kev'in omuzları gergin, yüzü kıpkırmızıydı. Erkek arkadaşımın yanından zar zor geçerken üzerine odaklanan ölümcül bakıştan kaçınmak için gözlerini yere çevirmişti.

Ha-ha, diye içimden tezahürat yaptım. *Yukarı çık da boxer'ını değiştir, seni küçük pislik.*

Ancak kardeşim gidip mutfak kapısı kapandığında masaya doğru ilerledim. Elimi sıkı sıkı tutan çocuk yerinden kıpırdamayı reddedince yarı yolda durdum.

Nedenini elbette biliyordum. Beni babasının yanına bile yaklaştırmak istemiyordu. Ben de yaklaşmak istemiyordum ancak onun gibi bir serseriden korkup sinmeyecektim. Bu adamın karşısında *asla* geri adım atmayacaktım. Çünkü o gece beni alt etmemişti, bir daha asla edemeyecekti.

Bu bir irade savaşıydı ve o *asla* kazanamayacaktı.

Asla.

Buna ister cesaret, isterse basit bir inatçılık diyebilirlerdi ama o adama düşüncelerimde bir saniye bile yer vermeyi reddediyordum. Teddy Lynch benim için *önemsizdi*, karşısında durarak bunu ona gösteriyordum. Ona karşı gelinmesi hiç alışkın olmadığı bir meydan okumaydı ve Joey farkında olmasa da birlikte hareket etmemiz babasına daha çok zarar veriyordu.

Joey'nin elini sertçe çekerek tekrar denedim, bu kez pes etti. Beni masaya doğru takip etti, onun ebeveynlerinin karşısına oturduğumuzda annem ve babam da masanın iki ucundaki yerlerini aldılar.

O korkunç sessizliği bozup doğruca, "Bundan memnun değilim," dedi babam. "Doğrusunu söylemek gerekirse, yıkıldım ama olan olmuş. Artık bağırıp çağırmanın bir anlamı yok."

Söylediklerinin sertliği karşısında irkildim. "Baba."

"Üzgünüm, Tony," diye araya girdi Joey ve babama hitap ederek devam etti. "Her şeyi berbat ettim."

"Yüzyılın en hafif tabiri," dedi Teddy alayla. "Aferin süper zekâ."

Joey'nin dizi zor kontrol ettiği öfkesiyle titriyor, huzursuzca benimkine çarpıyordu. Masanın altından ayağımı onunkilerin etrafına sardım. Eklemleri parçalanmış iri elini kucağıma çektim ve avuçlarımın arasına aldım. Çenesini sıksa da ondan istediğim şeyi yaparak babasını görmezden geldi, onun yerine benim ebeveynlerime odaklandı.

Boğuk sesiyle, "Her şeyi berbat ettim," diye tekrarladı. Kendi babasından yükselen homurtulu söylenmeleri duymazdan gelirken gözleri babama kilitlenmişti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, karını da öyle ama kızını hayal kırıklığına uğratmayacağım." Zorla yutkundu. "Torununu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Joey, evlat." Babamın gözleri hissettiği duygularla parladı. "Ben..."

Teddy, oğlunun sesindeki samimiyetten hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir," diye araya girdi. "Söylemesi kolay. Şu anda yanlarında olacağını söylemen harika bir şey ama bu işin ucunda ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok, evlat."

Joey, babasını duymazdan geldi. "Onu bırakmayacağım," dedi babama. "Yanında olacağım. Sonuna kadar. Kaçmayacağım, Tony."

"Ben de kaçmadım," diye hatırlattı babası. "Ben de baştan sona kaldım, oğlum ve bak bu beni ne hale getirdi."

"Ben *o* değilim," dedi Joey boğuk bir sesle. Babasının kışkırtmaları-

Ninova

na yanıt vermemek için harcadığı çabadan, boynundaki damar şişmişti. Anneme dönerek neredeyse çaresizce omuz silkti, onun kendisine inanmasını istediği açıktı. "Ben o değilim, Trish."

"Biliyorum, tatlım," diye fısıldadı annem.

"Bu gelip geçici bir ilişki değil," diye araya girmeye karar verdim. Joey'nin üzerindeki baskıyı almak ve çaresizce bu yükün bir kısmını omuzlamak istedim. "Joey benim en iyi arkadaşım." Ebeveynlerimizin beni duyması için yalvararak masaya göz attım. "On iki yaşımızdan beri birbirimizi tanıyoruz. Yani yanımda olacağını söylediğinde ona inanıyorum ve siz de inanmalısınız. Çünkü o verdiği sözü tutar."

Erkek arkadaşım söylediklerime şaşırıp bana bakmak için döndü, yeşil gözleri dillendirilmemiş duygularla yanıyordu. Sanki birinin onun hakkında sevecen konuştuğunu duymak bile ona acı veriyormuş gibiydi. Bu ona yabancıydı ve kalbimi kırdı.

Konuşurken gözlerimi onunkilerden ayırmadan, "O tanıdığım en iyi insan," diye ekledim. "Ve ona hayatım pahasına güveniyorum."

Başını iki yana sallayarak, "O zaman sen karımdan bile daha kalın kafalısın," dedi Teddy küçümseme dolu sesiyle. "Çünkü benim genç oğlum yürüyen bir felaket." Babama döndü. "Çoğu zaman kafasının yerinde olmadığını biliyorsun, değil mi, Molloy?"

Karısı küçük elini alnına bastırıp, "Teddy," diye inledi. "Lütfen."

"Kes sesini, Marie," dedi Teddy. "Adamın, yavrusunu ne tür bir yılanın hamile bıraktığını bilmeye hakkı var." Dikkatini tekrar babama verdi. "Benim hayatımın büyük çoğunluğunda içkiyle savaştığım bir sır değil ama bu şerefsiz..." Arkasına yaslanıp ıslık çaldı. "Bu şerefsiz bunu başka bir seviyeye taşıyor."

"Çocuk alkol konusunda çok iyi," diye Joey'yi savundu babam. "Eğer arada sırada içtiği otu kastediyorsan, onunla bu konuda konuşacağım."

"Ot mu?" Teddy başını arkaya atarak güldü. "Bu kadar saf olma, Tony. Çocuk tam bir uyuşturucu bağımlısı."

Her ikimizin de anneleri aynı anda irkildi. Joey'nin omuzları düşüp başı öne eğildi. Gözlerinin önünde karakteri yerle bir edilirken bile hâlâ sessizdi.

Kucağımda yumruk halini alan ele sıkı sıkı sarılarak, "Hayır, değil," dedim hızla. *Yalan söylediğimi* biliyordum, yine de onu savundum. "Geçmişte birkaç hata yaptı ama bunlar geride kaldı."

Annesi masanın karşısından bana baktı. "Ben de senin yaşadıkları-

nı yaşadım." Üzgün mavi gözlerinde dillendirilmemiş binlerce kelime saklıydı. "Tüm bu olanların nereye gittiğini biliyorum ve bence..." Duraksadı, sığ bir nefes aldı ve devam etmeden önce koyu renk saçlarını tereddütle kulağının arkasına yerleştirdi. "Bence kürtajı düşünmelisin."

Öfkeli ve geri adım atmaya isteksiz bir tavırla, "Yani geçmişe dönebilseydin aynı tercihi yapacağını mı söylüyorsun?" diye sordum. "Darren'ı aldırır mıydın?"

"Belki Darren'ı değil ama onu kesinlikle aldırırdık," diye tısladı Teddy. Başka bir baba oğluna bunu söylemiş olsaydı, eminim ortalık yıkılırdı. Oysa Joey onun zalimliğine aldırış bile etmedi. Artık alışmıştı.

"Tıpkı annenin sana yapmış olması gerektiği gibi, değil mi, Teddy?" Aynı ses tonuyla karşılık verdim.

"Aoife!" dedi annem irkilerek. "Biz insanlarla böyle konuşmayız."

"İnsanlarla, hayır," diye onayladım. "Ama o insan değil, anne." Masanın etrafına dizilmiş ebeveynlerimize teker teker baktım. "Sizin ne düşündüğünüzün hiçbir önemi yok. Kararıma katılıp katılmamanız da umurumda değil. Üzgünüm, baba ama bu senin için de geçerli. Joey ve ben bu konuyu konuştuk ve bebeğimizi *aldırmayacağız.*"

"Emin misin?" diye sordu Marie. Boğazı düğümlenmişti, perişan görünüyordu.

"Evet." Gözlerimi kısarak homurdandım. "Bundan daha fazla emin olduğum tek şey, oğlun."

Başını ellerinin arasına alarak, "Hata yapıyorsun," diye hıçkırdı Marie. "Bu bir hata."

Ara bulucu olmaya çalışarak, "Hepimiz hata yaptık," dedi annem. "Bu masada oturan hiç kimse mükemmel değil ve ben, çocuklarımızın bu kadar kararlı olmalarını çok takdir ediyorum..."

Teddy sinirle yumruğunu masaya vurdu. "Tanrı aşkına, kadın. Kendine gel, olur mu? İki gencin evcilik oynamasında takdir edilecek hiçbir şey yok. Bunun nasıl sonlanacağına dair bir ön izleme istiyorsan, bize iyi bak."

Ölümcül derecede soğuk bir ses tonuyla, "Karımla yüksek sesle konuşma," diye uyardı babam. "Ayrıca onun adı Trish, *kadın* değil."

Teddy, babama annemin konuşmayı yönetmesine neden izin verdiğini anlayamıyormuş gibi bakıyordu. "O zaman onu biraz hizaya soksan iyi olur. Çünkü bu ilişkinin yürüyeceğini düşünüyorsa, aklı bir karış havada demektir."

"Hizaya mı sokayım?" Babamın yüzü kızardı. "Şöyle bir dö..."

Masanın diğer ucundan babama anlamlı bir şekilde göz kırparak, "Boş ver, Tony aşkım," diye araya girdi annem. "Kızımız için buradayız, hatırladın mı?"

Babam acılı bir iç çekip ona sevgi dolu bir tavırla başını salladı, masanın kenarını sıkı sıkı tutan ellerini gevşetti. "Yani bebeği doğuracaksın." Onay almak için bana ve Joey'ye baktı.

Birlikte başımızı salladık.

Muhtemelen babamın gözünde, başını sallayan iki fok gibi görünüyorduk. Ya da farların ışıklarına yakalanmış bir çift geyiktik.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Tamam, kararınızı kabul ediyorum ve planınıza devam etme isteğinize saygı duyuyorum," diye yanıtladı. "Ancak bu hamileliğin sonunda bakmanız gereken bir çocuk olacağını ve bu çocuğun sizi birbirinize bağlayacağını ikiniz de bilmelisiniz." Derin bir nefes verdi. "Bir çocuk, terk edebileceğiniz bir ilişki ya da sona erdirebileceğiniz bir evlilik değildir. Bu ömür boyu sürecek bir taahhüttür. Sonsuza kadar birbirinizin hayatlarında var olacaksınız. O bebek hayatınızın geri kalanı süresince ikinize de ihtiyaç duyacak. İster birlikte ister ayrı olun. Bebek, annesine ve babasına eşit ölçüde ihtiyaç duyacak."

"Şu anda ikiniz de on sekiz yaşındasınız ve âşıksınız," dedi annem. "Ama hep genç kalmayacaksınız ve bu süre boyunca âşık da kalmayabilirsiniz."

Anneme anlamlı bir gülümsemeyle katılarak, "Eğer hâlâ âşıksanız harika, endişelenecek hiçbir şey yok," diye araya girdi babam. "Ama birbirinize âşık olmayı bırakırsanız ve aranıza mesafe girerse, sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır olduğunuza emin misiniz?"

En sonunda sessizliğini bozup, "Kızınızı altı yıldır seviyorum," dedi Joey. "Onu bir on sekiz yıl daha rahatça sevebilirim."

Aman Tanrım...

Kalbim göğsüme şiddetle çarptı.

Bunu tatlı görünmek için söylemiyordu.

İkna edici görünmeye çalışıyordu.

Yine de şu anda onunla sevişebilirdim.

Alaycı bir tavırla, "*Aşk mı?*" diyerek güldü Teddy. "Bu ilişkinin devam edebilmesi için ihtiyaç duyacağınız tek şeyin birbirinizi *sevmek* olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu işin yarısı," dedi annem sertçe.

Onu ciddiye almadan, "Saçmalık," diye itiraz etti Teddy. Ağzını her açtığında bir kadının fikrinin onun açısından hiçbir önemi olmadığını daha çok belli ediyordu. "Sana bir şey söyleyeceğim, Tony." Bakışlarını babama çevirdi. "Eşin hayata pembe gözlüklerle bakıyor olabilir ama senin durumun gerçekte ne olduğunu görebildiğinin farkındayım. Bu, lanet olası bir bela. Oğlum kesinlikle bebek büyütecek konumda değil. O sonu hiçbir yere varmayacak bir yolda hızla ilerliyor. Eğer kızının onun peşinden gitmesini istemiyorsan, onu bir tekneye bindirip İngiltere'ye gönder ve aralarındaki bağı kopar."

Babasına patlayarak, "O lanet olası İngiltere'ye falan gitmeyecek!" dedi Joey. "Ayrıca masanın karşısına oturup bana babalık tavsiyeleri vermen ve beni çocuk büyütememekle suçlaman inanılmaz bir cüret."

"Joey, evlat..." Babam araya girmeye çalıştı.

Joey, Teddy Lynch'e odaklanıp elini havaya kaldırdı. "Hayır, Tony. Bırak bitireyim çünkü bunun söylenmesi gerekiyor," diye itiraz etti. "Altı çocuğun babası olmuş olabilirsin ama onları kesinlikle büyütmedin."

"Joey," dedi Marie endişeyle. "Lütfen o konuya girme."

"Sen de kesinlikle bize annelik etmedin," diye patladı. Annesine öfkeyle bakarken ses tonu suçlama doluydu. "Beni ve Shannon'ı, Darren büyüttü. Ne sen ne de o. Bizi *Darren* büyüttü, ta ki kocan onu lanet olası ülkeden kaçırana kadar. Sonra çocukları yetiştirme işi bana kaldı. Dolayısıyla on iki yaşımdan beri *seninkilere* yaptığım *tam anlamıyla* buyken, orada oturup *öz* çocuğuma iyi bir baba olamayacakmışım gibi davranma!"

Onu durdurmak için ağzımı açmadım çünkü bu pislikler onun acısını duymayı hak ediyorlardı. *Gerçeği* duymayı hak ediyorlardı.

Annesine bakıp, "Ben o değilim, Aoife da sen değil," dedi Joey. Ardından babasına döndü. "Sana gelince, ihtiyar, benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin ama benim nasıl bir insan olduğum hakkında en ufak fikrin yok."

Babası geri adım atmadı. "Senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Sen yirmi dört yıl önceki bensin."

Joey'yi bu kıyaslamadan daha çok incitecek hiçbir şey olamazdı. Sandalyede arkasına yaslanırken elinin avuçlarımda gevşediğini hissettim, yorgun görünüyordu.

"Bu doğru değil," diye aceleyle teselli etmeye çalıştım. "Senin onunla *hiçbir benzerliğin* yok."

Bu kez söylediklerimle hem fiziksel hem de kişilik olarak farklı olduklarını kastetmiştim. Uzun bir süre, Joey'nin rahatsızlık verici derecede babasına benzediğini düşünmüştüm ve bu yeterince dikkat etmeyen herkes için kesinlikle doğruydu. Ancak burada oturup baba ve oğluna mutfağımızın ışığı altında bakınca farklılıkları açıkça ortadaydı.

Şişman bir adam olmasa da yıllarca süren alkol kullanımı nedeniyle iri ve göbekli olan Teddy oğlundan oldukça ağırdı.

Joey'nin gözlerinde babasının gözlerinde olmayan bir yumuşaklık vardı. Annesinin burnunu ve çıkık elmacıkkemiklerini aldığını fark ettim. Tıpkı kız kardeşininki gibi annesinden miras aldıkları açıkça belli olan dolgun dudakları vardı. Elbette ikisi de uzun boylu, geniş omuzlu, bronz tenli ve sarışındı fakat oğlunun gözleri zümrüt yeşili korlarla alevleniyordu. Teddy Lynch'in gözleri ise soğuk, cansız ve duygusuz bir kahverengiydi.

Biri alevdi, diğeri buz gibiydi. Annesiyle benzerliği ise herkesin fark ettiğinden çok daha fazlaydı.

Ellerini havaya kaldırarak, "Her şeyden önce sakin olun," diye araya girdi annem. "Geçmişi konuşmak için burada değiliz. Bunların hepsini başka bir gün gözden geçirebiliriz. Şu anda bu hamileliği konuşmamız gerekiyor çünkü çocuklarımız beş aydan biraz daha uzun bir süre içinde bebek sahibi olacak. Dördümüzün de büyükanne ve büyükbabası olacağı bir bebek."

Ebeveynlerine öfkeyle bakarak, "Eğer bu masada onu çocuğumun yakınına yaklaştıracağımı düşünen biri varsa, aklını yitirmiş demektir," diye çıkıştı. "Cesedimi çiğnemeniz gerekir."

"Joey," dedi annesi hıçkırarak. "Lütfen."

"Evet." Yalnız olmadığını hissettirmek için konuşmaya karar vermiştim. "Joe'ya katılıyorum."

"Aoife." Annem başını sallarken iç çekti. "Yardımcı olmuyorsun."

Ona, "*Ne olmuş yani?*" diyen bir bakış attım.

"Umurumda mı sanıyorsun?" Teddy acımasızca güldü. "Senin yüzünü görmeyi hiç istemedim, oğlum. Hâlâ da istemiyorum. Peki benim senden üreyen bir şeyi görmek isteyeceğimi sana düşündüren ne?"

Alaycı bir tavırla, "Kalbim kırıldı," diye mırıldandı Joey.

"Seni patakladığımda kalp kırıklığını anlayacaksın, merak etme."

Babam elini saçlarının arasından geçirdi. "Yüce Tanrım. Teddy konuştuğun kişi senin oğlun."

Ninova

Tüm masaya hitap ederek, "Herkes sakin olsun," diye emretti annem. "Bunun kişiselleşmesi gerekmiyor."

Sandalyesini arkaya doğru itip ayağa kalkarken, "Biliyor musun, bence çoktan kişiselleşti bile," dedi Joey. "Üzgünüm, Trish. Gerçekten üzgünüm ama burada oturup bu iki şerefsizin bebek hakkında konuşmasına ve onu lekelemesine izin vermek gibi bir niyetim yok."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Babası öfkeyle ayağa kalktı. Masanın etrafından dolanarak şişko eliyle oğlunun ensesini arkadan sertçe kavradı. Joey'yi tekrar oturmaya zorlayıp, "Otur, evlat," diye emretti.

Çenem kasıldı. Erkek arkadaşımın ellerini yanlarında tutuşunu, benim evimde ve ailemin önünde kan dökmemek için babasının onu hırpalamasına izin verişini izledim.

Bu aşağılayıcıydı.

Bu iğrençti.

"Hey!" Kendimi tutamayıp bağırdım. Çok fazla sevdiğim çocuğu koruma içgüdüme yenik düştüm ve Teddy'nin, Joey'nin ensesini sıkan eline tırnaklarımı geçirdim. "Pis ellerini onun üzerinden çek."

"Aoife!"

Babası yanıt vermek için ağzını açınca onun görüş açısını kapatmak için ayağa kalkarak, "Ona bakmaya bile kalkışma," diye hırladı Joey.

"Joey," derken Marie hıçkırıyordu. "Lütfen..."

"*Seninle* konuşmayacağım." Joey titreyen sesiyle annesine cevap verdikten sonra tekrar babama döndü. "Bu benim sorumluluklarımdan kaçtığım anlamına gelmiyor. Sadece bir cinayet suçlamasından uzaklaşıyorum." Sinirli bir nefes verip nazikçe çenemi yukarı kaldırırken, "Benimle misin?" diye sordu.

Saniyeler içinde sandalyemden fırladım, elimi onunkine sıkıca kenetleyerek kapıya doğru yürüdüm. "Evet, *kesinlikle* seninleyim."

"Olduğunuz yerde kalın," diye seslendi annem arkamızdan. "Şu halinle gecenin karanlığında şehirde dolaşmayı aklından bile geçirme. Biz buradaki işimizi bitirirken Joey'yi odana götür."

"Yukarı mı?" dedi babam mırıldanarak. "Gerçekten mi, Trish?"

"Ne yapacaklar, Tony?" diye iç çekti annem. "Tekrar hamile mi kalacak? İkincisini içeri koymadan önce var olanı çıkarmaları gerekiyor."

"Tanrım, sakın bunu onların aklına sokmaya kalkışma."

Odamda volta atarken, "Ne cesaretle buraya geliyor," diye çıkıştı Joey. "Kibirli piç kurusu bana ebeveynlik dersi verme hakkına sahip olduğunu sanıyor. Şerefsiz, hayatında tek bir kez olsun bez değiştirmedi. Hatta bunlara para bile harcamadı!"

Ebeveynlerimizi aşağıda konuyu tartışmaları için yalnız bırakıp odama çıkalı bir saatten fazla olmuştu ve Joey hâlâ deli gibi odanın içinde dolaşıyordu.

Sinirle çekiştirmekten saçları kırk farklı yöne dikilmişti. "Tüm ailesi aynı," dedi öfkeyle. "Hepsi birer pislik."

Üzerindeki okul üniformasıyla odamın sınırları içinde hiç yabancılık çekmeden dolaşıyordu. Güçlü bir fırtına gibi oradan oraya savruluyor, birkaç dakikada bir duvarımdaki eğri posteri düzeltmek veya yere attığım giysilerden birini katlamak için duruyordu.

Kot pantolonumu katlarken, "Onun piç babası ve şerefsiz erkek kardeşleriyle tanışsaydın, ne demek istediğimi anlardın," diye homurdandı. "Peki ya annesi?" Ürpererek başını salladı. "O lanet olası şeytan kadın hakkında ağzımı açtırma bile."

Yatağımda oturmuş, ayak parmaklarıma uyduruk bir Fransız pedikürü yapıyordum. "Büyükannen mi?" diye sordum. "Onun iyi biri olduğunu düşünüyordum."

Düzgünce katlanmış bir yığın kıyafeti dolabıma yerleştirdiği sırada, "Hayır, hayır, o Büyükanne Murphy," diye düzeltti. "Annemin tarafından. O iyi biri. Sen de tanışmıştın."

"Şu sevimli perma saçlı olan mı?"

"Evet, sana on sekizinci doğum gününde verebilmem için *Knock*'tan alınan mucizevi madalyayı veren oydu."

"Ah, evet. Büyükanneyi *seviyorum.*"

Çenesini ovuşturarak, "Evet, gidip onu görmeliyiz," diye mırıldandı. "Haberi kendimiz vermeliyiz."

"Bebek haberini mi?"

"Evet." Başını salladı. "Büyükannem bir azizedir. Cadı olan babamın annesi." Tekrar açıklamaya başladı. "O bir zorba, Aoife. Hayatında hiç onun kadar soğuk biriyle karşılaşmamışsındır. Dur bir dakika. O şeyi gerçekten sürebilir misin ki?" Sinirle yürümeyi bırakıp oje şişesini kaptı,

şüpheli bakışlarla incelemeye başladı. "Bu şeyin içinde bebeğim için zararlı olabilecek kimyasallar yok mu?"

Şişeyi geri almak için uzanarak, "Eğer üzerime bu kadar düşersen senin için zararlı olacak," diye homurdandım. "Abartma, Joe."

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece çocuğun iyiliği için soruyorum."

"Ne kadar da kuralcısın."

Gözlerini devirdi. "Cadıya geri dönersek."

"Cadı," diye homurdanarak onu taklit ettim. "Bu konuşmayı çocuğumuzla yaptığın zaman sizi dinlemeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim." Kendi kendime kıkırdayarak onun derin sesini taklit ettim. "Hey, evlat, işte bu senin büyük büyükannen olan cadı ve şunlar da büyük amcaların olan şerefsizler."

"Bu da senin büyükbaban. Tecavüzcü, alkolik bir piç." Joey inleyerek alnını dolap kapısına vurmak için volta atmayı bıraktı. "Zavallı kız daha dünyaya bile gelmeden mahvoldu."

"Belki erkek olur."

"Tanrım, umarım değildir."

Kalbim heyecanla çırpındı. "Kız mı istiyorsun?"

"Sadece bana hiçbir şekilde benzemeyen bir çocuk istiyorum." Dürüstlüğü içimi paramparça etti. "Her şeyiyle sana benzerse bundan çok mutlu olurum."

"Ben de öyle," diye yanıtladım. "Yani ben de sana benzemesini isterim."

Bana bakmak için duraksadı. "Ciddi ol, Molloy."

"Ne var?" diye karşılık verdim. "Sadıksın, güçlüsün, atletiksin, yeteneklisin, yakışıklısın." Omuz silktim. "Bebeğimizin neden senin gibi olmasını istemeyeyim ki?"

"Çünkü ben umutsuz vakayım."

Sırıttım. "Sadece bazen."

"Ah, o zaman sorun yok," dedi alaycı ses tonuyla. "Sadece *bazense* sorun yok."

"Benden *çok daha* zeki olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Homurdandı. "Sen delisin."

"Muhtemelen bizim dönemin en zeki çocuğusun ve eğer başka ailede doğmuş olsaydın, Kev ve diğer çalışkanlarla birlikte dâhiler sınıfında olurdun."

"Okula zar zor dayanıyorum, Aoife," dedi hüzünle. "Dersleri ucu ucuna geçiyorum."

"Ama *geçiyorsun*, benim anlatmak istediğim de tam olarak bu," diye tekrarladım. "Çünkü Kev, Paul ya da bizim sınıftaki başka biri senin her gün başa çıkmak zorunda kaldığın şeylerle uğraşsaydı, sana garanti ederim ki çökerdi." Küçük parmağıma son bir kat daha oje sürüp şişeyi kapattım. "İstediğin kadar inkâr et, o kalın kafanın içinde gerçekten keskin bir zekâ var. Şimdi..." Ona tatlı bir gülümsemeyle bakarak dirseklerimin üzerine yaslandım ve ayak parmaklarımı oynattım. "Üfle."

Joey bana sanki ikinci bir kafam varmış gibi baktı. "Ayak parmaklarına üfleyeceğimi düşünüyorsan sen tam bir delisin."

Ayak parmaklarımı kıpırdatıp, "Hadi ama, Joe," diye mızmızlandım. "Ben hamileyim."

"Yani?" dedi alınmış gibi.

"Ojenin bozulmasını istemiyorum."

"O zaman bozma."

"Üfle."

"Hayır."

"Parmaklarıma üfle."

"Kesinlikle hayır."

"Joey Lynch."

"Aoife Molloy."

"Hep yanımda olacağına söz verdin."

Ellerini havaya kaldırarak, "Erkek arkadaşın ve bebeğinin babası olarak," diye kekeledi. "Kişisel bakıcın olarak değil."

"Söz verirken şart koşmamıştın," dedim itiraz ederek. "Şimdi buraya gel ve beni şaşırt."

"Bu benim repliğim."

"Benim için bunu yapmazsan bir daha senin repliğin olmayacak."

"Tanrım, lanet olsun." Joey gözlerini devirse de yatağımın kenarına oturdu ve ayaklarımı kucağına yerleştirdi. "Beni aptala çevirdin."

Zaferle, "Sen harikasın," diye mırıldandım. "Çocuğumun babasını seçerken piyangoyu tutturdum."

Joey söylediğimden kesinlikle etkilenmemişti. "Hmm," dedi homurdanarak. Ojelerimi üfleyip tek tek kuruttuktan sonra ayaklarımı aniden yatağın üzerine bırakıp pencereye doğru yürüdü.

Tırnaklarıma büyük bir beğeniyle bakarak, "Vay canına. İyi iş, Joe,"

diye mırıldandım. "Bir dahaki sefere, bana oje sürerken de yardım edebilirsin..."

Pencereyi açıp cebinden bir paket sigara çıkarırken, "Şansını zorlama," dedi homurdanarak. "Bir sigaraya ihtiyacım var." Tek bacağını pervazdan dışarı sarkıttı, diğeri yatak odamın zeminindeydi. Pervaza oturdu ve sigarasını yaktı.

"Oje konusuna karışmaya cüret ediyorsun, öyle mi?" Kaşımı kaldırdım. "Bırakmayı düşünmelisin."

Penceremden dışarı sarkarak, "Son zamanlarda çok fazla şeyden vazgeçiyorum. Bana tutunacak bir şey bırak, olur mu?" diye ukala bir karşılık verdi. "Sence hâlâ aşağıdalar mı?"

Evet. Omuz silktim. "Kapının çarptığını duymadım."

Stresli ve gergin bir halde, "Ne hakkında konuşuyorlar?" diye mırıldandı. "Bundan hoşlanmıyorum, Molloy."

Ben de öyle. "Her şey yoluna girecek, Joe."

"Haklısın." Derin bir nefes çekip dumanı üflemek için pencereden dışarı eğildi. "Her şey çok iyi olacak. Eğer çocuk annesi kadar ikna edici olur ve babası gibi yumruk atabilirse, o zaman başarılıyız demektir."

Kaşımı kaldırdım. "Oğlan mı?"

"Oğlan. Kız." Elini havada amaçsızca salladı. "Hangisi olursa."

"Öğrenmek ister misin?"

"Neyi öğrenmek ister miyim?"

"Cinsiyetini."

"Yarın mı?" Kaşlarını çatarak bana döndüğünde dudakları sigaranın etrafında büzülmüştü. "Bu kadar erken söyleyemezler, Molloy." Ciğerlerindeki dumanı üflemek için tekrar pencereden dışarı sarktı. "Anomali taramasını beklemen gerekiyor."

"Anomali taraması mı?" Ona şaşkınlıkla baktım. "O da ne ve neden kulağa çok ağrılı olacakmış gibi geliyor?"

"Tanrım, baştan aşağı dramasın." Çenesini ovalayarak kıkırdadı. "Ağrılı değil. Bu yirminci hafta civarında sana yapacakları detaylı bir ultrason."

"Nereden yapılacak?" Gözlerim korkudan fal taşı gibi açıldı. "Çünkü korkunç bir belgeselde, doktorun devasa bir vibratör şeklindeki kameraya prezervatif takıp zavallı kızın vajinasına soktuğunu görmüştüm..."

Sözümü keserek, "*Karnını* tarıyorlar," diye güldü. "Hadi ama, Molloy. Sen bir kızsın. Böyle şeyleri nasıl bilmezsin?"

Alıngan bir tavırla, "Pekâlâ. Özür dilerim, bebek uzmanı," dedim ona. "Hepimiz futbol takımı büyüklüğündeki bir aileden gelmiyoruz. Hamileliğin sinir bozucu, sancılı yanlarıyla tanışmadık."

Bir duman bulutu daha üfleyip, "Bir an önce tanışsan iyi olur, hem de hızlıca," diye karşılık verdi Joey. "Çünkü vakti yaklaşıyor."

"Tanrım." Tüm bedenimden ürperti geçti. "Hey, Joe?"

"Hmm?"

"Balina kadar irileştiğimde de beni istemeye devam edecek misin?"

"Molloy." Sessizce kıkırdadı. "Tanrı aşkına."

"Ben ciddiyim."

"Biliyorum." Başını sallayarak sigara izmaritini attı ve tekrar içeri girdi. "Balina kadar irileşmeyeceksin."

"Ama ya irileşirsem?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Olabilir."

"Bir bebeğin olacak, Molloy. Koca bir kasabayı yutmayacaksın."

"Ama ya gerçekten olursa?"

"Tanrım." Gözlerini devirdi. "Evet, seni hâlâ isteyeceğim."

"Nasıl?"

"Nasıl mı?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Ne demek *nasıl?*"

"Kocaman, yuvarlak ve şişken nasıl olup da beni hâlâ seksi bulacaksın?" Vücudumu işaret edip iç geçirdim. "Bana bak, Joe. Bu vücudu özlemeyecek misin?"

Başını geriye atarak güldü.

"Hey. Sakın bana gülme, pislik." Gözlerimi kıstım. "Kendimi savunmasız hissediyorum."

"Sen karşılaştığım en kibirli kızsın."

"*Doğru* olduğunda kibir sayılmaz," diye çıkıştım. "O zaman buna saf dürüstlük denir."

Kıkırdamaya devam ederek başını salladı, çok eğlendiği belliydi. "Tanrım, seni seviyorum." Sırıtırken kendini yatağa attı ve ona eşlik etmem için kolunu bana uzattı. Açtığı koluna doğru kıvrılır kıvrılmaz beni yakınına çekti ve huzurla iç geçirdi. "Onu sakın kaybetme, Molloy."

"Neyi kaybetmeyeyim?"

Kolunu bedenime iyice sararak, "Seni *sen* yapan o kıvılcımı," dedi bana. "Vücudunun nasıl değişeceğinin bir önemi yok çünkü ben hep

sana dönmeye devam edeceğim. Çünkü tüm bunlara dokunmaktan hoşlansam da..." Parmakları bedenimden yüzüme doğru kaydı, ardından parmak ucuyla şakağıma hafifçe vurdu. "Benim asıl takıntım ***bu***."

"Aklıma mı?" diye sordum şüpheyle. "Saçmalık."

"Bu doğru," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Hiç kimse kafamı senin kadar karıştıramıyor ve bunun senin bedeninle hiçbir ilgisi yok, Molloy."

"Tamam," diye çarpık bir gülümsemeyle kabullendim. Yan dönüp elimi okul gömleğinin altına kaydırdım ve karnının çıplak tenine dokundum. "Söylediğin oldukça etkileyiciydi."

Beni taklit ederek yan döndü. "Benim de parlak dönemler yaşadığım oluyor," diye sataştı. "İşleri berbat etmediğim zamanlarda."

"İyi olacağız, değil mi, Joe?"

"Hep öyle olmadık mı?"

"Ben ciddiyim." Yanağını okşamak için uzandım. "Her şey çok hızlı ilerliyor."

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Ben yakınlardayken olayların o şekilde gelişme gibi bir alışkanlığı var."

"Cidden, Joe. Tüm bu iniş çıkışlar başımı döndürüyor."

"Tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe. "Ama her ne olursa olsun hep yanında olacağım."

"Ben de senin."

Başını hafifçe salladı. "O zaman sorun yok."

Onu yakından izleyerek, "Gerçekten yok mu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Gerçekten," diye fısıldarken yeşil gözleri samimiyetle parladı.

Ardından odamın kapısı tıklatıldı ve Joey'nin bedeni istemsizce gerildi. Kolunu altımdan çekip yatağımın kenarına oturdu.

Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin bu odaya girerek oluşturduğumuz baloncuğu patlatmasını istemiyordum ama, "Gir," diye seslendim.

Sadece Joey'yle birlikte olmak istiyordum.

"Joey'nin ebeveynleri gitti," dedi annem. Gözleri bir ona bir bana baktı, hiç şüphesiz *uslu* durup durmadığımızı anlamaya çalışıyordu. "İyi misiniz?"

"Bunu yapmamalıydın, anne." Artık dimdik oturuyordum. "Neden onları buraya getirdiniz? Bizi neden bu şekilde hazırlıksız yakaladınız?"

Bakışları aramızda gidip gelirken, "Ben yapmadım," diye hemen düzeltti annem. "Baban, Joey'nin babasıyla konuşmak istedi."

Joey iç çekti. "Evet, eminim şimdiye kadar onunla konuşmanın imkânsız olduğunu anlamışsınızdır. O yalnızca istediğini duyar, Trish."

"Evet," diye onayladı annem hüzünle. "Dinle, Joey. Eğer senin açından evindeki durumu daha da kötü bir hale getirdiysek..."

"Her şey yolunda." Joey hızla geçiştirdi. "Neden ebeveynlerimle konuşmak zorunda kaldığınızı biliyorum. Anlıyorum." Ayağa kalkıp gardırobuma yaslı duran çantasına doğru ilerledi ve üniformasını hızlıca içine yerleştirdi. Fermuarını kapatıp sırtına attı. "Söylediğim her şey için ciddiydim. Ben o değilim, Trish."

Annem hemen, "Olmadığını biliyorum, tatlım," diyerek onu yatıştırdı.

Joey sert bir şekilde başını sallayıp gözlerini bana çevirdi. "Gitsem iyi olur."

Kalbim sızladı.

"Kalabilirdin?" Anneme umutla baktım. "Geceyi burada geçirebilir, değil mi, anne?"

Annem dudağını ısırdı. "Ah, evet..."

Joey kollarını okul çantasının kayışlarından geçirerek araya girdi. "Hayır, eve gitmeliyim. Tarama yarın kaçta?"

"Bir buçuk."

"Okul on ikide bitiyor, randevuya doğruca oradan gidebiliriz." Tekrar yatağıma yaklaştı, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yarın sabah görüşürüz."

Elini tutmak için uzanırken, "Kalabilirsin," diye yalvardım.

Elimi hafifçe sıkarak bana göz kırptı ve elimi bıraktı. Kapıya doğru ilerlediği sırada omzunun üzerinden seslendi. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Erkek arkadaşımın odamın kapısında donup kalmasına sebep olacak şekilde, "Evinde yaşananların ayrıntılarını bilmiyorum," deyiverdi annem. "Ama yeterince hikâye dinledim ve senin bedeninde tüm bunların artık sonlanması gerektiğini bilecek kadar morluğa şahit oldum."

"Anne!"

"Şunu bilmelisin ki, polisleri aradım ve babanı ihbar ettim."

Başımı ellerimin arasına alıp, "Anne," dedim boğuk bir sesle. "Ne yaptın sen?"

"Ayrıca bunun onu ilk kez ihbar edişim olmadığını da bilmelisin. Sadece hiçbir zaman yeterli kanıtım olmadı."

"Aman Tanrım, anne..."

"Fakat bu gece sana zarar vereceği tehdidini benim önümde savurdu," diye anlatmaya devam etti annem. Gözleri erkek arkadaşıma kilitlenmişti. "Bu konu beni ilgilendirmiyor olsa da arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturmayı reddediyorum."

Joey'nin patlamasını beklerken, "Tanrım, anne," dedim onu susturmaya çalışarak. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Kıpkırmızı yüzüyle, "Sanırım gece bitmeden evinize uğrayacaklar," diye ekledi annem. "Üzgünüm, tatlım. Gerçekten üzgünüm ama daha fazla dayanamazdım."

"Tamam, Trish," demekle yetindi Joey. Dönüp ikimize de bakmadı. "Anlıyorum."

"Burada kalabilirsin," diye tekrarladı annem. Ses tonu hissettiği güçlü duygularla kalınlaşmıştı. "Bu evde sana her zaman yer var."

"Teşekkürler." Derin bir iç çekip başını teslimiyetle salladı ve uzaklaşmadan önce, "Ama eve gitmeliyim," dedi Joey.

Merdivenlerden hafif ayak sesleri geldi, kısa bir süre sonra kapı açıldı ve kapandı.

Başımı iki yana sallayarak anneme sertçe baktım. "Sen ne yaptın, anne?"

"Doğru olanı yaptım, Aoife," dedi annem. "Doğru olanı yaptım."

Ninova

61
SADECE BU SEFERLİK
JOEY

Sokağın sonuna ulaştığımda devriye arabası evden uzaklaşıyordu. Bu şehirde *garda*'nın beni hücreye atmak için pek fazla sebebe ihtiyaç duymadığını bildiğimden, onlar geçip gidene kadar yan sokaklardan birine saklandım.

Gittiklerinde sigaramın izmaritini arkama doğru fırlattım ve kaldırımdan eve doğru koştum. Bir kez daha tutuklanmak ya da kafamda bir delik açılması ihtiyacım olan son şeydi.

Çünkü olacak şey buydu. Trish Molloy'un polislere ne söylediği önemsizdi. Babam hiçbir şeyden ceza almazdı. Hiç almamıştı.

Suç benim omuzlarıma yüklenecekti.

Her zamanki gibi...

Birkaç dakika sonra kapıdan içeri girer girmez, babamın yumruğu doğruca çeneme indi.

"Tanrım." Hazırlıksız yakalandığım bu beklenmedik saldırı karşısında afallayarak geriye doğru tökezledim. Yüzümde yıldırım gibi çakan bir acıyla koridorda kıçımın üzerine düştüm. "Tanrım."

Tepemde dikilip, "Seni orospu çocuğu," diye tısladı. "O insanlara boş boş konuşuyor, onlara aile meselelerimizi anlatıyorsun. Kız arkadaşının anneciğine hüzünlü hikâyeler anlatarak sızlanıyorsun. Ne olacağını sanıyordun?"

Kalkıp karşılık vermek istedim, bunu gerçekten çok istedim. Ancak elmacıkkemiğimden yayılan acının şiddetinden midem bulanıyordu.

Ellerimle dizlerimin üzerine dönerken çektiğim acıyı gizleyemeden yere kustum, yüzüm ateş gibi yanıyordu. "Siktir... git."

Bir an sonra botuyla karnıma savurduğu tekme ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. "Eğer benim çatımın altında yaşamak istemiyorsan, kapının nerede olduğunu biliyorsun, evlat. Burada olmak istemiyorsan, kimse seni tutmuyor."

"Teddy, hayır." Bu annemdi. Babama bana tekme atmayı bırakması için yalvardığını duyabiliyordum. Durmadı. En azından altı tekme daha atana kadar durmadı. "Lütfen, dur. O sadece bir çocuk."

Yere yığılıp kalmış halde acının arasında nefes almaya çalıştığım sıra-

Ninova

da, "Siktiğimin eşyalarını topla, Marie," diye emretti babam. "Bu küçük pisliği burada istemiyorum!"

Tekrar ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum ama bunun için en ufak gücüm kalmamıştı.

Yine de gururumdan beslenen kendimi mahvetme ateşi içimde alev alev yanıyordu. Kalbim duruncaya kadar eğilmememi, bu adama yerde yatarak teslim olmamamı emrediyordu.

"Baba olmaya hazır olduğunu mu sanıyorsun?" diye kükrerken kemerini çözdüğünü duyabiliyordum. Bu çok tanıdık bir sesti. "Çok haklısın, seni küçük pislik. Baba olmanın birinci dersi, küçük piçlerini ne zaman hizaya sokacağını bilmektir."

Deri kemerin bir kırbaç gibi sırtıma inmesiyle birlikte ağzımdan acı dolu bir inilti kaçtı.

"Teddy, hayır!"

Kemer sırtıma tekrar indi.

Bu sefer daha sertti.

"Lütfen, Teddy. Yapma!"

Şiddetle titrerken dudağımı o kadar sert ısırdım ki, ağzımda kan tadı aldım. Fakat haykırmayı ya da bu adama durması için yalvarmayı reddettim.

"Joey!" Bu Tadhg'dı.

Onun yakınlarda bir yerlerde ağladığını duyabiliyordum.

Kemerin tokası bir kez daha tenimi yarıp geçti ve dişlerimin arasından ağız dolusu kusmuk fışkırdı.

"Yukarı çıkıp yatağına git, yoksa sıra sana gelecek!"

Kemerin metal tokası etime gömüldüğünde dudaklarımdan çıkacak çığlıkla boğuldum. Şiddetle titreyerek yanıma döndüm ve başımı ellerimle kapattım.

"Babacığım, hayır. Ona zarar verme!" Ollie'nin sesi kulaklarımda çınladı.

"Ben... i-i-iyiyim," demeye çalıştım. Acının içinde nefes almaya çalışırken burun deliklerim genişledi. "Y-yatmaya g-gidin."

O kemeri bedenime kaç kez indirdiğini sayamadım. Muhtemelen acıdan bayılmıştım çünkü kendime geldiğimde her şey sessizdi ve babam gitmişti.

Kemiklerime kadar uyuşmuş halde olduğum yerde öylece kaldım. O gece yaşananları değerlendirirken parmağımı bile kaldıramayacak kadar

parçalanmıştım. Sonunda kemiklerime sızan soğuğa daha fazla dayanamayınca kendimi oturmaya zorladım, sırtım itiraz edercesine yandığında keskin bir nefes verdim.

"Joey." Annem merdivenin en alt basamağında oturduğu yerden fırladı, sürünerek bana doğru geldi. "Ah, Joey."

Onu kendimden uzak tutamayacak kadar yorgundum. Küçük elleriyle yüzümü avuçlamasına, koluyla yüzümü temizlemesine ve yanağıma öpücükler kondurmasına izin verdim. "Üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm. Dışarı çıktı. Gitti."

"Bir sigara verir misin?"

Gözlerinden yaşlar dökülmeye devam ederken kaşları çatıldı. "Sigara mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Bayılmak üzereyim."

Gözleri acıyla doldu, boğazından yükselen hıçkırıklarla boğulmadan önce başını salladı. "Sana sigara getireceğim."

"Teşekkürler."

Zar zor ayağa kalkarak telaşla mutfağa gitti, çok geçmeden bir paket yirmilik *Rothmans* ve çakmakla geri döndü. Titrek parmaklarıyla paketten bir sigara çıkarıp dudaklarıma yerleştirdi, çakmağı yakarak bana yaklaştırdı.

Aleve doğru eğildim ve yakmak için derin bir nefes çektim.

"İyi misin?"

Başımı salladım.

"Kırık var mı?"

Muhtemelen. Derin bir nefes daha çektim. "Çocuklar nerede?"

"Yataktalar." Elleri artık omuzlarımdaydı, vücudumda gezdirerek hasarı kontrol ediyordu.

"Shan nerede?"

"Yatakta. Kulaklıkları takılı."

"Şükürler olsun."

Okul gömleğimin etek ucunu kaldırınca boğuk bir sesle hıçkırdı. "Seni temizlemeliyiz. Benim için ayağa kalkabilir misin?"

Yavaş, ölçülü ve acılı hareketlerle ayağa kalkmaya, onun peşinden mutfağa doğru yürümeye çalıştım.

Su ısıtıcısına ilerleyip, "Gömleğini çıkar," dedi annem. "Enfeksiyon kapmaması için kesikleri yıkamalıyım."

Aman Tanrım.

Ninova

Sırtımın ne halde olduğunu görmek bile istemiyordum.

Sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırarak gömleğimin düğmelerini açtım ve dikkatle omuzlarımdan sıyırdım. Kumaşın üzerine sıçramış kan lekelerini görünce yüzümü buruşturdum. "Kötü mü?"

Annem derin bir nefes daha çekti.

Evet, kötü.

Mutfak havlusuna sarılmış bir torba dondurulmuş sebze uzatıp, "Al bunu," dedi annem. "Yanağına bastır. Şişliği azaltır."

Sigarama uzanırken, "Okul için yeni bir gömleğe ihtiyacım olacak," diye mırıldandım. "Şerefsiz bunu mahvetti."

"Kurutma odasında yedek gömlek var." Ardından ellerini sırtımda hissettim, yanan etimin üzerine ıslak bir bez bastırıyordu. "Sadece kıpırdamadan dur, bunu temizlemem gerekiyor."

"Hâlâ kanıyor mu?"

"Biraz."

"Dikiş gerekir mi?"

"Sanmıyorum. Bu sefer değil."

Annem beni temizlerken başımı sallayarak sigaramdan bir nefes daha çektim. "Eğer beni istemiyorsa, giderim."

"Gitmeni istemiyorum."

Onun söylediklerini duymazdan gelip, "Ama Shan'ı ya da çocukları burada bırakmam," diye devam ettim. "Eğer gidersem, onlar da benimle gelir."

"Joey."

"Ciddiyim."

"Kimse hiçbir yere gitmiyor."

İşte sorun buydu. "Onunla aynı fikirde olduğunu biliyorum."

"Ne konuda?"

"Aoife hakkında."

Elleri sırtımda donakaldı. "Senin böyle bir hayat yaşamanı istemiyorum."

"Tamam, ben de *senin* için böyle bir hayat istemiyorum."

Annem yorgun bir şekilde iç çekti. "Joey."

"Onun yanında olacağım, anne. O benim kız arkadaşım ve ister inan ister inanma, onu çok seviyorum." Parmakları sırtımın hassas bir yerine dokununca titrememi bastırdım. "Onun yanında olacağım ve babamın seninle yaptığından çok daha iyisini yapacağım."

"Korkmuyor musun?"

Hem de çok korkuyorum.

Karşılık almayınca, "Ben senin için korkuyorum," dedi annem. "Bunun olmamasını dilerdim."

"Ama oluyor işte."

"Keşke ikiniz de düşünüp bir..."

"Sus," diye sözünü kestim. "Aoife'nın istediği şey bu değil."

"Peki sen ne istiyorsun, Joey?"

"Onun iyi olmasını istiyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Her neyse." Omuz silkip dondurulmuş sebze torbasını tezgâha fırlattım. Ona doğru döndüm ve gözlerim elindeki kanlı havluya takılınca yüzümü buruşturdum. "Elimdeki tek şey bu."

"Birkaç gün sessiz kalmanı istiyorum," diye fısıldadı suçlulukla. "Sadece sakinleşene kadar yoluna çıkma. Oğlanlara, Aoife'dan bahsetme. Shannon'a da söyleme. Sadece... sadece babanı ikna etmem için bana biraz zaman ver, tamam mı?"

"Sen ciddi misin?"

"Joey, bu karmaşık bir durum."

Bu sefer bana uzandığında geri çekildim. "O hep aynı kalacak. Sen de hep *onu* tercih edeceksin."

"Onu tercih etmiyorum. Ailemi bir arada tutmaya çalışıyorum." Bana bir adım daha yaklaştı, ben de üç adım uzaklaştım. "Joey, lütfen."

Her şey için suçlanacağım bir konuşmaya devam etmeyi istemediğimden, "Ağrı kesici var mı?" diye sordum. "Yüzümün acısı beni öldürüyor."

"Rafta parasetamol var."

"Anne."

"Hayır, Joey."

Rahatlamaya duyduğum acınası açlık gittikçe şiddetini artırıyor, hissettiğim acı boğazımda yumru gibi büyüyordu. "Senden bana yardım etmeni istiyorum. Lütfen, anne."

"Joey."

"*Lütfen*," diye mırıldandım. "Ağrım var."

"Sana dolapta parasetamol olduğunu söyledim."

Haykırma isteğime karşı koyarak, "*Lütfen*," dedim zorlukla. *Sikerim parasetamolü.* "Sadece bu seferlik. Senden bunu bir daha istemeyeceğim."

Ninova

"Joey."

"Gerekirse yalvarırım."

"Yalvarma."

"Lütfen, anne. *Lütfen*, Tanrı aşkına."

"Tamam." Gözleri yaşlarla doldu. "Sadece bu seferlik."

"Elinde ne var?"

"*Klonazepam*," diye fısıldarken burnunu çekti.

Şükürler olsun. Rahatlayarak gevşedim. "Nerede?"

Yüzü acıyla buruştu. Masaya yürüyüp sandalyesinin arkasında asılı duran çantasını getirdi. "Çantamda," diye inledi. "Bir tane alabilirsin ama hepsi bu kadar."

Arkasından yürürken, "Bir taneden fazlasına ihtiyacım var, anne," dedim ona. "Lütfen. Bir tane hiçbir işime yaramaz."

"Bunlar çok güçlü." Burnunu çekerek reçeteli ilaç şişesinin kapağını açtı ve ona uzattığım avucuma iki tane *C2* bıraktı. "Bir daha asla bunu yapmamı isteme."

İkimiz de bunun kocaman bir yalan olduğunu bilsek de, "İstemem," dedim ona.

62
KALBİM ONUN İÇİNDE ATIYOR
AOIFE

Cuma sabahı kısa teneffüste her zamanki masamıza otururken, "Eh, dikkat çekmeyi iyi biliyorsun," dedi Podge. "Herkes seni konuşuyor, Aoife."

Evet, BDO'daki öğrencilerin tamamı benden bahsediyordu. Hatta daha cesur olanlardan bazıları benimle konuşuyor, kendilerini ilgilendirmeyen sorularına cevaplar istiyordu. Aman Tanrım, yedek öğretmenlerden biri bile bana bunun doğru olup olmadığını sormuştu.

Daha da kötüsü, Joey burada değildi.

Ortada yoktu.

Bariz olanı kabullenmekten kaçınarak, "Geldi mi?" diye sordum. "Teneffüsün başında sigara içmek için dışarı çıktığında orada mıydı?"

Podge yüzünü buruşturup başını salladı. "Henüz değil. Ama gelecek."

Endişelerim gittikçe artarken duvar saatine göz attım. "Saat on biri on geçiyor, Podge. İlk üç dersi çoktan kaçırdı. Okul saat on ikide bitiyor. Öğle yemeğinden sonra sadece bir dersimiz kaldı."

"Evde bir şey çıkmış olmalı." Erkek arkadaşımın en yakın arkadaşı bana bakıp rahatsız edici bir tavırla omuz silkti "Bak, kötü göründüğünü biliyorum ama önemli olmadığı sürece, Lynchy seni bu kalabalığın ortasında tek başına bırakmaz."

"Evet." Midemin bulandığını hissederek parmaklarımı masaya vurdum ve çığlık atma isteğimi bastırdım. "Beni endişelendiren de bu zaten."

Çünkü erkek arkadaşıma beni terk etmeyeceğini bilecek kadar güveniyordum. Joey birçok şey olabilirdi ancak korkak değildi. Hayatında asla sorumluluktan kaçmamıştı, bu da içimdeki kaygının büyümesine neden oluyordu.

Annem dün gece *gardaí*'yi arayıp Teddy'yi ihbar etmişti. Joey'nin okulda olmayışının bununla bağlantılı olduğunu bilmek için dâhi olmak gerekmiyordu.

Bir grup küçük birinci sınıf öğrencisi, aceleyle masamızın yanından geçerken birbirlerine sıkıca sokuldu. Aralarında, "İşte o," diye fısıldaştılar. "Altıncı sınıfta hamile."

Ninova

"Bebeğin babası birlikte oturduğu çocuk muymuş?"

"Babanın kim olduğunu bilmediğini duydum."

Casey'ye öğle yemeği cezası verdiği için Bayan Lane'e lanet ediyordum. Sınıfta benimle olduğunda durum bu kadar kötü değildi. Arkadaşımın ağzı fena halde bozuktu ve koridorda yanıma yaklaşacak kadar aptal olan herkese verecek bir cevabı vardı. Fakat o ağızla kendini sınıfta oturma cezasına mahkûm etmişti, bu da benim köpekbalığı kafesinde yalnız ve kanlar içinde kalmama neden olmuştu.

Podge'un yanıma gelip oturmasına minnettardım. Sözde arkadaşlarımın hepsi, sanki hamilelik bulaşıcıymış gibi davranıyordu. Casey dışında, bana nazik davrananlar sadece sınıfımdaki oğlanlardı.

Kızlar *berbattı.*

Henüz korkulan konuşma için ofise çağrılmamıştım ama tutarsız davranışlarıma dair dedikoduların, müdürümüzün kulağına ulaşmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Beni tekrar ana çekerek, "Lynchy haberi nasıl karşıladı?" diye sordu Podge. "Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Beklenenden daha iyi." Titrek bir nefes verdim. "Özellikle nasıl öğrendiği düşünüldüğünde."

"Kardeşinin davranışı berbattı," dedi Podge. "Ricey'ye bunu Lynchy'den önce söylemek... Aman Tanrım, bu çok aşağılık bir şey."

Hâlâ bu düşünceyle midem bulanıyordu. "Yapma," diye inledim. "Kev'le işim bitti."

"Peki plan ne?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Plan mı?"

"Evet." Podge başını salladı. "Bebeği doğuracak mısın?"

Kendimi garip şekilde savunmacı hissederek, "Evet," dedim sertçe. "Elbette doğuracağım."

"Aferin sana." Podge başını sallayarak bir kaşık yoğurt aldı ve ağzına attı. "Sana iyi davranacak."

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle yapacağını biliyorum. Sadece... sadece bu çok büyük bir karmaşa, biliyorsun değil mi?"

"Düşünmek bile istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum."

"Dinle." Masanın karşısına uzanıp elini omzuma bastırdı ve destekleyici bir tavırla hafifçe sıktı. "Okulda hamile kalan tek kişi sen değilsin, Aoife. Kesinlikle sonuncu da olmayacaksın. Onları görmezden gel. Yakında sıkılacaklar."

Çevremdeki bakışlar yüzünden yanaklarımın yandığını hissederek, "Evet, Podge. Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ama bu konunun yakın zamanda kapanacağından şüpheliyim."

"Selam, melek bacaklar. Az önce kardeşine sıkı bir tokat attım," diyerek masamıza oturdu Alec. "Umarım sorun olmaz."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Göz kırptı. "Lynchy son uyarısını aldı, bu yüzden bunu o yapamazdı. Ben de Beyin Takımı'nın en sevdiğim kıza kazık atmasına göz yumamazdım."

"Şimdi nerede?"

"Kim? Beyin Takımı mı?" Alec omuz silkti. "Muhtemelen telefonda annenle konuşuyordur."

"Ah, Al..." Gülümsememin yüzüme yayılmasını engelleyemedim, o küçük pisliğe haddini bildirmesine çok sevinmiştim. "Teşekkürler, dostum."

"Her zaman," dedi sırıtarak. "Bilmeni isterim ki, kocaman bir göbeğin olsa bile hâlâ becerilebilir olacaksın."

"Çok naziksin, Al," diye kıkırdadı Podge. "Bu her kızın duymak istediği şey."

"Vaftiz babalığı ben kapıyorum," dedi Alec.

"Vaftiz babalığı kapamazsın, ahmak."

"Az önce kaptım işte."

"Bu sayılmaz," diye homurdandı Podge. "Eğer biri vaftiz babası olacaksa, o benim."

"Hayır. Melek bacaklar vaftiz annesi olarak şeytan göğüsleri seçecek. Bu da Lynchy'ye, dölünün vaftiz babasını seçme hakkı verecek."

"Evet çünkü en iyi arkadaşımızın doğmamış çocuğuna 'döl' demek, tam da vaftiz babasının söyleyeceği türden bir şey."

"Bak, Kızıl Tüylü, artık olan oldu. Dolayısıyla geri adım at ve bu konuda şansımı çalmayı aklına bile getirme."

Podge omuz silkti. "Evet. Kızıl tüyleri, kasık bitlerinin istilasına uğramış bir alete tercih ederim."

Alec inledi. "Benim kasık bitim yok."

"Artık yok."

"*Hiç* olmadı." Gözlerini kıstı. "Kaşınıyordum çünkü taşaklarımı tıraş etmiştim ve kaşıntı korkunçtu!"

Güldüm. "Al, yumurtalarını mı tıraş ettin?"

Kısa teneffüsün bittiğini işaret eden zil çalmaya başlayınca, "Ah, evet. Al vücut bakımı konusunda oldukça titiz," diye atıldı Podge.

"Ne diyebilirim ki?" Alec ayağa fırlayıp bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ben bir centilmenim."

Podge da ayağa kalktı. "Bizimle yürümek ister misin, Aoife? Hepimiz Dineen'in, İrlandaca dersine gidiyoruz."

İkisini de elimi sallayarak uzaklaştırırken, "Siz gidin, arkanızdan yetişirim," dedim onlara. "İşemem lazım."

Podge'la birlikte kantinden çıkmadan önce, "Başını dik tut, melek bacaklar," diye omzunun üzerinden seslendi Alec. "Ayrıca vaftiz çocuğum tamamen gelişene kadar bacaklarını kapalı tut."

"Teşekkürler, Al." Üzerime çevrilen bakışları görmezden gelip derin bir nefes aldım. "Çok teşekkürler, dostum."

Tuvaletten çıkıp İrlandaca dersine giderken kardeşim koridorda önümü kesti. "Konuşmamız gerekiyor."

Onu görmezden gelerek yanından geçtim ve yürümeye devam ettim.

"Aoife, dur." Kolumdan tutup beni geri çekti. "Lütfen. Bunu konuşmalıyız."

"Ne oldu, Kev?" diye tersledim. Koridordan aşağı sınıfıma doğru ilerlerken isteksizce onun yanında yürüdüm. "Patlamış dudağın için de beni mi suçluyorsun?"

"Erkek arkadaşının sağ kolu bana vurdu."

"Evet. İspiyoncular zararlı çıkar, pislik."

"Özür dilerim, tamam mı?" Kev ellerini havaya kaldırdı ve kalbimin artık var olmayan bir tarafıyla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı. En azından onun için artık yoktu. "Yaptığımın berbat bir şey olduğunu biliyorum, tamam mı? Gerçekten kötü bir şeydi, Aoife. Şimdi anlıyorum."

"Çok geç."

"Aoife, lütfen?" Derin bir nefes aldı. "Hadi ama."

Sınıf kapısının önünde durup, "Hayır. İnsanların benim hakkımda söylediklerini duydun," dedim kuru bir sesle. "Bana nasıl davrandıklarını gördün. Buna sebep olan sensin, Kev. Tüm bu olanları sen yarattın. O

yüzden özrünü kıçına sok çünkü bu benim açımdan hiçbir şeyi düzeltmiyor."

Eliyle çenesini ovuşturarak, "Dün Joey hakkında söylediklerin var ya? Haklıydın," diye itiraf etti. "Onu *sevmiyorum*. Gözümü *korkutuyor*. Onu incitmek için *yaptım*."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu.

"Ama yaptıklarımın sana nasıl zarar vereceğini hesaba katmadım," derken sesi gerçekten pişman geliyordu. "*Düşünmedim*, bu kadar."

Geri adım atmadan, "Yaptığın şeyi bir özürle düzeltemezsin," dedim ona. "Birinin hayatının ortasında bomba patlatıp her şey cehenneme döndüğünde 'eyvah' diyemezsin."

Paul tam o anda sınıftan çıktı. "Amca adayı nasıl?" Kolunu kardeşimin omzuna atıp bana zalimce gülümsedi. "İyi misin, Kev?"

Kardeşim mahcup bir tavırla omuz silkip mırıldandı. "İyiyim, Ricey."

Saçmalıklarından sıkılmış halde, "Defol git, Paul," diye homurdandım. "Kardeşimle özel konuşmaya çalışıyorum."

"Özel mi?" Bana ayakkabısındaki pislikmişim gibi alaycı bir tavırla baktı. "Sana dair pek özel bir şey kalmadı, değil mi, Aoife?"

Ona öfkeyle bakıp ortaparmak gösterdim. "Siktir git."

"Onun seni mahvedeceğini söylemiştim," dedi acımasızca. "Şimdi şu haline bir bak." Gözlerini bedenimde gezdirip karnımda duraksadı ve başını iki yana salladı. "Çoktan şişmanlamaya başladın."

"Ricey," dedi kardeşim beni savunmaya çalışarak. "Onu rahat bırak." Bu acınası bir denemeydi çünkü Paul'ün bakışlarının baskısı altında kalınca omuzları hızla sarktı.

"Niye umursuyorsun ki, dostum?" Paul güldü. "Sen kendin söyledin. Kız kardeşin bir fahişe."

Kardeşime bir bakış attım, o da utanç içinde başını önüne eğme inceliğini gösterdi.

Kendimi bu pisliğin hakaretleri karşısında savunmaya kararlı bir halde, "Senin fikrini umursadığımı mı sanıyorsun, Paul?" diye karşılık verdim. "Hayatımda yaptığım en iyi şey senden uzaklaşmaktı."

"Hayır, bu *benim* için yaptığın en iyi şeydi," dedi alayla. "Kendin için yaptığın en kötü şeydi çünkü artık yapabileceğin tek şey, o uyuşturucu bağımlısı şerefsizin küçük piçinin annesi olmak."

"Tekrar söyle."

Tanıdık tehditkâr ses kulağımı doldurunca, nefesim bedenimi ser-

semletici bir hızla terk etti. Omuzlarım düştü ve vücuduma yayılan rahatlama dalgasıyla neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Joey tam arkamda durdu. "Bir daha söyle, pislik." *Hurley* sopasını ve kaskını yere fırlatarak okul çantasını omzundan aşağı bıraktı ve güçlü kolunu belime dolayıp beni sert göğsüne doğru çekti. "Haydi tekrarla da görelim."

Eli karnımın küçük şişkinliğinin üzerine kayarken titredim. Başparmağı nazikçe yukarı aşağı hareket edince ağlamak istedim.

"İşte bu kaçman gereken kısım," dedim eski erkek arkadaşıma. "Hızla."

Kardeşim konuşmak için ağzını açsa da Joey ondan önce davrandı. "Kız kardeşini dinlesen iyi edersin."

İkisi de zıt yönlere fırlayarak neredeyse komik bir hızla ortadan kayboldu.

Kev'in arkasından, "Evet, *koş hadi*," diye bağırdım. Joey'nin göğsüne yaslanırken kardeşimin hissettiği rahatsızlığın keyfini çıkarıyordum. "Seni küçük pislik."

İkisi de konuşulanları duyamayacak bir mesafeye ulaştığında, "Geç kaldığım için çok özür dilerim," diye mırıldandı Joey. "Uyuyakalmışım."

"Burada olmana sevindim," dedim kollarının arasında dönerken. "Gelmeyeceğini sanmıştım... Yüzüne ne oldu böyle?"

Ağzım açık kalmış, yüzünün sol tarafındaki korkunç morluk ve şişliğe bakakalmıştım.

"Aman Tanrım, Joe." Dokunmak için uzandım. "Yanağın."

Çantasına ve *hurley* sopasına uzanırken elimi nazikçe iterek, "Evet, sanırım kırıldı," diye mırıldandı. "Dokunma, tamam mı? Çok acıyor."

Kalbim parçalansa da boğazımdaki düğümü yuttum. "Kırık mı?"

Babasından yine dayak yemişti.

Bir kemik daha kırılmıştı.

Kalbinin bir parçası daha tekrar tamir edilemeyecek şekilde kırılmıştı.

"Bunu sana o yaptı." Sesim titredi. "Benim yüzümden mi? Bebek yüzünden mi?"

"Hayır, bebek yüzünden değil," dedi yumuşak bir sesle. "Şerefsiz olduğu için yaptı." Sınıfın kapısını açıp önden girmem için bana işaret etti. "Bu senin suçun değil."

Sınıfa girdiğimizde, "Saatin kaç olduğunu sanıyorsunuz?" diye sordu Bay Dineen.

Öğretmen, erkek arkadaşıma her zaman yaptığı gibi yüklenmeden

önce, "Üzgünüm, geç kaldık efendim," dedim hemen. "Bir sorun yaşıyoruz."

"Sorun mu?"

Sınıfın gerilerinden yalandan bir öksürük geldi. "Sabah bulantısı," dedi pisliğin biri. Bu da sınıfta kurt ulumaları ve "ooo" seslerinin koro halinde yankılanmasına sebep oldu.

"Tamam, bu seferlik affediyorum." Bize yerimize geçmemizi işaret ederken öğretmenimizin yanakları kızarmıştı.

Sınıfın arkasına doğru aceleyle ilerleyerek arka sıradaki yerime geçtim ve Joey'nin, Bay Dineen'in masasının başında kırmızı defterini imzalatmak için bekleyişini izledim.

Masamıza dönerken hareketleri sert ve katıydı, yüzündekilerin babasının vücudunda bıraktığı tek iz olmadığını çok iyi biliyordum.

Bu düşünceyle kalbim sızladı.

Yanımdaki sandalyeye dikkatlice oturduğunda, "Joe," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda, Molloy." *Hurley* sopasıyla kaskını ayaklarının dibine bıraktıktan sonra tüm ilgisini bana çevirdi. "İyiyim." Sıcacık, sevgi dolu yeşil gözleriyle bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Gerçekten mi?" Elini masanın altına kaydırarak bacağımı hafifçe sıktı. "Evet, iyi görünüyorsun, bebeğim."

Cehennemi yaşarken nasıl oluyordu da bana karşı bu kadar iyi, duygularıma bu kadar anlayışlı ve özenli olabiliyordu... Akıl alır gibi değildi.

Elimi onunkinin üzerine kapatıp, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hem de çok."

"Biliyorum." Acılı bir nefes vererek parmaklarını benimkilere kenetledi. "Biliyorum, Molloy."

Bize dik dik bakıp, "Dersime geç kalmanız yetmezmiş gibi bir de sohbet etme cesaretini gösteriyorsunuz," diye kükredi Bay Dineen. "Joseph, aranızda ne hakkında fısıldaştığınızı sınıfa söylemek ister misin? Son altı senemi size bu dili öğretmek için harcadığım için lütfen bunu ana dilimizde yap."

Erkek arkadaşım kayıtsızca omuz silkerek ona Galce yanıt verdi. "Ceart go leor, a mhúinteoir. Bhí mé ag rá le mo leannán go bhfuil gráagam di."

Söylediği kelimeleri kafamda tercüme ederken kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

Elbette, efendim. Sevgilime onu sevdiğimi söylüyordum.

Hiç ara vermeden, "Dúirt mé léi freisin go bhfuil cuma álainn uirthi," diye devam etti Joey. *Ayrıca ona güzel göründüğünü de söyledim.* Omuz silkti. "Agus go bhfuil mo chroí istigh inti." *Ve kalbimin onun içinde attığını...*

"Go hiontach." *Etkileyici.* Bay Dineen kaşlarını kaldırdı. "Le haghaidh buachaill nach n-éisteann sa rang." *Dersleri dinlemeyen bir çocuk için oldukça başarılı.*

"Sea." Joey sırıttı. "Tá a fhios agam." *Evet, biliyorum.*

63
SUSMA HAKKINI KULLAN
JOEY

İrlandaca dersine tam ısınmaya başlamıştık ki, interkomun sesi duyuldu. Hoparlörlerin hepsinden okul sekreterinin sesi yankılandı. "Joseph Lynch ve Aoife Molloy derhal müdür odasından bekleniyorsunuz."

Bizimkinin yanındaki masadan, "Aoife'yı hamile bıraktığı için onu okuldan atabilirler mi?" diye sordu Alec. Gerçekten ciddi olmasaydı, ona bir tokat atardım. "Çünkü yakında bir maçımız var ve onsuz işimiz biter."

"Sanmıyorum, Al." Podge yanında kıkırdadı. "Ama asla bilemezsin."

Kitaplarımı toplayıp çantama attım ve sınıf arkadaşlarımızdan yükselen "*oooh*" ve "*eyvah*" seslerini umursamadan ayağa kalktım. Sınıf kapısına doğru yürüyerek ardına kadar açtım, suç ortağımın acele etmesini ve bana katılmasını bekledim.

Molloy kapıda bana katılınca, Alec iki parmağını heyecanla havaya kaldırdı. "Bol şans. Susma hakkını kullan."

Adımlarını benimkilere uydurduğunda elimi tutup, "Bay Nyhan'ın ne söyleyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu Molloy. "Bu konuyu bizimle konuşmaya yetkisi var mı?"

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Eh, odasında en çok zaman geçiren sensin."

"Sırf sen yakalanmayacak kadar sinsi olduğun için."

"Evet, bu sefer yakalandım işte."

"Komik."

"Ya bana bağırırsa, Joe?"

"Sana bağırırsa, burnunu kırarım."

"Burnunu kırma," dedim hemen. "Okuldan atılmaman gerekiyor, tamam mı? Tutuklanmamalısın da. Evet, bu iki şeyi *başarmana* ihtiyacım var."

"Tamam. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Müdür odasının tanıdık buzlu camlı kapısına ulaştığımızda, "Tanrım, kendimi kötü hissediyorum," diye inledi Molloy. "Kaçıp okuldan erkenden ayrılabilir miyiz?"

"Hayır." Başımı sallayarak kapıyı açtım ve onu içeriye doğru itmek zorunda kaldım. "Hadi ama, Molloy. Bunu bir an önce halledelim."

Önündeki klavyede öfkeyle bir şeyler yazarken başını kaldırmadan, "Anneleriniz, Bay Nyhan'la birlikte ofiste. Doğruca içeri girebilirsiniz," dedi Betty. "Bol şans."

"Kimin annesi?"

"İkinizin de annesi."

"Annem orada mı?" Adıyla hitap edecek kadar samimi olduğum sekretere dik dik baktım. "Neden?"

Yaşlı Betty fırsatı kaçırmadan anında karşılık verdi. "Neden içeri girip bizzat öğrenmiyorsun, Joseph? Hangi kapı olduğunu biliyorsun."

Evet, biliyordum.

Sağdan üçüncü kapıydı.

Elimi hafifçe sıkarak, "İyi şanslar, Joe," diye fısıldadı Molloy. "Seni seviyorum."

"Evet." Derin bir nefes alıp kapıyı onun için açtım. "Ben de seni, Molloy."

Aşırı rahatsız bir şekilde toplantı masasının bir tarafında annemin yanına oturdum, Molloy ve Trish ise karşımızdaydı.

Masanın iki ucunda, yıl sorumlusu Bayan Lane ve müdürümüz Bay Nyhan oturuyordu. İkisi de *bizimle* konuşmaktan çok *bize karşı* çıkmakta harika bir iş çıkarıyorlardı.

Sanki hamilelikten doğrudan etkilenen Molloy ve ben değilmişiz gibi, geleceğimizle ilgili kararları alırken annelerimize danışmak çok daha önemliydi.

Sıkıcı tipler.

Sırtıma baskı uygulayamadığım için öne doğru eğildim ve dirseğimi masaya dayayıp boştaki elimi kucağıma koydum.

Müdürümüz anneme bir şey sorunca, annemin ona cevap vermek için dönmesini fırsat bilerek dizimdeki elimi sandalyelerimizin arasında yere bıraktığı çantasına gizlice uzattım. Neredeyse nefes bile almadan, parmaklarım tanıdık hap şişesine ulaşana kadar içini karıştırdım.

Sonra şişeyi avucuma alıp hızlıca cebime attım. Evdeki cehennemi bir gece daha yaşamayacağımın farkına varınca, bedenime bir rahatlama dalgası yayıldı.

Etrafımdaki sesleri ve tuvalete kaçıp ağzıma birkaç *C2* atmak için duyduğum rahatsız edici dürtüyü bastırarak tüm dikkatimi kız arkadaşıma çevirdim. Kocaman açılmış gözleri içerdeki dört yetişkin arasında gidip geliyor, serçeparmağının tırnağını sinirli bir şekilde kemiriyordu.

"O zamana kadar hamileliğin ne kadar ilerlemiş olacak, Aoife?"

Molloy'un suçluluk dolu gözleri Bay Nyhan'a döndü. "Hımm?"

Sırtım hemen dikleşti.

O hiçbir şeyden dolayı suçluluk hissetmek zorunda değildi.

Bu benim hatamdı.

"Haziran ayında bitirme sertifikası sınavına girdiğinde hamileliğin ne kadar ilerlemiş olacak?"

"Ah." Yanakları kızarırken kabaca boğazını temizledi ve bana gergin bir bakış attı. "Haziran'ın hangi günü?"

"Yedisi."

"Ah." Yine gergin bir şekilde yutkundu. "Sanırım o zaman yirmi beş haftalık olacağım?"

"Sanıyor musun?"

"Evet, şey, yani tam olarak emin değilim."

"Emin değil misin?"

"Henüz tarih belirleme taramasını yaptırmadım," diye aceleyle açıkladı. "Aslında tarama bugün."

Molloy'u sorguya çekmesinden rahatsız olarak, "Neden bu konuda onu zorluyorsunuz?" diye çıkıştım. "Cevabını zaten verdi. Biraz rahat bırakın, olur mu? Aman Tanrım."

Beni dirseğiyle dürterek, "Joey," diye sertçe araya girdi annem. Molloy ise bana minnettar bir şekilde gülümsedi.

Bay Nyhan, bu çıkışımı duymazdan gelmeyi tercih edip dikkatini anneme çevirdi. Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. "Siz ve Teddy'nin zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum, Marie. Bu konuyu böyle bir zamanda gündeme getirmekten nefret ediyorum ama Shannon'ın nasıl olduğunu sormak zorundayım. İçtenlikle umuyorum ki, Tommen'a başarılı bir şekilde uyum sağlıyordur."

"Aslında her şey gayet iyi gidiyor, teşekkür ederim," dedi annem sakince. "Oğluma gelince, Noel'den bu yana okulda çok daha başarılı."

"Evet, pekâlâ." Cümlesini tamamlamaya zahmet etmeden Trish'e döndü. "Lütfen bilin ki, burada Ballylaggin Devlet Okulu'nda öğrenci

ilişkilerini desteklemiyoruz ancak kızınızı yardıma ihtiyaç duyduğu zor zamanlarında geri çevirmeyeceğiz."

Kaşlarını çatıp, "Beni geri çevirmek mi?" diye araya girdi Molloy. "Bu ne anlama geliyor?"

"İhtiyaç duyduğu zor zamanlarında mı?" dedim başımı iki yana sallayarak. "Bu ne tür bir açıklama şimdi?"

"Joey," diye uyardı annem. "Yeter."

"Okula eşekle gelip kendine ahır aramıyor." Öfkeyle homurdandım. "Eğitim arıyor. Altın, tütsü ya da mür* değil."

Annem başını ellerinin arasına aldı ve yorgun bir şekilde iç çekti. "Ah, Joey."

Bayan Lane kibirli bir tonla araya girdi. "Burada dikkate alınması gereken çok şey var, Joseph. En önemlisi, okul sigortasının okul alanında hamile bir öğrenci bulundurmayı kapsayıp kapsamadığı."

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" Aoife'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Sigorta beni kapsamıyor mu?" Annesine baktı. "Okuldan mı atılıyorum?"

Oturduğum yerde dikleşerek, "Onu okuldan *atmayacaksınız*," diye homurdandım. "1950'lerde yaşamıyoruz. Onu lekeliymiş gibi dışlamanıza göz yummam kesinlikle mümkün değil. Ne de olsa onunla birlikte olan adam benim."

"Joey."

"Ciddiyim. Ben de onun kadar hamileyim."

"Joseph, lütfen."

"Ne var?" diye sordum. "Bu doğru. Babası benim. O bebeği onun içine ben koydum. Eğer suçlu arıyorsanız o kişi benim, o değil. Okulun bitmesine sadece iki ay kaldı ve sonra mezun olacak. Bu hakkı ondan almak için cesedimi çiğnemeniz gerekiyor."

Gözleri Bay Nyhan'a kilitlenmiş halde, "Joey, sakin ol. Aoife, derin bir nefes al. Kimse kimseyi okuldan atmıyor," diye yatıştırmaya çalıştı Trish. "Bir öğrenciyi sırf hamile olduğu için okula devam etme hakkından mahrum bırakmak, yasaya tamamen aykırı olmanın yanı sıra ayrımcılıktır. Değil mi, Eddie?"

"Evet, tabii ki öyle." Pislik herif geri adım atmaya çalıştı. "Kimse kızınızın okuldan atılacağını söylemiyor."

"*Evet, pislik. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum,*" dercesine baka-

* İlaç ve parfüm olarak kullanılan değerli, hoş kokulu bir yağdır. (ç.n.)

rak, "Tıpkı hiç kimsenin Samantha McGuiness'in, Amy O'Donovan'm ya da Denise Scully'nin okuldan atılmasını önermediği gibi. Hepsi benim mahallemden kızlar," diyerek alaycı bir şekilde gülümsedim. "Eğer durum buysa, bana okul sigortasının Aoife'nın burada bulunmasını kapsamayacağını söylemekle ne demek istediğinizi açıklar mısınız?"

"Ben kapsamayacağını söylemedim. Sadece dedim ki..."

"Sadece kız arkadaşımın gözünü korkutuyor, onu okuldan sessizce ve olay çıkarmadan ayrılması için zorlamaya çalışıyorsunuz," diye sözünü kestim. "Evet, oyununuzu biliyorum. Ben aptal değilim. Okul yönetimi açısından hamile kızların okul kaydından kendi kendilerine düşmelerinin daha kolay olduğunu biliyorum. Fark şu ki, o kızlar bunu tek başına yapmak zorundaydı." Molloy'u işaret etmek için duraksadım. "Aoife'nın yanında ben varım ve bırakıp gitmek gibi bir niyetim de yok."

Onun için bir şey yapamayacak olsam da önünde durup üzerine yüklenen baskıya, hayal kırıklığına ve acısına bariyer olabilirdim. Onun yerine darbeleri ben alabilirdim ve tam olarak bunu yapacaktım.

Kaslarım yaşanan gerilimden kilitlenmiş halde, dimdik oturdum. Molloy'un tek bir darbe daha kaldıramayacak durumda olduğunu bildiğimden, yarattıkları tüm hayal kırıklığını üstlendim.

"Joey." Annem elini zıplayan dizime koyup hafifçe sıktı. "Lütfen sakinleşir misin?"

Bana keskin bir bakış atarak, "Evet," dedi Bay Nyhan. "Burada seninle tartışan kimse yok."

"Sadece ben önlem aldığım için," diye mırıldandım. "Cidden burada ne işimiz var?" Etrafımdaki yüzlere baktım. "Aoife hamile. Baba benim. Okul bittikten *sonra* doğum yapacak. Bu saçma toplantıya neden ihtiyaç duyulduğunu gerçekten anlamıyorum."

64
SENİN İÇİN SAVAŞA GİDERİM
AOIFE

Bu toplantıdan önce Joey Lynch'in bana destek olacağına dair bir şüphem olsaydı bile, artık tamamen kaybolmuştu. Çünkü o odada oturup erkek arkadaşımın, sınıf öğretmeni ve okul müdürümüzle benim için savaşmasını dinlerken aklımdan geçen tek şey vardı. *Tanrım, şükürler olsun ki o benim.*

Adımın o meşhur ortaokulda-hamile-kalan-kızlar listesine eklenmesi, kesinlikle bugüne kadarki en utanç verici anlarımdan biriydi. Ancak konu bu bebeğin *kimden* olduğuna gelince gururdan başka bir şey hissetmiyordum.

Joey endişeli ve yakışıklı görünüşüyle annesinin yanında, masanın karşısında oturuyordu ve her an masayı devirecekmiş gibiydi. Evet, saygısızdı ve ağzı bozuktu ama söyledikleri benim için güzelce prova edilmiş tüm konuşmalardan daha çok şey ifade ediyordu. Çünkü kalpten konuşuyordu. Söylediği her kelime *içtendi* ve bu duygu içimin derinliklerinde bir şeyi yatıştırdı.

Belki her şey *yolunda* gidecekti.

Belki de bunu gerçekten *yapabilirdim.*

Onunla birlikte.

Kendimi içinde bulduğum durum tarif edilemeyecek kadar korkutucuydu. Fakat aynı hormonlar tarafından yönetilen ve dokuz aylık ıstıraba kurban giden okuldaki diğer kızların aksine, benim *suç ortağım* hâlâ yanımdaydı.

Garip bir şekilde kendimi *Titanik*'teki Rose gibi hissediyordum, diğer kızlar boğulurken Jack onu su üstünde tutmuştu. Joey bir melek olmayabilirdi ancak sadıktı, sorumluluk sahibiydi ve bu odadakilerin ona verdiğinden çok daha fazla değeri hak ediyordu.

Onun yanında olmak bile bana kendimi daha iyi hissettiriyordu.

O, böyle biriydi.

Annelerimizin, Bay Nyhan ve Bayan Lane'le birkaç dakika daha karşılıklı sohbet etmelerini dinledim. Beden Eğitimi dersine katılmamla ilgili kısıtlamalar hakkında konuşuyorlardı ama dürüst olmak gerekirse, Joey tamamen haklıydı.

Bu toplantı *anlamsızdı*. Bundan kazandığım tek şey yüksek tansiyon ve mide bulantısıydı.

Okul otoparkına ulaştığımızda annemin, Joey'nin annesine seslendiğini duydum. "Bir kahve içmeye ne dersin?" diye soruyordu. "Main Street'in köşesinde güzel, küçük bir kafe var. Biraz oturup sohbet edebiliriz. İki anne."

Joey ve ben, onların birkaç adım arkasında el ele yürürken şaşkınlıkla birbirimize döndük.

"*Kahve mi?*" diye fısıldadı Joey. "*Ne halt ediyor bunlar?*"

"*Hiçbir fikrim yok.*" Gözlerimi devirdim. "*Belki de bir zeytin dalıdır?*"

Babamın transit minibüsünün sürücü kapısını açarak, "Ya da bize gidebiliriz. Ekmek kutusunda güzel, taze bir *madeira* kekim var," dedi annem. "Ne dersin, Marie? Büyükanne olma ihtimalimizi konuşurken kahve eşliğinde kek yeriz?"

Joey'nin annesi, sanki ondan *Fermat*'ın son teoremini açıklaması istenmiş gibi baktı. Ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra, "Kahve mi? Ben... şey, bilmiyorum?" diye fısıldadı.

"Buraya arabayla mı geldin?"

"Hayır." İri, kararsız mavi gözlerle anneme baktı ve başını iki yana salladı. Bu hareketiyle kızına inanılmaz derecede benziyordu. "Ben... işten buraya yürüyerek geldim."

Minibüsün sürücü koltuğuna tırmanıp, "Eh, atla o zaman," dedi annem. "Bir fincan kahve için bize gidelim, sonra seni evine bırakırım."

Joey'nin annesi oğluna baktı ve çaresizce omuz silkti, sanki onay istiyormuş gibiydi.

"Ne yapmak istiyorsun, anne?"

"Ben, ah..." Sesi yitip giderken gergin bir tavırla etrafa göz attı, ardından minibüse doğru bir adım attı. "Ben..." Zayıf omuzlarını düzeltti ve yolcu kapısına uzandı. "Teşekkür ederim."

Camını açarak, "Siz ikiniz," diye seslendi annem. "Hastaneden sonra doğruca eve, anladınız mı? Henüz kritik safhayı atlatmış değilsiniz. Daha size nutuk çekmeye bile başlamadım."

Annelerimizin babamın minibüsüyle uzaklaşmalarını izlerken, "Bu konuda kendimi nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum," dedi Joey. "Bu beni gerçekten çok rahatsız etti, Molloy."

Kolumu beline dolayıp, "Evet, biliyorum," diye iç çektim. "Ama *bana* kendimi *gerçekten* rahat hissettiren şeyi bilmek ister misin?"

Ninova

"Hımm?"

"Sen, Joe." Gülümseyerek ona baktım. "Odasında Bay Nyhan'ın karşısında yaptıkların, söylediklerin... benim için anlamı çok büyüktü."

Başını eğerek çatık kaşlarla bana baktı. "Hiçbir şey yapmadım ki, Molloy."

Arabama doğru yürürken ona iyice yaslandım. "Evet, yaptın. Üstelik bu her şeye bedeldi."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Kafası hâlâ karışık görünüyordu. "Sen mi kullanacaksın, bebeğim?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp anahtarları ona attım. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Söyle yeter."

"Bu gece benimle kal."

Derin bir nefes aldı. "Molloy."

"Hayır deme." Okul çantamı omzumun üzerinden arka koltuğa fırlattım. Yolcu koltuğuna gömülerek dikkatimi motoru çalıştıran Joey'ye çevirdim. "Tamam de."

"Ya çocuklar?"

"Peki ya sen?" diye karşılık verdim. Araba teybini açtım ve hoparlörlerden *No Doubt*'ın *Underneath It All*'u çalmaya başlayınca başımı sallayıp onayladım. "Bu senin için, Joe."

"Şu şarkıları kes artık," diye mırıldandı. "İyiyim ben."

"Yüzün başka şey söylüyor."

"Aoife."

"Joey." Konsolun karşısına uzandım ve vites kolunun üzerinde duran elini tuttum. "Lütfen."

Okuldan uzaklaşıp ana yola çıkana kadar cevap vermedi. Ancak ondan sonra derin bir nefes verdi ve elini çevirdi.

"Sen kazandın, Molloy." Parmaklarını benimkilere kenetledi. "Yine."

"Yaşasın."

Dikkati yüzümle önümüzdeki yol arasında gidip gelirken, "Peki hazır mısın?" diye sordu. "Bebeği görmeye?"

"Hayır," dedim sessizce. "Ya sen?"

"Hayır." Elimi sıktı. "Ama bunu yapacağız, Molloy."

65
BELKİ DE KIYAFETLERİMİZİ DEĞİŞTİRMELİYDİK?
JOEY

"Joe, benim, Shannon. Okulla birlikte Dublin'e gidiyorum. Bu gece geç saatlere kadar dönmeyeceğim. Anneme söyleyebilir misin? Telefonum onda, bu yüzden arama, tamam mı? Bana ulaşamazsınız ama ben iyiyim, Joe. Endişelenme..."

Kız kardeşimin bıraktığı sesli mesajı üçüncü kez dinledim ve evdeki durumu nasıl yumuşatacağımı düşündüm. Mesajı silip telefonu tekrar cebime attım, elimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim. Annem çıldıracaktı. Eğer öğrenirse, ihtiyarın da tepesi atacaktı.

Dikkatimi tekrar içinde bulunduğumuz ana çekerek, "Belki de kıyafetlerimizi değiştirmeliydik," diye fısıldadı Molloy.

Doğum hastanesinin kalabalık bekleme odasında oturuyorduk, etrafımız karnı burnunda kadınlar ve kocalarıyla çevriliydi... hepsi ebeveynlerimizin yaşlarında görünüyordu.

Elimi zıplayan dizine koyarak, "Boş ver," dedim ona. "Yanındayım, Molloy."

"Evet, Joe. Konu da bu zaten," diye mırıldandı. "Buradaki herkes beni ne kadar iyi *desteklediğini* biliyor."

Güldüm çünkü dürüst olmak gerekirse şu an başka ne yapabilirdim ki? Haklıydı.

Üzerimizde BDO üniformalarımızla oturuyorduk ve etrafımızdaki insanlar bize biraz farklı bakıyorlardı.

Acıma, tiksinti, anlayış, şaşkınlık...

Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Yakında baba olmaya hazırlanan, bir yandan da kız arkadaşımın bacaklarını izleyen sapığa bir uyarı bakışı atarak, "Etrafımızdakileri siktir et," dedim Molloy'a. "Bizi tanımıyorlar."

"Joe, buradaki tek genç biziz," derken sesi panikle doluydu. "Şuradaki kız yirmili yaşlarının başında gibi duruyor ama hepsi bu. Bu kadınların hepsi benden çok daha yaşlı."

Ninova

"Önemli değil, Molloy," diye sakinleştirmeye çalıştım. "Yaş sadece bir rakam."

"Haklısın," dedi pileli eteğinin ucunu düzelterek. "Kesinlikle haklısın, Joe." Elime uzanıp bana daha da yaklaştı ve yan tarafıma yaslandı. "Tanrım, çok acil tuvalete gitmeliyim."

"Tutmaya devam et. Formu okudun. Mesanenin tam dolu olması gerekiyor."

"Evet ama bu çok rahatsız edici." Rahatsızlık içinde kıvrandı. "Dikkatimi dağıt."

"Nasıl?"

"Telefondakinin kim olduğunu söyle."

"Shannon," dedim derin bir nefes vererek. "Okulla birlikte Dublin'e gitti."

"Gerçekten mi? Bundan hiç bahsetmedin."

"Çünkü bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Evet, bunu duyduğunda ihtiyara açıklama yapmak çok eğlenceli olacak."

"Hayır." Elimi kavrayan eli sıkılaştı. "Hayır, hayır, hayır. Ona hiçbir şey açıklaman gerekmiyor, tamam mı? Sadece o pislikten uzak durmalısın. Bırak bu işi annen halletsin."

"Molloy."

Elimi kucağına çekerek, "Ciddiyim, Joe," dedi boğuk bir sesle. "Canını yaktığını bildiğim halde böyle oturamam..."

Bitkin görünümlü bir hemşire konuşmamıza bir nokta koyup, "Aoife Molloy?" diye seslendi. "Senin sıran, tatlım."

"Aman Tanrım." Molloy far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi ayağa fırladı, beni de peşinden sürükledi. Hemşireyi takip ederken elimi sıkıca tutarak fısıldadı. "Beni bırakma, Joe. Yanımdan ayrılma."

Beni loş ışıklı odaya çekmesine izin verip, "Ayrılmayacağım," diye söz verdim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kapıyı arkasından kapatarak, "Adım Margaret, ultrason teknisyeniyim," diye tanıttı kadın. "Gebelik tarihi taraman için buradasın, değil mi?"

Kadın onu muayene masasına yönlendirince elimi isteksizce bırakıp, "Ah, evet" dedi Molloy kısık sesle. "O bebeğimin babası, benimle kalabilir mi?"

"Tabii ki, baba hemen yanındaki sandalyeye oturabilir."

Baba.

Aman Tanrım.

Molloy sırtüstü yatarak elini bana doğru uzatırken endişeli gözlerle bana baktı. "Joe?"

"Kahretsin, evet." Panikten kurtulmak için başımı sallayıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve masanın yanındaki sandalyeye otururak elini tuttum.

Kız arkadaşımın karnını şeffaf bir jelle yağlarken, "Notlarına bakılırsa bu senin ilk gebeliğin," dedi teknisyen. "Son adet döngünün ilk günü 14 Aralık'tı, doğru mu?"

"Ah, evet," diye kekeledi Molloy. "Doğru. Ocak ayının sonunda biraz lekelenmem oldu ama arkadaşım bunun..."

Teknisyen başını bilgece bir tavırla sallayarak onun cümlesini tamamladı. "Yerleşme kanaması. Evet. Senin ikizin var, değil mi?" Kız arkadaşımın eteğinin bel kısmına bir avuç peçete sıkıştırıp masanın yanındaki ultrason makinesini kurcaladı, düğmelerine dokundu ve küçük klavyesinde bir şeyler yazdı. "Tek yumurta mı? Çift yumurta mı?"

"Ah..." Molloy bana baktı, ben de tüm bunların ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim olmadan omuz silktim. "Evet, sanırım?"

"Pekâlâ, hadi bir bakalım." Kadın makineden çubuğu alarak kız arkadaşımın karnında dolaştırmaya başladı. "Alt karın ve pelvik bölgende biraz baskı hissedeceksin ama acı vermemeli."

Dikkatimiz önümüzdeki ekrana odaklıydı. Karanlık olan ekranın tuhaf, soluk renkli bir küreye dönüşmesini izledim. Ortasında güçlü bir nabız gibi atan bir hareket vardı.

"Harika," dedi teknisyen. Gözleri ekran ve çubuk arasında gidip gelirken açısını değiştiriyor ve birkaç tuşa basıyordu. "Evet, kesinlikle hamilesin."

Molloy ve ben, ekranı daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştık. Aynı anda, "Ah, kahretsin," diye karşılık verdik.

İkimiz birlikte ekranda görünen küçük uzaylı benzeri şeye bakarken Molloy elimi sıktı. "Bu mu? Bebek bu mu?"

"Evet, şunu dinleyin." Teknisyen birkaç tuşa daha bastı ve odada nal sesine benzeyen hızlı bir atış yankılanmaya başladı. "Bu güzel, güçlü bir kalp atışı."

"Bu yarış atına benziyor," dedi Molloy nefes nefese. "Bu gerçekten kalp sesi mi?"

"Evet ve bu küçük fasulyenin boyutuna bakarsak, tarihlerini doğru

belirlemişsin. On dört hafta ve üç günlük gebelik süresindesin. Bu da sana 20.09.2005 doğum tarihini veriyor. Tebrikler, anne ve baba."

Bana bakmak için hızla başını çevirerek, "Aman Tanrım, Joe," diye inledi Molloy. "Tommen *partisiydi*."

Kalbimin kız arkadaşımın rahmindeki çocuğunkinden on kat daha hızlı çarptığından emin halde, "Evet," demeyi başardım. "Lanet olası Gibsie ve onun Moher esrarı."

"Ve *şampanya*."

"Lanet olası şampanya."

"Affedersiniz?"

"Yok bir şey," dedik ikimiz aynı anda.

Başımı sallayarak, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi anneye tıbbi geçmiş, aile geçmişi ve benzeri şeyleri gözden geçirmek için bir ebe randevusu verilecek. Sonrasında ne yapılacağına karar vereceğiz." Konuşurken Molloy'un karnını taramaya devam etti. "Kalabalık koridorlardan ve bekleme odasından da anlayabileceğiniz üzere bu öğleden sonra oldukça yoğunuz. Bu yüzden size randevunuz postayla gönderilecek, bir hafta içinde gelir."

Teknisyenin çubuğu karnının üzerinde hareket ettirişini izlerken temkinli bir ses tonuyla, "Şu an neyi kontrol ediyorsunuz?" diye sordu.

"Sen ikizsin, bu yüzden gözden kaçırabileceğimiz küçük bir sürprizimiz olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarptı. "Ne halt dönüyor? Başkası da mı var?" Kız arkadaşıma baktım. "*Başkası* da mı var?"

"Hayır, hayır, hayır." Molloy teknisyenin elini itip uzaklaştırarak sinirli bir şekilde güldü. "Bir sürpriz yeter, teşekkürler. Başka sorun arama, kahretsin."

"Endişelenme. Sadece tek bir cenin zarı kesesi görüyorum."

Sandalyeye tekrar gömülüp elimi göğsüme bastırarak, "Bunun için Tanrıya şükürler olsun," dedim boğuk bir sesle. "Bir daha bunu bana yapma."

66
SANA İNANDIM AOIFE

O akşam evimin önündeki kaldırıma park ettiğimizde, "İyi misin?" diye sordu Joey.

Hastaneden dönüş yolculuğu çoğunlukla sessiz geçmişti, ikimiz olanları zihnimizde sindirmeye çalışıyorduk. Joey gözlerini önümüzdeki yoldan ayırmamıştı, bense bakışımı teknisyenin bizim için bastırdığı ultrason görüntüsü şeridinden ayıramamıştım.

O gerçekti. Kalp atışını duymuştum. Gerçekten bedenimde büyüyen bir bebek vardı.

"Molloy?" Joey arabanın motorunu durdurarak emniyet kemerini çözdü ve koltuğunda bana doğru döndü. "İyi misin?"

Emin değildim. Her şey gerçeküstü görünüyordu. Ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

"Peki sen iyi misin?"

Neredeyse çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Kadın bana *baba* dedi, Molloy."

"*Biliyorum.*" Onun da sarsıldığını görünce rahatladım. Hevesle başımı sallayıp tıpkı onun gibi koltuğumda döndüm. "Bana da *anne* dedi, Joe."

"Oradayken kafama dank etti, biliyor musun?" Joey çenesini ovuşturarak mırıldandı. "Biz ebeveyn olacağız."

Tırnaklarımı sinirle kemirirken, "Bir *insana*," diye onayladım. "Gerçek bir insana hayat vereceğiz."

Joey arabamın arka koltuğunu işaret etti. "Gelecek yıl bu sıralar, orada bir çocuk olacak. *Bizim* yaptığımız bir çocuk."

"Önümüzdeki seneyi boş ver. *Bu* Cadılar Bayramı'nda bir bebeğimiz olacak." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Cadılar Bayramı*, Joe. Şeker toplayacak bir çocuğumuz olacak."

"Ve Noel'de de Noel Baba."

"Ve baharda Paskalya Tavşanı."

"Ve benim evim, arabam ya da lanet olası bir diplomam yok." Eliyle yüzünü ovaladı. "Bu iş boyumuzu aşıyor, bebeğim."

"Gayet iyisin," dedim ona. "Bebeklerle harikasın. Başı belada olan

Ninova

benim. Tuttuğum tek bebek kuzenimin evcil bebek çöl faresiydi ve bil bakalım onun da başına ne geldi, Joe? Düşürdüm. Hı-hı. Aynen öyle. Sorumluluğum altındayken zavallı şey kafesinin içine yüzüstü çakıldı."

"Pekâlâ. Çocuğumuza annelik yapma becerini, kuzeninin evcil kemirgenine bakma şeklinle kıyaslama. Bunlar aynı şey değil, Molloy."

"Belki değil ama ben pek de sorumluluk sahibi anne tipi sayılmam, değil mi?"

"Ben öyle miyim?"

"Ah, lütfen." Gözlerimi devirdim. "Sen tüm hayatın boyunca babaydın. Hatta o 'Beni merdivenlerden yukarı çıkarmayın' türünden baba tehdidini kusursuz bir sanat haline getirdin."

"Vay canına. Teşekkürler."

"Ciddiyim, Joe. Sen bunu halledersin. Benim *başım belada.*"

Ultrason şeridini elimden kapıp yüzüne doğru tutarak, "Şuna bir daha bakayım," diye mırıldandı. "Aman Tanrım, sanırım onun aletini görüyorum."

"Ne? Hayır, görmüyorsun." Gözlerim fal taşı gibi açık halde şeridi kaptım ve parmağının işaret ettiği yere baktım. "O aleti değil, bacağı."

Parmağıyla işaret ederek, "Hayır, bacak olan şu," diye düzeltti. "Bu diğer bacağı ve şu da aleti."

"O bebek kordonu."

"Bu onun aleti, Molloy." Başını direksiyona yaslayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yüksek sesle inledi. "O bir erkek."

"Ama bunu bilmek için çok erken olduğunu söyledin."

"Şu an ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü *o* bir alet."

"İyi ama bunu nasıl anlayabildin?"

"Bana güven, yıllar içinde o lanet olası ultrasonlardan çok gördüm. Bir alet gördüğümde anlarım."

"Ya yanılıyorsan?"

"Umarım yanılıyorumdur."

"Joey." Koluna tokat attım. "Böyle söyleme."

"Ona sakın adımı verme," diye fısıldadı. Başı hâlâ direksiyona yaslıydı. "Lütfen, Aoife. Ona kendi adını ver ve döngüyü kır."

Onun ebeveynleri...

Konu her zaman dönüp dolaşıp onun ailesine geliyordu.

"Ortada kırılacak bir şey yok, Joe," dedim saçını okşayarak. "Sen o adam *değilsin*, ben de o kadın *değilim.*"

Ninova

"Lütfen beni dinle. Ona adımı vermeni istemiyorum," diye tekrar etti sessizce. "İlk ismimi verme, soyadımı ise asla verme. O çocuğun benden gelen tek bir şeyi bile miras almasını istemiyorum."

"Joey, hadi ama. Onun erkek olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Geri çekilerek bana baktı. "O bir oğlan," diye mırıldandı. "Ne olursa olsun, o bebeği bir Molloy yapmalısın. Adımı ona verme."

"Joey." Kalbim hızlandı. "Sen bu bebeğin babasısın ve ben bununla gurur duyuyorum." Uzanıp morarmış yanağını okşadım. "*Seninle* gurur duyuyorum. Senin kim olduğundan ya da nereden geldiğinden hiç utanmadım, bebeğimiz de utanmayacak."

Yeşil gözleri duygularıyla parladı. "Ya ona benzersem?"

"Benzemezsin."

"Ama ya benzersem? Ya zaten öyleysem?"

"Bu imkânsız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum ve seni de tanıyorum." Yanağını okşadım. "O bir zorba, sen ise bir erkeksin. Karşılaştırılamaz bile. Siz kutuplar kadar zıtsınız. Sen ve Teddy aynı kişi *değilsiniz*, Joe," diye fısıldadım. "Benzer bile değilsiniz."

"Sana asla zarar vermem."

"Biliyorum."

"Ciddiyim." Elimi kaptı ve morarmış yanağına bastırdı. "Sana asla zarar vermeyeceğim, Aoife Molloy. Asla. Ne sana ne de çocuğumuza."

Alnımı onunkine yaslayıp, "*Biliyorum*," diye tekrarladım.

"Senin için doğru olanı yapacağım." Boğuk sesiyle söz verdi. "Yemin ederim yapacağım."

"Beni ikna etmene gerek yok, Joe." Yaklaşarak dudaklarımı onunkilere bastırırken, "On iki yaşımdan beri sana âşığım," diye fısıldadım.

Bana uzunca bir süre baktıktan sonra acı dolu bir nefes verdi. "Seni seviyorum, Aoife."

"Ben de seni seviyorum, Joe."

Uzun ultrason şeridini havaya kaldırıp, "Bunlardan bir tanesini alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Şerit halindeki görüntülerden birini koparak özenle cüzdanına yerleştirmesini izlerken kalbim göğsümde çılgınca çarptı. "Bu senin bebeğin, Joe."

"Evet." Kendi kendine başını salladı, ultrason görüntüsünü yerleştirdiği cüzdanındaki fotoğraf bölmesine doğru gülümsedi. "Evet, öyle."

67
ELİNİ ELİME KOY JOEY

"Bana bir şarkı ver, Joe."

"Hımm?"

"Bir şarkı."

Saat onu biraz geçiyordu. Aşağıda huysuz bir ayı gibi ortalığı dağıtan Tony'den uzak durarak Molloy'un odasına çekilmiştik ve o bir şekilde beni koleksiyonundaki korku filmlerinden birini izlemeye ikna etmişti. Bu akşam için seçtiği film, *Final Destination 2*'ydi.

Son yirmi dört saatte yaşananlardan tamamen sersemleyen kız arkadaşımın üzerindeki baskıyı alabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ona bu işte yalnız olmadığını hissettirmek için uğraşıyordum. Şu anda bebeğimizi karnında taşıyan o olabilirdi ama ebeveynlik sorumluluğu ikimiz için de geçerliydi.

Bunu düşünmek bile kalbimin göğsümde çılgınca atmasına sebep oluyordu.

Ben ne yapacaktım?

Bakmam gereken bir kız ve bir bebek vardı.

Shannon ve oğlanlar da benim sorumluluğumdaydı.

Bir de annem...

Tanrım.

Sırtımdaki baskıyı almak ve tenimdeki acıyı hafifletmek için arkama bir yastık daha yerleştirirken, "Bana bir şarkı ver de ne demek?" diye sordum. "Ben şarkı söylemem, bebeğim."

Bacaklarımın arasına yerleşip sırtını göğsüme yaslayarak, "Söylemek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," dedi Molloy. "Bizim için bir şarkı seç."

Kollarımı beline sardım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. "Bizim için."

"Evet, bizim için."

"Bir şarkım yok."

"Pekâlâ, bir tane bul çünkü bir şarkıya ihtiyacım var."

"Tamam." Elimi karnına yerleştirdim. "*Madonna.*"

* 2003 yılı ABD yapımı doğaüstü bir korku filmidir. (ç.n.)

"*Like a Virgin?*"

"*Papa Don't Preach.*"

Homurdandı. "Çok hoş."

Sırıttım. "Teşekkürler."

"Cidden ama." Kollarımın arasından sıyrılıp arkasına döndü ve kucağıma oturdu. "Bana güzel bir şey söyle."

"Beni köşeye sıkıştırıyorsun."

"Ne olmuş yani?" Bana daha da sokularak burnunu benimkine sürttü. "Baskı altında harikasın."

Derin bir iç çekip belini gevşekçe kavradım. "Molloy."

"Lütfen..."

"Tamam." Başımı sallayarak onu yatıştıracak bir şey -herhangi bir şey- bulmak için beynimi zorladım ve sonunda aklıma *Divine Inspiration*'ın *The Way*'i geldi.

"Kerry'deki çılgın partiden mi?" Yeşil gözlerinde kabullenme belirdi ve bana gülümsedi. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Hayır, sadece..." Başını iki yana sallayıp burnunu buruşturdu. "O gece epey sarhoştun."

O gece sarhoştan fazlasıydım.

Tamamen uçmuştum.

O anı net bir şekilde hatırlayarak, "Sarı lastik çizmelerin ve ufacık kot şortunla o sahada dans ederken nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyorum," dedim ona. Anımsadığım en net hatıralar onunla geçirdiğim gecelere aitti ve zaten tek hatırlamak istediğim de onlardı. Aklımdan hiç çıkmadığını bilmesini istediğim için konuşmaya devam ettim. "Üzerinde şu küçük sutyen benzeri şey vardı, memelerin dışarı taşıyordu. Kıçının alt kısmı tamamen ortadaydı ve yemin ederim, seni izlemekten delirmek üzereydim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten," dedim onun gibi gülümserken.

Elini uzatıp sağlam yanağımı hafifçe çimdikledi. "Ve sen *dans ettin*," diye bana sataştı. "Dans etmeyi reddeden çocuk müziğe uygun figürler yapıyordu."

"Pek fazla seçeneğim yoktu, değil mi?" diye karşılık verdim. "Deliliğe vurmak daha güvenliydi. Tüm bedenin neon vücut boyasıyla kaplıydı..."

"Aman Tanrım, vücut boyası!" Bir kahkaha attı. "Senin de öyle."

Ninova

Evet çünkü beni o boyamıştı. "Yanıp sönen ışıklar etrafımızda her çaktığında, havai fişek gibi parlıyordun."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Molloy." Halinden hoşnut bir nefes vererek elimi yukarı kaldırdım ve saçını kulağının arkasına ittim. "O gece sarhoştum ama beni uçuran sendin."

"Çok tatlısın."

"Tatlı değilim, sadece dürüstüm."

"O efsanevi bir yazdı, Joe. Sana bağlanmıştım." Uzunca bir süre gözlerime baktıktan sonra hüzünle iç çekti. "Sanırım bunların hepsi artık geride kaldı, değil mi?"

"Hayır, Molloy." Kalbim göğsümde hızla çarptı. Hüzün ve suçluluk arasında gidip gelirken, "Bunu tekrar yapacağız," dedim ona.

"Evet," dese de bu gönülsüz bir mırıltıydı. "Kucağımda bir bebekle."

Çenesini tutup onu bana bakmaya zorladım. "Tekrar yapacağız."

Umut dolu sesiyle, "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dedim kısık ve kararlı bir sesle. "Sen de en az o günkü kadar pervasız olacaksın." Eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ben de biraz daha az sarhoş."

68
PASKALYA TATİLİ
AOIFE

Cumartesi sabahı odamın kapısından bakarken, babamın öfkeyle kaşlarını çatmış halde merdivenlerden indiğini gördüm. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Baba?"

Omzunun üzerinden, "İşe," diye kükredi babam. "Dolayısıyla erkek arkadaşına artık yatağından çıkmasını söylesen iyi olur!"

Lanet olsun.

"Joey burada değil."

"Burada kaldığını biliyorum."

Doğru. "Bir süre önce gitti."

"Peki o zaman umarım garajdadır çünkü değilse, kendine çalışacak başka bir yer arasa iyi olur. Bu saçmalıklardan sıkıldım."

"Baba, bekle!" Arkasından koşarak merdivenleri indim ve onu minibüsünü park ettiği yere kadar takip ettim. "Ona vurma, tamam mı?"

"Vurmayacağım."

"Yemin eder misin?"

Minibüsüne binerken, "Eğer vuracak olsaydım, bunu geçen gece yapardım," dedi babam homurdanarak. "Tüm bu yaşananların üzerine bir de soğuktan hasta olmadan içeri gir."

Kapıyı kapatmasına engel olmak için sıkıca tutup, "İşten de çıkarma," diye yalvardım. "Lütfen baba. O işe ihtiyacı var."

"Elbette işine çok ihtiyacı var. Para harcamasını gerektirecek bebeği yolda, değil mi?"

Belli ki haberi aldıktan sonra araya biraz zaman sokmak babama hiç yaramamıştı. Şu anda ilk öğrendiğinden çok daha öfkeli görünüyordu.

"Ama önceki gün Lynchlerle konuşurken bizi destekliyordun..."

Motoru çalıştırarak, "Çünkü sen benim kızımsın, lanet olsun. Tabii ki seni destekleyeceğim. Senin hatırın için her zaman yanında olacağım. Fakat olanlardan memnun değilim, Aoife," diye homurdandı. "Çocuğum daha kendisi çocukken, lanet olası başka bir çocuktan çocuk sahibi olacak! Tüm bu olanlardan kesinlikle memnun değilim ama artık bu ko-

Ninova

nuda pek bir şey söyleyemem, değil mi? At zaten kaçtıktan sonra oğlanın boğazını sıkmanın bir anlamı yok, değil mi? Zamanı geri alıp o küçük pisliğin aletine prezervatif takamam ya!"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden geri çekildim, babamın kapıyı çarparak kapatıp hızla uzaklaşmasını izledim. Aceleyle içeri girdim, telefonumu almak ve erkek arkadaşımı babamın öfke nöbetine karşı uyarmak için merdivenleri hızla tırmandım.

Aoife: *Kırmızı alarm. Kırmızı alarm. Garaja her ne pahasına olursa olsun gitme. Babam kana susamış.*

Joey: *Seni uyandırmadan çıktığım için üzgünüm. İşten önce çocuklara bakmam gerekiyordu. Kendini nasıl hissediyorsun? x*

Aoife: *Ben mi? Ben iyiyim. Senin için endişeleniyorum. Çocuklar iyi mi?*

Aoife: *Joe?*

Joey: *Her şey yolunda.*

Aoife: *Peki ya Shan?*

Joey: *Hâlâ Dublin'den dönmedi. x*

Aoife: *Ah, kahretsin.*

Joey: *Evet, biliyorum. x*

Aoife: *Sadece evinden uzak dur, Joe. Birkaç gün benim evde kalabilirsin. Seni tehlikeye atmak istemiyorum.*

Aoife: *Joe?*

Aoife: *Joey!*

Joey: *Her şey yolunda. Endişelenme. Şu anda işteyim, daha sonra konuşuruz. x*

Aoife: *Cidden, Joe. Babam konusunda dikkatli ol. Minibüsünün yolcu koltuğunda paslı bir pense gördüm. Seni hadım etmeyi düşünüyor olabilir.*

Joey: *Tony'yle başa çıkabilirim. Sen kendine dikkat et, tamam mı? Sakın duvara tırmanmaya ya da buna benzer çılgın şeyler yapmaya kalkma. Bu gece görüşürüz. x*

Aoife: *Seni seviyorum. x*

Joey: *Ben de seni seviyorum. x*

Babamın öğle yemeğini garaja bıraktıktan sonra mutfağa girdiğinde, "Eh, sezarın hakkını sezara vermeliyim," dedi annem. "Bebeğinin babası cesur."

Sandalyemden fırladım. "Joe mu?"

Annem, "Hm-hmm," diyerek başını salladı. "Gerçekten işe geldi."

"Tek parça mıydı?"

Annem yüzünü buruşturdu. "Sayılır."

"Aman Tanrım, anne. Lütfen bana babamın ona vurmadığını söyle."

"Babanın söylediğine göre, Joey'nin kafasına bir İngiliz anahtarı fırlatmış ama gözündeki morarmayla hiçbir ilgisi yokmuş."

Tekrar yerime oturup başımı ellerimin arasına alarak, "Aman Tanrım," diye inledim. "Şu an ölmek istiyorum."

Güven veren bir ses tonuyla, "Baban sakinleşecek," dedi annem. "İyi olacaklar, tatlım. Zamanla aralarını düzeltecekler. Çok uzun süredir birlikte çalışıyorlar. Neredeyse yaşlı evli bir çift gibiler."

Annemin mutfakta koşturmasını izlerken, "Bu sabah onu duymalıydın, anne," diye inledim. "Çok düşmancaydı."

"Baban düşmanca davranmıyor, tatlım. Sadece kalbi kırık."

"Bu daha da kötü," dedim boğulurcasına. "Kalbini kırdım. Bu yüzden dün gece işten eve geldiğinde benden sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi kaçtı. Benden nefret ediyor."

Mutfağa elleri havada girerek, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu Kev. "Medeni bir şekilde."

"Kev." Annem bıkkın bir iç çekti. "Bunun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

Annemizi duymazdan gelip, "Bunu halletmemiz gerekiyor, Aoife," dedi Kev. "Hadi oturalım ve şu konuyu çözelim. Birbirimizi böyle görmezden gelmeye devam edemeyiz."

Ayağa kalktım ve arabamın anahtarını masadan aldım. "Onunla istediğin kadar konuşabilirsin," dedim anneme. "Ben Casey'ye gidiyorum."

Hızla yanından geçtiğim sırada, "Aoife," diye homurdandı Kev. "Lütfen."

"Defol git, Kevin."

Ninova

69
BABALAR VE DEDELER
JOEY

Acıyabileceğimi kesinlikle tahmin edemeyeceğim yerlerim sızlıyordu. İş yerinde de Tony'nin kötü ruh halini alttan aldım ve vücudumdan yayılan acıdan yığılmamaya çalışarak, kendimi içinde bulduğum son derece tehlikeli sularda dikkatle yol aldım.

Sırtımdaki ağrı o kadar kötüleşmişti ki, tişörtümü çıkarıp aynaya bakmaktan korkuyordum. Geçen gece o kemerin bedenime ne tür bir hasar verdiğini görmek istemiyordum.

Onu şüphelendirmiş olsam da bir gece önce tişört ve eşofmanla uyumamın sebebi, soyunmamın hamile kız arkadaşımı daha büyük bir strese sürükleyeceğini bildiğim içindi. Molloy uyuduktan sonra banyoda içtiğim annemin reçeteli *benzo*'larının yardımıyla kolayca uyuyabilmiştim ama sabah olunca her şeyi yeniden hissetmeye başlamıştım.

Yine de yataktan zorla kalkıp zamanında işe gitmiştim çünkü Tony Molloy'a kendimi her zamankinden daha fazla kanıtlamam gerekiyordu. Hayatımda ilk kez patronumla aram bozulmuştu ve bu iyi bir his değildi.

Ailemle birlikte mutfak masasının etrafında oturduğumuz o geceden beri benimle tek bir kelime bile konuşmamıştı. Bu da üzerimdeki baskıyı her geçen gün arttırıyordu.

Bu sabah garaja gelip beni kapıda beklerken bulduğunda, işlerin nasıl gelişeceğinden tam olarak emin değildim. Beni açıkça kovmadığı için orada kaldım ve bana fırlattığı her İngiliz anahtarından, lokma ve somundan kurtulmaya çalıştım. Üstelik "fırlattığı" derken gerçekten *kafama* attığı şeyleri kastediyordum.

Adam bana çok öfkeliydi ve onu suçlamıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmanın yanı sıra, kendimle birlikte kızını da mahvetmiştim.

Sessiz davranışlarına ve fırlattığı füzelere göğüs gererek başımı önüme eğdim. Telefonuma aldırış etmedim ve ona beni işten atması için bahane yaratmamak uğruna, öğle yemeği molası boyunca da aralıksız çalışmaya devam ettim.

O bunu nasıl halletmek istiyorsa, bana uyardı. Hiçbir dayanağım

Ninova

yoktu. Kızının hayatını mahvetmiştim. Eğer Molloy'un karnında büyüyen bebek kız olursa ve benim gibi bir serserinin eline düşerse, ben de tıpkı Tony gibi aklımı yitirirdim.

Akşam saat beşi biraz geçiyordu ki, en sonunda yanımdaki servis arabasına bir kupa kahveyi sertçe bırakarak direnişi bozdu. Onu daha da sinirlendirecek bir şey söylemeye cesaret edemeden kupayı dudaklarıma kaldırdım ama aniden durdum ve kupanın ağız kısmına temkinli bir şekilde baktım.

"Rahatla, seni zehirlemiyorum," diye homurdandı. Kendi kupasından bir yudum aldıktan sonra söylediğini kanıtlamak için kupasını benimkiyle değiştirdi. "Torunumu babasız bırakamam."

Söyledikleri onun böyle bir şey yapmayı aslında aklından geçirdiğini kanıtlıyordu.

Bir yudum almadan önce, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Yüzüne ne oldu?"

"Kapıya çarptım."

Başını iki yana sallasa da zorlamadı, bunun yerine kahvesinden bir yudum daha almayı tercih etti.

Gösterdiği merhamet için ona minnet duyarak ben de kahvemden bir yudum aldım. "Şimdi bunu yapacak mıyız?"

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?"

"Şu andan daha iyi bir zaman olamaz."

Bana sert bir bakış atarak, "Tamam," dedi Tony.

Onunla göz temasını kesmeden hak ettiği saygıyı gösterirken bile vicdanım sızlıyordu. "Tamam," diye yanıtladım. *Gösteri zamanı. Acıya hazır ol.*

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Joey."

Aman Tanrım, onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak canımı düşündüğümden daha fazla acıtmıştı. "Biliyorum, Tony."

"Ama daha kötüsü, kızımı hayal kırıklığına uğrattın."

"Evet." Çenem titreyerek sert bir şekilde başımı salladım. "Bunu da biliyorum."

"Yarattığın bu kargaşayı nasıl çözeceksin?"

"Sorumluluğu üstleneceğim."

"Üstleneceksin."

Başımı sertçe salladım. "Aoife'nın istediği her şeyi yapacağım."

"Peki ya Trish ve benim senden yapmanı istediğimiz şeyler ne olacak?"

Ninova

"Onları da yapacağım." Omuz silktim. "Yeter ki kızınızın istedikleriyle uyumlu olsun."

"Onun arkasında durmaya ve desteklemeye devam edecek misin?"

"Edeceğim."

"Onunla evlenecek misin?"

"Eğer istediği şey buysa."

"Sen ne istiyorsun?"

"Onu."

Uzunca bir süre bana sertçe baktıktan sonra öfkeyle iç çekti. "Lanet olsun, Joey, seni sevmesem bu çok daha kolay olurdu."

Evet, biliyorum.

"Belki senin çocuğunu taşıyor ama o hâlâ *benim* bebeğim," diye çıkıştı. "Her zaman benim bebeğim olacak. Onun için ölürüm. Onun için öldürürüm. Senin iyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama şimdi sana erkek erkeğe söylüyorum, eğer kızıma veya o çocuğa elini kaldırmayı aklından bile..."

"Beni öldürmene gerek kalmaz, Tony," dedim sözünü keserek. "Ben kendimi öldürürüm."

"Bunu yapacağını düşünmüyorum. Seninle bunları neden konuşmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Seni önemsiyorum, evlat, bunu biliyorsun. Onu sevdiğini de biliyorum ama geldiğin ev ve seni büyüten adam..." Sözleri yarıda kesilirken derin bir nefes alıp bana uyarı dolu bir bakış attı. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Midem bulanıyordu ve sırtımdan bıçaklanmışım gibi hissediyordum. Yine de kendimi ihanetin acı tadını yutmaya zorladım. "Evet, Tony. Birbirimizi anlıyoruz."

"Senin bunu yapacağını düşündüğümü söylemiyorum," diye tekrarladı. "Ama sen..."

"Ben babamın oğluyum," dedim düz bir sesle. "Anladım."

O akşam işten eve yürürken, "Pekâlâ?" diye sordu Molloy telefonda. "Nasıl geçti? Korkunç muydu? İyi misin? Sana vurdu mu? Bana vurmadığını söyle..."

O daha tam kapsamlı bir sorguya başlayamadan, "Molloy, nefes al. Ben iyiyim," dedim sözünü keserek. "Neredeyse evdeyim. Bir duş alıp çocukları kontrol edeceğim, sonra da sana uğrayacağım."

"Yani, gerçekten iyisin?"

Aslında hiç değildim. "Evet, Molloy, her şey yolunda."

"Ne dedi?"

"Bana seninle evlenmeyi düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Aman Tanrım," diye dramatik bir şekilde inledi. "Ne dedin?"

"Ona zaten gizlice evlendiğimizi ve senin de yüzük yerine benim adımı kıçına dövme yaptırdığını söyledim."

"Babama bunu *söylemedin*."

"Hayır, söylemedim." Kıkırdadım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Son sorduğunda olduğum gibiyim," diye dalga geçti. "Sakin ol, Joe. Ben hâlâ benim."

Tanrıya şükür.

"Şey, senin evinin tam aşağısındaki sokaktayım," diye ekledi Molloy. "Arabam var, bu yüzden hazır olduğunda beni ara. Gelip seni alacağım."

"Casey'nin evinde misin?"

"Evet. Saçma balyaj yapıyorum. Evden çıkmak zorundaydım, yoksa kardeşimi bir kaşıkla bıçaklayacaktım."

"Eğer onu bıçaklayacaksan, daha keskin bir şey kullan."

"Bıçak gibi mi?"

"Belki bir çatal. O çocuk yüzünden hapse girmene gerek yok."

Hattın diğer ucunda güldü. "Çizgili elbiseyle çok seksi görünürdüm."

"Kesinlikle," diye onayladım. "Artık kapat, seni sonra ararım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıp telefonumu cebime koyduğum anda tekrar çalmaya başladı.

Ekranda beliren ismi okumaya zahmet etmeden aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Hayır, Molloy, çizgili giysiler seni şişman göstermez ve hayır, kilo da almadın. Ayrıca evet, kilo alsan bile seni şimdi olduğu kadar çok isteyeceğim..."

Hattın diğer ucundan, "Joey, eve gel. Çabuk ol!" diye bağırdı Ollie. "Lütfen, eve gel. Babam onu öldürecek!"

Eve doğru koşmaya başladım. "Kimi Ollie? Annemi mi?" Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. "Anneme zarar mı veriyor?"

"Shannon!" Ollie telefonda bağırdı. "Shannon'ı öldürüyor!"

Ninova

70
O MU, YOKSA BİZ Mİ 2.0
JOEY

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Kalbim göğsümde çılgınca atarken ve zihnim hızla kontrolden çıkarken kalan mesafeyi son hızla koştum.

Sorun yok.

O kadar kötü olmayacak.

Sadece nefes al.

Bahçeyi döner dönmez ön kapıda Ollie'yi gördüm, bana el sallayarak acele etmemi işaret ediyordu. Bağırdığını ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü biliyordum ama söylediği tek bir kelimeyi bile ayırt edemedim.

Kafamın içindeki tek ses, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı. Kapıdan sendeleyerek geçtim ve mutfağa kadar uzanan kan izlerini takip ettim. Gözlerimin gördüğünü beynimin algılaması bir an sürdü.

Mutfak fayanslarına kan bulaşmıştı.

Shannon yerde baygın yatıyordu.

Tadhg onun bedenini kendi bedeniyle örtmüştü.

Yüzünde kan vardı.

Annem mutfakta çığlıklar atıyordu.

Ve o...

O...

Babamız katliamın tam ortasında duruyordu.

Spor çantam omzumdan kaydı ve yere düşünce çıkardığı gürültü, beni içinde boğulduğum o trans halinden uyandırdı. Boğazım sanki tamamen kapanmıştı. Kalbim göğsümde sıkışarak büzülmüş ve ölmüştü.

Gözlerim bir kez daha Shannon'a kaydı, onun parçalanmış bedenini gördüğümde hissettiğim acı dayanılmazdı. Her şey... her şey çok fazlaydı.

"Orospu çocuğu!" Kelimeler dudaklarımdan bir savaş narası gibi döküldü ve kendimi hareket ederken buldum. Ona doğru hızla ilerliyordum, kalbim intikam peşindeydi. "Seni pis sikik hayvan."

"Joey, dur!"

Durmadım. Duramazdım.

"Vur *bana*." Onu sahip olduğumu bildiğimden çok daha büyük bir güçle yere yatırıp hızla üzerine çıktım, başını sert fayanslara çarptıktan sonra işe yaramaz pisliği yerden sürükleyerek kaldırdım. "Hadi, göt herif. Kendi boyunda birine vur."

"Joey, lütfen yapma..." dedi annem.

Benimle konuşmaya çalışınca aklını kaybetmişçesine, "Kes o lanet sesini," diye kükredim. Kız kardeşim yerde bir yığın halinde yatarken, annem ona gitmek yerine hâlâ *babamı* korumaya çalışıyordu. "Sen bu dünyadaki gelmiş geçmiş en acınası anne parçasısın."

Babam büyük bir öfkeyle hareketlendi ve iri yumruğu çeneme indi. "Seni küçük pislik."

"Şunu gördün mü?" Annemize bakarken çenemin acısını bile hissetmiyordum. Ağrı duymam gerektiğini biliyordum, yumruğu lanet bir buldozer gibiydi ama adrenalin damarlarımda pompalanırken bana sahip olmamam gereken bir güç veriyordu. "Bana nasıl vurduğunu gördün mü?"

Bir yumruk daha savurarak, "Sana terbiye vereceğim, çocuk," diye geveledi ama bu kez ıskaladı. Bu da bana karşılık verme fırsatı verdi.

"Çocuklarına ne yaptığını görüyor musun?" Yumruğum burun kemerine isabet etti, babam kıçının üzerine yığılırken her tarafa kan sıçradı. "*Sen kör müsün?*"

"Joey, dur." Kız kardeşimin boğuk bir sesle haykırdığını duydum ama artık bir şey söylemek için çok geçti. "Onun için hapse girmeye değmez."

Çünkü duramazdım.

Onu durdurana kadar olmazdı.

Sonsuza dek.

Durdurulması gerekiyordu.

Her şeyi *bitirmeliydim.*

"Joey, dur," diye yalvardı annem. "Onu öldüreceksin."

"Güzel!" Yumruklarım öfkeli bir hesaplaşma isteğiyle kendilerine has bir uyum içinde savrulmaya devam etti. Parmak eklemlerim açılmış, ikimizin üzerine de kan sıçramıştı. Düşünme işini kalbimin yapmasına ilk kez izin verdim ve onu oracıkta bitirdim.

Eğer bunun için hapse gireceksem, umurumda değildi.

Biri bunu sona erdirmeliydi.

Bu *ben* olmalıydım.

"Joey... söz verdin..." Küçük bir el konsantrasyonumu bozarak beni kolumdan tutup çekti. "Beni asla terk etmeyeceğine söz verdin."

Shannon'ın sesi kafamdaki kırmızı sisi delip geçti. Kız kardeşimin sesi mahvolmuş beynime sızmaya devam ederken ellerim iki yanıma düştü ve hızla geri çekildim.

Shannon.

Küt, küt, küt.

Shannon.

Küt, küt, küt.

Shannon.

Küt, küt, küt.

Kemiklerime kadar uyuşmuş ve kafam karışmış halde, aniden babamın üzerinden kalkıp geri çekildim.

Annem babamın yanına koşturarak, "Teddy. Ah, Tanrım. Teddy," diye bağırdı. "Sen ne yaptın?"

İşte yine aynı şey oluyordu.

O oradaydı.

Doğruca onun yanına koşuyordu.

Bu beni bitirdi.

Son on sekiz yıldır beni ayakta tutan her şey parçalanıp etrafa saçıldı. Çılgın gözlerle etrafıma bakındım ve büyütüldüğümüz savaş alanım, içinde durduğum o cehennemi anlamlandırmaya çalıştım.

Kan ve gözyaşı...

Acı ve baskı...

Bu kadarı çok fazlaydı.

"Ollie." Dikkatimi Shannon'ın yanında korkudan büzülüp kalmış olan kardeşime çevirdim ve parmağımı kıvırarak ona işaret ettim. "Yukarı çık ve Sean'ı getir."

Bebek kardeşimin şu anda yatağımın altına saklandığından hiç şüphem yoktu. Onu suçlayamazdım. Ben de onunla birlikte o yatağın altında olmak istiyordum.

"Neden?"

"Çünkü gidiyoruz." Tepeden tırnağa titreyerek, "O pislikle bir gün daha aynı evde kalmayacağız," dedim ona.

Neyse ki, Ollie söylediğimi yapıp hiç tereddüt etmeden merdivenlere doğru koştu.

"Tadhg. Ollie'yle git."

"Ama ben..."

Yüzüne bulaşan kanı görünce göğsüm sıkışarak, "Lütfen," diye diret-tim. "Yukarı çık ve eşyalarını topla, ufaklık."

On saniyelik bir bakışmanın ardından pes edip merdivenlere doğru koştu. Ancak küçük çocuklar gözden kaybolduktan sonra kız kardeşi-me odaklanabildim. Bunu yapmak istemedim. Kaçıp saklanmak istedim ama kendimi onun harap olmuş bedenine bakmaya zorladım.

Yanına diz çökerek, "İyisin," diye yalan söyledim. Hayatımın hiçbir anında kendimi bu kadar paramparça hissetmemiştim. "Ben burada-yım." Onu nazikçe kollarımın arasına aldım. "Ben yanındayım, Shan."

Bir bez bebek gibi üzerime yığıldı. İçimi alev alev yanan panik sardı çünkü bu kez durumun çok daha kötü olduğunu biliyordum. Bu kez onu gerçekten mahvetmişti.

"Kanaman var," dedi annem feryat ederek. "Aman Tanrım, Teddy."

İşte buraya kadardı.

Bu kelimeler kendimi tutmamı sağlayan içimdeki son kontrol kırın-tılarını da kopardı. "Kör müsün sen? *Onun* kanaması var. Shannon'ın. Senin kızının!"

"Shannon." Annem sanki bir tür sersemlikten uyanıyormuş gibi göz-lerini hızlıca kırpıştırdı ve yüz ifadesi çöktü. "Ah, bebeğim. Yüzün..."

Kız kardeşimi dikkatlice ayağa kaldırırken, "Sakın ona 'Ah, bebeğim' demeye kalkma," diye çıkıştım. Shannon sendeleyip yeni doğmuş bir tay gibi bana yaslandı, yaşadığı dengesizlik ve duruşunu koruyamaması hissettiğim paniği daha da güçlendirdi.

Çünkü bu kötüydü.

Hem de çok kötüydü.

Onu masaya taşıyıp sandalyeye oturturken, "İyisin," diye cesaretlen-dirmeye devam ettim. "Bir şeyin yok. Ben buradayım." Mutfak havlu-sunu kaptım ve yüzünün en çok kanayan yerine, yan tarafına bastırdım. "Yanındayım, Shan."

"Shannon, amacım bu değildi..."

Şerefsiz herif onunla konuşmaya kalkışınca, korumacı bir şekilde kız kardeşimin üzerine yığıldığı sandalyenin önüne geçtim. "Sakın onunla konuşmaya çalışma, sen ucube!" dedim bağırarak. "Seni öldüreceğim. Beni duyuyor musun? Eğer kız kardeşime bir daha bakacak olursan o sikik boğazını keserim."

Ne hakla ona bakıyordu? Ne *cesaretle* ona zarar vermek istemediğini söylüyordu?

Bu herifin yaptığı her şey baştan sona kasıtlı bir kötülük ve işkenceydi. Şimdi pişmanmış gibi görünmesinin tek nedeni, bu kez çok ileri gittiğini bilmesiydi. Bu mutfakta yaptığı şeyleri ne gizleyebilir ne de üzerini örtebilirdi. Onun için her şey bitmişti ve o şerefsiz de bunu çok iyi biliyordu.

Bu yüzden sevinmem gerekirken bile kendimi tedirgin hissediyordum. Çünkü Teddy Lynch köşeye sıkıştığında, olduğundan daha tehlikeli ve öngörülemez haline bürünürdü. Şu anda da kesinlikle köşeye kıstırılmıştı.

Çocuklar birkaç dakika sonra giysiler ve oyuncaklarla dolu sırt çantalarıyla mutfağa döndüler. Sean'ın sıyrıksız yüzünü görünce içim rahatladı.

İyiydi.

Bebek iyi.

Üç erkek kardeşim koşturarak arkama geçince, "Şimdi şöyle yapacağız," dedim annemize hitap ederek. "Ya sen... o kahrolası taş kalbinin derinliklerinde bir annelik içgüdüsü bulur ve o piçi sonsuza dek kovarsın. Ya da ben bu çocukları bu evden çıkarırım ve bir daha asla geri gelmezler."

"Joey, çok özür dilerim..."

"Özür dileme," diye sözünü kestim. "Çocuklarını koru ve onu dışarı at."

"Joey, ben..."

"Seçimini yap, anne." İçimden, hayatında bir kez olsun doğru şeyi yapmasını diledim. Korktuğunu biliyordum. Ben de korkuyordum ama bu çocuklar daha iyisini hak ediyordu. O da daha iyi olmak zorundaydı. Çünkü bu anne versiyonu, bir avuç yavru kediyi bile koruyamazdı. "O mu, yoksa biz mi?"

"Joey, bir an için sakinleşirsen..."

Bizi seçmediği her saniye kalbimin daha fazla kırıldığını hissederek, "Sakın bu işten sıyrılmaya çalışma," dedim öfkeyle. "Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve onu hayatından çıkar!"

"Joey, sadece..."

Çaresizce görmezden gelmeye çabaladığım acı tüm bedenimi sarıp dişlerimin gıcırdamasına sebep olurken, "O mu, yoksa biz mi?" diye çıkıştım. "O mu, yoksa biz mi, anne?"

Sessizlik...

Boş bakışlar...

Hiçbir şey yapmadı.

Bana boş boş bakarak babamın yanında oturmaya devam etti.

Sonunda gözlerime hücum eden gözyaşlarıyla mücadele ederek, "Bir şeyi bilmeni istiyorum," demeyi başardım. "Şu anda senden, ondan şu ana kadar nefret ettiğimden daha çok nefret ettiğimi bilmeni istiyorum. Artık benim annem olmadığını bilmeni istiyorum... Zaten hiçbir zaman annelik yapmadın."

"Lütfen..."

"Hayır." Burnumu çekip hıçkırığımı bastırdım ve başımı iki yana salladım. "Şu andan itibaren benim için ölüsün. Bütün pisliklerin var ya? Kendin halledeceksin. Bir dahaki sefere sana vurduğunda? Seni korumak için orada olmayacağım. Bir dahaki sefere tüm parayı içkiye yatırdığında, çocuklara yapacak yemek bulamadığında ya da elektriği tekrar açtıramadığında? Para alabileceğin başka bir pislik bulman gerekecek. Bir dahaki sefere viski krizlerinden birinde seni merdivenden ittiğinde ya da lanet olası kolunu kırdığında? Tıpkı burada yaptığın gibi seni görmezden geleceğim."

"Joey."

"*Bizi* korumak için yanımızda olmadın, şu andan itibaren ben de seni korumak için yanında olmayacağım."

"Annenle böyle konuşma." Aşağılık herif dengesizce ayağa kalkıp beni tehdit etmeye çalıştı. "Seni nankör küçük..."

"Benimle böyle konuşmayı aklından bile geçirme, pislik herif," diye kükredim. Onunla bir saniye daha dalaşmaya niyetim yoktu. "Seninle aynı kanı paylaşıyor olabilirim ama hepsi bu kadar. Seninle işim bitti, ihtiyar. İstersen cehennemde yanabilirsin, umurumda değil. Umarım ikiniz de cehennem alevleriyle kavrulursunuz."

Elinin tersiyle yüzündeki kanı silerek, "Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı. "Sakinleşsen iyi olur, çocuk..."

"Bana çocuk mu diyorsun?" Başımı arkaya atıp acı acı güldüm. "Bana? Hayatının büyük bölümünde senin lanet olası çocuklarını büyüten kişiye?" Arkamda saklanan dört çocuğu işaret ettim. "Pisliğinizi temizleyen, sorumluluklarınızı üstlenen, iki değersiz ve boktan ebeveynin boşluğunu dolduran insana?" Benim iyi bir baba olamayacağıma karar veren insanlar bunlardı. İkisi de lanet birer sahtekârdı. "Daha on sekiz

yaşındayım. Ama senin hayatın boyunca olabileceğinden daha büyük bir adamım."

"Şansını zorlama. Seni uyarıyorum..."

Ona bakıp, "Yoksa ne olur?" diye alaycı bir tavırla karşılık verdim. "Beni bayıltacak mısın? Bana vuracak mısın? Tekmeleyecek misin? Kemerini mi çıkaracaksın? Bacaklarıma *hurley* sopasıyla mı vuracaksın? Kafamda şişe mi kıracaksın? Beni korkutacak mısın? Tahmin et ne oldu? Artık o korkak küçük çocuk değilim, ihtiyar." Küçümsemeyle başımı iki yana salladım. "Savunmasız bir çocuk, korkmuş bir genç kız ya da hırpalanmış karın değilim. O yüzden bana ne yaparsan yap, on katıyla karşılık vereceğime yemin ederim."

Bunu biliyordu. Beni alt etmesinin tek yolu öldürmekti çünkü asla geri adım atmayacaktım. Nefes aldığım sürece onun karşısında dimdik duracaktım.

Her zaman karşılık verecektim.

Söylediklerimi net bir şekilde duyup anladığını kanıtlayan bir tavırla, "Evimden defol," diye emretti. "Hemen git, çocuk!"

"Dur, Teddy." Annem onu durdurmak için aceleyle araya girdi. "Yapamazsın..."

"Kapa o lanet çeneni, kadın! Senin suratını dağıtırım. Duydun mu beni?"

Korkuyla irkilirken, "Onu dışarı atamazsın..." diye inledi annem. "Lütfen... O benim oğlum..."

"Ah, şimdi de senin oğlun mu oldum?" Başımı tiksintiyle salladım. Bunun için biraz geç kalmıştı. "Hiç zahmet etme."

Viski krizini kız kardeşime yönelterek, "Bunlar senin hatan, kızım," diye suçladı babam. "Siktiğimin kasabasında orospuluk yapıyorsun, ailenin başına bela oluyorsun. Bu olayda tüm suç sana ait..."

Kız kardeşimin önüne geçip babamın görüş alanını kapattım. "Sakın bunu yapmayı bile deneme. Lanet olası gözlerini ondan uzak tut."

Benimle bir yere varamayınca Shannon'a odaklanarak, "Gerçek bu," diye kışkırtmaya devam etti.

Akıttığım kan fizikseldi ama babamız bundan fazlasını istiyordu. Bize yaşattığı zihinsel acının kanıtını görmek için can atıyordu. Bunu benden asla alamazdı, dolayısıyla kız kardeşimden alıyordu.

"Sen bir yer israfısın ve her zaman öyle oldun. Annene senden bahsettiğimde beni dinlemedi bile. Ama gerçeği her zaman biliyordum. Kü-

çükken bile senin ne olduğunu biliyordum, siktiğimin cücesi! Nereden geldiğini bile bilmiyorum."

Onu korumak için, "Bunların hepsi yalan, Teddy!" diye zavallı bir girişimle araya girdi annem. "Shannon, bebeğim..."

"Seni hiç istemedik. Biliyor muydun? Annen seni bir hafta boyunca hastanede bıraktı, suçluluk duygusu onu ele geçirene kadar seni evlatlık vermeyi düşündü. Ben fikrimi hiç değiştirmedim. Seni sevmek bir yana, yüzünü bile görmeye tahammül edemiyordum!"

Yanımda gittikçe çöktüğünü bilerek, "Shannon, onu dinleme," dedim ısrarla. Tam da istediği gibi zihnine sızıyordu ve bu beni mahvediyordu. Beni incitemeyebilirdi fakat Shannon'a zarar verdiğinde beni paramparça ediyordu. "Bu doğru değil. O piç aklını kaçırmış. Beni duyuyor musun, Shan? Onu görmezden gel."

"Seni de istemiyordum," diye beni kışkırtmayı tekrar denedi.

Kelimeler dudaklarımın arasından iğneleyici bir ses tonuyla süzüldü. "Kalbim çok kırıldı." Söyledikleriyle beni incitemezdi. Beni bu şekilde incitebilecek tek kişi yanındaki kadındı.

"Biz de senin için aynı şeyleri hissediyoruz," diye atıldı Tadhg. "Hiçbirimiz seni istemiyoruz!"

Küçük kardeşim kendini tehlikenin ortasına attığında hissettiğim panik büyüdü. "Tadhg, sessiz ol," dedim hızla. "Ben hallederim."

"Hayır. Sessiz olmayacağım, Joe," diye itiraz etti. "Bu ailedeki lanet olası sorun o ve gerçekleri duyması gerekiyor."

Tüm kalbimle ona katılsam da sessiz kalmalı ve konuşmayı benim yapmama izin vermeliydi. Babamızın suçlamalarına katlanabilirdim. Yumruklarını göğüsleyebilirdim. Tadhg sadece küçük bir çocuktu. Sessiz olmalı, daha da önemlisi güvende kalmalıydı.

Kardeşimi işaret ederek, "Şunu gözümün önünden al," diye kükredi babam. "Hemen yap, Marie. Ben o küçük piçi öldürmeden önce odadan çıkar."

Başını daha fazla belaya sokmadan önce küçük gevezeyi arkama doğru çekip, "Denediğini görmek isterdim," diye hırladım. "Dene bakalım, ihtiyar."

"Hayır." Annem aramıza girdi. "*Senin* evden gitmen gerekiyor."

"Bana ne dedin sen?" diye tısladı babam. "Ne dedin sen!"

"Git," dedi annem nefes nefese. Yüzüstü yere kapaklanmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. "Her şey bitti, Teddy. Ben pes ediyorum...

aramızdaki her şey bitti. Artık bunu yapamam... Hemen burayı terk etmeni istiyorum."

"Pes mi ediyorsun? Benden ayrılabileceğini mi sanıyorsun? Sen benimsin, Marie. Beni duyuyor musun? Sen benimsin. Beni hayatından çıkarabileceğini, benden uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece git! Gitmeni istiyorum, Teddy! Hayatımızdan çık."

Gitmen gerekiyor.

Gitmeni istiyorum.

Hayatımızdan çık.

Bunları babama söylüyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum çünkü söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Artık çok geçti. Hasar çoktan verilmişti. Onun karşısına dikilmek için fırsatı çoktan kaçırmıştı. Şu anda yaptığı her şey sadece kendi korkusundan kaynaklanıyordu, çocukları için korktuğundan değildi.

"Bensiz bir hayatın olduğunu mu sanıyorsun?" diye alay etmeye devam etti. "Bensiz bir hiçsin, sürtük! Beni terk etmenin tek yolu bir tabutun içinde olmak, kadın. Beni terk etmene izin vermeden önce seni öldürürüm. Beni duyuyor musun? Gitmene izin vermeden önce bu lanet evi sen ve piçlerinle birlikte yerle bir ederim!"

Bacağıma sarılarak, "Dur," diye hıçkırdı Ollie. "Durdur onu. Lütfen."

Küçük oğluna öfkeyle bakıp, "Şimdi de küçük bir kız mı oldun?" diye alay etti babam. "Kendine gel, Ollie. Seni küçük aptal!"

"Bu kadar yeter, Teddy," dedi annem. "Çık dışarı!"

"Burası benim evim," diye kükredi babam. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sorun değil." Tüm bedenim içten içe yanarken bile tuhaf bir sakinlikle konuşuyordum. "Sean'ı da yanına alıp dışarı çık, Ollie." Cebimdeki telefonumu çıkardım ve ona verdim. "Bunu al ve Aoife'yı ara, tamam mı? Gelip bizi evden alsın."

Molloy'u bu işin içine çekmekten nefret ediyordum.

Onu bu eve tekrar sürüklediğim için kendimden iğreniyordum.

Ancak başka seçeneğim yoktu.

Başka kimsem yoktu.

O benim en güvenilir arkadaşımdı. İster doğru ister yanlış olsun, geleceğini biliyordum.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen onları benden koparma, Joey." Annem

panik içinde bana doğru koştu. "Ona gitmesini söyledim... Ona söyledim, Joey." Gözleri korkuyla büyümüş, ikimizin de yapamayacağımı bildiğimiz bir şeyi yapmam için yalvararak çılgınca kapüşonumu çekiyordu. "Tabii ki, *tabii ki* sizi seçiyorum. Lütfen bunu yapma... Lütfen, Joey. Benden çocuklarımı alma."

"Onları güvende tutamadıktan sonra ne işe yararsın?" Onu teselli etmek için duyduğum çaresiz arzuya direnirken vücudumun her bir parçası titreyip sarsılıyordu. Bunu bir daha yapamazdım. Bu kez olmazdı. "Sen bu evde lanet bir hayaletsin. Sen bir duvar kâğıdısın, anne. Bir faresin. Senin bize hiçbir yararın *yok*."

"Joey, bekle... Dur! Lütfen bunu yapma." Annem ellerime sarılıp önümde dizlerinin üzerine çöktü ve bu hareketiyle ölmek istedim. "Onları benden koparma."

Kalbim göğsümde hızla çarparken, "Onları burada bırakamam," dedim boğazım düğümlenerek. Ona acıyordum. "Sen seçimini yaptın."

Seçimini yapmıştı.

İnkâr etse de fark etmezdi, onu seçmişti.

Her zaman onu seçecekti.

Fakat bu kez ben onun yerine kardeşlerimi seçiyordum.

"Anlamıyorsun," diye inledi. "Görmüyorsun."

"O zaman ayağa kalk, anne." Gözlerim yaşlarla doldu, sanki elini göğsümden içeri sokmuş kalbimi avucunun içinde sıkıyordu. "Ayağa kalk ve benimle birlikte bu evden çık."

"Yapamam." Başını iki yana sallarken gözleriyle yalvarıyordu. "Beni öldürür."

Onları da öldürecek, diye bağırmak istedim.

Bunun neresini anlamıyordu? Onları bu evde tutmayı nasıl haklı çıkarabilirdi? Bu aşk değildi. Bu hastalıklıydı. O da babam kadar hastaydı ve ben artık bu çürümüşlüğün parçası olmak istemiyordum.

"O zaman öl," demekle yetindim.

"Bırak gitsin, Marie," diye emretti ihtiyar. "Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp geri dönecek. O piç hiçbir işe yaramaz. Tek başına bir gün bile hayatta kalamaz..."

Ellerini hızla havaya kaldırıp, "Kapa çeneni!" diye tüm gücüyle haykırdı annem. "Kapa çeneni! Bunların hepsi senin suçun. Hayatımı mahvettin. Çocuklarımı yok ettin. Sen lanet olası bir delisin..."

Babam, anneme o kadar hızlı vurdu ki tepki vermeye zaman bile bulamadım.

Yumruğu yüzüne indi ve annemin yere bir patates çuvalı gibi çarpışını izledim. Aynı lanet mutfakta yaşanan sayısız kavganın sonunda olduğu gibi yine elleriyle dizlerinin üzerine düştü.

Tepesinde dikilerek, "Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" diye küçümseyerek güldü. "İçlerinde en kötüsü sensin, siktiğimin fahişesi!"

Bunu yapma.

Bunu yapma.

Bunu yapma.

Hayatım boyunca edindiğim bir içgüdüyle harekete geçip onu annemin yere serilmiş bedeninden uzaklaştırdım. "Çek o lanet ellerini annemden." Kükreyerek doğruca anneme yöneldim. "Anne."

Sesim, kendime hâkimiyetim, kalbim... Hepsinin yavaş yavaş kırıldığını hissedebiliyordum. Hepsi milyonlarca parçaya ayrılıyordu. Annemin yanma diz çöktüm, ben onu korumaya çalışırken dokunuşlarımdan en az babamın dokunuşundan olduğu kadar korktuğunu görmekten nefret ettim.

"Bırak onu." Saçlarını gözlerinin önünden çektim. Gözlerini kaldırıp bana baktığında tıpkı Shannon'a benziyordu. Çok korkmuştu ve çocuk gibiydi. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Bunu halledeceğiz ama burada kalamayız. Sana ben bakacağım..."

İri eliyle ensemden yakalayarak, "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye hırladı babam. "Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun, çocuk? Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Dokunuşuyla birlikte bir ömür boyu süren geçmişin korkunç anıları geri döndü. "Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun?" Güç kullanarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. "Hiçbir yere gitmiyor."

Ensemdeki baskıyı artırıp beni karnımın üzerine itti. "Seni terbiye edeceğimi söylemiştim, nankör küçük piç." Üzerime yüklediği ağırlık dayanılmazdı. Beni tamamen etkisiz hale getirmişti. "Şimdi büyüyüp adam mı oldun, çocuk?" Dizi sırtıma gömüldü, zaten perişan durumdaki sırtım acıdan kavrulunca dilimin ucuna gelen çığlığı yuttum. "Dizlerinin üzerinde küçük bir orospu gibi ağlayarak annene nasıl bir erkek olduğunu göster!"

"Kes şunu," diye yalvardı annem. "Üstünden kalk, Teddy."

Yüzümü fayanslara bastırmasına umutsuzca direnmeye çalışırken, "Ben senden daha erkeğim," dedim zorlukla.

"Ah, öyle mi dersin?" Zalim bir kahkahayla saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekti, ardından yüzümü sertçe fayanslara çarptı. "Sen bir bok parçasısın, çocuk."

Bir anlığına içimde tuhaf bir sakinlik oldu. Sonra yüzümde patlayan sıcaklık ve acıyla birlikte ağzıma kanın metalik tadı doldu.

Elinden kurtulmaya çalışırken kendimi zorlayarak ağzımdaki kanı tükürdüm. Onu sırtımdan atmak için çaresizce çabalayıp fayansların üzerinde doğrulmayı denedim.

Acımasızca başımı geriye çekti ve tekrar yere vurdu.

Tekrar tekrar...

Defalarca...

"Bırak onu. Teddy, onu öldüreceksin!"

Başım dönüyordu.

"Güzel. Sonra sırada sen varsın, seni dönek fahişe!"

Acı tüm vücuduma yayılmıştı. Burnumdaki kemiğin yana doğru büküldüğünü hissedebiliyordum. Bir yanım rahatlamıştı çünkü belki de bu sondu.

Sonunda bitti.

Hâlâ onun boğucu gücüne direnirken, "Yapabileceğin bu kadar mı?" diye hırıldadım. Bu herife asla boyun eğmeyecektim. Beni susturmak için önce kalbimi durdurması gerekecekti. "Gücünü kaybediyorsun, ihtiyar."

Her şey iki yoldan biriyle sonuçlanacaktı. Ya o beni ya da ben onu öldürecektim. Eğer işi o bitirirse, belki sonunda dinlenirdim. *Huzur* bulabilirdim.

Sakın pes etme.

Sana bağlı olan bir kız arkadaşın ve doğmamış bir bebeğin var.

Hemen ayağa kalk.

Onu bu bokun içinde yalnız bırakmaya kalkma.

Öfkeden deliye dönmüş bir şekilde savaşmaya devam ettim. Duramaz, vazgeçemezdim. En sonunda bir şekilde bedenimi yana çevirip onu da benimle birlikte yere çekmeyi başardım ama gücüm tükenmişti. Bedenim onunla boğuşamayacak kadar yorgundu.

Hayatta kalmak için çaresizce çırpınırken ona olabildiğince çok acı vermeye çalıştım. Fakat ellerim beton gibiydi. Yumruk atmak bir yana, onları kaldırmak bile çok zordu.

Babam beni bir kez daha alt ederek göğsüme oturdu. İri elini boğazıma dolayıp nefesimi kesti, ciğerlerimi havasız bıraktı.

Çocukların ağladığını, annemin feryat ettiğini duyabiliyordum. Shannon'ın yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum ama o anda düşünebildiğim tek şey kız arkadaşımdı. Yaptığım onca kötü şey, yıllar boyunca onu içine soktuğum onca berbat durum... Bedenim gücünü yitirirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Seni seviyorum, dedim içimden. *Üzgünüm. Tüm gücümle denedim.*

Gözlerimi kapatmak, sadece durmak istedim. Ancak o an sisin içinde gözüm bir şeye takıldı. *Shannon.* Onu *görebiliyordum,* mutfağın diğer yanındaydı. Yığılıp kalmıştı ve ağzından kan akıyordu. Panik içimi tırmaladı.

Ölüyor.

Ölüyor.

Ayağa kalk.

Siktir, hemen kalk ve ona yardım et.

"Ona... yardım et," diye bağırmaya çalıştım ama sesim fısıltıdan ibaretti. "Lanet olasıca... ona... yardım et!"

"Bırak ağabeyimi!" Tadhg'ın çığlığı, boğazımdaki baskı hafiflemeden hemen önce zihnime sızdı.

Hava almak için inleyerek boğazıma sarılı eli çekip açtım. Artık beni boğmuyordu ama serbest de bırakmamıştı.

"Tadhg, bıçağı bırak." Annemin boğuk sesiyle haykırdığını duydum. "Lütfen, bebeğim."

"Siktir git," diye bağırarak karşılık verdi Tadhg. "Ağabeyimin. Üstünden. Kalk."

"Aptal olma, çocuk."

"Ben aptal değilim. Ben ağabeyim de değilim. Shannon durmamı söylediği için durmam."

Kalbimin çarpmaya devam etmesi için harcadığım çabadan başım dönmüş ve bitkin düşmüş halde, bulanık gözlerimi küçük kardeşimin

babamızın boğazına bıçak dayadığı yöne çevirdim. Bıçağın keskin ucu şahdamarına tehlikeli derecede yakındı.

İhtiyarın boğazımdaki eli biraz daha gevşeyince, "Tadhg," dedim kan tükürerek. "Sorun yok. Sadece sakin ol..."

"Sorun var, Joe." Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını salladı. "Bunların hepsi sorun."

"Ne yapacaksın, çocuk?" diye alay etti aptal herif. "Beni bıçaklayacak mısın?"

"Evet."

Babam bıçağı almak için atıldı ama küçük kardeşim geri adım atmadı. Tam aksine, cesaretlenip elindeki bıçağı daha sıkı tuttu.

Elini boynumdan çekerek kendi boğazına kapattı. Bıçağın açtığı kesikten kan akarken, "Tanrı aşkına, Tadhg," diye bağırdı babam. "Beni kestin."

Tadhg bıçağı on bir yaşındaki bir çocuğun yapması gerekenden çok daha sabit tutmaya devam etti. "Bu iş hemen bitecek," dedi hırlayarak. "Ağabeyimi bırakıp evi temelli olarak terk et, yoksa boğazını keserim ve ölürsün."

71
IŞILTILAR VE KIRIK KALPLER
AOIFE

Kendini incelemek için etrafında tam tur dönerek, "Sen saç ve makyaj kraliçesisin," dedi Casey. "Delilik bu, Aoife. Makyaj konusundaki yeteneğin inanılmaz, kızım!"

En yakın arkadaşımın odasındaki müzik setinin sesi sonuna kadar açıktı. *KC & the Sunshine Band*'in *Give It Up* şarkısı eşliğinde kapının arkasına monte edilmiş tam boy aynada farklı pozlar vererek dans ediyordu.

Günün çoğunu annesinin dairesinde geçirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Casey'nin beni, hayatımın mahvolmadığına inandıran doğal bir yeteneği vardı. Çok iyimser biri sayılmazdı, sadece benimkini tamamlamaya yetecek bir deliliğe sahipti.

Biz birbirimize domuz pastırması ve lahana kadar uyuyorduk.

Ya da votka ve kola...

"Öncelikle akademiye teşekkür ediyorum." Abartılı bir reverans yapıp makyaj fırçalarımı çantama attım. "Ve kendime teşekkürler çünkü bildiğin üzere, ben muhteşemim falan."

"Makyaj ve saç stilleri yaparak ciddi ek gelir elde edebilirsin."

"Evet." Kendimi yatağına bırakarak derin bir nefes aldım. "Plan da bu, Case."

"Umarım bir kızımız olur," dedi arkadaşım. "Böylece ona bir ömür boyu sürecek kontür taktiği ve moda bilgisi aşılayabiliriz."

"Joey de kız istiyor."

"Gerçekten mi?"

Bu geceki randevusu için giyeceği dar siyah elbisesini düzeltmesini izlerken, "Evet, işte budur," dedim ona. "Cidden, Case. Çok ateşli görünüyorsun."

"Hmm." İkna olmamış bir sesle başını salladı. Aynadaki görüntüsünü uzunca bir süre izledikten sonra başını iki yana sallayıp elbiseyi çıkardı. "Pembe elbiseyi giyeceğim."

"Hata yapıyorsun," diye araya girdim. "Siyah olan bacaklarını aşırı uzun gösteriyor."

"Ama pembe olan memelerimi muhteşem gösteriyor."

"Yani?" diye homurdandım. "Alec zaten memelerini milyon kere gördü. Ne kadar muhteşem olduklarını biliyor."

"Bu gece Alec'le çıkmıyorum."

Gözlerim parladı. "Mack mi?"

"Hayır."

"Rambo?"

"Hayır."

"Charlie?"

"Bizim sınıftan biri değil, Aoife."

"O zaman kim?"

"Patrick."

"Patrick mi?" Kaşlarım kafa karışıklığıyla çatıldı. "Kimdi o... Aman *Tanrım*." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şu Tommen partisindeki çocuk mu?"

Gülümseyerek dudağını ısırdı ve başını salladı. "Elk's'ten bir kız için hiç de fena değil, ne dersin?"

"Dur bir dakika." Şaşkın bir kahkaha attım. "O çocuk dördüncü sınıfta değil mi?"

"On yedi yaşında ve beşinci sınıfta. Ayrıca söyleyene bak!" O da gülerek karşılık verdi. "Bebeğinin babası senden küçük değil mi?"

"Ah, evet. Tam üç ay küçük." Gözlerimi devirdim. "Ben resmen genç erkek avcısıyım."

"Pekâlâ, sen bu gece yavrunu büyütürken kanepede oturmanın tadını çıkar çünkü ben avlanmaya çıkıyorum."

"Hey, kanepe hayatını küçümsemeye kalkma," diye homurdandım. "Seni nereye götürüyor?"

"Şanslıysa arabasının arka koltuğuna."

"Vay canına. Bunu hak etmek için çabalamasını bekle, anladın mı?"

"İğrenç hamilelik hormonlarını dizginle biraz, bakire olmayan Meryem."

"Ben senden daha bakireyim," dedim öfkeyle. "En azından içime sadece tek bir alet girdi."

"Evet." Homurdandı. "Korunmasız, aşırı üretken bir alet."

Sırıttım. "Onun aletini, Sticky Dicky'ninkine her zaman tercih ederim."

"Hey, "Sticky Dicky'yi küçümseme." Kaşlarını oynattı. "Her şey teknenin boyutuyla ilgili değil, Aoife. Okyanustaki hareket de önemli."

Ninova

"Sürtük."

"Kutsal şeylere küfretme." Sahte bir şaşkınlıkla iç çekti. "Burada günah işleyen kim? Ne ayıp, Molloy. Rahibe Alphonsus seni şimdi görse ne derdi? Çok yazık."

"Bizde ciddi bir sorun var, değil mi?"

"Muhtemelen," diye gülerek onayladı. "Bunun için seni suçluyorum."

"Ben de seni suçluyorum."

On beş santimlik topuklu ayakkabılarını giyerken, "Peki Joey bebek haberini gerçekten iyi karşıladı mı?" diye sordu ciddileşerek. "Destekleyici miydi?"

"Beklediğimden çok daha iyi karşıladı, Case." Derin bir nefes verdim. "Vereceği tepkiden o kadar korkuyordum ki."

"Onun senin yanında duracağını biliyordum." Elini amaçsızca havada salladı. "O çocuk hakkında ne istersen söyle ama çocuklarla iyi anlaşıyor."

"Çocuklarla *iyi* anlaşıyor," dedim iç çekerek. "En küçük kardeşini resmen o büyüttü."

"Bu iyi bir şey. En azından biriniz ne yaptığını biliyor olacak." Yatakta yanıma uzandı. "Peki *kardeşin* konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kev'in adı geçer geçmez, içimde bir öfke dalgası yükseldi. "Yapma, Case," diye homurdandım. "Onunla işim bitti."

"Onunla işin bitmiş olamaz, Aoife," dedi yorgun bir iç çekişle. "O sadece kardeşin değil, aynı zamanda ikizin. Aynı rahmi paylaştınız."

Kaşlarımı çatarak, "Biliyorum, zaten durumu kötüleştiren de bu," diye çıkıştım. "Beni gerçekten mahvetti, Case."

O sırada telefonumun çalması beni bu konuşmadan kurtardı. Onu affetmek bir yana, Kevin hakkında konuşmak bile istemiyordum. Kot pantolonumun cebine uzandım ve ekranda Joey'nin adını görünce gülümsedim.

"Joe arıyor." Ayağa fırlayarak çantamı omzuma attım. "Onu evden almam için hazır olmalı."

"Tamam." Casey gözlerini devirip elleriyle beni kışkışladı. "Bebeğinin babası uğruna beni terk et bakalım."

Odasının kapısını hızla ardına kadar açıp küçük, açık mutfaklı oturma odasını geçtim. Dairenin kapısına doğru aceleyle yürürken, "İyi eğlenceler," dedim omzumun üzerinden. "Yarın tüm detayları mesaj at."

"Atarım."

"Ve prezervatif kullan."

"Hep kullanıyorum," diye şakıdı. "Ben sen değilim."

Kendi kendime gülerek dairenin kapısını kapattım ve 'Kabul' tuşuna basıp aramayı yanıtladım. "Selam, aygırım."

Hattın diğer ucundan tiz bir ses, "Aoife," diye seslendi. Ardından burun çekme sesleri geldi. "Aoife, gelip bizi alabilir misin?"

"Ols? Sen misin?" Kaşlarımı çatarak çantamı omzumda düzelttim ve binanın zemin katına giden ortak merdivenlerden aceleyle indim. "İyi misin? Ağlıyor gibisin. Joey nerede?"

"Bizi almaya gelmelisin," diye ağladı. "Lütfen, Aoife, lütfen. Hemen gelmelisin."

Dışarı park ettiğim arabama doğru hızla ilerlerken içim panikle doldu. "Tamam, tamam, yoldayım," dedim ona. "Şimdi arabama biniyorum, Ols. İki dakika içinde sizde olacağım."

Birkaç dakika sonra Joey'nin evinin önüne yanaşıp arabadan indiğimde, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Onun evine girmek istemiyordum ama Ollie'nin sesindeki korku beni bunu yapmaya zorladı. Terli avuç içlerim ve hızla atan kalbimle ön kapıya doğru ilerlerken, attığım her adımda paniğimin arttığını hissediyordum.

"İ-fa." Kapı eşiğine takılıp tökezleyen Sean, gözlerinden yaşlar süzülerek bana doğru koştu. "İ-fa."

Aman Tanrım.

Bu kötüydü.

Bu gerçekten çok kötüydü.

Onu kucağıma alıp kapıya doğru ilerlerken, "Selam, Seany-boo," dedim zorlukla. "İyi misin?"

"İ-fa." Burnunu çekerek yüzünü boynuma gömdü, küçük bedeninin titreyişini hissetmek kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oldu. "Co-ii."

Beni kapıda karşılayıp boğuk bir sesle, "Ambulans çağırdım," dedi Tadhg. "Sanırım o öldü."

"Onu öldürdü," diye içeriden bağırdı Ollie. "Babam, Shannon'ı öldürdü."

Korkudan bayılacakmış gibi hissederek kucağımda Sean'la kapıdan içeri daldım ve *Teksas Katliamı*'ndan fırlamış olabilecek bir manzarayla karşı karşıya kaldım.

Her yerde kan vardı.

Başım dönerken, "Joey," diye seslendim. İçeride göreceklerimden korkarak gözlerim sımsıkı kapalı halde mutfak kapısında durdum.

Eğer ona bir şey olduysa, bununla başa çıkamazdım.

Bunu *düşünmem* bile mümkün değildi.

"Joey!" Sesim titredi ve küçük kardeşine daha sıkı sarıldım. "Joey, lütfen bana iyi olduğunu söyle!"

"Molloy." Uzaktan gelen sesi bana kapı eşiğini geçip mutfağa adım atmam için gereken cesareti verdi. Göreceğim şeyi az çok tahmin etsem de hiçbir şey beni karşılaştığım manzaraya hazırlayamazdı. Erkek arkadaşım kanlar içindeydi ve mutfak zeminine yığılmış kız kardeşinin cansız bedenini kollarının arasında tutuyordu.

Teddy'nin ortalıkta görünmemesi beni pek de rahatlatmamıştı. Çünkü onun buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Bu *vahşetin* her yerinde onun adı yazılıydı.

Gözlerim önümdeki vahşeti algıladığı anda üzerime çöken korkuyla, neredeyse Sean'ı kucağımdan düşürecektim. "Onun neyi var?" diye sordum. "Aman Tanrım, neden ağzından kan geliyor?"

Annesinin omuzlarını sarsarak, "Ölüyor," diye bağırdı Tadhg. Mutfak zemininde oturan annesi, sanki bu her şeyin çözümüymüş gibi bir torba donmuş bezelye torbasını kızının göğsüne bastırıyordu. "Kız kardeşimi öldürdü. Sen de hiçbir şey yapmıyorsun."

"Shannon, nefes al," diye hıçkırdı Marie. "Nefes al, Shannon. Nefes al, bebeğim. Ambulans yolda."

"Tamam, tamam. Şşt, yanındayım." Erkek arkadaşım, annesini görmezden gelerek kız kardeşinin kulağına fısıldamaya devam etti. "Seni seviyorum. Seni seviyorum, Shan. Benim için dayan, tamam mı?"

"Shannon!"

"Aman Tanrım, Shannon!"

Onu kollarının arasında bir annenin küçük çocuğuna yaptığı gibi ileri geri sallarken, "Buradayım. Hemen yanındayım, Shan," diye devam etti Joey.

Hangisinin daha çok kanadığını bilemiyordum.

Muhtemelen Joey'di.

Peki ya Shannon? Shannon tamamen *hareketsizdi.*

Sean'ı bırakıp onlara doğru atılırken, "Nefes alıyor mu?" diye harekete geçtim.

"Bilmiyorum, bilmiyorum." Joey bir çığlık attı, bugüne kadar ondan duyduğum en korkunç sesti.

Çok gençti.

Çok korkmuştu.

Sesi paramparça bir çocuk gibiydi.

Shannon'ın kanlı yüzünü ellerinin arasında tutarak, "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu hıçkırıklarının arasında. "Seni buradan çıkaracağım, tamam mı? Shannon, beni duyabiliyor musun? Shan? Hadi ama, Shannon. Konuş benimle."

Nabzını kontrol etmek için bezelye torbasını kızın küçük bedeninden sertçe çekip uzaklaştırdım. "Bunu ondan uzak tut," dedim Marie'ye. "Vücudunu şoka sokacaksın!"

"Özür dilerim, özür dilerim," diye ağladı annesi. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Tamam." Shannon'ın nabzının hafif vuruşlarını parmak uçlarımda hissedince rahatlama dolu bir nefes verdim. "Kalp atışı var ama zayıf."

"Ambulansın nerede kaldığını bilmiyorum." Marie başını ellerinin arasına alarak ağladı. "Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı."

İçimden doğruca ona yönelen öfke dalgasını bastırıp, "Ağlamayı kes ve işe yarar bir şey yap," diye emrettim. Çünkü bu kadın... Evet, bu kadın hakkında ağzımı bile açmak istemiyordum. Patlardım. "Kenara çekil, Marie. Gidip Sean'ı tut ya da bir battaniye getir veya buna benzer bir şeyler yap."

O kenara çekilince, kız kardeşinin cansız bedenini kolları arasında tutmaya devam eden erkek arkadaşıma daha da yaklaştım.

Yüzündeki kanı onunkine bulayarak alnına bir öpücük kondururken, "Senin için yardim getireceğim, tamam mı?" diye Shannon'ın kulağına fısıldıyordu. "Beni bırakma."

Shannon ona boş, cam gibi donuk bir bakışla karşılık verdi. Konuşmaya çalıştığında ağzından kan pıhtılarının yanı sıra, korkunç bir hırıltı yükseldi. Gördüklerim hayatım boyunca kâbuslarımı süsleyecekti.

"Aoife." Joey burnunu çekerek yanağını kız kardeşinin yüzüne yasladı, derin bir nefes verip ona anlamsız bir şeyler mırıldandıktan sonra yanağını öptü. "Anahtarlarını ver." Zar zor nefes alıyor, acıyla inliyordu. "Siktir et ambulansı. Onu kendim götüreceğim."

İkisinin de şu anda taşınacak durumda olmadığını biliyordum. "Joey,

onu hareket ettirme," diye karşı çıktım. Shannon ölüyormuş gibi görünüyordu, Joey de ondan pek farklı değildi. "İç kanaması olabilir..."

Kız kardeşini kucağına alıp dengesizce ayağa kalkarken, "Bana şu lanet anahtarları ver, bebeğim," diye titrek sesiyle sözümü kesti. Yüzü o kadar kötü hasar almıştı ki, şu anda onu tanımak neredeyse imkânsızdı. "Bana *yardım et.*"

Ben daha cevap veremeden kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ona oturması, bayılmadan önce dinlenmesi için yalvarmaya bile fırsat bulamamıştım.

Panik midemde girdap gibi döndü, kalbimi çılgın bir korku ve dehşet dalgasına sürükledi. Peşinden koşarken bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, yine de onunla gittim çünkü bana ihtiyacı vardı. Çünkü hayatında ilk kez benden yardım istemişti.

Üç kelime.

Bana yardım et.

Daha önce dudaklarının arasından bu kelimelerin döküldüğünü hiç duymamıştım. Bir daha duymama ihtimalim olduğunu da biliyordum ve ona yardım etmeliydim.

Etmeden duramazdım.

Sürücü kapısına doğru koşup ardına kadar açtım ve arka koltuğa geçebilmesi için koltuğu öne çektim.

Geçmedi.

"Ben kullanacağım."

"Joe, hayır." Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir değil. Ben..."

"Ben kullanacağım," diye boğuk bir sesle tekrarladı. "Daha hızlı kullanıyorum ve yapamam..." Sesi kısılırken titrek bir nefes aldı. "Lütfen onu benim için *tut.* Ben, ben sadece..." Sendeleyerek arabamın yanına yaslandı ve Shannon'ın küçük bedenine sıkıca sarıldı. "Molloy, gerçekten çok korkuyorum."

Kalbim göğsümde paramparça oldu.

"Tamam, Joe. Sen kullan, bebeğim." Arabanın arka koltuğuna hızla geçip kollarımı uzattım ve Shannon'ı bana vermesini işaret ettim. "Shan'ı ben alırım. Onu koruyacağım. Söz veriyorum."

BÖLÜM 6

72
NEFES AL, BEBEĞİM, NEFES AL
JOEY

"Joe?"

Ellerini yüzümde hissedebiliyordum.

"Joey, bebeğim?"

Kokusu etrafımı sarmıştı.

"Nefes al, bebeğim."

Ellerini yüzümde hissediyordum.

"Sadece nefes al."

Vücudumu hissetmiyordum. Onun elleri dışında hiçbir şeyi hissetmiyordum.

Oturmaya çalıştığımın farkındaydım. Bacaklarım battaniyeleri belimden aşağı doğru itiyordu ama kafam yerinde değildi. Beynim çalışmıyordu.

Her şey kırılmıştı.

"Molloy." Sesim boğuktu. Konuşurken dudaklarım boynuna değdi. "Shan nerede?"

"O iyi." Bana daha sıkı sarıldı, sıcacık ve güvenli bir koza gibi sarıp sarmaladı. "Shannon iyi, Joe. Ameliyattan çıktı, her şey harika gitti. Oğlanlar da iyi. Her şey yolunda, bebeğim."

Öne doğru eğilerek kız arkadaşıma yaslandım. Ağırlığımı ona vermemem gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

"Bebek..."

"Bebek iyi." Dudaklarını alnıma bastırdı. "İkimiz de iyiyiz."

O an bana gerçek gibi gelen tek şey Molloy'du. Buradaydı ve gerçekti. Kokusunu alabiliyor, ona dokunabiliyor, onu hissedebiliyordum.

Sadece o.

"Saat kaç?"

"Neredeyse altı buçuk."

"Bugün günlerden ne?"

"Pazar sabahı, Joe."

Acı içimi delip geçerken yüzümü onun boynuna gömerek, "Başım," diye inledim. "Gözlerim."

"Şşt, tamam. Ayağa kalkmaya çalışma." Dudaklarını şakağıma bastır-

Ninova

dı, ardından bir elini başımın arkasına uzatıp nazikçe saçlarımı okşadı. "Sedyede kalmaya devam et. Ben yanındayım, Joe."

Sedye mi? Sedyeye nasıl yattığımı bile hatırlayamıyordum.

"Neredeyim?"

"Acilde özel kabindesin." Şakağıma bir öpücük daha konduruldu. "Bilincin bir süredir gidip geliyor."

"Öyle mi?"

"Hı-hı. Çok sayıda test yapıldı. Bir *CT* taraması, birkaç röntgen ve bir *MR*." Nefesi kesilirken saklamaya çalıştığı hıçkırığı duyabiliyordum. "Ama iyileşeceksin, tamam mı? Bir daha sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ağlama, Molloy." Burnumu boynuna sürttüm. Onu teselli etmek için ellerimi yüzüne kaldırmaya çalıştım ama o kadar ağırlardı ki, sadece gevşek bir şekilde beline dolayabildim. "Ağladığını görmenin beni mahvettiğini biliyorsun."

"Ağlamıyorum." Burnunu çekerek başıma bir öpücük daha kondurdu ve yüzümü göğsüne yasladı. "Her şey yolunda, Joe."

"Shannon?"

"O iyi." Molloy beni hemen sakinleştirdi. "Bunu sana zaten söyledim, hatırlıyor musun?"

Hayır.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Seni seviyorum," dedim dilim dolanarak. "Hatırladığım tek şey bu."

"Ben de seni seviyorum," derken sesi duygularından kalınlaşmıştı. "Sandığından çok daha fazla."

Etrafımdaki parlaklık fazla gelince yüzümü buruşturarak, "Siktir, gözlerim," diye inledim. "Seany nerede?"

"Büyükanne Murphy'yle birlikte evde." Bir öpücük daha. "Ollie ve Tadhg da orada. Hepsi *iyi*."

"Tadhg, şey..." Başımı sallayarak beline sarıldım. O an ona tutunmam gerekiyordu çünkü bedenim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. "Elinde bıçak vardı."

"Yaralanmadı, Joe," diye fısıldadı Molloy. "Şşt, bebeğim. Başka bir şey söyleme, tamam mı? Sadece kendini daha iyi hissedene kadar bekle. O zaman konuşuruz."

Başımı hafifçe salladım, kafamdaki basınç dayanılmaz bir hal alınca inledim. "Pantolonum üzerimde mi?"

"Hayır, bebeğim, değil. Üzerinde sadece iç çamaşırın ve hastane önlüğü var. *MR* için kıyafetlerini çıkarmak zorunda kaldılar."

"Ah, lanet olsun."

"Neden?"

Uyuşuk bir şekilde, "Kot pantolonumda biraz esrar var," diye mırıldandım. "Şu anda bir sigara fena olmazdı."

"Ah, Joe." Dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı yükseldi. "Bu halinle kafa bulmayı düşündüğüne inanamıyorum."

Yabancı bir ses, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Perdenin hareket sesiyle birlikte aniden anormal parlaklıkta bir ışığa boğulduk. "Yakın akrabası mısınız?"

"Evet, öyleyim."

"Annesi ya da vasisi burada mı?"

"Hayır. Sadece ben varım."

"Annesi geldiğinde geri dönebilirim..."

Molloy'un, "O on sekizinden büyük," dediğini duydum. "Belgelerinde acil durumda ulaşılacak kişi olarak ben varım. O bebeğimin babası. Biz bir aileyiz." Yüzümü ellerinin arasına alarak kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Beni görebiliyor musun, Joe?"

Parlak ışıkların sebep olduğu acıyla yüzümü buruştursam da kendimi on iki yaşımdan beri görebildiğim tek yüze odaklanmaya zorladım. "Molloy?"

"Doktor burada, Joe." Gülümsedi, onun yeşil gözlerine odaklanmadan önce görüşüm bulanıklaştı. "Doktorla konuşacağız, tamam mı?"

"Tamam." Kendimi başımla onaylamaya zorladım, sonra acıyla inledim. "Sen ne dersen o, kraliçem."

"*MR* sonuçları kafatasında üç ayrı çizgisel kırık olduğunu gösteriyor," dedi bir ses. "Burun kemiğinde bir kırık, göz çukurunda bir kırık ve sol elmacıkkemiğinde ince bir çatlak var."

Molloy'un boğuk bir sesle, "El-ma-cık ne?" dediğini duydum. "Lütfen sade bir dille konuşun, doktor."

"Kafatasındaki üç ince çatlağın dışında, Joseph'in bir yanak kemiği kırığı, burun kırığı, göz çukuru kırığı ve üçüncü derece beyin sarsıntısı var," dedi adam. "*MR* sonuçları ayrıca birkaç eski kontüzyon ve humerusunda kapsamlı bir hasar gösteriyor. İskelet yapısında herhangi büyük bir deformasyon ya da zayıflamaya sebep olmadan inanılmaz şekilde iyileşmiş birkaç metafizer-epifizeal çatlağa dair izlere de rastladık."

Ninova

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi kız arkadaşım boğuk bir sesle. "İnanılmaz şekilde iyileşmişle ne demek istiyorsunuz?"

"Açık sözlü olabilir miyim?"

"Evet, lütfen açık olun."

"Joseph, açık sözlü olabilir miyim?"

"İstediğin şeyi ol, doktor. Ben senin bekçin değilim," diye mırıldandım. Molloy'un saçlarımın arasındaki parmaklarının verdiği hissi o kadar çok seviyordum ki, ona daha da yaklaştım ve çenemi omzuna yasladım. "Sen Frank ol, ben de Joey."

"Hayır, Joe. Doktor demek istedi ki... Boş ver. Siz devam edin, doktor."

"Joseph'inki gibi durumlarında..."

"Joey," diye homurdandım. "Adım Joey, Frank."

"Joey'ninki gibi durumlarda, hastalar bu tür koşullar altında geldiğinde genellikle ortada uzun süreli bir aile içi şiddet geçmişi vardır. Bunu size daha iyi anlatmam gerekirse, partnerinizin test sonuçları bebekliğe kadar uzandığı net olan çocuk istismarı örüntüsünü gösteriyor."

Kız arkadaşımın boğazından acı dolu bir hıçkırık yükseldi. "Bebeklik mi?"

"Hayır, hayır, hayır." Burnumu boynuna sürterek Molloy'u sakinleştirmeye çalıştım. "Ağlama, Molloy."

Beni okşarken, "Ben iyiyim, Joe," diye fısıldadı. "Bunu nasıl anladınız, doktor?"

"Tarama sonuçları, tedavi edilmemiş ve düzgün kaynamamış malünyon kırık kanıtlarını açıkça gösteriyor. Sağ kol kemiğinin orta kısımda kötü kaynamış bir kırığa dair çok açık izler var. Ne yazık ki, bu durum fiziksel istismara maruz kalan on sekiz aydan küçük bebeklerde yaygın olarak görülür. Partnerinizin durumunda, kemikleri zamanla iyileşmiş olsa da vücudunun maruz kaldığı birçok yaralanma kalıcı iz bırakmış. Ya da kusur da diyebiliriz."

"Yani bana bunun bebekliğinden beri yaşandığını mı söylüyorsunuz?"

"Ben sadece partnerinizin uzun bir süre boyunca büyük bir fiziksel istismara maruz kaldığına inanmama yol açan kanıtların var olduğunu söylüyorum."

"Bu kanıtlar *bebeklik* yıllarına kadar mı uzanıyor?"

"Muhtemelen."

"Aman Tanrım." Molloy hıçkırdı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Aman *Tanrım!*"

"Açıkçası, şu anda burada oturuyor olması bir mucize."

Ninova

73
İYİ GÜNDE KÖTÜ GÜNDE
AOIFE

Ben yardım için bağırırken Joey'nin, kucağındaki kız kardeşiyle birlikte acil servis kapısından içeri dalmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti.

Dürüst olmak gerekirse, yardım hemen gelmişti. Ancak Shannon sedyeye alınıp etrafı hemşireler ve doktorlarla çevrili götürüldükten sonra Joey bekleme odasının zeminine yığılıp kalmıştı.

Sersemlik, hissettiklerimi anlatmak için yetersiz kalıyordu. Yaşanan bir kazadan dolayı tıklım tıklım dolu olan acil servisin ortasında, solgun mavi perdenin arkasındaki erkek arkadaşımın başucunda oturuyordum. Hâlâ üst katta bir bölümde boş yatak bulunmasını bekliyorduk. Birkaç saat önce ağrı kesici olarak verdikleri her neyse, onu bayıltmıştı ve bu durum beni rahatlatıyordu.

Ne kadar uzun uyursa, o kadar güvende olduğunu biliyordum.

Onu yutacağını bildiğim acıdan ancak o kadar süre korunacaktı.

Çünkü tüm kalbimle biliyordum ki ilaçlar etkisini yitirdiğinde ve zavallı, darbe almış beyni tam anlamıyla kendine geldiğinde buradan kalkıp gidecekti. Dinlenmesi gerektiğini veya bedeninin acımasızca hırpalandığı gerçeğini umursamayacaktı. Joey hareketinin sonuçlarını ve kendini hiç düşünmeden, doğruca kız kardeşinin yanına gidecekti.

Kız kardeşini ziyaret ettikten sonra ne yapacağını düşünmek dahi istemedim.

Dirseklerimi yatağına yaslamış, onu uyurken izlemeye ve ağlamaya devam ediyordum.

Yüzü gazlı bezler, bant ve sargıların altında neredeyse tanınmaz haldeydi. Sol gözü beyaz bir bandajın arkasına gizlenmişti, burnunun üstü ise bantlanmıştı. Sağ gözünün etrafındaki morluk ve şişlik o kadar yoğundu ki, uyanıkken bile gözünün açık mı, yoksa kapalı mı olduğunu anlamak zordu.

Dudağımı ısırarak içimden yükselen hıçkırığı bastırdım, alnına düşen saçı geriye itmek için uzandım ama parmaklarım daha fazla morluğu açığa çıkardı. Her yeri morarmıştı. Teninin her santimi bir canavarın elinden çıktığı belli olan zalimliğin izlerini taşıyordu.

Ninova

Dün gece soyunmasına yardım ederken gördüğüm o taze, kırmızı kemer izleri midemi altüst etmişti. Ona olanları gizlemek mümkün değildi. Babasının kemeri, teninin derinliklerine kadar işleyen yaralar bırakmıştı.

Kendimi onun için güçlü olmaya zorlayarak yanından bir an olsun ayrılmadım. Sadece otomat makinesinden bir bardak çay alacak kadar uzaklaştım. Annem defalarca arayıp eve gitmem, duş almam ve düzgün bir şeyler yemem için yalvardı ama yapamadım.

Onu yalnız bırakamazdım.

Asla bırakmayacaktım.

Garda Siochana uğrayıp gitmişti. Erkek arkadaşımın ifadesini almak istemişlerdi ancak konuşacak durumda değildi. Sosyal hizmet uzmanları, mağdur destek görevlileri ve daha birçok yetkili de uğramıştı.

Büyükanne Murphy bir şekilde telefon numaramı ele geçirmiş ve birkaç kez arayarak torununun durumunu sormuştu. Joey'ye iletmem için mesajlar bırakmıştı ama hepsi bu kadardı. Arayan bir tek oydu.

Triyaj alanına tekerlekli sandalyeyle götürüldüğünden beri Marie Lynch'i bir kez bile görmemiştim. Shannon'ın kötü durumda olduğunu biliyordum, büyükanne bana onun akciğerinin söndüğünü söylemişti. Fakat lanet olsun, Joey de yaralıydı.

Tanrı aşkına, kafatasında çatlak vardı! Beyninin tamamen ezilmemiş olması bir mucizeydi. Doktor bizzat söylemişti, hâlâ hayatta olması bile bir *mucizeydi.*

"Molloy." Joey acı dolu bir iniltiyle elimi tutup sağlam olan tek gözünü kırpıştırarak açtı. "Sana ağlamakla ilgili ne söylemiştim?"

Burnumu çekip kendimi gülümsemeye zorladım. "Merhaba, aygırım."

"Selam, kraliçe." Sesi boğuk ve çatlaktı. "Güzel bacaklar."

Bir hıçkırık boğazımda düğümlendi. "Senin her şeyin güzel."

"Benim için ağlama."

"Ağlamıyorum." Kendimi daha canlı gülümsemeye zorladım. "Burnun yine krep gibi olmuş."

"Hmm." Homurdanarak bir nefes verdi. "Yeni bir şey değil ki."

"Bence seksi." Burnumu çekerken elini dudaklarıma götürdüm ve yaralı parmaklarının hepsini teker teker öptüm. "Hırpalanmış kötü çocuk görünüşünü mükemmel bir şekilde yakalamışsın."

"Bebeğim nasıl?"

"Hâlâ büyüyor."

"Diğer bebeğim nasıl?"

"İyiyim, Joe. İkimiz de iyiyiz."

"Güzel." Göz kapağı titreyerek kapandı. "İyi olmana ihtiyacım var."

"Ben iyiyim, Joe."

"İkinizin de."

"İkimiz de iyiyiz."

Elimi sıkıp, "Böyle kalmasını istiyorum," diye fısıldadı. "Bu benim için önemli."

Yatağa tırmanarak ona sarılma isteğimi zorlukla bastırdım ama ayağa kalkıp hemen yanında duracak şekilde iyice yaklaştım. "Sen bizim için önemlisin." Öne doğru eğildim ve nemli alnına uzun bir öpücük kondurdum. "Sen bizim her şeyimizsin."

"O bebeği istiyorum, kraliçe."

Burnumu çekerek başımı salladım. "Biliyorum, aygırım."

"Kalp atışını duydum."

"Evet, duydun."

"O gerçekten orada."

"Hı-hı."

"Biz bir bebek yaptık."

"Evet, Joe, yaptık."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Sorun yok."

"Buradan ne zaman çıkabilirim, Aoife?"

"Doktorlar seni birkaç gün gözlem altında tutmak istiyor," derken parmaklarım şişmiş yüzünde geziniyordu. "Üst katta bir yatağın boşalmasını bekliyoruz."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye inledi. "Hayır, hayır, boş ver. Ben eve gidiyorum."

Damar yolunu çıkarmaya çalışan elini tutup, "Burada kalacaksın," diye uyardım. "Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdin, Joe. Doktor bana açıkladı. Burada *olmalısın*, tamam mı?"

"Shannon'ı görmeliyim."

İşte bu.

"Shannon iyi," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Kendini incitmesini engellemek için ellerini nazikçe göğsüne sabitleyip yatağının kenarına oturdum. "Ona yukarıda iyi bakılıyor, tamam mı?"

Boğuk ve çatlamış sesiyle, "Evet ama beni görmeye ihtiyacı var," diye

itiraz etmeye çalıştı. "Anlamıyorsun. Uyandığında orada olmalıyım. Korkacak. Ne söyleyeceğini bilemeyecek. Onunla ilgilenmem gerek."

"Joe." Yüzünü ellerimin arasına alıp ona doğru uzandım ve bana bakmaya zorladım. "Sana yemin ederim ki, Shannon *iyi*." Şişmiş altdudağındaki dikişlere dikkat ederek ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve içimden başkalarını düşünmeyi bırakmasını diledim. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Güzel." Saçlarını geriye doğru düzeltip onu tekrar öptüm. "O zaman Shan için yapabileceğin en iyi şeyin dinlenmek ve iyileşmek olduğunu söylediğimde de bana güven."

"Joey?" Marie'nin hüzünlü sesi perdenin arkasından süzülerek ikimizin de gerilmesine sebep oldu. "Seninle konuşabilir miyim?"

Elimi sıkıca tutup, "Hayır, hayır, hayır," diye hırıltılı bir sesle inledi. "Onunla uğraşamam."

Yüzümü onun sağlam yanağına yaslarken, "Tamam," dedim fısıldayarak. "Ben buradayım, Joe. Yanındayım."

"Siktir." Acılı bir nefes verip sertçe başını salladı ve gevşedi. "Tamam."

"İçeri gel, Marie."

Perde aralandı ve annesi ortaya çıktı. Onu en son gördüğümdeki kadar solgun ve kırılgan duruyordu.

"Joey." Bize doğru kararsız bir adım atarken gözleri içeri çökmüş, ağlamaktan şişmişti. "Aoife."

Soğukkanlılıkla, "Marie," diye selam verdim. Gözlerim onun arkasında duran uzun boylu, koyu saçlı adama kaydı. Giydiği takım elbise, bir sosyal hizmetler görevlisine ait olamayacak kadar gösterişliydi. Bu yüzden onun avukat olduğunu düşündüm.

Tanrı biliyor ya, gerçekten bir avukata ihtiyacı var.

"Ah, Joey, bebeğim." Annesi burnunu çekerek yatağa doğru hareketlendi ama yolundan çekilmek gibi bir niyetim olmadığını fark edince durdu.

Zaten istesem de yapamazdım.

Joey elimi sımsıkı kavramıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Marie. "Zavallı yüzün..."

Erkek arkadaşım cevap vermedi. Parmağını bile kıpırdatmadı. Annesinin arkasında duran adama bakmaya devam ederken yüzü duygudan yoksundu.

Duygu dolu sesiyle, "Merhaba, evlat," dedi adam. Gözleri bana hiç bakmadan arkama kaymış, dikkatle Joey'ye odaklanmıştı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Uzun zaman mı oldu?

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı adama çevirdim ve tanıdık yüzünü inceledim.

Yüksek elmacıkkemikleri...

Koyu kahverengi saçlar...

Dolgun dudaklar...

Gece mavisi gözler...

Parçaları birleştirmem bir dakikamı aldı ama hızla gelenin Darren olduğu sonucuna vardım. "Siktir," dedim ona. "Bu sensin."

Bakışlarını bana çevirdiğinde o mavi gözlerde bir tanıma parıltısının belirdiğini fark ettim. "Ve bu da sensin."

Bu adamla hayatımda hiç karşılaşmadığımdan kesinlikle emindim, kaşlarımı çattım. "Ne?"

Bu kez erkek arkadaşıma hitap ederek, "Demek her şeye rağmen oraya gidip şansını denedin, öyle mi, Joe?" diye sataştı. "Eh, kimse seni gelip geçici olmakla suçlayamaz."

"Cidden." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "*Ne?*"

Başını iki yana sallayarak, "Boş ver," diye yanıtladı Darren. "Nasılsın, Joey?"

Buz gibi bir ses tonuyla, "Burada ne işin var?" dedi Joey. "Ne istiyorsun?"

"Beni annem aradı."

"Seni *aradı* da ne demek?"

"Dinle, Joe. Biliyorum birçok..."

"Seni *aradı* da ne demek, Darren?" diye tekrar sorarken Joey'nin sesinden zehir damlıyordu. "Burada neler oluyor?"

Erkek kardeşi yaklaşmaya çalışınca korumacı bir şekilde Joey'nin önüne geçip, "Geri çekil," diye uyardım. "Hemen geri çekil, dostum."

"Aoife, sen karışma."

"Onun adını nereden biliyorsun?" Joey elimi bırakarak kendini oturur pozisyona çekti. Annesine ve ağabeyine düşmanmış gibi bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Bu herif nasıl oluyor da kız arkadaşımın adını biliyor?"

Annesi elini göğsüne bastırdı. "Onu ben *çağırdım*."

"Onu *çağırdın*," dedi Joey taş kadar soğuk bir ifadeyle. "Onu aradın, öyle mi? Yani numarasını hep biliyordun, doğru mu?" Eli titrerken başını iki yana salladı. "Son beş buçuk yıldır numarasını biliyordun, öyle mi? Onunla iletişim halindeydin ve bunu bana hiç söylemedin."

"Joey, beni dinle..."

Uzun zamandır kayıp olan ağabeyine parmağını doğrultarak, "Sakın benimle konuşma!" diye kükredi Joey. "Bana bakma." Annesine dönüp devam etti. "Bunu babama neden söyleyemediğini anlıyorum, çocuklara ve Shannon'a neden söylemediğini de öyle. Peki ya ben?" Dudakları titreyerek konuşurken kalbim parçalandı. "*Bana* neden söyleyemedin?"

"Sana söylemediğim için üzgünüm," diye açıklamaya çalıştı Marie ama Joe bunu kabul etmedi.

"Kes sesini!" Kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde, vücudunun ne kadar şiddetle titrediğini hissedebiliyordum. "Defolun gidin. İkiniz de."

"Joey, lütfen..."

Annesine yaklaşmaması için elimi uzatarak, "Onu duydunuz," diye çıkıştım. "Artık gidin."

Bana soğuk bir bakış atıp, "Kendi işine bakman gerekiyor, Aoife," dedi Darren. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu bir aile meselesi."

"Sakın onunla bu şekilde konuşma, pislik." Joey hemen beni savunmaya geçmişti. "Benim *ailem* o."

"Joey," dedi Marie hıçkırarak. "Ben senin annenim."

"O da benim çocuğumun annesi. Yani o kozu oynamayı aklından bile geçirme," diye alay etti. "Çünkü o kazanır. Hem de her seferinde."

"Evet." Başımı sertçe sallayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve annesine bir bakış attım.

"Bu sidik yarışı değil, hanımlar," diye araya girdi Darren. "Aoife, annemizin oğluyla konuşabilmesi için kısa süreliğine dışarı çıkabilir misin?"

Tüylerim ürperirken, "Kesinlikle dışarı çıkmıyorum," dedim öfkeyle. "Hastaneye yatırıldığı andan beri başucunda oturan benim. En yakını olarak ben kaydedildim çünkü hiçbiriniz ortada yoktunuz, pislikler. Nerelerdeydiniz?"

"Bu adil değil," diye feryat etti Marie. "Shannon..."

"Bana adaletten bahsetme," derken neredeyse bağırıyordum. "Onun yüzüne bir bak."

"Aoife, lütfen."

Ses tonum öfkemle birlikte yükselerek, "Yüzüne bak," diye tekrarladım. "İyi bak, Marie. Çünkü o senin oğlun." Parmağımla erkek arkadaşımı işaret ettim. "Shannon ve oğlanlar ne kadar seninse, *o* da onlar kadar senin çocuğun."

"Onun benim çocuğum olduğunu biliyorum."

Gözlerimi tiksintiyle kısıp, "O zaman öyle davran!" dedim ona. "Ona aileye sonradan eklenmiş gibi davranmayı bırak. O lanet bir ekleme değil, tamam mı? Onu arayıp sormadan bir anda ortaya çıkarak oyunu istediğiniz kurallarla oynayamazsınız! Bu iş böyle yürümez. Burada durup o çarpık pençelerini ona daha derin geçirmenize izin vermeyeceğim..."

"Molloy."

"Hayır, Joe. Bunu duyması gerekiyor." İçimden yükselen çığlığı yutkunarak bastırdım, gözlerimi kırpıştırarak öfkeli gözyaşlarımı uzaklaştırdım ve annesine parmağımı doğrulttum. "O senin evliliğinden çıkan en iyi şey ve sen bunu göremeyecek kadar aptalsın. O senin koruman değil. Banka hesabın değil. Bebek bakıcın hiç değil. Lanet olası kocan değil. O senin *çocuğun*. O senin *oğlun*!" Öfkeli bakışlarımı ağabeyine çevirdim. "Sana gelirsek... Daha seni tanımıyorum bile ama şu an hissettiğim şey, tam olarak 'siktir git' denmesi gerektiği. O yüzden siktir git."

En büyük Lynch tek kaşını kaldırarak büyük bir soğukkanlılıkla, "Öfkeni boşalttın mı?" diye sordu. "Çünkü kardeşimle özel olarak konuşmadan buradan ayrılmayacağım."

Geri adım atmadan, "O zaman sanırım hepimiz burada kalıyoruz," dedim ona.

"Molloy." Joey'nin elini belimde hissettim. "Sorun yok."

Panikle ona doğru döndüm. "Onlarla konuşmak zorunda değilsin, Joe. Beni duyuyor musun? Annenin söylediği tek bir kelimeyi daha dinlemen gerekmiyor."

Kalçamı güven veren bir tavırla sıkarak, "Sorun değil," diye fısıldadı. "Evine git ve bir şeyler ye. Ben burada iyiyim."

"Seni bırakmıyorum."

"Ben iyiyim."

"Gitmiyorum, Joe."

"Onlarla bir noktada konuşmak zorunda kalacağım."

"Ama ben..."

"Her şey yolunda, bebeğim. Sadece bana birkaç saat ver, tamam mı? Ben iyiyim."

Hayır, bu hiç iyi değildi. Bu *kötü* bir durumdu. Bu insanların onun yanına bile yaklaşmasını istemiyordum.

"Joe." Dudağımı kemirerek gözlerimle ona bunu yapmaması için yalvardım. "Emin misin?"

Emin görünmüyordu. Bu insanlarla başa çıkacak durumda değildi. Yine de sertçe başını salladı ve beni serbest bıraktı.

Hızlıca telefonumun ekranına baktıktan sonra tekrar cebime koydum. "Tamam. Şu an saat üç," diye mırıldandım. "Eve gidip bir duş alacağım, altıda döneceğim, tamam mı?"

"Acele etme. Her şey yolunda."

Hayır, değildi.

İçimdeki her şey haykırıyordu: *Yanlış, yanlış, yanlış.*

Ama ne yapabilirdim ki?

Annesi ve ağabeyini hastaneden zorla çıkaramazdım. Bu insanların onun yanına yaklaşmasını bile istemesem de Joey onlarla konuşmak isterse, onu durduramazdım.

Ailesini umursamadan uzanıp dudaklarına bir öpücük kondururken, "Seni seviyorum," dedim ona. "Geri döneceğim."

Ninova

74
BEN SENİN AĞABEYİNİM JOEY

Kız arkadaşım gözden kaybolur kaybolmaz, "O nerede?" diye sordum. Kafamda milyonlarca düşünce dolaşıyordu. Kalbim daha fazla sorunun cevabını duymak istese de bulanık düşüncelerimin arasında öne çıkan tek soru vardı. "Babam nerede?"

"*Gardaí* onu bulmayı başaramadı."

Tabii ki bulamamışlardı. İhtiyar doğru zaman gelene kadar ortaya çıkmayacaktı. Tilki kadar kurnazdı. Sistemle nasıl oynayacağını herkesten daha iyi biliyordu.

Molloy'un bunların hiçbirini duymasını istememiştim. O adamın onun hayatını daha fazla kirletmesini istemiyordum.

"Onu bulacaklar, Joey," dedi Darren. *Boktan bir yalan.* "*Gardaí* onu bulmak için kırsalı tarıyor. Bu işten sıyrılamayacak. Bu kez değil."

"Bu kez değil." Bakışlarım Darren'dan anneme kayarken yavaşça tekrarladım. "Bu seferin farklı olduğunu size düşündürten ne?"

En başından beri birbirleriyle iletişim halindeydiler. Geçtiğimiz beş buçuk yıl boyunca, bir kez olsun bana ulaşmaya çalışmamıştı.

Shannon'ı ve beş yıl süresince ortadan kaybolmamın onu nasıl etkileyeceğini düşününce fiziksel olarak irkildim. Onları asla öyle bırakamazdım. Onun bunu yapabildiğini -yaptığını- bilmek, beni öyle büyük bir kinle dolduruyordu ki neredeyse nefretimde boğuluyordum.

Buradan gitmesi gerektiğini biliyordum, hepimiz biliyorduk ama bu olayların gelişme şeklini değiştirmemişti. Şimdi buraya gelmiş, sanki Lynch ailesinin kurtarıcısıymış gibi davranıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Çünkü annem onu terk etmeye hazır." Darren'ın ses tonu samimiyet doluydu, bu da onun söylediği saçmalıklara gerçekten inandığını anlamam için yeterliydi. "Bu sefer annem gerçekten hazır, Joe."

Annemin sadık bir köpek gibi büyük bir içtenlikle başını sallayışını görmezden gelerek, "Hazır değil," dedim kuru bir sesle. "Bir tabutun içinde olmadığı sürece o adamı bırakmayacak. Eğer bunun aksine inanıyorsan sen bir aptalsın."

Annem aramızdaki mesafeyi kapatıp kız arkadaşımın boşalttığı yere

Ninova

oturdu. "Bu doğru değil, Joey," diye yumuşatmaya çalıştı. "Mahkemeye gittim. Acil duruşma yapıldı. Bana koruma emri çıkartıldı."

Kelimeler.

Bunlar sadece kelimelerdi.

Hepsini daha önce milyon kez duymuştum.

Ne zaman söylenmiş olursa olsun, hepsi aynı derecede anlamsızdı.

Bunlar verilen ama tutulmayan sözlerdi.

Tam bir saçmalıktı.

"Peki ya sen?" Bakışlarımı ergenlik dönemimden beri görmediğim dönek pisliğe çevirdim. "Senin derdin ne?"

Darren'ın kaşları çatıldı. "Benim derdim mi?"

Duygusuz bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Burada ne işin var?"

"Yardım etmek için döndüm," dedi boğazını temizleyerek. "Ailem için eve döndüm, Joe."

"Ailen."

"Evet, ailem." Gözleri doldu. "Seni çok özledim, ufaklık."

İçimde o kadar çok kin birikmişti ki, söyleyebileceklerimi kestiremediğim için ağzımı açmaya korkuyordum. Şu anda ağır ilaçların etkisinde olmam iyi bir şeydi, aksi takdirde bu aşağılık herife saldırabilirdim.

Annem hırkasının kolundan bir mendil çıkarıp burnunu sildi. "*Garda*'yle konuştun mu?" diye sordu.

"Neden?"

Darren onun yerine cevap verdi. "Çünkü hikâyelerimizin birbiriyle örtüşmesi gerekiyor." Yine onun yerine bir adam konuşuyordu. Lanet olası bir patron daha getirmişti. "*Garda* karşısında nasıl bir yol izleyeceğimizi belirlemeliyiz."

"Ortada örtüşecek bir hikâye yok," dedim ona. "İkisi için de yalan söylemeyeceğim. Bir daha asla. Shannon'a olanlardan babam kadar annem de sorumlu. Yani siz ikiniz istediğiniz hikâyeyi anlatın ama beni bu saçmalığa karıştırmayın."

"Hadi ama, Joey. Şu anda acı çeksen de buradaki tek kurban sen değilsin. Annem de bir kurban."

"Ben kurban olduğumu mu söyledim?"

"Hayır, *ben* senin kurban olduğunu söylüyorum..."

Sözünü keserek, "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkıştım. "Neler yaşadığımı bilmiyorsun. O yüzden buraya gelip bana ne

yapacağımı söyleyebileceğini ve benim üzerimde ahkâm kesebileceğini düşünme bile." Anneme döndüğümde daha da sertleştim. "*Seninle* işim bitti."

Bitmişti.

Ciddiydim.

Gerçekten bitmişti.

Ona bir daha beni hayal kırıklığına uğratma fırsatını asla vermeyecektim.

"Uzun zamandır kötü bir yolda ilerlediğini biliyorum," deme cüretini gösterdi Darren. "Ayrıca küçük Joey'nin yolda olduğunu da biliyorum."

"İyi haberler hızlı yayılıyor," dedim soğukkanlılıkla. "Bunların hepsini şu anne-oğul telefon konuşmalarınızda mı öğrendin?"

"O duvardaki kız, değil mi? İlk yıl göz koyduğun kız?"

Öfkeyle dişlerimi sıkarak, "Sen bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye çıkıştım. "Ben birinci sınıftayken sen ortalarda yoktun. Kaçıp gitmiştin, pislik."

"O gün ona verdiğin tepkiyi hatırlıyorum."

"Aferin sana."

"Kızı okuldayken mi hamile bıraktın, Joe? Gerçekten mi? İhtiyarın izinden gidip lanet olası döngüyü tekrarladın!" derken ses tonu küçümseme doluydu.

Söylediklerinin beni ne kadar derinden yaraladığını ona göstermeyi reddedip, "Bana akıl vermeye kalkma, pislik," dedim sertçe. "Ben babam *değilim* ve *Molloy* da seni ilgilendirmez!"

Bana sertçe bakarak, "Peki ya Shane Holland?" diye meydan okudu. "O da mı beni ilgilendirmez? Lanet olsun, Joey. Sana o adamla takılmaman konusunda ne demiştim?"

"Lanet olsun, Dar, hatırlamıyorum." Omuz silktim. "Biz konuşmayalı ne kadar oldu? Beş mi, yoksa altı yıl mı?"

"Joey." Yorgun bir iç çekti. "Neden gitmek zorunda kaldığımı biliyorsun."

"Bana 'Joey' deme," diye alay ettim. "Öylece geri dönüp ipleri ele alamazsın. Sen ailenin başına geçmiş falan değilsin, pislik."

"Sen ailenin başında mısın?"

"Bu şartlarda elimden gelenin en iyisini yaptım," diye karşılık verdim. "Bu yüzden verdiğim kararları küçümseme. En azından ben burada kaldım."

Annem elini Darren'ın omzuna koyup yalvardı. "Lütfen birbirinizle kavga etmeyin. Biz aileyiz."

"Hayır. Siz ikiniz benim ailem değilsiniz," dedim sertçe. "Benim ailem biraz önce gitti."

"Ne-ne demek istiyorsun?"

"O kız senin ailen değil, Joe. Ailen biziz."

İkisine de cevap verme zahmetine girmeden vücuduma bağlı cihazları ve kabloları söküp dengesizce ayağa kalktım.

"Joey, ne yapıyorsun?"

Kıyafetlerimi bulmak için küçük alanı gözlerimle tararken, "Shannon," dedim zorlukla. "Aoife yukarıda olduğunu söyledi. Hangi serviste yatıyor?"

Kolumdaki iğneyi çıkarıp yatağımın yanındaki sandalyede asılı duran kot pantolonuma ilerlediğimde, "Joey, dur," diye bağırdı. "Yat ve dinlen. Yataktan çıkmamalısın."

Hastane önlüğünü yırtarcasına çıkardım, titreyerek *boxer*'ımla olduğum yerde durdum. Kafam patlayacakmış gibi hissediyordum ama harekete geçmeliydim, burada kalmam imkânsızdı.

Sırtımı onlara döndüğümde, "Aman Tanrım," dedi Darren boğuk bir sesle. "Babam ona ne yaptı, anne?"

Darren.

Siktiğimin Darren'ı...

Başım dönüyor ve zihnim odaklanmakta zorlanıyordu. "Shannon," diyebildim sadece. Yatarken durum o kadar kötü değildi fakat ayakta durmak başımın dönmesine neden olmuştu. "Kız kardeşimi görmeliyim."

"Joey, gidemezsin."

"Siktir git."

"Doktor seni taburcu etmeden hiçbir yere gidecek durumda değilsin."

"Sana siktir olup gitmeni söyledim."

"Joey, lütfen!"

"*Kız kardeşim* nerede?" Aklım karışmış halde beceriksizce kot pantolonumu üzerime geçirdim ve kanlı *sweatshirt*'ümü kaptım. "Shannon nerede?"

Tişörtümün nerede olduğunu bilmiyordum, zaten umurumda da değildi. Tek önemsediğim şey, buradan çıkıp bu insanlardan uzaklaşmaktı.

"Gitmiyorsun." İki el omuzlarıma indiğinde aklımı kaçırmak üzereydim. "Sadece uzan ve dinlen, tamam mı?"

Geçmişimin hayaletinden tökezleyerek uzaklaşıp, "O lanet olası ellerini üstümden çek," diye hırladım. "Bir daha bana sakın dokunma!"

Darren geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı. "Benim," dedi temkinli bir ifadeyle. "Sana asla zarar vermem, Joe. Bunu biliyorsun."

Net görmemi engelleyen bandajı gözümden sökerek, "Seni tanımıyorum," diye çıkıştım. Bandaj kendimi korumamı engelliyordu. "Artık senin kim olduğunu bilmiyorum!"

"Joe." Gözleri doldu. "Ben senin ağabeyinim."

"Sen benim ağabeyim falan değilsin," diye alay ettim. O anda gözlerime saplanan acıyla irkildim. Lanet ışıklar canımı acıtıyordu. "O yüzden lanet olası ellerini kendine sakla. Hangi bedenden çıktığın umurumda değil, ben..." Yana doğru sendeleyince dengemi sağlamak için duvara tutundum. "Sadece beni rahat bırak!"

Tüm gün benimle ilgilenen hemşire perdeyi aralayarak, "Burada ne oluyor?" diye sordu. "Joseph, yatağına geri dönmelisin, tatlım."

Duvara yaslanmış halde spor ayakkabılarımı giymeye çalışırken, "Hayır, imzalamam gereken ne evrak varsa getirin çünkü buradan çıkıyorum," diye karşılık verdim. "Lanet olsun, çoraplarım nerede?"

"Joey, böyle gidemezsin!"

"Sana siktir git dedim!" Acıyla yüzümü buruşturarak başımı tuttum ve dönmesini engellemeye çalıştım. "Kız kardeşimi görmeliyim. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Hemşire yanıma yaklaşıp yumuşak bir tonla konuşmaya başladı. "Bu iyi bir fikir değil. Neden aileni eve gönderip seninle biraz sohbet etmiyoruz? Sadece ikimiz?"

Eli dirseğimi kavrayınca büyük bir tepkiyle irkilerek, "Ben çıkıyorum," diye sözünü kestim. "Çıkış belgesi falan imzalamam gerekiyor mu?"

Beni tekrar yatağa yönlendirmeye çalışıp, "Neden kız arkadaşını aramıyoruz?" diye önerdi. "Ne dersin? Adı neydi?"

"Aoife."

"Doğru. Sen yatağa geri dön ve ben de Aoife'yı arayayım, olur mu? Telefon numarasını hemşire masasına bırakmıştı. Sen burada dinlen, ben gidip onu senin için arayacağım. Tamam mı?"

Başım dönmeye başlayınca başımı iki yana sallayarak, "Hayır, hayır,

hayır," diye inledim. "Onu arama. Dinlenmesi gerekiyor. Sadece benim buradan çıkmama yardım et."

"Joey, lütfen sadece yat ve dinlen."

"Hadi, Joey'ye biraz alan bırakalım," dedi hemşire. "Aferin sana. Sadece elimi tut, güvendesin."

"Joey, bebeğim, iyi misin?"

Görüşüm bulanıklaşırken hızlıca gözlerimi kırpıştırarak, "Gözlerim," diye inledim. "Gözlerimde bir sorun var."

"Birkaç gün sersemlik hissedeceksin." Hemşire beni yavaşça yatağıma yönlendirdi. "Bu yüzden dinlenmen ve bizim seninle ilgilenmemize izin vermen gerekiyor, tamam mı?"

"O iyileşecek mi?"

"Dışarı," dedi hemşire kesin bir dille. "Lütfen."

"Ona daha sonra tekrar geleceğimizi söyleyin."

"Şimdi çıkın, lütfen. Yoksa güvenliği arayacağım."

"Lanet olsun," diye inledim. Başım dönüyordu. "Onları görmek istemiyorum."

"Görmek zorunda değilsin," dedi hemşire. "Şimdi, üçüncü kattaki servis sorumlusuyla konuştum, senin için bir yatak açıldı. Görevli seni yukarı çıkarmak için kısa süre içinde burada olacak."

Yatağa otururken, "Yukarı çıkmak istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Eve gitmek istiyorum."

Arkamdaki yastığı kabartarak, "Aferin sana," diye yüreklendirdi. "Zavallı koluna ne yaptın sen?"

İnleyerek elimi gözlerimin üzerine kapattım ve yüzümü buruşturdum. "Ne bileyim."

"Senin için yeni bir damar yolu açacağım."

Oda etrafımda dönmeye başlayınca gözlerimi sımsıkı kapatıp, "Yeni bir damar yolu falan istemiyorum," diye mırıldandım. "Ben sadece... acı için bir şey istiyorum."

"Tamam. Sana ağrı için bir şey getireceğim, Joseph," dedi hemşire. "En çok neren ağrıyor? Başın mı?"

Göğsümü ovalayarak, "Hayır, burası," diye fısıldadım. "En çok burası acıyor."

"Kalbin mi?"

Başımı sertçe salladım.

"Tamam, tatlım," dedi hemşire yumuşak bir sesle. "Gözlerini kapat ve biraz dinlen. Gidip sana ağrın için bir şey getireceğim."

75
ONA DÖNÜŞ
AOIFE

Akşamın ilerleyen saatlerinde duş almış ve bitkin halde mutfağa girdiğimde, "Kendini nasıl hissediyorsun, tatlım?" diye sordu annem.

Havlumu atmak için çamaşır makinesine ilerlerken, "Sorma bile," diye mırıldandım. Kanla lekelenmiş kot pantolonumu ve *sweatshirt*'ümü gösterdim. "Bu lekelerin çıkabileceğini sanmıyorum. Acaba çöpe mi atsam?"

"Aman Tanrım." Annem ütüyü bırakıp ağzını eliyle kapattı, gözleri yaşlarla doldu. "Evet. At gitsin, tatlım. Haftaya seni yenilerini alman için alışverişe götürürüm."

Mutfak masasındaki sandalyelerin birine otururken, "Alışverişe gitmek istemiyorum, anne," dedim yorgun bir iç çekişle. "Tek istediğim, *gardaí*'nin o pisliği yakalayıp içeri tıkması."

"Genç Joey nasıl?"

"Mahvolmuş halde." Sesimdeki acıyı gizleyemedim. "Fiziksel ve zihinsel olarak paramparça."

"Ah, Aoife..."

"Mutfak zeminindeki hallerini asla aklımdan çıkaramayacağım."

"Tahmin edebiliyorum."

"Hayır, anne," dedim başımı iki yana sallayarak. "Tahmin edemezsin ve bunu yapamadığın için de memnun olmalısın."

"Kendini nasıl hissediyorsun, Aoife?"

"Sanki kalbim lime lime edilmiş de acil serviste bir sedyede yatıyormuş gibi."

"Ah, tatlım."

"Onun ailesinden nefret ediyorum, anne." Gözlerim yanarken başımı ellerimin arasına aldım ve bağırmamak için kendimi tutmaya çalıştım. "O *canavarlardan* nefret ediyorum."

"Ah, tatlım... üzgün olduğunu biliyorum." Yanıma gelip elini omzuma koydu. "Ama sakin kalmalı ve kendine dikkat etmelisin. Karnında büyüyen küçük bir bebek var. Sinirlenemezsin."

Çatlak sesle, "Sinirlenmek mi?" diye sordum hıçkırarak. "Anne, ben *mahvoldum*."

"Biliyorum." Kollarını etrafıma sarıp beni göğsüne çekti. "Biliyorum, Aoife."

Ona sarılmak için oturduğum yerde yana doğru dönerek, "En iyi arkadaşım," diye ağladım. "İşin romantik tarafını ve diğer tüm saçmalıkları unut. O benim bu gezegendeki en yakın arkadaşım ve bu beni *öldürüyor*." Burnumu çekerken annemin kazağına sarıldım ve ona yaslandım. "Bunun canımı ne kadar yaktığını anlamıyorsun. Joey'nin yaşadıklarını izlemek ve kendimi tamamen işe yaramaz hissetmek... beni mahvediyor."

Kollarını daha sıkı sarıp, "Sen işe yaramaz değilsin, aşkım," dedi annem sakinleştiren sesiyle. "Sen o çocuk için bir can simidisin. Bir can yeleği de denebilir."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin," dedi nazikçe. "Onu yıllardır ayakta tutuyorsun."

"Ama bu yetmiyor, anne," diye boğuk bir sesle haykırdım. "Onun *acı çekmesini* izlemeye devam edemem. Onun için çok korkuyorum. Anlamıyorsun. Bu korku beni felç ediyor. Onun için o kadar korkuyorum ki, *nefes* alamıyorum. Bir gün dibe vuracak ve ben onu tekrar yukarı çekemeyeceğim."

Telefonum cebimde yüksek sesle çaldı. İnleyerek annemden uzaklaşıp aramayı cevapladım. "Alo?"

"Alo, Aoife'yla mı görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Merhaba, Aoife. Benim adım Stephie Hubbard. Bu akşam Joey'ye bakan hemşireyim."

Kendimi bayılacak gibi hissederek, "O iyi mi?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

"O iyi," dedi hızla. "Annesi ve ağabeyinin ardından biraz sarsıldı, bu yüzden ona seni arayacağımı söyledim. Onun için ana serviste bir yatak ayarladık ama taburcu olmakta ısrar ediyor."

"Hâlâ oradalar mı? Annesi ve ağabeyi?"

"Hayır, Joey'nin rahatsızlığı artınca onlardan ayrılmalarını istedim."

"Güzel." Kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyordu. "Ona yolda olduğumu söyleyin, olur mu? Hemen çıkıyorum. Yarım saate orada olurum."

"Ah, Aoife." Telefonu kapatınca annem hıçkırdı. "Joey için endişelendiğini biliyorum, hepimiz endişeleniyoruz ama ben senin için de en-

dişeliyim. Hastaneye dönmeden önce biraz uzanabilir misin? Bebeğin iyiliği için. Senin yerine hastaneye ben gidebilirim."

"Hayır." Başımı sallayarak ayağa kalktım ve yüz ifademi düzelttim. "Onun yanına dönüyorum."

"O zaman babandan seni bırakmasını isteyeceğim," dedi annem kederli bir sesle. "Bu halinle merkeze kadar araba kullanamazsın."

Hastanenin otoparkına park ettikten kısa bir süre sonra, "Daha sonra gelip seni alabilmem için beni arayacak kadar kontörün var mı?" diye sordu babam. "Acıkırsan veya bir fincan çay içmek istersen diye çantanda biraz para var mı?"

"Kontörüm var, baba." Emniyet kemerimi çözüp kapıya uzandım. "Ayrıca paraya ihtiyacım yok. Aç değilim."

"Aoife, bekle." Babam koltukların üzerinden eğilerek arabamın kapısını kapattı. "Bir dakika otur da benimle konuş."

"Ne söyleyebilirim ki, baba?" dedim hissizce.

"Sen iyi misin?"

"Hayır. İyi değilim," dedim ona. "O bu haldeyken nasıl iyi olabilirim..." Göğsümden bir hıçkırık koptu. "O ölebilirdi, baba."

"Tanrım."

"Yüzü." Sıcak gözyaşlarının tanıdık yakıcılığını hissedebiliyordum. "Neredeyse tanınmayacak halde."

"Zavallı genç adam."

"Olanların yarısını bile bilmiyorsun."

"O sorunlu bir çocuk."

"O *iyi* bir adam."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim."

"Yeter artık, baba." Burnumu çekerek babama baktım. "Bebek konusunda öfkeli olduğunu biliyorum ama ona sert davranamazsın. Bu çok fazla. Hayatında yeterince yük var. Sadece... sadece ona karşı nazik ol."

"Aoife. Senin için korkuyorum," diye fısıldarken babamın gözleri doldu.

"Ben de onun için korkuyorum," dedim arabanın kapısını açıp dışarı çıkmadan önce. "Beni getirdiğin için teşekkürler, baba."

"Aoife, bekle!"

Beklemedim.

Bekleyemezdim.

Bunun yerine babamın aracının kapısını kapattım ve acil bölümünün girişine doğru yürüdüm.

Gözümde kalan yaşları kırpıştırarak uzaklaştırdım, triyaj alanından geçip kalabalık koridordan kabul bölmelerine doğru ilerlerken yüzüme en parlak gülümsememi takındım. Joey'nin odasına ulaşana kadar durmadan ilerledim.

Perdenin ucunu aralayarak, "Duyduğum kadarıyla sorun yaratıyormuşsun," diye şaka yaptım. "Kaçış planı mı yapıyorsun, aygırım?"

Gülümsemem yüzümde kaldı ama gözüm boş sedyeye takılınca kalbim sıkıştı. Battaniyesi yatağın üzerine gelişigüzel serilmiş, kıyafetleri ve ayakkabıları ise yatağının yanındaki sandalyeden kaybolmuştu. Serum direğinden içinde berrak sıvı olan dolu bir torba sallanıyordu. Erkek arkadaşımın koluna bağlı olması gereken damar yolu yerdeydi, berrak sıvıyı yerde küçük bir birikinti oluşturacak şekilde damlatıyordu.

Panikle etrafıma bakındım, kalbimin derinliklerinde bunun boş bir çaba olduğunu bilsem de umutsuzca kalabalık koridorda onun yüzünü aradım.

Çünkü erkek arkadaşım gitmişti.

Ya onu uzak tutmak için çabaladığım o uçuruma gittiyse?

Joey'nin çoktan o dibe yuvarlandığından en ufak bir şüphem yoktu.

BÖLÜM 7

76
KAYIP LİSTESİ
AOIFE

Joey'yi bulmak için bütün hastaneyi arayıp tek bir iz bulamayınca gelip beni almaları için arkadaşlarımızı aradım. Zarar görmeden önce onu bulmama yardım edecek insanlara ihtiyacım vardı.

Aoife: *Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Delirmek üzereyim.*

Aoife: *TELEFONUNA CEVAP VER, PİSLİK!!!*

Aoife: *Nasıl benden habersiz bu şekilde kaybolabilirsin? Ne oluyor, Joe! Beni ara, kahretsin!*

Aoife: *Neredesin? Hadi ama, Joey. Lütfen.*

Ford Fiesta'sının yolcu koltuğunda oturduğum yere bakıp, "Onu bulacağız," diye beni yatıştırmaya çalıştı Podge. Ballylaggin'e geri dönerken tüm vücudum titriyordu. "Hastaneden ayrılalı sadece birkaç saat oldu, Aoife."

Alec ve Casey arka koltuktan onaylayan mırıltılar çıkardı. "Aynen. Çok uzaklaşmamıştır."

Telefonunu milyonuncu kez aramayı deneyip tekrar sesli mesaja yönlendirildiğimde dizlerim huzursuzca titriyordu. "Anlamıyorsunuz," dedim onlara. "Şu anda aklı başında değil."

Kız kardeşi, akciğeri sönmüş halde hastane yatağında yatıyordu. Joey sokaklarda olamayacak kadar yaralıydı ama tam olarak olan da buydu. İçimden bir ses, öfkeden deliye dönme ihtimalinin yüzde doksan dokuz olduğunu söylüyordu. Tüm kalbimle öyle olmamasını umsam da içimdeki korku giderek büyüyordu.

"Ne olmuş yani? Lynchy zaten hiçbir zaman aklı başında olmadı ki," dedi Alec. "Zamanının yüzde seksenini madde etkisinde geçiriyor ve bu onu hiçbir zaman kendine bakmaktan alıkoymadı."

"Yardımcı olmuyorsun, Al," diye homurdandı Casey.

Saçlarımı yüzümden geriye savurarak, "Beyin sarsıntısı geçirdi," dedim onlara. "Gerçekten kötü bir sarsıntı ve kafası tamamen dağılmış durumda. Etrafta tek başına dolaşması bir yana, yataktan bile çıkmamalı."

Ninova

"Bunu burada yapma," diye çıkıştı Casey. Arkama dönünce Alec'in elindeki yanmamış sigarayı alıp yere fırlattığını gördüm. "O hamile, aptal"

"Siktir, doğru ya." Sigarasını bulmak için arabanın zeminini yokladı. "Benim hatam, melek bacaklar."

"Beni Elk's Terrace'ta bırakır mısın?" diye sordum. "Evine bakıp komşularına soracağım."

"Hiç sorun değil," dedi Podge. "Ben de GAA sahasına gidip orada arayacağım."

"Tamam, ben de *Biddies*'i kontrol ederim," diye araya girdi Casey.

"Seninle gelirim," dedi Alec ona.

"Hayır, Al. Senin Shane Holland'ın evine gitmen gerekiyor," diye sözünü kesti Podge. "Joey'nin orada olup olmadığına bak."

"Ne? Asla olmaz." Alec şiddetle itiraz etti. "O herif bir psikopat. Konuşmaktan çok bıçak saplamaya meyilli."

"Hadi ama, Al."

"Neden ben?"

"Çünkü sen... sen sensin işte," dedi Podge. "Hadi ama! Lynchy senin için giderdi."

"Tamam," diye homurdandı Alec. "Başıma bir şey gelirse bu senin suçun, Kızıl Tüy!"

Casey: *Biddies'de değil, bebeğim.*
Podge: *Sahada da yok.*
Alec: *Psikopatın evinde kimse yok.*

Endişeli bir şekilde üç kelimelik bir cevap yazıp gönderdim ve telefonumu cebime koydum.

Aoife: *Aramaya devam edin.*

Lynchlerin evinin önünde durmuş kapının buzlu camını hiç durmadan yumruklarken serin gece havası yüzümü kamçılıyordu.

En sonunda kapı içeri doğru açılınca, "Ne yaptın?" diye sordum Darren'a. "Ona ne söyledin?"

"Sakinleş biraz..."

"Boş konuşmaları geç, Darren."

Öfkeden deliye dönmüş halde yanından geçip eve daldım. Joey'nin

tehlikenin eşiğinde olduğunu bilirken kimsenin saçmalıklarına boyun eğmeye niyetim yoktu.

Mutfağa fırtına gibi girerek onu doğuran kadınla karşılaşınca, "Sen," diye çıkıştım. "Hep senin yüzünden."

"Aoife?" Marie'nin gözleri büyüdü. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Oğlun kayıp!"

Mutfakta bize katılırken, "Ne demek kayıp?" diye sordu Darren. "Hastaneden ayrıldı mı?"

"Evet, hastaneden ayrıldı," dedim sertçe. "Kendi kendini taburcu etti ve ben de siz pisliklerin ona ne söylediğinizi bilmek istiyorum."

Marie sigara içtiği sandalyeye çöküp hıçkırdı. "Bunu yapmaması gerekiyordu. Ah, Darren."

Ellerimi kalçalarıma yerleştirerek bakışlarımı Marie'ye çevirdim. "Bu defa ona ne söylediniz, ha?" diye alaycı bir tavırla sordum. "Sakın bana yalan söylemeyi düşünme çünkü buna *senin* sebep olduğunu biliyorum. Senin o 'zavallı ben' numaran oğullarında işe yarayabilir ama ben senin içini görüyorum, Marie."

"Bak, az önce Shannon'ın odasına geldi." Darren beni dikkatle inceliyordu. "Biraz konuştuk, tartıştık ve o öfkeyle çıktı. Onun yatağına geri döndüğünü düşündüm."

Endişemle birlikte öfkemin de şiddetlendiğini hissedip, "*Tartıştınız* mı?" diye çıkıştım. "Nasıl tartıştınız?"

"Onun ciddi bir davranış sorunu var."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Tabii ki var!" diye alayla güldüm. "Başka nasıl olmasını bekliyorsun ki? Son altı yıl boyunca nelerle başa çıkmak zorunda kaldığını bilmiyorsun."

"Haddini aşıyorsun, Aoife."

"Ona ne söyledin?" diye bastırdım. "Bir şey onu çileden çıkardı ve o şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum!"

"Bunları iyi niyetle söylediğini biliyorum ama sana hesap vermek zorunda değilim."

"Pekâlâ, o zaman vicdanına hesap ver," dedim öfkeden titreyerek. "Çünkü ona bir şey olursa, bu senin yüzünden olacak!"

"Bu saçmalığı keselim artık. Eğer Joey hastaneden kendi isteğiyle ayrıldıysa, bunun tek bir nedeni var," diye karşılık verdi hızla. "Bir sonraki dozunu arıyordur."

"Kes sesini," dedim ellerimi kaldırarak. "O lanet çeneni kapa."

"O bir bağımlı, Aoife ve bu benim suçum değil."

"Bu o kadar basit değil, Darren," derken boğazım düğümlendi. "O bir bağımlı olarak doğmadı. O, bu değil. Bağımlılık sorunu ikinizin de ebeveyn olarak adlandırma şanssızlığını yaşadığınız bu korkunç insanlarla birlikte ve bu cehennem gibi evde on sekiz yıl geçirmesinin sonucu."

"Aoife, kes şunu!"

Annesine bakmak için hızla arkama dönüp, "Beni seninle ilgili konuşturma, Marie. Ona oğlum demeyi hak etmiyorsun," diye hırladım. "Onun sevgisini *asla* hak etmedin ve hiçbir zaman da etmeyeceksin!" Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırarak sevdiğim adamın içinde fırtınalar kopmasına sebep olan kadına duyduğum nefretimi kustum. "Herkes istismarcı ebeveynin kocan olduğunu düşünüyor ama ben senin oğluna ne yaptığını görüyorum." Şakaklarıma vurdum, öfkemin sınırlarını aşmıştım. "Senin ne olduğunu biliyorum, Marie. Senin içini görüyorum."

Savunmak için annesinin önüne geçip, "Annemle bu şekilde konuşamazsın," dedi Darren. "Ya düzgün konuş ya da git."

Parmağımı Marie'ye doğrultarak, "Sen tam bir şakasın," dedim öfkeyle. "Yıllardır Joey'nin aklıyla oynuyorsun, düşüncelerini çarpıtıyorsun ve özgüvenini yok ediyorsun. Onu babasının kopyası olduğuna inandırıyorsun. Tehlikeli olduğuna, bir yük ve hayal kırıklığından ibaret olduğuna inandırıyorsun!"

"Buna nasıl cüret edersin!"

Hiçbir pişmanlık hissetmeden, "Ona ne yaptığını biliyorum," diye alaycı tavrımla devam ettim. "Kafanı istediğin kadar kuma gömebilirsin ama bu olayda zihinsel istismarcı sensin. Onu mahvettin, Marie. Joey'yi kelimelerinle, babasının yumruklarıyla yaptığından çok daha derinden yaraladın. Sen insanları yalanlarına inandıran bir sürtüksün!"

"Sen bu konuda konuşacak son kişisin."

"Yaptığım tek şey oğlunu sevmek."

Elleriyle başını tutup çığlık atarak, "Biraz fazla sevdin," diye patladı Marie. "Oğlumun hayatını mahveden kişiyi suçlamak istiyorsan, aynada sana bakan kişiden başkasını aramana gerek yok! Çünkü onun geleceğini mahveden sensin, Aoife. Ona istemediği bir bebeğin sorumluluğunu yükleyen sensin!"

Kalbimin ortasına kızgın demir saplanmış gibi bir acıyla, "Sen ne söylediğinin farkında değilsin," dedim boğuk bir sesle. "Joe bu bebeği istiyor."

"O seni mutlu etmek istiyor," diye haykırdı. "Bu, onun baba olmak istemesiyle aynı şey değil."

"Bana şunu söyle," dedi Darren araya girerek. "Eğer kardeşimin bu kadar kötü durumda olduğunu biliyorsan, neden onu korumak için hiçbir şey yapmadın?"

"Siktir git, Darren," diye çıkıştım. "Sen ikimiz hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kardeşimin iyi olmadığını biliyorum," dedi sakince. "Sen de biliyorsun. Peki o zaman neden onu babalığa mahkûm ediyorsun?"

Tüylerimin ürperdiğini ve kalbimin bir anda parçalandığını hissederek, "Onu hiçbir şeye mahkûm etmiyorum," derken gerildim. "Bilerek hamile kalmış olamam, değil mi?"

"Gerçekten bilerek olmadı mı?"

Kanım dondu. "Bu da ne demek?"

"Hadi ama, Aoife." Bana sert bir bakış attı. "O yakışıklı bir çocuk. Kafası yerinde değilken kaç kez içine girmesine izin verdin?"

"*Anlamadım?*"

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu eve hışımla dalıp Joey'nin çöküşünden bizi sorumlu tutmak istiyorsan, o zaman aynayı sana tutmaktan mutluluk duyarım."

Bu duygusal manipülasyona boyun eğmeyi reddederek, "Ben Joey'ye *asla* zarar vermem," diye kendimi savundum. Kardeşlerini bu saçmalıklarına inandırabilirdi ama beni asla inandıramayacaktı. "Kardeşini seviyorum."

"Hayır, kardeşimi *ben* seviyorum, Aoife," dedi Darren. "Şunu bil ki, onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şunu söylemeye çalışıyorum; eğer kardeşimi söylediğin kadar seviyorsan, onun iyiliği için bu işi sonlandırırsın."

"*Bu* iş dediğin, yeğenin mi?"

"O kadar dramatik olmaya gerek yok. O sadece bir fetüs," diye yanıtladı. "Bak, annem bana senin zengin bir aileden gelmediğini söyledi. Eğer mesele İngiltere'ye yapılacak seyahati karşılayamamaksa, o zaman maddi tarafı üstlenmeye büyük bir memnuniyetle hazırım."

"İyi düşün, Aoife." Marie çaresiz bir ses tonuyla bana yalvararak tartışmaya katıldı. "Kendi geleceğini düşünmüyorsan bile, oğlumun geleceğini düşün."

"Buna inanamıyorum." Keyifsiz bir kahkaha atarken gözyaşlarımı uzak tutmak için çabaladım. "Daha fazla alçalamayacağını düşündüğüm her seferinde, olağanüstü bir performans sergiliyorsun."

"Aoife, mantıklı ol."

Darren'a dik dik bakarak, "Mantıklıyım," dedim sertçe. "Az önceki teklifini duymak Joey'yi öldürürdü. Bunun farkındasın, değil mi? Bu da sizin uzun ihanetler listenizin bir parçası."

"Ben kardeşime ihanet etmiyorum," diye itiraz etti. "Onu korumaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla, onu incitecek biri varsa o da sensin. Eğer bu konuyu açıp saçmalarsan onu mahveden ben değil, sen olursun, Aoife."

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunu çok iyi biliyordu.

Piç kurusu.

Annelik içgüdüsüyle elimi karnımdaki hafif şişkinliğin üzerine koyarak, "Evet, bebeği doğuracağız," diye çıkıştım. "Bu iş bitti, pislik. Biz kararımızı çoktan verdik."

"Yani ben karar verdim demek istiyorsun."

Bu herifin beni geri adım attırmasına veya rüşvet vermesine boyun eğmeye niyetim yoktu. "Hayır, *birlikte* karar verdik. Ayrıca sizin söyleyeceğiniz hiçbir şey fikrimizi değiştiremez. Beni satın alamaz ya da rüşvet veremezsin çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman onun hayatını mahvedeceksin."

"En azından acıdan değil, aşkından mahvolacak."

77
BULANIK GÜNLER VE HEBA OLMUŞ GECELER
JOEY

Vücudum havada süzülüyordu. Bilincim gidip geliyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ve bu harika bir şeydi.

Garip bir şekilde, beynimin ısrarla tutunmaya çalıştığı tek gerçeklik o şarkının sözleriydi.

Molloy'un hiç durmadan çaldığı o *Mazzy Star* şarkısıydı.

Gözlerim arkaya kayıp bacaklarım düzensizce seğirirken, kolumdaki iğneye odaklanmaya çalışarak yan yattım.

Yavaş.

Yavaş...

Çok hızlı değil.

Nazik ve yavaş.

Uyuşukluk bedenimi hızla sardı, beni bilinçsizliğe doğru savurdu.

Damarlarım tüm sorunlarımı alıp götüren bir coşkuyla doldu, geride yalnızca karanlık kaldı.

Boşluk.

Acısız.

Hiçlik.

Ninova

78
SENİ HÂLÂ SEVİYORUM AOIFE

Aoife: *Joey, lütfen. İki gün oldu. Sadece bana bir mesaj at ve iyi olduğunu söyle.*

Aoife: *Sadece bana iyi olduğunu söyle!*

Joey: *Üzgünüm.*

Aoife: *Joe? Tanrıya şükür! İyi misin? Neredesin? Nerede olduğunu yaz, gelip seni alacağım.*

Joey: *Her şeyi berbat ettim, bebeğim.*

Aoife: *Önemli değil. Sadece nerede olduğunu söyle, gelip seni alacağım.*

Aoife: *Kızgın değilim, Joe. Sadece seni görmek istiyorum.*

Aoife: *Joey, lütfen!*

Joey: *Bilmiyorum, Molloy. Kafam... şey, telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzere.*

Joey: *Üzgünüm. Seni seviyorum.*

Aoife: *Tamam, Joe. Her şey yoluna girecek. Ben de seni seviyorum. Bana nerede olduğunu söyle, bebeğim. Gelip seni alayım.*

Aoife: *İyi misin?*

Aoife: *Eğer telefonunun şarjı bittiyse, bir başkasınınkini ödünç alıp bana haber verir misin?*

Aoife: *Joey!*

Aoife: *Dört gün oldu, Joe. Tam dört lanet gün.*

Aoife: *Hastane aradı. O randevuyu aldım.*

Aoife: *Eve gelmene ihtiyacım var, Joey!*

Aoife: *Beş gün oldu.*

Aoife: *Bunu bana nasıl yapabilirsin?*

Aoife: *Pazartesi günü hastane randevum var. Gelmeyi düşünüyor musun?*

Aoife: *Herkes seni soruyor ve ben seni korumak için HAYATTA OLUP OLMADIĞINI BİLE BİLMEDEN yalan söylüyorum!!! Lütfen, Joey. Altı gün oldu! Beni ara. LÜTFEN!*

Aoife: *Yedi gün. Umarım ellerin kırılmıştır, pislik çünkü beni bu kadar zaman habersiz bırakmanı başka bir şekilde açıklayamazsın.*

Aoife: *Lütfen bana geri dön, Joe.*

Aoife: *Sekizinci gün ve hastaneye gidiyorum. Ebeyle randevum var. Senin de benimle orada olman gerekiyordu, biliyorsun.*

Aoife: *Korkuyorum.*

Aoife: *Seni hâlâ seviyorum.*

Ninova

79
KENDİNİ GÜVENDE HİSSEDİYOR MUSUN?
AOIFE

Doğum hastanesinde, Muayene Odası 3B'deki doktor tartısına çıktığımda kendimi inanılmaz derecede tedirgin hissediyor, ebenin okuma çubuğuyla oynayışını izliyordum.

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu ve sahip olduğum her damla kan yanaklarıma hücum etmeye karar vermiş gibiydi. Ağırlığımın ölçülmesinden nefret ediyordum. Burada bulunmaktan daha da nefret ediyordum. Ancak bütün bu olayın en kötü yanı, her şeyi tek başıma yapmak zorunda olmamdı.

Bugün Joey'nin ortadan kayboluşunun sekizinci günüydü ve ben kırılma noktama ulaşmıştım.

Dikkatimi dağıtıp beni içsel çöküşten uzaklaştırarak, "Oldukça uzun boylu bir kızsınız, değil mi? 1.73 santimden biraz kısa," dedi ebe. "Bebeğin babası da uzun boylu mu?"

Tartıdan indim ve topuklularımı tekrar ayağıma geçirirken, "Şey, evet, öyle," diye yanıtladım. "Yaklaşık 1.85."

"Demek ki uzun boylu, güzel bir bebeğiniz olacak." Kıkırdayarak resepsiyonda elime tutuşturulan kırmızı dosyaya bir şeyler karaladı. "İdrar örneğiniz alındı, kan testiniz de yapıldı. O zaman neden oturup tıbbi geçmişinize biraz göz atmıyoruz?"

"Tamam."

"Bebeğin babası bize katılacak mı?"

"Hayır, o..." Sesim yavaşça kısıldı. Sandalyeye çökerken, "Burada olmayı gerçekten istedi ama işten izin alamadı," diye ekledim.

Erkek arkadaşımın ortalıklarda görünmeyişini hayatımdaki insanlara açıklamak için geçen hafta boyunca söylemek zorunda kaldığım onca yalana bir yenisi daha eklenmişti. Çünkü gerçeği söylemek söz konusu bile olamazdı.

Güvenip açılabildiğim tek kişi Casey'ydi.

Karşımdaki sandalyeye oturarak, "Hiç sorun değil," dedi ebe. "Partnerinizin aile geçmişi hakkındaki soruları bildiğiniz kadarıyla siz yanıt-

Ninova

layabilirsiniz, eğer herhangi bir endişesi olursa ilerde istediği zaman ek bilgi ekletebilir."

"Tamam." Kollarımı kucağımda kenetleyip başımı salladım ve zorlukla gülümsedim. "Sorun bakalım."

"Son regl döngünüzün ilk günü?"

"14 Aralık."

"Döngünüz ne kadar sürüyor?"

"Genelde yirmi sekizle otuz beş gün arası."

"Sizin veya partnerinizin ya da aile üyelerinin diyabet, hipertansiyon, kalp hastalığı, otoimmün hastalığı, epilepsi türünden bir rahatsızlık geçmişi veya bahsedilmeyen başka bir ciddi hastalığı var mı?"

"Ah, hayır..." Boğazımı sertçe temizledim. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Ailenizde veya partnerinizin ailesinde Down sendromu, kas distrofisi, ayrık omurga veya başka bir ciddi genetik durum var mı?"

Kalbim gerginlikle çarparken, "Hayır," dedim ona. "Yok."

"Ya ikiz geçmişi?"

"Ben ikizim," diye yanıtladım. "İkiz bir erkek kardeşim var. Annemin teyzesi, iki kez ikiz doğurdu. Bildiğim kadarıyla hepsi bu."

"Ailenizde veya partnerinizin ailesinde herhangi bir alerji var mı?"

"Bu sayılır mı bilmiyorum ama benim saçmalıklara alerjim var."

Gülümsedi. "Hayır, o sorun değil."

Omuz silkerken yüzüm ateş gibi yanıyordu. "Tamam."

"Ailede tekrarlayan düşük veya ölü doğum var mı?"

"Hayır, benim tarafımda yok."

"Ya partnerinizin ailesinde?"

"Ah, annesi son hamileliğinde son aylarında bir bebek kaybetti."

Ebenin gözleri anlayışla parladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. O kaybın sebebinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sanırım plasenta ayrılması yaşamıştı," dedim gerginlikle. "Tam olarak emin değilim. Çok sayıda çocuğu var. Sanırım o yedincisiydi."

Ebenin kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ya partneriniz? O kaç numara..."

"İki," diye açıkladım. "O ikinci oğlan."

"Kalabalık bir aile."

Koca bir felaket. "Evet."

"Cinsel partnerler..."

"Ben sadece onunla birlikte oldum," dedim hızla. "Beşinci sınıftan beri birlikteyiz ama birinci sınıftan beri arkadaşız."

Ninova

Bana sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "Ya partneriniz?"

"Onun farklı cinsel partnerleri oldu ama birlikte olduğumuzdan beri sadece biziz."

"Tamam. Sigara kullanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki partneriniz?"

"Ah, evet."

"Ya alkol alımınız?"

"On sekiz yaşındayım," dedim omuz silkerek. "Dışarı çıktığımda durum ya hep ya hiç oluyor."

"Peki hamileliğiniz süresince alkol aldınız mı?"

"Hayır, asla," diye geveledim. "Hamile olduğumu bilerek asla içmem."

"Peki bebeğin babası?"

"Hayır." Avuçlarım terlemeye başladı. "O da çok içen biri değil."

"Doğum kontrolü uyguluyor muydunuz?"

"Hap kullanıyordum," diye açıkladım. "Elbette hamile olduğumu öğrenince bıraktım."

"Prezervatif kullanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Herhangi bir vitamin veya takviye alıyor musunuz?"

"Folik asit ve annemin eczaneden aldığı şu hamilelik için verilen multivitaminlerden kullanıyorum."

"Peki keyif amaçlı uyuşturucu kullanımı var mı?"

Aman Tanrım, işte başlıyoruz.

"Hayatımda parasetamolden daha güçlü bir şey kullanmadım."

Söylediğim her şeyi dosyaya yazarak, "Tamam," diye karşılık verdi. "Ya partneriniz?"

Tereddüt ettim.

İsteksizliğimi fark edince, "Yargılamak için burada değilim, Aoife," dedi ebe. "Bütün bu sorular bebeğin sağlığı için." Bakışları sıcak ve anlayışla doluydu. "Bilgilerin hepsi gizli tutuluyor."

Kalbim göğsümde deli gibi çarparken, "Sorun yok," diye yanıtladım. "Yani... evet, geçmişte bu işlere biraz bulaştı ama şimdi temiz."

"Peki 'biraz bulaştı' ile ne demek istiyorsun?"

Sesimi çıkaramayıp omuz silktim çünkü konuşmak ona ihanet etmek demekti ve kalbim bunu yapmayı kesinlikle reddediyordu.

"Aoife, eğer uyuşturucu geçmişi varsa..." Notlarına bakmak için duraksadıktan sonra ekledi. "Joey'nin geçmişinde uyuşturucu varsa, bu doğmamış bebeğin için gerekli bir bilgi."

Sonunda esrarın mevcutlar arasında en önemsizi olduğuna karar verip, "Biraz esrar," dedim ona. "Ama söylediğim gibi, artık kullanmıyor."

"Tamam." Dosyamı yanındaki sandalyeye bırakarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Sana bazı sorular soracağım ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam."

"Partnerinin alkol veya madde bağımlılığı geçmişi var mı?"

"Hayır, size zaten onun içkiye çok düşkün olmadığını söyledim."

"Partnerin esrar dışında başka yasadışı maddeler tüketiyor mu?" diye ısrar etti. "Seni riske sokabilecek maddeler?"

"Ne gibi?"

"Örneğin, damar yoluyla uyuşturucu kullanıyor mu?"

"Hayır," dedim panikle. "Yani... pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

"Geçmişte kullanıyordu."

"Tamam." Gözleri endişeyle doldu. "Peki partnerin sana hiç şiddet uyguladı mı?"

"Ne?" İrkildim. "Hayır."

"Partnerin senin vücuduna hiç zarar verdi mi ya da canını yaktı mı?"

"Aynı soru," diye çıkıştım. "Ve cevap hâlâ hayır. Bana asla el kaldırmadı ve asla kaldırmaz."

"Kendini tehlikedeymiş gibi hissediyor musun?"

Dizlerim huzursuzca zıplarken, "Aman Tanrım, hayır," diye çıkıştım. "Saçımın teline zarar vermez."

"Tamam." Uzanıp destekleyici bir şekilde dizimi sıkıştırdı. "Panik-lemeni istemiyorum, bu tamamen hastane protokolü ama daha kapsamlı kan testleri göndermemiz gerekecek."

"Ne için?"

"Önceki kan testinde taranmayan, cinsel yolla bulaşan hastalık riskini ortadan kaldırmak için."

"Neden?" diye itiraz ettim. "Joey ve ben sadece birbirimizle birlikteyiz."

"Damar yoluyla uyuşturucu kullanan kişiler kirli iğnelerle temas eder. Maddenin etkisi altındayken yaşanan korunmasız ilişki de çok

Ninova

yaygındır. Benzer durumdaki hamile kadınların, sadece partnerleriyle birlikte olmuş olsalar bile cinsel yolla bulaşan hastalıklara (CYBH) maruz kalmaları çok sık görülür. Bu nedenle, cinsel ilişki sırasında kendini korumanın önemini sana yeterince vurgulayamam."

Zihnim bana aralıksız yönlendirdiği bilgilerle tamamen sersemlemişti. "O *kirli* değil. O harika bir adamdır. Akıllı ve sorumluluk sahibi, okula gidiyor ve bir işi var. Tanrı aşkına, o bir *hurley* oyuncusu."

"Hastanede sana faydasının olacağını düşündüğüm, genç annelere yönelik bir hizmet var..."

"Hayır, teşekkür ederim." Başımı salladım. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Ben yine de seni oraya yönlendireceğim ve ekiplerinden birinin uygun zamanda seninle iletişime geçmesini sağlayacağım." Ebe isteklerimi görmezden gelerek notlarıma uzandı, tekrar bir şeyler karaladıktan sonra ayağa kalktı ve kapıya ilerledi. "Burada beklemeni isteyeceğim, Aoife. Kısa süre içinde döneceğim."

Aman Tanrìm.

Bu iyi değildi.

Hem de hiç iyi değildi.

Cebimden telefonumu çıkararak bana her zaman cevap vereceğini bildiğim tek numarayı aradım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Aoife, iyi misin, tatlım?"

"Anne. Hastaneye gelebilir misin?" Gözlerimi sımsıkı kapattım, derin bir nefes verip fısıldadım. "Sana gerçekten ihtiyacım var."

80
BENİ DIŞLA
JOEY

Kulaklarımda gümbürdeyerek atan kalbimin sesi ölmediğimin ilk göstergesiydi. Kız kardeşimin sesi ise ikinci işaretti.

"Shan?"

Onu duyabiliyordum. Ellerini yüzümde hissedebiliyordum. Nefesi yanaklarımdaydı. Ama ben... lanet olsun ki odaklanamıyordum.

"Ne kullandın?" Sesi tekrar kulağımdaydı. "Kafanın iyi olduğunu biliyorum ve üzerindeki ot kokusunu da alabiliyorum ama dahası var, değil mi? Ne aldın? Sana ne verdiler?"

Ona cevap veremedim. Çünkü ne aldığımı hatırlayamıyordum. Hatta nerede olduğumu bile bilmiyordum. Siktir, dudaklarım hareket etmiyordu.

Yüksek bir yerden iniyor, sert ve hızlı bir çöküş yaşıyordum. Şiddetle titrerken olduğum yerde kıvrılıp ölmeye çalıştım. Belki nefesimi tutarsam, acı dururdu. Kalbim *pes ediverirdi.*

Shan'm hayal kırıklığı kelimelerden yapılmış mermiler gibi üzerime yağarken yüzümü buruşturarak, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Lütfen benden nefret etme."

Kusmuğumu ve midemden yükselen safrayı bastırmaya çalışıyordum. Bedenimdeki acı verici yanma hissi ve duyularıma saldıran bulantıyla mücadele ediyordum.

Benden nefret etme.
Kendimden nefret ediyorum.
Kendimden nefret ediyorum.
Kendimden nefret ediyorum.

Zihnimdeki sis dağılmaya ve yavaşça çevremde olanları algılamaya başladığımda, Johnny Kavanagh'nın banyosunda perişan halde çırılçıplak olduğumu fark ettim. Onun o tuhaf kanat oyuncusu beni duştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Sakın bana dokunma!" diye hırladım. Ondan uzaklaşmaya çalışsam da kıçımın üzerine yığılıp kaldım.

Benimle konuşuyor, hatta bağırıyorlardı ama söylenen tek bir keli-

Ninova

meyi anlayamıyordum. Karşılık verdiğimi biliyordum çünkü dudaklarım hareket ediyordu, yine de ağzımdan çıkanların ne olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu. Savunmasız bir durumdaydım. O kadar kendimden geçmiştim ki, ağzımdan çıkan kelimeleri bile kontrol edemiyordum.

Her şey çok keskindi.

Her yerim *acıyordu.*

Vücudum titremelerle sarsılıyordu. Son iki haftanın anıları yavaşça aklıma gelirken nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Babam.

Shannon.

Molloy.

Annem.

Darren!

Shane.

Acı.

Acı.

Lanet olası acı.

Çığlık atma isteğimi bastırarak başımı ellerimin arasına aldım ve odanın dönmesini durdurmaya çalıştım. Gözlerimin arasındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki, bayılacakmışım gibi hissediyordum. O ahmağın bana laf soktuğunu, bir pislikmişim gibi aşağılayıcı bir tavırla konuştuğunu duyabiliyordum ve haklıydı. Kesinlikle berbattım.

Sislerin ve yoksunluğun arasından, *kız kardeşini seviyor,* dedi zihnim. *Shan artık yalnız değil.*

Kafamı çalıştırıp onun söyledikleriyle yaşananları birleştirmeye çalıştım ama lanet olası zihnim benimle işbirliği yapmıyordu. Dilim zehir saçarak bu çocuğa bütün aile sırlarımızı veriyordu fakat artık kontrol bende değildi. Kendimi bir yerlerde kaybetmiştim.

Hatırlayabildiğim tek şey, Shannon'ın mutfak zeminine yığılmış hali ve ağzından gelen kandı.

Çaresizdim.

Tamamen işe yaramazdım.

Onu korumak için hiçbir şey yapmamıştım.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yine...

Sonra Molloy'un yüzü, neon ışıklı bir tabela gibi zihnimde belirdi. Onu düşününce hissettiğim suçluluk ve acı her şeyi bastırdı. Her zaman

içimde hissettiğim karanlık, kendimi içinde bulduğum gecenin sonsuz çukuruyla kıyaslandığında bir hiçti.

Çıkmak istiyordum.

Çıkmam gerekiyordu.

Bunu daha fazla kaldıramazdım.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Kavanagh'nın sesi panik içindeki düşüncelerimi yarıda kesti. "Senin için bir şey yapabilir miyim?"

"Evet, bana birkaç kıyafet ödünç verebilirsin." Buradan defolup gitmem gerekiyordu. Yakındaki lavaboya tutunarak kendimi ayaklarımın üzerine kalkmaya zorladım.

Kavanagh hiçbir şey söylemeden banyodan çıktı. Birkaç dakika sonra kapıdan içeri bir yığın kıyafetle girip bunları bana fırlattı. Başım dönerken birkaç tanesini kapmak için uzandım. Hızla gri bir eşofman altını üzerime geçirdim ve beyaz bir tişörtü giydim. Kıyafetleri bana büyüktü ama umursamadım.

Çok üşüyordum.

Kemiklerime kadar işlemişti.

Titreyerek banyodan çıktım ve evimin birinci katının tümünü barındırabilecek boyuttaki yatak odasına adım attım. "Kıyafetler için teşekkürler," demeyi başardıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Kullanabileceğim bir telefonun var mı?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu tereddütle.

"Kız arkadaşımı aramam gerekiyor."

Gözlerinde inanmaz bir ifade parladı. "Kız arkadaşını mı?"

O bana iyilik yaparken karşılığında patlamamak için kendimi güçlükle tutarak, "Evet, kız arkadaşım," diye çıkıştım. "Telefonunu kullanmama izin var mı, yok mu?"

Kavanagh elime şık bir telefon tutuşturdu. "Gitmek zorunda değilsin. Kalabilirsin, dostum. İstediğin kadar kalabilirsin."

Hayır, kalamazdım.

Buradan çıkmalıydım.

Babam hâlâ dışarıdaydı.

Peki ya Molloy?

Aman Tanrım, onu yarı yolda bırakmıştım.

Ellerim işbirliği yapmayınca, "Hadi lanet olası," diye hırladım. Parmaklarım lanet tuşlara basmıyordu.

Telefonu geri alıp, "Numarası ne?" diye sordu. "Numarayı söyle. Ben senin için ararım."

Acı dolu bir nefes vererek kendimi önümde dikilen iriyarı çocuğa dikkatlice bakmaya zorladım. Ona güvenmiyordum ama Shannon'ın güvendiği belliydi. Bu da beni meraklandırıyor, içgüdülerimi sorgulamama neden oluyordu.

Johnny Kavanagh burada, ailemin tüm saçmalıklarının ortasında dikiliyor ve kaçmıyordu. Ona dair bir şey, bana Molloy'u hatırlattı.

Görüşüm bulanıklaşıp netleşirken kaşlarımı çattım. "Shannon'ı senden uzak durması için uyarmıştım, biliyor musun? Shannon'a senin onu terk edeceğini söylemiştim." Kafatasımı saran acıdan irkilerek başımı salladım ve bakışlarımı tekrar ona odakladım. "Senin için fazla umutlanmamasını söylemiştim."

Tepki vermedi.

Açıklamama şaşırmış gibi de görünmedi.

Bunun yerine, "Numarası ne?" diye sordu.

Avucumu alnıma bastırarak, "Onu hayal kırıklığına uğratma," dedim ona. Ardından birinci yıldan beri ezberimde tuttuğum, aklımda sakladığım tek numarayı söyledim. Vücudumu sallanmayacak şekilde güvene alıp gözlerinin içine baktım. "Her ne yapıyorsan, Kavanagh. Sonunda kız kardeşimi yüzüstü bırakma."

Telefonunu bana geri uzatmadan önce numarayı tuşladı. Gözlerimin içine bakarak, "Bırakmayacağım," diye yemin etti. Gözleri duygularla doluydu ve sesi samimiyetle ağırlaşmıştı.

81
KAYIP ÇOCUK AOIFE

Günün büyük kısmını hastanede iğne yaptırıp muayene edilerek ve pamukla silinip sorguya çekilerek geçirdikten sonra eve döndüğümüzde, "Aoife, sana içtenlikle söz veriyorum, kimse bebeğini almayacak," diye milyonuncu kez tekrarladı annem. "Bunu bize zaten açıkladılar. Kimse seni sorgulamıyor. Sadece senin iyiliğini düşünüyorlar, tatlım."

Günün getirdiği iniş çıkışlardan zihnen sersemlemiş halde, "Pekâlâ, onlardan bunu yapmalarını ben istemedim," dedim sertçe. "Benim iyi olduğum ortada, anne. Sağlıklıyım, kendime bakıyorum, sıcak ve güvenli bir evden geliyorum. O yüzden hayatımın neden bu şekilde incelendiğini anlamıyorum."

Annem kol çantasını masaya bıraktı. "Onların endişelendiği senin yaşam tarzın değil. Aman Tanrım. Aoife, bana gelmeliydin."

"Hangi konuda?"

"Joey konusunda."

Kalbim sızladı. "Joey iyi," diyerek savunmaya geçtim. "Şu anda ailesiyle ilgili sorunlarla uğraşıyor ama iyi olacak, anne."

"Aoife." Bana bakmak için döndü. "Yapma artık."

"Neyi yapmayayım?"

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Joey iyi!"

Annem yorgun bir şekilde iç çekti. "Kaybolduğunu neden bana söylemedin?"

"O kayıp değil," diye bitkin bir şekilde itiraz ettim. "Sadece kafasını topluyor."

"Aoife!"

"Belki de onun hakkında kötü düşünmeni istemediğim içindir," dedim titrek bir sesle. "Şu anda yaptığın da tam olarak bu."

"O çocuk hakkında kötü düşünmüyorum," diye itiraz etti. "Onun için endişeliyim. *Senin* için de endişeliyim."

"Joey bana *asla* zarar vermez."

"Söylediğim şey bu değil."

"Ne o zaman?" diye sordum. "Ortada endişelenecek ne var?"

Ninova

Su ısıtıcısına doğru yürürken, "Bugün adını daha önce hiç duymadığım hastalıklar için kızımı detaylı testlerden geçirdiler," dedi sertçe. "Tabii ki endişeliyim!"

"İyi ama iğnelerle dürtülüp duran sen değildin, ayrıca çeşitli pamuklu çubukları sokmak için..."

Ürpererek, "Sakın o kelimeyi kullanma," diye uyardı. "Bu korkunç bir kelime."

"Vajinana," diyerek rotamı değiştirdim. "Ya da kıçına çubuklar sokulmadı, anne. Bu arada bilgin olsun, bu hiç hoş bir deneyim değil."

"Tamam, sonuçların çıkınca daha çok bilgi sahibi olacağız."

Mutfaktan çıkarken, "Zaten biliyoruz," diye homurdandım. "Ben temizim çünkü Joey *temiz!*"

"Aoife, bekle. Bunu konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, konuşmamız gerekmiyor," diye omzumun üzerinden seslenip merdivenleri çıkmaya başladım. "Duş almalıyım."

"Bu konuşma bitmedi, genç hanım."

Odamın kapısını çarparak kapatırken, "Bahse girelim mi?" diye homurdandım. Spor ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp doğruca yatağıma ilerledim, şu anda örtülerin altında top gibi kıvrılıp kış uykusuna yatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Çünkü bu kadarı çok fazlaydı.

Her şey lanet derecede *fazlaydı.*

Depresif ve öfkeli bir şekilde gardırobuma yürüyüp sinirle kapısını tekmeledim. "Şerefsizler."

Telefonum cebimde titreşince öfkelendim. Öfkeyle elime aldığımda ekranda annemin adını görmeye hazırlanmıştım ama arayan numara rehberimde kayıtlı değildi. Anında cevaplayarak telefonu kulağıma yasladım. "Alo?"

"Aoife, benim."

İki kelime...

O iki kelimeyle ciğerlerimdeki tüm havayı ve bacaklarımın altından zemini söküp aldı. Sendeleyerek yatağıma yürüdüm, oturdum ve vücudumu saran rahatlama dalgasının içimde gezinmesine izin verdim.

Sekiz günlük sessizlik beni sinir krizinin eşiğine getirmişti. Sesini duymak, hırpalanmış zavallı kalbimin etrafındaki buzu eritmeye yetmişti.

Sesim yerine gelir gelmez, "Seni şerefsiz," diye çıkıştım.

"Biliyorum."

Şiddetle titreyerek telefonumu sol elime aldım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kulağıma bastırdım. "Seni lanet olası pislik!"

"Biliyorum, tamam mı?" Sesi boğuktu, kelimeleri ağzında geveliyordu ve gözlerinin kömür kadar siyah olduğunu anlamak için önünde durmama gerek yoktu.

"Lanet olsun, Joey." Başımı öne eğdim, duygularım o kadar yoğundu ki şu anda dik tutacak durumda değildim. "Söz vermiştin."

"Söz verdiğimi biliyorum," dedi paramparça bir sesle. "Her şeyi berbat ettim."

Telefonumu duvara fırlatma isteğine direnerek, "Gerçekten mi?" diye alay ettim. "Bebeğine hamileyim ve sen birden ortadan kayboluyorsun! Başına *her şey* gelebilirdi, Joey. *Her şey*. Bunu anlamıyor musun? Ne kadar korktuğumu anlamıyor musun?"

"Çok özür dilerim, bebeğim."

Acı.

Rahatlama.

Öfke.

Yıkım.

Şu anda *her şeyi* hissediyordum.

Sesim titreyerek kendimi, "İyi misin?" diye sormaya zorladım. "Yaralandın mı?"

"Ben, şey, bilmiyorum," diye mırıldanırken sesi gergin ve boğuktu. "Her şey bulanık ve gözlerim acıyor."

"Çünkü hâlâ hastanede olmalıydın!"

"Benden nefret etme, Molloy."

"Senden nefret etmiyorum, Joey. Ben..." Sesim titreyince derin bir nefes aldım ve konuyu değiştirdim. Şiddetle titreyerek, "Neredesin?" diye sordum. "Beni kimin telefonundan arıyorsun?"

"Ben, şey..." Sesi kesildi ardından boğuk bir inleme duyuldu. "Kavanagh'nın evindeyim."

"Johnny Kavanagh mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl? Neden? Seni oraya kim götürdü?"

"Bilmiyorum, Aoife," dedi sessizce. "Kafam gerçekten çok karışık, bebeğim. Telefonum yok ve cüzdanım da kaybolmuş."

"Lanet olsun, Joe." Kalbim sızladı. "Kiminle birlikteydin?"

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadı. "Kafam dağınık. Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Sadece çok yorgunum."

Ninova

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. "Çünkü iyi değilsin. Hastasın, Joe."

"Ne olduğumu bilmiyorum. Artık kendimi insan gibi bile hissetmiyorum."

Korku beni yatağımdan fırlayıp odamı turlamaya zorladı. "Joey, eve gelmelisin, tamam mı? Hemen bana gelmen gerekiyor."

"Hayır, hayır, hayır, beni böyle görmeni istemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sana zaten yeterince zarar verdim."

Telefonuma sıkı sıkı sarılarak, "Beni ancak benden kaçarak incitebilirsin," diye ısrar ettim. "Ölene kadar ayrılmayacağız dedik, hatırlıyor musun? Bu hâlâ geçerli, Joe. Seni seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum." Sesi titredi. "Ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya yetecek kelime yok."

"Sevdiğini biliyorum." Gözlerimi sımsıkı kapatıp telefonu daha sıkı tuttum. "Biliyorum, Joe."

"Çok üzgünüm." Dili dolanıyordu, sesi uykulu gibiydi. "Sadece iyi olmanı istiyorum. Senin ve bebeğin."

"Biz iyiyiz," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Ama sana ihtiyacımız var."

"Kimsenin bana ihtiyacı yok."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. Kalbim göğsümde parçalanıyordu. "Bana geri dön."

"Sadece biraz uyumam gerekiyor," dedi yorgun bir sesle. "Sürekli yorgunum, gözlerim çok kötü yanıyor. Uyanık kalmak zor."

"Shannon yanında mı?" Elimi alnıma bastırarak endişelerimi yatıştırmaya çalıştım. "Johnny'nin evinde mi? Seni oraya o mu götürdü?"

"Sanırım öyle," dedi emin olmayan bir sesle. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Joey, dinle." Burnumu çekip boğazımı temizledim ve ona akıl vermeye çalıştım. "Evet, her şeyi berbat ettin, tamam mı? Hem de her şeyi. Artık geriye dönemezsin ama *ilerleyebilirsin*. Bu ruh halinde kalmak zorunda değilsin, bebeğim. Sana yardım edebilirim. Yardım alabiliriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından uykusuzluktan tükenmiş sesiyle, "Ne tür bir yardım?" diye fısıldadı.

"Profesyonel yardım," dedim ona. "Senin durumundaki gençler için rehabilitasyon merkezleri var. Mutlaka olmalı. Senin için bir tane ayarlayacağım, tamam mı? Bu şeyi yenmen için ihtiyacın olan yardımı alacağız

ama bana geri dönmelisin. Lütfen bana geri dön, bebeğim. Dön ki, sana yardım edebileyim..."

"Bana kimse yardım edemez, Molloy."

"Bu doğru değil," diye şiddetle itiraz ettim. "Senin harika bir zihnin ve mükemmel bir kalbin var, Joey Lynch. Bunu *yenebilirsin*. Sadece istemen gerekiyor. Bu savaşın yarısını kazanmak demek. Bunu hâlâ düzeltebilirsin. Zamanın var. İyileşebilirsin. Sadece dene, Joe. Yapman gereken tek şey bu. Sadece dene, bebeğim. Seni çok seviyorum. Senin kendini böyle yok edişini izlemek beni öldürüyor."

"Tek istediğim sensin."

"Benim de tek istediğim sensin," derken boğazım düğümlendi. "Ama seni sağlıklı bir halde istiyorum. Kendini yok etmene izin vermem. Bebeğimiz yolda, Joey. Pes etmene izin veremem."

"Benim için artık çok geç, Molloy."

"Hayır." Başımı salladım. "Böyle söyleme."

"Kafam darmadağın."

Odamda araba anahtarımı arayarak, "Seni almaya geliyorum," dedim ona. "Beni bekle, birazdan oradayım."

"Hayır, kahretsin, buraya gelme." İnlemeye benzeyen bir sesle karşı çıktı. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Joey, geliyorum."

"Buraya gelirsen, ben giderim."

"Joey!"

"Hayır. Gelme, tamam mı?" Hattın diğer ucunda inledi. "Kendimi biraz toparlamama izin ver, sonra ben sana gelirim."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip çekiştirmemek için kendimi zorlayarak boğuk bir nefes verdim.

Onu orada öylece bırakamazdım. En sonunda nerede olduğunu öğrenmişken olmazdı.

Son sekiz gündür bana cehennemi yaşatmıştı.

Kafasının iyi olduğunu biliyordum. Kendi kendini yok ettiğini biliyordum. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımın farkındaydım, yine de bunu yapmayı istiyordum. İçinde boğulduğu dünyaya dalıp onu güvenli bir alana çekmeyi ya da en azından başını suyun üzerinde tutmasını sağlamayı istiyordum.

Sesi gelip giderken, "Hatta kal," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

"Johnny'nin evinde kalacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Yarın sabah ilk iş olarak beni görmeye geleceksin."

"İlk iş."

"Joe, ciddiyim. Bana söz ver."

"Söz veriyorum, söz veriyorum. Sadece... çok yorgunum."

"Şu anda neredesin?"

"Onun odasında. Büyük yatakta."

"Tamam." Kesik bir nefes verip duygularımı kontrol altına almaya çalıştım, bir yandan da hattın diğer ucundan nefes alış verişlerini dinliyordum. Kalbinin hâlâ attığını bilmekle teselli buldum. "O büyük yatağa kıvrılıp biraz uyumanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, Joe?

"Mmm."

"Hey, Joe?"

"Hımm?"

"Benim için yan dönebilir misin? Böylece kusacak olursan boğulmayacağını bilirim."

"Hı-hı."

"Aferin, aygırım."

"Gitme, kraliçe."

"Gitmeyeceğim."

"Benimle kal."

"Her zaman."

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek atarken giriş patikasını izleyip tanıdık ön kapıya yürüdüm. Buraya gelmekle son umuduma tutunduğumu biliyordum fakat başka tutunacak pek bir şeyim yoktu. Parmağımı şatafatlı kapı ziline bastırdım ve nefesimi tuttum.

Çok geçmeden kapı açıldı ve beni hastane önlüğü giymiş orta yaşlı bir kadın karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, evet." Nefesimi verip kadına gülümsedim. "Burada yaşamadığını biliyorum ama şey, Gibsie'yi arıyorum?"

Kadının kahverengi gözlerinde aniden bir parıltı belirdi, bana sıcacık gülümsedi. "Genelde Gerard'ı burada bulabilirsiniz ama bu sefer kendi buzdolabını yağmalıyor." Elini uzatarak sokağın karşısındaki etkileyici görünen üç katlı evi işaret etti. "Dokuz numarada yaşıyor, tatlım."

"Çok teşekkür ederim." Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım düşerken hızla geri dönüp sokağın karşısına geçtim.

"Eğer yolda kıvırcık saçlı yoldaşını görürsen, annesinin onun cezalı olduğunu söylediğini ilet lütfen," diye seslendi Bayan Biggs.

"Evet, tabii, sorun değil." Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamayacak kadar paniklemiş bir halde giriş kapısına koşturdum ve koridor ışığı yanana kadar defalarca kapıya vurdum.

Bu kez kapı açıldığında beni şaşkın ifadesiyle Gibsie karşıladı. "Hey, merhaba Bayan *Atıcı* Joey."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Tamam..." Kaşlarını çatarak geçmem için yana çekildi ama ben olduğum yerde kaldım. "Ama tavsiyeye ihtiyacın varsa, seni uyarmalıyım ki ben bunun için *korkunç* bir adayım."

"Tavsiyeni istemiyorum, Gibsie."

"Rahatladım," diye kıkırdadı. "Çünkü bu konuda çok kötüyüm. Aslında *korkuncum* demek istiyorum. Şu sokaktaki herkese sorabilirsin. Bir kriz durumunda gelmen gereken en son kişi benim..."

"Aman Tanrım, artık konuşmayı bırak da dinle."

"Sustum."

Her geçen saniyeyle daha da endişelenirken, "Arkadaşın Johnny Kavanagh'nın evine nasıl gideceğimi öğrenmem gerekiyor," dedim ona. "Oraya daha önce gittim ama yolu hatırlayamıyorum ve oraya gitmeliyim."

"Siktir." Gri gözlerinde bir endişe kıvılcımı belirdi. "Joey'yi arıyorsun."

Kalbim bir an duracakmış gibi oldu. "Onu gördün mü?"

Başını sallayarak onayladı.

"Ne zaman?"

"Bugün."

"Nasıldı?"

Yüzünü buruşturdu ama yanıtlamadı.

Bu bana zaten bildiğim şeyi anlatmak için yeterliydi.

"Aman Tanrım." Ciğerlerime bıçak saplanmış gibi hissederek elimi göğsüme bastırdım ve zar zor nefes almaya çalıştım. "Bana yardım etmelisin."

Kapıyı benim için açık tutmaya devam ederken, "Bence içeri gelmelisin," diye yanıtladı.

"*Lütfen.*" Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, gözlerimi kırpıştırıp hızla uzaklaştırdım. "Beni ona götürmene ihtiyacım var."

"Bilmiyorum." Gibsie geniş göğsünü kaşıyarak amaçsızca etrafına bakındı. "Ben, şey, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi fikir mi?" Ona öfkeyle baktım. "Ne düşündüğün umurumda değil, Gibbers. Erkek arkadaşıma ulaşmam gerekiyor ve senden *yardım* istiyorum."

Ellerini havaya kaldırıp, "Seni anlıyorum," diye beni yatıştırmaya çalıştı. "Gerçekten sana yardım etmek istiyorum. Yemin ederim, gerçekten istiyorum. Ama..."

Yalan söylemeye ya da duygularımı gizlemeye zahmet etmeden, "Sekiz gün," dedim hıçkırarak. Eğer Gibsie bugün Joey'yi gördüyse, o zaman neyle karşı karşıya olduğumu biliyor demekti. "Onu sekiz lanet gündür görmedim."

"O güvende," derken sesi samimi ve yumuşak bir tona bürünmüştü. "Söz veriyorum, tamam mı? Kav onunla ilgileniyor. Senin çocuk onun evinde sızmış durumda. Shannon da onunla birlikte. Endişeleneceğin bir şey yok."

Çığlık atma isteğimi bastırarak, "Anlamıyorsun," diye çıkıştım. "Onu görmem *gerekiyor*."

"Sana yalan söylemeyeceğim. Senin çocuk gerçekten çok kötü durumda," dedi Gibsie açıkça. "Ama *güvende*. Eğer oraya gidip onu uyandırırsan, ne yapacağını ya da nereye gideceğini kimse bilemez." Başını iki yana sallayıp bana acıyan bir bakış attı. "İşine karışmak istemiyorum ama gerçekten, *gerçekten* uyumasına izin vermen gerektiğini..."

Tanıdık bir ses, "Merhaba," diye araya girdi. Hemen ardından Gibsie'nin kolunun altından sarı kıvırcık saçlı bir kafa uzandı. "Sen Aoife'sın, değil mi? Şu bizim doksanlar partimizden?" Büyük beden ragbi tişörtü, pembe peluş bir pijama altı ve bunlarla uyumlu tavşan terlikleriyle bana gülümsedi. "Beni hatırlıyorsun, değil mi? Ben Claire Biggs."

"Evet, merhaba, hatırlı..." Daha ben sözümü tamamlamaya fırsat bulamadan kız elini uzatıp benimkini yakaladı.

"Kapı girişinde donup ölmeden içeri gel." Arkadaşının göğsüne tokat attı. Beni içeri çekerek koridordan ve loş ışıklı mutfaktan geçirip geniş bir kış bahçesine aldı. "Cidden, Gerard," diye onu azarladı. "Görgü kurallarına ne oldu? Gecenin bu saatinde kızlar kapı önünde bekletilmez."

Arkamızda yürürken, "Bırakmadım ki," dedi Gibsie. "Bir centilmen gibi onun için kapıyı açık tutuyordum."

Beni odanın ortasındaki cam sehpanın üzerinde duran karton kutuya doğru yönlendirerek, "Aç mısın?" diye sordu Claire. "Susadın mı?"

Elimi onunkinden çekip, "Hayır, iyiyim," dedim usulca. "Ben sade-

ce... Bu da ne?" Claire'in sehpanın önünde dizlerinin üzerine çöküşünü ve kutunun içindekilere hayranlıkla bakıp mırıldanışını izlerken ağzım açık kaldı. "O bir *sıçan* mı?"

Claire kutunun yanındaki bahçe eldivenini alıp eline geçirdikten sonra kutudaki dikenli yaratığa uzandı. "Ne? Hayır," diye yanıtladı. "Onu Johnny'nin evinden dönerken yolun ortasında bulduk. Karanlıkta yapayalnızdı, yolda ezileceği için onu orada bırakamadık. Biz de yanımızda eve getirdik." Elindeki 'şeye' sevgiyle gülümsedi. "Bugüne kadar gördüğün en sevimli şirinlik abidesi değil mi?"

"Ben, şey..." Başımı iki yana salladım. Kendimi başka bir evrendeymişim gibi hissederken söyleyecek mantıklı bir şey bulmaya çalıştım. "Arkadaşlar, bu bir kirpi."

"Adı Reginald Gibson-Biggs," diye düzeltti Gibsie. Peluş halının üzerine bağdaş kurmuş, kız arkadaşının yanında oturuyordu. "Hadi ama, Claire ayıcığım. Doyumsuz olma. Sıra bende." Dizlerinin üzerine bir yastık yerleştirip kirpiyi okşarken bir yandan mırıldanmaya başladı. "Babaya gel, Reggie."

"Dikkat et, Gerard. O gerçekten çok zayıf."

"Ben ne yaptığımı biliyorum, Claire ayıcığım."

"Bildiğini biliyorum ama o çok minik."

"Çünkü kış uykusundan yeni uyandı. Zavallı bebek açlıktan ölmek üzere."

"Ona biraz solucan mı bulmalıyız?"

"Kirpiler solucan yer mi?" Gibbsie kaşlarını çattı. "Ben çimen yediklerini sanıyordum."

"Sanırım kirpinin beslenme alışkanlıklarını doğa dersinde öğrenmiştik."

"Lanet olsun, ben doğa dersi almadım."

"İrlanda'da herkes ilkokulda doğa dersine girer, Gerard."

"Ama ben girmedim."

"Evet, girdin."

"Ne zaman?"

"Öğretmenin ve sınıfındaki diğer öğrencilerle birlikte uzun yürüyüşlere çıkarıldığını hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"İşte onlar doğa yürüyüşüydü," diye açıkladı. "Doğa *dersi* için."

"Kahretsin." Kıkırdadı. "Ben onların hareket molası olduğunu sanıyordum."

İkisinin yabani hayvana sırayla annelik edişini izlerken büyük bir merakla başımı yana yatırdım. "O şeye dokunmanız doğru mu?"

"Reggie."

Gibsie onun küçük karnını gıdıkladığında irkilerek, "Reggie," diye düzelttim. "Vahşi ortamda yaşayan hayvanlar hastalık taşıyabilir, biliyorsunuz."

Dikenli yaratığı benim okşamam için yukarı kaldırarak, "Şuna bir bak," diye mırıldandı Claire. "Bu kadar sevimli bir yaratık için bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Evet, çok... sevimli." Rahmimde benim için aynı derecede değerli bir şeyi büyütmekte olduğumun acılı farkındalığıyla geri çekildim ve omuz silktim. "Bakın, ihtiyaç duyduğum tek şey Johnny'nin evine giden yolun tarifi. Hemen ardından yola çıkacağım." Yüzümü buruşturdum. "Sonrasında küçük Reggie'yle istediğiniz kadar kaliteli zaman geçirebilirsiniz."

82
YÜKSEKTEN UÇUP DİBE ÇAKILMAK
JOEY

Duvarlarda kan.

Yerlerde kan.

Boş bakan mavi gözler.

Korkmuş kahverengi gözler.

Hayal kırıklığına uğramış yeşil gözler.

Sevdiklerimin yüzleri karanlıkta birer birer gözlerimin önünden geçti. Onları hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyor oluşum, endişelerimi başa çıkamayacağım seviyelere çıkarıyordu.

Baştan aşağı titreyerek bana yabancı tavana baktım. Soğuk iliklerime işleyecek kadar derinlere ulaşmıştı, bir anlığına gerçekten ölmek üzere olup olmadığımı düşünmeye başlamıştım. Kalbimin göğsümde hâlâ gürlediğini duyabiliyordum ama hissizdim, uzuvlarım uyuşmuştu.

Karanlığa bürünmüş halde, tenimin altındaki o dayanılmaz kaşıntıdan kurtulmak için çaresizce kollarımı kaşıyordum. Beni içten içe yiyip bitirmekle tehdit eden açlığın yiyecekle hiçbir ilgisi olmadığını bilerek yan döndüm ve ağzıma dolan safrayı yuttum.

Ayağa kalk.

Hayır, öylece uzan.

Sakın yerde kalayım deme.

Banyoya gidip bir jilet bul, lanet bileklerini kes ve bu kâbusa son ver.

Endişelenme, Peter Pan, ben senin Wendy'n olacağım.

Bebeği düşün.

"Molloy." Çatlak dudaklarımı yalayarak kendimi yana doğru dönmeye zorladım. Bu hareket beni kusturmayınca devam ettim ve yavaşça kendimi yatağın kenarında oturur pozisyona getirdim.

Acı.

Her yerdeydi.

Kollarımda.

Gözlerimde.

Kaburgalarımda.

Kalbimde.

Artık bedenimde acımayan tek bir nokta bile kalmamıştı.

Cinnet ve acının ortasında, bu kez ipin ucunu kaçırdığımı bilerek utancımda boğuluyordum. Girdiğim cehennemden geri dönüş yoktu. Yeniden tırmanmam gereken yokuş çok dikti.

Onun yüzü...

Şu anda görebildiğim tek şey buydu.

Karanlıktaki bana yol gösteren bir ışık gibiydi.

O seni istemiyor.

Seni kim ister ki?

Sadece bana geri dön, Joe...

Titrek bacaklarla ayağa kalktım ve parmaklarım bir ışık düğmesine denk gelene kadar el yordamıyla ilerledim. Oda aydınlandığı anda bayılacak gibi oldum. Başımdaki ağrı dayanılmaz derecede güçlüydü. Ahşap bir şifoniyere tutunup nefesimi düzene sokmaya ve acıdan bayılmamaya çalıştım. Gözlerimi kısarak yavaşça görüşümü netleştirdim.

Hâlâ buradaydım.

Malikânede.

Bay Ragbi.

"Siktir." Acı dolu bir nefes vererek kendimi şifoniyerin üzerindeki aynadan bana bakan yansımamla yüzleşmeye zorladım. Morluklar ve şişliklerle şekli bozulmuş yüzüm ve çaresine bakmam gereken birkaç haftalık sakalla, kendimi tanımakta zorlandım.

Artık kendim gibi görünmüyordum.

Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordum.

Dengemi sağlamak için tek elimle şifoniyere tutunurken parmaklarımı, şişmiş yüzümdeki sarımsı morlukların üzerinde gezdirdim. Hasarı daha iyi görmek için eğilip gözlerimi kıstım ve kan çanağına dönmüş gözlerimi inceledim.

Gözlerimin beyazını artık göremiyordum.

Beyazın yerini patlayan kılcal damarların kırmızılığı almıştı.

Kendime bir saniye daha bakamadan, şaşkınlık ve panikle hızla aynadan uzaklaştım. Çünkü bakışlarıma karşılık veren kişiden nefret etmiştim.

O lanet olası heriften nefret ettim.

Spor ayakkabılarımı bulmam aşırı uzun sürdü. Onları giyip bağcıklarını bağlamam ise daha da uzun zaman aldı ama başardım.

Sandalyenin arkasından rasgele bir *sweatshirt* kaparak dikkatlice giydim, kapüşonunu başıma geçirdikten sonra kapıya yürüdüm. Bir şekilde

bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başardım ve sığındığım bu odadan çıkıp merdivenlere ilerledim. Merdivenlerden düşe kalka inerken dengemi sağlamak için tırabzana sarıldım, zar zor olsa da boynumu kırmadan aşağıya ulaştım.

Titreyerek ön kapıya yürüdüm ve kendimi dışarı attım. Yönümü kaybetmiştim, kafam tamamen bulanıktı. Kendimi toparlamaya, nerede olduğumu anlamaya ve Molloy'a geri dönmek için nereye gitmem gerektiğini çözmeye çalıştım. Fakat bu hiç kolay değildi. Düşüncelerim karmakarışıktı, yön duygum beni tamamen terk etmişti.

Baban dışarıda.

Senin için geliyor.

Hepiniz öleceksiniz.

Molloy'u bul.

Bana geri dön, Joe.

Joey, beni yalnız bırakma.

Başımı salladım, ayakta zor dursam da uzayıp giden ağaçlı yolu takip etmeye başladım. Beynim bana itaat etmediğinden bacaklarımın beni yönlendirmesine izin verdim.

Yürümeye devam et.

Ona geri dön.

Ayağını diğerinin önüne at.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından önümde bir çift far ışığı belirdi. Arabayı durdurmaya çalışarak kolumu beceriksizce salladım. Fakat ışıklar yaklaşmıyordu. Sabit ve hareketsizdi. Dökme demirden bir kapının ardında kalmışlardı.

Düşe kalka ilerlemeyi sürdürdüm. O arabaya ulaşmam gerektiğinin bilinciyle kollarımı sallamaya devam ettim. Yolu bulmalıydım, ona geri dönmeliydim.

"Joe!"

Siktir, hatta onun sesini bile duyuyordum.

"Joe!"

Bende ciddi bir sorun vardı.

"Joe, benim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp etrafa bakındım. "Molloy?"

"Evet, bebeğim. Buradayım. Kapı kilitli, içeri giremiyorum. Saatlerdir burada bekliyorum."

"Gerçekten mi?"

Ninova

"Evet, kapıya doğru yürümeye devam et."

Söylediklerini anlamlandırmam biraz zaman aldı, kafamda canlanması daha da uzun sürdü. En sonunda kapıya doğru dönmeyi başardım.

İşte oradaydı. Dört buçuk metre yükseklikte gibi görünen dökme demir kapının diğer tarafında duruyordu.

"Molloy." Öne doğru sendeleyerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve kapıya ulaşana kadar durmadım. "Molloy."

"Buradayım, Joe." Ellerini demir çubuklardan geçirip başımı avuçlarının arasına aldı ve bana yaklaştı. "Buradayım, bebeğim."

Alnımı onun da alnını yasladığı parmaklıklara dayayarak, "Özür dilerim, kraliçe," dedim boğuk bir sesle. "Gerçekten çok özür dilerim."

"Şşt." Artık her iki eli de yüzümdeydi, parmakları yanaklarımı okşayıp saçlarımı geriye çekiyor ve ulaşabildiği yerlere öpücükler konduruyordu. "Senin için çok korktum."

"Ben bir pisliğim."

Beni öpmeye, okşamaya ve burnunu yüzüme sürtmeye devam ederken, "Koca bir pisliksin," diye içtenlikle onayladı. "Sana o kadar kızgınım ki."

"Ben de kendime kızgınım." Titreyerek ellerimden birini çubukların arasından uzattım. Sadece ona dokunmak, hissetmek, gerçekten orada olduğundan emin olmak istiyordum. "Sanırım çöktüm."

"İyi olacaksın," dedi Molloy ağlayarak. Yanaklarından süzülen gözyaşları benimkileri de ıslattı. "Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Beni buradan çıkar, bebeğim."

"Yapamam, Joe," dedi boğuk bir sesle. "Kapının şifresini bilmiyorum ve tırmanılamayacak kadar yüksek."

"Ben biliyorum," diye mırıldandım. "Şifreyi biliyorum."

"Şifre ne?"

"Ben, şey..." Gözlerimi kırpıştırarak bir zamanlar sahip olduğum bilgiyi hatırlamak için beynimi taradım ama boşunaydı. "Yemin ederim, kafamda bir yerde duruyor."

"Sorun değil," dedi burnunu çekerek. "Endişelenme. Bu gece Shannon ve Johnny'yle birlikte burada kalabilirsin."

Ona sımsıkı tutunup, "Hayır, hayır, hayır. Burada kalmak istemiyorum," diye inledim. "Seninle eve dönmek istiyorum."

"Bunu istediğini biliyorum," dedi kederle. "Ama seni oradan çıkaramam, Joe."

"Tırmanabilirim..."

"Hayır, bebeğim. Yapamazsın," diye sözümü kesti, "Çok yaralısın."

"*Sen* de yaralısın. *Seni* ben yaraladım." Göğsüme saplanan acıyla irkilerek inledim. "Siktir, sanırım beynim çalışmayı durdurdu."

"*Neredeydin?*"

"Hatırlamıyorum," dedim umutsuzlukla. "Gerçekten çok özür dilerim. Seni o kadar seviyorum ki, Molloy. Yemin ederim çok seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum, Joe. Tanrım, biliyorum..." Sesi kısıldı ve dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Bana kollarını göstermen gerekiyor, tamam mı?"

"Kollarımı mı?"

"Evet." Burnunu çekerek bir adım geri çekildi ve ellerimden birini tuttu. *Sweatshirt*'ümün kolunu yavaşça sıyırırken, "Sorun yok," dedi yumuşacık bir sesle. Dirseğime ulaştığında ise gözyaşlarına boğuldu.

"Üzgünüm."

"Diğerini de," diye hıçkırdı. Diğer elimden tutup aynı şeyi tekrarladı.

"Çok üzgünüm."

"Shane Holland'la birlikteydin, değil mi?"

"Hatırlamıyorum."

"*Ölebilirdin*, Joe!"

"Yaşamak isteyip istemediğimi bilmiyorum, Aoife."

Kolunu parmaklıkların arasından geçirip boynuma dolayarak, "Bunu bir daha söyleme!" diye uyardı. "Bunu sakın bir daha söyleme, beni duyuyor musun?"

"Sadece senin *için* buradayım." Ellerinin tenime değmesiyle huzur buldum ve ısındım. O kadar çok üşüyordum ki... beni ısıtabilecek tek şey, Molloy'du. "Bitmesini istiyorum, Aoife. Her şeyin sona ermesini istiyorum..."

"Hayır, bebeğim, hayır." Burnunu çekerek bana yaklaştı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Seni bırakmam."

Dudaklarından ve dilinden yayılan sıcaklık içimdeki buzu eritince titredim. Onunla birlikte olma ihtiyacıyla ona daha da yaklaşmaya çalıştım. "Benden kaçma, Molloy. Seni hak etmediğimi biliyorum ama lütfen sadece... *kaçma*."

"Asla."

"Lütfen... lütfen beni sevmeye devam et."

"Her zaman, Joe," diye fısıldadı dudaklarımın arasında. "Her zaman."

"Çünkü kendimi yapayalnız hissediyorum, bebeğim."

"Hayır." Başını iki yana sallayarak yanaklarımdan süzülen yaşları silmek için geri çekildi. Ardından tekrar yaklaşıp burnunu benimkine nazikçe dokundurdu. "Biz yanındayız."

Titreyerek ellerimi çubukların arasından geçirdim ve ona uzandım. "Senin için yeterince iyi olmak istiyorum." Rüzgâr yüzüme çarparken burnumu çekip karnındaki küçük şişkinliği özenle okşadım. "İkiniz için de."

"Sana inanıyorum," dedi gözyaşları içinde. "Beni duyuyor musun, Joey Lynch?" Yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerimin içine baktı ve fısıldadı. "Ben sana *hâlâ* inanıyorum."

Bir tek sen kaldın.

Ninova

83
ONU ALMIYORSUN
AOIFE

Sorunlarım vardı.

Hem de çok fazla...

Yaklaşan annelik ve erkek arkadaşımın uyuşturucu bağımlılığı dışındaki en büyük sorunum, kavgalardan geri adım atamamaktı.

Birçok kişi azimle sevme yeteneğimi olumlu bir kişilik özelliği olarak görebilirdi fakat bu beni aslanın inine geri döndürdüğünde, bu alışkanlığın düpedüz pervasızlık olduğunu biliyordum. Yine de arabamı o berbat, duvar yazılarıyla dolu evin önüne park ettim ve savaşa hazır bir halde dışarı çıktım.

Güvenlik için arabamın anahtarlarını avucumda sıkıca tutarken eve doğru yürüdüm, diğer yumruğumla kapıya vurdum. Kapı açılıp Shane'in o iğrenç yüzü beni karşılayınca, içimdeki öfke binlerce yanardağın ateşiymiş gibi yükseldi.

"İkinci raund için geri mi geldin?"

Gözlerinin içine bakarak, "Sen konuşmaya başlamadan önce, onun burada seninle kaldığını biliyorum. O yüzden telefonunu, cüzdanını ve ondan çaldığın başka ne varsa hepsini istiyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Bu konuda benimle kavga etme, yoksa başına *bela* olurum."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Denemek ister misin, pislik?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana meydan okuyorum."

Shane bu gece sinirlenmekten daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Başını sallayarak kıkırdadı. "Erkek arkadaşının eşyalarını mı istiyorsun? İçeri gir ve kendin bul. Ben onun hizmetçisi değilim."

Kalbim sıkışsa da yüz ifademi bozmadan, uyuşturulmuş torbacının etrafından dolandım.

Shane oturma odasına geçip gözden kaybolurken, "Kaldığı odayı biliyorsun," diye omzunun üzerinden seslendi. Erkek arkadaşımın çöküşünden memnun olduğu her halinden belliydi. "Kolları sıva, prenses."

Öfkemi yutkunarak bastırıp merdivenlere ilerledim, geçen yıl onu bulduğum odanın kapısının önüne gelene kadar durmadım.

Derin bir nefes al.

Bunu yapabilirsin.

Nefesimi tutup kapıyı açtım ve içeri adım attım.

Gözlerim Joe'nun üzerinde uyuduğunu bildiğim kan lekeli yatağa odaklanınca titreme isteğimi bastırdım. Her adımda biraz daha öldüğümü hissederek kullanılıp atılmış birkaç şırınga ve alüminyum folyo parçasının üzerinden geçtim. *İğrenç* kelimesi bu odanın pisliğini tanımlamaya yetmezdi. Joey'nin sığınmak için buraya geliyor olduğunu bilmek midemi bulandırdı.

Hastalık veya enfeksiyon kapma korkusuyla hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek, yerdeki tanıdık *sweatshirt*'e uzandım. Kim bilir bu cehennem çukurunda başka kimler kalmıştı.

Joey'nin *sweatshirt*'üydü.

Geçen yıl ona ben almıştım.

Şiddetle titreyerek ön cebe uzandım, parmaklarım onun telefonu ve cüzdanına değince rahatladım. Her ikisini de sessizce cebime attım, *sweatshirt*'ünü rulo yapıp kolumun altına sıkıştırdım. Son bir kez daha odaya göz gezdirip merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerin yarısına ulaştığımda, "Erkek arkadaşına bana borcu olduğunu söyleyebilirsin," diye seslendi Shane oturma odasından. "Parayı bulmak için bir haftası var, yoksa borcunu benim için çalışarak ödeyecek."

Duygularımı daha fazla bastıramayarak merdivenlerden hızla indim ve oturma odasına daldım.

Evi olarak adlandırdığı o bok çukurundaki koltuklara yayılmış dört adamı umursamadan, "Ondan uzak dur, Shane," diye hırladım. "Ciddiyim, pislik. İğrenç alışkanlıklarını erkek arkadaşımdan uzak tut!"

"İğrenç alışkanlıklarım mı?" Koltukta oturduğu yerden güldü. "Lynchy'nin iğrenç alışkanlıkları desen daha doğru olmaz mı?"

"Senin gibiler beni hasta ediyor." Ona öfkeyle baktım. "Savunmasız insanlara pençelerini geçiriyorsun. İğrençsin!"

El hareketleriyle benimle alay ederek, "Boş laflar," diye kıkırdadı. "Defol git buradan, prenses. Âşık Çocuğa da onun için bir iş ayarladığımı söyle." Bakışları bedenimde dolaştı ve karnıma ulaşınca kaşları yukarı kalktı. "Yoksa ona baba adayı mı demeliyim?"

Geri adım atmadan, "Onu alamayacaksın," dedim sertçe. "Onu bizden ayırmana izin vermeyeceğim."

"O çoktan alındı, kızım," dedi adamlardan biri. "Seni de yanında sürüklemeden önce ondan uzaklaş."

Yapamazdım.

Sorun da buydu.

Onu *bırakamazdım.*

"Ne kadar borcu var?" Gözlerimi Shane'den ayırmadım. "Joey'nin ne kadar borcu var?"

Tek kaşını kaldırarak, "Altı yüz," diye yanıtladı. "Üzerinde o kadar nakit var mı, prenses?"

Hayır, yoktu. O kadar parayı bir ayda bile kazanamıyordum. Ebeveynlerim zar zor geçinebiliyordu, dolayısıyla fazla nakitleri yoktu. Arkadaşlarımın durumu da aynıydı.

Siktir.

Shane cevabı bilen bir tavırla gülümseyerek başını kapıya doğru eğdi. "Merak etme. Onun için yeterince işim var."

"Senin için çalışmayacak."

"Bu konuda söz hakkın var mı, prenses?"

"Hakka ihtiyacım yok," dedim titreyerek. "Joey'yi tanıyorum. O *asla* satmaz."

"O zaman bunu kollarıyla öder," dedi adamlardan biri alayla.

Diğeri, "Ve bacaklarıyla," diyerek güldü.

Panik içinde, erkek arkadaşımın kendini soktuğu bu karmaşaya bir çözüm bulmak için beynimi zorladım. "Size bu parayı bulabilirim."

"Şimdi konuşmaya başladın işte."

"Ama sadece bu kadar," diye uyardım. "Parayı getireceğim ve siz de onu rahat bırakacaksınız."

Etrafımdaki adamların hepsi, sanki duydukları en komik şeymiş gibi gülmeye başladılar.

"Şaka yapmıyorum," diye patladım. "Borcunu ödeyeceğim ama ondan uzak duracaksınız, beni duyuyor musunuz?"

Shane'in gözleri eğlenceyle parladı. "Borcunu öde, o zaman konuşuruz."

Beni kandırdıklarını biliyordum. Bu adamların benim isteklerimi yerine getirmek gibi bir niyetlerinin olmadığını biliyordum ama ne yapabilirdim ki? Erkek arkadaşım için yaptıkları planı bilerek oradan uzaklaşabilir miydim?

Asla.

Arabama ulaştığımda titriyordum. Sürücü koltuğuna gömüldüm ve yeni edindiğim arkadaşımın aramasını beklerken tüm kapıları kilitledim.

"Siz mi çaldırdınız, Bayan *Atıcı* Joey?"

"Gibsie?" Elimi alnıma bastırıp titrek bir nefes verdim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kısa bir süre sonra, gümüş renkli bir *Ford Focus* arabamın arkasına park etti. Nefesimi tutarak, Gibsie'nin arabasından inmesini ve arabamın yolcu tarafına doğru yürümesini dikiz aynasından izledim.

Yanımdaki koltuğa oturur oturmaz, "Senden hiçbir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum," diye açıklamaya başladım. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz, muhtemelen kapının önünde belirdiğim ve seni telefonla aradığım için benim deli olduğumu düşünüyorsun. Ama çok çaresizim ve o da..."

"Altı yüz demiştin, değil mi?" Gibsie sözümü keserek cebinden çıkardığı bir tomar nakit parayı kucağıma bıraktı. "Hepsi burada."

"Teşekkür ederim." Omuzlarım hem suçluluk hem de rahatlamayla düşerken yorgun bir şekilde başımı salladım. "Cidden çok teşekkür ederim, Gibsie. Senden çok şey istediğimi biliyorum ve her kuruşunu geri ödeyeceğime söz veriyorum. Biraz zaman alabilir ama hepsini faiziyle geri ödeyeceğim..."

"Rahatla, parayı umursamıyorum." Oturduğu yerde bana doğru döndü. "Bu senin. Karşılıksız."

"Hayır, bunu yapamam," diye hemen itiraz ettim. "Sana geri ödeyeceğim, yemin ederim."

"Deneyebilirsin ama kabul etmeyeceğim," dedi sakince. "Her şey bir yana, korkutucu olan bu parayı benden isteyecek kadar çaresiz kalman." Bana uzunca bir süre baktıktan sonra devam etti. "Lynchy her şeyi batırdı, değil mi?"

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama nasıl yapabilirdim ki?

Farkında olsun ya da olmasın, bu çocuk erkek arkadaşımı tekrar hastaneye yatmaktan kurtarmıştı. Hatta daha da kötüsü, erkenden mezara girmekten kurtarmıştı.

Kalbim çılgınca atarken, "Hem de çok, Gibs," dedim boğulurcasına. "Çabalıyorum..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama gittikçe zorlaşıyor."

"Durum ne kadar kötü?"

Yanağımdan süzülen yaşı hızla silerek, "Eroin," dedim ona. "Oksi, kokain, burnundan çekebileceği ya da damarlarına enjekte edebileceği hemen hemen her şey."

"Peki para?"

Şakaklarımı ovalayarak, "Satıcı için," diye itiraf ettim. "Eğer ödemezsem, Joe'yu bunun için çalıştıracak ya da daha kötü şeyler yapacak."

Gibsie sertçe nefesini bıraktı. "Siktir."

"Aynen," dedim bitkin ve moralsiz bir ifadeyle. "Aynı zamanda gerçekten hasta. Yani fiziksel olarak hasta. Herkes Shannon'la ilgileniyor ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum... Peki ya Joe?" Başımı sallayarak hıçkırığımı bastırdım. "O gün o mutfakta ölebilirdi."

"Bunu bilmiyordum," dedi Gibsie sessizce.

"Ailesi onu en son hatırlanacak biri gibi görüyor," derken boğazım düğümlendi. "Elbette Shan ve küçükleri kastetmiyorum. Annesi, ağabeyi ve onun..." Sinir krizi geçirmeden önce birkaç derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve tekrar denedim. "Sadece onun iyi olmasını istiyorum, Gibs. Sadece... o çocuğa ihtiyacım var."

"Çünkü karnında bir bebek var, öyle mi?"

"Ne?" Donakalmış halde kaşlarımı çattım. "Nasıl..."

"Endişelenme, ben de sır tutabilirim," diyerek beni şaşırttı. "Ama sana bir tavsiye vereyim. Eğer insanların fark etmesini istemiyorsan, o bol kesim *sweatshirt*'leri iki beden büyük giymeye başlasan iyi edersin. Bunu en nazik haliyle söylüyorum, artık anlaşılıyor."

"Ah, lanet olsun."

"Sanırım Shannon bilmiyor, doğru mu?" diye sordu. "Bu da demektir ki, Johnny de bilmiyor çünkü o bilseydi, ben de bilirdim."

"Hayır ve onlara henüz söyleyemezsin çünkü..."

"Söyledim ya, sır saklayabilirim," dedi göz kırparak. "Arkandayım, Bayan *Atıcı* Joey."

Ninova

84
BAYAN KAVANAGH
JOEY

Karanlıkta Johnny'nin evine nasıl geri döndüğümden emin değildim ama yapmış olmalıydım çünkü ertesi sabah uyandığımda karşımda porselen klozetin kenarı duruyordu. Ayrıca kapının diğer tarafında bir kadın çığlık atıyordu.

Bir gün öncesine göre kendimi biraz daha toparlanmış hissederek ayağa kalktım ve hızlıca banyodaki hasarı kontrol ettim. Hiçbir hasar görmeyince rahatladım, cesaretimi toplayıp dışarı çıkmaya karar verdim. Bay Ragbi'nin malikânesinden ayrılmam, bir an önce çocuğumun annesinin yanına dönmem gerekiyordu.

Kendim için hissettiklerimi ifade etmeye tiksinti kelimesi yetmezdi.

Nefret de yeterince güçlü bir kelime değildi.

Yaptığım şey...

Davranışım...

Onu yalnız bırakışım...

Bunları düşünmek bile istemiyordum çünkü olanları düşünmek bende ölme isteği yaratıyordu.

Pencereden süzülen gün ışığı, şakaklarımda zonklayan ağrıyı daha da arttırınca irkildim. Ardından banyo kapısını açıp koridora adım attım. Kavanagh'nın annesi olduğunu düşündüğüm kadının, oğlunu azarladığını gördüm. Ellerini beline yerleştirmiş kısa boylu sarışın kadın, zengin malikânelerinin başka bir odasının kapsında sırtı bana dönük halde duruyordu.

Kız kardeşimin, "Gidiyorum. Hemen şimdi gideceğim, söz veriyorum," diye çınlayan sesi anında öfkelenmeme sebep oldu. Kafam yerinde olsun ya da olmasın, o sesi tanıyordum. Paniklemişti ve onun paniği beni tıpkı bir sirenin çağrısı gibi anında etkisi altına almıştı.

Hayatım boyunca edindiğim alışkanlıkla onun yerine kendimi öne attım. "Yatak için teşekkürler, Kavanagh. Senden bir *sweatshirt* alabilir miyim?" diye seslendim.

Bu kadının evini ihlal ettiğimiz için söyleyeceği her kelimeye katlanabilirdim.

Küçümsemesine.

Öfkesine.

Suçlamalarına.

Beni incitemezdi çünkü bunların hiçbirini, Shannon'ın umursadığı kadar umursamıyordum.

Kavanagh'nın annesi bana şöyle bir bakıp tekrar oğluna döndü ve onu azarlamaya devam etti.

Öyle olsun...

Kadını bize verdiği tepkiden dolayı suçlayamazdım.

Oğluna söyleyeceklerini bitirdikten sonra dikkatini tekrar bana çevirince kendimi savaşa hazırladım ama gözlerinde gördüğüm öfke değildi.

Korku da değildi.

Üzüntüydü.

Kahretsin ki, bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Merhaba," dedi usulca.

"Merhaba."

"Senin adın ne, canım?"

"Joey." Kadın bana doğru yürürken onu dikkatle izleyerek yolundan çekildim, banyo kapısına doğru geri adım attım. "Lynch."

Tam önümde dikilene kadar hiç durmadan ilerledi. "Joey Lynch," diye tekrarladı. "Ben Edel." Elini uzattı. "Edel Kavanagh."

Uzattığı eline bakarak, "Peki," dedim ona.

Yerimden kıpırdamadım.

Bunun yerine sadece onu izleyip bekledim.

Burası onun çöplüğüydü.

Ben davetsiz misafirdim.

İlk adımı onun atması gerekiyordu.

"Elimi sık, canım," diye talimat verdi. "Görgü kuralı bunu gerektirir."

Kaşlarımı çatarak kendimi elini sıkmaya zorladım.

"Şimdi." Elimi hafifçe sıkıp bana gülümsedi. "Aç mısın, Joey Lynch?"

"Ah..." Kafam karışmış bir şekilde ona baktım ve başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır."

"Hayır mı?" Bana bakarken sıcak kahverengi gözleri parladı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bana yalan mı söylüyorsun, canım?"

Tamamen afallamış bir halde başımı tekrar salladım. "Hayır, ben sadece..."

"Sen sadece ne, canım?"

Ninova

"Gitmeliyim." Bu ufak tefek kadının karşısında hâlâ çok şaşkındım. "Ben... aslında burada kalmazdım ama dışarı çıkmak için bahçe kapısının demirlerine tırmanamadım."

"Yüksek bir kapı," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Bir zamanlar bir ya da iki kez tırmanmıştım."

Pekâlâ, lanet olsun. "Kulağa ilginç bir hikâyesi varmış gibi geliyor."

"İnanmazsın." Bana şeytani bir gülümsemeyle baktı ve koridordan aşağı doğru ilerledi. "Joey, beni takip et, canım. Hiçbir çocuk karnını doyurmadan evimden ayrılamaz."

İsteksizce arkasından ilerlerken, "Ben çocuk değilim," diye yanıtladım.

Beni mutfağa götürerek, "O zaman oğlumun hiçbir arkadaşı buradan aç gidemez diyelim, olur mu?" dedi omzunun üzerinden. "Erkek, kadın ya da çocuk. Bu senin için daha mı uygun?"

Mutfak kapısında duraksayıp onun masayı çatal bıçaklarla donatışını izledim. "Ben onun arkadaşı da değilim."

"Eh, kız kardeşin kesinlikle öyle."

"Evet, ama kız kardeşim ve oğlunun ilişkisini *arkadaşlık* olarak tanımlamak epey demode bir kavram. Ayrıca böyle düşünmek biraz *saflık* olur."

"Sezgisel," diye araya girdi. "Biliyor musun, Joey, bence haklı olabilirsin, canım."

Onun bir tepsi dolusu çöreği servis tabağına alışını seyrederken, "Oğlun daha kötüsünü bulabilirdi," diye aniden savunmaya geçtim. Çörek. Lanet olası gerçek bir çaydanlıkta çay demliyor ve çörek yapıyordu. "Ama benim kız kardeşimden daha iyisini bulamazdı."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Sadece söylüyorum." Omuz silkip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kitabı kapağına bakarak yargılama."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Nasıl yani?"

"Sen de bana aynısını yapmıyor musun?" Çaydanlığa ilerlemeden önce omzunun üzerinden gülümsedi.

"Tüm saygımla, hanımefendi..."

"Edel."

İsteksizce, "Edel," diye düzelttim. "Alınma ama malikânesi olan sensin. Bence senin hikâyenin gayet açık olduğunu söylemek adil olur."

"Şaşırırsın, canım."

"Bakın aileme dair her şeyi zaten biliyorsunuzdur." Bu kadının karşısında durumumuzu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Oğlu hakkımızdaki her şeyi biliyordu. Ayrıca bu kadın kör değildi. Kız kardeşimin bedenindeki izleri görebiliyordu. Ve artık numara yapmayı bırakmıştım, saçmalıklarla işim bitmişti. "Oğlun evde halletmemiz gereken sorunlar olduğunu anlayacağı kadar uzun süredir etrafımızda dolanıyor. Bu senin de her şeyi bildiğin anlamına geliyor. Sadece kız kardeşimi onun kontrolünde olmayan saçmalıklar yüzünden yargılamanı istemiyorum. O, ailemizin geri kalanından tamamen farklıdır."

"Kulağa sanki kendini de bu ifadeye dahil ediyormuşsun gibi geliyor."

"Çünkü ediyorum." Tenim yanıyormuş gibi kaşınıp bedenim kemiklerime kadar donarken zorla başımı salladım. "Shannon tanıdığım en iyi insan."

"Ah, Joey... canım." Sempatik kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Neden Shannon'ın da senin hakkında aynı şeyi söyleyeceği hissine kapılıyorum?"

Bana bakış şeklinden huzursuz olmuştum. Başım dayanılmaz bir ağrıyla zonklayınca burnumun kemerini sıktım ve kapı pervazına yaslandım.

"Sen iyi misin, canım?" Yüzünde aniden endişeli bir ifade belirdi. "Oturmak ister misin?"

Burada olmamam gerektiğini hissederek, "Hayır, hayır, ben iyiyim," diye mırıldandım. Bu kadın dengemi bozuyordu. Üstelik hayatımın zaten darmadağın olduğu düşünülünce, bu etkileyici bir başarıydı. "Bak, kahvaltı teklifin için minnettarım ama gitmem gerekiyor."

Mermer masaya doğru ilerleyip oturmam için bir tabure çekti. "Neden oturup bir fincan çay içmiyorsun, canım?" diye yüreklendirdi. "Sonra seni kasabaya bırakırım."

Yerimden kıpırdamadım. Kıpırdayamadım.

Kendimi tedirgin ve gergin hissediyordum.

Bu kadın... bu kadını tanımıyordum. Niyetini çözememiştim.

"Gitmem gereken yerler var."

"Boş mideyle olmaz."

"Kız arkadaşım beni bekliyor."

"Eminim, gitmeden önce birkaç lokma yemeni sorun etmeyecektir."

Ninova

"Aç değilim."

"Beni kırma, canım."

Oğluna ait *sweatshirt*'ün kollarını çekiştirdim ve zihnimde onu anlamaya çalıştım. "Tamam, o zaman bir fincan çay alayım... lütfen."

Gözleri parladı. "Aferin sana."

"Eğer çok zahmet olmazsa, şey... yani..." Derin bir nefes alıp çenemi kaşıdım. Ardından kendimden tiksinerek söylemem gereken şeyi zorlukla dile getirdim. "Ağrı için bir şeyin var mı?"

"Yüzün için mi, canım?"

Hayır, kalbim için. "Evet." Başımı salladım. "Ben... ilaçlarımı evde unuttum da."

Mutfağın uzak köşesindeki dolaba doğru ilerlerken, "İlaç dolabından senin için bir şey getireceğim," diye yanıtladı. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

Kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak, "Hayır," dedim ona. "Her şeyi kullanabilirim."

"Bir bakalım... Burada biraz *ibuprofen* var."

Siktir.

"Olur." Titreyerek umutsuzca iç çektim ve başımı yorgun bir şekilde salladım. "Bu harika olur, teşekkürler."

"Ah, dur bir dakika..." Dolabı biraz daha karıştırıp beyaz, plastik bir ilaç tepsisi çıkardı. "Burada Johnny'nin aralık ayındaki ameliyatından kalan birkaç *Solpadol* kalmış."

Bingo.

Üzerime ani bir rahatlama dalgası çöktü, ayaklarımı ona doğru hareket etmekten alıkoyamadım. "Harika. Hastanede verilen ilaç da buydu."

"Al o zaman, canım. Sana içecek bir şey getireyim."

Avucuma bıraktığı hapları minnetle kabul ettim ve uzattığı suyu içip, "Teşekkürler," diye karşılık verdim.

Bunlar fazla işe yaramazdı ama bir çaresini bulana kadar beni rahatlatırdı.

Çaresini bulana kadar.

Ne boktan bir ifadeydi.

Boktan olan sensin, pislik.

Babandan daha iyi değilsin.

"Şimdi, bana şu kız arkadaşından bahset."

"Hımm?"

"Kız arkadaşından."

Gözlerimi kısarak şüpheyle baktım. "Neden?"

"Yoksa bu morlukların nasıl oluştuğunu konuşmayı mı tercih edersin?" demekle yetindi. "Çünkü istersen onu da yapabiliriz?"

"Adı Aoife." Bardağımda kalan suyu bitirdim, lavaboda çalkaladıktan sonra süzgece yerleştirdim. Geri dönüp arka kapı olduğunu düşündüğüm yere yakın durarak, rahatsız bir şekilde beklemeye başladım. "Ben... onun babası için çalışıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Kasabada küçük bir oto tamirhanesi var."

"Hangisi?"

"Plunkett Yolu'nun sonunda, Pazar Yeri'nin karşısındaki Free-Wheeler."

"Orada mı tanıştınız?"

"Hayır, aynı sınıftayız."

"Lise âşıkları." Yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. "Ah, gençlik..."

"Öyle de denebilir."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Bu kadının yanında kendimi tamamen dengesiz hissederek, "Evet," diye mırıldandım. "Öyleyiz."

"Çok fazla bilgi vermeyi sevmiyorsun, değil mi Joey?"

"Neden vereyim ki?" dedim ona. "Seni tanımıyorum."

Bana uzunca bir süre baktıktan sonra başını sallayıp tekrar sıcak bir tavırla gülümsedi. "Biliyor musun, canım... O tamirhanenin adını duyduğuma eminim. Bir dahaki sefere arabamın bakıma ihtiyacı olduğunda kesinlikle oraya geleceğim."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım çatılmıştı, başımdaki ağrı yavaşça azalıyordu. "Gerçekten yapmak zorunda değilsin."

"Çok memnun olurum." Tekrar gülümsedi. "Ne zamandır orada çalışıyorsun?"

"On iki ya da on üç yaşımdan beri." Yine omuz silktim. "Üçüncü sınıftan beri çalışıyorum."

"Küçük bir çocukken mi başladın?"

"Paraya ihtiyacım vardı."

Hâlâ yemek hazırlayıp çay yapmakla uğraşırken, "İşi seviyor musun?" diye sordu. "Yani otomobillerle ilgilenmeyi? Bu okuldan sonra devam etmek isteyeceğin bir iş kolu mu?"

Aman Tanrım, bu kadın neden bu kadar çok soru soruyordu? Bu kadar yoğun bir sorgulamaya en son cezaevi arabasının arkasında yolculuk yaptığımda maruz kalmıştım. Belki bir de Molloy'un beni köşeye sıkıştırdığı son seferde...

Düşününce, bu ufak tefek kadından yayılan özgüven dalgası kız arkadaşımınkiyle yarışacak türdendi. Bu kafa karıştırıcıydı ve hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

"Parası fena değil."

"Bence sen kendin için bir övünç kaynağısın, Joey Lynch." Bir şekilde Bay Ragbi'nin annesinden kocaman bir gülümseme daha kazanmıştım. "Okuldan sonra saatlerce çalışmak... Hem de bitirme sertifikası yılında. Kendinle gurur duymalısın."

Eğer beni tanısaydı, gerçekten tanısaydı fikrini hemen değiştirirdi.

Düşüncelerimi netleştirmeye ve karşımdaki kadına odaklanmaya çalışırken baştan aşağı her yanım ağrıyordu. Şakaklarımı ovuşturdum. "Neden?"

"Neyin nedeni soruyorsun, canım?"

"Hiç..." Kahretsin, onun beni konuşmaya çekmesine izin vermeyi bırakıp oradan uzaklaşmalıydım. "Önemli değil."

"Bence önemli." Arkasına dönerek tüm dikkatini bana verdi. Onu tanımadığım düşünüldüğünde, bu endişe verici bir durumdu. "Ne söyleyeceksen söyle, canım. Seni dinliyorum."

Dinliyordu. En rahatsız edici kısmı da buydu. Beni *dinliyordu.*

Siktir.

"Ben, şey..."

Tam o anda mutfak kapısı açıldı ve gözlerim kız kardeşimle Kavanagh'ya takıldı. Shan'ın yüzünü görür görmez ölmek istedim.

Boğulmak istedim.

Oradan o an çıkmak istedim.

Aman Tanrım, suçluluk beni felç ediyordu.

Kendimi yetersiz, değersiz ve önemsiz hissettim. Ayakta kalıp erkek gibi dik durmak, utancımın altında ezilmemek için kendimi zorladım çünkü buna ben sebep olmuştum.

Onu yine hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yine.

"İyi misin, Shan?" Sesim, gizlemeyi başaramadığım duygularla kalın ve kontrolsüz çıkmıştı. "Nasıl gidiyor?" Kendimi hepsini kabullenmeye

zorladım. Her bir morluğu, onu koruyacağıma dair verdiğim ama tutamadığım her bir sözü sindirerek ona baktım. "İyi misin?"

"Merhaba, Joe." Mavi gözleri benimkilere kilitlendiği anda acısını hissettim. Küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve bedenine yaslandığı oğlanın elini daha da sıkı tuttu. Bu küçük, belli belirsiz hareketle bana her şeyin yolunda olduğunu, bu insanlara güvenebileceğimizi gösterdi.

O güvenebilirdi ama ben güvenmiyordum.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. Göz temasını hızla kestim çünkü kardeşimle göz göze gelmek, hayatım boyunca korumaya çalışıp başaramadığım küçük kıza bakmak çok fazlaydı. Ardından bakışlarımı sıkıca yapıştığı çocuğa çevirip, "Kavanagh," diye selamladım. "Tekrar teşekkür ederim."

Onu bırakmadığın için.

Ben yapamadığımda ona göz kulak olduğun için.

"Joey." Çelik mavisi gözleri benimkilere kilitlendi. "Her zaman."

Bunu söylerken ciddi olduğunu umdum çünkü bunu düşündüğüm için kendimden nefret etsem de Shan'a verecek hiçbir şeyimin kalmadığının farkındaydım.

Bomboştum.

Tükenmiştim.

Ninova

85
AĞABEYİMDEN VAZGEÇME
AOIFE

Barın altında duran sigarasına uzanan kızıl saçlı garson kıza gözlerimi dikerek, "Julie, eğer öğle yemeği yoğunluğunda beni yalnız bırakmayı düşünürsen, yemin ederim seni mahvederim," diye homurdandım. "Lanet olsun, şimdiden söyleyeyim de."

Paketi kapıp barın diğer ucundaki açıklığa doğru ilerlerken, "Sakin ol, prenses," dedi bana. "Tüm sabah sigara içmedim. Beş dakika içinde gelirim."

İş arkadaşımın yükünü bir kez daha sırtlanmak zorunda kalarak, "Sürtük," diye homurdandım.

Barın benden tarafındaki tüm içki siparişlerini alıp servislerini yaptıktan sonra isteksizce Julie'nin tarafına geçtim. Biraları doldurmaya ve müşterilerin susuzluklarını gidermeye başladım. Barın sonuna ulaşana kadar tanıdık bir çift kahverengi gözün bana baktığını fark etmemiştim.

"Tadhg." Kalbim yerinden çıkacak gibi çarptı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek." Yüksek bar taburesine oturmuş, doğruca gözlerime bakarken sesi sertti. "Bu önemli."

Evet, beni bulmak için bunca yolu gelmişse önemli olmalıydı.

"Tadhg, yanında bir yetişkin olmadan bara girmenin yasak olduğunu biliyorsun."

"Sen varsın, değil mi?"

"Evet." Duygular içimi sarstı ve başımı salladım. "Sanırım haklısın."

"O geri döndü."

Kalbim yerinden fırlamak üzereydi. "Joe mu?"

Küçük Lynch başını sertçe sallayarak onaylayınca, göğsümden derin bir rahatlama nefesi süzüldü.

Joey'yi dün gece o kapıların ardında bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama eğer ben ona ulaşamıyorsam Shane Holland'ın da ulaşamayacağını biliyordum. Neredeyse hiç tanımadığım bir çocuktan ödünç aldığım bir tomar parayla Shane'i geçici olarak yatıştırmıştım ancak onun sonsuza dek ortadan yok olacağına inanacak kadar aptal değildim. Şu anda, tek umudum bunun geçici bir durum olmasıydı. "İyi mi?"

Ninova

"Hayır."

Kalbim sıkıştı. "Hayır mı?"

Her zamanki açık sözlülüğü ve cesaretiyle, "Joey ve Shannon'ı eve getiren o lüks arabalı sarışın kadınla annem arasında büyük bir kavga çıktı," dedi Küçük Alfa. "Shannon o sosyetik kadının oğlu için gözyaşı döküyordu. Annemin tepesi attı ve Darren öfkeyle fırlayıp gitti."

"Peki ya Joe?"

"Annemi yatağa yatırıp çocukların karnını doyurduktan sonra kendini odasına kapadı."

Aman Tanrım.

Kalbim deli gibi atarken barda etrafıma baktım. Vardiyamın bitmesine daha dört saatim olsa da her şeyi bırakıp ona gitmek için can atıyordum. Fakat banka hesabımdaki sıfıra yaklaşan bakiyeyi ve rahmimde büyüyen davetsiz misafiri düşünerek duraksadım. Bu işi kaybetmeyi göze alamazdım. Eğer şimdi gidersem beni kovarlardı ve bu halimle başka kimse beni işe almazdı.

Lanet olsun ki, paraya ihtiyacım vardı.

Beni şaşkına çevirerek, "Bu arada bebekten haberim var," dedi Tadhg. "Ağabeyim seni hamile bırakmış."

Kanım dondu. "Bunu sana kim söyledi?"

İfadesiz bir sesle, "Kimse," diye yanıtladı. "Annem ve Darren konuşurken duydum."

"Tamam." Boğazımı temizleyerek bir şişe kola açtım, birkaç paket peynir ve soğanlı cipsle birlikte onun önüne bıraktım. "Dinle, yirmi dakika sonra bir molam var. O zamana kadar burada benim için bekleyebilir misin?"

"Endişelenme." Başını sertçe sallayarak cips paketini açtı ve yemeye başladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sigara içme alanındaki eski bir varilin üzerinde otururken, "Peki annen burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Çünkü dürüst olacağım, Tadhg, annen benim bir numaralı hayranım sayılmaz. Burada benimle olduğunu bilmekten memnun olacağını hiç sanmıyorum."

Karşımdaki boş bira fıçısında oturmuş dördüncü cips paketini bitirirken, "Onun ne düşündüğünü umursuyormuş gibi mi görünüyorum? Ayrıca daha az önce onun tekrar yatağa düştüğünü söyledim," dedi sertçe. "Buraya ağabeyim için geldim."

Derin bir iç çektim. "Hadi ama, Tadhg. İkimiz de seni buraya Joe'nun göndermediğini biliyoruz."

Boş cips torbasını buruşturup lacivert eşofmanının cebine tıktı. "Onun gönderdiğini hiç söylemedim ki," diye yanıtladı. "Bak, ben aptal değilim. Herkes bana Ollie ve Sean'la aynıymışım gibi davranıyor ama öyle değilim. Ben bebek değilim, Aoife. Benim de yaşananlardan haberim var, anlıyor musun?"

Evet, bazı şeyleri biliyordu. Hem de onun yaşındaki bir çocuğun bilmemesi veya maruz kalmaması gereken şeyleri biliyordu.

Kola şişesinden bir yudum daha alıp, "Joe için buradayım çünkü şu anda kafasının karışık olduğunu biliyorum," diye devam etti Tadhg. "Bunu o gün mutfakta, gözlerinde gördüm. O an gitmişti. Onun artık buralarda olmadığını biliyorum. Babam, Shannon'ın akciğerlerini söndürdü ama Joey'nin zihnini de kırdı. Annem de onun bunu yapmasına yardım etti."

Bu çocuğun, ağabeyinin durumunu böylesine doğru tespit ettiğini duymak beni derinden sarstı. İçimden yükselen ürpermeyi bastırarak, "O hâlâ burada, Tadhg," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır, değil," diyerek meydan okudu küçük çocuk. "O gitti ve bunu sen de biliyorsun." Bana sert bir bakış attı. "Ağabeyim *iyileşebilir*. Yapabileceğini biliyorum ve sen de ona inanmaya devam etmelisin."

"Tadhg..." Nefesim boğazımda düğümlendi, yaşananların ne kadarım bildiğini merak ederek titrek bir nefes aldım. Birkaç gün içinde on iki yaşına girecekti ve ailesi hakkında bu kadar derin sezgilere sahip olması kalp kırıcıydı. "Ağabeyinden vazgeçmiyorum." Zorla yutkunup ona güven vereceğini umduğum bir tavırla gülümsedim. "Hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim."

"O bunu zorlaştıracak."

"Uğruna savaşmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez."

"Her şey iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek."

"Bunun çok iyi farkındayım."

Uzunca bir süre sessizce beni inceledi, ardından sarışın kafasını sallayarak onayladı. "Güzel. Çünkü ondan daha iyisini bulamazsın."

"Biliyorum."

Savunmacı bir tonla, "Ciddiyim," diye ısrar etti. "Joe sahip olduğumu hatırladığım tek ebeveyn, bu yüzden sana çocuğun hakkında söyleyeceğim şeye güven..." Devam etmeden önce karnımı işaret etmek için duraksadı. "Harika bir babası olacak."

Söylediklerini bir bağımlının kokaine sarılması gibi içime çektim. O anda bunu ciddi söyleyip söylemediği fark etmiyordu. Tadhg Lynch bana ihtiyacım olan her şeyi vermişti. Tıpkı benim gibi ağabeyine inanıyordu. Henüz on iki yaşında bir çocuk olması önemli değildi, asıl mesele konuyu anlamış olmasıydı. Joey'ye baktığında benimle aynı kişiyi görüyordu ve onun için savaşmaya hazırdı. Bu bana umut verdi, teselli etti.

Sesimdeki duygusallığı gizlemeden, "Vardiyam bitince hemen geleceğim," dedim ona.

Tadhg ayağa kalktı. "Seni zorla uzaklaştırmaya çalışacaklar." Görünüşe göre, konuşmamızı bitirmişti. "Annem ve Darren. Bunu yapacaklar." Bana sert bir bakış daha attıktan sonra, "Onlara izin verme. Ağabeyimden vazgeçme," dedi açıkça.

"Merak etme. Vazgeçmeyeceğim."

"Güzel."

Onun sigara içme alanının duvarına doğru yürüyüşünü izlerken, "İşim bitene kadar burada takılmak ister misin?" diye sordum. "Sonra seni eve bırakırım."

"Bunun için bacaklarım var."

"Ama baban hâlâ dışarıda."

Küçük Alfa tekerlekli çöp kutusuna tırmanıp sigara içme alanını çevreleyen taş duvara zahmetsizce atladı. "Babam gidip kendini becerebilir," dedi omzunun üzerinden. "Hatta benimle karşılaşmamayı umsa iyi eder."

"Tadhg, dur..."

Duvarın üzerinden atlayıp gözden kaybolmadan önce bana yarım yamalak bir denizci selamı vererek, "Sonra görüşürüz," diye seslendi.

Ninova

86
SÜLALE
JOEY

Hayatımız tam bir tren kazasıydı.

Oğlanları yolun karşısındaki yeşillik alanda top oynamaya ikna ettikten sonra mutfak kapısının girişinde durdum, ailemdeki yetişkinlerin birbirlerine bağırıp çağırmalarını izledim. Bu bana Molloy'un beni izlemeye zorladığı o pembe dizilerden fırlamış bir sahneyi hatırlattı ve ilk kez dramayı başlatan ben olmadığım için mutluydum. Hayır, bu unvan tartışmasız anneme aitti çünkü zengin bir kadının oğlunu, reşit olmayan birini istismar etmekle suçlamak gibi büyük bir hata yapmıştı.

Yani, gerçekten mi?

Bu tam anlamıyla utanç verici bir durumdu.

Bahsettiğimiz kurbanlar reşit olsun ya da olmasın, aramızda tek bir tecavüzcü vardı. O da son yirmi dört yıldan fazla bir süredir her gece yatağını paylaştığı adamdı.

Tam bir ikiyüzlüydü.

Erken saatlerde Kavanagh'nın annesinin ön bahçede benimkine saldırmasını izlemek benim açımdan yabancı bir manzaraydı. Daha önce bir annenin çocuğu için bu şekilde kavga ettiğini hiç görmemiştim. Fakat Edel Kavanagh bunu yapmıştı ve içimde bir yerlerde, Molloy'un da çocuğumuz için aynı şeyi yapacağını söyleyen bir his vardı.

Aman Tanrım.

Bu ev yerine başka bir yerde olmayı dileyerek Shannon ve annemin, Ballylaggin'in en yüksek çığlık atanı unvanı için savaşmalarını izledim. Geri zekâlı Darren onların arasında beyaz bayrak sallamaya çalışıyordu.

Lanet olası aptal.

Annemin arkasında durmak ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Yanlış kadının yardımına koşuyordu. Tanrım, üç yaşındaki Seany-boo bile annemle uğraşmanın boşa çaba olduğunu biliyordu.

Kafam yerinde olmayabilirdi ama annemle işimin bittiğini söylediğimde bunu gerçekten kastetmiştim. Mutfakta yaşanan o olaydan sonra içimde onu tekrar affedecek güç kalmamıştı. Kız kardeşimin neredeyse cansız kalmış bedeninin hatırası beni hâlâ rahatsız etmeye devam ederken yapamazdım.

O mu, yoksa biz mi, anne?

Dağılmış dikkatimi birkaç adım ileride yaşanan tartışmaya çekerek, "Joey haklıydı," diye bağırdı Shannon. "Sen bize iyi gelmiyorsun."

Onun yaptıklarını başkasının da görebilmesine o kadar minnettardım ki neredeyse alkışlayacaktım.

"Hadi ama, Shannon." Ailesini terk etmekte uzman olan Darren araya girdi. "Bağırmak ve hakaret etmenin kimseye faydası yok."

"Öyleyse orada oturmayı bırak da bir şeyler *yap*," diye çıkıştı kız kardeşim. Hem savaşıyor hem de Darren'ın onun için asla yapmayacağı bir şeyi yapmasını istiyordu. *Ona yardım etmesini...* "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Yaptığının *korkunç* olduğunu biliyorsun ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin veriyorsun."

Shannon tam olarak doğru noktayı yakalamıştı.

Annemin Kavanaghlara söyledikleri korkunçtu ve Darren onun zihinsel çöküşünü destekleyerek bu saçmalığı besliyordu. Ben bir yere kapatılması gereken bir deli olabilirdim ancak annemin de benimkine bitişik, yastıkla kaplı hücreyi rezerve ettirmesi şarttı.

"Hayır, izin vermiyorum," dedi Darren yatıştırmaya çalışarak. "Yanlış yaptığını biliyorsun, değil mi anne?"

Bizi doğuran kadından tutarlı bir cevap bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydi. Bu onun içinde yoktu. Annelik gerçeğiyle yüzleştiği on dört yaşındaki versiyonunda büyümeyi durdurmuştu, o günden itibaren zihni düşünme kapasitesini yitirmişti.

Kadın kafadan çatlaktı.

Tıpkı benim gibi.

"Anne, Shannon'a yanlış yaptığını bildiğini söyle." Eğer daha iyi bir insan olsaydım, belki ona üzülürdüm. Beş yıl önce ardında bıraktığı annesinin, hâlâ mutfak masasında oturan bu kabuğun içinde bir yerlerde olduğunu düşünüyordu. "*Anne.* Bize cevap ver."

Shannon yorgunlukla başını sallayıp anneme sırtını döndü. Darren ise sanki bir tür ilahi müdahalenin olmasını bekliyormuş gibi annemizi izlemeye devam etti.

"Boşuna zahmet etme," dedim altın çocuğa. "Çünkü o çökmüş durumda. Bunu yakında anlayacaksın."

"Joe." Kız kardeşimiz sarsak bir tay gibi bana doğru atılıp kollarını boynuma sardı. "Bunu durdur."

Yapmayı istedim. İçimde bir yerlerde onun için ve oğlanlar için her şeyi düzeltmeyi isteyen bir parça hâlâ yaşıyordu. Sadece çok yorgundum.

Artık kafam doğru çalışmıyor gibiydi. İhtiyarın o akşam mutfakta yaptıkları beni tamamen kırmıştı. Kalbimi aklıma bağlayan ip kopmuştu. İçimden dövülerek söküp alınmıştı.

"Bunu sen istedin, Darren. Onun bizimle evde kalmasını istedin," dedim ağabeyimize. "Büyük mutlu bir aile." Kollarımın arasında titreyen kız kardeşime sarıldım ve kendini bizden daha akıllı sanan adama dik dik baktım. "Umarım beklentilerini karşılamışızdır."

Karşılık vermedi. Bunun yerine sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Annemize son bir kez bakarak topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

"Artık şaşırmamam gerekiyor ama hâlâ şaşırıyorum," diye mırıldandı Shannon.

Arkasından kapanan giriş kapısının sesi, haklı olduğumu bilmem için ihtiyaç duyduğum tek onaydı.

Darren'ın dönüşü geçiciydi. Burada uzun süre kalmayacaktı. İlk seferinde dayanamamıştı, bu da farklı olmayacaktı.

Zonklayan baş ağrım ve bedenimdeki yoksunluk titremeleriyle Shannon'ın etrafından dolanıp ocağa yürüdüm. Annem tamamen çökebilir ve Darren kaçabilirdi ama evde hâlâ doyurulması gereken dört mide vardı.

Ellerimdeki titremelerle savaşarak bir tencere makarna hazırladım, kaynaması için ocağa bıraktıktan sonra dikkatimi köşedeki kadına çevirdim. "Kalk ve duş al. Çocuklara yemek hazırlıyorum ve seni böyle görmelerine gerek yok."

Annem kıpırdamadı. Bu beni hiç şaşırtmadığı gibi hiçbir şey de hissettirmedi. Yanına yürüyüp dudaklarının arasındaki sigarayı aldım, çoktan ağzına kadar dolmuş küllüğe bastırarak söndürdüm. Kendimi içten içe tamamen ölmüş gibi hissettim. "Kalk. Leş gibi sigara ve içki kokuyorsun."

Hiçbir tepki vermedi.

Kül tablasını ve lekeli kahve fincanını tezgâha koyup tekrar annemin yanına döndüm. "Ayağa kalk."

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Uğraşmam gereken yeterince şey vardı. Kahretsin, Molloy vardı.

"Joey." Bu ilk hayat belirtisiydi ve içimde bir şeyin ölmesine neden oldu. "Joey." Uzanarak elimi tuttu ve hıçkırdı. "Joey."

Ondan gelen içki kokusunu dalgalar halinde hissedebiliyordum. *Viski.* O kokuyu her yerde tanırdım. Titreme hissini bastırarak anneme uzandım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Çocuklar oyundan dönmeden önce onu göz önünden uzaklaştırmak zorundaydım, yoksa kafaları daha da karışacaktı.

Annemi mutfaktan çıkarıp merdivenlerden yukarı odasına taşırken, "Gözünü yemekten ayırma, Shan," diye omzumun üzerinden seslendim. Annem ağlayarak bana yaslandıkça, bir o kadar boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Bu evin duvarlarını aşıp kaçma isteğim o kadar güçlüydü ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Fakat bunu asla yapamayacaktım. Beni bu eve bağlayan zincirleri fiziksel olarak kıramazdım.

Bu çocuklara bağlayan.

Bu kadına bağlayan.

Onu yukarı çıkarmaya çalışırken bedeninin ağırlığını üzerimde hissederek, "Hadi, anne," diye mırıldandım. "Bana yardım etmelisin."

Etmedi.

Edemedi.

Çünkü annem de içten içe benim kadar ölüydü.

Merdivenin tepesine ulaştığımızda yorgunluktan tükenmiş haldeydim. Onu kollarımın arasına alıp yatak odasına kadar taşıdım.

Onların yatak odasına...

Burası onun da odası, hatırladın mı?

Pislik.

Vücudumdaki tüm kaslar itiraz etse de yere yığılmadan onu yatağına ulaştırmayı başardım. Annemi şilteye yatırıp terliklerini çıkardım, onu pencereye bakacak şekilde çevirdikten sonra yanına diz çöktüm.

Küçük ellerini yanağının altına koyarak, "Üzgünüm, Joey," diye hıçkırdı. "Çok üzgünüm."

O kelimeleri duydum. Bu kez söylediklerinde ciddi olduğunu anladım, yine de hiçbir şey hissetmedim.

Yatağın kenarına oturup komodin çekmecesini karıştırırken, "Kendini toparlaman gerekiyor," dedim duygusuz bir sesle. "Kafan tamamen dağılmış olabilir ama çocukların bunu görmeye ihtiyacı yok."

Koluma sıkıca sarılıp, "Darren," diye hafifçe inledi. "Darren'ı istiyorum."

"Tamam, peki, Darren kaçtı," dedim ona. Boş ilaç şişelerini kenara itip sayısız şeffaf ambalajlı ilacı inceledim. "Siktir. Anne, sen neler kullanıyorsun böyle?"

Başını yastığına gömerek, "Beni yargılayamazsın," diye hıçkırdı. "Acı çekiyorum."

Ben de çekiyordum. Sonunda içinde birkaç *Valium* olan şişede karar kıldım. "Al bakalım. Bunlardan ikisini iç. Seni rahatlatacak."

"Ya geri dönerse?"

İstediğim şeyi bulmak için aramaya devam ederken, "Kim?" diye sordum onu pek dinlemeden. Burada olduklarını biliyordum. *Kahretsin, kesin vardı.* "Darren mı?"

Verdiğim hapları yutarken, "Hayır," dedi mırıldanarak. "Baban."

Bir şişe dolusu *klonazepam* bulunca zihnen rahatladım. "Ne olacağını biliyorsun, anne." Şişeyi cebime attım. "Onu tekrar yanına alacaksın ve Marie Lynch'in dünyasında her şey yeniden yoluna girecek."

Dili dolanarak, "Ben senin annenim," diye hıçkırdı. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Ben senin oğlunum." Söylediklerini aynen tekrar ettim. "Neden *benden* bu kadar nefret *ediyorsun?*"

Bana sırtını döndü. "Çünkü sen osun."

Hiçbir şey hissetmeden ayağa kalkarken, "Evet," dedim soğuk bir sesle. "Ben oyum ama sen daha betersin."

Kapıya doğru ilerlediğimde, "Joey, bekle," diye yalvardı. "Üzgünüm. Üzgünüm, bebeğim... Lütfen beni bırakma."

Kendinden geçene kadar yanında kalıp beni bir kum torbası gibi kullanmasına izin vermeye niyetim yoktu. "Uyu anne," dedim duygusuzca. "Halletmem gereken işler var ve çocuklarına yemek yapmam gerekiyor."

87
AŞKI UMUTSUZ BİR YERDE BULDUK
AOIFE

Araba teybinden *Keane*'in *Somewhere Only We Know* şarkısı yankılanıyordu. Sinirlerim altüst olmuş halde, Elk's Terrace 95 numaranın önünde durdum ve kontağı kapattım. Duygularımı toparlamak için kısa bir an duraksadım, güneşliği indirip küçük aynada görüntümü kontrol ettim.

Yeni bir kat *Black Cherry* sürerek dudaklarımı birbirine bastırdım. En iyi gülümsememi takınıp pratik yaptım ve titrek bir nefesle rujumun kapağını kapattım.

Bunu yapabilirsin.

O hâlâ senin Joey'n.

O hâlâ orada.

Onu geri getir.

Saçımı atkuyruğumdan kurtararak omuzlarıma doğru kabarttım, tokamı yolcu koltuğuna fırlattım ve arabadan indim.

Belaya hazır bir şekilde ön bahçelerini çevreleyen üzeri *graffiti* kaplı duvarın etrafından döndüm. Yabani otların ve çimlerin oldukça uzamış olmalarını görmezden gelip havaya kaldırdığım yumruğumla ön kapıya ilerledim. Ancak ben çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve karşıma Shannon çıktı.

"Aman Tanrım." Gözlerinde bir rahatlama ışıltısı belirdi, havada kalmış elimi tuttuğu gibi beni içeri çekti. "Aoife."

"Merhaba, güzelim." Onun zayıf, ufak tefek bedenini kollarımın arasına çekip gerekenden biraz daha sıkı sarılırken, hissettiğim duygularla sesim kalınlaşmıştı. Kendimi tutamamıştım çünkü onu son gördüğümde, bunun gerçekten son olacağından korkmuştum. Onu tekrar ayakta, yara bere içinde olsa da yüzünde gülümsemeyle görmek... hamilelik hormonlarıma tavan yaptırmıştı. "Senin için çok endişelendim."

"Benim için yaptığın her şeye çok teşekkür ederim." Sarılışıma aynı şekilde sımsıkı karşılık verdi. "Beni hastaneye o kadar hızlı götürmeniz... Doktorlar hayatımı kurtardığınızı söylediler. Biraz daha geç kalsam, yaşayamazmışım."

"Bu tamamen kardeşinin işiydi," dedim çabucak. "Kararı veren, Joe'ydu."

Benden uzaklaşırken, "O beni hep kurtarıyor," diye fısıldadı. "Keşke ben de onun için aynısını yapabilsem."

Evet, ben de böyle hissediyorum.

"Oğlanlar nerede?"

"Odalarında oynuyorlar," dedi hızla. "Annem yatakta."

"Peki Darren?"

Yüz ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Joe nerede?"

"O yukarıda." Üzgün bir gülümsemeyle bana bakarak hemen arkasındaki merdiveni işaret etti. "Annemi yatırdıktan ve çocuklarla ilgilendikten sonra odasına girdi, bir daha da çıkmadı."

Şükürler olsun.

Hâlâ burada.

Hâlâ güvende.

Neyse ki başka kimsenin olmadığı mutfağa kadar onu takip ettim. "Peki durumu nasıldı?" diye sordum. "Onu, Johnny'nin evine götürdüğünde yani?"

Dudaklarını gergin bir tavırla ısırdı, kardeşinin güvenine ihanet etmek istemediği açıktı.

"Shan, hadi ama," dedim yorgunlukla. Rol yapmayı çoktan geçmiştik. "Karşındaki benim."

"Sanırım o tekrar... Yani, şey... biliyorsun işte."

Uyuşturucu.

Uyuşturucu demek istemişti.

Su ısıtıcısına ilerleyip, "Onu bulduğumda, Shane Holland'ın arabasından düşmüştü ve yolda yatıyordu," diye ekledi. "Kendinde değildi. O... hiç kendi gibi değildi."

Elbette değildi.

Çünkü o şerefsiz; beyin sarsıntısı geçirmiş, kafatasında üç çatlak olan ve hayatı boyunca istismar edilmiş savunmasız bir çocuğa pençelerini geçirmişti.

Kendimi zorlayarak sordum. "Ne kadar kötüydü?"

"Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Joe'ya geri dönelim. Ne kadar kötüydü?"

"O kadar da..."

"Bana yalan söyleme, Shan. Onun hakkında olmaz."

Uzun bir sessizliğin ardından Shannon çay poşetini lavaboya attı ve zorlukla bir nefes verdi. "Onu daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştim."

Bunu zaten biliyordum ama gerçeği onun ağzından duymak her şeyi milyon kat daha kötü hale getirmişti. Çünkü Joey yaşananları saklamakta ustaydı. Kardeşlerini korumayı umutsuzca istediği için çocukluğundan beri yaşadığı her şeyi -korkuyu, kederi ve acıyı- içine gömmüştü. Eğer Shannon ve Tadhg, Joey'nin titizlikle gizlediği dünyasındaki çatlakları gördüyse o çatlaklar Grand Canyon kadar genişlemiş demekti.

Kahretsin.

"Tamam." İçimde kocaman bir endişe ve korku dalgası yükseldi. Aniden topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneldim. "Yukarı çıkıyorum."

"Bekle." Shannon küçük bir tabağın içinde jambonlu sandviçe benzeyen bir şeyle çabucak yanıma koştu. "Bunu ona götürür müsün?" Gözleri kontrolsüz bir panikle doluydu, çaresizce omuz silkti. "Biraz akşam yemeği yedi ama o çok... sıska görünüyor."

Ona kendini daha iyi hissettirecek kelimeleri bulamadım, kız kardeşinin endişeleriyle baş edebilen tek kişi Joe'ydu. Bu yüzden ona belli belirsiz gülümsedim ve merdivenlere yöneldim. Kulaklarımda gümbürdeyerek atan kalbimi umursamadan merdivenleri tırmanıp kapısına yürüdüm.

"Joe?" Kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra yavaşça aralayarak içeri girdim.

Odası tamamen karanlıktı, perdeleri kapalıydı ve giysileri her yere dağılmıştı. Bu hiç onun tarzı değildi. Yaşadığı koşullara rağmen odasını hep tertemiz tutardı ama şu anda burası tam bir domuz ahırına benziyordu.

Boğuk bir sesle, "Joe?" diye seslendim. Gözlerim ranzasının alt katında yüzüstü yatan bedenine takılınca kalp atışım bir anda hızlandı. Üzerinde sadece siyah bir *boxer* vardı. Bu yüzden vücudundaki her morluk, yara izi ve leke tamamen açıktaydı. "Joe?"

Yorgunluğun onu derin bir uykuya daldırdığına inanacak kadar saf değildim. Kalbim paramparça ve umudum incecik bir ipe tutunur halde kapıyı kapattım. Tepsiyi şifoniyerin üzerine bıraktım, çantamdan telefonunu ve cüzdanını çıkardım. Onun cüzdanını komodinine koydum, telefonunu şarja taktıktan sonra yatağa doğru ilerledim. Topuklu ayakkabılarımı fırlattım, paltomla önlüğümün yere düşmesine izin verip ya-

tağa çıktım. Sirke ve esrarın belirgin kokusuyla bedenimin ürpermesini bastırarak ona dönük bir şekilde yanına uzandım.

Morarmış yanağını okşarken, "Bana geri dön, Joe," diye fısıldadım. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum."

Elim tenine değdiğinde gerildi, tüm bedeninden bir titreme dalgası geçti. Aralanmış şiş dudaklarından korkunç derecede acı dolu bir çığlık yükseldi. Yanağına nazikçe dokunduğum her seferinde bedeni irkilirken, yatağına doğru uyuşukça inledi.

Lanet olası canavarlar.

İkisi de.

Birlikte yaptığımız bebek karnımda büyürken yan yana yatmamıza rağmen birbirimizden çok uzaktık. Daha önce hiç Joey'nin benden bu kadar koptuğunu hissetmemiştim.

Yine de onun hâlâ orada olduğunu biliyordum.

Benim Joey'm hâlâ yanımda, kendinden geçmiş halde yatan kişinin içinde bir yerdeydi.

Ve ben onu, onun için savaşmaya devam edecek kadar çok seviyordum.

O kendinden vazgeçmiş olsa bile...

"Sorun yok." Burnumu çektim, karşımdaki yıkımı izlerken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla savaşmaya zahmet bile etmedim. Tüm kalbimle biliyordum ki, yüzüne verilen zarar kalbine verilenle kıyaslandığında önemsizdi. "Artık sana zarar verecek hiçbir şey yok, bebeğim."

"Mol..." Büyük bir çabayla bana bakmak için yanına döndü ve tek gözünü açtı. "...loy."

Hüzünle gülümsedim. "Selam, aygırım."

"Ben... üzgünüm." Konuşurken dili dolanıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, gözbebekleri büyümüştü. "Çok... üzgünüm."

"Biliyorum, Joe." Daha da yaklaşarak morarmış yanağını avucumun içine aldım. "Biliyorum."

"Bebek..."

"Hâlâ büyüyor." Burnunun ucuna hafif bir öpücük kondurdum. "Sen kendine ne yaptın böyle?"

Karşılık olarak inledi. "Seni bulmaya... geliyordum, yemin ederim. Sadece..."

Kalbim bir kez daha kırılırken, "Dikkatin dağıldı ve yanlış yola saptın," diye onun yerine yanıtladım. "Evet. Bunu görebiliyorum, Joe."

İşte bu, dedim kendime. *Senin geleceğin bu.*

Kalbini adadığın çocuk bu.

"Senin tekrar toparlanıp ayağa kalkmana ihtiyacım var, Joe." Sessizce ağlayarak saçlarını yüzünden arkaya doğru ittim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Ben buradayım, bebeğim. İkimiz için de savaşıyorum ama senin tekrar ayağa kalkmanı istiyorum."

"Çok... yorgunum."

İçimin acıdığını hissederek, "Öyle olduğunu biliyorum," diye onayladım. "Ama savaşmaya devam etmeni istiyorum."

"Ben... sana... iyi gelmiyorum."

"Bu doğru değil."

"Artık hislerim yok."

Titreyen bedenine sarılıp, "Var, Joe," dedim fısıldayarak. "Sadece kim olduğunu hatırlaman gerekiyor."

"Seni uyarmaya çalıştım," diye mırıldandı. "Beni duymadın ve şimdi ikimiz de mahvolduk."

Ninova

BÖLÜM 8

88
YENİ GERÇEĞİMİZ
AOIFE

Takip eden birkaç hafta, aldatmacalar, kalp kırıklıkları ve tutulmamış sözlerin korkunç bir bulanıklığı içinde geçti. Joey'nin bağımlılığa sürüklenişi, kaybetmeye devam ettiği kilolar kadar hızlı gerçekleşti.

Artık neredeyse tanınmaz haldeydi. Kollarındaki iğne izleri ve damarlarındaki morluklarla acısını uyuşturmaya devam etti, ben de onu çaresizlikle izledim. Erkek arkadaşım bedenen geri dönmüştü ama yıllar önce âşık olduğum o çocuk, artık ortaya pek sık çıkmıyordu.

Karnımdaki bebek büyüdükçe aramızdaki dev uçurum da bir o kadar derinleşti. Artık ona ulaşamıyordum. Ne söylediğimin ya da ne yaptığımın önemi yoktu, beni dinlemiyordu.

Joey hayatta olan tüm bağlarını koparmıştı.

O benim en yakın arkadaşımdı ve yokluğunu gittiğim her yerde, yaptığım her şeyde hissediyordum. Onun uzaklaşması, kalbimin en derin köşelerine bile işlemişti.

Eski alışkanlıklarına kapılıp gitmişti ve ben de onunla birlikte geçmişteki hataları tekrarlıyordum. Ona göz yummaya, yanlış olduğunu bildiğim şeyleri onu yok edebileceğini bilmeme rağmen görmezden gelmeye başlamıştım çünkü onu kaybetme korkum her şeyden büyüktü.

Âşık olmak içimdeki en büyük zayıflığı ortaya çıkarmıştı. Ne kadar umutsuz görünürse görünsün, kalbim ondan uzaklaşmama izin vermiyordu. Güçsüzleşmiş ve yıkılmış bir halde, onun hem kendi dünyasını hem de benim dünyamı parçalayışını izlemeye devam ettim çünkü onun dönüştüğü hayaletin altında hâlâ benim Joey'm olduğunu biliyordum.

Ara sıra -artık çok nadir olsa da- yıllar önce kalbimi çalan o çocuğun izlerini görüyordum. Eskiden olduğu kişiyi görebiliyordum ve o anlar bana nefes aldırıyordu. Onu görebilmek, hâlâ orada bir yerde olduğunu bilmek bana umut veriyordu.

Rehabilitasyonda yatarak kanunlardan kaçan babası, evde kendinden geçen annesi ve aniden ortaya çıkan ağabeyi yüzünden erkek arkadaşımın dayanılmaz bir baskı altında olduğunu biliyordum. Ancak bu zama-

Ninova

nın akıp gittiği ve yolda bir bebeğimiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Birkaç ay kadar kısa bir süre içinde bir seçim yapmak zorunda kalacağım gerçeği de ortada duruyordu.

Eğer Joey sorunlarına çözüm bulamazsa, sonunda beni zor duruma sokacaktı. O gün geldiğinde neler olabileceğini düşünmek bile kalbimin kuruyup ölmesine neden oluyordu. Çünkü bunu onsuz yapamazdım ama geçmiş hataları da tekrarlayamazdım. Bebeğimizi, babasının yaşadığı travmalara maruz bırakmayı reddediyordum.

Ben Marie Lynch olmayacaktım.

Bebeğim her şeyden önce gelecekti.

89
YÜZÜMÜ HATIRLA JOEY

"Molloy, bekle!" Son yirmi dakikadır yaslanarak beklediğim, aile hekimliği muayenehanesinin dışındaki duvardan ayrılıp peşinden koştum. "Bekle biraz, olur mu?"

Omzunun -sabit duran omzunun- üzerinden, "Bekleyemem," diye seslendi. "Okula geç kaldım." Yağmurluğunun kapüşonunu çekti, hızla sağa sola baktıktan sonra yolun karşısına geçti.

Evet, ikimiz de okula geç kalmıştık ama ben onun randevusuna da geç kalan pisliktim.

Kendime duyduğum nefreti yutarak çenemi sıktım ve arkasından koştum. Kaldırıma ulaşıp yanında yürümeye başladığımda, "Nasıl geçti?" diye sordum. "Her şey, yani şey... yolunda mı?" Ellerimi *sweatshirt*'ümün ceplerine soktum ve onunla konuşurken kaldırıma odaklandım. "İyi misin?"

"İyi miyim?" Aniden olduğu yerde durdu ve keyifsiz bir kahkaha attı. Bana sert bir bakış atmak için dönerek, "*İyi miyim?*" diye tekrarladı. "Hmm, bir bakalım. Son bir saati beni çocukluğumdan beri tanıyan bir doktorun, maruz kaldığım tehlikeler hakkında verdiği dersi dinleyerek geçirdim. Çünkü orada alacakları iyi haberi duymak için kocaları ve partnerleriyle birlikte bekleyen hamile kadınların aksine, ben risk altındaki o aptal kızım."

"Risk mi?" Bir anda içim panikle doldu. "Neden?"

"Risk altındayım," diye hırladı Molloy. "Çünkü zamanının yarısında lanet olası adını bile hatırlayamayan, damardan uyuşturucu kullanan bir adam için sırtüstü yatıp bacaklarını açan o aptal benim! Biraz aşağılayıcı bir durum, ne dersin, Joe?" Yaşlarla dolan gözlerini kısarak bana baktı. "*O kız* olmak. *O çocuğun* kız arkadaşı olmak."

Söylediklerini algılamam biraz zaman aldı. Kafamdaki sis odaklanmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama sonunda anladığımda kalbim parçalandı.

"Aman Tanrım," dedim zorlukla. "Sana hiçbir şey bulaştırmadım, değil mi?" Panik içinde, boğuk bir sesle devam ettim. "Sana asla ihanet etmedim."

Ninova

"Biliyorum, Joe." Burnunu çekerek başını salladı. "Test sonuçlarım temiz."

Vücudumu bir rahatlama sardı. "Gerçekten çok özür dilerim."

Topuğunun üzerinde dönüp, "Evet, sanırım geldiğin için sana teşekkür etmeliyim," dedi soğuk bir sesle. "Geç gelmek hiç gelmemekten iyidir, değil mi?"

"Uyuyakalmışım."

"Hı-hı. Bahse girerim, kullandığın her neyse seni fena bayıltmıştır."

Öfkeyle uzaklaşırken, "Aoife, özür dilerim!" diye arkasından seslendim. "Bunu yapabilirim. Sana ve bebeğe bakabilirim..."

"Kendine bile bakamıyorsun!" Rüzgârın geriye savurduğu kapüşonunu tekrar başına geçirdi. "Sen hastasın, Joe. Çok hastasın ve bunu göremiyorsun bile."

Arkasından koşarak, "Ben hasta değilim," diye itiraz ettim. "Sadece birtakım zorluklardan geçiyorum."

Hızla dönüp bana öfkeyle baktı. "Sen bir *uyuşturucu bağımlısısın*," diye kısık sesle bağırdı. "Hem kendini hem de beni öldürüyorsun!"

"Hayır." Söylediklerini çaresizce reddederek başımı salladım. "Her şey yoluna girecek."

"Hayatına neler oluyor, bir bak!" diye neredeyse haykırdı. "*Hurling* takımından atıldın. Okulda başarısızsın. Sürekli kafan iyi. Kendini kaybettin, Joe. Bana yanımda olacağına söz verdin ama artık *burada* değilsin. Bugünün hangi gün olduğunu bile bilmediğine bahse girerim."

"Perşembe," dedim titreyerek. "Ayrıca okul ya da *hurling* takımı umurumda bile değil."

"Peki ya ben?" diye hıçkırdı. "Bebeğimiz? Biz umurunda mıyız?"

Saçımı geriye atarak, "Önemsediğim tek şey sizsiniz," diye patladım. "Lanet olsun, umurumda olan tek şeyin siz olduğunuzu biliyorsun, Molloy. Bunu biliyorsun."

"O zaman *savaş*, Joey Lynch." *Sweatshirt*'ümün önünü sıkıca tutup yalvardı. "Buna karşı koy."

"Savaşıyorum."

"Yalancı," derken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sen pes ettin. Kendinden vazgeçtin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Öfkemi kontrol altında tutmakta zorlanarak, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Lanet olsun, Molloy. Benden istenen her şeyi yapıyorum. Her şeyi!"

"Senden istediğim tek bir şey var ve bu, senin yapmayı kesin olarak reddettiğin tek şey," dedi sertçe. "Temiz ol."

"Aoife..."

"Anlamıyorsun," diye bağırdı. "Ne kadar düştüğünü göremiyorsun, Joey. Shane Holland ve o canavarlardan seni kurtarmak için yalvarmak ve borç almak zorunda kaldım ama sen onlara geri dönmeye *devam ediyorsun!* Gibsie'ye borcum var. Podge'a borcum var. Casey'ye borcum var ve onun başkasına verecek fazladan tek kuruşu bile yok. Seni hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve sen kendine yardım etmeyi bile reddediyorsun!"

"Ben *iyiyim*," diye kestirip attım. "Her şey yolunda." Karşılık vermeyince nazikçe çenesini yukarı kaldırdım ve onu bana bakmaya zorladım. "Seni seviyorum."

"Eskiden bunun doğru olduğuna inanıyordum," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Artık sevginin ne anlama geldiğini bilmediğini düşünmeye başlıyorum."

"Molloy..."

"Yüzüme bak, Joe," dediğinde ona baktım. *Lanet olsun ki yaptım.* "Dünya üzerinde seni en çok seven kişiyi incitmek işte böyle bir manzaraya sebep oluyor." Burnunu çekti, benim gibi o da ağlıyordu. "Bu anı unutma." Sessizce devam etti. "Kalbimi kırdığın gün, yüzümün nasıl göründüğünü hatırla."

Ninova

90
HER GÜNE BİR ŞARKI
JOEY

Zihnim bana oyun oynuyordu. Belki de zihnimle oyun oynayan bedenimdi.

Her halükârda, artık hiçbir şeyi anlayıp çözemiyordum. Kafa karışıklığı kanıma işlemişti ve kaybolmuştum. Fiziksel olarak burada olduğumu, nefret ettiğim evde ve gözlerinin içine bakamadığım insanların arasında bulunduğumu biliyordum. Yine de kendime tepeden bakıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki sadece bir seyirciydim, etrafımda yaşanan tüm saçmalıkları izliyordum ama bunları durduracak gücüm yoktu.

Çok ileri gittiğimin farkındaydım. İçimi kemiren açlık ve damarlarımdaki acı, artık çok gerekliydi. O kadar derinlere yerleşmişti ki, savaşmayı denemek bile boşa kürek çekmekti.

Savaşmak istemiyordum.

Yorgundum.

Kozlar oynandığında ve kartlar açıldığında, Molloy acıdan tek kurtuluşumdu. Ona uzanmak istedim. Bana uzattığı eli tutmayı çok istedim fakat elini tutmak, onu da benimle birlikte aşağı çekmek anlamına geliyordu. Bunu göze alamazdım.

Etrafımdaki gürültüyü duymazdan gelip sadece adımlarıma odaklandım ve sınıfa girdim. Hangi ders olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama *onun yüzünü* görebiliyordum. Benim için karanlığın içinde parlayan bir ışık gibiydi.

Kendimden tüm varlığımla nefret ederek göğsümde atan kalbin beni ona götürmesine izin verdim.

Eve dön.

Adımın etrafımda söylendiğini duyabiliyordum. Ancak zihnimi ondan başka hiçbir şeye odaklayamadım. Hemen yanındaki sandalyeye çökerken tanıdık parfümünün duyularımı ele geçirmesine izin verdim ve titredim.

"Molloy."

"Joe."

İçimin derinliklerinde bir şey, "*Sana ihtiyacı var,*" diye haykırdı. "*Kahretsin, uyan artık!*"

Karnının şişkinliğini görebiliyordum.

Onun bedenine yerleştirdiğim bebeği...

Artık gizlenemez boyuttaydı.

Dizlerim huzursuzca seğirirken bedenimi sarsan titremelerle başa çıkmaya çalıştım ama bu kolay değildi. Ancak masanın altına uzanıp elimi avucuna aldığında, kendimi biraz olsun toparlayabildim.

"Güzel bacaklar."

Gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını hızla başka yöne çevirdi, yine de elimi bırakmadı. Aksine elimi daha sıkı tutarak soğukluğumu ısıttı. Hiçbir şey söylemeden sandalyesini benimkine biraz daha yaklaştırıp kulaklığının tekini nazikçe bana taktı. Paskalya tatilinden beri her sabah bunu yapıyordu. İkimiz de bu garip rutine alışmıştık. Molloy okula geldiğimizde bana kulaklığı uzatıyor, o sabah kendini nasıl hissettiğine dair ufak bir imada bulunuyordu.

Her seferinde bir şarkı.

Her gün bir kere.

Bana verdiği tek şey buydu ve o şarkı sabahları yataktan kalkma nedenim haline gelmişti. Bu benim için günün en güzel anıydı. Her şeyin çok ağırlaşmasından, uyuşturucu kullanma isteğinin beni ele geçirmesinden önceki tek huzurdu.

Bu haftalarca sürdü.

Keane'den *Somewhere Only We Know.*

Mazzy Star'dan *Fade into You.*

Matchbox Twenty'den *Unwell.*

Sheryl Crow ve Kid Rock'dan *Picture.*

Dido'dan *White Flag.*

Shakira'dan *Underneath Your Clothes.*

Avril Lavigne'dan *I'm with You.*

The Beatles'dan *Don,t Let Me Down.*

The Verve'den *The Drugs Don't Work.*

The Calling'den *Wherever You Will Go.*

Her gün sınıfa giriyor, irademe tamamen çökmeden ve cehenneme doğru yuvarlanmadan hemen önce onu buluyordum. Hâlâ o duvardaki kızın peşinde koşuyordum. Hâlâ onu hayatta kalmaktan daha çok istiyordum.

Yaptığı küçük şeylerle beni ayakta tutuyordu. Mesela ona aldığım kolyeyi takmaya devam etmesi, bazı günler sınıfta yemek yemesi ve son *Rolo*'sunu masanın üzerine tam benim önümde bırakması gibi...

Bu sabahın şarkısının *LIVE*'dan *Lightning Crashes* olduğunu anlamam biraz zaman aldı, hatta bu şarkının bizim için önemini kavramam daha da uzun sürdü. Başımı çevirip doğruca karşıya baktım. Kendimi anın içinde fazlasıyla kaybolmuş, çok korunmasız ve suçlu hissediyordum.

Bu canımı acıttı.

İçimi yakıp kavurdu.

Bu şarkıyı çalarak ne yapmaya çalıştığını biliyordum ama o ana geri dönemiyordum. Yine de kendimi durduramadan elini uzatıp masanın altından benimkini tutmasına izin verdim. Teninin benimkinde yarattığı hissi içime çektim ve ışığının karanlığı geçici olarak kovmasına izin verdim.

Bu doğru değildi. Sadece onu daha fazla incitiyordum ama bu küçük sevgi kırıntısına ihtiyacım vardı. Ona biraz daha uzun süre ihtiyacım vardı. Olduğum yere çakılıp kalarak onun bana istediği her şeyi yapmasına izin verdim. Tanrı biliyordu ya, zaten o beni tamamen ele geçirmişti.

Parmaklarını benimkilere doladı ve sıktı. Karşılık vermesem de başparmağımın onun küçük eklemlerinin üzerinde gezmesini engelleyemedim.

Yaptıklarımla onu benden ebediyen uzaklaştırabilecek kadar çok incittiğimi bilsem de artık kendimi durduramıyordum.

Düştüğüm çukurdan kendimi geri çekip çıkaramıyordum.

Daha da kötüsü, içimdeki büyük bir parça oradan çıkmayı bile istemiyordu.

91
BENİ BEKLİYOR
AOIFE

Doğmamış çocuğumun babası bir eroin bağımlısıydı. Bu çok acı bir itiraftı. O kadar canımı yakıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Yıllarca ağzından çıkan her kelimeye sıkı sıkı tutunmuştum, gözlerimin önünde dans eden uyarı ve tehlike işaretlerini göremeyecek kadar âşıktım. Farkında olmadan güvenimi boynumda bir ilmek gibi taşımıştım ve sonunda o ilmek beni boğmuştu.

Şimdi bile odamın penceresinden sürünerek içeri girişini ve karanlıkta yatağıma doğru sendeleyişini izliyor, onu kovma cesaretini kalbimde bulamıyordum.

Çünkü ona âşıktım.

Bir zamanlar olduğu çocuğa...

Dönüştüğü adama...

Onun tüm hallerine...

Hepsini çok seviyordum.

Yatak çöktükten bir an sonra oradaydı, titreyip sarsılarak yanımda uzanıyordu. "Molloy."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kendimi tutmaya, yatağımdaki hayaletin içinde hâlâ var olan çocuğu hatırlamaya çalıştım. "Joe."

"Çok ü-ü-şü-yorum."

İçgüdüsel bir hareketle yüzümü ona dönmek için yan yattım ve kolumu göğsüne sardım. "Buraya gel," diye fısıldadım.

"Çok s-s-s-soğuk," diye dili dolanarak mırıldandı. İki eliyle koluma yapıştığında dişleri şiddetle birbirine çarpıyordu. "Çok ü-ü-zgü-nüm."

Üzgün olduğunu biliyordum.

Bunu her gün tekrarlıyordu.

Hissettiriyordu.

Sorun şuydu ki, sonrasında aynı döngüyü tekrar ediyordu.

Acısını, olabilecek en kötü şekilde boğmayı sürdürüyordu.

Her seferinde Shane'e geri dönüyordu.

Şiddetle titremeye devam ederken, "B-b-en-i hâlâ s-se-vi-yor mu-

Ninova

sun?" diye sordu. Onun feci bir yükseklikten iniş yaptığını anlayabiliyordum. Ayrıca yere çakılacağı anın korkunç olacağının da farkındaydım. "Çünkü eğer s-sev-miyorsan seni s-suç-layamam."

Kalbimin tüm bu yaşananların acısıyla kanadığını hissederek, "Seni hâlâ seviyorum, Joe," dedim ona. "Sevmeyi bırakamam."

Yüzünü bana çevirip, "Uyuyamıyorum," diye itiraf etti. "Ve ç-ok yorgunum, kraliçe."

"Neden uyuyamıyorsun?"

"Çünkü gözlerimi kapattığımda, o hep beni bekliyor oluyor."

Ona uzanarak yanağındaki gözyaşını sildim. "Kim Joe? Seni kim bekliyor?"

"Babam."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Hayır, bebeğim, beklediği falan yok," diye fısıldadım. Elimde değildi, ona yakın olmalıydım. "Artık sana zarar veremez, Joe."

"Benim için geliyor." Dudaklarımın arasında fısıldarken gözyaşları benimkilere karışıyordu. "Hepimiz için geliyor. O evde öleceğiz, Molloy."

"Hayır, ölmeyeceksiniz. Böyle konuşma, Joe."

"Ondan vazgeçmeyecek. Onu asla rahat bırakmayacak."

"Anneni mi?"

Hüzünle başını salladı. "Terk etmesine izin vermektense onu öldürür." Burnunu çekerek, "Onu tanıyorum, Aoife. O ş-şerefsizi herkesten daha iyi tanıyorum. Fırsatını kolluyor," diye ekledi.

"Joe, beni korkutuyorsun," dedim panikle. "Hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Sadece uyuşturucu etkisindesin, bebeğim. Aklını karıştırıyor."

"Bu doğru. Hissediyorum," diye inledi. Burnunu benimkine dokundurmak için biraz daha yaklaştı. "Ama böyle devam etmek istemiyorum." Bana iyice sokulmuş, bitkin bir sesle konuşuyordu. "Eğer öleceksem bunun onun şartlarıyla değil, benim şartlarımla olmasını istiyorum."

"Ölmeyeceksin, Joe," dedim ona daha sıkı sarılarak. "Çünkü beni yalnız bırakmayacağına söz verdin."

"Kimse beni görmüyor," diye fısıldadı. "Kimse beni duymuyor. Kimse dinlemiyor ama ben h-haklıyım. O geliyor. İçime doğuyor."

"Joey, lütfen, beni korkutuyorsun!"

Boynumun kıvrımına bir öpücük kondurup, "Eğer başıma bir

şey gelirse, senin y-yoluna devam etmeni istiyorum," diye mırıldandı. "O-oğlumuz için g-güçlü olmanı istiyorum."

"Joe, sana hiçbir şey olmayacak." Bu korkunç konuşmanın her saniyesinden nefret ederek derin bir nefes aldım. "Ayrıca oğlumuz olup olmadığını da bilmiyoruz."

"Biliyoruz." Aramıza elini uzatıp titreyen eliyle karnımı okşadı. "İçinde oğlumu büyütüyorsun."

Onu sırtüstü ittim, bacaklarımı açarak kucağına oturdum. İçinde bulunduğumuz durumu hafifletme ihtiyacıyla, "Biliyor musun, eğer bu bebeğin cinsiyeti konusunda haklıysan, seni sirke götüreceğim," diye şaka yapmaya çalıştım. "Çünkü sezgilerin akıl almayacak kadar güçlü ve tahminlerin sayesinde çok para kazanabiliriz."

"Bu bebeği istiyorum, Molloy," dedi dili dolanarak. Kısılmış gözlerle bana bakarken elleri kalçama doğru hareketlendi. "Biliyorum kafam yerinde değil ama yemin ederim ki bu doğru. Bu bebeği istiyorum."

İşte oradaydı.

Benim Joey'm.

Hâlâ içindeydi.

Kalbi hâlâ o kabuğun içinde atıyordu.

Dudaklarımı onunkilere bastırmak için eğilirken, "Bunu birlikte başaracağız, Joe," diye fısıldadım. "İyileşeceksin, birlikte uzun ve mutlu bir hayatımız olacak. Bundan daha azına razı gelmeyeceğim."

"Umarım haklısındır," dedi hüzünle. "Çünkü içimde, benim için artık çok geç olduğunu söyleyen korkunç bir his var."

92
GEÇ KALDIN... YİNE GEÇ KALDIN... JOEY

Geç kaldım.

Yine geç kalmıştım ve bu kesinlikle berbat bir durumdu. Ben tam bir yüz karasıydım. Bu sabah yatağımda, kendi kusmuğumun içinde uyandığımda da biliyordum. Şu anda doğum hastanesinin labirenti andıran koridorlarında yolumu bulmaya çalışırken de farkındaydım.

Oldukça ağır geçen bir yoksunluk krizinin ortasındaydım. Resepsiyon masasının önünde sıramı beklerken alnımda biriken soğuk teri kolumla silip duruyordum.

"Buyurun?"

Elimden gelenin en iyisini yaparak kendimi toparlamaya ve biraz olsun düzgün görünmeye çalıştım. "Ultrason bölümünü arıyorum," diye mırıldandım. "Şey, kız arkadaşımın randevusu var."

"Adı neydi?"

"Joey Lynch."

"Hayır, canım. Partnerinin adını soruyorum."

"Ah, kahretsin, evet." Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Aoife Molloy."

Bilgisayarında birkaç tuşa tıkladıktan sonra, "Anomali taraması çoktan yapılmış. Şu anda danışmanı bekliyor. Koridorun hemen ilerisinde. Soldan son kapı," dedi masanın arkasındaki kadın.

"Teşekkürler." Şiddetli mide bulantısının neden olduğu titremeyi bastırıp kadının işaret ettiği yöne doğru aceleyle ilerledim.

Birkaç kapıyı yokladıktan sonra nihayet doğru odayı buldum ve içeri süzüldüm. İşte oradaydı, danışmanın bekleme odasında tek başına oturuyordu. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, Molloy'un bakışları bana döndü.

Öfkeli gözleri yaşlarla dolarken, "Geç kaldın," diye suçladı.

"Biliyorum." Suçluluk hissi içimi kemiriyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Acı bir şekilde, "Ne anlamı var ki?" diye karşılık verdi. "Nasılsa bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

Siktir.

Ninova

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu öpmek için eğildim.

"Yapma!" Başını çevirince kalbim paramparça oldu. "Uyuşturucunun etkisi altındasın ve kötü kokuyorsun."

"Uyuşturucu kullanmadım," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Etki altında değilim, yemin ederim, Aoife..."

"Yapma, Joe." Elini kaldırıp beni durdurdu. "Sakın yapma."

Hemen yanındaki sandalyeye oturarak, "Tarama nasıl geçti?" diye sordum. "Bebek iyi mi?" Ağzıma gelen safrayı bir kez daha yuttum ve kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Sen iyi misin?"

"Bebek iyi," dedi duygu dolu sesiyle. "Neredeydin? Bu önemli bir taramaydı, Joey."

Elimi alnıma bastırıp, "Biliyorum," diye inledim. Kendimi işe yaramaz hissediyordum. "Uyuyakaldım."

Elini karnının üstüne koydu. "Yani dün gece Shane ve tayfasıyla kafayı bulup bizi unuttun demek istiyorsun."

Kalbim daha da parçalandı.

Gergin bir sesle, "Doktor içeri girdiğinde tek bir kelime bile etmeni istemiyorum," diye emretti. "Sadece... sadece sessiz kal ve her şeyi benim halletmeme izin ver, tamam mı? Hakkımda bir rapor daha başlatılmasına ihtiyacım yok."

"Aoife, gerçekten çok üzgünüm."

Elini tutmak için uzandığımda, "Hayır," diye uyardı. Gözyaşlarını engellemek için kirpiklerini kırpıştırdı. "Burada olmaz, Joe. Bunu burada yapamam."

Zorla yutkunarak ellerimi *sweatshirt*'ümün cebine soktum ve sallanmadan dik oturmaya çalıştım.

Gözyaşları yanaklarından süzülüp aşağıya doğru inerken, "Kendine bir bak," dedi Molloy. "Uyan ve kendine bak, olur mu!"

Baştan aşağı canım yansa da sandalyemde dikleşerek söylediklerinin beni tamamen tüketmesine izin vermemeye çalıştım. "Seni seviyorum." Cevap vermeyince panikleyerek ona tekrar uzandım. "Aoife... duydun mu beni?"

"Evet ama damarlarına enjekte ettiğin o şeyi daha çok seviyorsun." Elimi itti. "Benim bu tür bir aşkla işim yok. Sevgini uyuşturucuya sakla."

Kendimi kaybolmuş ve yıkılmış hissederek, "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordum. "Gelmemi istedin ve buradayım."

"Sözlerini duymak istemiyorum, Joey," diye haykırdı. "Eyleme geçmeni istiyorum."

"Buradayım, değil mi?"

Başını salladı. "Ben diğerlerine benzemem, biliyorsun. Senden asla vazgeçmeyeceğim." Burnunu çekerek ekledi. "Bunu unutma, Joe."

Söyledikleriyle tamamen darmadağın olmuş halde, "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordum.

Gözlerimin içine bakıp, "Beni hayal kırıklığına uğratmayı bırakman için," dedi açıkça.

Ninova

93
GÖZYAŞLARI VE MESAJLAR
AOIFE

Mayıs ayının ilk cumartesi günü, "İyi misin?" diye sordu Casey. Evimin önündeki kaldırımda oturuyor, Podge, Alec ve birkaç çocuğun yolun karşısındaki yeşil alanda top oynayışını izliyorduk.

Yalan söyleme zahmetine girmeden, "Hayır," diye yanıtladım. Dünyanın geri kalanı karşısında takındığım umursamaz tavır zaten yeterince yorucuydu ve okulda sahte gülümsemelerle geçirilen uzun bir haftanın ardından tükenmiştim. "Yorgunum, şişmanım ve endişeden delirmek üzereyim."

Casey nedenini sormadı. Son birkaç aydır Joey'nin davranışlarının tamamen farkındaydı.

"Şimdi nerede?"

"Güya işe gitti."

"Ona inanmıyor musun?"

"Artık onun söylediği hiçbir şeye inanmıyorum, Case."

Buna gücüm yetmiyor.

Acı gerçek buydu.

Gözlerimi yeşil alanda oynanan futbol maçına odaklayıp başımı iki yana salladım ve omuz silktim. "Babam vardiyalarına gittiğini söylüyor ama ben... ben bilmiyorum."

"Ah, bebeğim."

Ürpererek, "Bana böyle, 'Ah, bebeğim' deme," diye yalvardım. "Ağlarım ve gerçekten artık *ağlamamam* gerekiyor, tamam mı?"

"İyileşecek, Aoife," dedi Casey. "Gerçekten düzelecek."

Bakışlarım karnıma kayarken dudaklarımı ısırarak, "Belki," diye fısıldadım. "Ama onun bunu *şimdi* yapmasına ihtiyacım var."

Büyük beden *sweatshirt*'ün altına gizlediğim karnıma dokunmak için elini uzattı. "Bir sonraki taraman ne zaman?" diye sordu. "Anomali için olan yakında, değil mi?"

"Hayır, onu geçen hafta yaptırdım."

"Bir sonraki ne zaman?"

"Yirmi sekiz haftalık olduğumda."

Ninova

"Kahretsin, Aoife. Çoktan yolun yarısına gelmiş olmana inanamıyorum."

"Evet." Derin bir iç çektim. "Ben de."

"Bak." En iyi arkadaşım yüzüme bakmak için yan dönüp elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Joe hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama sadece onun tavırlarının, sana ya da bebeğe beslediği duygularla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğinden emin olmam gerekiyor." Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Onun akıl sağlığı yerinde değil, tatlım. Çok sayıda çözümlenmemiş travmayla başa çıkmaya çalışıyor. Yani babasıyla yaşadığı sorunlar bana bile *TSSB** yaşatacak boyuttayken Joey'yi düşünemiyorum. Bunların hiçbiri onun seni ve bebeği sevmediği anlamına gelmiyor."

Gözlerimden yaşlar süzülmek üzereyken bakışlarımı kucağıma çevirdim. "Bizi sevdiğini biliyorum," diye fısıldadım. "Ama damarlarına enjekte ettiği o zehri bizden daha çok seviyor."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Beni hızla sakinleştirdi. "Aynı zamanda ikimiz de biliyoruz ki, o profesyonel yardım almadan iyileşmeyecek. Çok ileri gitti, Aoife. Yalan söylemek ve onu korumak uzun vadede ona yardım etmeyecek."

Bakışlarımı tekrar ona çevirip, "Ne yapmalıyım, Case?" diye sordum. "Onu rehabilitasyon programına katılmaya zorlayamam. Zorlayabilsem bile, parasını nasıl ödeyeceğim? Annesinin umurunda değil ve barda kazandığım her kuruşu ya borçlarını ödemek için kullanıyorum ya da bebek için biriktirmeye çalışıyorum. Çünkü endişelenmem gereken konulardan biri de bu. Ya zamanı geldiğinde orada olmazsa?"

"Böyle düşünme," dedi irkilerek. "Orada olacak, Aoife."

"Peki ya olmazsa?" Kendimi en büyük korkumu yüksek sesle itiraf etmeye zorladım. "Ya kendini kaybedecek kadar unutursa ve ona ulaşamazsam? Ya aşırı doz yaparsa? Ya ölürse? Ya da öldürülürse? O zaman ne olacak, Case?" Engellemeye çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan inmeye başladı, burnumu çekerek boğazımdan yükselen hıçkırığı bastırdım. "Ne yapmam gerekiyor? Annem ve babam bu bebeğin masraflarını karşılayamaz. Zaten şu anda zar zor geçiniyorlar. Joey'nin neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ama ben..." Çaresizlik içinde omuz silktim. "Onu tedavi ettirecek param *yok*."

"Ağabeyinin iyi bir işi yok mu?"

Gözlerimi kısarak, "Siktir et Darren'ı," diye patladım. "Kardeşinin

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (ç.n.)

akıl sağlığını düzeltmek için para vermektense benim kürtajımı karşılamayı tercih eder. Zaten son zamanlarda Belfast'ta gittikçe daha fazla zaman geçiriyor. Söyleyeceklerimi bir kenara yaz, Case... bebek doğmadan ortadan kaybolacak."

"Ondan yardım isteyebilirsin."

"İstedim."

"Tekrar iste."

Elimi kaldırarak, "Lütfen başlama," diye uyardım. "Zaten annem haftanın yedi günü yirmi dört saat peşimde, sürekli ne yapmam *gerektiği* konusunda bana ders veriyor. Lütfen, Case. Senin de aynı şeyi yapmana ihtiyacım yok."

Omzuma kolunu atıp, "Asla," dedi yumuşak bir sesle. "Bence sen tüm bunları inanılmaz derecede iyi idare eden harika bir kadınsın."

"Komik."

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "İnanılmazsın, Aoife. Güçlü bir kadının tanımısın. Okuldaki aptallardan aldığın tüm o saçma tepkilere rağmen hem de. Tek başına nasıl idare ediyorsun? Nasıl her sabah kalkıp başını dik tutabiliyorsun? Bebeğim, harikasın."

"Tüm bunlar bir yana, hayatımda kendimi hiç bu kadar kadınlıktan uzak hissetmemiştim, Case," dedim boğuk bir sesle. "Daha çok kaybolmuş bir çocuk gibiyim."

Bir araba motorunun gürültüsü kulaklarımı doldurunca dikkatim dağıldı. İkimiz de döndüğümüzde yan binada yaşayan Katie'nin evinin önündeki kaldırıma lüks bir *Lexus*'un yanaştığına şahit olduk.

"Vay canına! Bu bizim Bayan Çekici değilse, zengin çocuklarla yan yana oturuyorsun demektir." Alec yeşil sahadan yüksek sesle ıslık çalarak seslendi. "Siktir, Podge, yanlış okuldayız. Okuldan eve bırakıldığım en iyi araç, Aoife'nın eski arabasının arka koltuğuydu."

"Hey, dır dır etmeyi kes," dedi Casey gülerek. "Senin dağ bisikletinin arkasındaki berbat seleye binmekten bin kat iyidir."

Her iki oğlan da yanımıza gelmek için yolu geçerken, "Çalıntı dağ bisikleti," diye araya girdi Podge.

Al en iyi arkadaşıma göz kırparak şakalaştı. "Sana hayatının en güzel yolculuğunu yaptırmamışım gibi davranma."

"Yaptırdın mı?" Casey derin derin düşünüyormuş gibi yaptı. "Hatırlayamadığıma göre, o kadar da unutulmaz değilmiş."

"Seni fırlama." Terden sırılsıklam olmuş tişörtünü Casey'nin kucağına atıp kıkırdadı. "İkinci tur için hazır olunca haber ver, şeytan göğüsler."

Lexus'un yolcu kapısı açılıp içinden gözü yaşlı Katie'nin çıkmasıyla kahkaham boğazımda düğümlendi. Onu erkek arkadaşı *olmadığını* bildiğim bir çocuk takip etti. "Katie?"

İkimiz de ayağa fırlarken, "Patrick?" diye seslendi Casey. Kafası karışmış görünüyordu.

En yakın arkadaşım ve erkek arkadaşımın en yakın arkadaşları yanıma geldiğinde, "Tamam," dedim sertçe ve hızla arkadaşıma doğru yürüdüm. "Seni kim incitti ve onları nerede bulabiliriz?"

"Gerçekten iyiyim," diye yanıtladı Katie. Etrafımızdan dolaşıp hızla ön bahçesine koştururken gözleri kan çanağıydı. "Ben... sadece e-eve gitmem gerek."

"Hey!" Casey hızla Patrick Feely'yle arasındaki mesafeyi kapatarak adamın göğsünü dürttü ve ona öfkeyle baktı. "Ona ne oldu?"

Patrick sessiz ve soğukkanlı bir tavırla yakın arkadaşlarımdan birine, ardından da diğerine bakarak başını salladı. "Ona sor," demekle yetindi.

Geri adım atmadan, "Sana soruyorum," diye homurdandı Casey. "Eğer ona zarar verdiysen..."

"Ben kızları incitmem," derken Patrick'in gözleri kararmıştı. "Kalplerini de kırmam."

"Katie, bekle," diye seslendim. Tam peşinden gitmek için bir adım atmıştım ki, arkamdan gelen tanıdık sesle olduğum yerde donakaldım.

"Molloy."

Bedenimi saran titremeyi bastırarak hızla döndüm ve Joey'nin yolun karşısından bana doğru yaklaştığını gördüm. Kollarını beline bağladığı iş tulumu hâlâ üzerindeydi, altındaki beyaz tişörtü motor yağıyla lekelenmişti. Başında ters çevrilmiş bir beyzbol şapkası takılıydı ve elinde yemek kutusu taşıyordu.

Kendimi ona bakarken buldum -gerçekten ona bakarken- ve gördüğüm manzara karşısında derin bir nefes aldım.

Hayalet gibi görünüyordu.

Yanakları çökmüştü.

Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Yüzünde birkaç haftalık sakal duruyordu.

Kendini kaybetmiş gibiydi, sanki boşluğa bakarken beni bile görmüyordu.

Aktif alkolik terimini çok duymuştum ama erkek arkadaşım aktif uyuşturucu bağımlısı tanımının ta kendisiydi. Joey'nin ne kullandığının ya da kafayı ne kadar bulduğunun pek bir önemi yok gibi görünüyordu, her şeyi yolunda tutacak kadar var olmaya ve bir şekilde işlerini halletmeye devam ediyordu. Eğer durum bu kadar yıkıcı olmasaydı, etkileyici bile denebilirdi.

"Git," diye fısıldadı Casey kulağıma. "Ben Katie'yle ilgilenirim."

Arkadaşlarımızın duymaması için onunla orta mesafede buluşarak, "Burada ne işin var?" diye sordum. "Saat daha dört." Kaburgalarımın altındaki ağrıyı yatıştırmaya çalışırken kollarımı göğsüme sardım. "İşin altıda bitmiyor mu?"

Soruma şaşırmış gibi göründü ve bir an için kaşlarını çattı, ardından suçluluk duygusu devreye girip şaşırtıcı derecede berrak gözlerinde bulutlar oluşturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

Gözleri yüzümde dolaştı. "Gerçekten mi?"

Yanıtlamadım.

Yapamadım.

Canım çok yanıyordu.

"Ne var, Joe?" Gözlerim kollarındaki izlere kayınca irkildim. "Neden işte değilsin?"

Hiçbir şey söylemeden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Kaşlarımı çatarak telefonunu aldım ve ekran kilidini açtığımda karşıma Joey ile Johnny Kavanagh arasındaki mesajlar çıktı.

Kavanagh: *Evet, bugün tuhaf bir şey oldu...*
Lynchy: *Neden bana mesaj atıyorsun?*
Kavanagh: *Çünkü kardeşlerini aldım ve şu anda benim evimdeler.*
Lynchy: *Neden?*
Kavanagh: *Bilmiyorum.*
Lynchy: *Onları geri vermeyi düşünüyor musun?*
Kavanagh: *Sanırım.*
Lynchy: *Gerçekten boku yemişsin, Kavanagh.*
Kavanagh: *Biliyorum.*
Lynchy: *Yoldayım.*

"Johnny Kavanagh kardeşlerini mi aldı?" Erkek arkadaşıma ağzım açık bakakaldım. "Nerede? Ne zaman? *Neden?*"

"Bilmiyorum."

"Annen nerede?"

Joey omuz silkti ama yanıtlamadı.

"Peki Darren?"

Tekrar omuz silkti.

"Yani pisliği temizleyip parçaları toplamak sana kaldı." Bu bir soru değildi. Daha çok kabullenilmiş bir gerçekti. "Yine."

Tırnaklarıyla kollarını yırtarken bakışları benden ayrılıp arkamızdaki kargaşaya kaydı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," diye açıkladı. "Bana çok kızgınsın ama beni onları alabilmem için oraya götürebileceğini umuyorum." Çaresizce omuz silkti. "Yardım isteyebileceğim başka kimse yok."

Kalbim parçalandı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarımın arasına alma isteğimi bastırarak, "Tamam, seni götürürüm," diye yanıtladım.

Onu kollarıma alamazdım çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Eninde sonunda canı yanan yine ben olacaktım. Bu, ondan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Sadece artık sınırlarım vardı.

94
SANA İNANIYORUM JOEY

Kavanaghların evine giderken Molloy arabasının kaloriferini sonuna kadar açtı ve bu beni çok sevindirdi. O kadar çok üşüyordum ki, bir türlü ısınamıyordum. Soğuk kemiklerime kadar işlemişti. Arka koltuktan bir *sweatshirt* alıp giymemi söylediğinde, hiç itiraz etmeden dediğini yaptım.

Molloy'un en sevdiği grup olan *The Cranberries*'in *When You're Gone* şarkısı arabanın teybinde usulca çalıyordu ama sözlere odaklanamıyordum. Çünkü onunla konuşmak istiyordum. Benden duymaya ihtiyacı olan kelimeleri bulmak istesem de artık beynimde hiçbiri yoktu.

Şu aralar çok az şey hissediyordum fakat hissettiğim her şey sadece onunla ilgiliydi, ona yönelikti ve ona aitti. Onu seviyordum, hiçbir uyuşturucu bunu değiştiremezdi. Beni içten içe yiyip bitiren depresyon da değiştiremezdi. Bu gerçekten depresyon olmalıydı, değil mi? Yani on sekiz yaşındaki bir insanın hayalini kurduğu şey ölmek olmazdı.

Aramızda oluşan sessizliği bozarak, "Onu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Molloy.

Söylediklerini anlamak ya da yorumlamak için beynim çok bulanık, kalbim çok kapalıydı. Bunun yerine tulumumun cebine uzanıp cüzdanımı çıkardım. Maaşımı ikiye bölerek yarısını ona uzattım, "Paran burada," dedim ona. "İşte."

Geçen hafta olduğu gibi nakit parayı almaktan kaçınarak, "Bu benim param değil, Joe," dedi üzgün bir sesle. "Bu senin paran."

Parayı arabanın torpido gözüne attım, yoksa onunla aptalca bir şey yapardım. "Hayır," diye mırıldandım. "Bu bebeğin parası."

Çünkü ikimiz de benim bu parayı nasıl harcayacağımı biliyorduk. Eğer şimdi elimden çıkarmazsam, Molloy'a verecek bir şeyim kalmazdı.

Tek şeritli, dar bir kırsal yolda ilerlerken dikkatini önümüzdeki yola odaklamıştı. "Ben senin annen değilim. Seni paran için istemiyorum."

Belki yüzüncü kez, "Tarama testini kaçırdığım için üzgünüm," dedim ona. "Her şey için üzgünüm."

Bana bakmaktan hâlâ kaçınarak burnunu hafifçe çekti. "Biliyorum, Joe," diye karşılık verdi. "Biliyorum."

Ninova

Tırnaklarımı kemirirken dizlerim huzursuzca seğiriyordu. "Seni seviyorum," diye ekledim. "Hayatımdan daha çok."

"Evet," dedi duygu dolu sesiyle. "Ben de seni seviyorum."

Bunu nasıl söyleyebildiğini, hatta hâlâ nasıl böyle hissedebildiğini asla anlayamayacaktım. Beni sevmeye nasıl devam edebilirdi?

Ben buna layık değildim.

Konsolun üzerinden uzanıp titreyen elimi kot pantolonunun üzerine koyarak, "Her şeyi yoluna koyacağım," dedim boğuk sesle. "Bunu düzelteceğim, Molloy. Yakında. Söz veriyorum."

"Tamam, Joe." Elini benimkinin üzerine koyarken sesi hüzünle doluydu. "Sen nasıl istersen."

Endişe ve panik karnımı kemirdi. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Molloy uzun süre sessiz kaldıktan sonra yan gözle bana baktı. "Sana inanıyorum."

Kavanagh'nın evinin önüne park edip arabadan indiğimizde bir köpek ve çocuk ordusuyla birlikte, suçluluğu yüzünden okunan ragbi oyuncusu tarafından pusuya düşürüldük.

"Joe!" Ollie ve Tadhg aynı anda bağırdılar, ardından deli gibi görünen iki *golden retriever*'la ters yöne koştular.

Arabanın etrafından dönerken, "Merhaba," dedi Kavanagh. Kardeşlerim hemen arkasındaydı. "Ben, şey..." Sözü yarıda kesildi, başının arkasını kaşıdığı sırada yüzüne mahcup bir ifade yerleşti. "Bunun için özür dilerim."

Molloy kalçasını arabasının kaputuna yaslayıp eğildi ve yaşlı gören bir *labrador*'un başını okşadı. "Joe'nun kardeşlerini kaçırdığın için mi özür diliyorsun?" diye şakacı bir tavırla sordu. "Tuhaf hareketler, Ragbi Çocuk. Gerçekten çok tuhaf."

Evin köşesinden dönüp beni fark edince, "Co-ii," diye bir çığlık attı Sean. Neşeyle tekrar haykırdı. "Co-ii." Kollarını ileri doğru uzatmış halde doğruca bana koştu. "Co-ii."

Onu kaldırıp kollarımın arasına alarak, "Benim küçük adamım nasıl?" diye sordum. "Hımm? Johnny ile tura mı çıktınız?"

Sean ciddi bir şekilde başını sallayıp tükürüklü elini yanağıma bastırdı, sonra yüzünü boynuma gömdü. "Ben Co-ii'yi seviyorum."

Minik kollarını boynuma doladığında ona sıkıca sarıldım. "Aferin, küçük adam," diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum."

"Co-ii."

Dikkatimi kız arkadaşımın, kız kardeşimin erkek arkadaşıyla hararetli bir sohbete daldığı yöne çevirip, "Ne oldu?" diye sordum.

Kavanagh, bakışlarını Sean'dan bana çevirdi. "Onlar yalnızdı. *O* tek başınaydı."

Ben daha konuşamadan, "Anneleri evde değil miydi?" diye sordu Molloy.

"Görünüşe göre yataktaydı," dedi Kavanagh ve aralarında bir bakışma geçtiğini fark ettim. Bir tür anlayıştı.

Midemdeki ağrının yanı sıra endişelerimin de şiddetlendiğini hissederek, "Siktir," diye mırıldandım. "Tanrım, ne oluyor böyle!"

"Her şey yolunda, Joe," dedi Molloy hızla. Beni yatıştırmaya çalışarak yanıma geldi. "Çocuklar malikânede çok eğlenmiş görünüyor."

"Joey Lynch," diye seslendi bir kadın. Sesin Kavanagh'nın annesine ait olduğunu algılamam bir dakika sürdü. Birkaç dakika sonra yanında kocaman bir adamla birlikte ön kapıda belirdi. "Yine karşılaştık."

Yaklaşırken onu temkinli bir şekilde izledim. "Öyle oldu."

Kişisel alanıma tamamen girene kadar hiç duraksamadan, "Üç küçük kopyan varmış," dedi bana. "Ne güzel bir aile."

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Gözlerim yanındaki adama odaklanmıştı. Kanun kokusunu bir kilometre uzaktan alabilirdim ve bu herif, bir *gardaí*'ye göre çok iyi giyimli olsa da otorite kokuyordu.

Ve para.

Ve güç.

"John Kavanagh." Sıcak bir gülümsemeyle bana elini uzattı. "Johnny'nin babasıyım."

Uzatılan eli görmezden geldim.

Fakat kız arkadaşım o eli tuttu.

"Aoife Molloy," dedi canlı bir sesle. Benim yapmayacağım belli olunca adamın elini o sıkmıştı. O meşhur gülümsemelerinden birini takınarak saçını geriye attı ve Kavanaghlara gülümsedi. "Joey'nin kız arkadaşıyım."

95
ORTA YAŞLI SEKSİ KADINLAR, ORTA YAŞLI SEKSİ ERKEKLER VE UYUŞTURUCU BAĞIMLILARI
AOIFE

Johnny Kavanagh'nın annesi sanki cennetten düşmüş gibi görünüyordu, babası ise altından yontulmuş gibiydi. Cidden bu çocuğun damarlarında harika genler dolaşıyordu. Dış görünüşü konusunda neredeyse karnımda büyüyen o küçük dövüşçü kadar şanslıydı.

Neredeyse.

Erkek arkadaşıma nazikçe gülümseyerek, "Demek ünlü Joey Lynch bu," dedi John Kavanagh. Adamı *ünlü* kelimesine eklemeler yapmadığı için takdir etmeliydim. "Senin hakkında çok şey duydum."

Hareketsiz kalan Joey onu inceledi, biraz köşeye sıkışmış ve oldukça savunmacı görünüyordu. Joe'nun nefes alması ve içgüdüsel olarak *tepki vermemesi* için kısa bir süreye ihtiyacı olduğunu bildiğimden, onun adına müdahale ederek neredeyse fark edilmeyecek küçük bir adımla önüne geçtim.

Arkama uzanıp Sean'ın buklelerini karıştırarak, "Görünüşe göre, bu küçük adam evinizde harika vakit geçirmiş," dedim onlara. "Çok güzel bir eviniz var."

Edel Kavanagh boş lafları sonlandırarak doğruca konuya girdi. "Erkek kardeşlerin evde yalnızmış," derken gözlerini bir an olsun Joey'den ayırmadı. "Johnny onları kendi başlarına bırakamazdı."

Joey'yi bir kitap gibi okuyabiliyordum ve vücudundaki her bir içgüdünün tehlike çığlığı attığını bilmek kalbimi kırıyordu. Şu anda aklının başında olmaması, onu daha da öngörülemez hale getiriyordu. Bakışlarım benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi görünen ve annesine bir adım yaklaşan Johnny'ye kaydı.

Gözlerimi kısarak ona, *öyle bir şey olmayacak* diyen bir bakış attım.

Pişmanlık duymadan omuz silkti.

Kadının gözlerinin içine bakıp, "Üzgünüm," dedi Joey. Karşılık vermesi beni şaşırtmıştı. "İşteydim."

Ninova

Cevabında ne sertlik ne de savunmacı bir tavır vardı. Bunu duymak beni derinden sarstı çünkü bildiğim gerçeği doğruluyordu, Joey artık burada değildi.

Kadının kahverengi gözlerinde acı parladı ve başını sallamadan önce kocasına endişeli bir bakış attı. "Hayır, Joey. Senin yanlış bir şey yaptığını ima etmiyordum, canım."

Joey en küçük erkek kardeşini kucağından bırakmadan arabamın etrafından dolanıp yolcu kapısını açtı. "Her iki durumda da," diyerek omuz silkti. "Bu bir daha olmayacak."

Erkek arkadaşımın Sean'ı arka koltuğa yerleştirip emniyet kemerini takmasını izlerken, "Hemen gitmek zorunda değilsiniz, canım," dedi Edel hızla. "Akşam yemeğine kalın. Hepiniz. Bu bizim için büyük bir keyif olur."

Doğrulup diğerlerini bulmak için etrafına bakınarak, "Hayır, yeterince kaldık," diye karşılık verdi Joey. "Çocuklar." Onlara seslendi, ardından da keskin bir ıslık çaldı. "Hadi gidiyoruz."

Köpekler Johnny'nin annesine ne kadar sadıksa, abilerine o kadar sadık olan Ollie ile Tadhg koşmaya başladılar ve Joey'nin yanına gelene kadar da durmadılar.

"Bugün size göz kulak oldukları için Johnny ve ailesine teşekkür edin," diye fısıldadı Joey sessizce.

"Teşekkürler." Tadhg bir papağan gibi tekrar etti, insanlardan çok köpeklerle vedalaşmakla ilgileniyordu. Hemen ardından Sean'ın yanına arka koltuğa geçti.

Sarışın kadının yanına koşup beline sarılarak, "Teşekkürler, Dellie," dedi Ollie neşeyle. "Burada muhteşem zaman geçirdim."

Edel açıkça şaşırmış bir halde onu sıkıca kucakladı. "Yakında beni görmeye tekrar gel, canım."

Ollie'nin ondan ayrılması biraz zaman aldı. "Geleceğim," diye yanıtladı. Sonunda ayrıldıklarında güvenli bir geri adım attı ve Edel'in kocasına dikkatle bakarak küçük elini uzattı. "Hoşça kal, John."

İri adam uzatılan eli kabul edip, "Hoşça kal, Ollie," dedi yumuşak bir sesle. "Sana söylediklerimi unutma."

"Hı-hı." Ollie neşeyle başını sallayarak gülümsedi. "Unutmam, John. Anlaştı."

Arka koltuktaki Küçük Alfa, "O 'anlaştı' değil, 'anladım' olacak," diye seslendi. "Konuşmayı öğren, aptal."

Ollie'yi kardeşlerinin yanına katılması için arabaya yönlendirerek, "Kes şunu," diye uyardı Joey. Ancak hepsi emniyet kemerleri takılı oturunca, Kavanaghlara döndü. "Her şey için teşekkürler. Bu bir daha olmayacak."

"Peki ya annen?"

"Onun bunu bilmesi gerekmiyor."

Joey yenilgiye uğramış gibi görünerek yolcu koltuğuna geçti ve bana beklentiyle bakan Kavanagh ailesinin üç ferdiyle orada tek başıma dikilir halde bırakarak kapıyı kapattı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım. "Onlar iyi olacak."

"Emin misin?" diye sordu Edel. O da ancak benim kadar ikna olmuş görünüyordu.

Hayır.

Kendimi ağlamamak için zorlayarak ona elimden gelen en parlak gülümsemeyle baktım ve başımı salladım. "Hı-hı."

Erkek arkadaşımın kalbinde fırtına kopuyordu.

Elk's Terrace'a dönüş yolculuğu boyunca sessiz ve düşünceliydi, parmaklarını dizine vurarak ritim tuttu. Oğlanlar arka koltukta gülüp şakalaşırken o yolcu penceresinden dışarı baktı. Neyse ki çocuklar, ağabeylerinin yaşadığı içsel karmaşadan haberdar değildi. Fakat ben evinin önüne park eder etmez, Joey arabadan fırlayıp eve doğru yürümeye başlamıştı.

Dikiz aynasından gözlerime bakarak, "Kahretsin, öfkeden deliye döndü," dedi Tadhg.

Hem kendinin hem de Sean'ın emniyet kemerini çözmeye çalışırken, "Lanet okumamalısın," diye azarladı Ollie. "Bu hiç de iyi bir davranış değil."

Tadhg gözlerini devirdi. "Hey, Ollie, umurumda değil..."

Tadhg ufaklıklara İngilizcenin daha renkli yönlerini öğretemeden, "Tamam," diye araya girdim. "Hadi içeri girelim, çocuklar."

Sean'ın yapış yapış küçük elini tutup çocukları eve doğru yönlendirdim, tam o anda yukarıdan gelen bağırış sesleri kulaklarıma dolunca irkildim.

"Vay, yeni bir televizyon almışsınız."

"Darren bizim için aldı," dedi Ollie.

Üçünü oturma odasına götürüp merdivenlere doğru ilerlerken, "Neden çizgi film açmıyorsunuz?" diye önerdim. "Bir dakikaya dönerim."

"Tamam ama o aptal çizgi filmlerden seyretmem," dedi Tadhg omzunun üzerinden. "*RTE*'de maç var."

Oğlanları kumanda için kavga eder halde bırakarak bağırış seslerini takip ettim ve merdivenleri hızla tırmandım. Ebeveynlerinin yatak odasının kapısına ulaşıncaya kadar durmadım.

Karanlık odaya akşam güneşinin girmesi için perdeleri yırtarcasına açarken, "Lanet olsun, bunu daha kaç kere yapacağız?" diye soruyordu Joey. "Sean'ı böyle yalnız başına bırakamazsın!"

Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimi yatakta top gibi kıvrılmış yatan kadına çevirdim.

Marie.

Yastığına sarılıp hıçkırıklarla ağlarken, "Git başımdan, Teddy," diye inledi. Dili dolanıyordu. "Yorgunum."

Neredeyse haykırır gibi, "Ben *Joey*'yim," dedi Joey boğuk bir sesle. "Tanrım, sen ne aldın?"

"Senin beni yargılamaya hakkın yok."

"Seni yargılamıyorum. Sana ayağa kalkmanı ve çocuklarına annelik yapmanı söylüyorum!"

"Çok yorgunum."

"Ben değil miyim sanıyorsun?" Erkek arkadaşım ellerini hayal kırıklığıyla saçlarının arasından geçirdi. "Bunu yapamazsın, anne. Onları bu şekilde yalnız bırakamazsın," diye çıkıştı. "Onları yanında tutmayı sen istedin. Ailenin bir arada olmasını istedin. Bu senin ve Darren'ın bir numaralı hedefi değil miydi? Oğlanları burada tutmak, Patricia ve diğer tüm sosyal hizmet uzmanlarının gözünü boyamak istediniz. Tebrikler, başardınız. O çocuklar aşağıda ama yalnızlar, anne. Kendilerine bakan bir anne veya babaları yok. Yani artık kendine acımayı bırak ve biraz sorumluluk al, lanet olası!"

"Git diyorum sana." Yastığını Joe'ya fırlatıp ağladı. "Seni burada istemiyorum."

Ellerini havaya kaldırarak, "Beni burada istemiyorsun," diye gürledi Joey. "O zaman ortak bir noktamız var. Çünkü ben de burada olmak istemiyorum!"

"Joe." İçgüdüsel olarak hareket edip ona yaklaştım. *Ömürlük alışkanlık gibi.* "Sorun değil."

"Görüyor musun?" dedi boğuk bir sesle. Annesini işaret ederken şiddetle titriyordu. "Söyle bana, bununla ne yapayım ben?"

Hiçbir şey yapmamalıydı çünkü annesi için yeterince şey yapmıştı ve tüm bunlar yüzüne çarpılmıştı. Şimdi yapması gereken tek şey, kendine bakmaktı ama beni duyamadı.

Kafası çoktan gitmişti.

Tıpkı annesi gibiydi.

"Bana bak... Hey, bana bak." Yüzünü ellerimin arasına alıp onu gözlerime bakmaya zorladım. "Onu olduğu yerde bırak, tamam mı?"

"Ama ben..."

"Şşt, şşt." Yüzünü benimkine yaklaştırarak alnına bir öpücük kondurdum ve bir kez daha gözlerine baktım. "Sorun yok."

Aslında sorun vardı. Bu yaşananların hiçbiri doğru değildi. Ancak bu çocuğun tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Ben sadece..." Hızlı ve derin nefesler alıp elime uzanırken omuzları yenilgiyle çöktü. "Artık bunu yapamıyorum."

"Biliyorum." Ellerini avuçlarıma alarak onu annesinin odasından çıkardım ve kapıyı arkamızdan kapattım. Banyoya ilerleyip, "Beni dinle," dedim yumuşak bir sesle. "Ben aşağı inip çocuklarla ilgileneceğim, sen de bir duş alacaksın."

Gözlerinde acı ve kafa karışıklığı belirdi. "Ama ben..."

Onu banyoya soktum. "Sadece nefes al, Joe. Bir dakika mola ver, tamam mı? Duş al ve iş kıyafetlerini değiştir. Ben çocuklarla ilgilenirim."

Göründüğü kadar çökmüş bir sesle, "Artık bunu yapamam, Molloy," diye tekrarladı. "Yapamam."

Kalbim tarifsiz bir korku ve dehşetle sıkıştı.

"Bir gece daha dayanabilirsin," dedim yanağını okşayarak. "Söz veriyorum."

"Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Neyi?" diye boğuk sesle sormayı başardım.

"Bizi," dedi usulca. "Bırakamam. Sensiz yapamam."

Kelimeler dudaklarından canını yakıyormuş gibi döküldü. Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibiydi, sanki kelimelerin ağırlığını ancak ağzından çıktıktan sonra kavrayabilmişti.

Başını öne eğerken, "Kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Senin olmadığın bir hayat istemiyorum."

İtirafıyla içim parçalandı, yapabildiğim tek şey kollarımı ince bedenine sarıp ona sıkıca sarılmak oldu. "Ben hâlâ buradayım, Joe."

Kolunu sırtıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Aşağı inme," derken bedenim onunkine yaslanmıştı. "Yanımda kal."

"Joe..."

Başını omzuma koyarak, "Sadece benimle kal," diye yalvardı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, söz veriyorum. Sadece..." Zorlukla bir nefes verdi. "Sadece bana sarıl, Molloy."

"Tamam," diyebildim sadece. Kalbim gerçekten tam ortasından kırılmıştı. "Seninle *kalacağım,* Joe."

Her zaman.

Joey'yi duşa girmeye ikna ettikten sonra çocuklara bakmak için aşağı indiğimde hâlâ uzaktan kumanda yüzünden tartışıyorlardı. Kavgaları yatıştırıp atıştırmalıkları dağıttım, ardından Joey'nin odasına geri döndüm ve onu duştan çıkmış halde tertemiz buldum. Dar kalçalarının etrafına sarılı bir havluyla yatağının kenarında oturuyordu, omuzları sarkmıştı ve başı ellerinin arasındaydı.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak, "Ne oldu?" diye sordum. Önünde dikilmek için yanına doğru ilerledim. "Üzgün görünüyorsun, Joe. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten perişan görünüyorsun."

"Şey, ben..." Başını iki yana sallarken kendini bana bakmaya zorladı. "Çekip gittiğini düşündüm."

Zavallı kalbim göğüs kafesime şiddetle çarptı. "Hayır. Korkarım bu akşam benimle takılmak zorundasın."

Titrek bir nefes daha bıraktıktan sonra elleri kalçalarımda yerini buldu, karnım burnuna değene kadar beni kendine doğru çekti. "Güzel."

"Joe."

Hiçbir şey söylemeden *sweatshirt*'ümün ucuna uzandı ve karnımın şişkinliğini ortaya çıkartacak şekilde yukarı çekti. "Seni seviyorum." Karnıma uzun bir öpücük kondurdu. "İkinizi de."

Nefesim boğazımda düğümlenirken ellerimin saçlarında kenetlenmesine engel olamadım. "Biz de seni seviyoruz, Joe."

Karnıma öpücükler kondurarak, "Bunu halledeceğim," diye fısıldamaya devam etti. "Söz veriyorum, her şeyi düzelteceğim."

Bu kadarı yeterliydi.

Âşık olduğum çocuğun bir an için belirmesi bile giysilerimden kurtulmama ve beni onun altına sırtüstü yatırmaya yetti. Yüzünü bacakla-

Ninova

rımın arasına gömerken dudaklarının tenimde bıraktığı hisle titredim. Çarşafları sıkıca kavrayıp gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Bu çocuk için hissettiklerim çok fazlaydı, benim için iyi olandan çok daha fazlaydı.

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, "Joe," diye fısıldadım. "Prezervatif takman gerekiyor, hatırladın mı?"

Bir an için duraksadı. Utanç içinde başını sallarken hissettiği yıkımın dalgalar halinde içinden geçtiğini görebiliyordum, ardından komodininin çekmecesine uzanıp bir folyo paket çıkardı.

İşin tuhaf yanı, korunmaya ancak hamilelik sırasında başvurmaya karar vermiştik. Babasının saldırısından beri yaşadığımız birliktelik sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve her seferinde kendimi korumaya dikkat etmiştim.

Titrek ellerle prezervatifi aletine takmak için çabalamasını izlerken, "Başka biriyle birlikte olmadığını biliyorum," diye aceleyle teselli etmeye çalıştım. "Ben sadece... Doktor, her ne olursa olsun, kendimi ve bebeği korumam gerektiğini söyledi, hatırlıyor musun?"

"Sorun yok," derken sesi titredi. Gözlerini kaçırıp ellerini bacaklarıma yerleştirdi. "Anlıyorum."

"Joe." Dirseğimin üzerinde doğrularak kolumu boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Tamam. Sadece benimle ol."

Kendini içimin derinliklerine iterken, "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin."

BÖLÜM 9

96
SEN ÇAĞIRIRSIN, BEN KOŞARAK GELİRİM JOEY

Alerjik. Pazartesi sabahı BDO'nun ön kapısından içeri girdiğimde hissettiğim şeyi tanımlayacak tek kelime buydu.

Kavanagh'nm kız kardeşimi okula bırakmak için evden alması yüzünden annem ve Shannon'ın şiddetli kavgası, ardından benimle Darren arasında yaşanan ağız dalaşı, okula geç kalmama sebep olmuştu. Derse zil çaldıktan on dakika sonra girdiğimde ve gözlerim masamızda oturan Molloy'a takıldığında, vücudumdaki her bir kasın beklentiyle gerildiğini hissettim.

Bugün onun yeter dediği gün mü olacaktı?

Bugün sonunda bana defolup gitmemi söyleyeceği gün müydü?

Çünkü kabul etmek gerekirdi ki, ikimiz de onunla uzatmaları oynadığımı biliyorduk. Fakat cumartesi gecesi onunla birlikte olmak bana bir şey yapmıştı. İçimde bir ateş yakmış, bu da düne dayanabilmemi sağlamıştı. Nasıl olduğundan ben de emin değildim ama Shane'den uzak durmayı başarmış, sadece birkaç esrarlı sigarayla günü atlatabilmiştim.

Kafam darmadağınıktı ve bedenim hiç olmadığı kadar kötü durumdaydı. Yine de net görebiliyordum ve biraz daha mantıklı düşünmeye başlamıştım.

Övünülecek bir başarı olmasa da bu bir başlangıçtı.

Bir yerden başlamalıydım.

O kız benim her yerimdi.

Kırmızı defterimi doldurmasını beklerken özellikle benim için ayırdığı kötü bakışını takınarak, "Zaman yönetimi, Joseph," dedi Bayan Lane sertçe. "Son uyarı."

Sanki umurumdaydı.

İki sebeple buradaydım.

Masamdaki sarışın ve karnındaki bebek...

Dikkatimi çekmeye çalışan Podge ve Alec'i görmezden gelerek doğrudan masama ilerledim, dizlerimiz birbirine değecek şekilde yanındaki sandalyeye oturdum.

"Molloy."

Gözlerini masada, önünde açık duran defterden ayırmadı. "Joe."

Hiçbir şey söylemeden beni bekleyen kulaklığı alıp taktım.

Tracy Chapman'ın *Fast Car* şarkısı kulaklarımı doldurdu ve zaten açık olan yaralarımın acısına tuz bastı. Her zamanki gibi masanın altına uzanarak elimi avucuna aldı ama parmaklarımızı kenetleyip elini sıkıca kavradığımda, şaşkınlıkla bana bakmak için döndü. "Selam, aygırım."

"Selam, kraliçe."

"Güzel gömlek."

"Güzel bacaklar."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Göz kırptım.

Temkinli gözlerle beni inceleyerek, "Sen..." diye fısıldadı. "Sen?"

"Hayır." Başımı utançla önüme eğmemek için kendimi zorlukla tutsam da bakışlarımı kaçırmadım. "Ama... çabalıyorum."

Bu kıza ihtiyacı olanı vermek için çabalıyordum.

Hak ettiği şeyi vermek için çabalıyordum.

Bu çok fazlaydı. O, içinde bulunduğumuz an, hislerim, kalbimin onun için çarpma şekli... hepsi çok fazlaydı. Yine de onun anı doya doya yaşayabilmesi uğruna tamamen hareketsiz kaldım.

"Joe." Parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. "*Joe.*"

"Adım adım, saat saat ilerleyip başarmamız gerekiyor, değil mi?"

Gözleri yaşlarla dolarken hızlıca başını salladı ve bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Doğru."

Öğle yemeğinde etrafımda konuşulanların tek bir kelimesine bile odaklanmakta zorlanarak oturduğum yerde titredim, bedenimden buz gibi soğuk terler boşanıyordu. Çocuklar *hurling* hakkında konuşuyordu, kızlar bebeklerden bahsediyordu ve ben yoksunluğun yarattığı cehennemde boğuluyordum.

Sandalyemde döndüm ve havlu atıp acılarıma son vermememin tek sebebi olan kişiye baktım. "Bir şey almaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Bir şey almalıyım, Molloy."

Alnımdan süzülen bir damla teri silmek içini uzanarak, "Tanrım. Joe, sen yanıyorsun," dedi Molloy. "Sen..."

Küçük elini avuçlarımın arasına alırken, "Hayır, donuyorum," diye onu temin ettim. "Ama bir şey almalıyım, yoksa hasta olacağım."

Gözleri panikle doldu. "Yapamazsın."

"Mecburum."

"Hayır." Başını salladı. "Adım adım, saat saat, hatırladın mı? Bir saatin daha var, Joe."

Sadece onun duyabileceği bir mesafeye yaklaşıp, "Ölüyorum," diye itiraf ettim. "Bana *yardım et.*"

Elimi daha sıkı kavrayarak, "*Yapamam,*" dedi boğulurcasına. "Bunu başarabilirsin, Joe. Yapabileceğini biliyorum. Daha önce de başardın. Bırak, zehir sisteminden sızsın, bebeğim. O zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Sana bir şey almazsam öleceğimi söylüyorum," diye homurdandım. "Bunu hissedebiliyorum." Zorlukla bir nefes verdim. "Kalbim göğsümde patlayacak."

"O zaman çıkalım buradan," dedi beni yatıştırma çabasıyla. "Eve gideriz."

"Bu sandalyeden kalkarsam, gideceğim yer ev değil," dedim dürüst olmaya çalışarak. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Hayır, hayır, hayır. Üzülme çünkü hâlâ pes etmedin."

Hayır, etmiştim. Kendi derimi yüzmekten sadece birkaç saniye uzaktaydım. İhtiyaç çok şiddetliydi. Açlık çok güçlüydü. Arzu çok yakıcıydı.

"Bunu yapamam, Molloy."

"Evet, yapabilirsin."

"Hayır, gerçekten yapamam."

Alec omzuma elini koyup nadir duyulan yumuşak bir ses tonuyla araya girdi. "Esrarlı sigara işini kolaylaştırır, dostum. İstemen yeter, ben hallederim."

Molloy'un gözleri bana kaydı ve anlık bir tereddütün ardından isteksizce başını salladı. "Ona yardım et."

Sandalyemden fırladım. Daha önce hiç yapmadığım kadar ani ve telaşlı hareket ediyordum, bedenime ıstırap veren kriz midemi bulandırıyordu.

Spor salonunun arkasına ulaştığımızda kendimi kaybedip deli gibi kusunca, "İşte bu kadar, dostum," diye beni yüreklendirdi Al. "O pisliği içinden çıkar, ben de bize birinci sınıf ot sarayım."

Kontrolsüz bir şekilde etrafa safra ve zehir saçarken kusma nöbetlerimin arasında, "Siktir," diye inledim. Nefes almak fiziksel olarak acı veriyordu. Kalbim her attığında, damarlarımdan akan kan beni yakıp kavuruyordu. "Ölüyorum."

Parmaklarımın arasına düzgünce sarılmış bir esrarlı sigara tutuştururarak, "Ölmüyorsun. Sadece bu alışkanlıktan bir anda vazgeçemezsin," dedi arkadaşım. "Bir nefes çek, dostum. Mide bulantına iyi gelecek."

Şiddetle titreyerek derin bir nefes çektim. Ciğerlerimi acı verecek dereceye kadar doldurdum ve sonra baş dönmesi beni sarhoş edene kadar içimde tuttum.

Omzumu destekleyici bir tavırla sıkıştırarak, "İşte bu kadar," dedi Alec. "Otur, dostum ve sadece anı yaşa."

Titreyen bedenimle salonun arkasındaki kaldırıma oturmayı başarıp bir nefes daha çektim. Dumanı yavaşça üfledim. "Siktir."

Yanımda yere çömelirken, "Seni yargılayacak son kişinin ben olduğumu biliyorsun. Çünkü Tanrı şahit, ben de kendi çapımda bir aptalım," dedi Alec. "Ama senin yardıma ihtiyacın var, Joe."

"Al... lütfen, dostum, bunu şu anda dinleyemem."

"Dinlemek zorunda kalacaksın, Joe. İçeride bir kız arkadaşın ve yolda bir bebeğin var. Eğer seninle konuşup doğruyu söylemezsem, çok kötü bir arkadaş olurdum," diye devam etti. "Bulaştığın bu lanet şey... eroin mi? İnsanlar bunu birdenbire bırakamazlar. Eğer yapabilselerdi, o zaman metadon kliniklerine ve rehabilitasyon merkezlerine ihtiyaç olmazdı. Bu durum ciddi, dostum. Ayrıca Holland gibi insanlardan da sırtını dönüp öylece uzaklaşamazsın. Bunu biliyorsun."

Kendimi parçalanmış hissederek, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ona. "Molloy'un bana ihtiyacı olduğunu biliyorum."

"O hâlâ burada, dostum." Omzuyla benimkini hafifçe dürttü. "Senin için hâlâ çabalıyor. Bu da hâlâ umut olduğu anlamına geliyor. İyileşmeni bekleyen küçük bir ailen var. Daha iyi *olabilirsin*, Joe ama bunu istemen gerekiyor, adamım. Savaşmalısın."

"Ben sadece... Başka bir mücadele için gücüm olup olmadığını bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Çok yorgunum, Al. Kafamın içi yorgun. Zihnim tükenmiş durumda."

"Selam, aygırım." Molloy'un tanıdık sesi havada süzüldü, içimdeki her şeyi tetikleyerek dikkatimi kendine yoğunlaştırdı. Spor salonunun yanından çıkıp dumandan uzak kalmak için karşı duvara oturdu. "Daha iyi misin?"

Böyle tükenmiş bir yaratığa dönüştüğüm için kendimden tiksinmiş halde, utancımın ağırlığı altında ezilerek başımı sallamakla yetindim.

Her zamanki şakacı tonuyla hemen araya girip, "Harika olacak," dedi Al. "Lynchy'nin ihtiyacı olan sadece temel bakımdı."

O sırada telefonum cebimde acımasızca çalmaya karar verdi. Esrarlı sigaradan derin bir nefes daha çekerek Alec'e uzattım ve telefonumu aldım.

Kız kardeşimin adının ekranda yanıp söndüğünü görünce içimde bir endişe alevlendi. Bay Ragbi'nin gelişiyle birlikte aramaları azalmıştı, hatta artık okul saatlerinde asla aramıyordu. Şu anda beni arıyorsa, mutlaka bir terslik vardı.

Telefonu kulağıma götürerek, "Shan?" dedim sorar gibi. "Ne oluyor?"

Hattın diğer ucunda, "Joey," diye hıçkırdı. Gözyaşlarının yoğunluğundan sesini zar zor duyabiliyordum. Anında sırtım dikleşti ve damarlarımdaki kan lav gibi kaynamaya başladı. "Gelip beni almanı i-isti-yorum."

97
ERKEK ARKADAŞLAR, AĞABEYLER VE ESKİ SÜRTÜKLERLE SAVAŞ
AOIFE

Joey bir dakika önce neredeyse ölü gibi kaldırımda sürünüyordu, bir an sonra ayağa fırlamıştı. Kız kardeşi hattın diğer ucundan her ne söylediyse, bu beyninde bir şeylerin aniden değişmesine sebep olmuştu. İçsel karmaşası geçici olarak unutulmuştu, bedeninden dalgalar halinde öfke yayılıyordu. Başını geriye atarak kükredi, arabamın anahtarlarını isteyip otoparka doğru fırtına gibi ilerlerken gerçekten vahşi bir hayvanı andırıyordu.

Onun hızına ve ruh hali dalgalanmalarına ayak uydurmaya çalışarak, "Joe, bir saniye bekler misin?" diye seslendim. "Benimle konuş, olur mu?"

"Saldırıya uğramış," Omzunun üzerinden kükredi. "Kız kardeşim lanet olasıca bir saldırıya uğramış, Molloy." Her kelimeyle sesi daha da yükseldi. "Yine!"

Kalbim sıkıştı. "Hayır."

"Anahtarlar." Arabama ulaştığımızda elini uzattı. "Gidip onu almama ihtiyacı var."

"Bu halinle Tommen'a araba sürmeyeceksin," dedim kararlılıkla. "Bu fikri hemen aklından çıkar."

Arabanın yolcu tarafına dolanırken, "Tamam, o zaman sen sür," diyerek pes etti. "Oraya gittiğim sürece nasıl gideceğim umurumda değil."

"Tamam, ama..."

"Lütfen, Molloy," diye inledi. "Yolda konuşabiliriz. Sadece sür, bebeğim. Sür!"

Bunun korkunç bir fikir olduğunu bilsem de Shannon'ı uğradığı saldırının ardından Tommen'da bırakmaya içim el vermedi. Kapının kilidini açıp sürücü koltuğuna geçtim. "Bana söz ver, Joe." Motoru çalıştırarak park yerinden çıktım, hızlanana kadar vites değiştirdim. "Bana söz ver, önce sorularını soracaksın."

"Soracak ne var ki?" diye çıkıştı. Dizleri huzursuzca seğirirken tırnaklarını kemiriyordu. "Kız kardeşim saldırıya uğradı. Ben de durumu düzelteceğim."

Tanrım.

Ana yola çıkıp Tommen Koleji yönünde ilerlerken, "Kendine hâkim ol," diye uyardım. "Kavga yok, Joe."

"Tabii tabii, olur."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Hayır, böyle söyleme. Oraya tüm silahlarını kuşanmış halde dalmamalısın, bebeğim."

"Kız kardeşim bu yıl yaşadığı onca rezillikten sonra gözyaşları içinde beni arayıp bana okulda birinin ona saldırdığını söylüyor ve sen benden *karşılık vermememi* bekliyorsun, öyle mi?" Başını öfkeyle iki yana salladı. "Bu olmayacak, Molloy. Kesinlikle olmayacak, anlıyor musun? Tüm bu saçmalıklardan bıktım. İnsanların kardeşlerimi ezip geçmelerine göz yummaktan bıktım."

Babasını kastetmişti. Mantıklı düşünmüyordu. Bu her şeyden çok babasıyla ilgiliydi. Suçluluk hissetmesine gerek olmayan bir şeyi düzeltmenin yollarını arıyordu.

"Joey, bu aynı şey değil," diye yatıştırmaya çalıştım. "O gün mutfakta Shannon'a olan şey..."

"Onu durduramadım," dedi cümleyi benim için tamamlayarak. "Ama bunu durdurabilirim, Molloy ve durduracağım."

Tommen Koleji'nin kapıları görününce arabayı yavaşlatıp, "Gitmek istemiyorum," dedim ona. "Bu kötü bir fikir."

"Molloy! Şu arabayı sür."

"Hayır." Başımı sallayarak sinyal verdim, yolun kenarına çekip motoru durdurdum. "Seni oraya götürmüyorum. Bu kadar sinirliyken olmaz. Sakinleşmen gerekiyor, Joe."

"Tamam." Öfkeli bir homurtuyla emniyet kemerini çözdü ve kapıyı hızla ardına kadar açtı. "Yolun kalanını yürürüm."

"Hayır, bekle!" Arkasından seslenmeye çalışsam da çok geçti. Kız kardeşinin prestijli özel okuluna doğru tam hız koşmaya başlamıştı.

Elimi direksiyona vurarak, "Kahretsin," diye hırladım. "Cehenneme kadar yolun var, Joey Lynch!"

Benim emektarın motorunu çalıştırıp tekrar yola çıkmayı denediğimde, tabii ki uyuşturulmuş kaplumbağa hızında ilerleyen bir traktör ve gübre tankının arkasında kaldım.

Lanet olsun.

Okula ulaştığımda, yakındaki otoparkta büyük bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. İnsanların neden toplandığını ya da neden deliler gibi *vur, vur, vur* diye tempo tuttuklarını bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Joey'yi kız kardeşiyle yapmaya hazır olmadığı bir konuşmadan kurtarmak için arka koltuktan onun *sweatshirt*'lerinden birini kaptım, kapıyı açıp dışarı fırladım. Her geçen gün daha da büyüyen bir karınla bu pek de kolay bir iş değildi.

Etrafında... evet, erkek arkadaşımın etrafında biriken büyük kalabalığı yararak ilerlerken, "Joey!" diye seslendim.

Johnny Kavanagh'ya saldırıyordu.

Peki onu tutan *Gibsie Gibberson* mıydı?

Yok artık.

"Ne yapıyorsun, Joe?" Bir grup taşkın ergen çocuğun arasından geçip ona doğru ilerledim. "Kavga yok demiştik ya?"

Belli ki tokatlar çoktan atılmıştı. Johnny'nin patlayan dudağından sızan kan, bunun kanıtıydı.

Her şey yeniden kontrolden çıkmadan önce, nefes nefese Joey'ye ulaşmaya çalıştım. İki testosteron yüklü alfa erkeğin arasına girmek kesinlikle düşünebileceğim en akıllıca fikir değildi fakat onu aslanların ininde yalnız bırakamazdım.

Biz en yakın arkadaştık.

"Joe!" Shannon'ın erkek arkadaşını kenara itip benimkinin önüne geçtim ve yüzünü tuttum. Onu bana bakmaya zorladım. "Önce soru soracaksın, unuttun mu?"

Vahşi, ateşli gözler bir anlığına bana öfkeyle baktıktan sonra Joe'nun ifadesinde tanıma belirdi, Gibsie'nin kollarına karşı çırpınmayı bıraktı. Hakkını vermek gerekiyordu çünkü Gibsie, Joey'ye zarar vermeye ya da karşısındaki ona dayak atarken onu tutmaya çalışmıyordu. Gerçekten durumu yatıştırmaya çabalıyordu.

Çoğu açıdan benim yaptığımın aynısıydı.

Vahşi gözlerini bir an için Johnny'ye çevirip tekrar bana bakarken, "Unuttum, bebeğim," diye yanıtladı Joey.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, *işte böyle*, dedim içimden. *Sadece nefes al, bebeğim.*

Joey'nin sakinleştiğini fark edince Gibsie onu serbest bıraktı ve bir-

kaç adım geri attı. Bunu yaparken bana bilgece göz kırptı. Keşke bilseydi. Keşke Joe, o çocuğun bize ne kadar yardım ettiğini bilseydi.

Dudağından süzülen bir damla kanı silerken dikkatimi tekrar içinde bulunduğumuz ana çekerek, "Neler oluyor burada?" diye sordu Johnny.

"Sen söyle," diye mırıldandı Gibsie sessizce. "Bu karmaşa yüzünden başım ağrımak üzere."

Öfke bedeninden dalgalar halinde yayılırken, "Shannon beni aradı," dedi Joey. "Bu kasıntı okuldan biri ona bir şey yapmış!"

"Ona bir şey mi yapmış? *Ne?*" Johnny boş boş baktı. "Az önce öğle yemeğinde onunlaydım." Etrafına bakındı, kafasının karıştığı açıktı. "Ona ne yapmışlar?" Etrafa çılgınca baktı, arkadaşlarından birinin ona cevap vermesini istediği açıktı. "Ne oluyor burada, Joey?"

Gibsie cevaplamak için ağzını açtı ama Hughie hızla elini onun ağzına kapattı. "Bu tam da susman gereken yer, dostum."

"Ama hangi adi şerefsizin kız kardeşime zarar verdiğini öğrendiğimde, onun için hapse gireceğim!" Gerginliği tırmandıran, kelimenin tam anlamıyla Joey'ydi.

Tommen'da öğretmen olduğunu tahmin ettiğim bir adam, "Burada neler oluyor?" diye sordu. Ancak etrafımızdaki kalabalığın hızla dağılması beni bu adamın sıradan bir öğretmenden daha yüksek rütbeye sahip olduğuna inandırdı.

Koşarak kaçarlarken birisinin arkadaşına, "Siktir," dediğini duydum. "Okul müdürü."

Harika.

Sadece harika.

Üç Tommen ragbi oyuncusu, onların yaşlı müdürü ve titreme nöbetleri geçiren bir BDO *hurley* oyuncusuyla yalnız kalmıştım. Okul müdürünün dikkatini bize çevirmeden önce Johnny'ye bıkkın bir bakış atışını izledim. "Burada kayıtlı değilseniz, okul arazisine girmenizin yasak olduğunu biliyor musunuz?"

"Siktir git!" *Tabii ki* bu Joey'ydi.

Dizginsiz öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Joe," diye inledim. "Bu onların müdürü."

"Yani? Benim müdürüm değil," diye karşılık verdi. Artık gerçekten sınırdaydı. "Buraya kız kardeşimi almaya geldim. Çünkü senin boktan okulun içindeki öğrencileri kontrol edemiyor ve onu güvende tutamıyor."

"Kız kardeşin kim peki?"

"Shannon Lynch."

Adamın yüzü gözle görünür şekilde soldu.

Öfkesinin her zerresini yaşlı adama yoğunlaştırarak, "Evet, doğru," diye alay etti Joey. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Ona bir sürü söz verdin, değil mi? Öğrencilerini güvende tutacağına dair? Şaka gibisin!"

"Affedersiniz." Yaşlı adam gerçekten hakarete uğramış görünüyordu. "Bahsettiğin şey hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Merhaba, Joe."

Herkesin başı Shannon'ın geldiği yöne döndü. Sırılsıklamdı ve sanki Rocky ile on raund dövüşmüş gibi görünüyordu.

Kendi kendime, "Ah, Aman Tanrım," diye mırıldandım. Ekşi süt kokusu bana kadar ulaşıp hamilelikle güçlenen koku alma duyumu altüst ettiğinde kusmamak için kendimi zor tuttum.

Belli ki biri onu ekşi süte bulamakla kalmamış, yüzüne oral seks hakkında aşağılayıcı bir şeyler de yazmıştı. Yıkamaya çalıştığı belliydi, yine de izler herkesin göreceği şekilde hâlâ oradaydı.

Burnunu çekerek devasa sevgilisine baktığı anda tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı. "Me-merhaba, Johnny."

"Ne oluyor lan!" diye kükredi Johnny. İlk tepkiyi veren kişi oydu ve aralarındaki mesafeyi kapatıp kız arkadaşını yere düşmeden yakaladı. "Yüzüne ne oldu, Shannon?"

"Eve gitmek istiyorum." Shannon'ın onun güçlü kollarının arasına düşüşünü ve Johnny'nin ona sıkıca sarılışını kalbim sıkışarak izledim. "Sadece gitmek istiyorum."

"Sorun yok." Sanki kendisi için en önemli şeymiş gibi onun her santimini kontrol ederken iri çocuk duygularına hâkim olamıyordu. "Şşt, sakin ol..." Shannon'ın acı çektiğini görmenin onu etkilediği belliydi. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Bu onu *ezmiş, paramparça etmişti.* "Sadece sakin ol."

Hemen kız kardeşine doğru hareketlenip, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Joey. "Shan, ne oldu?"

Erkek arkadaşımın sorgulamasına katılarak, "O mu yaptı?" diye sordu Johnny. "Ne diyorum ki ben? Tabii ki oydu!"

"Kim?" dedi müdür. "Bunu sana kim yaptı, Shannon?"

Tiksinti dolu sesiyle, "Lanet olası Bella Wilkinson," diye araya girdi Gibsie. "Başka kim olabilir?"

Tanıma hissiyle kaşlarım çatıldı. "Bella Wilkinson mı?"

"Ah, *evet*." Gibsie başını hevesle salladı. "Kaptanın çatlak, takıntılı, süper-saplantılı eski sürtük sevgilisi," derken gözleri kocaman açıldı.

Shannon'ı kolunun altına alarak, "Onun bu okuldan gitmesini istiyorum," dedi Johnny. "Bu yanına kâr kalmayacak. Onun neler yaşadığını biliyorsunuz. Okulda güvende olması gerekiyor!"

"Shannon, bunu sana Bayan Wilkinson'ın yaptığını mı söylüyorsun?"

Yaşça büyük adam kız kardeşine doğru yaklaşınca, "Geri bas," diye uyardı Joey. "Kız kardeşimin yanına yaklaşma. Seni uyarıyorum."

Hughie homurdanarak Gibsie'nin yanında durdu. "Lanet olası Bella Wilkinson. Hep sorun çıkarıyor."

"Çünkü o memeli bir *şeytan*," dedi Gibsie. "Herkesin kanını döken canlı, nefes alan bir iblis."

"İnsan formuna bürünmüş bir iblis, Gibs."

"Her neyse, adamım. Hepinizi uyarmaya çalıştım ama *hayır*, kimse yakışıklı olanı dinlemiyor." Ses tonunda ağır alaycı bir öfke vardı. "Siz pislikler için ben sadece güzel bir yüzden ibaretim. Hanımlar için çekici biriyim. Ama ben de bir şeyler biliyorum, anlarsın ya. Her şey kitaplarla ilgili değil. Ben insanları mükemmel bir şekilde değerlendiririm."

Bella Wilkinson. Bu isim neden o kadar tanıdık geliyordu?

"Biriyle yattım."

"Bekâretini mi kaybettin? Kiminle?"

"Tommen'dan bir kız."

"Adı ne?"

"Bella Wilkinson."

Farkındalık sonunda kafama dank edince gözlerim fal taşı gibi açık halde, "Hayır," diye inledim. Paul'ün benden habersiz yattığı kız. Aynı kişiydi. "Ne..."

Kalabalığın arasından gelen iki öğrenciye doğru bir boğa gibi öfkeyle fırlayıp, "Sen!" diye kükredi Johnny. İrkilerek düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. "Seninle biraz konuşacağız!"

Shannon yüzünü küçük elleriyle kapatıp yalvardı. "Johnny, yapma..."

"Kaptan, kontratın var."

"Cumartesi gününü düşün."

"Doğru yolu seç."

"Senin doğru yolunu sikeyim," diye kükredi Johnny. Arkadaşlarını görmezden gelip doğruca Bella ve sevgilisi olduğunu düşündüğüm öğrencilere doğru ilerledi. İri bedeniyle aradaki mesafeyi hızla kapattı. "Sana ne demiştim ben? Ha? Sana o sürtük hakkında ne söyledim?"

"Joe, onun kontratı var," derken dikkatim Johnny'nin endişeli görünen arkadaş grubuyla hıçkırıklarla ağlayan kız arkadaşı arasında gidip geliyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmesem de çok önemli olduğu belliydi. "Onu durdur, bebeğim. Kavga etmesine izin verme."

"Ah, siktir," diye mırıldandı Joey ve aynı yöne doğru fırladı.

Bella'nın yanındaki çocuk ellerini havaya kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Hey, hey... Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok, Johnny..."

Güm!

İyi nişanlanmış bir yumruk, daha o cümlesini bitiremeden yüzüne indi ve çocuk sert bir şekilde yere düştü. Ancak yere yığılan çocuğun yüzüne inen sağ kroşe Johnny Kavanagh'nın değil, Joey'nin yumruğuydu.

Her zaman koruyucu.

"Ne... oluyor?"

Erkek arkadaşım elini silktikten sonra müttefikine dönüşen can düşmanının patlamış dudağını işaret etti. "Sana bir borcum vardı. Üstelik zaten tutuklanacağım."

Johnny ona boş boş baktı. "Ne için?"

Yere düşen çocuğun üzerine atılırken, "Bunun için," diye açıkladı Joey.

Aman Tanrım.

"Bırak onu! Seni pis, küçük şerefsiz." Bella haykırdı ve hemen ardından akılalmaz bir şey yapıp erkek arkadaşıma el kaldırdı.

Hayır, kesinlikle hayır.

O sürtük, Joey'ye tokat attığı andan itibaren beni kör eden kırmızı sis dışında hiçbir şey göremedim.

"Hey! Erkek arkadaşıma şerefsiz diyemezsin." Kendimden geçerek ona el kaldıran sürtüğe doğru koşarken kükredim. "Bu o mu, Shan? Bunu sana o mu yaptı?"

"Lütfen, bırak onu."

Hayır.

Hayır.

Bu olmayacaktı.

Çünkü *erkeğime* el kaldırmaya cüret etmişti.

Bella bana tehditkâr bir bakış attı. "Sen de kimsin be?"

Ah, seni zavallı, zorluk nedir bilmeyen sürtük.

Onu Joey'nin sırtından alıp yere fırlatarak, "Ah, ben senin en kötü kâbusunum, sürtük," diye hırladım. "Küçük kızlara eziyet etmek hoşuna mı gidiyor? Kendi boyunda birini dene." Orada, o anda kendimi kaybedip kızın göğsüne oturdum. "Erkek arkadaşıma şerefsiz diyebileceğini mi sanıyorsun? Onun kız kardeşine zorbalık yapabileceğini mi sanıyorsun? Kız olduğun ve o sana karşılık veremediği için güvende olduğunu mu sanıyorsun?" Gözümün dibinden geçen bir tırnaktan kıl payı kurtuldum ve yumruğumu geri çekip burnuna indirdim. "Ben sana vurabilirim!"

Yüzümü yırtıp tırmalamaya çalışırken, "Sen bir psikopatsın," diye bağırdı.

Sürtük, lütfen ama. Gerçekten çabuk eğitilecekti.

Kollarını dizlerimle iki yanına ustaca sabitledim, bu lanet olası ikizimle yıllar süren kavgalarımızda mükemmelleştirdiğim bir beceriydi. "Tırnaklar mı?" dedim ona. "Tırnaklarının işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Yumruğumu geri çekip tekrar indirdim. "Birinci kural; seni sınır tanımayan, ahlaki eksiklikleri olan sinsi orospu: Eğer başka bir kızın erkeğine el kaldıracaksan, yumruk atmayı bildiğinden emin ol!"

Yakınlardan bir yerden, "Şimdi paranın sana ne kadar faydası var, zengin piç?" diye soran Joey'yi duydum. Bella'nın erkek arkadaşını yere sermişti. "Bir pislik olmanın da kendine has avantajları var, değil mi?"

"Polisi çağırıyorum," dedi müdür. "Derhal kesin şunu, yoksa hepinizi tutuklatırım!"

Durduramadım. Etrafımda insanlar bağırıyor ve tartışıyordu ama tek bir kelimesini bile duyamıyordum. Mantık pencereden uçmuştu ve ben sadece öfke buharlarıyla ilerliyordum.

Altı yıl.

Altı uzun yıl boyunca Joey Lynch'in dayak üstüne dayak yediğini izlemiştim.

Bella'nın ona el kaldırdığını görmek, benim için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ayrıca bunu çoktan hak etmişti. Kızların arkasından iş çevirip erkek arkadaşlarıyla oynaşmakla, kendinden daha genç ve zayıf kızları zorbalıkla yıldırmakla... o yaşanan her şeyi, hatta daha fazlasını hak etmişti.

"Molloy... hadi, bebeğim." O sırada bir çift güçlü kol belime do-

landı, beni hedefimin üzerinden kaldırıp kavgadan uzaklaştırdı. "O buna değmez." Joey ellerini koruyucu bir şekilde karnıma sarmalamış ve göğsünü sırtıma yaslamış halde beni beladan uzaklaştırmaya devam etti. "Karnındakiyle kavga..."

Serbest kalan öfkemi kontrol altına almaya çalışarak, "Sana pislik dedi," dedim en sonunda. "Buna göz yummayacağım, Joe." Sesim titredi ve içime titrek bir nefes çektim. İçimdeki öfkeyi dışa vurmak için tüm gücümle bağırmam gerekiyormuşum gibi hissediyordum.

"Biliyorum, bebeğim." Nefes nefese kalan Joey, beni kollarında döndürüp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ama dikkatli olmanı istiyorum."

Gerçeklik göğsüme sert bir şekilde inince kalbim tekledi.

Bebeğim.

"Ah, kahretsin." Elim otomatik olarak onun büyük beden *sweatshirt*'ünün altında saklanan karnıma gitti ve Joe'ya yaslandım. "Aman Tanrım. Joe, ben ne yaptım?" Tiksinti bedenimin her gözeneğini doldurdu. "Hiç düşünmedim." Kendimden nefret eder halde başımı iki yana salladım. "Çok aptalım! Ya bebeğe zarar verdiysem?"

Bedenime sarılmış kolunu biraz daha sıkarak, "Hayır, zarar vermedin. Her şey yolunda, Molloy," diye beni hemen teselli etti. "Sen iyisin, bebek de iyi, tamam mı?"

"Ama ya..."

Müdür, Bella ve kan içindeki sevgilisini okula doğru yönlendirirken, "Herkes beni ofise kadar takip etsin! Ailelerinizi arıyorum," diye seslenerek orada toplananların dikkatini çekti. "*Hepinizin* ailesini arıyorum."

Bana sarılmayı bırakmadan, "Yap tabii," dedi Joey. "Bir işe yara!"

Buradaki ebeveynler *gardaí* demekti.

Gardaí kelepçe demekti.

Gerçeklik bana bir yıkım güllesi gibi çarpınca gerildim. Joey artık on sekizinin üzerindeydi. *Gardaí* artık ona daha fazla şans tanımayacaktı.

"Joe." Sesimdeki korkuyu gizleyemedim. "Uyarı aldın."

"Buradan gitmeni istiyorum, Aoife." Joey elimi tuttuğu gibi beni arabamı gelişigüzel park ettiğim yere doğru götürdü. Aylardır hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu. "Burada değildin ve hiçbir şey görmedin." Sürücü kapısına ulaştığımızda durup bana döndü. "Anladın mı?"

"Ne?" Ona boş boş bakarak başımı salladım. "Hayır, asla olmaz. Seni bırakmayacağım..."

"Arabaya bin ve eve git, bebeğim," diye sözümü kesti. "Hemen."

"Joey, hayır. Seni bırakamam!"

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Kimse senden bahsetmeyecek."

Göğsüm inip kalkarken, "Hayır, Joe," dedim ona. "Hayır, yapamam."

"Aoife."

"Ama sen..."

Saçımı sıkıca kavrayarak eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Şimdi beni dinle," dedi Joey. "Arabaya bin ve doğruca hastaneye git. Beni merak etme, tamam mı? İyi olacağım. O doktorlara seni taramaları ve çocuğumuzun iyi olduğunu kontrol etmeleri için ne gerekiyorsa söyle."

"Joe."

"Sana her şeyin yolunda olduğunu söylediklerinde, ki öyle *söyleyecekler,* Molloy. Senden eve gidip orada kalmanı istiyorum. Beni aramaya gelme ve benim için savaşma, bebeğim. Ben ikimiz için de savaşabilirim."

"Ama..."

"Gerisini ben hallederim, tamam mı?" Sert bir nefes verdi ve tekrar dik durmadan önce kısa bir an bana yaslandı. "İhtiyacım olan tek şey, senin kendine ve çocuğumuza iyi bakman."

"Hadi, birlikte gidelim," dedim aniden. "Benimle gel."

"Yapamam."

"Yapmalısın." Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor, ortadan ikiye yarılıyordu. "Kalırsan seni tutuklayacaklar."

"Önemli değil."

Ona sarılarak, "Önemli," diye bağırdım. "*Sen* önemlisin. Sen..."

Alnıma sert bir öpücük kondurarak, "İyi olacağım. Sen eve git. Uygun olduğumda seni ararım," diye fısıldadı. Uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi. "Görüşürüz, Molloy."

Sonra kaybolup gitti.

Ninova

98
HAPİSHANE GÜNLERİ
JOEY

Tommen'a gelen *gardai*'nin kullandığı tek kelepçenin bana takılanlar olması büyük bir sürpriz değildi. Her zamanki standart "Seni Ceza Adaleti Yasası'nın 4. Maddesi'ne göre tutukluyorum" cümlesinin sadece bana okunması da şaşırtmamıştı çünkü açıkçası, bunu daha önce onlarca kez duymuştum.

Ekip aracının arka koltuğuna atılıp doğruca karakola götürüldüm. Orada Paul piçinin babası tarafından arandım, soyuldum ve tokatlandım. Tüm bunlardan sonra adli yardımın gelip beni mahkemeye götürmesini beklerken hücreye atıldım.

Yaptıklarım için özür dilemeden başım dik bir şekilde cezamı kabul ettim. Duygularımı göstermeye veya kız kardeşimi savunduğum için üzülmeye niyetim yoktu.

Tommen'daki o pisliklere lanet olsun.

Tüm dünyaya lanet olsun.

Günün olaylarına dair tek pişmanlığım, kız arkadaşımı bunun içine sürüklemiş olmamdı. Ben olmasaydım Molloy orada olmazdı ve beni savunmak zorunda kalmasa, kesinlikle kavga da etmezdi.

Gözaltında tutulduğum hücrede yatak olarak kullanılan beton bloğun üzerinde otururken, akşamın geç saatlerine kadar yüzü aklımdan çıkmak bilmedi. Yoksunluk sebebiyle sersemlemiş halde, vicdanım ve vücudumla savaştım.

Hücremin köşesindeki paslanmaz çelikten idrar deliği, midemdekileri çıkartmaya devam ettiğim süre boyunca itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kusmukla dolmuştu.

Siyah kusmuk.

Yeşil safra.

Kan pıhtıları.

Aman Tanrım, resmen kanlı zehir kusuyordum.

Bana tanınan telefon hakkımı, aramayı cevaplamaya bile tenezzül etmeyen bir kadın için kullanacak kadar saflık ettim.

Annemin umurunda değildi.

Ninova

Hiç umursamamıştı.

Tanrım, ihtiyarın gelip beni alma ihtimali bile ondan çok daha yüksekti.

O pisliği zaten tanıyorsun, o yüzden annenden vazgeç!

Bu kadar zayıf olduğum için kendimden tiksinerek önerilen ikinci bir arama teklifini reddettim çünkü dürüst olmak gerekirse, arayacak kimsem yoktu. Darren'a yalvarmaktan, bana yardım etmesi için dizlerimin üzerinde sürünmektense saldırı ve darp suçlarıyla on sekiz ay hapiste yatmayı tercih ederdim. Darren'a da lanet olsun...

Arayabileceğim ve bana tamamen sırtını dönmeyen tek kişi, korumam gereken kişiydi. Dünyada en çok önemsediğim kişiydi.

Molloy'un telefona cevap vereceğini biliyordum. Benim için geleceğini biliyordum. Ne pahasına olursa olsun, beni savunurdu.

İşte bütün sorun da buydu.

Buna bir son vermeliydim. Onu riske atmaktan *vazgeçmeliydim.*

Beni içerde tutan metal kapının kilidini ve ardından kapısını açarken, "Ayağa kalk, Lynch," dedi erkek bir *garda.* "Yirmi dakikaya mahkemen var."

Harika.

Gerçekten harika.

Tartışmaya zahmet etmeden emirlerine uydum, yeniden kelepçelenirken bir heykel kadar hareketsiz kaldım. Evet, bu benim için iyi bitmeyecekti.

Beni bekleyen cezaevi minibüsüne doğru götürülürken, *belki de bu iyi bir şeydir,* diye düşündüm içimden. *Belki de yargıç beni tutuklamaya karar verir ve Cork Hapishanesi'ne sevk edilirim. En azından o zaman, Molloy ve bebek benden uzakta güvende olur.*

Ninova

99
ÇILDIRMAK ÜZEREYİM
AOIFE

Gözyaşları.

Düşmelerine engel olamıyordum.

Bu komikti çünkü hep güçlü bir kız olduğuma inanmıştım ama son zamanlarda tek yaptığım şey ağlamakmış gibi görünüyordu. Tabii bir de yalan söylüyordum.

Evet, bugünlerde yalan söylemekte üstüme yok gibiydi.

Bir süre önce doğum hastanesine ulaştığımda açıkça yalan söylemiştim. Acil servisteki kabul hemşiresine, bir arabanın geri geri giderken bana çarptığını ve kontrol edilmem gerektiğini anlatmıştım.

Yani gerçekten mi?

Doğru düşünemeyecek kadar sarsılmış halde ultrason için çağrılmayı beklerken, bekleme odasında hıçkırıklarla ağlayarak tek başıma oturmuştum. Ultrason sonucu, Joey'nin söylediklerini doğrulamıştı. Bebeğin durumu gayet iyiydi.

Bu durumda eve gidemeyeceğimi bildiğimden, bir şekilde Casey'nin dairesine gitmeyi başardım. Pişmanlık ve kendime duyduğum hayal kırıklığının altında ezildiğimi hissederek, kapıyı açar açmaz kendimi en yakın arkadaşımın kollarına attım. Şiddetle sarsılıyor ve çirkin bir şekilde ağlıyordum. "Onu tutukladılar."

Shannon'dan aldığım mesaj bunu doğrulamıştı.

Casey kollarını etrafıma dolayıp beni içeri çekti. "Siktir, bu kez ne yaptı?" diye şaşkınlıkla sordu. "Bekle... Joey'den bahsediyoruz, değil mi?"

Göğsüm inip kalkarken, "Evet, Case," dedim boğuk bir sesle. "Elbette ondan bahsediyorum."

Benimle kanepeye doğru yürüyerek, "Elbette," diye onayladı. "Tamam, sen oturup anlatmaya başla, ben de suyu kaynatayım."

Başımı ellerimin arasına alırken, "Çay istemiyorum," diye ağladım. "Onu kurtarmama yardım etmeni istiyorum."

"Hapishaneden mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum ama onu orada öylece bırakamam."

"Öncelikle onun neden orada olduğunu açıklamaya ne dersin? Sonra bir plan yaparız."

Ninova

Derin bir nefes alıp Tommen'da yaşananları detaylarıyla anlatmaya başladım.

Başıma gelen talihsiz olayları anlattıktan sonra beni yatıştırmaya çalışarak, "Hadi ama, Aoife. Joey'den bahsediyoruz," dedi Casey. "O dokuz canlı bir kedi gibi. Azarlanacak ve en kısa sürede oradan çıkacak."

"Hayır." Burnumu çekerek başımı iki yana salladım. "Anlamıyorsun. Artık on sekizinden büyük."

Kendini kanepeye bırakırken, "Siktir, haklısın," dedi en yakın arkadaşım. "Bu kasabadaki *gardaí*'ler yıllardır bugünün hayalini kuruyordu. Onu en ağır cezaya çarptıracaklar."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Evet, özür dilerim. Ne söylediğimi şimdi fark ettim." Alnına vurarak kanepede yan döndü ve beni destekleyici bir şekilde kucakladı. "Bak, bunun gerçekten çok korkunç olduğunu biliyorum ama Joe'nun sözünü dinlemelisin." Bana daha sıkı sarıldı. "O bebeğe göz kulak olman gerekiyor."

"Peki *Joey'ye* kim göz kulak olacak?"

100
CEVAPSIZ ÇAĞRILAR VE BEKLENMEDİK KURTARICILAR
JOEY

Gardaí tarafından, üzerimde BDO okul üniformam ve bileklerimde kelepçelerle mahkemenin arka tarafındaki özel bekleme odasına götürüldüm. Burada devletin atadığı, ücretsiz adli yardım temsilcimle buluşup yargıç karşısına çıkmayı bekleyecektim. Tüm bu olanların en şok edici kısmı, söz konusu bekleme odasında beni bekleyen şık giyimli adamdı.

"Joey Lynch." John Kavanagh oturduğu masadan başını kaldırıp gülümsedi. "Yine karşılaştık."

Ne sikim oluyordu?

Karşısındaki sandalyeye otururken, "Burada ne işin var?" diye sordum. "Sen benim avukatım değilsin."

Benim dosyamı içerdiğini düşündüğüm bir yığın evrakı inceleyerek, "Bugün öyleyim," dedi düşünceli bir tavırla. Şansım göz önüne alındığında, lanet olası kâğıt yığınının tümü bana ayrılmış bile olabilirdi. "Tabii beni kabul edersen."

"Param yok," diye açıkça belirtmeye karar verdim. "Alınma ama yaşadığın malikâneye ve üzerindeki pahalı takım elbisene bakılırsa, bedavaya çalışmadığın çok açık."

"Ben aslında dava vekiliyim."

"Yani daha da pahalı." Çaresizce omuz silktim. "Bak, John. Önerini takdir ediyorum ama bir yıl çalışsam bile senin ücretini karşılayamam. Bu yüzden şansımı ücretsiz bir adli yardım temsilcisiyle deneyeceğim."

Çelik mavisi gözlerini kapının yakınında bekleyen *gardaí*'ye çevirip, "Müvekkilim olan bu çocuğun, meslektaşlarınızın elinde açıkça orantısız şiddete maruz kaldığını bana detaylıca açıklaması için amirinizle acil bir görüşme talep edeceğim," diyerek beni şaşırttı. "Siz buna bir bahane aramaya çalışmadan önce söyleyeyim, bu durumu doğrulaması için bir tıp uzmanından rapor almaya da son derece istekliyim."

"Müvekkiliniz bir kavga sonucunda tutuklandı. O morlukları..."

Buz gibi bir sakinlikle, "Müvekkilim, korkunç ve ayrıntılı bir aile içi şiddet geçmişine sahip on sekiz yaşındaki bir çocuk. Onun ebeveynle-

rinin elinde acımasızca çocuk istismarına uğradığına dair sayısız rapor var. Ayrıca, bu kasabada hem devlet hem de *Garda Siochana* tarafından defalarca yüzüstü bırakıldığını gösteren endişe verici geçmişinden bahsetmeye gerek bile görmüyorum," diyerek araya girdi John. "Açıkçası, amirlerinizin bu çocuğu hâkimin önüne getirme cesaretini göstermesine hayret ediyorum. Onları toplum önünde rezil ettikten sonra ilgimin tamamını müvekkilim ve ailesini yüzüstü bırakan tüm *gardaí*, sosyal hizmetler görevlileri ve yetkililere çevireceğim." Sandalyesinde arkasına yaslanmış kalemini parmaklarının arasında dalgın bir şekilde çeviriyor, diğer yandan da memuru soğukkanlı bakışlarla inceliyordu. "Artık hazırsanız, müvekkilimle yalnız kalmak istiyoruz."

Garda kızarmış bir yüz ve öfkeden deliye dönmüş bir tavırla topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı ve bizi içeride yalnız bıraktı.

İstemsizce etkilenerek, "Vay canına," dedim şaşkınlıkla. "Güç gösterisi mi yapıyorsun, John?"

"Pratik yapmak her zaman iyidir."

"Eminim öyledir."

Sırıttı. "Peki seni temsil ediyor muyum?"

"Seçeneğim var mı?"

"Cezaevinden çıkmak istiyorsan, hayır."

"Kahretsin." Kelepçeli ellerimi burnumu kaşımak için yukarı kaldırırken önündeki evrak yığınını işaret ettim. "Bunların hepsi benimle mi ilgili?"

Yığını bana doğru itip, "Her sayfası," diye yanıtladı. "Önlü arkalı."

Omuzlarım yenilgiyle düşmüş halde sandalyemde arkama yaslandım ve onu dikkatle inceledim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Ryan denen çocuğa neden vurdun?"

Omuz silktim. "Hak etti."

"Tekrar dene."

Sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdikten sonra derin bir nefes alıp mırıldandım. "Nedenini zaten biliyorsun."

"Beni kırma da söyle."

"Çünkü ben yapmasaydım, oğlun yapacaktı ve onun kaybedecek benden çok daha fazla şeyi var," dedim dürüstçe. "Bu senin için yeterince açık mı?"

İtirafıma hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

Çünkü bu adam zekiydi.

Ninova

Siktir, zekâsı bir jilet kadar keskindi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sen oğlumun geleceğini korudun, şimdi ben de seninkini korumak için buradayım," dedi en sonunda. "Bana sorarsan bu gayet adil bir takas."

"Tek sorun şu ki, benim bir geleceğim yok."

"Karımın bu ifadene itiraz edeceğinden eminim." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Kendine bir hayran kazandın, Joey Lynch."

Aniden gelen yoğun acı ve açlık hissi duyularımı sarhoş ederken inleme isteğimi zorlukla bastırdım. "Karın mı?" dedim ruhsuz bir tavırla. *Siktir, bu his asla geçmeyecek.* "Benim hakkımda hiçbir şey bilmezken bu nasıl olabilir, anlamıyorum."

"Senin de onun hakkında hiçbir bok bilmediğin ortada... ifade için özür dilerim," diye yanıtladı sırıtarak. "Sende bir şeyler olduğunu hissediyor."

Anında şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Bir his."

Başını salladı. "Size yardım etmek istiyor."

Gerildim. "Onun yardımını istemiyorum."

"Ama buna ihtiyacın var."

"Lütfen sadede gelir misin?" Aşırı derecede kafam karışmış bir halde ona doğrudan sordum. "Ben lafı dolandırmam. Sadece bana ne istediğini söyle."

"Önce seni bu beladan kurtaracağım," dedi ayağa kalkarken. "Sonra konuşacağız."

101
GERÇEK OLAMAYACAK KADAR İYİ... YA DA GÜVENLİ JOEY

Yargıcın önünde toplam yedi dakika geçirdikten sonra John Kavanagh sadece davamı düşürmekle kalmadı. Aynı zamanda bir yargıcı -lanet olası bir yargıcı- bana acıyacak hale getirip benden özür dilemesini bile sağladı.

Eğer en son krizimin dayanılmaz acısında boğulmasaydım, adamın ikna gücünden ciddi derecede etkilenirdim.

Mahkeme sonrası onun lüks *Mercedes*'inin sürücü koltuğunda tamamen sersemlemiş halde oturdum. Beni malikâneye geri götürmesine bile itiraz edemeyecek durumdaydım.

Bir şeye ihtiyacım vardı.

Beni rahatlatacak herhangi bir şeye...

Erken saatlerde damarlarımda pompalanan adrenalin çoktan bedenimi terk etmiş, beni iliklerime kadar buz gibi bırakmıştı. Vücudumdaki kasların hepsi sızlıyordu. Zihnimin ne kadar şiddetli bir şekilde itiraz ettiğinin ya da kalbimin ne kadar direndiğinin bir önemi yoktu, yoksunluktan kaynaklanan fiziksel acı dayanamayacağım kadar şiddetliydi.

Bunu artık bastırabilecek kadar güçlü olmadığım için kendimden nefret ettim ama bu benim baş edebileceğimden fazlaydı.

Çok büyük bir savaştı.

Bunu kazanamazdım.

Kısa bir süre sonra mutfağına girdiğimde, "Joey, otursana, canım," dedi Edel. Kendimi bir işgalci gibi hissederek buradan başka bir yerde olmayı istedim. "Nasıl hissediyorsun? Yüzün nasıl? Mahkeme nasıl geçti? Ah, zavallı çocuk, her yerin darbe alıp morarmış."

"Çocuğa biraz nefes alacak zaman ver, tatlım." John beni mutfak adasına doğru takip etti. "Otur, Joey. Konuşalım."

Oturmak istemedim.

Hatta daha az konuşmak istedim.

Ancak bu adama özgürlüğümü borçluydum.

Eğer beni hapisten uzak tutmanın karşılığında istediği tek şey sohbetse, bunu ona seve seve verirdim.

Adanın önündeki taburelerden birine çöktüm. Karısı başıma dokunduğunda saldırmamak ve tepki vermemek için kendimi zorlukla tuttum.

Çocuğunun saçlarını bit var mı diye kontrol eden bir anne gibi kafa derimi inceleyerek, "İsa, Meryem, Yusuf ve eşek adına," dedi boğuk bir sesle. Saçlarımı tutamlar halinde yana ayırıp parmaklarını gezdirdi. "Kafatasına ne oldu?"

Babam oldu.

Biraz daha sert bir tonla, "Edel," dedi John. "O Johnny değil, tatlım. Oğlana bu şekilde dokunamazsın."

"Ama o..."

"Tatlım."

"Tamam, tamam." Neyse ki ellerini çekti ve bir adım geri atıp bana biraz kişisel alan tanıdı. "Özür dilerim, Joey canım."

Onu yatıştırmaya çalışarak ve hayatıma yaptıkları bu tuhaf müdahaleden dolayı minnettar olduğumu bilmelerini isteyerek, "Sorun değil," dedim usulca. Yine de tüm bedenimi saran titremeyi durduramamıştım. "Ben, şey... sadece sarılmayı pek sevmem."

"Sarılmayı pek sevmiyorsun," diye tekrarladı Edel. Sanki bu bilgi parçasını kafasına yazıyormuş gibi söylemişti. "Anladım, canım. Sarılmak yok."

Karısını göz kırparak, "Rahatla," diye yüreklendirdi John. "Sadece olduğun gibi davran, tatlım."

Mutfakta küçük sarışın bir kasırga gibi telaşla koşturup fincan ve tabakları taşırken, "Deniyorum," dedi Edel. "Sadece gerginim."

Hemen gerilerek, "Neden?" diye sordum. Gözlerim John'a kaydı. "Neler oluyor?"

Fazlasıyla sakin bir ses tonuyla, "Hatırlıyor musun, daha önce mahkemeden sonra konuşacağımızı söylemiştim?" dedi John.

Sertçe başımı sallarken tüylerim ürperdi.

"Eh," diye devam etti. "Karım ve ben, son zamanlarda biraz sohbet ettik. Şimdi de seninle bir konunun olabilirliğini konuşmaya karar..."

"Biz sizin burada kalmanı istiyoruz!" Edel aniden araya girip bombayı patlattı. Bu da John'un başını ellerinin arasına almasına ve inlemesine neden oldu. Hızla adaya yaklaşarak elimi yakaladı, "Beşinizin de," diye devam etti. "Özellikle senin." Bana gülümsedi. "Sanırım en çok seni istiyorum."

Hızla elimi onunkinden çekip, "Bu da ne demek oluyor?" dedim

boğulurcasına. "Sen neyden bahsediyorsun..." Başımı iki yana sallayarak bu tuhaf kadından ve onun durmak bilmez ellerinden uzaklaşmaya çalışırken neredeyse tabureden düşüyordum. "Beni burada mı *tutmak* istiyorsun?"

Yumruğunu ağzına bastırarak, "Nazik ol, tatlım," diye inledi John. "Konuştuğumuz incelik nerede?"

"Unuttum," dedi kadın. Ardından tekrar bana döndü. "Bu pek doğru bir ifade olmadı, Joey canım."

"Bakın." Benden uzak durması için uyarırcasına elimi kaldırdım. "Benim için yaptığınız her şeye minnettarım." Sırtımı mutfak dolaplarına vererek, Rahibe Teresa'nın bana yaklaşan adımlarından uzaklaşmaya çalışıp yana doğru ilerledim. "Ayrıca kız kardeşime bu kadar iyi davrandığınız için de. Ama ben başka bir şeyle ilgilenmiyorum, tamam mı? Hiç kimsenin beni... *tutmasına* ihtiyacım yok. O yüzden şimdi eve gideceğim."

İç çekerek, "Koruyucu ailelikten bahsediyor," diye açıkladı John. "Edel, biraz geri çekilip çocuğa alan tanır mısın, tatlım? Onu sıkıştıramazsın, hatırlıyor musun? Bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz."

"Tanrım, evet," diye mırıldanarak kocasının yanına geri döndü. "Tabii ki. Üzgünüm, Joey canım."

"Koruyucu ailelik." Onlara boş boş baktım. "Nasıl yani?"

"Çoktan onay aldık bile," deyiverdi Edel. "Biz daha önce de koruyucu aile olduk. Bu bizim ilk deneyimimiz olmayacak, canım. Size istikrar ve güvenlik sağlayabiliriz, ayrıca..."

"Hayır!" Boğazım düğümlendi, kaçıp kurtulma çabasıyla neredeyse geri geri giderek duvara tırmanacaktım. "Aman Tanrım, hayır." Tereddütle etrafa bakındıktan sonra gözlerimi panikle John'a çevirdim. "Gitmek istiyorum."

Ellerini nazikçe karısının omuzlarına koyarken, "İstediğin zaman gidebilirsin," dedi John. Kadın ise bana doğru atılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Eğer istersen hemen şimdi bile gidebilirsin."

"Güzel." Titrek bir nefes verip arka kapıya açılan çamaşır odasına doğru temkinli bir şekilde yürüdüm, kapı koluna uzandığımda tereddüt ettim.

Hayır, bekle.

Ne dediklerini duy.

Çocukları düşün.

Aman Tanrım, ben ne yapıyordum?

Koş, evlat.

Bu lanet olası yerden uzaklaş.

"Bize koruyucu aile olmak istediğinizi söylediğinizde..." Yavaşça arkamı dönüp onları şüpheyle inceledim. "Kardeşlerime bir yuva mı teklif ediyorsunuz?" Etrafa baktım. "Burada mı?"

"Hepinize bir yuva teklif ediyoruz," diye yanıtladı John. "Sean, Ollie, Tadhg, Shannon ve sen, Joey."

"Ben..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak hızlıca başımı salladım. "Hayır."

Karısının yüzünde beliren hayal kırıklığını görür görmez kendimi pislik gibi hissettim.

Bu çılgınlığı anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğum kelimeleri bulmaya çalışarak, "Ben koruyucu aile yanına verilmek istemiyorum," dedim usulca. "Ama sanırım..." Tanrım, neden bu kadar zordu? Neden net bir şekilde düşünemiyordum? "Kız ve erkek kardeşlerim belki... belki... ihtiyaç... Siktir, bir türlü söyleyemiyorum!"

"Acele etme, canım," dedi Edel sakin ses tonuyla. "İstediğin kadar zamanın var."

Bir mide bulantısı dalgasını bastırmaya çalışarak burnumun kemerini sıkarken, "Sizi tanımıyorum," dedim onlara. "Siz de beni tanımıyorsunuz."

John sakin bir sesle karşılık verdi. "Seni tanımayı çok istiyoruz, Joey."

"Hayır." Başımı salladım. "Ben bu işte yokum. Ben söz konusu değilim."

Edel başını salladı. "Ama..."

Karısının elini destekleyen bir tavırla sıkarak, "Bırak çocuk konuşsun," diye araya girdi John. "Seni dinliyoruz, Joey."

"Ben berbat durumdayım." Çaresizce omuz silktim. "Kafam ciddi anlamda bozuk."

"Hayır, bu doğru değil."

"Evet, doğru."

"Bu sorun değil, canım."

Başımı sallayarak, "Hayır, bu bir sorun," diye itiraz ettim. "Beni ailenize dahil etmek istemezsiniz. Bana güvenin. Ama Shannon ve oğlanlar?" Bir kez daha umutsuzlukla omuz silktim. Kardeşlerimi içine doğduğumuz berbat hayattan kurtarma olasılığı, önümde altın bir fırsat

gibi sallanıyordu. Tanrı biliyordu ya, bu insanları tanımıyordum. Onlara güvenip güvenemeyeceğimden bile emin değildim ancak o anda, içinde bulunduğumuz duruma bakıldığında çocuklara annemden çok daha fazlasını sunabilirlerdi. "Onlar, kendilerine verilen hayattan daha iyisini hak ediyorlar." Sertçe yutkunarak kendimi devam etmeye zorladım. "*Ebeveynlerinin* olmasını hak ediyorlar."

John bana anlamlı bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla, her zaman bir ebeveynleri olmuş. Sen gerçekten harika bir baba olmuşsun, Joey Lynch."

"Olamadım," dedim boğuk bir sesle. "Ben onların babası değilim ve olmak zorunda kalmaktan bıktım." İşte söylemiştim. Yüksek sesle itiraf etmiştim. Belki de hayatımda ilk kez yapmıştım. "Bunu artık yapamam." Artık bunu gizleyemeyecek kadar yorgun ve sağlıksızdım. "Onları o ortamda büyütmeye devam edemem. Eğer biri onları o evden çıkarmazsa ya ölecekler ya da daha kötüsü, benim gibi olacaklar."

"Ölecekler derken..."

Yetişkinlerin en sonunda endişelerimi dinleyip beni ciddiye almasının verdiği tuhaf özgürlük hissiyle, "Gerçekten ölecekler demek istiyorum," diye onayladım. "Babamızın bizimle işi henüz bitmedi ve annemiz bizi koruyacak kadar sağlıklı değil. Eğer o evde kalırlarsa, mahvoldular demektir. Onların bunu yaşamalarını istemiyorum. Yani eğer... Siktir, bunu söylediğime bile inanamıyorum ama eğer Shannon ve çocuklara koruyucu aile olmak konusunda ciddiyseniz, o zaman size engel olmayacağım." Bir anlığına duraksadım, onları uyarmak için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Tabii Darren olacaktır."

Parmaklarını adanın mermerine vururken, "Ah, evet," diye iç çekti John. "Darren."

"O uzun süre bu işin içinde olmayacak," diyerek onlara ipucu vermeye çalıştım. "Buna geçmişte dayanamadı. Özgürlüğün tadını almış biri olarak, bunu şimdi yapma olasılığı daha da az. Yine de o annemizin mavi gözlü prensi ve sözü altın değerinde. İkisinin arası çok iyidir, sırf annemin sağ kolu konumunu koruyabilmek için sizi de karşısına alır."

Kollarımı göğsümde kavuşturup onlara sert bir bakış attım, düşüncelerimi dile getirmeden önce ikisini dikkatle tartmaya çalıştım. "Bana göre, çocuklar değişim istiyor. Tıpkı benim gibi, onlar da o evde annem-

Ninova

le birlikte kalmak istemiyorlar. Sorun şu ki, onlara hiçbir zaman daha güvenli bir alternatif sunulmadı." *Şimdiye kadar.* "Dördü de en baştan şekillendirilmeye hazır," diye ekledim. "Yeter ki onlara bunu *yapabilecekleri* söylensin."

"Saygı duydukları biri tarafından söylenirse," dedi John anlayışla. "Güvendikleri biri tarafından. Senin gibi biri tarafından."

"Sen ve karın için risk almamı istiyorsun. Benden daha önce yapamadığım bir şeyi yapmamı istiyorsun. *Asla* yapmamaya programlandığım bir şeyi." Bıraktığım tabureye geri dönerek tekrar oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Dirseklerimi mermer tezgâha dayayıp korkularımla savaşmaya ve doğru olanı yapmaya çalıştım. Çocukluğumdan beri kafama kazınmış olanı değil de *gerçekten* doğru olan şeyi yapmaya çalışıyordum. "Yardım etmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Ağabeyimin kafamın içinde yankılanan sesi, *hayır, hayır, hayır* diyordu. Kendimi zorlayarak başımı iki yana salladım ve yumruğumu dişlerime bastırdım.

Bunu onlar için yap.

Onları kurtarabilirsin.

Onları oradan çıkar.

Bu insanlara güven.

"Davanızı destekleyeceğim. Sosyal hizmetler görevlileri karşısında size destek çıkacağım. Yetkililere dürüst bir ifade vereceğim. Ebeveynlerimin tüm pisliklerini ortaya dökeceğim. Çocukların sonunda benim gibi olmayacakları anlamına gelecekse, ebeveynlerimi ihmalci birer pislik olarak ifşa edeceğim ama eğer beni kandırırsanız... Eğer onlara zarar verirseniz..." Titrek bir nefes verip bakışlarımı John Kavanagh'ya çevirdim. "Eğer kardeşlerime el kaldırmayı *aklından* bile geçirirsen, ne kadar paran olduğu ya da ofisinin duvarlarını ne tür gösterişli hukuk diplomalarıyla süslediğin umurumda olmaz. Gelip seni bulurum ve seni ellerimden Aziz İsa bile kurtaramaz."

Tehdidim karşısında hiçbir rahatsızlık hissetmeden, "Senden daha azını beklemezdim," diye karşılık verdi John sakince. "Sana kelimelerle söz vermeyeceğim çünkü bir eylem adamı olduğun çok açık."

Başımı salladım, bana boş vaatler ya da saçmalıklarla gelmeye çalışmadığı için onu takdir ettim.

O anda telefonun tiz sesi havayı doldurdu ve John hızla ayağa kalktı. "Bu okuldan olmalı," diyerek koridora ilerledi. "İzninle."

Kocası odadan çıkınca, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu Edel.

"Ne zaman mı oldu?"

"Kendini ne zaman kaybettin?"

"Doğduğum gün."

Gözleri hüzünle doldu. "Peki ya uyuşturucu?"

Kaskatı kesildim.

Nazik bir ses tonuyla, başını dirseklerime kadar kıvrılmış kollarıma doğru eğdi. "Ben kör değilim, canım," dedi Edel. "Ben de korunaklı bir evden gelmedim. Bu da demek oluyor ki, o izleri gördüğümde ne olduklarını bilirim."

Utançla *sweatshirt*'ümün kollarını aşağı ittim ve gözlerimi tezgâha diktim.

"En son ne zaman iğne yaptın?"

Bu soruya verilecek doğru bir yanıt olmadığını bilerek sessiz kaldım.

"Bir gün mü? En fazla iki mi? Tenin yırtmak isteyeceğin kadar kaşınıyor mu?" diye sorarken sesi nazik ve anlayış doluydu. "Soğuk iliklerine işledi mi? Bir daha asla ısınamayacağını hissediyor musun? Peki soğuk terlemeler ve bulantı var mı? Yoksunluk çekmektense, ölmeyi tercih edeceğin noktaya geldin mi?"

"Her şey kontrolüm altında."

"Gerçekten öyle mi?" Derin bir nefes aldı. "Yoksa o mu seni kontrol ediyor?"

"Beni tanımıyorsun."

"Ne kullanarak başladın, canım? Esrar? Reçeteli ilaç? *Benzo*? Uyarıcılar? Hmm? Bunlar kokain ya da fentanil gibi daha güçlü bir şeye geçmeden önce seni ne kadar süre tatmin etti? Ne zaman bu tehlikeyi göze aldın?"

"Senin için ne fark eder ki?" diye çıkıştım. Affedilemez durumumu savunmaya çalışırken tüylerim ürpermişti. "Kimseye zarar vermiyorum."

"Joey, sen de iyi bir hayatı hak ediyorsun, canım," dedi ısrarla. "Shannon ve erkek kardeşlerin için istediğim her şeyi, senin için de istiyorum."

"Ben on sekiz yaşındayım."

"Canım, seksen yaşında da olsan benim için fark etmezdi. Biz yine de bunu senin için isterdik."

"İyi de ben bunu kendim için istemiyorum," diye itiraz ettim. "Birinin bana annelik etmesini istemiyorum ve bir baba figürüne de ihtiyacım yok. Ben bu saçmalık için çok yaşlıyım."

"Sevilmek için hiçbir zaman yaşlı olmazsın, Joey."

"Benim çocukluğum uzun süre önce bitti."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Benim için çok geç."

"Hiçbir zaman çok geç değil, Joey."

Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek, "Aoife hamile," dedim ona. "Yaklaşık üç buçuk ay sonra baba olacağım. Bu yüzden yaptığınız teklifi takdir ediyorum ancak şu anda bir parçası olmakla ilgilendiğim tek aile onunla kurduğum aile."

"Hamile mi?" Edel'in gözleri büyüdü. "Hiçbir işi yarım bırakmazsın, değil mi, Joey canım?"

Omuz silktim. Dürüst olmak gerekirse, zaten başka ne yapabilirdim ki?

"Peki bu küçük alışkanlığın, kız arkadaşın ve bebeğinle nasıl idare ediyor?"

Onun doğru tespit yapmış olmasından nefret ederek, "İdare etmiyor," dedim sertçe. "Bunu halledeceğim."

Gözleri yaşlarla dolarken, "Kendine bir bak," dedi Edel. "Kendini ifade yeteneğinin ne kadar yüksek olduğuna, ne kadar zeki ve ne kadar cesur olduğuna bir bak." Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bunun sana çok ağır geldiğini biliyorsun, canım." Tezgâhın karşısından uzanıp elimi avucuna aldı. "İzin ver, sana yardım edeyim."

"Hayır." Çenemi sıkı sıkı kilitleyerek başımı salladım. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Joey, canım..."

Elimi hızla geri çekip, "Hayır," diye tekrarladım. "Bundan bahsetme, tamam mı? Bu benim için kırmızı çizgi."

"Başının belada olduğunu bildiğin için mi, canım?"

"Bu seni ilgilendirmediği için," diye çıkıştım. "Önemli değil, tamam mı? O yüzden bu konunun peşini bırak."

"Bence önemli, Joey. Bence sen de önemlisin."

"Yanılıyorsunuz." Bu kadının geri adım atmasını istiyordum. "O yüzden vazgeçin."

"Çok uzun bir yoldan geçiyorsun, canım. Belki de artık ayaklarını dinlendirmenin ve yükü senin yerine başkasının taşımasına izin vermenin zamanı gelmiştir?" Gözleriyle onu dinlemem için yalvarıyordu. "Bırak sana yardım edeyim. Seni kurtarmama izin ver, Joey."

"*Kurtaramazsınız.*" Bunun neresini anlamıyordu? "Kurtarılacak bir şey kalmadı, Bayan Kavanagh. O yüzden lütfen *durun.*"

Kısa bir süre sonra oğlu mutfağa girdiğinde gerçekten diz çöküp ayaklarının altındaki lanet olası toprağı öpebilirdim.

"Ah, aşkım. Eve dönmüşsün." Edel ayağa fırlayıp oğluna doğru koştu. Şükürler olsun ki, kucaklama ve sarılmalarını da yanında götürdü. "Antrenman nasıldı?"

Annesinin yanağına kondurduğu öpücüğü kabul ederek, "Harika," diye yanıtladı Kavanagh. "Neler oluyor?"

"Aç mısın, Johnny? Biber soslu biftek yaptım."

"Tanrım." Babasının boşalttığı tabureye oturup bir ıslık çaldı ve beni işaret etti. "Cormac seni iyi benzetmiş."

Hayır, kız arkadaşımın eski erkek arkadaşının babası beni iyi benzetti.

Onu daha önce hırpaladığım için kendimi kötü hissederek, "Ben de seni iyi benzettim," dedim ona. Omuz silktim. "Bunun için üzgünüm. Zayıf iletişim becerileri." *Yüzyılın en yetersiz tabiri.*

"Peki şimdi ne olacak?"

"Başım biraz boka battı, Kav," dedim sakince. "Şu anda olan şey bu."

Babasına ürkütücü derecede benzeyen bir ses tonuyla, "O kadarını anladım," diye yanıtladı. "Yargılanacak mısın?"

Annesi onunla ilgilenip saçlarını karıştırırken, "Hiçbir şeyle yargılanmayacak," dedi benim yerime. "Baban halletti."

Kavanagh'nın kaşları kalktı. "Paçayı kurtardın mı?"

"Görünüşe göre öyle." Yine omuz silktim. "Ailenin söylediğine göre."

"Annen nerede?" Aman Tanrım, annesi kadar meraklıydı. "Senin için karakola geldi mi?"

Hiçbir halt yapmadı.

Onun gibi ebeveynleri olan birinin bir milyon yıl bile geçse benim durumumu asla anlayamayacağını bildiğimden, "Çalışıyor," dedim sertçe. Deneyebilirdi, empati kurabilirdi, kız kardeşimin tüm dertlerini dinleyebilirdi ama asla gerçekten anlayamazdı. Aynı şeyleri bizzat yaşamadan, bunu kimse yapamazdı. "Telefonuna ulaşamadım."

Elinde telefonla mutfağa dönerken, "Müdür Twomey aradı," diye açıkladı John. "Okul yönetimi bu gece acil bir toplantı düzenlemiş."

"Ve?"

"Bella okul yılını tamamlamak için Tommen'a geri dönmeyecek."

Çok verimsiz geçen bir günden iyi bir sonuç çıktığı için minnettarlık duyarak, "Şükürler olsun," diye mırıldandım. Kız kardeşime sataşanlardan biri, ebediyen gitmişti. Bunun harcanan zahmete değdiğini düşündüm. Shannon'ın zorbalarından bir tanesinin azaldığını bilmek, tüm bu eziyeti katlanılır hale getirmişti.

O ciddi avukat sesiyle, "Okul bitirme sertifikasını yerel okullardan birinde almasına izin verilecek ama Tommen'a geri dönmeyecek. Dolabı boşaltıldı, telefonuna el konuldu ve Shannon'ın tüm fotoğrafları silindi," diye devam etti John. "Natasha O'Sullivan ve Kelly Dunne'a olaydaki rolleri nedeniyle bir haftalık uzaklaştırma cezası verildi. Ancak Shannon'ın ifadeleri ve birçok tartışmanın ardından, yönetim kurulu her iki kızın da ceza bittikten sonra okula geri dönmesine ve sınavlarına orada girmesine izin verdi."

Johnny ve ben aynı anda, "Bu saçmalık," diye haykırdık.

"Odak noktanızı seçin, çocuklar. Bu iyi bir sonuç." John, karısının uzattığı kahve fincanını alıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini tekrar bize yoğunlaştırdı. "Duyguları denklemden çıkarın ve sonuca olduğu gibi bakın. Bir galibiyet."

"Peki ya Cormac?" diye bastırdı Johnny. "Bunu nasıl başardın? Daha önce suç duyurusunda bulunmak konusunda çok kararlıydı."

"Büyük bir ikna gücüyle."

"Vay canına." Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir ıslık daha çaldı. "Hatırlat da asla sana karşı çıkmayayım."

John dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bütün haberler iyi değil. Ballylaggin Devlet Okulu'ndan atıldın. Görünüşe göre, sadece bu yıl aldığın yedi uzaklaştırma cezasının ve birinci sınıfın ilk haftasına kadar uzanan sayısız diğer cezanın ardından son uyarını almışsın." Mavi gözlerinde bir suçluluk parıltısı belirdi. "Elimden geleni yaptım, Joey. Ama geri adım atmıyorlar. Üzerinde okul üniforman varken başka bir okula karşı şiddet eyleminde bulunman ilkelerine aykırı ve okuldan atılmanla cezalandırılabilir."

"Sorun değil," diye yanıtladım. Bunu umursamayacak derecede uyuşuktum. Nyhan ve Lane yıllardır beni BDO'dan uzaklaştırmak için can

atıyordu. Sonunda bekledikleri bahaneyi bulmuşlardı. Bunu önemsemek istesem de... yapamadım.

"*Sorun değil mi?*" Kavanagh bana sanki fazladan bir kafam çıkmış gibi baktı. "Ama gelecek ay bitirme sertifikanı alacaktın."

"Önemli değil."

Geleceği kesinlikle bu durumdan etkilenmeyecek biri olarak oldukça hararetli bir ses tonuyla, "Evet, önemli," diye itiraz etti. "Lanet olsun ki önemli."

"Zaten hiçbir yere gidemeyecektim. Yani benim için fark etmiyor," dedim ona. Üstelik bu büyük oranda doğruydu. Üniversiteye gitmeyi hiç planlamamıştım. Ballylaggin'den ayrılmayı bile planlamamıştım. Zaten yapamazdım, o yüzden neden endişelenecektim ki?

"Sen ne halt ediyorsun, Joey? Bu çok önemli," diye itiraz etti Johnny. Babasına döndü. "Onun için yapabileceğin bir şey var mı?"

"Elimden bir şey gelmiyor, evlat. Joey'nin şiddet sicili Gibsie'yi bir aziz gibi gösteriyor." John derin bir iç çekti. "Okula dönmesi için anlaşmaya yanaşmıyorlar, sınavlarına girmesine bile izin vermiyorlar."

Tabii ki vermeyeceklerdi.

O pislikler, okuldaki ilk yılımdan beri beni istemiyorlardı.

Endişeyle dudağını bükerek, "Peki ya Tommen?" diye sordu Edel.

"Tommen özel okul, tatlım."

Oğulları bariz bir hayal kırıklığıyla ellerini saçlarının arasından geçirirken, "O zaman başka bir devlet okulu?" diye önerdi. Bu beni şaşırtmıştı, neden bu kadar umursuyordu ki?

"Bu bölgede yok," dedi John sakin sesiyle. "En azından devlet okulu yok."

Yani mezuniyet belgemi almak için bir okula adım atmamın tek yolu, kapıdan girmek için rüşvet verecek kadar paramın olmasıydı.

Her zamankinden daha iyimser davranarak, "O zaman şehirde?" diye sordu Kavanagh.

Bu sohbetten neredeyse sıkılmış bir tavırla, "Hiçbir okul beni almaz," dedim onlara. Ben onun özel projesi değildim. Sorunlarıma çözüm bulması gereken kişi o değildi. Yapması gereken tek şey, kız kardeşime iyi davranmaktı. Bu da bizi mükemmel iki dost yapacaktı. "Baban haklı, Kavanagh. Sicilim korkunç, kimse beni istemeyecek. Zaten bunun bir önemi yok çünkü artık umurumda değil. O yüzden bu konuda konuşarak nefesini tüketme."

"Tanrı aşkına." Hüzünle derin bir iç çekerken omuzları düştü. "Bu nasıl bir felaket."

Evet, her şey benim için biraz fazla samimi bir hal almaya başlamıştı.

Hiç hoşuma gitmeyen bir aile toplantısı havasına bürünmüştü.

Ayağa kalkıp, "Tuvaletinizi kullanabilir miyim lütfen?" diye sordum.

Elini sallayarak gitmemi işaret ederken, "Tabii ki kullanabilirsin, Joey," dedi Edel. "Sormana gerek yok, canım."

"Teşekkür ederim." Birazdan yapacağım şey için kendimi pislik gibi hissetsem de içinde bulunduğum ortama bir dakika daha dayanamayacağımı biliyordum. Çıkmadan önce mutfak kapısında duraksayıp, "Her şey için," diye ekledim.

"Sorun değil, Joey," dedi John arkamdan. Anlamlı bir tonla seslendi. "Söylediklerimizi unutma. Teklif masada duruyor ve son kullanma tarihi yok."

Sertçe başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

Sonra oradan hızla uzaklaştım.

102
UZUN SÜRMEYECEK
AOIFE

O gece saat dokuzu biraz geçe telefonumun ekranında Joey'nin adı yanıp sönmeye başlayınca, "Ah, Tanrıya şükür," dedim boğulurcasına. "Joe?" Titreyerek telefonumu kulağıma bastırdım ve ağlamamak için dudaklarımı sıktım. "İyi misin?"

"Molloy." Sesini duyduğum anda yatağıma yığılırken, bedenim minnettarlıkla sarsıldı. "İyi misin? Hastanede kontrolden geçtin mi? Tarama yaptılar mı? Bebek iyi mi?"

"Evet, yaptılar ve her şey yolunda," dedim ona. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Her şey yolunda, Joe. Bebeğimiz çok iyi."

"Tanrım." Büyük bir rahatlamayla nefesini bıraktığını duydum. "Şükürler olsun."

"Joe, sen neredesin?"

"Senin eve doğru yoldayım," diye yanıtladı. "Biraz zaman alabilir." Trafiğin vızıltısı kulaklarımı doldurdu. "Kavanaghların evinden şehre doğru yürüyorum."

"Johnny Kavanagh'nın mı?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Orada ne işin vardı? *Gardaí*'yle neler oldu?"

"Bu gerçekten uzun hikâye, kraliçe," dedi Joey. "Geldiğimde her şeyi anlatacağım."

Anahtarlarımı ararken, "Gelip seni alırım," dedim aceleyle. "Orada bekle, ben arabayla..."

"Hayır, bebeğim. Olduğun yerde kal," diye talimat verdi. "En fazla yirmi dakika uzaktayım. Sadece rahatla ve biraz dinlen, tamam mı? Gelmem uzun sürmeyecek."

"Joe," dedim aniden şüphelenerek. "Bana yapmadığını söyle."

"Yapmadım."

"Yemin et."

"Yapmadım, yemin ederim."

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Hâlâ temkinliydim ama ona inanmam gerekiyordu. "Doğruca buraya gel, tamam mı? Sakın plan değiştirme." *Her şeyi mahvetme.* "Seni bekliyor olacağım, tamam mı?"

"Seni seviyorum, Molloy."

"Ben de seni seviyorum."

"Yirmi dakikaya görüşürüz."

Ninova

103
ELMA AĞAÇTAN UZAĞA DÜŞMEZ JOEY

Yolun yarısını otostop yaparak, kalan yarısını da koşarak kat ettikten sonra tam kız arkadaşımın yaşadığı Rosewood Estate'in köşesinden dönüyordum ki, yan sokaktan karanlık bir siluet önüme çıktı.

Bu da neydi şimdi? Şaşkınlıkla yana doğru sendeledim, bir sıra halinde dizilmiş çöp konteynerlerine çarpınca telefonumu yere düşürdüm.

"Ne halt ediyorsun?" diye homurdandım. Sinirli ve tedirgin bir şekilde telefonumu almak için eğildim ama ulaşmak için bir saniye geç kalmıştım. Yoldaki metal ızgaraların arasından kayıp düşüşünü dehşetle izlemek zorunda kaldım. "Bana bir telefon borçlusun, ahmak."

"Buralarda dolaşacağını tahmin etmiştim." *Onun* tanıdık sesi, vücudumdaki her bir kasın korkuyla kasılıp kilitlenmesine sebep oldu. "Sakin ol, evlat. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Panikle ve hazırlıksız yakalanmış halde hızla doğruldum. Kendimi yaşanacak bir kavgaya ya da dayağa hazırladım. *Bir de acıya...* "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak," dedi babam peltek bir sesle. Bir elini havaya kaldırdı, diğer elinde ise sıkıca kavradığı her zamanki zehri duruyordu. *Viski.* "Sadece konuşacağız, çocuk. Hepsi bu."

Güvende olmak için ondan bir adım uzaklaştım, ardından bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. "Konuşacak bir şeyimiz yok," diye tısladım.

Tanrım, bu adam tüylerimi ürpertiyordu. O tanıdık, iyi kalite viski kokusu midemi düğüm düğüm etti. Onunla göz göze gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bende uyandırmayı başardığı o dehşet duygusunu neredeyse unutmuştum.

Neredeyse.

Bir adım yaklaşınca elimi kaldırıp, "Seninle konuşmuyorum," dedim sert bir uyarıyla.

"Mektubumu okudun mu?"

Bize kendini acındırmak için kâğıda döktüğü saçmalıkları belli belirsiz hatırlayarak, "Siktir et mektubu," diye çıkıştım. Son birkaç ayın

Ninova

büyük kısmı benim için anımsanamaz bir bulanıklıktan ibaretti. "Sen de siktir git."

"Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var." Konuşurken bedenlerimizi öyle bir açıyla konumlandırmıştı ki, arka sokak girişinde köşeye sıkışan ben, kaçış noktamı kapatan da oydu. "Annenle benim adıma konuşmanı istiyorum. O seni dinler. Eğer ona yapmasını söylersen, beni geri alır."

"Geri almak mı?" Keyifsizce güldüm. "Sen tamamen kafayı mı yedin? Senin için geri dönüş diye bir şey yok, ihtiyar. Sen neredeyse *öz* kızını öldürüyordun. Senin gideceğin yer hapishane, karının yanı değil, pislik."

"Ben hapse girmiyorum, evlat." Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, tüylerim ürperdi. "Ama sen bunu benim için halletmezsen, cehenneme gideceksin."

Sinirlerimi ne kadar bozarsa bozsun, bu herifin karşısında boyun eğmeye niyetim yoktu. "Öyleyse orada görüşürüz," diye karşılık verdim.

Yaptığı taciz garip bir şekilde tanıdıktı. Annemin aksine, babamın yanındayken neyle karşılaşacağımı biliyordum. Bu bana hastalıklı türden, korkulu bir rahatlık sağlıyordu. Mantıklı olmadığını biliyordum ama nadiren de olsa kendime *hissetme* izni verdiğimde içimde beliren duygu buydu.

Onun zalimliği benim evimdi. Tek bildiğim şeydi. Saldırılarını idare edebiliyordum çünkü geleceklerini biliyordum. Annem söz konusu olduğunda, neyle karşılaşacağımdan asla emin olamazdım.

Tanrım, kafam ciddi anlamda bozuktu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş halde onun bana bakışlarını izledim. Soğuk, ölü gözlerini benimkilere kilitlemişti ve sırtımdan aşağı, bedenimin titremesine neden olan buz gibi bir ürperti yayıyordu.

Tehditkâr bir adımla bana yaklaşıp, "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, çocuk," dedi bana. "Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun ama göreceksin. O güzel kız arkadaşın çocuğu doğurur doğurmaz, göreceksin. Sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu anlayacaksın."

Tüylerim ürperirken, "Sakın onun hakkında konuşma," dedim sertçe uyararak. "Ciddiyim."

"Bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaksın," diye beni kışkırtmaya

devam etti ve bir adım daha yaklaştı. "Benim gibi olmanın neye benzediğini sonunda öğreneceksin."

"Ben asla sen olmayacağım." Bağırarak geri çekildim. "Sen olmaktansa, lanet olası bileklerimi kesmeyi tercih ederim!"

"Sen zaten bensin," dedi öfkeyle. Aramızdaki mesafeyi kapatıp iri elini omzuma bastırdı. "Sen *her zaman* ben oldun, evlat. Kendine bir bak. Tıpkı benim anneni bırakamadığım gibi, sen de o kızı bir türlü rahat bırakamıyorsun. Bu senin için yeterli kanıt sayılmaz mı?"

Kanım dondu. Söyledikleri içimi delip geçmişti çünkü en derin korkularımı yüksek sesle dillendiriyordu. Daha da kötüsü, gerçeği söylüyordu. Bu *doğruydu*. Molloy'u rahat *bırakamıyordum*.

Benzerlik tüyler ürperticiydi ve zihnimi darmadağın ediyordu. Ondan uzaklaşırken bedenimin baskı altında büküldüğünü hissederek, "Bu aynı şey değil," dedim boğuk bir sesle. Oysa yaptığı kıyaslamanın gerçekliğiyle boğuluyordum. "Ben onu asla senin anneme yaptığın gibi incitmem."

"Ben de öyle düşünürdüm," diye karşılık verdi. "Babamın annemi incittiği gibi asla anneni incitmeyeceğimi düşünürdüm. İster inan ister inanma, onu hayatım boyunca sevdim. İlk zamanlar nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Onun ne kadar özel olduğunu, ona nasıl da taptığımı... Kendime babamın hatalarını tekrarlamayacağıma yemin etmiştim." Keyifsiz bir kahkaha attı. "Bak şimdi ne haldeyim, evlat."

"Annem savunmasız bir genç kızdı ve sen bundan faydalandın," dedim titreyerek. "Sen lanet bir canavarsın!"

Şişesinden bir yudum daha alıp, "Böyle doğduğumu mu sanıyorsun, çocuk?" diye sordu. "Ben de yaşadıklarımla şekillendim. Tıpkı senin gibi."

"Ben sen değilim," diye homurdandım. "Senin gibi olmayacağım."

Üzerimdeki etkisini vurgulamak için ismimi kullanarak, "Buna engel olamazsın, Joey," dedi babam. Ne yazık ki işe yaradı, beni sarstı. "Doğana karşı koyamazsın." Viskisinden bir yudum daha aldı. "Hikâyenin sonunu değiştirmenin tek yolu, o kızdan ve çocuğundan uzaklaşman ama ikimiz de senin bunu asla yapamayacağını biliyoruz." Yenilmişçesine başını iki yana salladı. "Tanrı biliyor ya, ben de yapamamıştım."

104
KESİK NEFES
AOIFE

Joey'den hiçbir haber alamadan geçen yirmi dakikanın ardından, onun doğru söylediğine inanmaya karar vererek çok fazla panik yapmadım. Sonuçta, o bir *Süpermen* değildi. Çok hızlı koşuyordu ama buraya uçarak gelemezdi. Ancak yirmi dakika otuz dakikaya, sonra kırk dakikaya ve elli dakikaya uzadığında odamda volta atmaya başladım. Endişeli ve gergin hissediyordum.

Onu aramaya çalıştığımda doğruca sesli mesaja düştü.

Bir saat geçti. Ardından bir saat daha.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Bunu iliklerimde hissediyordum.

Çılgına dönmüş halde erkek arkadaşıma ulaşmayı denememe rağmen başarısız olunca, kız kardeşini mesaj yağmuruna tuttum. Umutsuzca ailesinden biriyle iletişim kurup kurmadığını öğrenmeye çabalıyordum. Çünkü yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Joey'yi tanıyordum. Tanrım, onu avucumun içi gibi biliyordum. Çok ciddi bir uyuşturucu problemi olsa da eğer gelmeyi planlamadıysa, arayıp bana geleceğini söylemezdi. Eğer Joe kafayı bulmak istediyse, tam olarak bunu yapardı. Sonra da odama tırmanırdı. O her zaman, "önce yap sonra özür dilersin" tarzında biriydi. İlişkimiz boyunca beni bu şekilde ektiği tek zaman, babasının Tadhg'ı dövdüğü geceydi. Bu da bana, başına çok kötü bir şeyin gelmiş olabileceğini düşündürüyordu.

Kesik nefesler alarak telefonumu kaptım ve kız kardeşine telaşlı bir mesaj daha attım.

Aoife: *Ondan haber var mı?*

Shannon: *Henüz yok. Annem aşağıda Darren'la birlikte. Joe hakkında tartıştıklarını duyabiliyorum.*

Aoife: *Alınma ama Darren büyük bir sik kafalı.*

Shannon: *Katılıyorum. Bu aileyi son altı yıldır bir arada tutan Joe değilmiş, sanki hiçbir şey yapmamış gibi konuşuyorlar. Bu beni hasta ediyor.*

Aoife: *Lütfen, Shan... onu gördüğün an bana mesaj at. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var.*

Ninova

Shannon: *Atacağım.*

Aoife: *Ciddiyim, tamam mı? Lütfen sadece... sadece bana mesaj at, tamam mı?*

Shannon: *Söz veriyorum. x*

Ninova

105
SESSİZ UYARILAR
JOEY

Babam yine kafama girmişti. Ancak bu sefer durum farklıydı çünkü bu sefer söyledikleri bana mantıklı gelmişti. O kelimeler, her şeyi dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvarların arasından geçip içeri girmişti. Çünkü bu sefer *nihayet* ne demek istediğini anlamıştım.

Eğer daha en başındayken annemi terk etmiş olsaydı, her şey çok farklı olurdu. Kahretsin, hatta en başından bile değil. Darren'ın tecavüzünün ardından sadece annem, ben ve Darren varken çekip gitseydi... o zaman bunu başarabilirdik. Belki de kırık parçaları toplayıp kendimize yaşama benzer bir şey kurabilirdik.

Ancak bırakıp gitmemişti ve kalmasının sonuçları birçok hayatı sadece sarsmakla kalmamış, hepimizi mahvetmişti.

Bana da böyle mi olacaktı?

Molloy'un karnında büyüyen bebek bir gün bana dönüp bir erkek gibi davranmadığım ve onları bırakmadığım, ona düzgün bir hayat kurma şansı tanımadığım için benden nefret mi edecekti? Tıpkı ihtiyardan nefret ettiğim gibi, benden nefret eden bir oğlum mu olacaktı? O da annesine, benim anneme yaptığım kadar içerleyecek miydi? Benimle aynı bağımlılık döngüsüne mi kapılacaktı? Acaba kaderimde bu döngüyü sonsuza dek tekrarlamak ve bu lanet geni taşımak için daha çok oğul dünyaya getirmek mi vardı?

Tanrım, sadece düşünmek bile nefes almamı zorlaştırıyordu. İşte bu yüzden yapamazdım. Ona gidemezdim. En azından bu gece olmazdı.

Mutsuz, tamamen çökmüş bir halde ve babamın kelimeleri hâlâ zihnimde tazeyken hayatım üzerinde bir nebze kontrol hissi duyduğum tek yere döndüm.

Onun berbat evinin oturma odasına girip kanepeye çöktüğümde, "Dedikodulara bakılırsa, bugün o şımarık özel okuldan kızını kurtaran gölgeler olmuş," dedi Shane. "Zengin çocuklarla kavga mı ettin, Lynchy? Hiç akıllıca değil."

Başımı geriye atıp kanepeye yaslarken, "Evet," diye mırıldandım. "Tam olarak öyle oldu."

"Suçlamaların düşmesi için kendine gösterişli bir avukat tuttuğunu

Ninova

duydum." Yoğun bir duman bulutu üfleyerek bana sert bir bakış attı. "O pahalı avukata her şeyini anlatıyormuşsun. Yargıcı senin acıklı hayat hikâyenle küçük bir fahişe gibi ağlatmış."

Sesindeki tehditkâr tonu fark edince gerildim.

Ona *sen-beni-ne-sanıyorsun* dercesine bakıp hırladım. "Rahat ol, ağzımdan bir şey çıkmadı. Ben ispiyoncu değilim, Shane."

"Olmasan iyi olur, çocuk," dedi sakince. "Çünkü ispiyonculara ne olduğunu biliyorsun." Gözlerini kıstı. "Zehirleniyorlar. Küçük fare ailelerinin her bir bireyiyle birlikte."

"Buradayım, değil mi?" diye karşılık verdim. Okul pantolonumun cebine elimi sokarken titreme dürtümü bastırdım, maaşımın geri kalanını çekip çıkardım. "Geceyi atlatmam için bana biraz *oksi*, birkaç da *benzo* ver."

Derin bir nefes verip elimdeki paraya uzunca bir süre baktı, sonra uzanarak benden aldı. "O kafanda neler dönüyor bilmiyorum, çocuk. Ama avukatlarla takılmaya başladıysan, artık dost olamayız demektir. Eğer bu işten çıkmayı düşünüyorsan unut gitsin çünkü benim kadar derinlere batmış durumdasın. Bu dünyadan kaçış yok, Lynch."

Kanepesinin altından tanıdık teneke kutuyu çıkarışını seyrederken, "Kimseyle arkadaşlık etmiyorum," dedim sertçe. "Sadece bu işten sıvışmaya çalışıyorum."

Bana bir poşet hap uzatıp, "Sıvışma tarzın isim verme ya da eski arkadaşlarını satma anlamına gelmediği sürece, sorun yok," diye karşılık verdi. "Ama bana kazık atmayı *düşündüğün* anda, senin için her şey biter, çocuk. Seni babanın yaptığından bile daha beter hale getiririm. Bunu unutma."

Eve geri dönmeyi başardığımda, dört bir yanımdaki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum. Baskıdan boğuluyordum.

Annem.

Babam.

Darren.

Molloy.

Shane.

Bebek.

Kavanaghlar.

Çocuklar.

Shannon'ın zorbaları.

Nefes alamıyordum.

Vücudum paramparça ve zihnim darmadağın halde kapının kilidini zar zor açabilmiştim ki, Shannon koşarak yanıma geldi. "Geri döndün!" Kollarını bana dolarken küçük bedeni titriyordu. "Şükürler olsun."

Yorgundum. Tamamen tükenmiştim. Kız kardeşimin kolları bile üzerimde beton bloklar gibi ağırlaşıyor, beni karanlığın daha da derinliklerine itiyordu.

"Sorun yok, Shan. İyiyim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Çünkü bu küçük kıza karşı kalbimde hiçbir uyuşturucunun ya da derin depresyonun bastıramayacağı kadar büyük bir sevgi vardı.

Tek fark onun artık küçük bir kız olmayışıydı.

O artık genç bir kadındı ve bu bana umut veriyordu.

Umarım benim yapamadığımı o yapacak ve bu işten canlı çıkacaktı.

Benim yapmayı başaramadığım şeyi başaracaktı.

Onu kabullenmek için bekleyen bir aile vardı.

Hepsini yanlarına alacak bir aile...

Çünkü içimin derinliklerinde, hâlâ işleyen o küçük parçalarımdaki bir şey beni Kavanaghlara güvenebileceğime ikna ediyordu. O parça, Aoife Molloy'a sıkı sıkıya tutunmama da neden olmuştu. Bu dünyada başka hiçbir şey yapmayacak olsam bile, bu işi sonuna kadar götürecektim. Çocukları bu cehennemden çekip çıkartacaktım, onları kurtaracaktım.

"Bekle!" Yanından geçmeye çalıştığımda kolumu tuttu ve beni kendine çevirdi. "Bana bak."

Artık verecek ya da kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için söylediğini yaptım.

"Joe." Keskin bir nefes aldı. "*Neden?*"

"Beni rahat bırak, Shan." Kimseyle, özellikle de onunla tartışacak halim kalmamıştı. Neden üzgün olduğunu biliyordum ama artık bunu gizleyemezdim. "Ben iyiyim."

Peşimden gelen kız kardeşimle mutfağa girdiğimde, "Joey," diye haykırdı annem. "Tanrıya şükür."

Tanrıya mı şükrediyordu?

Evet, kesinlikle öyle.

"Anne. Umarım iyisindir?"

Bana doğru yürüyerek, "Senin neyin var?" diye sordu Darren. "Neden titriyorsun?" Yüzüme dokunup incelemek için elini uzattığında,

tepki *vermemek* için bedenimdeki öz denetimin her zerresini kullanmak zorunda kaldım. Sonunda Shannon'la aynı sonuca ulaştığında beni sertçe itip görüş alanından çıkardı. "Lanet olsun, Joey. Senin derdin ne?"

Her şey. İçimden gülmek geldi. *Lanet olası her şey, seni pislik.*

"Sorun ne?" diye sordu annem.

Yine, deli gibi gülmek istedim.

Sanki umursuyormuş gibi...

"Sorun ne mi?" Darren bağırdı. "Sorun, oğlunun tekrar uyuşturucuya başlaması!"

"Bu doğru mu, Joey?"

Lanet suratlarına karşı kahkaha atmamak için kendimi tutarak bir sandviç yaptım ve buzdolabından bir içecek aldım. "Uyuşturucuya tekrar başlamadım."

"Evet çünkü zaten hiç bırakmamıştın, değil mi?"

Siktir git, altın çocuk. "Hepiniz biraz fazla abartıyorsunuz."

"Sen kafayı bulmuşsun." Darren gözlerini kıstı. "Yine."

Vay canına, aferin. "Sen de bir pisliksin," diye karşılık verdim. "Yine."

"Sen ne yapıyorsun, Joey?" Annem önemsiz fikirleriyle söze karışmaya karar verdi. "Neden o şeyi tekrar vücuduna sokuyorsun?"

Lanet olası alacakaranlık kuşağına mı girmiştim? Uyuşturucuyu bıraktığım fikrine ne zaman varmıştı ki? Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Hem de tüm ayrıntılarıyla biliyordu. Bu boktan gösteri tamamen Darren için sahneleniyordu.

"Sen konuşacak en son kişisin." Güldüm. "Kendini *Prozac* ve *Valium*'a boğuyorsun."

"Bunlar bana doktor tarafından reçete edildi. Mahallenin serserileri tarafından değil."

"Tamam, anne." Gözlerimi devirip sandviçimden bir ısırık aldım. "Sen öyle diyorsan."

"Yine Shane Holland mı?" diye sordu. "Yine etrafta mı dolanıyor?"

Bu saçma sorgulamadan bıkkınlık gelmiş halde, "Aman Tanrım, neden umurunda ki?" diye bağırdım. "Hepiniz beni rahat bırakın!"

"Hayır, seni rahat bırakmayacağım," dedi altın çocuk. "Uyuşturucuya geri döndün, okuldan atıldın, *hurling* takımından çıkarıldın ve sen..."

Baba olmak üzeresin demek üzereyken sustu. Bunun dilinin ucunda olduğunu biliyordum. "Hayatını mahvediyorsun!"

Ona olan sabrımı kaybedip, "Benim bir hayatım yok!" diye çıkıştım. "Hiç olmadı!"

"Bir hayatın olsun ya da olmasın, böyle devam edersen ona dönüşeceksin. Sonunda dünyada en çok nefret ettiğin kişi olacaksın."

"Kes sesini, Darren!" Shannon hızla bana doğru koşarak savunmaya geçti. "Joey, şşt, tamam. Ona kulak asma, tamam mı? Bu doğru değil. Her şey yoluna girecek."

"Şunu söylemeyi kes, Shannon. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. *Hiçbir şey!*" Duygularımı saklamak için takındığım maskenin düştüğünü hissettim. Kendimi kaybediyor, kötüye gidiyordum. "Biliyor musun, o hücrede bütün bunların başıma nasıl geldiğini düşünerek saatlerce oturdum. Nasıl böyle bir insana dönüştüğümü, kafamın nasıl bu kadar dağıldığını düşündüm. Ama sonra *seni* aradım." Sesim titreyerek zorlukla parmağımı *anneme* doğrulttum. "Bana yardım etmen için seni aradım ve sen telefonu açmadın. İşte o anda anladım." Burnumu çekip hissettiğim çaresizlik ve yalnızlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Kendi kendime *işte bu yüzden* dedim. Bu yüzden bu hale geldim." Gözlerimi kısarak bana hayat veren kadına baktım. "Çünkü sen beni *mahvettin!*"

Başını iki yana sallayarak, "Bu doğru değil," diye haykırdı annem. "Sözünü geri al."

Bu *doğruydu*. Siktir, bugüne kadar ağzımdan çıkan en doğru şeydi.

"Kafamı babamın yaptığından daha berbat hale getirdin. O yumruklarını kullandı, peki ya *sen?* Sen kafama girdin," diye itiraf ettim. Dudaklarımdan acı ve zehir dökülürken konuşmaya devam ettim. "*Zihnimi* yerle bir ettin." Karşımdaki kadına bana ne kadar büyük bir zarar verdiğini anlatmaya çalışarak avuç içimle şakağıma vurdum. "Artık düzgün çalışmıyor ve bunun nedeni senin sesinin kafamda takılı kalması! *Tek* duyduğum şey, ağlayıp bana yardım etmem için yalvaran sesin!"

"Joey..."

"Gözlerimi her kapattığımda sen oradasın. Kafamdasın. Ağlıyorsun. Bana yalvarıyorsun. 'Kurtar beni, Joey, kurtar beni!' diye bağırıyorsun."

"Joey, yeter..."

Zayıflığım yüzünden kendimden nefret ederek, "Ama seni hiç kurtaramadım, anne," dedim gözyaşlarım süzülürken. Onu *hâlâ* sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. "Seni kurtaramadım çünkü sen kurtarıl-

mak istemedin! Onun burada olmasını istedin! Bütün bunların olmasını istedin..."

Annem yüzüme öyle sert bir tokat attı ki, bir an için düşüncelerim sustu. Parmağını göğsüme bastırıp, "Sakın beni suçlama," diye hırladı. "Senin, erkek ve kız kardeşlerin için elimden gelen her şeyi yaptım!"

"Babam için elinden gelen her şeyi yaptın," dedim ona. *Onlar için.* "Bana yalan söyleyemezsin, unuttun mu? Senin içini biliyorum."

Annem bana tekrar vurdu.

Bu sefer daha sertti.

Başımı yana döndürmeye yetecek kadar sertti.

"Anne!" Darren ilk tepkiyi vererek araya girdi. "Ne yapıyorsun? Ona vurma!"

Evet, tokadı canımı acıtmıştı ama ona yansıttığım gerçeğin verdiği acı kadar değildi.

İkisine öfkeyle baktım. "Bir de ona dönüşen kişi benim, öyle mi?"

Lanet olsun.

Ne anlamı vardı ki?

"Artık böyle yaşamayacağım."

Artık yeterdi.

Bir saniye daha dayanamazdım.

Orada ve o anda kararımı vermiştim.

"Benden bu kadar!"

Merdivenlere yürüyüp hızla odama çıktım ve spor çantamı etraftan rasgele topladığım kıyafetlerle doldurmaya başladım. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunlara ihtiyacım olacakmış gibi görünmüyordu. Gittiğim yerde olmayacaktı.

"Joey, dur...bekle! Bekle!"

Yine de bunu yapmak, bana hastalıklı bir özgürlük hissi vermişti. Eşyalarımı son kez toplamak, bu evden çıkmak ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi bilmek...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Shannon odamın kapısından.

"Artık burada kalamam." Başımı kaldırmadım çünkü ona bakmanın beni öldüreceğini biliyordum. "Üzgünüm." *Senin için her şey iyi olacak. Bundan emin olacağım.* "Ama bu evde kalırsam patlayacağım."

"Bu gece için mi demek istiyorsun? Aoife'ya gidip yarın geri döneceksin, değil mi?"

Hayır.

Aoife'ya gitmiyordum.

Ayrıca geri dönmeyecektim.

"Joey, lütfen."

"Üzgünüm!" Kararımın onu nasıl etkileyeceğini bildiğim için kendimden nefret etsem de başka çıkış yolum yoktu. Bu yüzden çantamın fermuarını kapattım ve omzuma attım. "Denedim ama bunu yapamam."

Bana her zamanki gibi sarılarak, "Joey, lütfen," diye hıçkırdı. "Ben ne olacağım?"

O ne olacaktı?

Tadhg ne olacaktı?

Ollie ne olacaktı?

Sean ne olacaktı?

Darren ne olacaktı?

"Peki *ben* ne olacağım?" Kendimi kaybedip bağırdım. "Peki ya *ben*, Shannon? *Ben!*"

Beni bırakmayı istemeyerek, "Seni seviyorum," diye ağladı. "Gerçekten. Seni çok seviyorum, Joe. Seni önemsiyorum. Sen benim için önemlisin. Bunu halledebiliriz." Sesi umutsuzlukla doldu. "Bunu birlikte atlatabiliriz. Gitmene gerek yok..."

"Dinle." Söylediklerinyle beni daha derinden yaralamadan araya girdim. "Kendine iyi bakmanı istiyorum, tamam mı? Bunu benim için yapmalısın." Titreyerek eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Sakın ona, Darren'a ya da bir başkasına güvenme çünkü sonunda dünya seni hayal kırıklığına uğratır. *Hepsi* seni yüzüstü bırakır." En azından Lynch soyadını taşıyan herkesin yapacağı buydu.

"Peki ya sen?" diye sordu küçük kız kardeşim. Ben daha kendi dünyamı düzeltemezken, sanki onunkini bir şekilde düzeltebilirmişim gibi başını kaldırıp bana baktı. "Bu senin için de geçerli mi?"

Bunu söylemek beni neredeyse öldürecek olsa bile, "Özellikle ben," dedim kendimi zorlayarak.

Ardından onun için yapabileceğim en iyi şeyi yaptım.

Hepsi için...

Uzaklaştım.

"Nereye gidiyor?"

"Bizi terk mi ediyor?"

"Sonsuza kadar mı?"

"Ama gidemez!"

Ninova

"Joey, gitme!"

"Joey, bunu bir düşün!"

Seslerini duymazdan gelmeye çalışıp merdivenleri hızla indim. Cesaretimi kaybetmeden bu çocuklardan uzaklaşmam gerektiğini bilerek ön kapıya yöneldim.

İyi olacaklardı.

Buna inanmak *zorundaydım.*

"Bir şey yap, anne. Bir şey söyle. Lütfen! Onu durdur!"

"Joey, gitme!"

"Söz vermiştin. Bizi terk etmeyeceğine dair yemin etmiştin!"

Çıkışımı engelleyerek, "Acele etme," diye yalvardı Darren. "Lütfen. Karar vermeden önce biraz düşün. Bu gece uyu, yarın sabah kafan netleştiğinde bunu konuşalım."

"Yapamam," dedim ruhsuz bir sesle. "Yolumdan çekil."

"Joey, hayır. Konuş benimle."

"Yolumdan çekil, Darren," diye tekrar ettim. "Şimdi."

"Co-ii. Co-ii."

Sean'ın sesi beni neredeyse paramparça etti. İçime titrek bir nefes çektim ama arkama dönüp büyütmek için hayatımın büyük bir kısmını feda ettiğim bebeğe bakmaya cesaret edemedim. "Çok üzgünüm."

Sadece zamanla beni affedeceğini umabilirdim.

Neden bunu yapmam gerektiğini anlayabileceğini umdum.

Neden gitmek zorunda olduğumu anlamasını...

Kavanaghlar ona iyi bir yuva verecekti.

Ona, benim asla veremeyeceğim her şeyi verebilirlerdi.

Sesi titreyerek, "Kal, Joey," diye yalvardı Darren. "Bunu sensiz yapamam."

Yanından geçip kapıyı açarken, "Yapmak zorunda kalacaksın," dedim duygusuz bir sesle. "Onları hayal kırıklığına uğratma."

Onları bana yaptığın gibi kısıtlama.

Onların bize sunulmamış hayatı yaşamalarına izin ver.

Dışarı adım atıp kapıyı arkamdan kapattım. Kapüşonumu başıma çekerek duvara doğru ilerledim ama gözlerim Molloy'a takılınca olduğum yerde donakaldım.

Üzerinde sarı pijama altı ve benim *sweatshirt*'ümle, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde garaj yolunun ortasında duruyordu.

"Bana haber vermeden mi gidecektin?" Yaşlarla dolu gözleri omzuma

attığım çantaya kayınca yüzü yıkım ve öfkeyle kaplandı. "Bir vedaya bile değmez miyim!"

Elbette veda edilmeye değerdi. Bir açıklamayı bu gezegendeki herkesten daha fazla hak ediyordu. Sorun şuydu ki, bunların hiçbirini onun yüzüne söyleyemezdim. Ona kendi gerçeklerimi anlatmanın tek yolu kâğıda dökmekti. Her şey okul pantolonumun arka cebine düzgünce katlayıp koyduğum, onun posta kutusuna atmayı planladığım sayfalardaydı.

"Bana bak."

Bakamazdım. O benim kırılma noktamdı. Ona bakarsam, babamın yaptığını yapardım. Bu benim için doğru şey olsa da Molloy için doğru değildi.

"Lanet olsun, Joey Lynch. Bana baksan çok iyi edersin."

"Aoife, lütfen." Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum, yine de başımı kaldırıp bakmadım. "Bırak gideyim."

"Yapamam." Aramızdaki mesafeyi kapattığında parfümü duyularımı sardı. "Yapmayacağım."

"Sana verecek *hiçbir şeyim* yok," dedim paramparça bir halde. "Sana iyi gelmiyorum. Neden bunu kafana sokamıyorsun?"

Kollarını bana dolayıp, "Hiçbir şey umurumda değil, Joey," diye bağırdı. "Sadece seni istiyorum."

"Buraya kadardı." Öyle olmalıydı. *Her ikisinin iyiliği için de.* Titreyerek cebime uzandım ve Shane'in yanından ayrıldıktan sonra ona yazdığım katlanmış mektubu çıkardım. Ona fark ettirmeden, yavaşça *sweatshirt*'ünün ön cebine koydum. "Seni de kendimle birlikte aşağı çekmekten vazgeçiyorum," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

"Lütfen!"

"*Yapamam.*" Onu mutfağımdaki kadına dönüştürmeyecektim. Onu, bunun olmasına izin veremeyecek kadar çok seviyordum. Babam çocuklarının annesi için doğru olanı yapmamıştı ama ben kendi çocuğumun annesine *yapacaktım.* "Çok üzgünüm."

Yola ilerlemeye başladığımda etrafımdan dolaşıp, "Gitme," diye haykırdı. "Lütfen. Lütfen gitme, Joey. Joey! Seni seviyorum!"

Ben de seni seviyorum.

Bu hayattan daha fazla.

"Biliyorum," diye bağırdım. "Ama beni sevmek sana iyi gelmiyor."

"Joey, sana ihtiyacım var."

"Hayır, yok!" Asıl ihtiyacı olan, onu da kendimin farklı bir versiyo-

nuna dönüştürmeden bebeğimden uzaklaşmamdı. Büyükbabasının başka bir versiyonuna dönüştürmeden gitmemdi. "Beni serbest bırakmalısın, Aoife. Yapman gereken bu!" Bu onun için yapabileceğim tek şeydi. Onun *için* yapılacak en doğru şey buydu.

"Ya..."

"Sadece eve git ve buraya geri dönme." Omzumun üzerinden seslendim, kendimi ondan uzaklaşmaya zorlarken gözlerimi kırpıştırarak yaşları engellemeye çabalıyordum. *Hepsi yakında bitecek.* "Kendine bir iyilik yap ve beni unut!"

Ninova

106
HER ŞEY DEĞİŞTİ
AOIFE

Kendimi kaybetmiş halde soğuk betonda oturuyor, Joey Lynch'in beni ardında bırakarak gözden kayboluşunu seyrediyordum. Beni teselli etmek için sadece kız kardeşi yanımdaydı.

Geri dön.

Kelimeler sadece aklımdan mı geçmişti, yoksa bunları haykırarak mı söylemiştim emin olamıyordum.

Ancak biliyordum.

Bunun farklı olduğunu *biliyordum.*

Joey'de bir şey değişmişti.

Bunu gözlerinde görmüştüm.

Boyun eğmişti.

O bitmişti.

Onun için savaş sona ermişti.

Tüm zorluklar ve acılar karşısında kalbinin atmasını sağlayan, onu ayakta tutan içindeki o ateş sönmüştü.

Ağabeyi evden dışarı fırlamış, bağırarak Joe'yu bulacağına dair bir şeyler söylüyordu ama tek bir kelimesini bile duyamıyordum. Kalbimin göğsümde çıkardığı parçalanma sesi o kadar yüksek ve şiddetliydi ki, geri kalan her şeyi boğuyordu.

Bir bebeğimiz olacaktı.

Joey bizi terk ediyordu.

Daha da kötüsü, *terk etmişti.*

Beni nasıl *terk edebilirdi?*

Söz vermişti.

Ona güvenmiştim.

Ona *hâlâ* güveniyordum.

Hayır, hayır, hayır, bu tamamen yanlıştı.

Bir şeyler yanlış.

Ondan vazgeçme.

O iyi değil.

Çok geç olmadan onu bul.

İçimin derinliklerine yerleşen korkunç dehşet hissiyle ve çok geç ol-

Ninova

madan erkek arkadaşımı bulma dürtüsüyle ayağa kalkıp arabama doğru ilerledim. Zavallı Shannon'a söyleyebileceğim anlamlı bir kelime bile bulamadım. O da en az benim kadar yıkılmış görünüyordu.

Neredeyse.

Eve gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırıp hızla yola koyuldum.

Bu yalan değildi.

Eve gidiyordum.

Sadece önce onu bulmam gerekiyordu.

Çünkü o çocuk benim evimdi.

107
ÇIKIŞ YOLU BU DEĞİL
JOEY

Hayatımın büyük çoğunluğunda kendimi zamanım tükeniyormuş gibi hissetmiştim. Şimdiyse Molloy'un mahallesini benimkinden ayıran yaya köprüsünün metal korkuluğuna oturmuşken, aniden kendimi sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişim gibi hissediyordum.

Gece havası yüzüme kırbaç gibi çarpsa da hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerim aşağıda akan, köprünün ayaklarına çarpan azgın nehre kilitlenmişti ve içimde şaşırtıcı derecede yoğun bir sükûnet vardı.

Haftalardır yağan yağmur, kasabanın nehrini neredeyse taşma noktasına getirmişti.

Güzel.

Akıntı beni hızla sürükleyecekti.

Tek yapmam gereken *elimi bırakmaktı.*

Sadece gözlerimi kapatacak ve düşecektim.

Aldığım kararın huzuruyla çantamı suya attım, nehrin onu yutup sürükleyişini seyrettim.

Bu ben olabilirdim.

Öylece yok olabilirdim.

Yok olacağım.

Herkes için en iyisi bu.

Özellikle onun için.

Çünkü kalbim hâlâ atarken benim için savaşmayı asla bırakmayacak.

Ben de onu aşağı çekmeyi bırakmayacağım.

"Sakın yapma," dedi bir ses. İrkilerek döndüğümde köprünün Rosewood tarafında, tanıdık bir sarışın beni izliyordu.

"Yapma, Joey." Lizzie Young üzerinde büyük boy bir *sweatshirt*'le yavaşça bana doğru yürüdü. "Yapma."

Dikkatimi tekrar nehre verirken, "Arkanı dön ve uzaklaş," dedim yorgun bir sesle. "Beni yalnız bırak."

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatarak, "Lütfen," diye fısıldadı. "*Lütfen.*" Titreyen eliyle benimkini nazikçe tuttu. "Kenara yaklaşma." Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu ama o bana daha da yaklaşıp elini bileğimin etrafına sıkıca sararken hiç tereddüt etmedi. "Çıkış yolu bu değil."

Yorgun bir şekilde iç çektim, bakışlarım benimkinin etrafına sardığı eline kilitlendi. "Lizzie, lütfen sadece..."

"Hayır!" Kız kardeşimin arkadaşı kısa bir an için bileğimi bıraktı, her iki kolunu da bedenimin etrafına sardı ve yanağını sırtıma yasladı. "Bunu Shannon'a yapmana izin vermeyeceğim."

"Neyi yapmama?"

"Onu bana dönüştürmene."

"Bu saçmalığa ihtiyacım yok," derken çatallanan sesim kız kardeşime benzememe sebep oldu. "Beni duyuyor musun? Kimsenin beni kurtarmasını istemiyorum!"

"Senin ne istediğin umurumda değil," diye bağırdı. "Ben sadece neye ihtiyacın olduğuyla ilgileniyorum!"

"Bırak."

"Hayır!"

"*Lizzie.*"

Yüzünü kapüşonumun arkasına gömerek, "Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek," dedi boğuk bir sesle. "Bunun tüm sorunlarını çözeceğini sanıyorsun. Aslında belki de öyle olur, *seninkilerin* hepsini çözer." Keskin bir nefes aldı. "Peki ya geride bıraktığın insanlara ne olacak? Sence bunu kabul edebilecekler mi?" Başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. "Asla kabul etmeyecekler, Joey. Bu onları sonsuza dek mahvedecek. *Beni* mahvetti."

"Ben senin ablan değilim."

Canı pahasına bedenime sarılarak, "Bunun aynı köprü olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye hıçkırdı. "Aynı lanet olası yer, Joey!"

Hayır.

Bilmiyordum.

"Onu durduracak kimse yoktu," derken delicesine ağlıyordu. "Ablamı durduracak kimse yoktu ama ben buradayım. En yakın arkadaşımın ağabeyinin, ablamın yolundan gitmesini engellemek için buradayım!"

"Ben senin ablan değilim," dedim boğuk bir sesle. Gözyaşlarım yüzümden özgürce süzülüyordu. "Ben kurtarılmaya değmem."

"Bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğinin farkında mısın?" diye sordu. "Hem de bu kadar çok kişi için büyük bir anlam ifade ederken!"

"Ne dediğini bilmiyorsun sen."

"Kız kardeşin ve erkek kardeşlerin seni seviyor," diye tüm gücüyle haykırdı. "Seni o kadar çok seviyorlar ki, bu sevgi *hissediliyor*. Peki ya

kız arkadaşın? Aoife? Tanrım... Dostum, hayatım boyunca sevgilisine bu kadar âşık birini *hiç* görmedim."

"Anlamıyorsun." Titreyerek başımı salladım. "Ben ona iyi gelmiyorum."

İtfaiye sirenleri havayı doldururken, "O zaman onun için iyi *ol*, lanet olası," diye çıkıştı. "Pes edip onun hayatını daha başlamadan mahvetme. Çünkü yapacağın şey bu. Atlarsan, sadece kendini öldürmüş olmayacaksın. Seni seven herkesi öldürmüş olursun. Onları ömür boyu hapse mahkûm edersin. Bana güven. Bunu biliyorum."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum," dedim yalvararak. "Lütfen, şu lanet hayatımda bir kez olsun doğru olanı yapmama izin ver!"

"Sen her zaman doğru olanı yaptın!" diye bağırdı. Rüzgâr uğulduyor, siren sesleri daha da şiddetleniyordu. "Senin sorunun hiçbir zaman bu olmadı, Joey Lynch."

"Beni tanımıyorsun."

"Bunu aklından geçirmek bile seni boktan biri yapar," diye itiraz etti. "Ama genel olarak, sen iyi bir insansın. Kahretsin. Geride durup tanıdığım birinin, sırf başka bir pisliğin yaptıkları yüzünden bu dünyadan silinmesini izlemeyeceğim. Çünkü bunun sebebi o, değil mi? Baban, değil mi?"

"Babam hakkında hiçbir bok bilmiyorsun!"

"Tamam," dedi bağırmaya devam ederek. "Seni tanımıyorum. O yüzden bunu değiştirelim. Korkuluktan in ve bana ondan bahset!"

Kalbim göğsümde delicesine çarparken başımı önüme eğdim, karnımın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine baktım. "Ellerini bırakmazsan ikimiz birlikte gideceğiz."

"Öyle mi?" Daha da sıkı sarıldı. "O zaman, sanırım aynı kaderi paylaşacağız. Lütfen şunu unutma; gözlerinin rengine ve etrafta dönen dedikodulara bakılırsa, şu an kesinlikle kafan iyi. Yani şimdi verdiğin kararlar, damarlarında dolaşan saçmalığın etkisiyle yoğun olabilir. Ayık kafayla ne hissedeceğini şu an gerçekten düşünemiyor olabilirsin."

"Tanrım," diye öfkeyle çıkıştım. "Sen lanet bir inatçısın."

"Söyleyene bak!" diye karşılık verdi. "Peki ne olacak, Joey Lynch? Bu gece ölüyor muyuz, yoksa yaşıyor muyuz?"

Beni korkulukların üzerinden çekip sağlam zemine indirmesine izin verirken, "Sen yaşıyorsun," dedim isteksizce. "Duygusal şantaja maruz kalıyorum."

"Hey, kalbinin atmasını sağlasın yeter," diye karşılık verdi. "Kusura bakma ama üzgün değilim."

Bir başka siren sesi geceyi deldi. İkimiz de köprünün Elk tarafındaki çıkışına doğru döndüğümüzde, uzakta kırmızı-mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördük.

"Görünüşe bakılırsa, bu gece topluma tehdit oluşturan tek kişi sen değilsin," diye dalga geçti Lizzie. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, temkinli bir şekilde hâlâ beni izliyordu. "Sesler senin mahallenden geliyor gibi görünüyor."

"Evet." Uzakta Elk's Terrace'a doğru hızla ilerleyen itfaiye araçları, ambulanslar ve devriye arabalarını seyrederken içimde bir huzursuzluk dalgasının yükseldiğini hissettim. "Sanırım haklı olabilirsin."

Düzenleme
Ny.ozlem

108
KALPLERİN KRALİÇESİ
AOIFE

Kraliçe,

Sana söylemek istediğim çok şey var. Özür dilemek istediğim daha da çok şey var. Tüm bunları yazıya dökmenin korkakça bir yol olduğunu biliyorum ve sen tamamen haklısın. Ben bir korkağım ama yine tekrarlıyorum, söz konusu sen olduğunda ben hep zayıftım. Artık bunu yapmayacağım. Seni tek bir gün daha beraberimde dibe çekmeyeceğim. Bunu yapmayı reddediyorum. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar yaptım.

Bu gece babamla konuştum. Her şeyden bahsettik. Söyledikleri çok mantıklıydı, içimi acıtsa da söylediği birçok şey doğruydu. Bana döngüyü kırmamın tek yolunun, seni mahvetmeden önce bebeği ve seni terk etmem olduğunu anlattı. Hayatımda ilk kez, bana doğru bir nasihat verdiğini hissettim. Çünkü vaktinde annemi terk etmiş olsaydı, o zaman belki her şey farklı olurdu.

Babam annemi onun için doğru olanı yapmaya yetecek kadar sevmedi ama ben seviyorum. Seni, senin için doğru olanı yapacak kadar çok seviyorum. Sen ve bebeğimiz için doğru olan şey, benim dahil olmadığım bir hayat sürdürmek. Çünkü dürüst olalım, bebeğim, ben daha iyiye gitmiyorum.

Üzgünüm, kraliçe. Söylediğim yalanlar için, sana söylediğim kötü sözler için, seni ağlattığım zamanlar için, sana yaşattığım her bir zorluk ve acı için... seni bu durumda yalnız bıraktığım için üzgünüm. Ne düşündüğünü biliyorum; kaçtığımı sanıyorsun ama kaçmıyorum, Molloy. O çocuğun sonunun babası gibi olmamasını sağlamaya çalışıyorum. Senin sonunun annem gibi olmamasına uğraşıyorum. Seni ve bebeği benim yaşadığıma benzer bir hayattan kurtardığımı bilmek, bana çok büyük bir huzur veriyor. Sen iyi bir hayat yaşamayı hak ediyorsun ve ben burada olduğum sürece, bu asla gerçekleşmeyecek.

Seni seviyorum, tamam mı?

Lütfen bundan asla şüphe etme.

Seni o kadar çok seviyorum ki, bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bile bilmiyorum.

Sadece... seni özgür bırakmam gerekiyor.

Her zaman seninim,

Joey x

Ninova

Not: Bu mektubun arka yüzünde, evde yaşananların benim kelimelerimle ayrıntılı itirafı var. Tarih attım ve imzaladım. Bunu John Kavanagh'ya vermeni istiyorum. Ona, kardeşlerimin velayeti için mahkemeye gittiğinde yardımcı olacaktır.

Kardeşlerime üzgün olduğumu söyle.
Kardeşlerime onları sevdiğimi söyle.
Oğluma onu sevdiğimi söyle.
Kendine de en çok seni sevdiğimi söyle.
Görüşürüz, Molloy. xx

Sweatshirt'ümün ön cebinde bulduğum mektubu *garda* karakolundaki bankoya çılgınca fırlattım. "Kendine bir şey yapmadan önce onu bulmama yardım etmelisiniz!" diye bağırdım.

Montunu omuzlarıma sararken, "Aoife, sakin kalmaya çalış, tatlım," dedi babam. "*Gardai*'ler ellerinden geleni yapıyor. Onu araması için çoktan bir araç yolladılar. Podge ve Alec etrafta onu arıyorlar. Darren onu arıyor. Annen ve Kev de öyle..."

"Bu yeterli değil!" Yere yığılmamak için babama yaslanırken karnımı tutarak haykırdım. "Anlamıyorsun. Joey şu anda iyi değil. O kadar savunmasız ki!"

Bankonun arkasındaki kadın *garda*, "Ev adresi neydi?" diye sordu.

"Elk's Terrace 95 numara," dedim zorlukla. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Neden? Orada mı? Onu buldular mı? İyi mi?"

Endişeli görünen kadın *garda*, bilgisayarının klavyesine bir şeyler yazdı ve not defterine karalanmış birkaç şeye baktı. Sonra masasında çalan telefonu yanıtladı, hattın diğer ucundan söylenenleri dinlerken rengi soldu.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım. Bacaklarım altımdan kayarken tüm ağırlığımla babama yaslandım. "Öldü, değil mi?"

Telefonu yerine bırakırken yüzünü buruşturarak, "Bir yangın çıkmış," dedi kadın *garda*. "Elk's Terrace 95 numarada. Tüm itfaiye birimleri oraya sevk edilmiş."

"Yangın mı?" Gözlerim dehşetle büyüdü. "Ne demek yangın çıkmış? O evde mi? Kimse yaralanmış mı?"

"Üzgünüm ama şu anda elimdeki tek bilgi bu."

"Baba?" Hızla ona doğru döndüm. "Gitmemiz gerekiyor."

"Aoife, canım..."

"Hayır! Ya beni oraya götürürsün ya da yürürüm ama ben gidiyorum, baba."

Ninova

109
YANAN BİR EV HAKKINDA BİR RÜYA GÖRDÜM
JOEY

Evimizin yer aldığı yolun sonuna ulaştığım anda gözlerim evimden yükselen turuncu alevlere takıldı. Omuzlarıma çöken tiksinti ve kendime duyduğum nefretin ağırlığı, yerini hızla korkunç bir dehşete bıraktı.

İtfaiye araçları.

Ambulanslar.

Devriye araçları.

Sirenler.

Hepsi *evim* içindi.

Ailem içindi.

Yan komşumuz Fran, insanlar yolda toplanmaya başlarken bana doğru aceleyle koştu. "Joey!" diye bağırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Baban birkaç saat önce geldi, sonra birdenbire bütün ev alev aldı. Patlamayı duyar duymaz *garda*'yı aradım ama onlar... onların hızlandırıcı kimyasallardan bahsettiklerini duydum."

"Babam mı?" Şiddetle titreyerek bakışlarımı kadından eve çevirdim. "Burada mıydı?"

"Hâlâ içeride, canım."

İçimi korkunç bir soğukluk kaplarken bedenimin güçsüzleştiğini hissettim. "Annem nerede?" diye sordum. "Çocuklar nerede?"

"Bilmiyorum, canım." Başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hâlâ içeride olabileceklerini düşünüyorum. Kimsenin dışarı çıktığını görmedim."

Aman Tanrım!

Kalbim göğsümde çılgınca çarparken hemen harekete geçtim. Bedenim otomatikman savaş moduna geçmiş, alevlere doğru koşmaya başlamıştım.

"Joey, hayır!"

"Oraya giremezsin, evlat."

"Bu güvenli değil!"

Fran'i ve yolumu kesmeye çalışan komşuları görmezden gelip evi-

mi sokağın geri kalanından ayıran plastik şeridin altından hızla geçtim. İki itfaiyecinin elinden kıl payı kurtuldum. Ancak kapı koluna dokunduğum anda aniden tenimden bedenime yoğun bir sıcaklık patlaması yayıldı.

Yanıyordu.

Siktir.

"Shannon!" diye haykırdım. *Sweatshirt*'tümün kolunu elimin üzerine çekip inatla yoluma devam ederken ses tonum panikle yükselmişti. Bu eve girmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı. "Tadhg!"

Sean ve Ollie'nin ilk adımlarını attığına tanık olduğum koridorda aniden simsiyah duman bulutlarıyla karşılaştım. Boğulmuş, tıkanmış bir halde burnumu ve ağzımı kolumla kapattım. Kapıdan sendeleyerek geçer geçmez duman tarafından yutuldum. Aniden tenimi saran dayanılmaz sıcaktan irkilip geri adım attım, karanlıkta etrafı tanımak için el yordamıyla merdivenleri bulmaya çalıştım.

"Ols?" Öksürük krizine girince karanlıkta boğazımı tutarak nefes almaya çalıştım. "Seany-boo?"

Dumandan kör olmuş ve boğulmuş halde merdivenleri bulmayı başardım. Henüz üç basamak çıkabilmiştim ki, biri beni kollarımdan tutup sertçe dışarı sürükledi.

"Bırak beni," dedim öfkeyle. Beni dışarı taşıyan itfaiyecinin elleri arasında çırpınıyor, öksürüyordum. "İçeri girmeliyim..."

Üç meslektaşı hortumlarla içeri koşarken beni sertçe kenara itti. "Geride dur!" diye emretti. "İçeride hiçbir şey kalmadı."

Hiçbir şey kalmadı mı?

Lanet olası tek bir şey bile kalmadı mı?

Koşmaya çalıştım ama birisi beni çekince geriye doğru sendeleyip kıçımın üzerine düştüm.

"Birini bulduk."

"Kenara çekilin, yolu açın."

"Çocuk mu, yetişkin mi?"

"Mutfağın kapısında yetişkin bir kadın."

"Ve?"

"Sanırım çok geç kaldık."

"Ambulansa! Hemen!"

"Ah, Tanrım..." Bir itfaiyecinin annemi sedyeye koyduğunu gördüğümde midemdeki her şey hızla ağzıma geldi.

Yüzü.

Saçları.

Yanmış ve kabarmış *eli.*

Titreyerek onun kıyafetlerini kesmeye başlamalarını dehşet içinde izledim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Anne!" diye bağırdım. "Kurtarın onu!"

Aman Tanrım.

Bedeninde yanmamış ve su toplamamış en ufak bir yeri yoktu.

Alevler onu *yakıp kavurmuştu.*

"Anne!" Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru emeklemeye çalıştım ama biri beni tuttu. "Yaşıyor mu? Annem hayatta mı?"

Omuzlarıma bir battaniye örterek beni olay yerinden uzaklaştırırken, "Bakma, evlat," diye kulağıma fısıldadı biri. "Sadece gözlerini kapat."

Gözlerimi kapatamadım.

Anneme müdahale eden sağlık görevlilerine bakmadan duramadım.

Annem.

O benim annemdi.

Ellerindeki derisi soyulmuştu.

Onlara annemin eline bakmalarını söylemek için haykırmak istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Bedenim şiddetle titrerken, "Anne," diye fısıldadım. "Anne..."

"Birini daha bulduk."

"Yetişkin erkek."

"Oturma odasında."

"Görünüşe bakılırsa, pencereden kaçmaya çalışıyormuş."

"Ölü."

"Yangın kontrol altında!" diyen bir bağırış duyuldu. Ardından diğer ceset evden çıkarıldı. "Üst kat temiz."

Hayır, hayır, hayır!

Üst kat temiz değildi.

Çocuklar yukarıdaydı.

Onları orada bırakmıştım, kahretsin!

"Kardeşlerim!" diye bağırdım. Kollarını omzuma dolayan adamın ellerinden kurtulmaya çalışarak ayağa kalkmaya uğraştım. "Bırakın gireyim!"

"İçeride başka kimse yok."

Artık *garda* olduğunu fark ettiğim adamla hararetli bir şekilde tartışarak, "Yanılıyorsunuz!" diye haykırdım. "Kardeşlerim üst katta!" Orada olduklarını biliyordum. Daha da kötüsü, eğer babamızın evde olduğunu biliyorlarsa o zaman kendilerini odalarına kapatıp barikatlar kurmuş ve saklanmış olma ihtimalleri çok yüksekti. "Siktir. O evin içindeler. Onları almama izin vermelisiniz." Acı dolu bir çığlık atarak adamın güçlü ellerinin arasından kurtulmaya çalıştım. "Onları terk ettim! Onları orada onunla birlikte bıraktım!"

Adam beni, "Tüm ev kontrol edildi," diye yatıştırmaya çalıştı. Yüzüme karşı yalan söylüyordu. "İçeride başka kimse yok."

Saçmalık.

Ondan sıyrılıp serbest kalmayı başarsam da beni tekrar tutmadan önce eve sadece birkaç adım yaklaşabilmiştim. "Çek o siktiğimin ellerini üzerimden, seni pis domuz..."

Tüm dünyam paramparça olurken, Johnny Kavanagh'nın yüzü gözümün önünde belirdi. Plastik şeridin altından geçerek, "Joe," diye seslendi. "Sorun yok."

"Kav!" Beni tutmaya çalışan o heriften kurtulup Shannon'ın erkek arkadaşına doğru yöneldim. "Onları dışarı çıkarmama yardım et!" Çaresizlik içinde ona doğru koştum çünkü bu dünyada kız kardeşimi kurtarmak isteyen biri varsa, onun bu adam olduğunu biliyordum. "Onları orada bıraktım. Yürüyüp gittim... sinirlendim ve gittim... ama yapamadım. Onları terk edemedim. Bu yüzden geri döndüm ama ev... ve annem..." Annemin hali gözlerimin önüne gelince midem altüst oldu, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. "Siktir... Shannon... Tadhg! Kimse beni dinlemiyor..."

"Onları aldım, Joey." Ayağımın altındaki toprağı derinden sallayan bu üç kelimeyi, hemen iki tanesi daha takip etti. "Onları çıkardım."

"Onları aldın..." Hissettiğim sersemlikle söylediklerini bile algılayamıyordum. Onları almış *mıydı? Ufaklıklarım? Onunla* mıydı? "Onları *çıkardın* mı?"

Kollarını bedenime sararken başını sertçe salladı. "Ollie, Tadhg, Sean ve Shannon."

Ollie.

Tadhg.

Sean.

Shannon.

Ninova

Hepsi Johnny Kavanagh'nın yanında mıydı?

Eğer bu bir kandırmacaysa, çok zalimdi.

"Kahretsin," dedim aniden hatırlayarak. "Darren!" Yanan eve tekrar girmeye çalıştım. "Ağabeyim hâlâ içeride!"

Sırtımı göğsüne yaslayıp beni alevlerden sürükleyerek uzaklaştırırken, "Hayır, o da benim evimde," diye kulağıma fısıldadı. "Hepsi orada. Yemin ederim, dostum. Tüm erkek kardeşlerin ve Shannon şu anda benim evimdeler." Beni tutan kolları daha da sıkılaştı. "Güvendeler." Tekrar fısıldarken ikimizin ağırlığını birden taşıdığından oldukça emindim.

Hepsi güvende.

Hepsi güvende.

Hepsi güvende.

"İkinizin de buradan çıkması gerekiyor," diye bağırdı biri. "Burası güvenli değil."

Beni evden uzaklaştırırken, "Gidiyoruz," dedi Kav. "Hadi, dostum..."

İki ceset torbası bir ambulansın arkasına doğru götürülürken sözleri yarıda kesildi.

Annem.

Hayatta kalmayı başaramamıştı.

Kav irkilerek ikimizi de döndürdü ama benim için çok geçti.

Göreceğimi zaten görmüştüm.

Onları görmüştüm.

Babamı ve annemi.

Ebeveynlerimi.

Yan yana yatarken.

Ölümde bile.

"Benim hatam."

"Hayır." Kav, beni çocukluğumun geçtiği evi çevreleyen şeridin altından geçirip tanıdık *Mercedes*'e doğru götürdü. "Bu onun hatası, Joey. Senin değil."

Yaşananları algılamaya çabaladıkça zihnim yavaşça olanları bana hatırlatmaya başlıyordu. "Kafam iyiydi," diye itiraf ettim. Onları bırakıp gitmiştim. "Aklımı kaybettim ve onları terk ettim."

"Eğer kalsaydın, yatağında sızmış olacaktın. Darren seni aramak için dışarı çıkmayacaktı. Shannon beni aramak için uyanık olmayacaktı. Hepiniz uykunuzda yanarak ölecektiniz!"

Söyledikleri gerçekti ama bunun bana pek faydası olmuyordu.

Hiçbir şeyin faydası yoktu.

"Tanrım." Annemin elinin korkunç görüntüsü bir kez daha gözlerimin önünde belirdi. "Annem..."

Beni arabanın arka koltuğu olabileceğini düşündüğüm bir yere iterken, "Bu senin suçun *değil.* Sakın o piç kurusunun aklına girmesine izin verme!" dedi sertçe.

Artık nerede olduğumu ayırt edemiyordum.

Yakınımda bir yerden, "Bunu sen yapmadın," dedi Shannon'ın erkek arkadaşı. "Bunu o yaptı."

Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Sanki zihnim üst sınırına ulaşmış ve kendini kapatmaya karar vermişti.

Bu hayatta kalma içgüdüsü müydü?

Zihinsel çöküş müydü?

Köprüden atlamış mıydım?

Artık cehennemde miydim?

Kendimi cehennemdeymişim gibi hissettim.

Bir kâbusun içine hapsolmuştum.

Uyan.

Uyan, Joey.

Tanıdık bir ses, "Joey... şimdi bizimle eve geleceksin, tamam mı?" diyordu ama sesin nereden geldiğini bilmiyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, gözlerimin bulanıklaşmasına sebep oluyordu. Belki de buna sebep olan gözyaşlarımdı? "Seninle ilgileneceğiz. Bunu senden rica etmiyorum, oğlum. Sana haber veriyorum."

Atladın.

Merak etme, atladın.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

Yaşanmıyor.

"Orada olmalıydım," dedim fısıldayarak. Kime söylediğimi bilmiyordum ama söylemiştim. "Onları güvende tutmak benim görevim."

"Onlar *güvende.*" Biri beni tutuyordu. Omzuma dolanmış bir kol vardı ve büyük bir el elimi tutuyordu. "Sen de güvendesin."

Bu tanrı mıydı?

Şeytan mıydı?

Lanet olsun, ben neredeydim?

Aklımı bir arada tutan son parçanın da koptuğunu hissederek uyuşuk bir sesle, "Hayır," diye mırıldandım. "*Annemi* güvende tutmak benim görevimdi."

Ninova

110
TAM ZAMANI
AOIFE

Yolun sonunda babamın minibüsünden yola atlayıp Elk's Terrace 95 numaranın önünde toplanan kalabalığa doğru koşarken, farkına vardığım ilk şey kokuydu.

İtfaiye ekibi erkek arkadaşımın evini yerle bir eden alevleri söndürmeye çabalıyor, simsiyah duman bulutları gökyüzüne yükselmeye devam ediyordu.

"Aoife!" diye bağırdı Casey. "Aman Tanrım, Aoife!" Bir grup pijamalı kadının yanından geçip doğruca bana koştu. "Seni görmek ne kadar güzel bilemezsin." Nefes nefese kalmış halde yanıma ulaştığında kollarını boynuma doladı. "Sirenleri duydum, sonra alevleri gördüm ve herkes evlerinden çıkmaya başladı. Tanrım, seni aramaya çalıştım ama telefonun sesli mesaja düşüyor. İçeride olmandan korktum. Joey'nin kendini kaybettiğini görünce..."

"Onu gördün mü?" diye sordum. Gözlerimin önündekileri anlamlandırmaya çabalarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Ne zaman? Nerede? İyi mi? O..."

"Evet, onu gördüm. O iyi... Yani, açık söylemek gerekirse iyi değildi. Demek istediğim, aklını yitiriyor gibi olması anlaşılır bir durum. Eve girmeye çalıştı ama Johnny Kavanagh gelip onu uzaklaştırdı."

İşte bu kadarı yeterliydi.

O iyi.

İki kelime...

"İyi, değil mi?" İçime dolan duygusal rahatlama dalgası bedenimi sararken kontrolsüzce hıçkırmaya başladım, bacaklarımın gücünü yitirdiğini hissettim. "Joe iyi mi?"

Yere yığılmadan önce beni yakalayarak, "Sen de iyisin," dedi babam. "Sen de iyisin, canım." Ardından Casey'ye döndü. "Herkes çıkabildi mi?"

"Çocukların hepsi çıktı," diye cevap verdi Casey. "Komşulardan duyduğum kadarıyla Joe ve çocuklar, Shannon'ın erkek arkadaşının evine götürülmüş. Sadece annesiyle babası. Bir tek onlar yanmış..."

Babam bir kolunu bedenime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. "Tamam, bu kadar yeter," dedi sözünü keserek. "Hemen benimle eve geli-

Ninova

yorsun. Casey, sen de geliyor musun, canım? Bence Aoife'nın bu gece arkadaşına ihtiyacı var."

"Kesinlikle, T-Baba. Geliyorum."

"Ne? Hayır, hayır, hayır!" Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş halde babama döndüm. "Baba, hayır. Eve gidemem. Ona gitmeliyim. O..."

"Hayır." Babam sözümü kesip güçlü kolunu omuzlarıma doladı ve beni tekrar minibüse yönlendirdi. "Gitmiyorsun. Ben ve Casey'yle birlikte eve gelip evde kalacaksın. Yarın yeni bir gün. Gidip onu o zaman görebilirsin. Sana söz veriyorum, seni Kavanaghların evine kendim götüreceğim ama şimdi eve gelmeni, dinlenmeni istiyorum."

"Baba, anlamıyorsun..."

Beni minibüsün yolcu tarafına yerleştirirken, "Hayır. *Sen* anlamıyorsun, Aoife," diye çıkıştı. Casey'nin yanına oturmasını bekledikten sonra kapıyı sertçe kapatıp sürücü tarafına dolandı. Şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdığında konuşmaya devam etti. "Tanrı aşkına, sen hamilesin. Bu senin için iyi değil. O çocuğu sevdiğini biliyorum ve benim de kalbim onun için paramparça. Bütün akşam sana anlayışlı davrandım. Sana yardım etmek, destek olmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama artık durmanı istiyorum. Bu bebek için iyi değil, bence artık bebeği önceliğin haline getirmenin tam zamanı."

111
HER ŞEY BİTİNCE BENİ UYANDIR JOEY

"Bunu nasıl yapacağım, John? Annemin cenazesini nasıl düzenleyeceğim?"

"Yalnız değilsin, Darren. Seni elimizden geldiğince destekleyeceğiz."

İnsanlar etrafımda konuşuyordu.

"Bedenlerini teslim etmeleri biraz zaman alacak."

Planlar yapılıyordu.

"Sanırım babanın cenazesini de ailenize teslim edecekler."

Kararlar veriliyordu.

"Annem onunla birlikte gömülmeyecek."

Tek bir kelimesini bile anlayamıyordum.

"*Gardai* bir tur ifade daha alacak ama yangının kundaklama olduğu artık neredeyse kesin."

Daha önce hiç girmediğim bir odadaki yemek masasına yaslandım, yanağımı sağlam meşeye yasladım ve ellerimle başımın arkasını tuttum.

"Elbette kundaklama. O piç, annemi diri diri yaktı! Bu bir cinayet-intihar."

Annemin eli...

"Babam dışarı çıkarken çocukları da yanına almaya çalışmış."

Ceset torbasından sarkan elinin o lanet görüntüsünü neden kafamdan silip atamıyordum?

"Doktor yine yolda. İkisiyle de ilgilenecek."

O senin annen, pislik.

Şimdi metal bir masada buz gibi yatıyor.

Çünkü sen yanında kalamadın.

"Tanrım, büyükannem arayıp duruyor. Şu anda onunla baş edemem."

Şiddetle titrerken göğsümde çılgınca atan kalbimin çıkardığı sese odaklandım.

"Tamam. Telefonu bana ver. Onunla ben konuşurum, canım."

Yol boyunca bedenimin titremesi kesilmemişti.

"Alex. Alex'le iletişime geçmem gerek. O, Belfast'ta. Henüz hiçbir şey bilmiyor..."

Ninova

Kardeşlerimin çığlıklarının anısı hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

"Bunların hepsini senin için hallederim."

Annemin eli...

"Bir de annemin kız kardeşi, Alice. Beara'da."

Acaba evlilik yüzüğü olan eli miydi?

Siktir, oydu.

Üzgünüm, anne.

Çok üzgünüm, anne.

"Joey, bu konuyla ilgili ne düşünüyorsun, canım?"

Onun sol *eliydi.*

Yüzük takıyor muydu?

"Bunu denemek ilgini çeker mi?"

Yüzüğü gördüğümü hatırlayamadım.

Lanet olsun, onu parmağından hiç çıkarmazdı.

"Gitmesi gerekiyor. Tedavi edilmezse ölecek ve ben ailemden birini daha kaybedemem."

Yüzüğü nereye gitmişti?

Eriyip tenine mi yapışmıştı?

"Joey canım, bizi duyabiliyor musun?"

Edel'in ya da bir başkasının bana neden soru sorduğunu tam olarak anlamıyordum.

Kafamda onlara cevap vermek için tek bir kelime bile kalmamıştı.

"Joey, canım. Telefonun yanında mı? Kız arkadaşını arayabilirim."

"Hayır," diye mırıldandım. Molloy'un yüzü karanlıkların arasında belirirken bedenim gerildi. On iki yaşımdan beri zihnimde canlanan tek yüz onundu.

Sarı saçlar.

Yeşil gözler.

Gülümseyen.

Sevgi dolu.

Sıcacık.

Aydınlık.

O yüz.

Onun yüzü.

Kraliçe.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek atarken, "Hayır," demeyi başardım. "Onun... beni bu halde görmesini istemiyorum."

"Canım, eminim Aoife çok endişelenmiştir."

"Hayır, Edel. O kızın, ona yaklaşmasını istemiyorum."

Bir ismin var mı, kendi kendine düşünebilen çocuk?

"Darren, bu senin vereceğin bir karar değil, canım. Bu kardeşinin kararı."

Sen benim her şeyiyle en sevdiğim, en iyi arkadaşımsın.

"Evet ama kardeşim iyi değil. Omuzlarında daha fazla baskıya ihtiyacı yok. Zaten kırılma noktasına ulaştığını görmüyor musunuz?"

Şu anda bir paket Rolos'um olsaydı, sonuncusunu sana verirdim.

"Hamile kız arkadaşını, onun yanına getirmenin ona ne faydası olacağını sanıyorsun? Şu anda sadece kendine odaklanması gerekiyor. O kız yanındayken bunu yapamaz."

Endişelenme, Peter Pan, ben senin Wendy'n olacağım.

"Onu dışlayamazsın, canım. Joey'nin çocuğunu taşıyor."

Sorun yok. Sadece bize konsantre ol.

"Bak, ben sadece kardeşimi hayatta tutmaya çalışıyorum. Eğer bu beni kötü adam yapıyorsa, bırak öyle olayım. Bu unvanı ve beraberinde gelen her şeyi kardeşim için kabullenirim. Çünkü o bu yükü kaldıramaz, Edel. Başka birinin daha hayatını sömürmesini kaldıramaz."

Seni seviyorum, Joey Lynch.

"Hayatını tüketen değil de ona *hayat veren* kişinin o olabileceğini hiç düşündün mü?"

Ölünceye kadar, Joe.

"Ben neyden bahsettiğimi biliyorum. Şu anda onunla başa çıkamaz. Daha az önce annemizin cesedinin çocukluk evimizden sürüklenerek çıkarılışını izledi! Rehabilitasyona gitmesi gerekiyor, ergen bir kızla evcilik oynaması değil!"

"Darren, iyi niyetli olduğunu biliyorum, canım ama bence yanlış yapıyorsun. Onları uzak tutmak uzun vadede sana karşı geri tepecektir."

"Umurumda değil! Rehabilitasyona gidiyor. Gitmeyi *kabul* etti ve bir kenarda durup o kızın Joey'nin kafasına delice fikirler sokmasına ve kafasını karıştırmasına izin vermeyeceğim."

"Bu sana pahalıya patlayacak."

"Umurumda değil. Joe... Benim, Dar. Beni duyabiliyor musun? Bu formları imzalaman gerekiyor, tamam mı? Senin yerine imzalayamam, dostum. On sekiz yaşından büyüksün. Bunu kendin yapmalısın."

Sol tarafımda oturan her kimse, uzanıp kolunu omzuma doladı. İşte o an parçalandığımı anladım.

Çünkü irkilmemiştim.

Çünkü canım acımamıştı.

Çünkü umurumda değildi.

Başımı masadan kaldırmak için kalan son gücümü kullanarak, "Bana bir kalem ver," demeyi başardım. "İmzalayacağım."

"Tanrım, şükürler olsun."

"Doğru olanı yapıyorsun, oğlum."

"Bana bir söz ver," diye mırıldandım.

"Ne istersen, Joey canım."

"Seninle gurur duyuyorum, Joe."

Adımı sayfanın üzerine karalayıp kalemi bıraktım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. İçimde zerre kadar yaşam kalmamış gibi hissediyordum. "Onu benden koruyacağına söz ver."

"Kimi, canım?"

"Molloy'u."

112
BENİ DURDURAMAZSIN
AOIFE

Cuma akşamı önüme taze bir fincan sıcak çikolata bırakırken, "Bu doğru değil, Tony," dedi annem. "Dört gün geçti. Kızın onu görmeye hakkı var."

"Bak, Trish. Seninle bu konuda tartışmıyorum. Ben de bunun doğru olduğunu düşünmüyorum." Babam mutfak masasında yanıma oturdu. "Ama o onların ağabeyi. En büyükleri. Ebeveynleri öldü. Onun isteklerine saygı göstermeliyiz. Darren bu şartlar altında aileyi bir arada tutmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor."

Yangının üzerinden dört uzun gün geçmişti.

Bu dört gün boyunca Joey'yle en ufak bir iletişim kuramamıştım.

Erkek arkadaşımın intihar notu gibi görünen mektubunda yazdıklarını okuyup dünyamın yıkılmasının üzerinden dört gün geçmişti.

Aklım hâlâ karmakarışıktı.

Kalbim paramparça olmuştu.

Onu *görmeme* izin verselerdi, bunların hepsiyle baş edebilirdim.

Ama hayır... görünüşe bakılırsa, Joey'nin şu anda ihtiyacı olan şey ben değildim.

Darren'a göre, mesafemi korumalı ve kardeşine yas tutması için zaman tanımalıydım.

Çok zordu.

Joe sadece yas tutmuyordu.

Eğer onu bir yerde bir odaya hapsetmişlerse, o zaman yoksunluk çekiyordu.

O *acı* çekiyordu ve ona ulaşamamak beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

İçim burulurken, "Darren, Lynch ailesinin başına geçmiş değil," diye çıkıştım. "O sadece, çocukların hayatları boyunca sahip oldukları tek ebeveynin başarısız bir yedeği."

"Anneleri..."

Fincanı kendimden uzaklaştırarak, "Annesinden bahsetmiyorum, baba," dedim sertçe. "Joe'dan bahsediyorum."

"Darren aradığında Aoife'yı pazartesi günkü cenazeye getirmememi-

Ninova

zi istedi," dedi annem. "Görünüşe göre, Joey cenaze merasiminin hemen ardından doğruca rehabilitasyon merkezine gidecekmiş. Bu yüzden Aoife'yı görmesinin onun için iyi olmayacağını, fikrini değiştirebileceğini düşünüyormuş."

Sandalyemi arkaya itip ayağa kalkarak, "Ben neyim?" diye sordum. "Şeytanın vücut bulmuş hali mi?"

Annem derin bir iç çekti. "Aoife..."

O an bu kadar zayıf göründüğüm için kendimden nefret ettim. "Hayır, anne. Bu saçmalık," diye bağırdım. "Bu adil değil. Ben başından beri buradaydım. Kaçmadım. Joey'den hiç vazgeçmedim. Altı yıl, anne. Altı yıl boyunca kaldım ve ona yardım ettim. Onu uyuşturucu bataklıklarından kurtardım. Kolundan iğneleri çıkardım. Uyuşturucu satıcılarına ödeme yapmak, onu güvende tutmak için yalvardım ve borçlandım. Şimdi hamile olduğum için Darren, Joey'nin tüm çöküşünden beni sorumlu tutuyor."

Başını ellerinin arasına alırken, "Aman Tanrım," dedi babam boğuk bir sesle. "Neden işlerin bu kadar kötüleştiğini bize söylemedin?"

"Nasıl söyleyebilirdim?" diye haykırdım. "Dön de nasıl tepki verdiğine bir bak. Onu garajdan kovup benden uzaklaştırırdın. Onun benden başka kimsesi yok!"

"Sen daha on sekiz yaşındasın," derken gözleri yaşla doldu. "Senin için istediğim hayat bu değil."

Titreyerek, "O da henüz on sekizinde," diye karşılık verdim. "O benim hayatım, baba. O benim hayatım ve ben de *onun*. Biz bir aileyiz." Sesim titreyince derin bir nefes aldım ve zorlukla devam ettim. "O benim bebeğimin babası ve Darren onu benden *alıyor*."

"Aoife, canım, biliyorum..." Kapı zilinin sesi mutfakta yankılanarak babamın duraksamasına ve kaşlarını çatıp kapalı mutfak kapısına bakmasına neden oldu. "Birini mi bekliyorsun, Trish?"

Babamın elini okşayarak, "Hayır, aşkım," dedi annem. "Casey gelmiş olmalı. Genelde işten sonra uğrar."

Birkaç dakika sonra Kev koridordan seslendi. "Aoife? Seninle konuşmamı istemediğini biliyorum ama kapıda seni soran bir kadın var."

Ayağa kalkıp mutfaktan çıkarken, "Eğer açıklama bekleyen başka bir muhabirse, aklımı kaçıracağım," dedi babam.

Tüm hafta boyunca, yerel radyo istasyonlarından gelen telefonlar ve

Ninova

eve gelen muhabirler bir türlü rahat vermemişti. Hepsi haber yapma peşindeydi.

Burası küçük bir kasabaydı, bu yüzden yangın Cork için büyük bir haber anlamına geliyordu. Hatta yaşananlar ulusal haberlere bile çıkmıştı ve medya bu konuda tiksindirici derecede müdahaleci davranıyordu. Casey ulusal haber sunucularının cenazeye katılmayı planladığına dair bir söylenti bile duymuştu. Bu yapılanlar, ebeveynlerini yeni kaybetmiş ve zaten çok kötü durumda olan altı çocuğa karşı duyarsızlıktan da fazlasıydı.

Babam kısa bir süre sonra peşinde tanıdık sarışın bir kadınla geri döndü. Şık sarışını eliyle masada bize katılmaya davet ederken, "Trish," dedi babam. "Bu Edel Kavanagh."

Bakışlarını bana çevirmeden önce anneme hafifçe gülümseyerek, "Merhaba, Trish," dedi Edel. Sonra anlayış dolu sıcak gözleriyle beni selamladı. "Aoife canım, nasılsın?"

Ağzım açık kaldı, cevap vermeye çalıştım ama kelimeleri dudaklarımın arasından dökmeyi başaramadım. Tüm dikkatim elini tutan küçük çocuğa odaklanmışken olmazdı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. Ona ulaşmaya çalışırken neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Seany!"

Edel'in elini bırakıp bana doğru yürümeye başlarken, "İ-fa," dedi emdiği parmaklarının arasından. Küçük eli her zamanki gibi tükürükle kaplıydı. "İ-fa."

"Ah, Seany-boo." Onu kollarımın arasına alıp havaya kaldırdım. Küçük kıvırcık saçlı başını görür görmez içime bir rahatlama dalgası yayılmış, olduğum yerde dizlerimin üzerine çökmüştüm. "Seni görmek ne kadar iyi geldi bilemezsin, küçük adam."

Yanağıma dokunarak, "Co-ii üzgün," dedi bana. "Co-ii, İ-fa'yı özledi."

Onun konuşmaya çalışması ve kendini ifade ederken bu derecede iyi bir iş çıkarması beni daha da çok ağlattı. Yüzümü boynuna gömüp tanıdık kokusunu içime çekerek, "Evet, küçük dostum," dedim ona. "Aoife da Joey'yi özlüyor."

Annemin işaret ettiği sandalyeye otururken, "Aslında seninle konuşmak için buraya gelme sebebim de bu," dedi Edel. "Teşekkür ederim."

"Kahve ister misin?"

"Bir fincan çok iyi olur. Teşekkür ederim, Trish."

Ninova

Duygularımı saklamayı başaramadan, "Diğerleri nasıl?" diye sordum. "Ve Joe..." Titrek bir nefes verip ayağa kalktım, Seany'yi kucağıma alarak masadaki yerime geri döndüm. "O... iyi mi..."

Annemin uzattığı üzerinden buhar tüten kahve fincanını alıp, "Teşekkürler, Trish," dedi Edel. Ardından tekrar bana döndü. "Darren, Shannon, Ollie ve Tadhg bu koşullar altında beklenenden daha iyi durumdalar." Dizimde oturan küçük adama şefkatle gülümsedi. "Ve Seany minik bir tatlılık abidesi."

"Peki ya Joe?"

Başını üzüntüyle salladı. "Diğerleri kadar iyi değil."

Kalbim sıkıştı.

"Durumu kötü," diye ekledi. Kendimi sanki erkek arkadaşımla günlerdir ilk kez bağlantı kuruyormuşum gibi hissederek kucağımdaki küçük çocuğa daha sıkı sarıldım. "Yangın gecesinden beri neredeyse hiç konuşmadı."

Babam yağ lekeli eliyle yüzünü ovaladı. "Tanrım. Zavallı çocuk."

"Tek bir lokma bile yemedi," dedi Edel. Hem sesi hem de yüzü belirgin bir endişeyle doluydu. "Açıkçası, uyuduğundan bile emin değilim. Kusmadığı zamanlarda, durgun bir şekilde duvara bakıyor."

Yavaşça, üzerine basa basa ve tam bir çaresizlikle, "Onu görmem *gerek*," dedim ona. Bu kadının erkek arkadaşım için doğrusunu yapacağını umuyordum. "Anlamıyorsunuz. Darren her şeyi bildiğini sansa da hiçbir fikri yok. Kardeşi hakkında zerre kadar bilgisi yok ama benim var. Ben Joey'yi *tanıyorum*. Ona *yardım* edebilirim. Bana bir şans verirseniz ona *ulaşabilirim*."

"Katılıyorum," diyerek beni şaşırttı. "Bu yüzden buradayım, canım."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Katılıyor musun?"

Edel başını salladı. "Seni o gece çağırmak istedim. Yanında olmanın Joey'ye iyi geleceğini düşündüm ama Darren da annesini yeni kaybetmişti. Bu yüzden onunla tartışmak istemedim. Kardeşi için en doğrusunu yaptığına gerçekten inanıyordu. En iyisini bildiği konusunda o kadar sertti ki..." Bir yudum kahve içip fincanı masaya bıraktı. "Ancak Joey'ye en iyi gelecek kişinin bu mutfakta oturduğuna dair içimde bir his var."

Söyledikleri...

Tanrım, söyledikleri o anda benim için o kadar çok şey ifade ediyordu ki...

Kalbimin etrafını sıcacık bir kucaklama gibi sardı.

"Beni ona götürecek misin?"

Üzgün bir gülümsemeyle başını salladı. "En başından itibaren ayrı tutulmamalıydınız, canım. Bu benim açımdan bir değerlendirme hatasıydı ve bir daha asla olmayacak."

Daha cümlesini bitirmeden ayağa kalkmıştım. "Ben hazırım."

"Hayır," dedi babam. "Onun gitmesini istemiyorum."

"Tony." Annem iç çekti. "Lütfen sadece..."

"Üzgünüm, çocuğun kötü durumda olduğunu biliyorum," diyerek karşı çıkarken babam gerçekten yıkılmış görünüyordu. "Daha iyi hissetmesi için kalbimin yarısını ona verirdim. Yemin ederim verirdim ama kızımın iyiliği pahasına değil."

"Tony."

"Aoife beş aylık hamile. O burada güvende olmalı ve stresten uzak kalmalı."

"Ben gidiyorum, baba."

"Aoife, hayır. Lütfen. Bir kez olsun kendini düşünür müsün?"

Sean'ı yere indirip ayaklarının üzerine bırakarak, "*Gidiyorum*, baba," diye tekrar ettim. "Beni durdurmak için senin, Darren'ın ya da başka birinin söyleyebileceği hiçbir şey yok."

Ninova

113
KENDİNE DÖNDÜĞÜNDE, BANA GERİ DÖN
AOIFE

Bir saat sonra Sean'la birlikte içeri adım attığımda Edel Kavanagh'nın evi tıklım tıklım insan doluydu.

Geceyi geçirmek için yanıma aldığım doğum öncesi vitaminlerim, yedek kıyafet ve atıştırmalıkla dolu çantamla birlikte duygularımla darmadağın olmuş halime acıyan bu kadını takip ettim. Beni selamlamak için duran herkese gülümseyip başımı salladım. Oturma odasına ulaşıp Darren tarafından karşılandığımızda tüylerim ürperdi. Kanepede oturuyordu, erkek arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim Alex'in kolunun altına girmişti ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı.

Bakışları beni bulur bulmaz, odanın havasındaki değişimi hissettim.

Davetsiz misafir hissini...

"Aoife."

"Darren."

"Ne yaptın sen?" Bakışları Edel'e kaydı. "Onu görmek istemediğini biliyorsun."

Ahh.

Duyduklarımın beni ne kadar yaraladığını gizleyemedim.

Aldığım keskin nefes bunun kanıtıydı.

Beni teselli etmek için sırtımı okşarken, "Shannon'ın Johnny'si, senin Alex'in ve..." dedi Edel sakin bir sesle. "Joey'nin de Aoife'sı var."

"O şu anda Joey'ye iyi gelmeyecek."

Şöminenin yanındaki koltukta oturan yaşlı bir kadın, "Sesini kesmezsen *sana* iyi gelmeyecek bir şey göstereceğim," dedi ona. "Ne cüretle bu nazik kadının evinde ahkâm kesiyorsun sen!"

"Ama büyükanne..."

Buruşuk parmağını havaya kaldırarak, "Sakın bana 'Ama büyükanne' deme," diye azarladı. "Kulağın çekilmeyecek kadar büyük değilsin, genç adam."

Ninova

Yaşlı kadın bana dönüp gülümsedi. "Aoife." Yaşadığı zorluklardan dolayı solgun ve yıpranmış görünüyordu ama gözlerinde parlamaya devam eden sevecenlikle bana elini uzattı. "Çok uzun zaman oldu."

Yıllar içerisinde ancak birkaç kez karşılaşmıştık. Bu kadın Joey için çok şey ifade ediyordu, bu da benim için çok kıymetli olduğu anlamına geliyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, "Merhaba, büyükanne," diye karşılık verdim. Bakışlarım onun sevimli bir bulut gibi bembeyaz, dalgalı saçlarına kaydı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Elimi sıkıca tutarak, "Buraya gel de seni göreyim," dedi büyükanne. "Torunlarımdan biri, senin bir torunumla aile olma yolunda ilerlediğini söyledi."

Aman Tanrım.

Darren'a öfkeli bir bakış attıktan sonra isteksizce başımı salladım. "Joey bebek haberini sana bizzat vermeyi gerçekten çok istedi ama ebeveynleri, küçük kardeşlerinin öğrenmesini istemedi. Ardından da son birkaç ayda her şey kontrolden çıktı. Yani biz hiçbir zaman açıkça duyurmadık ya da..."

İçimi ısıtan bir sıcaklıkla, "Güzel bir oğlun olacak," diyerek sözümü kesti. "Annesi gibi güçlü." Elini karnıma yerleştirdiğinde yaşlılığın getirdiği titremenin bedeninden geçişini hissettim. "Babası gibi de sevgi dolu."

"Cinsiyetinin ne olacağını bilmiyoruz," dedim fısıltıyla.

"Bir oğlunuz olacak," dedi bana. "Tıpkı babasına benzeyecek."

"Umarım öyle olur."

"Sen iyi bir kızsın." Gözleri duygularla parlıyordu. "Altın gibi bir kalbin var."

Cevaben omuz silktim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Edel'e bakıp, "Onu Joey'ye götür ki, onun üzerinde sihrini konuşturasun," dedi büyükanne. "Torunumun kalbini ona geri verdiğinde yeniden yaşamaya başlayacaktır."

Evin sağ kanadının en uzak ucundaki kapalı yatak odası kapısına hafifçe vurarak, "Burada," dedi Edel. "Sadece Shannon'ı çıkarmam için bana bir saniye ver."

Duygularımı zorlukla kontrol edip başımı salladım.

Kapıyı aralayarak içeri adım attığında, "Merhaba, canım," dedi Edel.

"Seni görmek isteyen iki misafirin var. Claire ve Lizzie. Aşağıda oturma odasındalar, tatlım."

"Belki de... onu yalnız bırakmamalıyım..."

Edel bana peşinden içeri girmemi işaret etti. "Senin için de bir misafirim var, Joey." Kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gir, aşkım."

Kalbim göğsümde delicesine çarparken içeri adım attım. Anında erkek arkadaşımın yana dönüp kıvrılmış, cenin pozisyonunda yatan görüntüsü gözüme çarptı. Bir yastığı göğsüne sıkıca bastırmış, yüzü pencereye dönük halde pofuduk yatağın üzerinde bir heykel kadar hareketsiz yatıyordu.

Ah, bebeğim.

Çok genç görünüyordu.

Tek kelimeyle yıkılmıştı.

O mektupta yazdığı kelimeler hâlâ aklımda yankılanıyor, duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Onu görmek ve hâlâ *burada* olduğunu bilmek beni o kadar rahatlatmıştı ki, bir bebek gibi ağlamak istedim.

Boğazımdaki yumruyu yutup, "Benden saklanamazsın," dedim ona. Shannon'ı görmezden geldiğim için kendimi kötü hissettim ama o an ağabeyi bir numaralı önceliğimdi. "Pes de edemezsin."

Bedeni irkildi. Bu da bir hayalet gibi görünse bile beni duyabildiğinin belirgin bir işaretiydi.

Kız kardeşinin yanından geçip yatağın kenarına, yüzüm ona dönük şekilde oturdum ve onu görünce titrek bir nefes verdim.

Kasvetli yüz hatları.

Kaygılı yüz ifadesi.

Boş bakan gözleri.

"Joey'm."

Vücudu titredi.

"Bebeğim."

Bedeni daha da sert titredi.

İşte bu.

Sesimi takip et.

"Bana geri dön." Titreyen ellerimle yanağını okşadım, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım ve eğilip burnumu onunkine hafifçe dokundurdum. "Çünkü senden vazgeçmeyeceğim."

Dudaklarından acılı bir inilti döküldü, sanki içinde bastırdığı her şey içinden taşmış gibi titredi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek, "Biliyorum," diye yumuşak bir sesle fısıldadım. Bana geri dönmesini sağlamak için ona dokunmaya devam ettim. "Oradasın, değil mi?"

Bir kez daha titredi, elleri yumruk halini aldı.

İşte bu kadar.

Çatlak ve soyulmuş dudaklarına bir öpücük kondurup, "Seni görüyorum, Joey Lynch," diye fısıldadım. "Benden saklanamazsın."

O anda eli hareketlendi ve uzanıp karnımın şişkinliğine dokundu. Hissettiğim rahatlamayla ağlamak üzereydim.

Başını nazikçe kaldırarak kucağıma yerleştirdim. "İşte böyle," diye yüreklendirdim. "Bana geri dön, bebeğim."

İçgüdüsel olarak yanağını göbek deliğime, bebeğiyle aramızdaki tek engel olan noktaya yasladı.

Titreyip sarsılarak bedenime sıkıca yapıştığında ona özenle sarıldım. "Sorun yok." Elleri *sweatshirt*'ümü kavrayınca onu kendime doğru çektim. "Beni korkutup kaçıramazsın," diye söz verdim. "Sen benimsin, unuttun mu?"

Edel, Shannon'ı odadan çıkarıp arkasından kapıyı kapattığında Joey nihayet konuştu.

"Kraliçe."

Kalp atışlarım zirveye ulaştı.

İşte döndün.

Hâlâ buradasın.

Yüzünü karnıma yaslamaya devam ederken yüzümden dökülen yaşı omzumla sildim. "Selam, aygırım. Buradayım."

"Öldüm mü?"

"Hayır, bebeğim. Ölmedin." Ona bakabilmek için yüzünü kendime çevirdim. "Güvendesin, tamam mı?"

Istırap ve kayıplarla dolu yapayalnız yeşil gözleriyle bana baktı. "O öldü mü?"

Hıçkırığımı bastırıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Evet, bebeğim. Annen kurtulamadı."

Tepki vermedi.

Gerilmedi, irkilmedi, çığlık atmadı ya da ağlamadı.

Sadece gözlerini kapatarak başını tekrar kucağıma bıraktı. "Bunun bir kâbus olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı.

Paramparça oldum.

Kendimi kemiklerime kadar *paramparça* hissettim.

Onu kendime olabildiğince yakın tutup, "Acı çektiğini biliyorum, bebeğim. Çok yorgun olduğunu da biliyorum," dedim fısıldayarak. "Ama söz veriyorum, sadece biraz daha dayanırsan her şey düzelecek." Onu tekrar öptüm. "İyileşeceksin, Joe. Yemin ederim."

"Tamam, Molloy." Yanağından aşağı bir gözyaşı daha süzüldü. "Sen öyle diyorsan."

"Özür dilerim." Karanlıkta yüzü bana dönük, yan tarafına yatarken söyledikleri kırık bir fısıltıdan ibaretti.

Yaşlarla dolu gözleri donuktu, sanki bana baktığında doğrudan bedenimi geçip arkayı görüyormuş gibiydi ama elimi tutuyordu. Başparmağının her bir ürkek hareketiyle geri döndüğünü hissedebiliyordum. "Üzgünüm."

"Sorun yok." Duygularımı bastırarak burnumu çektim. Boğazımı temizleyip elimi onun nemli yanağına koydum. Gözyaşları yavaşça tenime süzülüyordu. "İyisin."

Aynı kelime dudaklarından tekrar döküldü. "Üzgünüm."

"Bunun üstesinden geleceksin." Yarı karanlıkta ona daha da yaklaştım, elimi yanağına yerleştirip burnumu onunkine dokundurdum. "Sonuna kadar."

"Mektubu... okudun mu?"

"Evet, Joe. Okudum."

"Seni terk etmek istemedim," diye itiraf etti. Ardından göğsünden kalbimi parçalayan bir hıçkırık yükseldi. "Sadece seni korumak istedim."

"Bu benim işim, hatırladın mı?" Gözyaşlarımın arasında şaka yaptım. "6'yı ben kurtardım."

Bedenime sıkıca sarılarak, "Ya iyileşemezsem, Aoife?" diye hıçkırdı. "Ya ben buysam?"

"Öyle olsa bile benden kurtulamayacaksın," dedim ona. "Çünkü seni seviyorum, aygırım. Her halinle."

"Onları hayal kırıklığına uğrattım."

"Kimi?"

"Çocukları." Tüm vücudu titredi. "Shannon'ı."

"Hayır, bebeğim. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

"Benden nefret ediyorlar."

Yanağından akan gözyaşını silip, "Seni gerçekten tanıyan hiç kimse senden nefret edemez," diye fısıldadım. "Keşke o çocuklar için ne kadar önemli olduğunu, seni ne kadar sevdiklerini anlayabilsen. Keşke kendini onların gözünden görebilsen..." Titrek bir nefes verdim. "Sen birçok kişi için *çok* önemlisin."

O gece geç saatlerde mutfağa girdiğimde, "Ee?" diye sordu Edel. "Bir gelişme var mı?"

Elimdeki boş tabakla bardağı ona doğru salladım. "Bir süre tam bir zekâ savaşı yaşandı ama Joey kazananın hep ben olduğumu bilir."

Yaşadığı rahatlamayla gevşeyip, "Ah, şükürler olsun," derken elini göğsüne bastırdı. "Pazartesi gününden beri yediği ilk lokma."

Tabak ve bardağı lavaboya bırakarak, "Jambonlu sandviç ve kutu kola," diye saydım. "Kalbine giden yol bu."

"Öğrendiğim iyi oldu. Başka bir şey söyledi mi?

"Cenaze töreninde bir şarkı çalınmasını istiyor," dedim ona. Joey'nin kalp kıran mırıltılarını ona aktarıyordum. "*Live*'dan *Lightning Crashes*. İstediği tek şey bu. Yani bu şarkı ve bir de Marie'nin, Teddy'yle birlikte gömülmeyeceğine dair söz verilmesini istiyor."

Yorgun bir iç çekişle, "Başka tavsiyen var mı, Aoife?" diye sordu Edel.

"Evet, ona inanmaktan sakın vazgeçme." Ona dönerken dudaklarımın titremesini durdurmaya çalıştım. "Zor biri ve bazen tam bir baş belası olabildiğini biliyorum. Ama onu asla yapayalnız *bırakmamalısın*, Edel. Ne olursa olsun. Eğer bir kez, tek bir kez pes edersen her şey biter." Arkamdaki lavaboya yaslanıp söylediklerimi vurgulamak için parmaklarımı şıklattım. "İşi biter. O umut kıvılcımı var ya? Sana ve John'a sunduğu, hayatına uzanan o küçük köprü benzeri şey... Onu yüzüstü bırakıp hayal kırıklığına uğrattığın an, o köprüyü tamamen yakar ve bir daha asla içeri giremezsin."

Kısa bir duraksamanın ardından *sweatshirt*'ümün cebine uzanıp mektubu ona verdim. "Bunu bana bıraktı ama bence senin okuman gerekiyor."

Edel, erkek arkadaşımın intihar mektubunu okurken yere bir iğne düşse sesi duyulurdu. Okuduğu her satırda, elleri daha da titredi.

İnleyerek gözlerini sıkıca kapattığında, "En sonundaki kısmı oku," dedim ona. "Senin ve John'un onun bebeklerine iyi bakacağınızdan duyduğu güveni kelimelere döktüğü kısmı oku."

"Zavallı çocuk."

"Çünkü Ollie, Shan, Tadhg ve Sean... onun için anlamları bu," dedim zorlukla. "Onlar *onun* bebekleri ve seninle kocana dair bir şey Joey'ye güven verdi. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Kendini öldürmeyi planlıyordu. Bunun en üzücü kısmı ise onun hayatı boyunca savaşmış olması. Çok yorgun. Çok bitkin. Her şeye rağmen, eğer bir planı olmasaydı o çocukları asla geride bırakmazdı. Onlar için bir planı vardı. Sonunda bebekleri için *güvenebileceğini* hissettiği insanların yanında bir *yuva* bulmuştu. Eğer Joe'yu benim kadar iyi tanıyor olsaydın, o zaman onun hiç kimseye güvenmediğini bilirdin. Çok şey yaşadı. Bu yüzden tüm bunları yazması, kardeşlerini güvende tutmak için annesi ve kardeşiyle karşı karşıya gelmeye hazır olması ne demek, anlıyor musun? Bu, sana ve John'a yapılmış çok büyük bir iltifat."

"Ah, Aoife canım."

Yanağımdan süzülen yaşı silerek, "Ama seni zorlayacak," diye uyardım. "Joey, kendini haklı ve seni haksız çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacak." Titreyen ellerimi şişmiş karnımın üzerine koyup iç çektim. "Sizi savaştaki bir asker gibi düşmanı olarak görecek çünkü hayatı boyunca yetişkinlerle savaşarak yaşadı. Çocuklara izlettiğiniz televizyon programlarından yedirdiğiniz yiyeceklere kadar, yaptığınız her şeyi sorgulayacak. Sizi bir şahin gibi izleyecek ve kendinizi paranoyak bir enkaz gibi hissetmenize sebep olacak. Bu kişisel bir şey değil. Sadece çocukların onun yavrusu olduğunu anlamalısınız. O güçlü bir anne ayı. Tüm gücü sana vermek, onun yapacağı en büyük fedakârlık olacak çünkü sen bir kadınsın ve kadınlar onu her zaman hayal kırıklığına uğrattı. O diğerlerinden farklı. Tadhg, Ollie ve Sean gibi onarılıp değiştirilebilir değil. Onun üzerine sıva çekerek çoktan oluşmuş yara izlerini iyileştiremezsin. O Shannon gibi affedici ya da Darren gibi diplomatik değil. Joey değişime açık biri değil. Tam bir kapalı kutu. O sizin, kardeşlerinin ya da diğer herhangi birinin anlayabileceğinden çok daha derin travmalar yaşadı. Ama sen..." Doğruca gözlerinin içine baktım. "*Sende* onu çeken bir şey var. Sana bebeklerini emanet edecek kadar güveniyor. Bu büyük bir ilerleme."

Duygulara boğulan sesiyle, "Bu çocuklara her şeyimi vermeye hazırım," diye yemin etti Edel. "*Ona* da öyle."

"Umarım öyledir," dedim aynı ses tonuyla. "Çünkü o iyileşecek. Sana bunun sözünü verebilirim. Sonra aileniz gerçek Joey'yle tanışacak. Ayrıca bir kez daha söz veriyorum ki, hepiniz ona âşık olacaksınız."

Edel gülümsedi. "Zaten olduk, canım. Zaten olduk."

114
KALBİME DOLANMIŞ BİR İLMEK GİBİ
AOIFE

Güneşten yayılan öğle öncesi sıcağı bunaltıcıydı, o sabah yüzüme sürebildiğim azıcık makyajı bile terletip akıtmıştı. Yaz Ballylaggin'e gerçek anlamda gelmiş; beraberinde yeşil ağaçları, yeni biçilmiş yeşillikleri ve acı tatlı vedalaşmaları getirmişti.

Annesinin mezarının başında dururken, gözlerimi Joey'nin sırtından ayırmadım. Takım elbiseli sarışın dışında hiçbir şey umurumda değildi. Bundan birkaç yıl önce yetişkinliğe zorla itilmiş bu çocuğa karşı içimde dayanılmaz bir koruma arzusu hissediyordum. Bu o kadar güçlü bir arzuydu ki, neredeyse karnımda büyüyen çocuk için hissettiğim kadar derindi.

Onun çocuğu.

Onun yanından ayrıldığım tek an o sabah, tören için kıyafet değiştirmek üzere isteksizce eve gittiğim zamandı. Hatta duşumu bile Kavanaghların evinde, Joey'nin odasına bitişik banyoda almıştım. Bu onu oraya sokmanın tek yoluydu. Ona sarılmanın, yıkamanın ve tüm bu zaman boyunca onunla kalmanın tek yoluydu.

O şık tasarımcı takım elbisesiyle harika görünüyordu. Bu sabah evden çıkmadan önce onu ben giydirmiştim.

Erkek arkadaşım düşüncelerinin ve acısının içinde tamamen yapayalnız halde, mezarın başında hiç kıpırdamadan durdu. Annesi toprağa verildikten, diğer Lynch çocukları dağıldıktan çok sonra bile orada nöbet tutmaya devam etti. Ölümünde de onu hâlâ korumaya çalışıyordu.

Bu kalbimi kırdı çünkü annesinin Joey'de o lanet olası babasının yaptığından çok daha fazla yara açtığını biliyordum. Erkek arkadaşımın kalbinde, ne kadar sevilirse sevilsin iyileşmeyecek, Marie-Lynch-büyüklüğünde bir yara vardı.

Tanrı biliyor ya, denemiştim.

Joey'nin koşulsuz sevgisini hak etmemişti. Oğlunu gerektiği şekilde hiçbir zaman sevmemesine rağmen bunu hep almıştı. Belki de bitap düşmüş duygularımı coşturan ve normalden daha mantıksız düşünmeme

sebep olan şey hamilelik hormonlarımdı ama ona karşı çok öfkeliydim. Ölümü ne kadar korkunç ve trajik olsa da hayattayken çocuklarına karşı işlediği günahlarından arındırmamıştı.

İkinci doğan oğlunun kalbini neredeyse kurtarılamaz halde bırakan o günahlar...

Tek istediği annesinin sevgisiydi.

Ona bunu asla vermemişti.

Kayıplarının acısıyla etrafa baktım. Diğer Lynch çocuklarının uzun vadede iyi olacaklarını biliyordum. Darren, Belfast'ta kurduğu hayatına geri dönecekti. Shannon ve üç küçük çocuk ise onlara bakacak olan Kavanaghlarla birlikte yaşayacaktı. Bu süreçte zorlanacaklardı, uyum sağlamaları zaman alacaktı ama sonunda adapte olacaklardı.

Artık kesinlikle çok daha iyi bir şansları vardı.

Geride benim Joe'm kalmıştı.

Ailesinden ayrılacak olan.

Ballylaggin'den ayrılacak olan.

Hayatımdan çıkacak olan.

Kendini kırsal kesimdeki bir rehabilitasyon merkezine yatırmıştı. Bağımlılığının ne kadar ciddi olduğunu fark ettikten sonra Kavanaghlar tedaviyi karşılamayı teklif etmiş, Joey de zihninin berrak olduğu nadir anlardan birinde belgeleri imzalamıştı.

Annesinin cenaze töreni bittiğinde ayrılıyordu.

Tüm yaz boyunca.

Belki de sonsuza dek.

Kahretsin.

Böyle düşünme, Aoife.

Dün gece gitmekle doğru olanı yapıp yapmadığını sorguladığında, bunu yapmak kalbimi kırsa da onu şiddetle desteklemiş ve cesaretlendirmiştim.

Gitmesi gerekiyordu.

Ben de onu serbest bırakmalıydım.

Acı bir nefes verip avucumdaki kırmızı gülü daha sıkı tuttum. Üzerime çevrilmiş tüm meraklı ve bön bakışları görmezden gelerek aramızdaki mesafeyi kapattım.

Bazı insanlar biliyordu.

Daha fazla sayıda insanın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Doğruyu söylemek gerekirse, kimin ne düşündüğü umurumda bile

değildi. Siyah elbisemin gerisinde gizlemeye çalıştığım ani kilo artışı hakkında istedikleri kadar dedikodu yapabilirlerdi.

Hepsine lanet olsun.

Bugüne kadar sevdiğim tek çocukla omuz omuza gelene kadar durmadım. Gözlerimi annesinin yeni kazılmış mezarından ayırmadım ve sonunda Joey'nin yüzüne bakma cesaretini göstermeden önce elimdeki tek gülü mezardan içeri attım.

Sakin ol, Aoife.

Onu korkutma.

Aptalca bir şey yapmayı deneme.

Gözlerim onun zayıf, yakışıklı yüzüne odaklanınca derin bir nefes aldım ve yaşadığım yıkımı çelik gibi bir kararlılık ifadesiyle gizledim.

Joey Lynch hakkındaki gerçek buydu; zayıflığı kaldıramazdı.

Bu onu mahvetmişti.

Hayatının çoğunu ailesine bakarak, kendinden zayıf olanlara yardım ederek geçirdiği için içinde kırılganlığa yer kalmamıştı.

Güçlü bir eşe ihtiyacı vardı.

İkisine birden bakabilecek birine.

Bebek gibi nazik davranılmasına ihtiyaç duymayan birine.

Aoife burada devreye giriyordu.

"Sana gelmemeni söylemiştim."

Merhaba, Aoife ya da buna benzer bir şey yoktu.

Sadece açık sözlülük vardı.

Bu sabah veda etmek istemişti.

Ama ben bunu yapamamıştım.

Biraz zamana ihtiyacım vardı.

Sinirlerimi toparlayarak kaşımı kaldırdım, hissettiğim güvensizliği bastırıp sahte bir cesaretle konuştum. "Ben de sana nefesini boşa harcamamanı söylemiştim."

"Aoife." Yüzü acıyla buruştu ve ince bedeni baştan aşağı titredi. "Burada olmamalısın. Bu onun için iyi değil..."

Bebek.

Evet, eski batıl inancı biliyordum. Bir kocakarı masalıydı.

Ölümün yüzüne bakarsan, bebeğinin nefesini ebediyen hissedemezsin.

Asıl mesele, batıl inançları umursamayacak kadar âşık olmamdı.

Meydan okurcasına, "Umurumda değil," diye karşılık verdim. "Gelmeyeceğimi mi düşündün, Joe?"

Birlikte çok sayıda engeli aşmıştık.

Onun annesini tek başına gömmesine izin vermeyecektim.

"Yine de..." Gözleri benimkileri incelemeye devam etti. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama aradığını bulmuş gibiydi. Çünkü rahatlamış bir tavırla iç çekerek nefesini bıraktı.

"Hazır mısın?" Ona uzanmaktan kendimi alıkoymak için ellerimi birbirine kenetledim. Aslında onu alıp kaçmak ve yatak odama kilitlemek istiyordum.

Onu güvende tutabilmek için.

Tüm bunlar olurken yalnız kalmamak için.

"Olacaklar için?" derken kendimi gülümsemeye zorladım.

O yalnız yeşil gözleri ruhumun derinliklerine kazındı. "Hayır."

Yine o açık sözlü dürüstlüğe devam ediyordu.

"Güzel. Çünkü ben de değilim." Nefesim boğazımda düğümlenirken daha güçlü bir kadın olmayı ve yıkılmamayı isteyerek kollarımı bedenime sardım.

Bunu yapabilirsin, Aoife.

Onun gitmesine izin verebilirsin.

Hayır, yapamazsın.

Yapamazsın.

Bırakma onu!

"Molloy."

"Sadece bana sarıl ve beni üç ay boyunca görmeyecekmişsin gibi sıkıca sar," dedim boğuk bir sesle. Zorlukla koruduğum kararlılığımı yerle bir edecek bir şey söylememesini dileyerek kollarının arasında yerimi aldım.

Derin bir nefes aldım. Alışkın olduğum Lynx ve temiz havadan oluşan kokusunu içime çektim. Başka hiçbir şey yoktu, temizdi.

Alkol yoktu, sigara yoktu.

Tanrım, şu anda çok acı çekiyor olmalı...

"Tanrım." Dudakları saçlarıma dokundu ve bir ömürlük alışkanlıkla titreyen ellerim pantolonunun etrafına dolanmak için uzandı. "Beklemeyeceksin, beni duyuyor musun?"

Söyledikleri beni öfkelendirdi ama cevap vermedim.

Nasıl verebilirdim ki?

Sinirlerime hâkim olmak için büyük çaba harcıyordum.

Şimdi dağılmayacaktım.

Burada olmazdı.

"Hayatını yaşa, tamam mı, Molloy?"

Sanki bu bir seçenekmiş gibi söylüyordu.

Tanrı aşkına, onun çocuğuna hamileydim.

Söyledikleri bana sadece gerçek dünyadan ne kadar kopmuş olduğunu gösteriyordu. Zihninin ne kadar kötü bir durumda olduğunu, düşüncelerinin tamamen bozulduğunu ve mantıksız hale geldiğini anlıyordum.

Başkası olsa sözlerini bencillik olarak algılama hatasına düşebilirdi ama bu doğru değildi. O tanıdığım en az bencil insandı. Sadece zihnen *burada* değildi. Gerçeklikten kopmuştu.

"Kes sesini, Joey Lynch." Sesim titrerken ona sarıldım. Bunun işe yaramayacağına dair beslediğim şüphelere boyun eğmeye cesaret edemedim.

Böyle düşünmeye gücüm yetmedi.

İyileşecekti.

Sonra eve, bana geri dönecekti.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, "Seni seviyorum," dedim ona.

Alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Sus artık, Molloy." Dudaklarının yarattığı hissi, bunu bir daha hissedememekten korkarak tenime dövme yaptırmak istedim. Elleri omzumdan enseme kaydı, ardından yanaklarıma yerleşti. "Ben de seni seviyorum."

"Çıktığında burada olacağım." Bunun kulağa zavallıca geldiğini, bir erkek uğruna geleceğini tehlikeye atan aptal bir kadın gibi göründüğümü biliyordum ama ona umut vermek zorundaydım.

"Burada olma." Bana doğru eğilip dudaklarımı sertçe öptü. "Daha iyi bir yerde ol."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak, "Senden emir almıyorum," dedim nefes nefese. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

"Çünkü delicesine aptalsın." Şişmiş, çatlamış dudakları benimkine değdi. "Hayatını benim yüzümden boşa harcıyorsun. Bunu biliyorsun. Bunu sana herkes söylüyor ama dinlemiyorsun..."

Yukarı uzanıp takım elbisesinin yakasını kavradım. "Çünkü harcadığım hayat benim hayatım," diye çıkıştım. Gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyor ve şaka yapmaya çalışıyordum. "Seksi kıçını bir an önce toparla ve eve, yanıma gel. Çünkü sana sağlıklı bir şekilde ihtiyacım olacak, tamam mı?"

Bu doğruydu.

Ninova

Ona sağlıklı bir şekilde ihtiyacım vardı.

Siktir. Aslında sadece ona ihtiyacım vardı, hepsi bu kadardı.

"Aoife." Yüz ifadesi acıyla doldu. "Ben kötü bir seçimim."

Onun güven eksikliğinden rahatsızlık duyarak, "*Tamam,*" diye tekrarladım.

Aman Tanrım.

O da bunu yapabileceğini düşünmüyor.

"Evet." Başını yavaşça sallayıp burnunu benimkine dokundurdu. "Tamam."

Başının arkasını avuçlayarak, "Şimdi bana bir öpücük ver ve beni sevdiğini söyle," dedim ona. "Ve bu güzel bir öpücük olsun."

Yaklaşırken, "Bana siktir olup gitmemi söylemeliydin," diye fısıldadı. "Yıllar önce, birinci sınıfta olduğumuz zaman." Dudakları dudaklarıma bir kez, iki kez dokundu. "Seni o zamandan beri seviyorum." Bir öpücük daha kondurdu. "Seni o duvarda oturduğun, sarı saçlarının rüzgârla yüzünün etrafında dalgalandığını gördüğüm ilk andan beri seviyorum." Dili dışarı çıkıp benimkini okşadı. "Sadece bunu o zaman bilmiyordum."

"Joe."

Yoksunluk ve keder sisinde gerçekliği yeniden bir araya getirmeye çalışıyor ama kelimeleri toparlamakta zorlanıyormuşçasına, "Sana haksızlık ettiğimi biliyorum, Molloy," dedi hızla. "Ama sen teksin." Sesi kısık, acı dolu ve telaşlıydı. "Sen *her zaman* tektin. Benim bir tanem. İyi günde kötü günde. Tanrıya yemin ederim ki..." Boğazını temizleyerek başını yeni kazılmış mezara doğru eğdi. "Onun mezarı üzerine yemin ederim ki... Ne kadar berbat bir hale gelirsem geleyim, başka bir kıza dokunmadım." Başını tekrar salladı ve acılı bir nefes verdi. "Yaptığım tüm o saçmalıklar, Shane ve tayfasıyla takılmam, uyuşturucular, kavgalar... Hiçbiri senin yerine bir başkasını koymakla ilgili değildi. Kendi yerimi değiştirmemle ilgiliydi."

Kalbimin göğüs kafesime şiddetle çarptığını hissederek, "Hastaydın, Joe," dedim ona. Kelimeleri kalbimde yıkıcı bir şekilde hedefini buluyordu. "Bunların hiçbirinde beni incitmeyi asla istemediğini biliyorum."

"Ama ikimiz de bunu yaptığımı biliyoruz," dedi sertçe. "Seni incittim."

Buna bir cevabım yoktu.

Beni *incitmişti.*

İncitmekten de fazlası, sanırım beni mahvetmişti.

Ne kadar mantıksız görünürse görünsün, onunla kalmamı haklı çıkarmak için söyleyebileceğim tek şey vardı. "Seni seviyorum," demekle yetindim. Söyleyebileceğim tek şey buydu ve bir şekilde, onunla krizi atlatmam için yeterli olmuştu. "Seni seviyorum, Joe."

"Joey," diye seslendi Bayan Kavanagh. İkimiz de bakışlarımızı, rehabilitasyon görevlisi olduğunu bildiğim iki adamla birlikte durduğu noktaya çevirdik. "Gitme zamanı, canım."

Hayır!

Gitme.

Benimle kal.

Bakışlarını tekrar bana çevirip, "Tamam, biliyorum. Hemen geliyorum," dedi Joey.

"Gitme!" diye haykırmak istedim ve bunu engellemek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım. *Beni bu durumda yalnız bırakma. O kadar çok korkuyorum ki...*

"Seni seviyorum, kraliçe. Hep sevdim ve hep seveceğim. Benim için her zaman sadece sen vardın. İster tamamen ayık olayım ister kontrolden çıkmış olayım, beynim bunu hep biliyordu," diye fısıldayarak beni kırıp dökmeye devam etti. Elimi eline alarak göğsüne bastırdı. "Kalbim de biliyor."

"Joe."

"Sana o kadar çok haksızlık ettim ki, bunları listelemeye bile başlayamam. Ama seni asla *o şekilde* aldatmadım. *Asla* böyle bir kötülük yapmadım, tamam mı? Şu son birkaç yıldır sana acıdan başka bir şey vermemiş olsam da, sadakatimden hiç vazgeçmedim. O sözü asla bozmadım, Molloy. Kahretsin, asla."

Ona sıkıca sarılıp, "Joe, sadece iyileşmeni istiyorum," diye yalvardım. "Bunu yapmana ihtiyacım var. Hem de çok."

Karnıma bir yumruk indirircesine, "Joey, gitme zamanı," diye seslendi John.

"Tamam, iki dakika," dedi Joey sinirle. "Lanet olsun. Aoife, zaman geldi, bebeğim. Gitmeliyim."

"Birkaç dakika daha," diye yalvardığımı duyduğum anda Joey'nin göğsünden acı bir inleme koptu. "Üzgünüm. Bu çok zor."

"Gitme zamanı, Joey canım."

Göğsüm baskıdan ezilirken, "Kahretsin," diye inledim. "Joe."

"Kendine dikkat et, anladın mı?" dedi boğuk ve duygu dolu sesiyle.

"Ben yokken duvarlara tırmanma, *Houdini.*" Boğazını kabaca temizleyerek alnıma sert bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Görüşürüz, Molloy."

Ardından benden uzaklaştı.

Hayatımdan çıktı.

Beni geride bıraktı.

Annesinin mezarının başında durdum ve onun gidişini seyrettim.

Parmak uçlarım onun bana on sekizinci doğum günümde verdiği madalyona dokunurken onu götürmelerini izledim.

Durdum ve izledim, attığı her adımda kalbim çatırdayıp parçalandı.

Yaşananların kontrolü bende değildi.

Beni terk ediyordu ve geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

İkimiz için de güçlü olmaya çalışarak -Tanrı biliyordu ya, birinin onun için güçlü olmasına ihtiyacı vardı- mükemmelleştirmek için hayatım boyunca çalıştığım gülümsememi takındım ve gözlerimi sırtından bir an olsun ayırmadım. Kendimi ölümden birkaç saniye uzaktaymışım gibi hissediyordum.

Nefes alamıyordum.

İçimdeki acı boğucuydu.

Ölüm etrafımızı olabilecek en çarpıcı şekilde sararken artık bizi birkaç mezar taşı ayırıyordu. Bu gerçekten neredeyse sembolikti. İlişkimizin potansiyel olarak sona erişi gibi, insanların hayatlarının sonunda gittikleri yerdeydik.

Eh, işte her şeyin acımasızlık derecesinde ironisi de buydu.

Dünyam başıma yıkılıyordu ve bunu durduracak gücüm yoktu.

Hayır.

Hayır.

Hayır!

Onu kurtaramazdım, bunu artık kabul etmiştim. Fakat işin korkutucu yanı, başkasının da bunu başarabileceğinden emin olmamamdı. Her şeyin ötesinde, o benim sevdiğim kişiydi ve hâlâ o kişiyle birlikte olmak istiyordum.

Aramızda büyük bir bağ vardı.

İçimde onun bebeği büyüyordu. Bunu yapma olasılığım çok yüksek olsa da bebeğimi tek başıma büyütmeyi düşünemiyordum.

Sadece onu iyileştirmek istiyordum.

"Bana söz ver, Joe!" Dayanamayıp arkasından haykırdım, onun ben-

den belki de son kez uzaklaşmasını seyrederken delicesine ağlıyordum. "Bana geri döneceğine söz ver!"

Zayıf kız.

Zayıf, zayıf, zayıf, lanet derecede zayıf!

Omuzları kasıldı, yürümeyi bırakıp bana döndü.

Yüzüne acı ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade kazınmıştı.

"Molloy."

Karnımı tutarak, "Benim için geri dön, Joe," dedim boğuk bir sesle. "İyileş ve bana geri dön... Ailene geri dön."

Paramparça görünüyordu, uzunca bir an boyunca sessiz kaldı. En sonunda başını sallayıp onayladı. "Senin için geri döneceğim. İkiniz için."

Ve sonra gitti.

Ninova

BÖLÜM 10

115
ORAYA GİTME JOEY

Rehabilitasyon merkezinde bana hatırlamam gerektiği söylendi. İyileşmem için en başına, çocukluk anılarıma geri dönmem gerekiyordu. Eğer yapmazsam, ebeveynlerimin içimde açtığı yaralar asla iyileşmezdi.

Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Beni iyileştiremezlerdi. Ne kadar çok şey hatırlarsam hatırlayayım, içimde kırılanları düzeltemezdi.

Bu insanlardan istediğim tek şey, detoks tamamlanana kadar beni bir yere kapatmalarıydı. *Onu* daha fazla incitmemem, kalbini yüz bininci kez kırmamam için şeytanlarımın tamamını terle bedenimden atana kadar...

Temizlenmek istedim ama en önemlisi temiz *kalmak* istedim.

Bu, umut edebileceğimin en iyisiydi.

Zihnimin onarılmasına ihtiyacım yoktu.

Sadece bağımlı doğam sorundu.

Ne kadar süredir burada olduğumdan ya da annemin cenazesinin üzerinden kaç gün geçtiğinden emin değildim. Haftanın hangi günü olduğunu, güneşi en son ne zaman tenimde hissettiğimi bilmiyordum çünkü düşünemiyordum. Fakat hiç değilse, bedenim yoksunluk çekerken damarlarımda dolaşan acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordum.

Bu işkencenin ötesindeydi. Titremeler, kusmalar, acımasızca devam eden lanet olası kas spazmları bir türlü sona ermiyordu.

Yıllar sonra ilk kez, kendimi aynadan bana bakan yansımamla yüzleşmeye zorladım. Kendi yansımamı neredeyse tanıyamadım.

Tanrım, berbat görünüyordum.

Kendimden tiksinmiştim.

Bu garip bir ifadeydi ama Tanrının bildiği bir gerçekti. Doğumda bana verilen hasarlı beynimde dolaşan her düşünceden, fikirlerden ve tüm hayallerden bıkmıştım. Yanlışın nerede başladığından emin değildim. Belki de hep yanlıştı ama ben daha yeni fark ediyordum. Her halükârda, hayatım tamamen mahvolmuştu ve ben de kendi kaderimin efendisi, tüm iyi şeylerin yok edicisi olarak tam ortada dikiliyordum.

"Ben olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet."

"Umutsuz. Umutsuz hissettiriyor."

"Hâlâ korkuyor musun, Joey?"

"Ben hiç korkmadım ki."

"Bence sen tüm hayatını korkuyla geçirdin ve seni bu kadar pervasız yapan da o hisse, yani korkuya verdiğin tepkiydi."

"Ondan hiç korkmadım."

"Sadece seni neye dönüştürebileceğinden mi korktun?"

"Oraya girme."

"Baban seni incitti."

"Bunu zaten biliyorsun."

"Ama hâlâ buradasın."

"Evet, lanet olsun ki buradayım."

"Bir insanın ölüme yaklaşabileceği en uç noktaya kadar gittin."

"Ben bir kurban değilim."

"Kafanı nasıl karıştıracağını çok iyi biliyordu."

"Hayır."

"Hayır mı? Baban kafanı nasıl karıştıracağını bilmiyor muydu?"

"Hayır, bilmiyordu."

"Ama annen biliyordu."

"Artık konuşmak istemiyorum."

Ninova

116
CEVAPSIZ MESAJLAR
AOIFE

Aoife: *Merhaba, aygırım. Biliyorum telefonun yanında değil ve muhtemelen bu mesajları hiçbir zaman okumayacaksın. Ama gerçekten zor bir gün geçiriyorum, sana yakın hissetmeye ihtiyacım var. Sana mesaj atmak bana iyi geliyor. Eski mesajlarını okumak da öyle. Senden ayrı kalmak canımı çok acıtıyor, Joe. Umarım şu anda harika bir iş çıkarıyorsundur. Çünkü sana evde ihtiyacım var, tamam mı?*

Aoife: *Rebecca bugün okulda bana balina dedi!!! Konuşana da bir bak... Sürtük, Beden Eğitimi dersi için üzerimi değiştirirken balina sesi çıkardı. Yüzsüzlüğüne inanabiliyor musun? Her neyse, o kadar da kötü değildi çünkü Casey daha sonra ceza olarak onu basketbol sahasında yere düşürdü. Alec de terli koltuk altını onun yüzüne sürdü. Ama yalan söylemeyeceğim, balina şakaları canımı sıkıyor.*

Aoife: *Tamam, resmi haber. Balinaya dönüşüyorum.*

Aoife: *Senin gözünde hâlâ mükemmelim, değil mi?*

Aoife: *Bugün okuldan sonra annemle birlikte büyük alışveriş için SuperValu'daydım, bil bakalım orada kim vardı? Shannon. Erkek arkadaşıyla!!! Sana söylemekten nefret ediyorum, Joe ama prezervatif reyonunda dolaşıyorlardı. Sanırım bu iyi bir şey, değil mi? En azından korunuyorlar. O beni görmedi ve ben de ona yaklaşmadım. Sadece...yapamadım, anlıyor musun? Bu çok zor. Ama ÇOK değişmiş. Krema yalamış kedi gibi gülümsüyordu. Yanakları pespembeydi, o ölümcül soluk renkten eser yoktu ve üzerinde bir sakinlik vardı. Sanki huzurluydu. Bunu görmek çok etkileyiciydi.*

Aoife: *Tamam... Casey, Al ve Mack'in üçlü yaptıklarına neredeyse eminim. Hepsi inkâr ediyor ama geçen hafta sonu Podge'un samanlığında aralarında kesinlikle bir şey olmuş.*

Aoife: *Bugün ilk kez bebeğin tekmesini hissettim.*

Ninova

117
DUVARDAKİ KIZ
JOEY

Kalbim göğsümde donmuş halde, kollarımı başımın arkasında kavuşturup tavana baktım. Yanımda sadece düşüncelerim vardı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, eskiden bir işim vardı.

Başlangıçta o iş tek bir şey yapmaktan ibaretti: kız kardeşimi korumak.

Yıllar geçtikçe işim daha da karmaşık bir hal aldı.

Daha fazla bebek doğdu, yumruklar daha sert geldi ve annemin hayatımdaki varlığı giderek silikleşti.

Gözlerindeki ışık yavaşça karanlığa gömüldü.

Bunun gerçekleşmesini seyrettim.

Çaresizce durup onun bir hayalete dönüşmesini izledim.

Aslında yıllara yayılan bir süreçti ama bir o kadar da ani olmuş gibi hissettirdi.

On iki yaşıma geldiğimde annem gitmişti.

On iki yaşına geldiğimde ben de gitmiştim.

Kırık kemiklerim iyileşti, yara izlerim soldu ve bedenim büyüdü.

Ergenlikle birlikte teselliyi kızlarda aradım.

Ama hiç bulamadım.

Seks, teklif edildiğinde aldığım bir şeydi.

Uyuşturucular da öyleydi.

Ne teklif edilirse edilsin, sonuçları ne kadar kötü olursa olsun bana zarar verecek her şeyi kollarımı açarak karşıladım.

Terapi sırasında, bana bunun bir tür kendine zarar verme şekli olduğunu söylediler.

Hiçbir karşılık vermedim.

Bana TSSB olduğumu söylediler.

Yine sessiz kaldım.

Onun ölümünden suçlu olmadığımı anlattılar.

Sustum.

Önümde parlak bir geleceğim olduğundan bahsettiler.

Hiç tepki vermedim.

Geceleri yoksunluk krizleri beni derinden vurduğunda, mümkün olduğunca küçük bir top halini alarak kıvrıldım ve onu düşündüm.

Beni ayakta tutan tek şey buydu.

Onun yüzü.

Tek yüz.

Yastık kılıfımın içinde sakladığım fotoğrafı evden getirdiğim tek şeydi.

Yanımda getirdiğim tek kişi oydu.

Buradan çıktığımda orada olması için dua ettiğim tek kişiydi.

Benden uzak durmasının en iyisi olacağını bilsem de...

Onu zehirli seviyeme çekmiştim.

Ardından onu, karnında bir bebekle yalnız bırakmıştım.

Benim bebeğimle.

Bunu ben yaptım. Daha hayata başlayamadan geleceğini mahvettim.

Ondan daha iyi değildim.

Molloy'a, babamın anneme yıllar önce yaptığı şeyi yapmıştım.

Yine de yanımda kaldı.

Fırtınanın içinde, lanet olası 5. Seviye bir kasırga olan hayatımın içinde kaldı. Ben ondan vazgeçsem bile o benden bir an olsun vazgeçmedi.

Hiç kimse beni onun anladığı gibi anlamadı.

Hiç kimse beni onun gibi kabul etmedi.

Benim için.

Onu kendimden uzaklaştırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, durduğumda bunu başarmak çok kolay oldu. Onunla olmak nefes almak gibiydi. Havaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama onsuz öleceğimi biliyordum.

Artık o benim için buydu.

Hayatımdaki varlığı çok önemliydi.

Şimdi onsuz olmak bana kendimi yabancı hissettiriyordu.

Onun hayatımda olmaması düşüncesi, bende pes etme isteği uyandırıyordu.

Bazen yeterince hareketsiz kalırsam, dünya beni unutur mu diye merak ediyordum. Annemin yanına gider miydim? Şimdi her neredeyse...

Terapide hislerimi yazmamı söylediler ama gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Artık ne hissettiğimden emin değildim; neyin gerçek, neyin sahte olduğunu ayırt edemiyordum.

Gördüğüm tek şey oydu.

Duvardaki kız.

118
EZBERLEME VE ÇÖZME
AOIFE

Görüşürüz, Molloy.

Senin için geri döneceğim.

İkiniz için.

"Aoife, hadi ama. Odaklanmalısın!" Erkek kardeşimin sesi düşüncelerimi delip geçti. Karalamalar yaptığım defterden başımı kaldırdığımda, Kev'in mutfak masasının karşısından beklenti dolu bir yüz ifadesiyle bana baktığını gördüm. "Son iki saattir söylediklerimin tek bir kelimesini anladın mı?"

Yalan söyleyebilirdim ama enerjim yoktu. "Hayır?"

"Aoife." Derin bir nefes aldı. "Bu bitirme sertifikası için. Yarın sınavlara girip İngilizce kâğıdının her yerine karalamalar yapamazsın."

En son çizimime küçük bir gülen yüz ekleyerek, "Ama karalamalarım sevimli," diye cevapladım. "Ağında duran şu tatlı örümceğe bak."

"Eminim o tatlı örümcek resmi, bebek odasına harika bir ekleme olacak," dedi kuru bir sesle. "Yine de sınavlarını geçmene yardım etmeyecek ve bizim senin sınavlarını geçmene ihtiyacımız var, unuttun mu?"

"Ne anlamı var, Kev?" Bunu yüksek sesle itiraf etmekle savunmasız yanımı açığa çıkarmıştım. Her ne kadar kırılgan bir ateşkes ilan etmiş olsak ve kardeşim kişisel öğretmenim rolünü üstlenerek benimle barışmaya çalışsa da, ilişkimiz eski haline dönmekten çok uzaktı. "İkimiz de bitirme sertifikası sınavını geçme şansım olmadığını biliyoruz. Yapacak çok şey ve bunları yapmak için çok az zaman var."

Açıkçası son üç günde on sekiz yıldır yaptığımdan daha fazla okumuştum.

Sınavlara çalışmak bir felaketti. Kardeşim olağanüstü bir öğretmen olmasına rağmen hiçbir şey aklımda kalmıyordu çünkü erkek arkadaşım dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Cenazeden ve Joe'nun kırsaldaki bir rehabilitasyon merkezine kabul edilişinden beri üç hafta geçmişti. Fakat ben o günde takılı kaldığıma yemin edebilirdim. Zaman akıp geçse de zihnim o anın içinde donmuştu.

Ona ulaşamıyordum ve bu beni öldürüyordu.

Cenazeden beri her hafta benimle iletişime *geçen* Edel Kavanagh'ya göre, Joe'nun rehabilitasyonda telefon izni yoktu. Hastaların telefonlarına erişim sağlaması veya iyileşme süreçlerinde daha ileri bir aşamaya gelene kadar dış dünyayla herhangi bir iletişim kurması, politikalarına aykırıydı.

Kalemini bırakıp başka bir ders kitabına uzanırken, "Tek yapman gereken geçer not almak," dedi Kev. "Bu potansiyelin içinde olduğunu biliyorum, Aoife. Bunu yapabilirsin."

"Ya yapamazsam?"

Sert polis rolü oynamaya çalışarak, "Bu yılın zor olduğunu, hamileyken altıncı sınıfı bitirmekte zorlandığını düşünüyorsun, değil mi?" dedi Kev. "Bir de kucağında bebeğinle BDO'ya geri dönüp sınıf tekrarı yapmanın ne kadar zor olacağını hayal et." Gözlerini kıstı. "Bizim sınıftaki herkes üniversiteye gidiyor ya da çalışıyor olacak. Hatta erkek arkadaşının esrarkeş arkadaşları bile yazın Amerika'ya gitmek için J-1 vizesini kapmış durumdalar. Eğer sınavı geçemez ve altıncı sınıfı tekrarlamak zorunda kalırsan, senin yanında olmayacaklar."

Bu doğruydu.

Sınavlar biter bitmez Podge ve Alec, sınıftan bir sürü kişiyle birlikte yazı Amerika'da geçireceklerdi ve ben onları hiç suçlamıyordum. Bu hayatlarının fırsatıydı.

Benim dışımda, arkadaş çevremde seyahat veya üniversite için Ballylaggin'den ayrılma planı yapmayan tek kişi Casey'ydi. O da temmuz sonunda, Benidorm'da iki hafta boyunca dağıtacağı bir tatil yapacaktı.

"Hiçbir şekilde geri dönmeyeceğim," diye karşılık verdim. "Sınavlardan kalsam bile, altıncı yılı tekrar etmek için BDO'ya geri dönmeyeceğim. Kuaförlük için şehirdeki PLC Koleji'ne başvuracağım ve en iyisini umacağım."

"Ya kursa kabul edilmezsen? O zaman ne olacak? Garson maaşıyla çocuk mu büyüteceksin? Eğitimini tamamlamadan pes edemezsin, Aoife," diye çıkıştı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Bu senin kararın değil, Kev."

"Annemle babamın da buna izin vermeyeceğini biliyorum," diye itiraz etti. "Yani bu sınavları geçmen gerekiyor. Eğer bunu kendin için yapmak istemiyorsan, o zaman bebek için yap."

Bu canımı yaktı.

Zaten yaptığım her şey bebek içindi.

119
BURADAYIM, ÖYLE DEĞİL Mİ?
JOEY

"Joseph, anneni olabilecek en trajik koşullarda kaybettin ve onun için yas tutmanda bir sakınca yok."

Yok artık, Sherlock.

"Anneni özlemen normal."

Sırtımı dikleştirerek doktora veya terapiste veya danışmana ya da karşımdaki kadın her neyse ona baktım ve sözünü bitirmesini bekledim.

Onun sadece idrarımı test etmesine ve koluma iğne sokmasına ihtiyacım vardı. Vücudumdan ihtiyaç duyduğu tüm örnekleri almasını ama kafamı rahat bırakmasını istiyordum.

"Joseph." Aralanmış dudaklarından ağır bir iç çekiş süzüldü. "Tedavi planının bir parçası terapiye katılmaktır."

Neye imza attığımı pişmanlıkla fark ederek, "Buradayım, değil mi?" dedim sertçe.

Gözlüğünü düzeltip, "Gerçekten öyle misin?" diye karşılık verdi. "Burada mısın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkerek ellerimi havaya kaldırdım ve kendimi işaret ettim. "Sen söyle, doktor."

"Bana öyle geliyor ki aklın başka yerde. Belki de Ballylaggin'de? Dosyana göre, uzun süreli kız arkadaşın..." İsmi telaffuz etmeye çalışmadan önce notlardan okumak için duraksadı. "A-oi-eef..."

"Aoife," diye düzeltirken dizlerim endişeyle seğiriyordu. "'İ-fa' olarak telaffuz ediliyor." Omuz silktim. "Aslında İrlandaca'da Eva demek."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Ben Güney Dakotalıyım ve İrlanda isimlerini güzel bulsam da bunları kâğıtta yorumlamak oldukça zor olabiliyor."

Omuz silktim. "Bana mantıklı geliyor."

"Dosyana göre, Aoife ile ilk çocuğunuzu bekliyorsunuz..."

"Bunu yapmasak olmaz mı?" diye mırıldandım. Suçluluk ve kendimden nefret dalgasıyla kaplanmış bedenim artık yerinde durmakta zorlanıyordu. "Ben... yapamam... onun hakkında konuşamam."

"Neden, Joseph?"

"Çünkü onun bununla *hiçbir* ilgisi yok." Öfkeli bir hareketle kim

Ninova

bilir ne zamandır kapatıldığım odayı işaret ettim, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Aoife benim gibi değil."

"Senin gibi değil mi?"

"O umutsuz vaka değil."

"Yani kendini umutsuz vaka olarak mı görüyorsun?"

"Kahretsin. Bilmiyorum, doktor." Gözlerimi kıstım, ses tonum alaycılıkla doluydu. "Benim gibi birini başka nasıl tanımlarsın?"

Nazikçe, "Travma geçirmiş?" diye önerdi. "Aşırı şiddet kurbanı."

"Ben kurban *değilim*."

"Değil misin?"

"Hayır. Değilim." Ona öfkeyle baktım. "Bitirme sertifikası sınavına giremeden okuldan atılan benim. Niteliklere gelince, tek bir tanesine bile sahip değilim. Bunu bana *o* yapmadı. Bunu *ben* kendime yaptım." Titrek bir nefes vererek hırladım. "Beni gerçekten seven tek kişiyi kendimle birlikte aşağı çeken de benim. Evet, Aoife hamile. Üstelik ben buraya acınası bir umutsuz vaka gibi kapatılmışken sadece bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmıyor, *benim* çocuğumu taşımanın beraberinde getirdiği damgayla yapmak zorunda kalıyor."

"Sanki ona kızgın gibisin."

Bacaklarım huzursuzca titriyor, ellerim yumruk halinde bacaklarımın üstünde duruyordu: "Ben kendime kızgınım. Onu da beraberimde parçalayıp yıktığım için kızgınım..." Cümlemi yarıda kesip titrek bir nefes verdim ve ona sertçe baktım. "Bunu bilerek yaptın, beni konuşturmak için konuyu ona getirdin."

"Evet." Doktor sırıttı. "Kesinlikle seni konuşturdu, değil mi?"

"Hamile olduğunu söylediğinde onun için orada değildim," diye itiraf ettiğimi duydum. "Hamilelikten çok önce tamamen dağılmıştım. Tüm o randevular ve taramalar sırasında sadece bedenim oradaydı. O korkmuş ve yalnızdı. Ona yardım etmem için bana güveniyordu ve benim tek yaptığım şey durumu onun için daha da kötüleştirmek oldu."

"Ama seni terk etmedi," diye tahmin etti doktor. "Senden vazgeçmedi."

"Hayır," dedim ona. "Yapmadı."

"Sence neden, Joseph?"

Çenemi ovuşturarak, "Çünkü o bugüne kadar karşılaştığınız en inatçı insan," diye mırıldandım. "Çünkü Molloy, onun için iyi olmasa bile hiçbir konuda pes etmez."

"Bu ifadeye kendini de dahil ediyor musun?"

"Bana bir bak," dedim soğuk bir ifadeyle.

Sakin bir tavırla, "Bakıyorum," diye karşılık verdi doktor. "Katlanmak zorunda kaldığı onca travma ve dehşete rağmen kendini tamamen iyileşmeye ve kız arkadaşına geri dönmeye odaklamış genç bir adama bakıyorum." Gülümsedi. "Bunun Molloy'u mükemmel bir karakter analizcisi yaptığını söyleyebilirim."

"Hımm."

"Belki sana ihtiyacı vardır?"

"Onun koşarak benden iki kilometre uzaklaşmaya ihtiyacı var."

"Ama bu bir seçenek bile olamaz, değil mi?" diye sorguladı. "Çocuğunuzun bir babaya ihtiyacı var ve sen, babanın varlığının bir çocuğun hayatında ne kadar etkili olduğunu herkesten iyi biliyorsun."

Sen tıpkı benim gibisin, evlat.

Yarardan çok zarar vereceksin.

"Yine kafanda, değil mi?" dedi doktor. "Baban?"

Kahretsin, sezgileri güçlüydü.

"Bu döngüyü kırıp kıramayacağımı bilmiyorum ama bunu başarmak istiyorum." Hareket etme ihtiyacı hissederek ayağa kalktım ve odanın dar sınırlarında yürümeye başladım. "O kadar çok istiyorum ki, uykularım kaçıyor. O gece bu yüzden geri döndüm. Lizzie'nin beni atlamaktan caydırmasına izin verdim. Kendimi o köprüden atmadım. O yüzden buradayım." Hayal kırıklığı ve endişeyle parmaklarımı çıtlatıp pencereye doğru yürüdüm. "Yeterince iyi olmadığımı biliyorum ama olmak *istiyorum*."

"Yoksunluk krizleri nasıl?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Yoksunluk krizleri en kötü olanıydı.

Günlerdir kendimi uyuşmuş, öfkeli ve halsiz hissediyordum.

Kimseyle konuşmak, parmağımı bile kıpırdatmak istemiyordum.

"Daha iyi," derken gözlerim bahçeye çiçek diken bir gruba kilitlenmişti. "İdare edilebilir."

"Bu senin için bir rahatlama olmalı."

"Hatıralar silinecek mi?"

"Şüpheliyim. Ancak yönetilebilir bir hale *gelecekler*. Katlanılır ola-

caklar. Temellerini yeniden inşa edebileceğin bir orta yol bulacaksın. Baş etmeyi öğreneceksin. Bu yüzden buradasın. Yeniden inşa etmek için."

"Annemin kokusunu hâlâ alabiliyorum." Titrek bir nefes verdim. "Babamınkini de öyle."

Nefes almanın çok acı verici olduğuna karar vererek ifadesiz bir surat takındım. Burnumu ve boğazımı tıkayıp keder dalgasının geçmesini bekledim.

Bunun hızla geçmesi için dua ettim.

Sonunda geçti.

"Onu ne zaman arayabilirim?" Doktora dönerek arkamdaki pencere pervazına yaslandım. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Henüz değil."

"Onunla daha önce hiç bu kadar uzun konuşmadan durmadım," dedim öfkeyle ama bu kadının inatçı olduğunu biliyordum. Geri adım atmayacaktı. Tanrı biliyor, yeterince denemiştim. "Lütfen, doktor. O benim en iyi arkadaşım."

120
OKUL YAZ İÇİN KAPANDI
AOIFE

Ortaokul akademik kariyerimizin son sınavını verdikten sonra arkadaşlarımla okuldan ayrılırken, "Bu acı vericiydi," dedim.

Altı yıl boyunca buna hazırlanmıştık.

Yani Kev ve diğerleri hazırlanmıştı.

Dördümüz için daha çok altı yıllık şamata, kıkırtılar ve şakalaşmadan ibaretti.

Şimdiyse her şey bitmişti.

Başının arkasını kaşırken, "Bu tam bir fiyaskoydu," diye homurdandı Podge. "Ağustosta sonuçlar açıklandığında annem delirecek."

"En azından siz sonuçlar açıklandığında uzakta olacaksınız. Ben annemle bizzat uğraşmak zorunda kalacağım." Casey dramatik bir iç çekişle okul çantasını açtı ve içindekileri okulun dışındaki büyük tekerlekli çöp konteynerine boşalttı, Podge da aynısını tekrarladı.

Bu arada Alec okul çantasını tümden kutuya fırlattı, ardından üzerindeki okul üniformasını da çıkarıp çöpe attı. Hiç utanç hissetmeden iç çamaşırlarıyla orada durdu ve spor çantasının içinde bir tişörtle şort aramaya başladı. "Bunu yapmak için altı lanet yıl bekledim. En az hayal ettiğim kadar iyi hissettirdiğini söyleyebilirim, dostlarım."

Alec'e suçlayıcı bir bakış atarak, "Okulun düzenleyeceği mezuniyet dansını kaçıracağınıza inanamıyorum," diye homurdandı Casey. "Ben ne yapacağım, ha? Ağustosta Aoife doğum yapmak üzere olacak. Joey'nin... En iyisi oraya hiç girmeyelim. Ya siz? Siz Amerika'da sağa sola takılıp tura çıkacak, beni arkadaşsız, sevgilisiz ve aletsiz bırakacaksınız. Bu saçmalık."

Kolunu onun omuzlarına dolayıp saçlarına bir öpücük kondururken, "Ah, huysuzlanma," dedi Alec. "Şeytan göğüslerim için geri döneceğimi biliyorsun."

Bana anlayışla bakarak, "Belki o zamana kadar çıkmış olur," dedi Podge. "Hiç haber var mı?"

Başımı sallarken o tanıdık yıkım dalgasının içimde yükseldiğini hissediyordum. Bunun sorulmasından nefret ediyordum. Rehabilitasyona gittiği günden beri ailem günde üç kez soruyordu. Yanıtlamak zorunda kalıp hayır dediğim her seferinde, kalbimin bir parçası daha kırılıyordu.

Ninova

Anlıyordum.

Joey arayamıyordu.

Teknolojiye erişimi yoktu, ayrıca ziyaretçi izni de verilmemişti. Ancak bunları bilmek, onunla iletişim kuramamanın canımı yakmadığı anlamına gelmiyordu.

"Dostum, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Alec hüzünlü bir sesle. "Ama bu çok garip olacak." Kıkırdayarak devam etti. "Lynchy'yle kafası iyi değilken konuşmak...." Sonra kaşlarını çatıp çenesini kaşıdı. "Biliyor musun, böyle bir şeyin daha önce yaşandığını hiç sanmıyorum."

Dirseğiyle kaburgalarına vururken, "Yardımcı olmuyorsun, aptal," diye homurdandı Casey. "Joe tedavide harika iş çıkaracak. Ardından temiz, ayık ve harika bir baba olmaya hazır bir şekilde eve dönecek."

"Eh, bu kesin," dedi Podge.

Destekleyici bir tavırla gülümseyerek, "Lynchy bunu halleder, melek bacaklar," diye onayladı Alec. "Göreceksin."

Onlara ışıl ışıl gülümsedim. "Evet."

Umarım öyle olur.

Ninova

121
İĞNELEMELER VE SORGULAMALAR
JOEY

Ailem ve arkadaşlarım yazın tadını çıkarırken ben bir akıl sağlığı tesisinde, lanet beynime verilen hasarı düzeltmeye çalışan doktorlarla vakit geçiriyordum.

Her gün bir şey oluyordu.

Her lanet olası gün, gündeme getirilecek yeni bir konu vardı.

Doktorlar ve terapistler babama karşı hislerimi sorgulamazsa, beni annemin ölümünden bahsetmeye ya da kız arkadaşımla olan ilişkimi didiklemeye zorluyorlardı.

Aman Tanrım, hatta büyükbaba Murphy bile sohbete dahil edilmişti. Büyükannem de öyle. Bu insanlar için hiçbir şey kutsal değildi. Uyuşturucu benim için ne kadar cazipse, hayatımın her bir santimi ve doğumumdan bugüne kadar yaşadığım her an da onlar için bir o kadar cazipti.

En kötüsü, bana annemin vefatı hakkında nasıl hissettiğimi sormalarıydı.

Vefat.

Sanki bir yerden gitmiş gibi.

O kelimeden nefret ettim.

Annem vefat etmedi.

Alındı.

Benden çalındı.

Üstelik ben onu suçladım.

Hayatımı ondan nefret ederek, o zamanlar anlayamadığım şeyler için onu suçlayarak geçirdim.

Anlamamıştım.

Hâlâ da anlayamıyordum.

Fakat o benim annemdi ve ondan nefret ettiğimi düşünerek ölmüştü. Bu asla içime sinmeyecekti, doktorların söyleyebileceği hiçbir şey içimdeki o boşluğu onaramayacaktı.

Hiçbir şey.

Yıllardır ilk defa net bir şekilde düşünerek yüklendiğim vicdan azabı ve kırık bir kalple, şeytanlarımla yüzleştim.

Ninova

Hastanede olduğum süre boyunca tutmaya teşvik edildiğim o aptal günlük ellerimde dayanılmaz bir ağırlıktı. Nasıl başa çıkacağımı bildiğim şeylerden çok, karanlıkla doluydu.

Güvenmek benim için kolay bir şey değildi, hatta lanet olası bir günlüğe yazarken bile...

Diğer yandan nefret duygusu da öyleydi.

Dünyadan nefret etmek konusunda mükemmeldim.

Sadece dünyadan değil, aynı zamanda içindeki herkesten de nefret ediyordum.

Onun dışında.

Evet, o benim tek istisnamdı.

122
UZUN SICAK YAZ
AOIFE

Onu dün tekrar gördüm.

İşten eve dönerken GAA sahasından çıkıyordu.

Tabii ki yanılmıştım. Gördüğüm Joey değildi. Sadece elinde *hurley* sopası tutan, kapüşonunu başına geçirmiş uzun boylu bir çocuktu. Yine de Joey'miş gibi davrandım. Bir an için hâlâ burada olduğunu ve tamamen yalnız olmadığımı hayal ettim.

Hemen ardından depresyon o kadar hızh geldi ki, ağırlığımın yarısı kadar peynir ve soğanlı cips yedikten sonra yatakta baygın gibi yattım. Yaz boyunca hazırlamakla uğraştığım fotoğraf albümü yanımdaydı. Bunun sağlıklı bir hobi olup olmadığından emin değildim ama bana tarifsiz bir rahatlık sağlıyordu, bu yüzden kendimi akıntıya bırakmıştım.

Bu sabah uyandığımda o albüm uzandığım ilk şey oldu. Sanki benim rahatlama battaniyem gibiydi, Joey Lynch'e dair altı yıllık anılarla doluydu.

Her fotoğraf, mükemmel yaz geceleri, kükreme ve bağırış çağırış dolu her maç... on iki yaşından şu ana kadar yaşadığım her şeyde Joey vardı. Bu albüm ilişkimizle ve bana hissettirdikleriyle ilgiliydi.

Gözlerim on sekizinci doğum günümün gecesinde çekilmiş bir fotoğrafa takıldı. Başını öne eğmiş, bana gülümseyerek bakan temiz yüzlü iki genci inceledim. Sanki milyon yıl önce çekilmiş gibi gelse de o anı, tam o anda kalbimde hissettiğim duyguları hatırlıyordum.

Yatağımda bağdaş kurup otururken gittikçe büyüyen karnımı okşadım. Albümün sayfasını çevirerek, "Bu senin baban," dedim.

Şiş karnımla ilk konuşmam Joey'nin rehabilitasyona gidişinden hemen sonraydı ve kendimi aptal gibi hissetmiştim. Şimdiyse bu bana nefes almak kadar doğal geliyordu. Her gün hiç durmadan içimdeki küçük işgalciyle sohbet ediyordum.

Joey'nin bebeğini içimde taşımak, onun bir parçasının hâlâ benimle olduğunu hissettiriyordu.

Sanki onunla konuşuyor gibiydim.

"Görüyor musun?" Parmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim. "Baban üçüncü sınıfta şampiyonluk kupasını tutuyor. O yıl okulun *hurling*

Ninova

takımının kaptanıydı ve sahanın en iyisiydi. Yanındaki de Podge amca, tam arkasında gömleği başının üstünde olan Al amca. Biraz dengesiz ama onu yine de seviyoruz." Gözlerim takım fotoğrafında yer alan Paul'e kayınca yüzümü buruşturdum. "Bu adam annenin ilk erkek arkadaşı. Baban onu şerefsiz Paul olarak çağırmayı seviyor."

Bebek tepki olarak içimde kıpırdanınca bedenimde garip bir ürperti hissettim. Zavallı, aşırı gerilmiş karnım dalgalanmıştı. Karnımın en çok baskı hissettiğim noktasını okşayarak, "Rahat ol, küçük *hurley* oyuncusu," diye mırıldandım. "Zavallı anneciğinin daha fazla çatlak izine ihtiyacı yok, tamam mı? Dolayısıyla orada sakin dur."

Ninova

123
HADİ SAMİMİYETTEN BAHSEDELİM JOEY

"Hadi samimiyetten bahsedelim."

"Bahsetmeyelim."

Sakin bir şekilde, "Başlangıca geri dönmeni istiyorum," dedi psikiyatristim. "En erken anılarına geri dön."

"Samimiyet." Kendimi aşırı tedirgin hissederek odanın karşısından ona dik dik baktım. Bu kadının benden yapmamı istediği saçmalık sınırını aşıyordu. "Samimiyetin tüm bu olanlarla ne ilgisi var?"

Bana güven verici bir gülümsemeyle bakıp, "Çok ilgisi var," diye yanıtladı. "Gel, işe ilk kez kucaklandığını hatırladığın anla başlayalım."

"Cinsel olarak mı?"

"Öncelikle duygusal olandan konuşalım," diye talimat verdi. "Ebeveynlerinin seni kucakladığı bir anı hatırlıyor musun?"

"Ebeveynlerim."

Başını salladı. "Mesela annen."

Gerildim. "Bu saçmalık."

"Devam et," diye teşvik etti. "Sana hedefini mi şaşırtıyorum?"

Çocukluk yıllarımı hatırlamaya çalışırken gönülsüzce, "Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "*Babamın* beni kucakladığını hatırlıyorum."

"Buna odaklanalım, olur mu?"

"Yani?"

"Yani bana o anıyı anlat."

O anı hatırlamaya çalışarak, "Sanırım beş veya altı yaşlarındaydım?" diye devam ettim. "Altı ay boyunca bakım evine verilmeden önceydi. Bir maçta galibiyet golünü atmıştım."

"Bir *hurling* maçı mı?"

Başımı salladım. "O kadar çok heyecanlandı ki beni kaldırıp havaya fırlattı." Çenemi ovuşturdum ve hatırayla acılı bir nefes verdim. "Ardından beni alışverişe götürdü ve bir kilo şekerleme aldı." Kaşlarımı çattım. "'Eğer kazanmaya devam edersem, onu mutlu ederim ve o da anneme vurmaktan vazgeçer' diye düşündüğümü hatırlıyorum." Omuz silkip ekledim. "Ben de kazanmaya devam ettim."

Ninova

"İşe yaradı mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Sence?"

"Bu çok ilginç."

"Nasıl anladın?"

"Çünkü aklın otomatik olarak annene dönmedi."

"Çünkü onun beni kucakladığını hatırlamıyorum."

Not defterine bir şeyler karaladı. "Bu çok kalp kırıcı bir şey, Joey."

Mezarında bile olsa o tanıdık savunma güdüsüyle, "Shannon'a karşı iyiydi," dedim. "Oğlanlara da iyi davranıyordu."

"Ama sana değil."

Omuz silktim. "Farklı türden bir ilişkimiz vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bence o beni oğlu gibi görmüyordu. Daha çok takım arkadaşıydım."

"Bir takım arkadaşı."

Başımı salladım.

Doktor uzun bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bana ilk cinsel deneyimini anlat," diyerek konuyu değiştirdi.

"Neden?" Ona dik dik baktım. "İpucu mu arıyorsun?"

"Kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum. O zamanlar üçüncü sınıftaydım." Kaşlarımı çatarak çenemi kaşıdım ve geçmişi düşündüm. "Sanırım on beşinci doğum günümden birkaç ay önceydi."

"Sanıyor musun?"

Karşılık olarak omuz silktim.

"Bu çok genç bir yaş."

Yine omuz silktim.

"Sana kendini nasıl hissettirdi?"

"İyi hissettirmedi."

"Çünkü hazır mı değildin?"

"Çünkü kontrol bende değildi."

Kaşları çatıldı. "Bana kızdan bahset."

"Sadece okuldan bir kızdı." Sandalyemde arkama yaslanarak saçlarımı yüzümden geri ittim ve anıya odaklanmaya çalıştım. "Arada sırada verip alıyorduk..."

"Verip almak mı?" diye araya girdi. "Üzgünüm, Joey ama bu argo terimlere aşina değilim."

"Öpüşüyorduk," diye açıkladım. "Öpüşüyorduk demek istedim." Bir an duraksadım. "Kaymak da öpüşmek anlamına geliyor."

"Yani sen ve bu kız *kayıyordunuz.*"

Başımı salladım. "Eğer ikimiz de aynı partiye ya da diskoya gitmişsek, onda dokuz birbirimizle öpüşürdük."

"Bu kıza karşı bir şeyler hissettin mi?"

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ettim. "Yani ondan nefret etmiyordum, öyle bir şey yoktu. O iyi bir kızdı. Yeterince yakındık ama ona karşı gerçek bir hissim yoktu. Yani..." Başımı tekrar salladım. "O sadece... oradaydı."

"Aoife," diye tamamladı. "Aoife için hissettiğin duygular gibi değil miydi?"

"Aoife için *hissetmeye devam ettiğim* duygular," diye düzelttim ve sonra rahatsızlık duyarak yerimde hareketlendim. "O zamanlar sadece arkadaştık. Bir erkek arkadaşı vardı. Size bunu daha önce de söyledim."

Notlarına göz atıp, "Ah, evet," dedi düşünceli bir sesle. "Doğru hatırlıyorsam, şu şerefsiz Paul."

Homurdandım. "Evet."

"Bana o geceden bahset," dedi doktor. "Nasıl başladığından."

"Benden bir milyon yıl önce olan bir şeyi hatırlamamı istiyorsun."

Sakin bir tavırla, "Üç buçuk yıl önce, milyon yıl değil," diye yanıtladı.

Kıkırdayarak, "Üç buçuk," diye tekrar ettim.

"Bu komik mi?"

"Hayır, sadece..." Başımı sallayıp geçmişteki konuşmaların anılarını zihnimde canlandırırken kendi kendime sırıttım. "Sadece bu Aoife'nın sık söylediği bir şey."

"Ne zaman?"

"Eski sevgilisiyle ne kadar süre birlikte olduğu sorulduğu zaman."

Dr. B dikkatini tekrar tuhaf sorusuna vermeden önce gülümsedi. "Bekâretini kaybettiğin gece. Bana öncesinden bahset."

"Tanrım, bu çok zor."

"Beni hoş gör."

"Cadılar Bayramı gecesiydi," diye itiraf ettim. "Sean'ın doğduğu gece."

"2001 mi?"

"Evet."

"Lütfen devam et."

Geçmişi anımsayarak, "Şehirde düzenlenen bir reşit olmayanlar disko partisi vardı, oraya birkaç çocukla birlikte gittim," dedim ona. "Şerefsiz Paul ile bir tartışma yaşadık. Aoife'nın orasına burasına dokunuyordu."

"Seni bu mu tetikledi?"

"Tetiklemekten fazlasıydı."

"Devam et."

"Birkaç arkadaşımla takıldım, bir çizgi kokain çektim. Aslında birkaç çizgi..."

"Hepsi kokain miydi?"

"Hayır." Başımı salladım. "O zamanlar *oksikodona* takıntım vardı."

"Haplar."

"Evet ama ben onları ezip burnumdan çekmeyi tercih ettim."

"Daha hızlı, daha yoğun bir etki için."

Başımı salladım, içimde o tanıdık açlık canlanırken oturduğum yerde kıpırdandım. "Her neyse. Kafam iyiydi, onun beni binanın yanma götürdüğünü hatırlıyorum."

"Aoife'nın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Danielle'in."

"Sonra ne oldu, Joey?"

"Ben sadece..." Her şeyi bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Onu öpüyordum, sonra fermuarımı açtı ve elleri üzerimdeydi."

"Penisinde."

"Umursamadım," diye başımı salladım. "Yani güzeldi. Güzel *hissettirdi*. Sadece... her şeyden çok bir sürprizdi."

"Sana cinsel olarak dokunduğu için mi?"

"O sırada kafam iyi olduğu için," diye itiraf ettikten sonra ekledim. "Çünkü zihnimde gördüğüm o bile değildi."

"Kimi görüyordun?"

"Aoife'yı."

Önündeki kâğıda bir şeyler karaladı. "Devam et, Joey."

"Beni duvara sıkıştırmıştı, olayları yatıştırmak için ellerimi havaya kaldırmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama... kollarımı hareket ettiremedim. Sonrasında o... Bir an sonra aletimde bir prezervatifle yerde oturuyordum ve onun içindeydim."

"Onun içindeydin." Doktor kaşlarını çattı. "Bunun yerine, onun senin *üzerinde* olduğunu söylemen daha uygun olmaz mı?"

Karşılık olarak omuz silktim. "Sadece... çok kafa karıştırıcı boktan bir geceydi."

"Çünkü sen tüm bu olanlara rıza göstermedin."

"*Sertleşmiştim.*"

"Ereksiyon insanın uyarılmaya karşı verdiği doğal bir tepkidir."

"O an geldiğimden eminim."

"Boşalma da vücudun uyarılmaya verdiği bir tepkidir."

"Evet, neyse." Ellerimi havaya kaldırıp güldüm. "Yıllar içinde geri döndüm ve kendi isteğimle onu en az bir düzine kez becerdim. Yani bu o kadar da kötü bir şey olmamalı."

Doktor gülmedi. "Ama o gece istekli değildin. İstekli olsan bile sarhoştun ve rıza göstermekten acizdin."

Uyaran bir tonla, "Bunu kesebilir miyiz?" dedim ona. "Bu konuşmayı Shannon'dan zaten dinledim ve söylediklerinize inanmıyorum, tamam mı? Ben kurban değilim. Tecavüze uğramadım. Kafam iyiyken onunla takıldım. Olabilir."

"Faydalanılmış olma ihtimalini kabul etmeye açık mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben kurban değilim."

"Bir şey önerebilir miyim?"

"Devam et."

"Eğer kız kardeşin sana aynı senaryoyla gelseydi, sınıfından rasgele bir çocuk onun bekâretini sana yapıldığı gibi alsaydı, nasıl tepki verirdin?"

Kaskatı kesildim. "Yapma."

"Bu konuda ne hissederdin, Joey?"

"Kana susamış."

"Neden?"

"Çünkü bu doğru bir şey olmaz, kahretsin!"

"Ama senin başına geldiği için sorun yok çünkü sen erkeksin, öyle mi?"

Ona cevap vermek için ağzımı açsam da hiçbir şey çıkmadı.

Kahretsin.

"Ben..." Başımı sallayarak bir hırlama sesi çıkardım. "Ne yaptığını anlıyorum, doktor ve bu işe yaramayacak."

"Sen çok kötü şekillerde hayal kırıklığına uğratıldın ve istismar edildin," diye devam etti. "Kendini mağdur görmeyi neden reddettiğini anlıyorum. Sen ister kabul et ister etme, hikâyeni saygıyla karşılıyorum ancak başına gelenin kabul *edilemez* olduğunu, ciddi bir güven ve rıza ihlali kapsamına girdiğini anlamanı istiyorum."

124
DOĞUM PLANLARI
AOIFE

Taramayı bitirdikten sonra karnımdaki yapışkan pisliği temizlerken, "Pekâlâ, yirmi sekiz haftayı doldurdun," dedi doktor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Elbiselerimi düzeltmem için muayene masasından inmeme yardım ettiği sırada, "Buraya gelirken yanından geçtiğimiz tarlada hamile bir midilli vardı," dedim doktora "Yemin ederim, o zavallı midilli dikey açıdan uzunlamasına olduğundan daha genişti." Bir nefes verdim ve masaya doğru yürüdüm. "Yani evet, kendimi o midilli gibi hissediyorum."

Sandalyesinden, "Aoife," diye azarladı annem.

"Ne?" Annemin yanındaki koltuğa yavaşça otururken hırıldadım. "Sordu."

Gülümsememi bastırarak doktorun gebelik dosyamı karıştırmasını, gerektiğinde notlar alıp bir şeyler karalamasını seyrettim. "Seni görmemiz için otuz ikinci, ardından da otuz altıncı haftada bize tekrar geleceksin. Ondan sonra otuz sekizinci haftaya kadar iki haftada bir, doğuma kadar da her hafta seni göreceğiz."

Doğum.

Aman Tanrım, bu korkunç bir kelimeydi.

"Doğum planını bir ebe ile konuştun mu?"

"Evet." İçimde aniden bir panik kıvılcımı yükseldiğini hissederek sandalyemde kıpırdandım. "Planın üzerinden geçtim."

"Doğum partnerini seçtin mi?"

"Partneri ben olacağım," diye araya girdi annem. "Doğuma yanında gireceğim."

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Erkek arkadaşım benimle girecek."

"Aoife." Annemin gözleri endişeyle doldu. "Onun o zamana kadar geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz."

Bakışlarımı doktora çevirdim. "Dönecek." Dosyamı işaret edip, "Joey Lynch," diye onun adını verdim. "Bunu not edebilirsiniz. Benim doğum partnerim o olacak."

125
AYDINLANMALAR VE YAKARIŞLAR
JOEY

Özel hücremde karşımda otururken, "Devam et, Joey," diye destekledi doktor. Joseph'ten Joey'ye, Dr. Bianca Rushton'dan da Dr. B'ye, ya da sadece doktora terfi etmiştik. "Günlük seansımızın tamamlanmasına daha kırk beş dakika var. Duygularını ifade etmede çok iyi gidiyorsun. Şimdi kabuğuna çekilme."

Tanrım, o şeytani bir kadındı.

Her ne istiyorsa onu elde etme konusunda acımasızdı.

Kocasına acıdım.

Zavallı herif.

Koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümde kenetleyerek, "Sana çoktan söyledim," dedim ona. "Bir telefon araması fırsatı tanındığında benden daha fazlasını öğrenebilirsin."

Gülümsedi, sandalyesinin arkasına yaslanıp beni taklit etti. "Aoife'yı araman için."

"*Tabii ki.*"

"Peki ona ne diyeceksin?"

"Başlangıç olarak, 'Seni bırakıp kaçtığım için çok özür dilerim' nasıl olur," diye lafı yapıştırdım. "Belki de, 'Ben ortada yokken bebeğime göz kulak ol' derim? Biliyorsun işte, sıradan şeyler."

"Bir an geri çekilip Aoife'nın tedavi programını tamamlamış olmandan son derece gurur duyuyor olabileceği ihtimalini düşünebilir miyiz?"

"Onunla konuşmama izin verseydin, buna inanmak çok daha kolay olurdu."

"Kuralları biliyorsun, Joey. Bu program *senin* için. Bir kez olsun sadece kendine odaklanman için. Kardeşlerine, kız arkadaşına ya da başka birine değil. Biliyorum, kendini başkalarının önüne koymak sana yabancı bir duygu fakat dış dünyadan uzaklaşman senin iyileşmen için gerekli."

"Sanki bu konuda bir bok biliyormuşsun gibi."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Silahı bırak, Joey," diye cevapladı. "Savaş bitti."

Parmak eklemlerimi çıtlatarak, "Pekâlâ, tamam. O kadar uzun za-

mandır savaşıyorum ki, parmağımı tetikten nasıl çekeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım. "Boşver, belki de gerçekten *deliyim*. Belki de onunla konuşamıyor olmam daha iyi. Zaten ona yeterince zorluk yaşattım."

"Sana 'deli' olduğunu düşündüren ne?"

Alaycı bir tavırla, "Tanrım, bilmiyorum," dedim kelimeleri uzatarak. "Ölen babamın sesini ölü annemin sesiyle birlikte kafamda duyuyor olmama ne dersin?"

"Travma kendini birçok şekil ve versiyonda gösterir."

"Evet ama kafamda hâlâ *kazanamayacağım* bir savaş veriyorum. Artık bana zarar *veremeyecek* durumda oldukları halde bunu *yapabilen* insanlara karşı. Yani bence bu travmadan biraz daha derin bir durum, doktor."

"Güzel, Joey," diyerek beni şaşırttı. "Bu *gerçekten* güzel. Konuşmaya devam et."

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığına karar vererek, ona her şeyi anlattım.

Kafamdaki her boktan düşünceyi ve saplantıyı aktardım.

Bunların herhangi bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

O kelimeleri istemişti.

O zaman onları alabilirdi.

"Onları oradan çıkarmaya defalarca çalıştım ama her seferinde pes ettim," diye patavatsızca devam ettim. "Anneme dair içimin derinliklerinde hep umut besleyen bir yanım vardı. Tıpkı onun babam için beslediği gibi. Sonunda ikimizin de geldiği nokta ortada. *Babam* onu öldürdü ve ben de bunu önlemek için yıllarca o evde kaldım. Onları terk ettiğim gece de bu oldu. Bunun üstesinden nasıl gelebilirim? Bundan nasıl kurtulabilirim ya da kurtulabilir miyim? Suçluluk beni her geçen gün boğuyor."

Sinirli bir nefes vererek hırladım. "Tüm bunlar o kadar gereksiz geliyor ki. Bunların yaşanmasını engelleyebilirdim. Eğer orada kalsaydım onu kurtarabilirdim. Ama o gece öfkemi, sabrımı ve içimde kalan her şeyi kaybettim. Ve tüm bunları kaybettiğim için sonunda her şeyi kaybettim. Ben çekip gittiğim için artık o çocukların bir annesi yok."

"O çocukların annesi yok çünkü babaları -baban- onu öldürdü, sen değil. *Hepinizi* öldürmek istiyordu."

"Yaşamakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim. "Hayatta kalmak benim

için zor çünkü zihnim doğru çalışmıyor. Rutin işleri yapmak için gerekli araçlara sahip değil gibiyim. Sanki savaş modunda sıkışıp kalmış gibiyim. Sürekli tehlikeleri kolluyorum. Etrafımda olsun ya da olmasın, onları sezmeye programlıyım. Kendimi uyuştururken bu o kadar kötü değildi. Haplar bu hissi hafifletti. Hayatta kalmayı katlanılır hale getirdi. Ta ki onlarsız bir saat bile geçiremez hale gelene kadar. Sonrasında yaşamak daha da anlamsızlaştı."

"Bu kulağa korkunç geliyor."

"Yok artık."

"Devam et."

"Kimseye güvenemiyorum," diye ekledim. "Ne sana. Ne düşüncelerime. Ne etrafımdaki insanlara. Hiç kimseye."

"Kardeşlerine?"

"O farklı." Gözlerimi tiksintiyle kıstım. "Onlar bebek."

"Kız kardeşin doğum gününde on yedi yaşına girecek. Bu onu bebek kategorisinden çıkarıyor, Joey."

"O benim için hâlâ bir bebek," diye itiraz ettim. "Bezini değiştirdiğim veya dizine yara bandı yapıştırdığım herkes benim gözümde hep bebek olarak kalacak. Ayrıca onlar anlattığım şeylere dahil değiller."

"Peki ya Darren?"

"Bugün sınırları gerçekten zorlamak istiyorsun, değil mi?"

Güldü. "Devam edelim, olmaz mı?"

"Bence etmeyelim," dedim kuru bir sesle. "Bugünkü seanstan tümüyle nefret etmiyordum. Onu gündeme getirirsek bunun değişeceğini hissediyorum."

"Bugünkü seanstan tümüyle nefret etmiyordun." Sırıttı. "Bu duyduğum en güzel iltifatlardan biri. Ne kadar sürdü, sadece on bir hafta mı?"

"Çok havaya girme."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Tahmin et."

"Yine hayır."

"Bence Darren'la olan ilişkin senin açından en büyük tetikleyicilerden biri."

"Ben tetiklenmem, doktor."

"Çünkü kalbini kırdı," diye devam etti. "Çünkü güvenini kırdı."

"Tam aksine, bana değerli bir ders verdi," dedim soğukkanlılıkla.

"Neydi bu ders?"

"Herkes terk edip gider ve hiç kimse sana kendi kanından olanlar kadar sömürüp haksızlık edemez."

"Ama Darren geri döndü."

"Çok geç kaldı."

"Bence ağabeyini delicesine özlüyorsun."

Homurdandım. "Saçmalama."

"Seni ziyaret etmek istiyor."

Gerildim. "Ve?"

"Ve bence bu iyileşmene yardımcı olabilir."

"Hayır." Saniyeler içinde yerimden fırlamıştım. "O pisliğe Belfast'a geri dönmesini ve beni unutmasını söyle. Ayrıca, eğer ziyaretçi kabul edebilecek durumdaysam görmek istediğim tek bir yüz var."

"Sence Aoife'nın gebeliğinin son döneminde seni ziyaret etmek için dört saat yolculuk yapması akıllıca olur mu? Sence onun seninle kısa bir zaman geçirip tekrar ayrılmak zorunda kalması duygusal açıdan ona iyi gelir mi?"

Kalbim hızla çarptı.

Hayır, iyi geleceğini düşünmüyordum.

"O zaman onu aramama izin ver."

"Joey..."

"Lütfen," diye sözünü kestim. "Ne istersen yaparım. Her şey hakkında konuşurum. Darren'la yüzleşirim. Sadece kız arkadaşımla telefonda konuşmama izin ver. Lütfen doktor. Ben yalvarmam ama onun için yaparım."

126
ANİDEN
AOIFE

Patronum gelip beni aniden durdurduğunda vardiyamın ortalarındaydım. Ağustos sıcağından bunalmıştım ve ayaklarımın yerinde toynaklar varmış gibi hissediyordum.

Mutfağa taşımaya çalıştığım tepsiyi elimden alarak, "Aoife," dedi. "Nasılsım, tatlım?"

Hemen şüphelenerek, "İyiyim," diye yanıtladım. "Sen nasılsın, Garry?"

"Doğruyu söylemek gerekirse senin için biraz endişeleniyorum, tatlım."

"Neden?"

"Eh..." Kızarmış bir yüzle karnımı işaret etti ve omuz silkti. "Artık biraz ağırdan alıp dikkatli davranma zamanının geldiğini düşünüyorum, tatlım. Çok yorgun görünüyorsun. Kolunu kaldıracak halin yok gibi."

Hah.

Beni bu kadar kolay başından atamazdı. Eğer işten erken ayrılırsam, bu doğum iznimi etkileyebilirdi. Sonrasında da beni tekrar işe alamayabilirdi. Kaybedecek çok şeyim vardı. Büyütmem gereken bir bebek vardı.

"Daha doğuma sekiz hafta var," diye hatırlattım. "Önümüzdeki altı hafta boyunca doğum iznine çıkmayı düşünmüyorum, Garry. Bunu biliyorsun. Bu konuda anlaşmıştık."

"Anlaştığımızı biliyorum ama yorgun değil misin, tatlım?"

Yorgundan da fazlasıyım. "Çalışmaktan memnunum."

"Artık mutfağa ağır tepsiler taşımanı istemiyorum."

"O zaman beni barın arkasında görevlendir," diye itiraz ettim. "Ya da mutfakta bulaşık yıkayayım. Hangisini istersen. Umurumda değil. Ama çalışmam gerekiyor, Gar. Paraya ihtiyacım var."

"Sen harika bir çalışansın," dedi beni savuşturmaya çalışarak. "Bizimle olduğun için şanslıyız."

"O zaman izninle işime geri döneyim." Tepsimi alıp yanından geçtim. "Çünkü önümde çalışılacak altı haftam daha var ve her gün işe gelmeye niyetliyim."

"Şu haline bak." Kısa bir süre sonra siparişini almak için yanına yaklaştığımda Paul ıslık çaldı. Localardan birinde yalnız oturuyordu ve bu

beni öfkelendirdi çünkü bara oturup daha büyük bir grup için yer açabilirdi. "Tanrım, daha küçük karnı olan kadınların üçüz doğurduğunu gördüm."

Söylediği hiçbir şeyi umursamadan, "Sana da merhaba, Paul," dedim ona. Çünkü söylediği doğruydu. Karnım *kocamandı*. Her türlü şakaya, alaycı yoruma ve olabilecek her tür şaşkın ifadeye maruz kalmıştım.

Bebek o kadar büyük boyuttaydı ki gebelik diyabeti testinden dört kez geçirilmiştim. Sonuçlar her seferinde negatif çıkmıştı. Görünüşe göre bir bebek sumo güreşçisi büyütüyordum.

Hatta annem bile giysi açısından yeni doğan boyutunda hiçbir şey almamam konusunda beni uyarmış, 0-3 ay bedenlerinin küçük dev için daha iyi bir seçim olacağını söylemişti.

Evet, bu hiç de korkutucu değildi.

Küçük not defterimde boş bir sayfa açıp kalemimi kulağımın arkasından çıkararak, "Sana ne getirebilirim?" diye sordum. "Bugünün spesiyalleri deniz ürünleri çorbası ve şefin ev yapımı naneli sosuyla servis edilen kuzu tandır."

Karnıma gergin bir şekilde bakarak ensesini kaşımak için elini kaldırırken, "Aslında konuşmak için gelmiştim," dedi Paul. "Seninle."

"Üzgünüm ama benimle sohbet bugünkü menüde yok," diye yanıtladım. "Ya da bağışlanmak."

"O zaman kuzu tandır alayım," diyerek tuhaf bir şekilde omuz silkti. "Ve büyük kupa *Guinness*."

"Tamam." Not defterimi kapatıp topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa siparişi ilettikten sonra siyah içecekten doldurmak için barın arkasına geçtim.

Birkaç dakika sonra siparişini önüne koyduğumda eski erkek arkadaşım akılalmaz bir şey yaparak bileğimi yakaladı. "İki dakika," dedi ısrarcı tavrıyla. "Yalnızca iki dakikanı alacağım. Tek istediğim bu."

Elimi hızla çekip, "Neden sana zamanımın iki dakikasını vereyim?" diye sordum. "Bu işe ihtiyacım olduğu için çok şanslısın çünkü başka şartlar altında o bardağı kafana geçirirdim."

"Biliyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Ve bunu yüzde yüz hak ederdim. Ama birkaç hafta içinde üniversiteye gitmek için buradan ayrılıyorum, yaşananları telafi etmeye çalışmadan gidemedim."

Kaşımı kaldırdım. "Telafi mi etmek istiyorsun?"

Ninova

"Özür dilemek istiyorum," dedi Paul. "Sana yaptığım şey için. Bütün sınıfa hamile olduğunu söylediğim için. Yaptığım şey gerçekten çok kötüydü."

Soğuk bir şekilde, "Evet," diye yanıtladım. "Öyleydi."

"Davranışlarımı çok düşündüm," diye ekledi. "Birlikte olduğumuzda sana davranış tarzımı."

"Tüm bunların neden yeniden gündeme getirilmesi gerektiğini anlamıyorum, Paul," dedim hızla. "Okul bitti. İlişkimiz bitti. Sen yepyeni bir hayata başlamak için üniversiteye gidiyorsun. Ben senin baş düşmanından bir bebek doğurmak üzereyim. En iyisi bu sohbeti burada bırakalım, tamam mı?"

"İşte tam da bu sebeple konuşmalıyız," dedi. "Lütfen, Aoife. Bana sadece beş dakikanı ayır."

Karşısındaki koltuğa oturarak, "Önce iki dakika dedin," diye homurdandım. "Şimdi beş diyorsun. Sana üç buçuk dakikamı vereceğim."

"Teşekkür ederim." Rahatlayıp derin bir nefes vererek gülümsedi. "Cidden, teşekkür ederim."

Donuk bir yüz ifadesiyle ellerimi karnıma koydum ve onun sadede gelmesini bekledim.

"Boktan bir erkek arkadaştım," diye sözlerine başladı. "Seninle yeterince ilgilenmedim. Sana ne yapmak istediğini hiç sormadım. İhtiyaçlarımı, hislerimi ve isteklerimi seninkilerin önüne koydum. Senden habersiz sürekli birileriyle yattım ve sonunda sen bana aynısını yapınca sinirlendim."

"Paul, bu geçmişte kaldı."

"Evet, öyle," diye başıyla onayladı. "Ama bu, ilişkimizin bitiş şekli konusunda kendimi berbat hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Özellikle hamileliğini açıklamam konusunda. Sonrasında yaptıklarım da cabası," diye devam etti. "Lynchy'nin evde neler yaşadığı ortaya çıktığında." Başını salladı. "Ardından da o yangın?" Derin bir nefes verdi. "Kendimi daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiştim."

"Evet."

"Cenazeden sonra okulda seninle konuşmaya çalıştım," diye hatırlattı. "Özür dilemek için ama sen kendini tamamen kapatmıştın."

"Aklımda çok şey vardı."

"Biliyorum," diye onayladı. "Ben sadece... kendimi her şey için çok kötü hissediyorum, Aoife."

"Bak, ben de bir melek değildim," dedim ona. "Sen, Joey'yle olan arkadaşlığım konusunda paranoyaktın ve bunu yapmaya hakkın da vardı. Fiziksel olmayabilir ama onunla duygusal bir ilişki yaşadığımı söylediğinde tamamen haklıydın."

"Çünkü o, benim sana veremediğim her şeyi veriyordu. Ben sana hediyeler verdim. O sana varlığını verdi," dedi soğukkanlılıkla. "O zamanlar bunu anlamadım, yani neden onunla arkadaşlık etmek konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu. İnsanın bir kız arkadaşının olmasının sadece maddi şeylerle ilgili olduğunu düşünüyordum. Zaman içinde seni onunla takılırken gördüm. Sana sunacak *hiçbir şeyi* yoktu, yine de sana istediğin *her şeyi* veriyordu."

Çaresizce omuz silktim. "Bu ani değişim nereden geliyor?"

"Çünkü üniversiteye gittiğimde eski hayatımla barışmadan yeni hayatıma başlamak istemiyorum," diye açıkladı. "Bunu duymak istemesen de çok uzun bir süre eski hayatımın büyük bir parçasıydın."

"Tamam." Kafam biraz karışmıştı, arkama yaslandım. "Sana bir soru."

"Sor."

"Bella Wilkinson." Başımı salladım. "Dostum, aklından ne geçiyordu?"

"Açık olayım mı?"

"Devam et."

"Onunla birden fazla kez birlikte oldum." Yanakları kızardı. "Biz çıkarken."

Karnımı sıvazlayarak, "Tamam, lanet olsun," diye homurdandım. "Şimdi onu bir güzel benzettiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Senin Lynchy ile arkamdan iş çevirdiğini ve bu yüzden benimle yatmayı reddettiğini düşündüm. Bu yüzden benimle ilgilenen hemen her kızla yatmaya başladım."

"Ben Joey ile yatmıyordum," dedim ona. "Onunla aramızda beşinci yıldaki o öpücüğe kadar fiziksel hiçbir şey olmadı." Gözlerimi kısarak baktım. "Sen ve Billy, onu tutuklatmadan önce işbirliği yaptığınızda."

İçini çekti. "Evet, bunu şimdi biliyorum."

"Peki şu deli kızlardan bahsetmişken." Bebek kaburgama bir tekme attı, hissettiğim rahatsızlıkla pozisyon değiştirdim. "Danielle nasıl?"

"Danielle mi?" Keyifsizce güldü. "Danielle senden uzaklaşmak için bir oyalanmaydı. Haziran ayındaki bitirme sertifikası sınavlarından kısa

bir süre sonra yollarımızı ayırdık. Son duyduğuma göre, Bella'nın Tommen'daki eski sevgilisiyle birlikteymiş."

"Pekâlâ, tamam." Çekimser bir tavırla omuz silktim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ondan muhtemelen kıl payı kurtuldun." Homurdanarak, "Hem de bunu hamile eski sevgilin söylüyor," diye ekledim.

Cevaben güldü ve sonra, "Bak, gitmeden önce senin için bir şey yapmak istedim. Sana bir şekilde yardım etmek," dedi ciddi bir sesle.

"Benim için hiçbir şey yapmana gerek yok, Paul."

"Şu anda yalnız olduğunu biliyorum, Lynchy rehabilitasyonda..."

Ellerim koruyucu bir şekilde karnıma giderken, "Joe eve dönüyor," diye hemen araya girdim. "İyileşiyor ve ailesi için eve dönecek."

Eski sevgilim huzursuz bir tavırla yerinde kıpırdadı.

"Bunu duymak senin için hâlâ zorsa üzgünüm," diye ekledim. "Ona olan sevgim. Ama gerçek bu ve ondan asla vazgeçmeyeceğim."

"Evet," dedi derin bir iç çekişle. "Zaten ben de vazgeçmeyeceğini bildiğim için yaptım."

"Ne?" Dik oturarak ona temkinli bir bakış attım. "Ne yaptın, Paul?"

"Sanırım bugünkü gazeteyi okumadın."

"Hayır." Dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. "Neden?"

"Dün gece Ballylaggin'de büyük bir uyuşturucu baskını oldu," diyerek beni şok etti. "Babama göre, Holland kardeşleri uzun zamandır takip ediyorlarmış."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Paul başını salladı. "Mahkûmiyetine kadar Portlaoise'de tutuklu kalacak."

"Shane mi?"

"Başkaları da var," diye onayladı. "Babama göre, Shane zaten cinsel saldırı, ağır yaralama ve diğer birkaç ispatlanmamış suçlamadan yargılanıyor. Babam hâkimin ona en ağır cezayı vereceğini düşünüyor. Otuzuncu doğum gününü hapiste kutlamazsa şanslı sayılır."

"Bu altı yıl demek." Vücudum anlık bir rahatlamayla gevşedi. "Yani şimdi sen bana onun altı yıl boyunca ortalıklarda olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Başsavcı isterse daha uzun."

"Aman Tanrım." Göğsümü tutarak titrek bir nefes verdim. "Bu nasıl oldu?"

Paul omuz silkti. "Birisi altı yüz bin dolarlık kokain sevkiyatı konusunda *garda*'ya bilgi vermiş."

"*Ne?*" Aklıma gelenlerle, *anlatmadıklarını* yavaşça fark edince ağzım açık kaldı. "Birinin onları ihbar ettiğini nereden biliyorsun?"

Masanın karşısına uzanıp ellerimi tutarken, "Belki de birinin doğru yerlerde arkadaşları vardır," dedi Paul. "Belki yollarına devem etmeden önce, ilk aşkının ilk aşkına mücadele etme şansını verdiğinden emin olmak istemiştir."

Ninova

127
MERHABA, AĞABEY JOEY

Tedavi planımın erken evre adımlarından bir tanesi telafi etmekti. Tam da bu yüzden iyileşme merdiveninden asla inemeyeceğimi anlamıştım. Bunun üç nedeni vardı.

Birincisi, hayatta kaldığım için kimseden özür dilemeyecektim.

İkincisi, siktir et.

Üçüncüsü, bana ömür boyu süreceği söylenen savaşı vermek için içimde yeterince güç olup olmadığını bilmiyordum.

Çünkü ben bir bağımlıydım.

Her zaman bir bağımlı olacaktım.

Kullanma isteğim hiçbir zaman *kaybolmayacaktı.*

Hayatımın geri kalanı boyunca isteklerimle savaşacak olma ihtimali bunaltıcıydı.

Yine de bu sabah uyanıp yataktan sürüklenerek kalktım, tüm işlerimi hallettim ve ziyaretçi odasına oturduğumda kafamda tek bir hedef vardı. Darren'la görüşmenin sonuna kadar kalacak ve o çok arzuladığım telefon görüşmesi ayrıcalığını elde edecektim.

Dr. B, tedavi ekibinin tamamını Darren'la uzlaşmaya varmamızın iyileşmeme büyük ölçüde fayda sağlayacağına ikna etmişti. Benim açımdan bu kız arkadaşımla yapabileceğim telefon görüşmesi olasılığını havuç gibi kullanarak, beni duygusal bir şantaja maruz bırakmanın en korkunç şekliydi. Ama ben ne anlardım ki?

Şatafatlı diplomaya sahip olan ben değildim.

Bu insanlara beni onarmaları ve dünyaya geri göndermeleri için bel bağlayan tükenmiş bir bağımlıydım.

Siktir, bunun Darren olması gerektiği gerçeğinden nefret ettim. Ziyaretçi odası kapısından içeri girecek kişinin ondan başkası olmasını tercih ederdim, bu kesinlikle bir abartı değildi. Gussie bile daha iyi olurdu. En azından benim için içeri birkaç sigara sokardı.

Gri kazağımın kollarını bileklerime kadar indirerek damarlarımdaki yaraları ve izleri gizledim. Aman Tanrım, kendimi sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordum ama tek bir yanlış kararla o dünyaya geri dönebileceğimi biliyordum.

Bu olamazdı.

Artık bilincim açık olduğuna göre, asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Hatta esrar bile yoktu.

Çok riskliydi.

Dürtü hâlâ oradaydı, yüzeyin hemen altında kaynayıp duruyordu ve ben bunun benden asla tam anlamıyla ayrılmayacağı gerçeğiyle yüzleşmeye başlıyordum. *Opioid'le*ri hep arzulayacaktım. Canım hep eroin çekecekti.

Garip bir şekilde, bu gerçekle *barışmaya* başlıyordum.

Dr. B nihayet ağabeyimle birlikte içeri girdiğinde, indirmeye çalıştığım duvarların hızla yükseldiğini hissettim.

Gözleri yaşlarla dolarak, "Joey," dedi Darren ve odanın ortasında bir avuç dolusu çiçekle durdu. "Seni görmek çok güzel, kardeşim."

"Darren." Ayağa kalkıp ona kısa bir baş selamı verdim. "Lütfen bana bunların benim için olmadığını söyle."

Başını eğerek elindeki çiçeklere göz attı, gözyaşları yanaklarından süzülürken boğuk sesle bir kahkaha attı. "Eli boş gelmek istemedim."

"Keşke öyle yapsaydın," dedim alaycı bir tavırla. "Buradaki karizmamı mahvedeceksin."

"Hayır." Kıkırdayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bunun için fazla ünlüsün."

Beni kendine çekip sarıldığında onu itmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine sırtını hafifçe sıvazladım. Bu elimden gelenin en iyisiydi.

Bir ilerlemeydi.

Dr. B, kardeşimi deri kaplamalı geniş bir koltuğa yönlendirerek, "Hadi başlayalım, olur mu?" diye önerdi. İçgüdüsel olarak karşısındaki koltuğa yürüdüm.

"Aradığında ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," dedi Darren. "İşten eve döndüğümde ve Alex bana doktorunun arayıp ziyaret edebileceğimi söylediğini ilettiğinde..."

Koltukta arkama yaslanarak kollarımı göğsüme dolarken, "Bekle," diye araya girdim. "Belfast'a geri mi döndün?"

Başıyla doğruladı.

"Ne zaman?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, çocukları bırakman ne kadar zaman aldı?" Kaşımı kaldırdım. "Gerçek hayatına dönmen ne kadar sürdü?"

"Joey."

"Hey, seni yargılamıyorum." Omuz silktim. "Nerede olduğuma baksana, Dar. Seni eleştirecek durumda değilim."

"Onlar John ve Edel'in yanında güvende."

Evet, bundan şüphem yoktu. Yine de onları bırakıp gitmesi beni öfkelendirmişti. Özellikle ben de onların yanında değilken bırakmamalıydı.

Dr B, "Joey," diye araya girdi. "Kontrolü bırakmaktan bahsedişimizi hatırlıyor musun? Sen kardeşlerinin ebeveyni değilsin, Darren da değil."

Karşılık vermedim çünkü lanet olası telefon görüşmemi yapmak istiyordum ve dilimin ucundaki kelimeler dökülürse bunun olması imkânsızdı.

Ardından iyi doktor ve Darren derin bir sohbete daldılar.

Benim sorunlarımdan bahsettiler.

İyileşmemden bahsettiler.

Altmış gün madalyonumdan bahsettiler.

Ne kadar iyi bir bağımlı olduğumdan bahsettiler.

Her şeyden bahsettiler.

Tamamen ilgisizdim, sohbetin bazı kısımlarını çıkardım. Darren'm benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadan doğru yerlerde başımı salladım. Ona dair hislerim, bir terapi seansında çözülemeyecek kadar karmaşıktı. Bunlar yaklaşık altı yıl boyunca birikmişti. Çözümlenmeleri de *en az* bir o kadar zaman alırdı.

Kulaklarımın dikilmesine ve dikkatimin sohbete odaklanmasına sebep olan tek şey, tedavi süremin uzatılmasından bahsettikleri kısım oldu. "Siz neyden bahsediyorsunuz?"

"Joey, lütfen sakin ol. Bu sadece bir öneri," diye konuşmaya başladı ama ben çoktan ayağa fırlamıştım.

"Hayır." Başımı salladım ve içerde yürümeye başladım. "Hayır, hayır, hayır. Üç hafta içinde buradan çıkıyorum. Süremi doldurdum."

"Joe, eğer tıbbi ekip birkaç ay daha kalmanın sana faydalı olacağını düşünüyorsa, bence onlara kulak vermelisin," diyerek araya girmeye çalışsa da Darren'a izin vermedim.

"Bunu onlar önermedi, pislik," dedim ona. "Sen söyledin."

"Çünkü senin buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum," diye savundu. "Bence bu senin için iyi olabilir."

"Ben de senin o lanet olası ağzını kapatman gerektiğini düşünüyorum," dedim sertçe. "Benden istenen her şeyi yaptım. Detoksu yaptım. Danışmanlığı tamamladım. Lanet olası grup terapisini yaptım. O kahrolası çiçekleri diktim ve çömlekleri boyadım." Öfkeyle dönüp doktora baktım. "İki hafta detoks ve on iki hafta tedaviyi kabul ettim. Bir gün bile fazlasını değil."

"Aslında kendini gönüllü olarak bakımımıza teslim ettiğin için tedavi süren bizim takdirimize bağlı."

"Saçmalık."

"Otur, Joe," diye tekrar denedi Darren. "Sadece bizi dinle, olur mu?"

Başımı sallayarak, "Anlaştığım süreden bir gün daha fazla burada kalmayacağım," dedim ikisine birden. "Kız arkadaşım eylül ayında doğum yapacak. İkiniz de bunu umursamıyorsunuz ama zaten hamileliğinin çoğunu kaçırmış durumdayım, doğumu da kaçıracağımı düşünüyorsanız benden daha deli olduğunuzu söyleyebilirim!"

"İşte telefonda size anlattığım şey tam da bu," dedi Darren. "Kız arkadaşından ötesini göremiyor. Kendi ihtiyaçları tamamen farklı olsa bile onun ihtiyaçlarına öncelik verecek."

"Affedersin?" Kardeşime dik dik baktım. "Siz ikiniz benim hakkımda konuşuyor muydunuz?"

Dr. B sakin bir şekilde, "Tedavini görüşmek için protokol gereği, akrabanla her hafta gayri resmi bir toplantı yapıyorum," diye açıkladı. "Bunu zaten biliyorsun."

"Tek sorun onun benim yakınım olmaması," diye çıkıştım. "Ben hakkımdaki güncellemeleri Edel ve John'a verdiğinizi sanmıştım. Bu yerin masraflarını onlar karşılıyor, değil mi?"

"Bay ve Bayan Kavanagh'yı ilerlemen hakkında bilgilendiriyoruz ancak ikisi de senin yakın akraban değil. Bu yüzden onlarla paylaşabildiğimiz bilgiler sınırlı."

"Onunla konuşmanıza kim izin verdi?"

Sakin bir tavırla, "Sen verdin, Joe," dedi Darren.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, ben böyle bir şey yapmam."

"Formları sen imzaladın, Joe."

"*Senin* doldurduğun formlar. *Bana* imzalattığın formlar," diye suçla-

yarak karşılık verdim. "Bunu yapmamalıydın, Dar. Konuşulması gerekenin Aoife olması gerektiğini biliyorsun." Tartışmaya devam ettikçe sesim yükseliyordu. "Üç haftam kaldı ve buradan çıkıyorum. İkinizin de ne söylediği umurumda değil."

Yatıştırmaya çalışarak, "Dinle," dedi ağabeyim. "Hiçbir şey kesin değil, tamam mı? Söylemek istediğim tek şey, burada birkaç ay daha kalmanın senin için daha iyi olabileceğini düşündüğüm."

"Ve çocuğumun doğumunu kaçırayım, öyle mi?"

"Lütfen sadece söylediklerimi bir düşün," diye karşılık vermeye çalıştı. "Öyle bir ortamın üzerinde yaratacağı baskıyı düşün. Bu işten daha yeni sıyrılıyorsun, Joe. Toparlanıp diğer tarafa geçiyorsun. Bu yıl neler yaşadın? Sana yemin ederim ki, Aoife bunu anlayacak. Bebeğin haberi bile olmayacak. Yani İrlanda'daki babalar doğumlara bile katılmazdı..."

"Tamam, artık buradan gitmelisin."

"Joey, hadi ama."

Bana yaklaşmaya kalkışınca tek elimi havaya kaldırıp onu uyardım. "Hayır, kendimi kaybetmeden önce benden uzaklaşmalısın. Hemen şimdi, Darren."

Darren yardım almak için ona bakınca, "Sanırım bu en iyisi olacak," dedi Dr. B.

"Joe, lütfen..."

Benimle tekrar konuşmak istediğinde sırtımı döndüm ve onunla konuşmayı kesinlikle reddederek pencereye yürüdüm. Pencere pervazını sıkan parmaklarım ancak kardeşim odadan çıkınca gevşedi.

Koltuktaki yerine geri döndüğünde, "Joey, tüm bu olanlardan sonra kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dr. B.

"Duvarları yumruklamak istiyormuşum gibi," diye çıkıştım.

"Ve?"

"Ve kardeşimin kafasını da."

"Bana bir şey söyle," diye ısrar etti. "Az önce köşeye sıkıştığında aklından geçen ilk düşünce neydi? Anlık eğilimin?"

"Anlık eğilimim kardeşimin kafasını yumruklamaktı," dedim kuru bir sesle. "Duvarı yumruklamayı da istedim ama daha çok kafasını."

Doktor gülümsedi. "O zaman geçtin."

"Ne?"

Gülümseme yüzüne iyice yayıldı. "Sende çok az kişinin yapabileceği derecede tetikleme yaratan biriyle yüzleşmeye zorlandın ve anlık eğilimine boyun eğmedin."

"Ona fiziki zarar vermek istedim," derken kaşlarım kafa karışıklığıyla çatılmıştı. "Bu nasıl olup da testi geçtiğim anlamına geliyor?"

"Ona zarar verdin mi?"

"Kafamda evet."

"Kafanda olması kabul edilebilir." Güldü. "Tebrikler, Joey. Telefon görüşmesi hakkını kazandın."

Ninova

128
GELEN ARAMALAR
AOIFE

Arama bir pazar gecesi geldi.

Tüm yaz boyunca beklediğim o arama.

Ekranımda bilinmeyen numara yanıp sönmeye başladığında cevaplamakta tereddüt ettim ama içimde bir şey *bana* bunu görmezden gelmememi söyledi.

Koltukta yayılmış, kıyıya vuran morsu andıran bir görüntüyle yanaklarıma üzüm doldurmuştum. Oturma odasında yerde duran telefonu kaptım ve 'Kabul' tuşuna tıkladım. "Alo?" diye esnerken televizyonun sesini kısmak için uzaktan kumandayı aldım. Ekranda *Scream* oynuyordu.

"Molloy."

Kalbim.

Zavallı kalbim, tanıdık derin sesi duyunca göğsümde buruldu. "Joe?"

"Evet, bebeğim, benim."

Kendimi kanepeden aşağı atmaya çalışırken yüz ifadem de duygularımla birlikte değişti. "Joe?" diye bağırdığım sırada üzüm sepetini yere devirdim. "Bu gerçekten sen misin?"

"Gerçekten benim." Sesi telefonun diğer ucundan geldi. Bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar titreyince tekrar oturmak zorunda kaldım.

"Aman Tanrım." Barajlar açıldı, kendimi toparlamadan önce en az üç dakika boyunca yüksek ve çirkin bir sesle ağladım. "Selam, aygırım."

"Nasılsın, kraliçe?"

Gözyaşları içinde boğulurcasına, "Seni özlüyorum," dedim ona. "Beni nasıl arıyorsun? Evde misin? Aman Tanrım, lütfen bana Ballylaggin'e döndüğünü ve bana gelmek için yolda olduğunu söyle."

"Yakında. Söz veriyorum, bebeğim. Yakında sana döneceğim."

"O zaman *nasıl?*"

"Sonunda telefon görüşmesi hakkını kazandım," diye açıkladı. "Dolayısıyla benden *çok sayıda* telefon bekle."

"Nereden arıyorsun?"

"Gündüz odasında ortak bir telefon var."

"Numaramı hatırlamana şaşırdım."

Ninova

"Şaka mı yapıyorsun? Numaranı on iki yaşımda ezberledim."

Gözyaşları içinde gülerek, "Sesini duymanın ne kadar güzel olduğunu hayal bile edemezsin," dedim. "Tanrım, Joe. O kadar kötü titriyorum ki telefonu kulağımda zor tutabiliyorum."

"Bu duyguyu biliyorum," dediğini duydum. "Seni aramam çok zaman aldı, özür dilerim. Ayrıldığım günden beri deniyorum, yemin ederim. Sadece..." Hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. "Burada çok sayıda kural ve saçmalık var, üstelik hiçbirinden kaçış yok."

"Peki sen iyi misin?" Nefesimi tutarak sordum, ardından da hissettiğim gerilimle kabuğuma çekildim. "Temiz kalıyor musun?"

Yıllardır olduğundan daha dengeli bir ses tonuyla, "Altmış iki gün," diye yanıtladı. "Hatta bana iki ay hedefini geçtiğim için garip bir küçük altın rozet bile verdiler."

"Gerçekten mi?" Burnumu çekerek gözlerimi sımsıkı kapattım ve kanepeye yaslandım. "Seninle gurur duyuyorum."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Eh, bilirsin işte." İç çekip bıkmış gibi davranırken hissettiğim heyecanla ayaklarımı yere vuruyordum. "Şu bir zamanlar çıktığım pislik beni terk etti, bu yüzden oldukça sinirliyim."

"Ne pislik ama."

Başımı sallayarak, "Öyle," diye onayladım. "Meğer onun çocuğunu da taşıyormuşum."

"Hadi canım?"

"Gerçekten."

"Ve o herif seni yine de terk etti, öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha iç çekiyormuş taklidi yaptım. "Meğer tam bir uyuşturucu bağımlısıymış."

"Uyuşturucu bağımlılarının olabilecek en kötü erkek arkadaşlar olduğunu duydum."

"Gerçekten de öyleler."

"En azından aleti büyük mü?"

"Kesinlikle büyük bir aleti var."

"Tamam, bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bile davranmayacağım."

Burnumu çekerek acı dolu bir kahkaha attım. "Konuşmaya devam et. Sesini duymaya ihtiyacım var."

Ninova

"Aoife." Kısa bir an için duraksadıktan sonra aniden konuşmaya başladı. "Aoife... çok üzgünüm, bebeğim. Her şey için. Seni terk ettiğim için. Mektup için. Tanrım, bu son birkaç ayda sana yaşattığım her şey için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi kelimelere dökemiyorum bile. Buraya geldiğimde ben ben değildim. Gerçek şu ki, uzun zamandır kendimde değildim. Gerçek benle hiç tanışıp tanışmadığından, hatta onu sevip sevmeyeceğinden emin değilim ama deniyorum. Sana geri dönmek için o kadar çok çabalıyorum ki..."

"Onu çoktan sevdim," dedim çabucak. "Seni her halinle seviyorum, unuttun mu?"

"Bunu söylediğini duymak bana ne kadar iyi geliyor bilemezsin."

"Neyi? Seni sevdiğimi mi?"

"Evet," demeden önce burnunu çektiğini duydum.

Boştaki elimle yanaklarımı silip, "Pekâlâ, seni seviyorum, Joey Lynch," dedim ona. "Görünüşe göre buna engel olamıyorum."

"Şükürler olsun," diye yanıtladı. "Çünkü görünüşe bakılırsa ben de seni sevmeye engel olamıyorum, Aoife Molloy."

"Joe, ben çok... Ah!" Keskin bir nefes aldım.

"Sorun ne?" dedi telaşla.

"Hiçbir şey. Sadece bebek son günlerde beni çok sert tekmeliyor."

Uzun bir an sessiz kalıp söylediklerimi sindirmeye çalıştı. "Bebeğim nasıl?"

"Her dakika büyüyor." Karnımı okşarken yarı gülüp yarı ağlıyordum. "Beni bir görmelisin, Joe. Kıyıya vurmuş bir balina gibiyim."

"Keşke yanında olsaydım," dedi sessizce. "Seni bu durumda yalnız bıraktığım için çok özür dilerim, Molloy. Ne kadar pişman olduğumu anlatamam bile."

İçimden bir ürperti geçerken, "Sadece eve dön," diye fısıldadım. "İyileş ve bize dön."

"İyileştim."

"Vay."

"Vay, ne?"

"'İyileştim,' dedin." Kalbimi umut dolu bir sıcaklık dalgası sararken gözlerimi sımsıkı kapattım. "'İyileşeceğim,' değil." Burnumu çekerek ekledim. "Senin 'İyileştim' demeni duymak için ne kadar zamandır beklediğimi bilmiyorsun."

"Zamanı gelmişti, değil mi?"

"Hatta biraz gecikti bile."

"Bu hafif bir ifade."

"Joe." Sesini hattın diğer ucundan duyduğum her bir saniyeyi sindirirken gülümsemekten kendimi alamadım. "Sonunda konuştuğumuza inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Hadi konuş benimle, kraliçe. Bana evde olanlardan bahset. Tüm dedikoduları anlat."

"Ah, *şimdi* benim dedikodularımı mı dinlemek istiyorsun?"

"Kalp ne dilerse onu ister, Molloy."

"Evet, öyle." Dudağımı ısırıp sırıttım. "Demek dedikodu istiyorsun. Hmm... Al ve Podge yaz için Amerika'ya gittiler."

"Gerçekten mi?"

"Ciddiyim." Bir kahkaha attım. "J-1 vizelerini kapmayı başardılar."

"Orada ne yapacaklar?"

"Çocuk bakıcılığı."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Yemin ederim ki doğru."

"Aman Tanrım." Yarı eğlenmiş, yarı dehşete düşmüş bir sesle kıkırdadı. "O ikisine bir yumurta sepeti bile emanet edilmemeli."

"Kesinlikle," diye gülerek onayladım. "Ve Casey okuldan arkadaşlarıyla iki haftalığına Benidorm'a gitti, dolayısıyla orada yaşadığı sapkın maceraları sadece hayal edebilirsin."

"Aslında etmemeyi tercih ederim," diye mırıldandı. "Sen yalnız mı kaldın, kraliçe?"

"Evet." Memnuniyetle iç çektim. "Ama bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Değil mi?"

"Sen aradığından beri değil."

"Aoife."

"Aman Tanrım. Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum!" İnleyerek elimi başıma vurdum. "Bebeği düşünmekten sulanan beynime lanet olsun."

"Neyi unuttun?"

"Paul beni ziyarete geldi."

Sessizlik.

"Sakin ol, Joe." Sessizliği çok şey anlatınca gözlerimi devirdim. "Sekiz aylık hamileyim. Beni senden çalmaya çalışmıyor."

Ninova

"O şerefsiz her şeyi yapabilir."

"Tamam ama o şerefsiz olabilecek en harika haberi getirdi."

"Neymiş o?"

Derin bir nefes alıp, "Shane Holland hapiste," dedim hızla.

Bunu uzun bir sessizlik takip etti.

"Beni duydun mu, Joe?" Yanıt vermeyince tekrarladım. "*Garda* onu büyük bir baskında yakalamış. Paul'ün babasına göre, başı ciddi belada."

"Şunu..." Titrek bir nefes verdiğini duydum. "Şunu tekrarlar mısın?"

Tek bir kelimesini atlamadan ona Paul ile *Dinniman*'da yaptığım sohbetin hepsini aktardım. Bitirince, "Tabii ki, onun dürüst olup olmadığından tamamen emin değildim," diye ekledim. "Dolayısıyla bizzat biraz araştırdım, hepsi doğru, Joe. O gitti."

"Lanet olsun."

"Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl mı hissediyorum?"

"Evet." Omuz silktim. "Yani Shane ile aranızda tuhaf bir bağ olduğunu biliyorum."

"Aoife, kendimi sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi hissediyorum," diye sözümü yarıda kesti. "Onunla uğraşmak zorunda kalmaktan korkuyordum."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Sen gittiğinden beri sokakta yanından geçmek zorunda kaldığım her seferinde ya göz kırpıyor, sarkıntılık ediyor ya da en iyi müşterisinin şehre geri dönmesini dört gözle beklediğine dair alaycı bir yorum yapıyordu."

"Seni tehdit etmedi, değil mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedim dürüstçe. "O sadece kendi gibi davranıyordu. Her zamanki pislik hali."

"Gerçekten hapiste olduğuna inanamıyorum."

"Şimdi, üç hafta sonra eve döndüğünde sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey daha var," dedim gülümseyerek. "Shane'siz bir Ballylaggin."

Bir sessizlik daha.

Bu beni rahatsız etti.

"Joe?"

"Beni dinle," derken sesi kalın ve boğuktu. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ama beni burada biraz daha uzun tutmaktan bahsediyorlar."

Kalbim sıkıştı. "Ne kadar daha?"

"Bilmiyorum."

"Ne?" Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ama senin 22 Ağustos'ta çıkman gerekiyordu, değil mi? On dört hafta, Joe. Öyle söylemişlerdi. İlk iki hafta detoks için ve ardından on iki haftalık tedavi planı. Takvimde işaretliyorum. Söyledikleri buydu."

"Biliyorum, bebeğim." İnledi, acı çekiyormuş gibiydi. "Darren kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu soktu ve görünüşe göre kendi başıma taburcu olamıyorum. Taburcu edilmem gerekiyor ve tedavimi yürüten doktor burada daha uzun kalmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Ama eğer kalırsan, zamanında evde olamayacaksın..."

"Doğumdan önce evde olacağım," diyerek sözümü kesti. "Senin yanında *olacağım*."

Telefonu sıkı sıkı tutarak, "Joe," demeyi başardım. "Bunu tek başıma yapamam."

"Yapmak zorunda kalmayacaksın," diye yemin etti. "Döneceğim, Molloy. Söz veriyorum."

Ninova

129
KORUYUCU ANNELER
JOEY

Aşırı derecede gergin bir halde, elimdeki kâğıtta yazılı numarayı tuşlayıp çalışını dinledim.

Zır.

Zır.

Zır.

Zır.

"Alo?" Derin Dublin aksanı bir an kulağıma yabancı geldi. Sonuçta sesini duymayalı uzun zaman geçmişti.

"Edel?" Boğazımı temizledim. "Ben, şey... Joey Lynch."

Hattın diğer ucunda, "Joey!" diye gerçekten güçlü bir çığlık attı. "Canım, sesini duymak ne güzel. Nasılsın? İyi misin? Yemek yiyor musun? Sana düzgün davranıyorlar mı? Detoksun nasıl gidiyor? Sakın buradaki hiçbir şey için endişelenme. Çocuklar ve Shannon güvenli ellerde. Çamaşır durumun nasıl, canım? Yeterince var mı? Ve çorap? Birkaç eşofman daha gönderdim, ama daha fazlasına ihtiyacın varsa, ben..."

Daha fazla konuşmasını engelleyip, "İyiyim," dedim hızla. "Ben aslında iyiden de fazlasıyım."

"Ah, canım. Bu yıl duyduğum en iyi haber." Ses tonu sevgi ve şefkatle doluydu. "John ve ben senden bir an olsun şüphe duymadık."

Bu yanıt beni bir anlığına şaşırttı, konuşmadan önce kendimi toparlamam gerekti. "Ben sadece... sonunda telefon hakkımı kazandım ve her şey nasıl diye aramak istedim."

"Sesini duymak beni çok mutlu etti," diye karşılık verdi. "Kendini çok daha iyi hissediyor gibisin, canım."

"Evet." Kendimi aptal gibi hissederek, gündüz odasının duvarına asılı telefona yaslandım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Tüm konuşma boyunca kendimden şüphe duydum. "Artık kafam çok daha berrak."

"Tamam, gelecek hafta eve döndüğünde John ve benim sana büyük bir sürprizimiz var."

"Aslında seninle konuşmak istediğim şey de tam olarak bu."

"Joey." Şimdi sesi endişe doluydu. "Gelip bizimle yaşayacaksın ve bu son karar. Tek bir itiraz duymak istemiyorum ve eğer kendi başına

Ninova

yaşamayı düşünürsen, şimdiden uyarmalıyım burnum bir tazı kadar hassastır. Sadece Johnny ve Gerard'a sorman yeter. *Koklayarak* seni bulur ve eve getiririm."

"Hayır, demek istediğim bu değil..." Duraksayarak doğru şeyi söyleme çabasıyla burun köprümü sıktım. "Bir süre kendi başıma yaşamayı planlamıyorum." İstesem bile yapamazdım. Dudaklarımı ısırdım. "Bana sunduğunuz çatı için minnettarım," diye ekledim. "Onlardan ayrılmak istemiyorum." *Çocuklardan.*

Hattın diğer ucundan, "Hiçbir zaman ayrılmak zorunda kalmayacaksın," diye teselli etti. "Bir kez eve döndüğünde artık evde kalacaksın, canım. Ailenle birlikte."

"İşte sorun bu." İçimde öfke dalgası yükselirken parmak eklemimi kemirdim. "Darren benden habersiz tıbbi ekiple konuşmuş."

"Darren mı?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Onlara ne söylemiş, canım?"

"Tedavi planımı onlarla tartışıyormuş. Görünüşe göre en yakın akrabam olarak o kaydedilmiş. Benim için bunu değiştirtebilir misin? Çünkü o kişi Aoife olmalı."

"Tabii ki, yapabilirim. Bu mantıklı."

"Teşekkürler. Her neyse, konuşuyorlardı ve benim rehabilitasyona devam etmemi istiyorlar."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki sen ne düşünüyorsun, Joey?" diye sordu.

"Samimi fikrim mi?"

"Her zaman."

"Şu anda eve gitmeye hazırım ama doktorun Darren'la *aynı fikirde* olması beni şüphe ettiriyor."

"Ne gibi?"

"Doktorum beni bugüne kadar yanıltmadı." Tırnaklarımı kemirdim, aşırı endişeliydim. "Ya haklıysa? Ya ben yanılıyorsam? Ya bunu da berbat edersem?"

"Ne kadar süre daha kalmanı istiyorlar?"

"Bilmiyorum, Edel," dedim zorlukla. "Ama bunu yapamam. Burada daha fazla kalamam. Aoife'ya bunu yapamam. Ona yaşattıklarımdan sonra olmaz."

"Pazarlık yapmanın bir yolu var mı?" diye sordu. "Ek iki haftalık tedaviye ne dersin? Ancak kendini en baştan planlandığı gibi ayın yirmi

ikisinde eve dönmeye hazır hissediyorsan, o zaman hazırsın demektir. Senin mükemmel sezgilerin var, canım. Kimsenin seni sarsmasına izin verme."

"Bence doktorlar Darren'ın ziyaretime geldiğinde bana kefil olmasını bekliyorlardı ve o bunu yapmayınca, bu hepsi için bir endişe işareti oluşturdu."

"Yardımcı olmak için bir şey yapabilir miyim?" diye sordu. "Yani, asla özel hayatına zorla girmem, canım. Sen zeki, yetenekli bir genç adamsın ve çocuk olmayışını da saygıyla karşılıyorum. Aramızda olmasını istediğim ilişki böyle değil ama herhangi bir zamanda senin adına bir şeye müdahale etmemi istersen, o zaman senin için savaşmaya hazırım."

"Bana kefil olur musun?" Titrek bir nefes vererek, "Çünkü gerçekten yardımına ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Ninova

130
EBEVEYNLERLE TANIŞMA... GİBİ JOEY

Edel Kavanagh, telefon görüşmemizden sonraki sabah içeriye sınırsız enerjiyle dolu bir rüzgâr gibi girdi. Gelişi bana *Terminatör*'deki *Sarah Connor*'ın şatafatlı versiyonunu anımsattı.

Ona, tasarımcı işi takım elbise giymiş, yüzüne eğlenceli bir ifade takınmış ve elinde evrak çantası taşıyan John eşlik ediyordu.

Beni pencere pervazına yaslanmış halde görünce, "Joey," diye seslendi Edel. Patlak lastiği değiştirmesine yardım ettiğim güvenlik görevlisinden aldığım sigarayı, duman alarmını tetiklememeye çalışarak büyük bir keyifle içiyordum.

Bakışları üzerime odaklanır odaklanmaz yüzünde takındığı sert ifade eriyip gitti. "Canım, kendine bir bak." Başını sallayarak bana doğru koşarken yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Ona bak, John. Çok yakışıklı değil mi?"

"Tatlım, bunu konuştuk." John müdahale etmeye çalıştı ama Edel çoktan kişisel alanıma girmiş, kollarını bana sıkıca dolamıştı.

"Ben, şey..." Kendimi garip hissederek hemen sigara izmaritini pencereden dışarı attım ve sırtımı hafifçe sıvazlayan boğucu kollarından kurtulmadan önce içimden beşe kadar saydım. "Yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde, beni görmek için ülkenin yarısını kat edip gelmen gerektiğini kastetmemiştim."

"Affedersiniz." Bir görevli, yüzü kıpkırmızı halde heyecanla odama daldı. "Tüm ziyaretçiler resepsiyona bildirimde bulunmak zorunda. Daha önce de söylediğim gibi, hanımefendi. Hastaların odalarında misafir kabul etmeleri yasaktır."

"Ah, biraz sakinleşir misiniz, komiser?" Edel bileğini bir çırpıda sallayarak onu geçiştirdi. "Size arka tarafımda kaçak mal taşımıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Yorgun bir şekilde, "Edel," dedi John.

"Şimdi." Edel bakışlarını tekrar bana çevirip saçlarımı yüzümden geriye itti ve gülümsedi. "Hadi gidelim, canım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu karmaşayı çözmeye."

Ninova

Bir süre sonra ziyaretçi odasında yürürken, "Bildiğiniz gibi, kocam ve ben Lynch çocuklarının velayetini aldık," diye açıkladı Edel. John deri kanepede oturmuş, her zamanki eğlenceli yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Yanlarında oturan Darren ise stresli görünüyordu. "Eğer Joey on sekiz yaşından küçük olsaydı, o zaman yasal olarak bizim gözetimimizde olurdu." Dr. B'ye bakmak için döndü. "Ama ben yaşın sadece bir sayı olduğunu düşünüyorum. Bu oğlan bize ait. *Ailesiyle* -bizim ailemizle- hayatının geri kalanını geçireceği bir evi var. Eğer tedaviden çıktıktan sonra sorunuyla başa çıkma yeteneği konusunda endişeleriniz varsa, bilin ki parmaklarının ucunda bir dünya destek olacak."

"Ağabeyi, Joey'nin taburcu olduktan sonra maruz kalacağı baskılar hakkındaki endişelerini dile getirdi."

Odanın karşısındaki bir numaralı düşmana dik dik bakarak, "Ağabeyim bir pislik," dedim sertçe.

Darren derin bir iç çekti. "Joey."

"Ne?" Umursamazca omuz silktim. "Öylesin."

"Bunların hiçbirini seni incitmek için yapmıyorum," diye hemen kendini savundu. "Senin ayıklığını korumaya çalışıyorum, Joe."

"Onu korumak sana kalmadı," diye çıkıştım. "Bu benim sorumluluğum, Darren. Temiz kalmak *benim* sorumluluğum. Kendime bakmak benim sorumluluğum, senin değil ve alınma ama ben bunu sen olmadan da uzun süredir yapıyorum."

Çenesini ovuşturarak, "Evet," diye mırıldandı. "Kendi başına bırakılmanın seni nereye getirdiğine dön de bak."

Gözlerimi kısarak tiksintiyle baktım. "İyi ki kendimi *düzelttim* çünkü o alaycı yorum ağzının ortasına bir yumruğu hak ediyor."

"Tamam, herkes sakin olsun," diye araya girdi Dr. B. "Hep birlikte biraz nefes alalım, ne dersiniz?"

"Eğer eve bizimle gelmek istiyorsa, o zaman neden onu durdurmak isteyeceğinizi gerçekten anlamadım. Tabii nasıl durdurabileceğinizi de," dedi Edel.

Sonra herkes bir anda konuşmaya başladı.

Doktorlar.

Terapistler.

Sosyal hizmet uzmanları.

Milleti ezip geçen sarışın.

Ağabeyim.

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak, "Yapmak istediğim tek şey onu korumak," diye haykırdı Darren. "O kadar."

"Kimse amacını sorgulamıyor, Darren."

"Ben sorguluyorum." Elimi kaldırarak salladım. "Ben onun amacını *sorguluyorum*."

Ekipten biri Kavanaghlara döndü. "Darren, odaklanacağı okul veya üniversite olmadan Joey'nin eski alışkanlıklarına geri döneceğinden endişeleniyor. Aynı zamanda Aoife'nın, Joey'nin ilk başta madde bağımlılığına maruz kaldığı aynı arkadaş grubuna dahil olmasından da endişe ediyor."

"Pekâlâ, ben buna bir saniye bile inanmıyorum," diye hızlıca savundu Edel. "Eğer o kızı tanısaydın, benimle tamamen aynı fikirde olurdun."

Belki de bir milyonuncu kez, "O hiçbir zaman sorunun bir parçası olmadı," dedim hepsine. "Uyuşturucu dünyasına bir kez olsun adım atmadı. Size *söyledim*."

Dönek danışmanım Greg araya girdi. "Yeni doğmuş bebeğin yaratacağı baskıyı saymıyoruz bile. Bu onun omuzlayamayacağı kadar büyük bir sorumluluk."

Ona bakarak, "Ya *onun* omuzları?" diye sordum. "Aoife'nın lanet olası *omuzları?* Evde bunların hepsiyle tek başına başa çıkmak zorunda olan o. Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Bizim işimiz senin iyiliğini düşünmek."

"Benim işim de *onunkini* düşünmek!"

"Aoife'nın ona bakacak bir ailesi var, Joey," dedi Darren. "Neden kendi ailenin de seni gözetmesine izin vermiyorsun?"

Kontrolümü kaybederek, "Çünkü benim ailem o, Darren!" diye bağırdım. "Bunu neden anlamıyorsun? Sen akıllı bir adamsın. Aman Tanrım, iyi bir eğitimin ve elinde parlak bir üniversite diploman var, nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

"Joe..."

"Burada yaptığın şeyin yanlış olduğunu nasıl göremezsin?"

"Joey, lütfen sakin ol."

Sakin falan olmayacaktım.

Boğuk bir sesle, "O olmasa ölmüş olurdum, biliyorsun değil mi?" diye ekledim. "Bütün bu konuşma gerçekleşmezdi çünkü Aoife Molloy olmasaydı ben de tartışmak için burada olmayacaktım."

"Tanrım." Kardeşim, kelimelerim fiziksel acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleme, Joe."

Ninova

"Bu doğru Dar," dedim boğuk sesle. "O olmasa on sekiz yaşıma ulaşamazdım. Lanet olsun, onsuz muhtemelen on beşime bile gelemezdim. Sen orada değildin. Görmedin. Ben bir bok parçasıydım. Gerçekten. Berbat biriydim. Hem kendime hem de başkalarına karşı davranışlarım korkunçtu. Ben kendimin olabilecek en kötü versiyonuydum. Yine de benimle kalmaya devam etti. Bende kurtarılmaya değer bir şey gördü ve her şeye rağmen beni sevmeye karar verdi. Bunu yaptığı için o kadar minnettarım ki." Başımı salladım. "O kıza ne kadar çok şey borçlu olduğumu asla anlayamayacaksın. Üzerinde yürüdüğü toprağa nasıl lanet derecede taptığımı!"

"Onu sevdiğini biliyorum," diye inlerken sesi acı çekiyormuş gibiydi. "Bunu görüyorum ama bu beni çok korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü..." Kısa bir an duraksayıp başını salladı.

Dilinin ucunda ne olduğunu zaten bildiğim için, "Söyle," diye zorladım. "Onlara sana *babamı* ne kadar çok hatırlattığımı söyle. Tıpkı anneme *onu* hatırlattığım gibi. Biliyor musun, eğer bunu bana üç ay önce söyleseydin yıkılırdım. Artık etkilenmiyorum. Kim olduğumu bilmiyor olabilirim, Darren ama kesinlikle kim olmadığımı biliyorum!"

"Hayır, mesele bu değil," diye beni yumuşatmaya çalıştı. "Konu bireysel olarak sen değilsin. Konu bir çift olarak ikinizsiniz. Buradan çıktığında onun dışında odaklanacak bir işin, okulun, takımın ya da benzer bir şeyin yok. Bence bu toksik bir ilişki. Beni deli gibi korkutuyor, Joey çünkü birbirine takıntılı olan ergenler bir araya gelip evcilik oynadıklarında ne olduğunu ikimiz de gördük. Bunu birlikte yaşadık ve bunun senin başına gelmesini istemiyorum. Senin ve Aoife'nın *onların* ikinci nesil versiyonu olmanızı istemiyorum."

"Aman Tanrım."

"Bak, belki de burada kendi travmamı senin ilişkine yansıtıyorum, Joe ama senin için çok korkuyorum. Oturduğum yerde arkama yaslanıp senin anne ve babamızın izinden gidişini izlemekten çok korkuyorum. Annemle birlikte seni durdurmaya çalışmamızın tek sebebi buydu."

"İlişkimizi durdurmak mı?"

Cevap gelmeyince kanım dondu.

"Hamilelik."

"Daha en başındaydı." Yüzü kızardı. "En başta."

Tabii ki yapmışlardı.

"Bebeğime engel olmaya mı çalıştınız?" dedim dişlerimi sıkarak. "Demek istediğin bu mu? Sen ve annem Aoife'yı *benim* bebeğimi aldırması için ikna etmeye mi çalıştınız?"

"Tamam, sanırım kısa bir ara vermeliyiz."

Sosyal hizmet uzmanımın durumu yatıştırma çabalarını duymazdan gelip, "Bence o lanet olası soruyu cevaplamalı," diye patladım. "Sen ve annem kız arkadaşıma ne yaptınız, Darren?"

"Kız arkadaşına hiçbir şey yapmadık," dedi yorgun bir iç çekişle. "Ben ona bir alternatif sundum."

"Yani ona kürtajın masrafını karşılamayı mı teklif ettin?" Cevap vermeyince keyifsiz bir kahkaha attım. "Buna inanamıyorum."

"Joey, lütfen sakin ol."

"Bir de insanlar benim neden bağımlılığa düştüğümü merak ediyor." Başımı sallayıp odaya göz gezdirdim. "Hepiniz iyi bakın. Burada şahit olduklarınız benim hayatım boyunca başa çıkmaya çalıştığım şeyler. Öz annem ve ağabeyim bana bunu yapmaya çalıştı!"

"Düşünmene yardımcı olmaya çalışıyordum," diye açıklamaya çalıştı Darren. "Sen baba olmak için çok gençsin."

"Ben *her zaman* bir babaydım!" diye bağırırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Ve yetiştirdiğim dört çocukla oldukça iyi bir iş çıkardım. Evet, altüst durumdayım, bir bağımlıyım ama ben iyi bir babayım! Ben çok iyi bir ebeveynim, Darren. Onları hayatta tuttum. Onları yedirdim, sevdim, büyüttüm ve eğittim. Bunları ben yaptım. Sen değil. O değil. Annem değil. *Ben*. Şimdi bana uyuşturucu bağımlısı diyebilirsin ya da başka ne söylemek istersen onu diyebilirsin ama asla baba olmak için çok genç olduğumu söyleyemezsin!"

"Ben öyle demek istemedim," diye itiraz etti. "Sadece senin zor durumda bırakılarak..."

"Bebeğimi *istiyorum,* Darren!"

Odada iğne düşse duyulurdu.

Her şey korkunç bir sessizliğe büründü.

Sonunda, "Gerçekten mi?" diyerek sessizliği bozdu Darren.

"Tabii ki istiyorum," dedim öfkeyle. "Nasıl olur da annem ve sen bunu benden almaya cüret edersiniz?"

"Şimdi anlıyorum ki bu işe karışmak bana düşmezdi."

"Hayır, sana düşmezdi," diye alaycı bir şekilde yanıtlarken öfkem tavan yapmıştı. "Sen çok şanslısın. Aoife, ona uyguladığından en ufak şüphe duymadığım baskıya boyun eğmedi." Başımı tiksintiyle salladım. "Tanrı aşkına, Dar. Ben sana *asla* böyle bir şey yapmazdım. Asla. Yaptığın her seçimde, senin arkandaydım. Seni hep *destekledim*. Seni *savundum*."

"Öyle yaptığını biliyorum."

"O zaman neden sen de benim için aynısını yapamadın?"

"*Yaptığım* şeyin bu olduğunu düşündüm."

"Kız arkadaşımdan nefret ederek mi?" diye çıkıştım. "Tanrım, Darren. Yaşadığımız onca sorunun ardından *neden* bana bunu yaptın? Hayatımdaki tek iyi şeyi neden korkutup kaçırmaya çalıştın?"

"Aoife'dan nefret etmiyorum, Joe. Aman Tanrım, kızı tanımıyorum bile. Gerçek anlamda tanımıyorum. Ben sadece... senin için *farklı* bir hayat istedim."

"Senin ne istediğinin bir önemi yok, Dar. Çünkü bu benim hayatım," dedim titreyerek. "Bu hayatı yaşayacak olan benim ve hayatımı onunla yan yana geçirmeyi planlıyorum. Bilgin olsun, pislik... o kız benim hayatım. O ve bebeğimiz. Bir yüzük isterse, onu alacak. Bir ev isterse, onu da alacak. Eğer bir gün gelir de daha fazla çocuk isterse, o zaman bunu da ona vereceğim. Ne isterse vereceğim çünkü biz birbirimizin aynasıyız. O ve ben. Birbirimize bağlıyız. Benim geleceğim *bu*, Darren ve sen buna karışmaya devam edersen, o zaman hayatımın bir parçası olmayacaksın."

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

"Hayatımda daha önce hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Darren başını ellerinin arasına aldı. "Bu bir felaket."

"Tam tersine," dedi Dr. B. "Bence bu konuşma çoktan yapılmalıydı."

Altı yıllık kin ve acı gün yüzüne çıkarken, "Kesinlikle," diye onayladım. "Beni terk ettin, Darren. Beni onlarla *bıraktın*, lanet olsun. Seni en çok ben sevdim. Sana hayranlıkla baktım. Senin yürüdüğün lanet olası toprağa taptım ve sen hayatımdan bir anda *kaybolup* gittin."

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Tanrım, biliyorum."

"On iki yaşındaydım." Sesim boğuktu ve acımı dökerken göğsüm inip kalkıyordu. "On iki, Darren. Sen on iki yaşındayken *ben* yanındaydım. Ben on iki yaşındayken *kimsem* yoktu."

"Çok üzgünüm, Joe."

Boğazım düğümlenerek, "Üzgün olduğunu söylemen hiçbir şeyi düzeltmiyor," dedim. "Bunlar sadece *kelime*. Söylediklerinde ciddi ol-

duğunu biliyorum, üzgün olduğunu biliyorum ama bu sadece lanet bir kelime, Darren. Bende açtığın yarayı iyileştirmiyor."

İrkildi. "Joe."

Yanağımdan süzülen yaşı silerken, "Canımı en çok yakan şey senin beni terk edip gitmiş olman değil," diye itiraf ettim. "Gitmen gerektiğini biliyorum. O evde ölüyordun. Biliyorum. Bunu anlıyorum. En çok canımı acıtan şey benim o evde kalmış olmam ve *yine de* annemin seni daha çok sevmesi! Bu yüzden seni kıskanıyorum. Kıskanıyorum, içerliyorum ve yaptığım hiçbir şey ona yeterli gelmediği için o kadar çok canım yanıyor ki...

"Yıllar sonra bir anda geri döndün," diye devam ettim. "O anda sanki onun için yaptığım her şey, yaptığım tüm fedakârlıklar, yediğim her tokat önemsizleşti. *Ben* önemsizleştim çünkü tek gördüğü sendin. Hadi dürüst olalım, Dar. Sen onun gözünün gördüğü tek şeydin, çocukken bile ama bu beni sen çekip gidene kadar hiç rahatsız etmemişti. Değerli ve mükemmel ilk çocuğunu, bir kaideye koydu ve benim yaptığım hiçbir şey senin hatırana yaklaşamadı!"

"Evet," Dr. B heyecanla havaya yumruk savurarak bağırdı. "Harika, Joey."

Darren ve ben, ikimiz birden şaşkınlık içinde ona bakakaldık. "Anlayamadım?"

"Sözlü ifade," diye hızlıca açıkladı. "Hislerini harika bir şekilde ifade ettin. Bunun üzerinde aylardır çalışıyoruz." Bana en sevdiği öğrencisiymişim gibi gülümsedi ve destekleyici bir tavırla başparmağını kaldırdı. O sırada tıbbi ekibimin tüm üyeleri dehşet içinde yaşananları izliyordu.

Soğukkanlı, sakin ve aklı başında ses tonuyla, istikrarı sağlamaya hazır bir halde, "Bir an için söz alabilir miyim," diye araya girdi John. "Herkesin yararına olacak bir çözümüm olabilir."

"Öyle mi?" Edel kocasının yanında, kanepenin kenarına ilişti ve adamın dizine elini koydu. "Anlat bakalım, tatlım?"

John dikkatini etrafta kendisine bakan çok sayıda yüze vermeden önce karısının elini büyük bir sevgiyle sıkarken bile inanılmaz derecede soğukkanlıydı. "Joey'nin tedavisini, Ballylaggin'e döndüğünde karşılaşacağı baskılarla başa çıkma konusundaki belirsizlik bahanesiyle uzatmak istiyorsun." Darren'a dönerek, "Anladığım kadarıyla, en büyük endişelerinden biri kardeşinin gelecek kaygısı," diye ekledi.

Minnettar bir baş hareketiyle, "Hiçbir niteliği yok," dedi Darren.

Ninova

"Okulu bile bitirmedi. Bir mesleği yok. İyi maaşlı bir işi yok. *Hurley* oynamak artık onun için söz konusu değil. Onu geri almazlar. Denemiştim. BDO da almaz. Kararlarının arkasında duruyorlar. Bölgede onu kabul etmeyi düşünecek bir okul yok."

"Sanki umurumda," diye homurdandım.

"Olmalı," diye homurdandı. "Bakman gereken bir bebek yolda ve bunu herkese söylemek konusunda oldukça açık sözlüsün. Bunu asgari ücretli bir işte çalışarak nasıl başarmayı planlıyorsun? Çünkü dürüst olalım, Joe. Sahip olduğun sicil kaydıyla, rafları dizmek türünden bir iş bulman bile büyük şans."

"Ben *iyi* bir çalışanım."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim," diye itiraz etti ağabeyim. "Ama senin aleyhine, kolların uzunluğunda yığılmış bir sicilin var."

"Ya bir alternatif varsa?" dedi John sakince. "Ya Joey'ye kardeşlerinin gittiği okulda altıncı sınıfta bir yer garanti edersem? Bu herkesin endişesini yatıştırır mı?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun..."

"Tommen mı?" Darren'ın gözleri büyüdü. "Onu almayacaklar, John. Özellikle de mayıs ayındaki olaylardan sonra. Denemediğimi mi sanıyorsun? Tommen'dan gelen öğrencilere fiziken saldırdığı için polisler tarafından okuldan atıldı."

John bu kez bana döndü. "Bu iş çoktan tamamlandı. Tommen Koleji'nde eğitimini tamamlaman için bir yerin var, Joey. Kabulünü bekliyor." Omuz silkerek, "Eğer istersen," diye ekledi.

"Tommen." Ona boş boş baktım. "*Tommen*'a gitmemi mi istiyorsun?"

"Bunu düşünmeni istiyorum."

"Ciddi misin?" Ağabeyimin sesi heyecanla doldu. "Tanrım, bunu nasıl başardın?"

"Sence nasıl, Darren?" dedim ciddiyetle. "Para."

Kardeşim benim yerime, "Kabul edecek," diye yanıtladı.

Hızla John'a dönerek, "Gitmeyeceğim," diye itiraz ettim. "Liseye geri dönmeyeceğim, John. Hafta sonunda sabit kazanç getirecek bir işe ihtiyacım var."

"Hayır, hayır, hayır, bu çok mantıklı," dedi Edel aceleyle. "Yeni okul dönemi 1 Eylül'de başlıyor, canım. Eğer Tommen'a kaydolursan, o zaman buradan..."

Beynim çalışmaya başlayınca, "Bebek gelmeden önce çıkarım," diye tamamladım.

"Bu geleceğini inşa etmek için harika bir temel olur, Joey," diye kendi görüşünü belirtti Dr. B. "İstikrar, dostluk ve sağlam bir eğitim."

"Ben sana para göndereceğim," dedi Darren hızla. "Her hafta. Doğrudan banka hesabına. Ne kadar gerekiyorsa."

"Harçlık mı?" Boş boş baktım. "Küçük bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, senin tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğunu düşünüyorum ve böyle bir fırsatı yakalamış olman -iyi bir *eğitim* alman- burun kıvıramayacağın kadar önemli bir fırsat. Bunun senin için olmasını istiyorum, Joe. İş fırsatlarını düşün. Üniversiteyi düşün. Geleceğini düşün, kardeşim."

Bunaldığımı hissederek, "Üniversiteye gitmeyeceğim," diye itiraz ettim. "Bu benim için bir ihtimal bile değil."

"Önceden değildi ama şimdi *olabilir*," dedi Darren ısrarla. "Neden bizimle aynı fırsatlara sahip olamayasın ki? Bunu en az Shannon ve Tadhg kadar hak ediyorsun. Tadhg da birinci sınıfa orada başlayacak, biliyorsun. Tommen'da. Ona göz kulak olmak için orada olacaksın. Ona yol göstermek için. Bunu bir düşün, Joe. Bu hayatını değiştirebilir."

"İyi misin, canım?"

"Hayır, Edel, değilim." Toplantının ardından halka açık bahçede onun ve John'un karşısında otururken dizlerim huzursuzca seğiriyordu.

Elimdeki sigarayı onaylamaz bir tavırla işaret ederek, "Bunlar için Gerard'a teşekkür edebilirsin," dedi Edel. "Senin için hazırladığım çantaya üç paketi gizlice sokmuş."

İyi adam, Gussie.

Sigaramdan derin bir nefes çekip bahçeye baktım, kendimi son derece huzursuz hissediyordum.

Onlara yoğun pembe dalyalar ve ortancaların arasındaki yabani bamyaları işaret ederek, "Bunları ben diktim," demeye karar verdim. "Onlar benim."

"Zamanını bahçede çalışarak mı geçirdin?"

Elimi havada rasgele sallayıp, "Bu tedavinin bir parçası," diye açıkladım. "Konuşuyoruz, grup terapisi sırasında daireler halinde oturup ağ-

lıyoruz, çiçekler ekiyoruz, bir şeyleri boyuyoruz." Sigaramdan bir nefes daha çektim. "Buralar tam anlamıyla 'ne kadar da kötü durumdayım' modunda. Aslında bu kimin hayatının en berbat olduğunu gösteren büyük bir yarışma."

John sırıttı. "O zaman bahse girerim, herkesi geçmişsindir."

Homurdandım. "Geçtiğimi biliyorsun."

"Joey canım," derken Edel mükemmel manikürlü tırnaklarını masanın üzerine vuruyordu. "Tommen hakkında. İlk içgüdünün hayır demek olduğunu biliyorum ama lütfen bunu yapma. Karar vermeden önce bir süre düşünmek için kendine zaman ver."

Kendimi bu ihtimal karşısında bunalmış hissederek, "Tamam," diye cevapladım. "Bunu düşüneceğim."

131
KIZIMI ARA
JOEY

"Günün ilginç bilgisi: Resmen meme bezlerim var."

"Meme bezi mi?"

"Evet. Bu doğru. Şaka yapmıyorum. Görünüşe bakılırsa artık süt üretiyorum. Bir sutyen dolusu."

"Sızdırıyor musun?"

"Bozuk bir musluk gibi."

"Lanet olsun."

"Ayrıca uyarayım, vajinamı hazirandan beri görmedim. Yani ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Molloy, gerçekten anlamıyorum."

"Bu vajinamın Amazon yağmur ormanına döndüğü anlamına geliyor."

"Tanrım."

"Evet. Artık kahverengi meme uçlarım var."

"Senin meme uçların hep kahverengiydi."

"Hayır, *senin* meme uçların hep kahverengiydi," diye itiraz etti. "Benimkiler hep gül pembesiydi."

"Tamam, değişiklik iyidir."

"Ayrıca karın bölgesini yağlaman için verdikleri o çatlak önleyeceği hakkında söylenenler tamamen yalan. En başından beri yağlıyorum, Joe. Günde üç kez ve senin yavrun beni buna rağmen varisli damarları olan bir *Stretch Armstrong* bebeği gibi şekilden şekle sokmayı başardı." Dramatik bir iç çekti. "Korkarım sarı bikinimi bir daha asla giyemeyeceğim."

"O bikiniyi aldığında ikinci sınıfta değil miydik?"

"Ne olmuş yani?"

"Yani belki de on dört yaşındayken giydiğin bikininin içine girememenin bir önemi yoktur?"

"Of, bu kadar mantıklı olduğunda senden nefret ediyorum," diye homurdandı. "Sanırım kafayı bulup bana duymak istediğim her şeyi söylediğinde seni daha çok seviyordum."

Telefonun diğer ucunda güldüm. "Molloy, sen hep sadece duymak istediğini duyuyorsun, yani bu konuyu tartışmaya gerek bile yok."

"Bir tartışma konusu mu?" diye alay etti. "Bak sen, Bay Burnu Havada. Tommen için büyük kelimelerin tümünü çalışıyorsun, öyle mi?"

Başımı duvara yaslayarak, "Yapma," diye homurdandım. "Gitmeyeceğim, Aoife."

"Evet, gideceksin," diye karşılık verdi. "Gelecek ay, bebeğimin babası bir özel okul çocuğu olacak." Kahkahalarla gülerek ekledi. "Ceket falan."

"Okula *blazer* ceketle gitmem *asla* mümkün değil," dedim irkilerek. "Bunun yerine elime kaka yapıp alkışlamayı tercih ederim."

"Ah, bulaşmış dışkı. Ne kadar seksi."

"Biraz susar mısın?"

"Hey, eline sıçmakla tehdit eden sensin, drama kraliçesi," diye alay etti.

"Beni değiştirmek istiyorlar, Molloy. Beni tamamen farklı birine dönüştürmek istiyorlar. Bu ben değilim. Ben benim."

"Seni değiştirmek istemiyorlar, Joe. Seni desteklemek istiyorlar."

"Anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum ve bu da seni daha çok sevmeme sebep oluyor."

"Sen bir aptalsın."

"Beni seviyorsun."

"Evet." *Seviyorum.* Kendime gülümsedim. "Bitirme sertifikası sonuçlarını aldın mı? Bu sabah açıklandı, değil mi?"

"Evet," diye dramatik bir şekilde iç çekti. "Ama henüz onları almaya okula gitmedim."

"Neden gitmedin?"

"Çünkü telefon görüşmemizi kaçırmak istemedim."

"Molloy." Suçluluk göğsüme bir yumruk gibi indi. "Gidip sonuçlarını almalısın."

"Kaldım."

Kalbim sızladı.

"Kaldım da ne demek?"

"Yani bitirme sertifikası sınavlarını müthiş bir başarı göstererek geçemedim."

"Molloy."

"Her şey kötü değil," dedi hızla. "Kev altı yüz puan aldı. Dolayısıyla en çok istediği üniversiteye gidecek."

Sanki kardeşinin ne yaptığı umurumdaymış gibi...

"Bir bakalım." Kâğıt hışırtısı kulaklarımı doldururken onun üzgün bir şekilde iç geçirdiğini duydum. "İşletme'den D. İrlandaca'dan E. Matematikten E. Tarihten E. Ah, Biyoloji'den C aldım. İngilizce'den D. Bir de Ev Ekonomisi'nden D."

"Üzgünüm, kraliçe."

"Evet." Bir kez daha iç çekti. "Başka kötü haber duymak ister misin?"

"Ne?"

"Giremedim."

"St. John's'a mı?"

"Ret mektubu dün geldi."

Kahretsin.

"Yani, aygırım... anlaşılan okula dönecek tek kişi sen değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Okula geri mi dönüyorsun?"

"Annem ve babama göre altıncı sınıfı tekrar etmem gerekiyor, ki bunu kesinlikle *yapmayacağım*." Sinirli bir homurtu çıkardı. "Geçen yıl yeterince zordu. Bu sefer bir yandan bebekle ilgilenirken derslere odaklanmamı nasıl bekliyorlar?"

"Aoife." Aman Tanrım, o kadar suçlulukla doluydum ki neredeyse konuşamadım. "Çok ama çok üzgünüm, bebeğim."

"Bu senin suçun değil, Joe."

Evet. Benim suçum.

"Trish seneyi tekrar etmeni istiyor, öyle mi?" Bunun Trish'in talebi olduğunu biliyordum çünkü Tony okul destekçisi türünden biri değildi. Ona göre eğer okuyabiliyor, yazabiliyor, para sayabiliyorsan ve sağlam bir kafan varsa hayatta yolunu gayet iyi bulabilirdin. Diğer yandan Trish, çocuklarının bir yerlere gelmeleri için çabalayan kişiydi.

"Evet," diye yanıtladı. "Annem bunu yapmamın benim için iyi olacağını düşünüyor. Bay Nyhan ile bir süredir iletişimdeydi ve yaşananları göz önünde bulundurursak, o da bu konuda gerçekten iyi davrandı. Anneme okulun benimle işbirliği yapacağını söyledi -biliyorsun işte, ödev ve benzeri şeyler gönderecekler- ve Cadılar Bayramı tatilinden sonrasına kadar derslere bizzat katılmama gerek olmadığını söyledi."

"Tanrım." Onun *için* kendimi bunalmış hissederek çenemi ovuşturdum.

"Annem, okula geri dönersem bebeğe bakmayı teklif etti ama bunu yapmayacağım, Joe."

İçimi bir kaygı sardı. Tüm bu planlar ve kararlar bensiz yapılıp alınmıştı.

"Ya ben?" diyerek araya girdiğimi duydum. "Sen okula gittiğinde bebeğe ben de bakabilirim. Programımıza uyan bir akşam işi bulacağım."

"Ya Tommen? Bu programın neresine uyacak?"

"Uymayacak."

"Bunu yapacaksın, Joe."

"Hayır, Molloy. Ben sana ve bebeğe bakacağım."

"Evet, okulu bitirerek," diye ısrar etti. "En azından böylece bebeğimizin gurur duyacağı bir ebeveyni olur."

Lanet olsun, bu canımı yaktı.

"Bende gurur duyulacak hiçbir şey yok," dedim ona. "İyi olan sensin, Aoife. Çocuğumuzun gurur duyacağı ebeveyn sensin."

"Sana yapılan övgüleri bir dinle."

"Cidden. Sen gündüzleri okul işlerini tamamla ve ben bebeğe bakayım, sonra geceleri sen onunla ilgilenirken ben çalışırım."

"Evet çünkü babam gerçekten bunu destekler."

Gözlerimi devirdim. "Beni işten atabilir ama çocuğumdan alıkoyamaz."

"Konu bu değil, Joe," dedi hemen. "O seni seviyor. Bunu biliyorsun. O sadece... yaşananların ardından beni koruyor."

"Yani ben seni terk ettikten ve hamile bıraktıktan sonra demek istiyorsun."

"Senin gitmek zorunda olduğunu biliyor."

"Bunu biliyor olabilir ama kabul etmiyor."

"Ben ediyorum ve önemli olan da bu," diye yanıtladı. "Dolayısıyla bunun seni üzmesine izin verme. Sen ve babam, eve döndüğünde her şeyi yoluna koyacaksınız. Hep yapıyorsunuz."

Evet ama bu kez bunu yapabileceğimizden şüpheliydim. Geçen gece, Aoife benimle telefondayken Tony'nin arka fonda bağırıp çağırdığını duymuştum.

Kızının yakınına yaklaşmamı istemiyordu ve bu yüzden onu suçla-

mıyordum. Tanrım, onu aramamı engellemek için telefonuna el koymamış olması bir mucizeydi. Bunu yapacak olsa bile, kesinlikle onu suçlamazdım. Kızının hayatını cehenneme çevirmiştim.

Hattın diğer ucundan, "Ne kadar iyi iş çıkardığını görünce sana garajdaki işini geri verecek," dedi Molloy. "Belki hemen değil ama verecek. Babam senin yerini doldurmadı. Başka birini işe almadı, Joe."

"Gerçekten haklı olmanı umuyorum, Molloy," dedim dürüstçe. Çünkü bana üniversite diplomalarından ne kadar bahsederlerse etsinler, benim ilgilendiğim tek kariyer bir arabanın motor kaputunun altındaydı.

Ninova

BÖLÜM 11

132
BALLYLAGGIN'E GERİ DÖNÜŞ
JOEY

Asla olmayacağını düşünerek sonsuza dek bekledikten sonra nihayet oldu. Zihnim yerine geldiğinden bu yana hem uğruna yaşadığım hem de korktuğum o gün gelmişti.

29 Ağustos 2005.

Yeniden doğma günü.

Hayatımın geri kalanının ilk günü ya da bana böyle söylenmişti.

Kahretsin.

Ancak taburcu şartlarımın bazı koşulları vardı. Çıkmak için kabul ettiğim ama şimdi düşünmeye zar zor katlanabildiğim şartlar.

Blazerların da içinde olduğu *şartlar.*

Benimki yanıp kül olduğundan bu yana evim olan rehabilitasyon merkezinin kapısında dikilirken yanımda duran yaşça büyük görevliyi bilerek görmezden geldim. Kaçmaya çalışırsam ne yapacaktı? Kaçmak gibi bir planım yoktu. Zaten olsaydı bile, vicdanım buna asla izin vermezdi. Zavallı herif muhtemelen beni kovalarken fenalaşıp bayılırdı.

Bir omzumda spor çantası ve diğer elimde sıkı sıkı tuttuğum dosyayla, parlak bir *Range Rover*'ın kaldırımın yanına park edişini izledim.

Nefes al.

Sadece nefes al.

Ortadan toz olup dağlara kaçmam ve bu insanlardan uzaklaşmam için çığlıklar atan tarafım oldukça güçlüydü. Yapmadım, renkli cam açılıp da tanıdığım, beni doğuran kişiyle en ufak bir benzerlik taşımayan o sarışın kadının yüzü karşımda belirirken iki ayağımı da oldukları yere sabitleyerek sapasağlam durdum.

"Merhaba, canım." Edel arabadan bana gülümsedi. "Arabadan hemen şimdi fırlayıp seni kollarımın arasına alırdım ama John bana sana sarılmamam konusunda kesin talimat verdi."

Bunun için şükürler olsun.

Güneş gözlüğünü kafasına kaydırarak, "İçeri gel, canım," diye ekledi. "Önümüzde uzun bir yol var ve oğlanlar seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bu kadının kardeşlerimle ilerde sahip olmayı umduğum herhangi bir

iletişimi elinde tuttuğunu bilerek kaçma düşüncelerinden vazgeçtim ve arabanın kapısını açtım.

"Beni almaya geldiğin için tekrar teşekkürler." Çantamı arka koltuğa fırlatıp yolcu koltuğuna yerleştiğimde kendimi aşırı gergin ve dengesiz hissediyordum. "Ve her şey için."

Tekrar yola çıkarken, "Her zaman, canım," diye karşılık verdi. "Nasılsın?"

İronik bir şekilde araba teybinde *Matchbox Twenty*'nin *Unwell* şarkısı çalıyordu, kısa bir an için ona kendimi kötüden de kötü hissettiğimi söyleyip söylememekte kararsız kaldım. Ardından standarda uyarak, "Harikayım," demeye karar verdim.

Edel başını yana çevirerek kaşını kaldırdı ve bana "bana-masal-anlatma" bakışı attıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi.

Terbiyeni takın.

Bu kadına saygısızlık etme.

Dizlerim huzursuzca seğirirken terli avuçlarımı bacaklarıma sildim ve kendimi hem klostrofobik hem de huzursuz hissederek derin bir nefes verdim.

Ballylaggin'den ayrıldığımdan beri hayat herkes için devam etmişti. Artık bir işim, bir takımım, bir annem ya da oynayacak lanet olası bir rolüm yoktu. Sıfırdan başlamak zorundaydım ve ne kadar çok danışmanlık almış olursam olayım, benim için *sıfırın* nerede başladığını bilmiyordum. Şu anda bana yol gösteren tek ok, beni doğrudan Molloy'a yönlendiren oktu.

Hafif bir ses tonuyla, "Shannon seni görmek için can atıyor," diye devam etti. "Şafak vaktinden beri Ollie ve Sean'la birlikte mutfakta. Sana pasta yapıyorlar."

Aman Tanrım.

Sertçe yutkunarak kendimi, "Nasıllar?" diye sormaya zorladım. En çok ihtiyaç duydukları anda küçük kardeşlerimi ve kız kardeşlerimi terk ettiğimi fark etmenin acısı içimi yakıp kavuruyordu.

"Harikalar," dedi gülümseyerek.

Dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım bunu hak ettim."

"Oğlanlar gayet iyi, canım." Ardından bana kocaman gülümsedi. "Aslında koşullara bakıldığında, hiç kimsenin umamayacağı kadar iyi gidiyorlar."

Küçük lütufları için Tanrıya şükürler olsun.

"Ya Shannon?"

Edel sırıtarak gözlerini devirdi. "Kız kardeşin benim genç adama delicesine âşık. Yaşlı bir evli çift gibiler. Onları birbirlerinden ayrı tutmak bu günlerdeki en büyük zorluk."

Bu dünyada yapmak istediğim en son şeyin bu senaryoyu hayal etmek olduğunu bilerek, "Tahmin edebiliyorum," diye yanıtladım.

"Aslında, sana bir şey danışmak istiyordum." Radyoya uzanıp sesini kıstı. "Onların birlikte yaşadığı göz önüne alındığında, Shannon'ı doktora götürmenin herkes için daha güvenli olacağını düşündüm." Bana gergin bir bakış attı. "Hazirandan beri ilaç kullanıyor, canım. Umarım bu senin için uygundur."

İznimi istemesi benim için çok şey ifade ediyordu. Bana bir çocuk gibi *değil*, bir yetişkin gibi davranıyordu ve bunun için minnettardım.

"Elbette, bu kesinlikle akıllıca bir karar," diye yanıtladım. "Tabii bu yüzde yüz bir koruma sağlamıyor." Duraksayıp kendimi işaret ettim. "*Belli ki.* Ama kendini koruması güzel."

"Onları ellerini birbirlerinden uzak tutmaları konusunda uyardım," dedi Edel. "Ama bu işler nasıl yürüyor biliyorsun. Yapabileceklerim kısıtlı."

Evet, nasıl yürüdüğünü biliyordum. Molloy ve ben bu konuda eskiden oldukça yaratıcıydık.

"Bak." Boğazımı temizleyerek kollarımı dirseklerime kadar sıvadım. Hiçbir zaman anlatmak istediklerim için yeterli kelimeleri bulamayacak olsam da rahatsızlık içinde kıvranarak söylenmesi gerekenleri bir araya getirmeye çalıştım. "Sen ve John'a ailem için yaptıklarınızın karşılığını asla ödeyemem..." Duraksayıp acı verici bir nefes aldıktan sonra, "Benim için yaptıklarınızın karşılığını da öyle," diye ekledim.

Kahretsin, bundan tüm varlığımla nefret ediyordum. "Yaptıklarınızı neden yaptığınızı ya da neden bize yardım etmeye hâlâ devam ettiğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim ama bence bizim gibi bir aileyi sahiplenmek için özel bir insan olmak gerektiği oldukça açık. Size bunun karşılığında verebileceğim hiçbir şey yok. Hayatım boyunca olacak mı, onu da bilmiyorum fakat size bunun karşılığını vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım..."

"Aileni seviyorum, Joey," diyerek sözümü keserken sesi duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Her birinizi." Göz kırptı. "Özellikle seni."

Özellikle beni.

Aman Tanrım.

Buna verecek bir yanıtım yoktu. Çünkü gerçek şuydu ki, ben onu sevmiyordum. Kalbim kardeşleriminki gibi atmıyordu. Aslında kalbimin doğru atmadığından bile oldukça emindim. O an kendimi sanki nefes borumda bir çelik varmış gibi hissettim. Ciğerlerimden havanın çıkmasını engelliyor, dudaklarımın arasından dökülmesi gereken kelimeleri durduruyordu.

Belki de sürücü koltuğundaki kadını sevmiyor olmam iyi bir şeydi. Sonuçta soğuk, kara kalbimin etrafındaki duvarları aşmayı başaran her kadını ya hayal kırıklığına uğratmış ya da büyük bir başarıyla mahvetmiştim.

Annem.

Kız kardeşim.

Kız arkadaşım.

Yaz başında Ballylaggin'de arkamda bıraktığım kızı düşünmek, içimde öyle güçlü ve şiddetli bir suçluluk duygusu uyandırdı ki, kendimi gerçekten boğulacak gibi hissettim. Suçluluk duygusu beni yakıp kavurdu, bu kadının lüks arabasından kaçmak için özlem duymama neden oldu.

Hayır, daha doğrusu bende uyuşturucu kullanma hissi yarattı.

Nefes al, evlat, sadece nefes al.

Hayır, nefes alma, sadece bayılana ve bir şey hissetmeyene kadar nefesini tut.

Cama doğru dönerek gözlerimi sımsıkı kapattım ve tam da bunu yaptım. Omuzlarımı gevşemeye zorlayarak bana öğretildiği gibi duyguyu sindirmek için kendime zaman tanıdım. Nefesime ve kalbimin düzenli atışına odaklanıp hepsini içime çektim. Tüm dikkatimi duyularıma verdim, kokuya ve temiz havanın tadına yoğunlaştım.

Sonunda geçti.

"Aoife'yı arıyordum," derken bu itirafa kendim de şaşırdım. "Telefon haklarımı kazandığımdan beri her gün."

"Ya?" Edel'in gözleri parladı. "Peki nasıl gidiyor?"

"Her seferinde cevap veriyor."

"Püüüfff!" Edel havayı elinin tersiyle itti. "Sanki cevaplamayacakmış gibi."

Başımı onu görecek şekilde çevirip, "Bu, hak ettiğimden fazlası," diye itiraf ettim. "O inanılmaz."

Edel anlayışla gülümsedi. "O hayat dolu biri. Kalbini sana kaptırdığı da kesin, canım."

"Evet." Ürperdim. "Hislerimiz karşılıklı."

"Sanırım bugün çıkacağını bilmiyor," dedi Edel. "Aksi takdirde arabada yanımda olurdu."

"Hayır, ona sürpriz yapmak istedim," diye yanıtladım. "Çarşambaya kadar çıkamayacağımı düşünüyor." Yüzümü ekşiterek ekledim. "Perşembe günü okul başlamadan önce."

"Ah, mutlu olacak."

"Babasının aynı şeyi hissedeceğinden şüpheliyim."

"Başkaları için endişelenme." Beni hızla sakinleştirdi. "Sen kız arkadaşına ve yakında bize katılacak olan o küçük mucizeye odaklan, gerisi kendiliğinden hallolur."

"Çocuklar biliyor mu?" diye sordum. "Bebeği? Onlara söyledin mi?"

"Görünüşe göre, Tadhg en başından beri biliyormuş," diyerek beni şaşırttı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hı-hı." Başını salladı. "O çocuk çok zeki."

"Tamam, kahretsin."

"Sen gittikten sonra şehirde dedikodular yayıldı, canım. Bu yüzden onlara anlatmak zorunda kaldım."

"Nasıl karşıladılar?"

Edel sırıttı. "Ollie çok sevindi. Tadhg... Tadhg gibi davrandı. Shannon durmaksızın bebek kıyafetleri alıyor. Johnny ve Gerard önleyici tedbirler alıyorlar, Seany ise... hâlâ amca olma kavramını algılayamayacak kadar küçük."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi başını sallayarak. "Ağabeyleri için endişeliler ama Aoife gibi bir kız kardeş ve küçük bir yeğen kazanacakları için çok mutlular."

"Oğlan."

"Bebek erkek mi?" Çığlık atarken neredeyse heyecandan arabayı devirecekti.

"Tanrım, lütfen gözlerini yoldan ayırma," diye atladım. "Hayır, daha bilmiyoruz. Bu sadece bir his. Ama kemiklerimde hissediyorum."

"Biliyor musun, bunu söylemen komik çünkü büyükannen de aynı şeyi söyledi."

Omuz silktim. "Evet, onun sezgileri çok güçlüdür."

"Belli ki sadece onunkiler değil." diye yanıtladı. "Tamam, eve döndüğümüzde John'la bahse gireceğim. Eğer senin içgüdün erkek diyorsa ve büyükannenin içgüdüsü de erkek diyorsa, o zaman ben de bunu seçeceğim."

"Para karşılığı bahse mi giriyorsun?" Kaşımı kaldırdım. "Neden?"

Muzip bir göz kırpışla, "Ben paradan hiç bahsetmedim," diye cevapladı.

Aman Tanrım.

Kendimi öğürmemeye zorlayarak sohbeti daha güvenli sulara yönlendirdim. "Bunu bu kadar iyi karşılayacaklarını düşünmemiştim."

"Kimin, çocukların mı?"

Başımı salladım.

"Neden öyle düşündün, canım?"

"Çünkü tüm çabalarıma rağmen babamızın izinden gitme hatasını yaptım." Kardeşlerimin koruyucu annesine bakıp başımı salladım. "Çünkü kız arkadaşımı annemize benzettim."

Konsolun üzerinden uzanarak saçlarımı sevgiyle karıştırdı. "Hayır canım, yapmadın," diye yanıtladı. "Çünkü Aoife annene hiçbir yönden benzemiyor ve sen koca yürekli oğlum, içinde Teddy Lynch'i hatırlatan tek bir şeyin yok."

Yanağımı sıkınca huzursuzlukla geri çekilip, "Sana bundan hoşlanmadığımı söyledim," dedim ona. "Ben senin çocuğun değilim."

"Ben de sana seni alacağımızı söyledim." Kıkırdadı. "Bulduğunu alırsın, canım. Artık sen de benimsin."

Tanrım.

133
TÜM SÖMESTR
AOIFE

Eldivenleri yakındaki çöp kovasına atarak, "Pekâlâ, iyi haber, rahmin elverişli durumda," dedi doktor. "Bebeğin başı doğum kanalına girmiş. Bu sabah yaşadığın kanlı akıntı da senin mukus tıkacındı. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde doğum yaparsan şaşırmam."

"Yirmi dört saat mi?" diye haykırdı annem. "Bu kadar çabuk mu? Ama daha doğuma üç hafta var."

"Bebeklerin sadece yüzde beşi beklenen tarihte doğar ve bu bebek oldukça iri. Bu da rahmin neden bu kadar erken iki santimetre açılmış olduğunu açıklıyor," diye yanıtladı. "Birkaç gün, hatta bir hafta daha sürebilir. Bebekler öngörülemez ama tecrübeme göre kızınız normalden daha erken doğuma uygun bir aday."

"Bunu yavaşlatabilir misiniz, doktor?" Muayene masasında bacaklarım açık halde uzanıyordum, onurum Ballylaggin'de kalmıştı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve yeşil önlüklü adama yalvardım. "Üç haftam daha var, erkek arkadaşım da çarşamba gününden sonra şehre dönecek."

"Aoife," diye iç çekti annem. "Bu iş söylediğin gibi yürümüyor, tatlım."

"Bebek hazır olduğunda gelir," dedi doktor. "Ben de bebeğin artık hazır olduğunu düşünüyorum, Aoife."

Muayene masasından inip uzun elbisemi düzeltirken, "Tamam, ikinizin de ne söylediği umurumda değil," diye homurdandım. "Joe eve gelene kadar bebeği doğurmayacağım."

Casey hastane otoparkında babamın minibüsünün yanına yaslanmış, sıcak yaz akşamının tadını çıkarıyordu. "Selam, paytak ördek. Bebeğimiz nasıl?"

Koca karnımı arabaya doğru sürüklerken, "Yine başlama," diye homurdandım. "Hava aşırı sıcak ve vajinamda yaşanan ciddi elektrik şokları yüzünden acı çekiyorum."

Annem minibüsün kapı kilidini açıp, "Kasık elektriklenmesi," diye düzeltti. "Lütfen, canım. Huysuz olduğunu biliyorum ama bu kadar kaba olmamaya çalış."

Ninova

"Kasık elektriklenmesi." Casey sırıttı. "Aaah, kulağa fetiş gibi geliyor."

"Fetiş olmayan ne, biliyor musun, Case? Bir doğum uzmanının elinin tümünü amına..."

"Aoife!"

Hırçın bir şekilde, "Vajinana sokması," diye düzelttim.

En yakın arkadaşım kendimi minibüse çekmeme yardım ederken, "Burada yumruğun tümünü mü kastediyoruz?" diye sordu.

"Yumruk, kol ve dirseğin hepsinden bahsediyoruz!"

"Umarım eldiven takmıştır."

"Bu kadar dramatik olma, Aoife." Annem sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırırken kıkırdadı. "Bu standart bir kontroldü, tatlım. Yaşlı MacDonald'ın çiftliğinde buzağılama mevsimi değil. Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, doğum yapana kadar bekle. Aşağıda kıyamet kopacak."

"Yaşlı MacDonald'ın çiftliği," dedi Casey kıkırdayarak. "Güzel espri, Trish."

"Vay canına," dedim soğuk bir sesle. "Vajinamın yaklaşan ölümüyle seni eğlendirdiğimize sevindim."

"Bu sayede erkek arkadaşınla korunmasız ilişkiye girmemeyi öğreniyorsun işte."

"Evet, anne," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Yaptığım hatalardan gerçekten ders aldım."

Annem büyük bir heyecanla en yakın arkadaşıma döndü. "Çoktan iki santim açılmış, Casey. Doktor yarına kadar bebeği doğuracağını düşünüyor."

"Sakin ol, anne," diye araya girdim. "Joey eve gelene kadar benden hiçbir şey çıkmayacak."

Casey elbisemin önündeki ıslak dairesel lekeyi işaret etti. "Bu teknik olarak doğru değil. Biraz sızıntın var, tatlım."

Ellerimi çaresizce havaya kaldırarak, "Ah, hadi ama," diye inledim. "Bu memenin derdi ne?"

"Sana bir çan almalı ve adını Daisy olarak değiştirmeliyiz."

"Hangi memen, canım?"

Sutyenime sokmak için peçeteye uzanırken, "Soldaki," diye homurdandım. "Sağdaki hep uslu takılıyor ama soldaki utanç verici bir sürtük."

"Ah, hadi ama." Casey gülerek devasa karnımı okşadı. "Akıntıları boş

ver de bebeğin babası gelmeden önce, gidip şu şişmiş toynaklara bir pedikür yaptıralım."

Joey'yi tekrar görecek olmanın rahatlığıyla, "Hmm," diye homurdandım. "Sence güzellik salonunda bir çalı budayıcı var mıdır?"

"Hadi ama," dedi Casey. "Biraz gülümse. Bütün yaz bu anı bekledin."

Haklıydı.

Bütün yaz *beklemiştim.*

Tam olarak on beş uzun hafta.

Joey eve geliyordu.

Sonunda.

Çarşamba gecesi tekrar bir arada olacaktık.

Bu duygu haftalardır beni yiyip bitiriyor olsa da, "Gerginim," dedim onlara. İlk kez yüksek sesle itiraf ediyordum.

"Ne?" Casey ve annem aynı anda sordular. "Neden?"

"Bana bir bakın." Karnımı işaret ettim. "Artık onun hatırladığı Aoife sayılmam."

"Aoife, onun bebeğini doğurmak üzeresin," dedi annem nazikçe. "Çok güzelsin, tatlım."

Destekleyici bir tavırla, "Güzellik bir yana, sana bakmak bile *nefes kesici,*" diye söze girdi Casey. "Bu gezegende dokuz aylık hamile bir karınla dolaşıp aynı zamanda becerilebilecek kadar çekici görünen başka birini tanımıyorum! Seni gördüğünde kendini kaybedecek!"

"Casey," dedi annem azarlayarak. "Lütfen bunu yapmayalım, olur mu, canım?"

En iyi arkadaşım, "Affedersin, Trish ama bu doğru," diye yanıtladı. "Bizim kız seksi bir kadın!" Şeytani bir sırıtışla devam etti. "Ve seksi erkek Joey eve geldiğinde patlamalar yaşanacak."

"Aman Tanrım," diye mırıldanırken annem acı çekiyormuş gibiydi.

"Özgüvensiz hissetmen için hiçbir sebep yok, Aoife," dedi Casey. "Ama özgüvenini tamamen tazelemek için hepimiz bugün kendimizi şımartmaya gideceğiz ve bu T-Baba'nın bize hediyesi olacak." Annemin yüzüne baktıktan sonra, "Bu sabah evden çıkmadan kredi kartını yanına aldın, değil mi, Trish?" diye sordu.

"Kesinlikle aldım, kızlar."

"Yaşasın!" En yakın arkadaşım coşkuyla alkışlayarak kolunu omzuma attı. "Biraz harcama yapacağız."

Ninova

134
ENGELLENEN BULUŞMALAR
JOEY

Birkaç saat sonra Rosewood malikânesine ulaştığımızda, "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedim Edel'e. "Çocukların beklediğini biliyorum ama ben sadece..."

Arabadan indiğim sırada, "Önceliklerini doğru belirlemişsin, canım," diye karşılık verdi. Elime şık bir telefon tutuşturdu. "Al bakalım. Şarjı tamamen dolu ve numaram kayıtlı. Eve dönmeye hazır olduğunda bana mesaj at, seni almaya geleceğim."

"Atarım." Telefonu cebime koydum. "Teşekkürler."

Temiz bir kafa ve ağır bir vicdanla, gıcırdayan bahçe kapısını açtım, patikadaki köpek dışkısının üzerinden atlayarak tanıdık yolda ilerledim.

Tanrım, birisi Spud'un arkasından bunları toplamaya başlamalıydı.

Giriş kapısına ulaşınca hafifçe tıklattım, sonra hemen kapüşonumu indirip dik durdum. Gururumu bir yana bırakarak -hâlâ varsa- titreyen ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve kendimi bilinmeze hazırladım.

Ön kapı birkaç dakika sonra açıldığında kalbim sıkıştı.

"Birkaç gün daha geri dönmeyeceğini sanıyordum."

Kalbim göğsümde hızla atarken omuzlarımı düzeltip, "Erken döndüm," diye yanıtladım. "O burada mı?"

Tony başını salladı. "Trish ve Casey'yle birlikte kız kıza dışarı çıktı. Geç saate kadar dönmeyecekler."

Kalbim daha da sıkıştı.

"Temiz misin?"

"Evet, Tony, temizim."

"Ne zamandır?"

"Yüz yedi gün," dedim sessizce.

Gözleri kısıldı, yüzündeki kuşku her halinden okunuyordu. "Bana ispatla."

"Tony."

"Bana ispatla, Joey."

Ninova

"Temizim." Derin bir nefes verip kollarımı sıvadım ve kontrol etmesi için uzattım. "Yemin ederim."

"Alınma ama verdiğin sözler bana pek güven vermiyor, evlat."

Bunu hak etmiştim.

Eski patronumun küçümseyen bakışlarını kabullenerek gitmeye hiç niyetim olmadan olduğum yerde durdum. Ayrıca hoş karşılanmamak benim için yeni bir şey değildi.

Bunu hayatım boyunca hissetmiştim.

Gözleri kollarımdaki damarları takip ederken, "Yani temiz ve ayıksın. Hayata geri döndün, öyle mi?" dedi Tony.

"Evet."

"Şimdilik."

"Evet."

"Peki yarın?" Suçlayıcı bakışı dayanılmazdı. "Yarın ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok." Gerçeği söyleyerek omuz silktim. "Ama bugün temizim."

Kollarımı bırakıp burnunu çekti. "Tamam. Senin için sevindim." Sonra kapıyı hızla yüzüme kapattı.

Gözlerimi devirip kapıyı tekrar çaldıktan sonra beşten geriye sayarak beklemeye başladım. Kapının arkasında durmuş, bana patlamayı beklediğini biliyordum.

Bunu kaldırabilirdim.

Bu adamın bana yapabileceği her şeyi kesinlikle hak etmiştim.

Tüm ailesine cehennemi yaşatmıştım.

Bunu şimdi görebiliyordum.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir...

Kapı tekrar açılır açılmaz, "Tanrım, Joey!" diye hırladı. "O hayata bulaşırken aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmüyordum," dedim sessizce. "Düşünmek istemedim. Zaten bütün mesele buydu."

"Ben senin hakkında hep olumlu düşündüm," diye boğuk bir sesle devam etti. "Senin ne haltlar karıştırdığını biliyordum ama tüm bu sıkıntıların altında iyi bir çocuk gördüm. Hâlâ öyle düşünüyorum. Ama ben..." Sözleri yarım kaldı ve başını salladı.

Ninova

"Devam et, Tony," dedim sakince. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. İçini dök. Bunun üstesinden gelebilirim."

"Yapamam," diye homurdandı Tony. "Eşime göre, senin yanında sözlerime ve hareketlerime dikkat etmeliyim. Çünkü sen kırılgansın, falan filan."

"Sana kırılganmışım gibi mi görünüyorum?"

"Sen artık tanımadığım birine benziyorsun."

Aman Tanrım.

Ellerimi iki yanımda tuttum, bu adamın söyleyeceklerini -yapacaklarını- kabullenmeye hazırdım. Hiçbir şeyimin olmadığı tüm hayatım boyunca o benim sahip olduğum tek baba figürüydü ve ben onun kızını mahvetmiştim. Onun için hayalini kurdukları geleceği kızlarından çalmıştım.

Sonunda göğsü inip kalkarken, "Seni sevdim," diye kükredi. "Kendi oğlum gibi sevdim."

"Biliyorum."

"Kızımı daha kadın olamadan anne yaptın, sonra da onu terk ettin."

"*Gitmek zorundaydım.*"

"Belki öyledir ama bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor," diyen sesi duygu doluydu. "Seni onun yakınında tutma riskini göze alamam. Bu halinle olmaz. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Joey. Kendini bir uçuruma attın ve kızımı da yanında sürükledin."

Buna ne diyebilirdim ki?

Hiçbir şey...

Yaptığım şeyi değiştiremezdim.

Üstelik söylediği her şey doğruydu.

Kontrolden *çıkmıştım*, kendimi *kaybetmiştim* ve kızını da yanımda *sürüklemiştim.*

"Aylarca ortadan kayboldun. Lanet olası pisliğini temizlemek için onu tek başına bıraktın, Joey. Kendi pisliğini. Şimdi de geri mi döndün? Ne kadar kalacaksın peki?"

Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Kalıcı olarak geldim," dedim ona. "Bir daha gitmiyorum."

"Kalıcı olarak," diye tekrarlarken sesi acı doluydu. "Bunu yapabilir misin, Joey? *Kalabilir* misin?"

"Evet, Tony, kalabilirim," dedim boğuk bir sesle. "Onu bir daha yalnız bırakmayacağım."

"Senin şu havalı özel okula gideceğini duydum, doğru mu?" Kulağa bu durumdan tiksinmiş gibi geliyordu. "Bazılarına böyle prestijli ikinci şanslar verilmesi ne güzel, değil mi? Bu arada kızım her şeyini kaybediyor."

Aoife'nın bitirme sertifikası sınavını geçememesinde büyük rolüm olduğunu çok iyi bildiğimden öfkesini içime attım. "Tommen'ı onun yanına dönebilmek için kabul ettim," dedim usulca. "Yerimi ona verebilsem okuldan seve seve vazgeçerim, Tony. Bunu *bilmelisin.*"

Çenesini ovuşturarak, "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye çıkıştı. "Şu anda düşündüğüm tek şey, buraya hiç geri dönmemiş olmanı dilediğim."

"Ama döndüm."

"Ona ne yaptığının farkında değilsin," dedi öfkeyle. "Kızımı ne kadar incittiğini bilmiyorsun. Eğer bilseydin, onu rahat bırakır ve aileme bakmama izin verirdin."

Çaresizce sakin kalmaya çalışarak, "Bunu yapamam," diye karşılık verdim. "Çünkü senin ailen benim de ailem."

"O benim çocuğum."

"Benim de çocuğumun annesi," dedim sertçe. "Onu terk edemem, Tony. Karnında taşıdığı benim bebeğim."

"O benim *torunum,* eğer kenara çekilip senin onları incitmene izin verirsem adam değilim."

"Beni kızından uzak tutmaya çalışabilirsin ama kendi çocuğumdan uzak tutamazsın."

Tam gitmek için hareketlendiğim sırada uzanıp *sweatshirt*'ümü kavradı. Ellerimi iki yanımda tutarak olduğum yerde durdum ve yumruğunun yüzüme inmesini bekledim. *İnmedi.*

"Bana yanıldığımı kanıtla, Joey." Beni sertçe kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında sesi duygu doluydu. "Bana yanıldığımı kanıtla, evlat."

"Merak etme, Tony." Zorla yutkunarak onu aynı şekilde sıkıca kucakladım. "Kanıtlayacağım."

Bir saat sonra hâlâ dünyaya ve içindeki herkese öfkeli halde kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve küçük ahşap haçın yanında yere uzandım. Yazlara özgü, bulutsuz gökyüzünü izledim. "Orada mısın?" diye sorar sormaz zihnimde kendime kızdım. "Lanet olsun, ne diyorum ben? Muhtemelen onunla birliktesin."

Ölüm her yerdeydi; etrafım huzurlu ve sakinlikle çevriliydi. Bir an için onu kıskandım.

Güneş o kadar parlaktı ki, kendimi onu yıllardır ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi hissettim.

Şimdi ne olacaktı?

Şimdi ne halt etmem gerekiyordu?

Geri dönüp Tony'yle biraz daha mı tartışmalıydım?

Dizlerimin üzerine çöküp özür mü dilemeliydim?

Molloy'u kapıp kaçırmalı mıydım?

Yaşamalı mıydım?

Mutlu mu olmalıydım?

Eve mi gitmeliydim?

Nereye?

Kolumu başımın altından çekip parmaklarımı mezarının üzerindeki toprakta gezdirirken, "Beni mahvettin," diye fısıldadım. Boğuk sesimin yankısı kulaklarımda çınlayınca irkildim.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kendimi onu hatırlamaya zorladım.

Nasıl göründüğünü.

Nasıl koktuğunu.

Sesini.

Acısını.

Çığlıklarını.

Burnumu çekip yüzümü elimin tersiyle sildikten sonra ayağa kalktım.

"Sonra görüşürüz, anne." Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülünce hâlâ hissedebildiğime şaşırdım. "Artık kafamdan çık, duyuyor musun?"

Kot pantolonumdaki toprak ve çimleri silkeledim, ardından mezarlığın karşı tarafına yürümeye başladım. Derin nefesler alarak onun mezar taşına ulaşana kadar durmadım

Bir kez.

Rehabilitasyon boyunca kendime bunu sadece bir kez yapacağıma söz vermiştim.

Sonra işim bitecekti.

Bitmek zorundaydı.

Bu düşünce, ilk günlerde beni aklı başında tutuyormuş gibi görünen tek şeydi.

Kinim ve acım bana yaşama sebebi vermişti.

Hiçbir şey söylemeden ailesinin onun için bıraktığı her bir mumu, çelengi ve çiçek buketini toplayıp yakındaki duvarın üzerinden fırlattım.

Mezarına geri dönüp kot pantolonumun fermuarını açarken, "Nasıl hissediyorsun, ihtiyar?" diye sordum. "*Sonunda* cehennemde yanmak nasıl bir his?"

"Joey, canım." Elini omzuma attı ve bu canımı yaktı. Hareket, duygu, teması hissetmek, dokunuşunun lanet olası nazikliği... "Mesajını aldım."

"Mezarına işedim."

"Hepsi bu mu?" Derin bir iç çekişle çantasını yere, çimenin üzerine koydu ve yanımda annemin mezarının önünde diz çöktü. "İrade gücüne hayranım. Ben kendimi tutamazdım."

"Çiçeklerini de attım," diye mırıldandım. "Hiçbiri yeterli gelmedi."

"Hayır." Sesi üzüntüyle doldu. "Muhtemelen yapacağın hiçbir şey yeterli gelmeyecek, canım. En azından sana öyle hissettirmeyecek."

Başımı anneme dair detayların üzerine kazındığı küçük haça doğru eğerek, "Sadece otuz sekiz yaşındaydı," diye fısıldadım. "O henüz bir bebekti, Edel."

"Biliyorum, canım."

Elime uzandı.

Tutmasına izin verdim.

Elimin üzerindeki elinin yarattığı hissi içime çektim.

"Onu özlüyorum." Gözyaşlarım süzülmeye başlayınca gözlerimi sıkıca kapattım. "Onu o kadar çok özlüyorum ki." Sesim titredi ve hıçkırığım boğazımda düğümlendi. "Annemi özlüyorum."

Beni kollarının arasına çekerek, "Annen seni seviyordu, Joey," dedi Edel. "Yemin ederim, canım." Kollarını bana daha sıkı sarıp saçımı okşadı. "Sadece bunu göstermeyi unutmuştu."

Malikânenin kapısından içeri girerken kafamda milyonlarca farklı düşünce ve duygu fırtına gibi dönüyordu. Ancak bunların hepsi evin önüne park ettiğimizde ve gözlerimi kardeşlerime kilitlediğimde aklımdan uçup gitti.

"Joey!"

"Co-ii."

"Geri döndü, çocuklar. Bakın, gerçekten, Joe!"

Shannon elinde bir pasta tutuyordu.

Ninova

Sean elinde bir sürü balonla Kav'ın omzunda oturuyordu.

Ollie üzerinde "*Evine hoş geldin, Joey*" yazan el yapımı pankartın bir tarafını tutarken, diğer ucunu ise onca kişi arasından Gussie tutuyordu.

Hepsinin başında parti şapkaları vardı.

Aman Tanrım, büyükanne bile oradaydı. John, Darren ile birlikte şeritler ve daha fazla balonla süslenmiş piknik masasında oturuyordu.

Lanet olası, Darren.

Yaklaşan bir duygusal patlamayla başa çıkmaya çalışırken emniyet kemerimi çözdüm. "Bu da ne?" diye mırıldandım. "Bütün bunlar ne için?"

"Ağabeylerini görecekleri için heyecanlı olduklarını sana söylemiştim." Edel kapısını açarken güldü. "Evine hoş geldin, Joey Lynch."

Arabadan iner inmez Shannon, Ollie ve Seany hep birlikte bana doğru atılınca kollarının arasında kayboldum.

"Tanrım, Joe." Kız kardeşim resmen üzerime tırmanarak ağlamaya başladı, kollarını boynuma o kadar sıkı sarmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Joe, Joe, Joe." Shannon yanağımı öpücük yağmuruna tutarak güldü, ağladı, kendine has duygusal bir çöküntü yaşadı. Beni ancak Ollie onu kenara itince bıraktı. "Hey, daha bitirmemiştim!"

Ollie belime daha sıkı sarılarak başını kaldırdı. "Bunu başaracağını biliyordum," diyerek bana baktı. "Bizim için geri döneceğini biliyordum, Joe."

"Sizin için hep geri döneceğim, Ols." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken sesim kalın ve boğuktu. "Ne kadar uzamışsın, şuna da bir bak."

"Co-ii." Bir çift kahverengi göz, pantolonumun paçasını çekerek bana baktı. "Co-ii."

İşte bu son nokta oldu.

Sean'ın küçük yüzünü görmek, kalbimin göğsümde parçalanmasına neden oldu.

Bu çocuk...

O benim kardeşimdi ama onunla ilişkimiz farklıydı.

Doğduğu günden beri Sean bana diğerlerinden farklı bir şekilde bağımlıydı.

Onun benim çocuğum olmadığını biliyordum, yine de bu kalbimin ona karşı kardeşten çok bir baba gibi atmasına engel olmuyordu.

"Selam, Seany-boo." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Nasılmış benim bebeğim?"

"Co-ii." Hiç tereddüt etmeden kucağıma tırmandı. Tombul minik

elleriyle yanaklarımı okşarken kulağıma, "Seany, Co-ii'yi seviyor," diye fısıldadı. "Co-ii, Seany'yi mutlu ediyor."

Onu kollarımın arasına alıp, "Joey de Seany'yi seviyor," dedim. Yaz başından beri konuşmasının ne kadar ilerlediğini görünce şaşkına dönmüştüm. "Seany, Joey'yi dünyanın en gururlu abisi yapıyor."

Üçü birden üzerime atıldığında, "Tamam, tamam, herkes geri çekilsin. Ağabeyinizin nefes almasına izin verin," dedi John. Eğer diğerlerinin sarılmasına o iriyarı sarışın herif de dahil olmasaydı, bu hiç sorun olmayacaktı.

Kav, arkadaşını üzerimden çektikten sonra kız kardeşimin ayağa kalkmasına yardım etti. "Tanrım. Gibs, onlara bir anlık bile olsa rahat veremez misin?" diye homurdandı. "Sürekli ilgi isteyen bir yavru köpek gibisin."

"İlgi değil, Johnny. Sadece biraz karnımın kaşınmasını istiyorum," dedikten sonra Gibsie bakışlarını bana çevirdi. "Evine geri dönen çocuğun ihtişamına bir bakar mısınız?" Göz kırptı. "Nasılsın, dostum?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Sensin."

Gülümsedi. "Benim."

Ardından bana sarılma cüretini gösterdi.

Aslında beni sıkıca *kucakladı.*

Ani hareketiyle o kadar şaşırmıştım ki tepki veremedim.

Yapamadım.

Hayatımın en rahatsızlık verici kucaklaşması olarak tanımlayabileceğim bir şekilde, kollarımı vücudumun iki yanında yapışık tuttuğu sürece bunu yapamazdım. "İster inan ister inanma, Lynchy. Yaz boyunca o bağımlı koca kafanı biraz özledim."

"İster inan ister inanma, Gussie. Eğer beni bırakmazsan o ragbi topu şeklindeki kafanı omuzlarından ayıracağım."

"Ah, hayır." Johnny iç çekerek ellerini başına kapattı. "Tanrım, işte yine başlıyoruz."

Beni hemen serbest bırakıp Kav'a dönerek, "Biliyordum!" dedi Gibsie. "Biliyordum işte, biliyordum. Bu bana ikinci kez söylendi, Johnny." Başını tutarak acı bir çığlık attı. "İki kez, Johnny. İki kez. Nasıl olur?"

"Bu bir tesadüf," diye onu ikna etmeye çalıştı Kav. "Sana milyonlarca kez söyledim, Gibs. Kafan kusursuz bir simetrik orantıda."

"Simetrik mi?" Gibsie solgunlaştı. "Tanrı aşkına, böyle bir zamanda neden matematiği işin içine sokuyorsun? Hem de ben kafamla ilgili lanet bir karmaşa yaşarken!"

"Sen *karmaşanın kendisisin,* Gibs." Kav arkadaşının omzuna hafifçe vurduktan sonra elini uzatarak bana yaklaştı. "Atıcı Joey."

"Bay Ragbi." Elini sıkarken dudaklarımda onunkinin benzeri bir gülümseme belirmişti. "Teşekkür ederim."

Gizlenmemiş duygularla dolu çelik mavisi gözleriyle, bana sert bir baş selamı verdi. "Her zaman, kardeşim."

Bu ikimiz için de yeterliydi.

Her ikimiz de bunu biliyorduk.

Bana gösterdiği saygı, bir tokalaşmayla karşılık buldu.

Piknik masasına yaklaştığımda Darren beni gülümseyerek karşıladı. "Joe, harika görünüyorsun."

"Darren." Kendimi zorlayıp ona kısa bir baş selamı verdim. "Teşekkürler."

Yanında oturan adamı işaret etti. "Bu Alex. Annemin cenazesi sırasında tanıştınız ama hatırlıyor musun bilmiyorum..."

"Seni yeniden görmek güzel," dedim elimi uzatırken. "Ve Darren haklı, tanıştığımızı hatırlamıyorum."

Yoğun bir kuzey aksanıyla, "Sorun değil," diye yanıtladı. "İyi görünüyorsun, adamım."

"Evet." Boğazımı temizleyip bana dikkatle bakan yaşlı kadına döndüm. "Merhaba, büyükanne."

"Joseph." Elime uzanırken yeşil gözleri yaşlarla doluydu. "Bizim küçük Joseph'imiz."

Büyük büyükannemin önünde diz çöküp narin elinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Çok üzgünüm, büyükanne."

"Ne için üzgünsün, tatlım?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için." Acılı bir nefes verdim ve başımı iki yana salladım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Titreyen elleriyle yanaklarımı kavradı. "Yüzüme bak. Bu yüz sana hayal kırıklığıyla doluymuş gibi mi görünüyor?"

Ona cevap veremedim.

Canım çok yanıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum." Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer büyükbaban burada olsaydı, o da sana aynı şeyi söylerdi."

Siktir.

O cümleyle kalbimi delip geçmişti.

Darren'ın duymaması için, "Beara'ya dönmeden önce sana verecek bir

şeyim var," diye fısıldadı. "Bunu kardeşlerine göstermeni istemiyorum." Katlanmış bir zarfı *sweatshirt*'ümün ön cebine bıraktı. "Büyükbaba bunu sadece sana bıraktı ama o zaman veremedim. O hâlâ... yani sen babanın evindeyken. Doğru zaman gelene kadar onu senin için sakladım."

"Büyükbaba mı?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bana ne bıraktı ki?"

Beni susturmak için parmağını dudaklarına bastırırken, "İçindeki mektup her şeyi açıklıyor," diye fısıldadı. "Diğerlerine hiçbir şey söylemek yok, anladın mı?"

Söylediklerini anlamadan başımı sallayarak onayladım.

Gülümsedi. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve eve dönüşünün tadını çıkar."

"Bu kadar yeter," diye seslenerek harekete geçti Edel. "Üzgünüm, büyükanne ama torununu bir süreliğine çalmam gerekiyor. Joey, senin için küçük bir hediyem var."

Gibsie'nin kale direğinin ağından kurtulmasına yardım ettiği yerden, "Bizim," diye seslendi John. "Bizim ona bir *hediyemiz* var."

Edel gözlerini devirdi. "Onu boş ver. Bu benim fikrimdi."

"Aslında, bu ikimizin de..."

"Beni gölgede bırakmayı bırak, John," diye homurdandı Edel. "Hadi, Joey. Gel de sana göstereyim."

"Çok havalı," diyen Ollie bir elimi tutarken Sean da diğerini tuttu. "Dellie yardım etmemize izin verdi."

Edel bizi evin yanından arka tarafa doğru götürdü. "Sen yardımcıların en iyisiydin. Bunu sensiz başaramazdım benim tatlı oğlum."

"Ben süper bir yardımcıyım," diye böbürlendi Ollie. "Öyle değil mi, Dellie?"

"Evet, öylesin, tatlım." Kardeşimin söylediklerini onayladıktan sonra Edel bizi arka bahçedeki yenilenmiş gibi görünen bir ek binaya götürdü. "Şimdi, Joey'ye ek binayı gösterelim."

"Ek bina mı?" Kaşlarımı çattım. "O da ne?"

Yeni boyanmış binanın kapısında durarak neşeli bir şekilde, "*İşte bu*," dedi Edel. "Senin evin." Cebinden bir anahtarlık çıkardı ve bana doğru salladı. "Evine döner dönmez, küçük ailen için bir yer arayışına gireceğini düşündüm. Bu yüzden risk alıp önceden harekete geçtim." Sırıtarak anahtarları avucuma bıraktı. "Evine hoş geldin, Joey Lynch."

"Ha?" Elimde anahtarlarla olduğum yerde donakaldım. "Yani... *ne?*"

Edel gülümseyerek kapıyı açtı, o girer girmez peşinden Ollie de içeri koştu. "Bizi takip et."

Ninova

"Ne dersin, Seany?" diye mırıldanırken onu kucağıma aldım. "Sanırım bunu yapıyoruz, değil mi?"

Edel beni lüks bir dubleks olarak tanımlayabileceğim evde dolaştırmaya başladı. "İkinci yatak odası biraz küçük. Ama ebeveyn yatak odasının genişliği gayet iyi, içinde banyosu da var."

Ollie ve Edel'in peşinden alt kattaki açık mutfaklı oturma odasına inerken, "Vay canına," diye fısıldadı Sean. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmişti.

"Evet, ufaklık." Ona aynı şekilde fısıltıyla karşılık verdim. "Vay canına."

"Elbette ana evde kalmayı tercih edersen, bu benim için kesinlikle sorun değil, canım. Seni hiçbir şekilde dışlamaya çalışmıyorum. Sadece küçük ailenizin ihtiyaçlarına duyarlı olmaya çalışıyorum."

Bu kadın...

Sadece kardeşlerimi kanatlarının altına almakla kalmamış, aynı zamanda küçük aileme de bir barınak sağlamıştı.

Benim küçük aileme.

Siktir.

"Tanrım, Edel," diyebildim sadece. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

İçgüdüsel tepkim teklifini reddetmekti.

Ona hayır, teşekkür ederim demekti.

Bu kadından uzaklara kaçmaktı.

Fakat yapamazdım.

Yapamadım.

Çünkü terapide geçen zaman, bunu tek başıma *yapamayacağım* gerçeğiyle barışmama yardımcı olmuştu.

Yardım istemenin *sorun olmadığını.*

Daha da önemlisi, yardımı *kabul etmenin* sorun olmadığını.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. "Bir gün sana tüm yaptıklarını ödeyeceğim."

"Joey canım." Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini yanağıma koydu ve bana gülümsedi. "Senin burada olman, ihtiyacım olan tek ödeme."

O akşam ilerleyen saatlerde ana evin mutfağında yalnızken, "Tadhg nerede?" diye sordum John'a. Darren ve Alex, büyükanneyi Alice'in evine bırakmak için Beara'ya doğru yola çıkmışlardı ama çocuklar ve Gussie dışarıda hâlâ tam gaz parti modundaydı.

Tadhg'ın ortalarda görünmemesi bana çok normal gelmemişti.

Elbette bunun nedenini biliyordum.

En çok onu incitmiştim.

Gidişime verdiği tepki, yıllar önce Darren gittiğinde verdiğim tepkiye çok benziyordu.

John, Sean için hazırladığı çikolata kremalı sandviçin kenarlarını, dinozor şeklinde bir kurabiye kalıbıyla kesiyordu. "Sanırım arka taraftaki ağaç evde," diye yanıtladı. "Eve döndüğüne çok sevindi, Joey. O sadece... eh, sen Tadhg'ı herkesten daha iyi tanıyorsun."

Tezgâha yaslanarak havalı avukatın küçük kardeşim için özenle atıştırmalık hazırlamasını izledim. "Cehennem gibi kızgın olduğunu mu söylemek istiyorsun? Anlıyorum, John. Ona kızmıyorum. Onu yalnız bıraktım. Bunu unutmayacak." *Ona yapmayı öğrettiğim şey buydu.*

"Çamaşır odasında birkaç yedek sopası ve topu var," dedi John. "İçimden bir ses bir grup ragbi oyuncusundan çok ağabeyiyle oynamayı isteyeceğini söylüyor."

Kalbim bir an atmayı bıraktı. "Hâlâ oynuyor mu?"

"Şeytan gibi," dedi John gülümseyerek. "Ağabeyinin izinden gitmekte kararlı."

Çenemi ovuştururken birkaç *hurley* sopası almak için çamaşır odasına ilerledim. "Tanrım, bu endişe verici bir düşünce."

John omzunun üzerinden, "İyi şanslar," diye seslendi. "İyi şanslar ve büyük topa dikkat et."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Büyük top mu?"

Büyük top'un Tadhg olduğu kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Etkileyici görünen bir ağaç evinin tepesindeki tabureye oturmuştu. Elinde bir *hurley* sopası, yanında da sınırsız sayıda top vardı.

Toplardan birini bana doğru tüm gücüyle fırlatarak, "Sana daha önce de söyledim, şişko," diye bağırdı. "Kalemi tekrar ele geçirmeye kalkarsan, kafanı koparırım!"

Topun yüzüme çarpmasından son anda kurtuldum. "Aman Tanrım," diye hırladım.

Kardeşim bir top daha fırlattı. "Bunu tüm gece boyu yapabilirim." Nişan almakla o kadar meşguldü ki, topu nereye attığının pek farkında değildi. "Korkak!"

Fırlattığı top kasığıma gelince, "Küçük pislik," diye homurdandım.

"Kimin korkak olduğunu sana göstereceğim." Onun için yanımda getirdiğim *hurley* sopasını yerden kaptığım gibi hemen bir top kaptım ve ona karşı ateş açtım.

Evden ayrıldığımdan beri topa vurma yeteneğimin hiç azalmadığı belliydi. Aslında biraz fazla isabetliydi. Top kardeşimin kaşlarının tam ortasına çarpınca tepetaklak ağaçtan düştü, o anda kalbim beş saniyeliğine durdu.

Sopayı elimden atıp hızla ona doğru koştum. "Ah, lanet olsun. Tadhg? Öldün mü?"

"Hayır," diye hırladıktan sonra hemen üzerime atıldı. "Ama sen ölmek üzeresin."

Burnundan damlayan kanın sebep olduğu suçluluk hissi, orada öylece dikilip hak ettiğim dayağı yemem için yeterli olmuştu.

Benimle güreşmeye başladığında, "Şerefsiz," diye homurdandı. "Burnumu kırdın."

Beni çimlere yatırmaya çalışırken yüzünde beliren öfkeli ifadeye gülmeden edemedim. "Sen de benim taşaklarımı patlattın. Büyümüşsün, ufaklık."

Benimle birlikte çimenlerin üzerinde yuvarlanarak, "Evet, sen de zayıflamışsın," diye karşılık verdi. "Umarım taşakların tümden mahvolmuştur."

Sırtüstü dönüp onun beni yere sabitlemesine izin verdim. "Ben de öyle umuyorum. Birden ona kadarlık bir ölçekle, ne kadar öfkelisin?"

Saçımı çekerek, "On dört," diye hırladı. "Ve buçuk."

"Bu da ne?" Onu üzerimden atarken güldüm. "Sana saç çekmeyi kim öğretti? Shannon mı?"

"Aslında senin kız arkadaşın," diye karşılık verdi. "Adımı haykırırken."

Gözlerimi kısarak uyardım. "Tadhg."

"Evet, Tadhg, evet!" diye alay etti.

"Seni uyarıyorum."

"Ah, *Tadhg*, Joey'den çok daha iyisin."

"Seni küçük pislik."

"Bunu hak ettin." Kıkırdayarak yanıma sırtüstü uzandı. "Pislik."

"Evet," dedim nefes nefese. "Bence benim pislik olduğumu hepimiz tescilledik."

"Demek geri döndün."

"Geri döndüm."

Omzuma omzuyla vurdu. "Zamanı gelmişti."

"Biliyorum, ufaklık." Ben de ona hafifçe vurdum. "Ben de seni özledim."

O akşam ilerleyen saatlerde oturma odasına girdiğinde, "Hey, Johnny? Kız kardeşimle evlenecek misin?" diye sordu Ollie.

Gibsie oturma odasındaki dev televizyonun önünde *PlayStation* kumandasıyla oynarken omzuma hafifçe dokunup kıs kıs güldü. "Onu iyi izle. Birazdan felç belirtileri göstermeye başlayacak."

Sırıtarak kumandamla oyunumuzu durdurdum ve bakışlarımı korkmuş gibi görünen ragbi oyuncusuna çevirdim. "İyi soru, Ols."

Tam o sırada Kav'ın nefesi hızlandı ve şakağından aşağı bir damla ter süzüldü.

Yüzünün rengi üzerindeki elbisenin kırmızısına dönerken, "Ollie!" diye çığlık attı Shannon. "Bunu ona soramazsın."

"Ama seninle oynamak için balonlar aldı," dedi Ollie masum bir tavırla. "Joe dedi ki, erkekler bu özel balonları sadece evlenmek istedikleri kızlarla kullanıyormuş."

Bu garip konuşmanın geçtiği zamanı hatırlayarak, "Evet, öyle *söyledim*," diye güldüm. Kendimi savunmam gerekirse, o sırada Ollie sekiz yaşındaydı ve beni hazırlıksız yakalamıştı.

Johnny gerginlikle tişörtünün kollarını çekiştirdi. "Balon kullanımı konusunda ne çok şey biliyor."

Kav'ın kucağına sokulurken kafası karışmış bir halde, "Balonlar mı?" diye sordu Shannon. "Sen ne..."

"Evet, bebeğim." Ona *oyuna devam et* dermiş gibi anlamlı bir bakış attı. "*Balonlar.*"

"Ah." Shannon'ın gözleri farkındalıkla birlikte kocaman açıldı. *"Balonlar."*

"Balonlar." Gibsie bir kahkaha attı. "Adamım. Bu çocuğu seviyorum."

"Bir dakika." Ollie kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen ve Aoife da birlikte balon oynuyor musunuz?"

"Yeterince değil," diye kıkırdadı Gibsie.

"Ha-ha, dostum." Gözlerimi devirdim. "Çok komiksin."

Ollie kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne?"

"Joey balonunu patlattı," dedi Johnny beş numaraya.

"Balonları patladığı için artık Aoife'yla oyun oynayamıyorlar." Gibsie bu konuşmadan büyük bir keyif alarak güldü.

Ollie üzüntüyle iç çekti. "Ah, hayır. İğneler yüzünden mi oldu? Yoksa artık Aoife seninle oynamak istemiyor mu?"

"Ne?"

"İğnenle onun balonunu mu patlattın?" Kahverengi gözleri merhamet doluydu. "Onu üzdün mü?"

Herkes sustu, kahkahalar kesildi ve içimde bir parçamın daha öldüğünü hissettim.

"Evet, Ols," derken kelimeler dudaklarımın arasından zorla çıktı. "İğnelerimle onu üzdüm."

"Hıh." Ollie bu cevapla tatmin olmuş, oturma odasından çıkmıştı ama geride kötü bir tat bırakmıştı.

Gibsie elindeki kumandayı fırlatıp ayağa kalktı. "*Bu* sohbet çok çabuk çuvalladı. Şimdi kendimi yemekle teselli etmek istiyorum."

Kız kardeşimle oturduğu kanepeden, "Bisküvi kutusundan uzak dur, Gibs," diye seslendi Johnny. "Antrenman yapıyorsun, dostum. Unuttun mu?"

Araba anahtarlarını sehpadan aldı. "Evet, bunu duygularıma anlat, Johnny çünkü kendimi çok hassas hissediyorum, dostum. *Hassas*, diyorum sana. Şehre yiyecek almaya gidiyorum."

"Mutfakta yeterince yiyecek var."

Kapıya yönelirken, "Yağ, kaptan," diye çıkıştı. "Bana yağ gerekiyor, haşlanmış tavuk filetosu değil."

"Beni tiksindiriyorsun."

"Bana zorla uygulattığın şu sağlıklı beslenme planının beni tiksindirdiği kadar olamaz," diye homurdandı. Kaşlarını yukarı aşağı oynatarak ekledi. "Kimler Chipper'dan hamburger istiyor?"

Kav *hayır* derken Shannon aynı anda *evet* dedi ve daha önce bir çocuğun bu kadar hızlı fikir değiştirdiğini görmemiştim. "Shan, sen Chipper'dan bir şey mi istiyorsun?"

"Ah, belki?" diye yanıtladı. "Eğer sakıncası yoksa?"

"Her ne istersen," dedi sertçe. "İstediğin her şeyi yiyebilirsin, bebeğim."

Kız kardeşim ona gülümseyerek siparişini sıraladı, Kav da onun her kelimesini dikkatle dinledi.

Göğsünü kavrayıp alaycı bir tonla, "*Her ne istersen, Shannon,*" diye tekrar etti Gibsie. "*Her istediğini alabilirsin, bebeğim.*"

Ayağa kalkıp cüzdanını cebine koyarken, "Gibs," dedi Kav uyaran ses tonuyla. "Yeter artık, tamam mı?"

"*Benim ezilmiş sosisimi alabilirsin,*" diye devam etti Gibs. "*Söylediğim gibi; istediğin her şeyi yiyebilirsin, bebeğim.*"

Ezilmiş sosis şakasını duymazdan gelmenin zihinsel açıdan daha az yaralayıcı olacağına karar verip, "Şehre ineceksen, ben de gelirim," diye araya girdim. "Aoife'nın geri dönüp dönmediğine bakacağım."

Ninova

135
MATEMATİK BENİM GÜÇLÜ ALANIM DEĞİL, ANNE!
AOIFE

"Babam nerede? Daha gelmedi mi?"

"Hayır, sanırım hâlâ garajda, tatlım. Şehirden döndüğümüzden beri onu görmedim. Kendini nasıl hissediyorsun, Aoife?"

Gecenin ilerleyen saatlerinde banyodan, "Bilmiyorum, anne," diye seslendim. Üzerime sabit hızla akan suyun altında dikiliyordum. "Küveti kaldırdığı için babamı boğmak istiyormuşum gibi hissediyorum."

Banyo girişinden, "Ağrıların nasıl?" diye seslendi annem. "Düzenli gelmeye başladı mı?"

"Hayır, düzenli değiller," dedim sertçe. Tüm bu lanet olası eziyetten bıkmıştım. "Hayatımda hiçbir şey düzenli değil, o yüzden kasılmalarım neden farklı olsun ki."

"Ebenin telefonda söylediklerini duydun," dedi annem. "Her beş dakikada bir gelmeye başladıklarında ve bir saatten daha uzun süre tam bir dakika kadar sürdüğünde hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Kendimi lifle ovarken, "Matematik benim güçlü alanım değil, anne," diye çıkıştım. Bir yandan da zihnimden karnımdaki küçük işgalciyi bir gece daha olduğu yerde kalması için uyarıyordum. "Bitirme sertifikası sınavında matematikten kalan bir kızla konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

"Ah, Aoife," diye güldü. "Böyle bir zamanda ancak sen şaka yapabilirsin."

"Şaka yapan kim?"

"Hastane çantanı hazırladın mı?"

"Evet, arabamın arka koltuğunda. Bu yüzden babamın nerede olduğunu soruyordum. Arabamı aldı, hatırladın mı?"

"Aman Tanrım." Sesindeki paniği duyabiliyordum. "Hemen onu arayıp gelmesini söyleyeyim."

Karnımı taş gibi sertleştiren kasılmanın baskısıyla nefes alıp verirken,

Ninova

"Hiç gerek yok," diye homurdandım. "Bu bebeği bu gece doğurmayacağım."

Annem banyo kapısını kapatır kapatmaz boğazımdan kısık sesli bir inilti çıktı.

Vücudumda biriken baskının yoğunluğu tarifsizdi.

Bedenimi elektriklendiriyor ve karnıma saldırıyordu.

Dudağımı ısırarak, "Tanrım, öleceğim," diye haykırdım. Acı içinde nefes almaya çalışıyordum. "Bu beni mahvedecek."

Sıcak suyun altında kalmak istiyordum fakat daha fazla hareket etmem *gerektiğini* hissederek duştan çıktım. Aceleyle bir havluya sarındım, pelvisimdeki baskıyı hafifletmeye çalışırken garip bir şekilde çömelip kalktım.

Yeni bir sancı dalgası birikmeye başlayınca lavabonun kenarına tutunarak, "Beni öldürme, ufaklık," diye yalvardım. "Anneye nazik ol."

İşte buydu.

Lanet olsun, oluyordu.

Kemiklerimde hissedebiliyordum.

Ağzımdan çıkan vahşi sesi duyabiliyordum.

"Bunu yapabilirsin," dedim banyo aynasından bana bakan kıza. "Bunu kesinlikle başarabilirsin."

Bir kasılmayı daha atlattıktan sonra hastaneye gitmek için giyinmeyi nasıl başaracağımı düşünmeye başladım. Hırıltılı nefeslerle yalpalayarak odama yürüdüm ve üzerime geçirecek bir şeyler aradım.

"Güzel bacaklar." Tam o sırada duyduğum sesle odamın girişinde donakaldım.

Donakaldım *ve* altıma işedim.

Onu görünce nefesim boğazıma takıldı.

İşte oradaydı.

Yaralarla kaplı ve sırlarının içinde boğulmuş haldeydi.

Kendi elleriyle açtığı yaralar; damarlarındaki morluklar ve iğne izleri babasından gördüğü şiddetin izlerinden daha katlanılmazdı.

Ama *buradaydı.*

Geri *dönmüştü.*

Evdeydi.

Temizdi.

Yıkılmış, morarmış ve biraz şekli bozulmuş Joey Lynch yatağımın ayak ucunda oturuyordu. *Sweatshirt*'ünün kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve gözlerine vahşi bir bakış yerleşmişti.

"Siktir." Joey hızla ayağa fırladı. "Az önce sen..."

"Altımı mı ıslattım?" dedim boğuk bir sesle. Duygularım beni tüketmek üzereydi, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Evet, Joe, sanırım ıslattım."

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bence suyun geldi, Molloy. *Doğum* başladı mı?"

Yanıma geldiğinde kollarımı ona sararak, "Duruma göre değişir," diye haykırdım. "Gerçekten burada mısın?"

"Buradayım, kraliçe." Kollarını bana sardığı anda sanki bütün gücüm bedenimi terk etti.

Aylar...

Aylarca bu oyunu sürdürmüştüm.

Dayanmış, başımı dik tutmuş, dua etmiş, umut etmiş, istemiş ve bu anı zihnimde var etmiştim.

Fakat şimdi gerçek *oluyordu.*

Benim için geri dönmüştü.

İçimde yeni bir sancı yükselirken ona sıkıca tutundum. "O zaman evet, Joe," diye hıçkırdım. "Kesinlikle doğuruyorum."

Annem odaya dönüp uzun süredir ortalıklarda görünmeyen erkek arkadaşımı karşısında bulunca, "Yok artık!" diye bir çığlık attı. "Tanrı aşkına, sen nereden çıktın?"

Joey önümde diz çökmüş, bulduğu büyük büyükanne donunu bacaklarımdan yukarı çekmeye çalışırken anneme cevap verdi. "Pencereden."

Ah, o rezil durum.

"Ne zaman döndün, tatlım?"

"Bugün. Doğruca buraya geldim ama Tony bana siktir olup gitmemi söyledi."

"Bu neden pencereden girdiğini açıklıyor."

Joe bir çift yumuşak çorap kapıp ayaklarıma geçirmeye başladı. "Çantan var mı, Molloy? Eğer kasılmaların birbirine bu kadar yakınsa, o zaman acele etmeliyiz."

Benim yerime, "Arabası Tony'de. Çanta da bagajda," dedi annem. "Yolda kalan birine yardıma gitti ve geri dönmesinin en az bir saat alacağını söyledi. Ah, kimseyi endişelendirmek istemiyorum ama biraz önce minibüse baktım, lastiğimiz patlamış."

"Arka tarafta yedek var mı?" diye sordu Joey. "Hemen inip değiştireyim."

"Hayır."

"*Kahretsin,* Trish!"

"Biliyorum, tatlım! Biliyorum!"

Yeni bir sancıyla tüm vücudum kasılırken Joey'ye yaslandım. "Ah, lanet olsun. Kendimi ortadan ikiye yarılıyormuşum gibi hissediyorum."

Hemen, "İyisin," diyerek beni yatıştırdı. Dudaklarımın arasından acı dolu bir çığlık yükselince sırtımı ovalamaya başladı. "Sadece nefes almaya devam et. Sakin ve sabit."

Sancı beni parçalayacak gibi olunca, "Joe," diye inleyip çenemi boynunun kıvrımına gömdüm. "Burada ölüyorum."

Elini kot pantolonunun cebine atıp telefonunu çıkardı. "Nefes almaya devam et. Bizi hastaneye götürecek birini bulabilirim."

Gibsie arabayı şehre doğru deli gibi sürerken ön koltukta öğürüyordu. "Şimdi beni bu arabadan çıkarman gerekecek. Hem de hemen, kahretsin!"

Johnny yolcu koltuğunda en az onun kadar sıkıntılı durumdaydı. "Lanet olası arabayı sen sürüyorsun, ahmak," diye bağırdı. Başını ellerinin arasına alıp iri bedenini bir ileri bir geri salladı. "Sorun yok, Gibs. Bu tamamen normal. Bunu birlikte atlatabiliriz."

"Tek istediğim bir hamburgerdi."

"Biliyorum, Gibs."

"Belki bir de körili patates kızartması. Çok şey mi istedim? Ama az önce gördüklerimizden sonra bir daha asla yemek yemeyeceğim, Johnny."

"İkiniz de çenenizi kapatın," dedi Joey bağırarak. "Onu korkutuyorsunuz."

Gibsie konsolun üzerinden Johnny'nin elini tutmak için uzandı. "Asıl o beni korkutuyor!"

Johnny onun elini tuttu. "Biliyorum, adamım. Beni de."

İkisini birden sarsmak için koltukların arasına girip, "Panik yapmayı bırakın!" diye bağırdım. "Durumu daha da kötüleştiriyorsunuz."

Ninova

"Sakin olun çocuklar," dedi annem yanımdan. "Bunların hepsi çok doğal."

Joey'nin kafasına atmaya kalkıştığı yumruktan sıyrılarak, "Kızından çıkan seslerde doğal hiçbir şey yok," diye feryat etti Gibsie. "Annemi istiyorum."

Arabasındaki navigasyon cihazı mekanik robot sesiyle, "*Döner kavşağa yaklaştığınızda, üçüncü çıkıştan dönün,*" diye talimat verdi. "*Ve güney yönünde ilerlemeye devam edin.*"

"Güney yönü mü? Lanet olası güney yönü nerede?"

"Doğruca ilerisi, Gibs."

"Tanrım, kaptan." Gibsie neredeyse ağlayacaktı. "Döner kavşaklar olmaz."

"Bunu yapabilirsin, Gibs."

"Döner kavşaklarda iyi olmadığımı biliyorsun."

Yanlış sapağa girince navigasyon cihazı, "*Sola dönün. Rota yeniden oluşturuluyor,*" dedi. "*Rota kuzeye doğru yeniden hesaplanıyor.*"

Elini hararetli bir şekilde sallayarak, "Şuna bakar mısın?" dedi Gibsie. "Benimle sanki her şeyi biliyormuş gibi küçümseyerek konuşuyor." Arabasının gösterge paneline bağlı duran navigasyon cihazına dik dik bakarak bağırdı. "Sen ne biliyorsun ki? Ha? İrlandalı bile değilsin!"

"Bu bir robot, Gibs, gerçek insan değil," diye açıklamaya çalıştı Johnny. "Alınganlık yapma."

"Ah, seni kandırmasına izin verme, kaptan. O ne yaptığını iyi biliyor," dedi Gibsie. "Bana küçük ekranından hükmediyor."

"Yapamayacağım." Pelvisimdeki baskı dayanılmaz bir hal alınca kendimi tutamayıp haykırdım. "Lanet olsun. Bacaklarımı açmam gerekiyor ama yerim yok."

"Molloy, bana bak."

"Hayır. Joe, hayır. Bunu yapmak istemiyorum! Lütfen, Tanrım... Artık yeter..."

"*Aoife*, gözlerini aç!"

Panik içindeydim, hayatımda muhtemelen ilk defa bana söylenileni yaptım.

"Buradayım." Joey'nin sesi güven doluydu. "Tam yanındayım." Gözleri ışıl ışıl parlıyordu, tamamen ayıktı. "Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Bir daha asla yanından ayrılmayacağım." Elleriyle yanaklarımı kavradı, beni kristal berraklığındaki yeşil gözlerine bakmaya zorladı. "Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

136
YENİDEN BULUŞMA 2.0
JOEY

Bu gece Molloy'un penceresinden içeri girdiğimde görmeyi beklediğim son şey onu doğum sancılarının ortasında bulmaktı ama tam olarak olan buydu.

Hastaneye vardığımızda annesiyle tartışmamız da beklemediğim bir başka olaydı. Dürüst olmak gerekirse, Trish'i kızıyla birlikte olmak istediği için suçlayamazdım. Molloy devreye girip ebeye yanında olmasını istediği kişinin ben olduğumu söyleyince, bu tartışmayı otomatikman kazandım.

Doğumhaneye indirildiğimizden bu yana birkaç saat geçmişti. Son iç muayenede açılmanın yedi santime ulaştığı söylenmişti ama bu süreç sonsuza dek sürüyormuş gibiydi.

En yakın arkadaşım havayı içine çekerek doğum topunun üzerinde dengede durdu, kalçalarını sallayıp döndürdü ve hayatımda duyduğum en korkunç sesleri çıkardı.

Onu kurtarmak istedim.

Çektiği lanet olası acıya bir son vermek istedim.

Fakat tamamen çaresizdim.

Bedeni benim içine koyduğum bebeği çıkarmaya çalışıyordu. Onun acıyla kıvranışını izledikçe kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar suçlu hissediyordum.

Şimdi bile doğum odasında bir kasılmanın pençesinde kıvranır halde bana yaslanmışken, yapmak istediğim tek şey özür dilemekti.

Aman Tanrım.

Topun üzerinde omuzlarımdan tutmak için yan döndü. "Tuvalete gitmeliyim. Joe, hemen gitmem lazım."

Yüzü kıpkırmızı kesilirken sakin kalmaya çalışarak, "Tamam," dedim ona. "Sana yardım edeceğim."

Yakınlarda dolanan ebe, bana yaslanmış kız arkadaşımla bitişikteki tuvalete yöneldiğimi fark edince, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Tuvalete gitmesi gerekiyor. Onu şimdi götürüyorum."

Ebe bizi hemen yatağa yönlendirerek, "Hayır, hayır, hayır," diye karşılık verdi. "Yatağa çık, Aoife, seni muayene edeyim."

Ninova

"Hayır, anlamıyorsun." Molloy inleyerek yatağa tırmandı ve hemşire bacaklarının arasına geçince acı içinde kıvrandı. "Eğer hemen şu anda tuvalete gitmeme izin vermezsen üstüne pisleyeceğim!"

"Tam düşündüğüm gibi. Tamamen açılmışsın, Aoife," dedi ebe. "Doğuma hazırsın."

"Kaka mı yapacağım?"

"Hayır, tatlım. Bebek geliyor."

"Tanrım, Joe." Bağırarak elime sıkıca sarıldı ve beni yakınına çekti. "Eğer gözünün önünde kaka yaparsam, lütfen bunu yüzüme vurma."

Nemli yüzündeki saçları geriye doğru iterken, "Molloy," dedim yumuşak bir sesle. "Gözümün önünde istediğini yapabilirsin, tamam mı?"

"Bu çok rahatlatıcı, Joe," diye bağırdı. Kolunu boynuma dolayarak Kav'ın gurur duyacağı bir kafa kilidiyle beni yakaladı. "Çünkü birazdan iç organlarımı göreceksin."

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Molloy bir saati aşkın süredir ıkınmasına rağmen hiçbir şey olmuyordu.

Ebenin gözlerindeki endişeli bakış kalp atışlarımı hızlandırmak için yeterliydi ama içimdeki korkuyu canlandıran o tiz çan sesiydi.

Oda doktorlar ve hemşirelerle dolunca paniklemiş yeşil gözleriyle hastane yatağından bana baktı. Elini sıkıca tutarak, "İyisin," diye onu teselli ettim. "Bu tamamen normal, Molloy."

Değildi.

Olamazdı.

Sean'ı doğururken annemin yanındaydım.

Bu normalden inanılmaz derecede uzak bir durumdu.

Hastaneye yatışımızdan beri yanımızdan ayrılmayan ebe, "Sorun yok, annecik. Sadece bebek çok yorgun düşmeye başladı, tatlım. Bu yüzden sana doğumda yardımcı olacağız, tamam mı?" dedi usulca. "Şimdi seni ameliyathaneye götüreceğiz."

Ameliyathane mi?

Aman Tanrım.

Onu alıp götürebilmeleri için yana doğru itildiğimde, "Joe," diye bağırdı Molloy. "Joe!"

"Her şey yolunda." Onu benden alırlarken çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadım. "Her şey yolunda, Molloy. Söz veriyorum!"

Kapıdan geçip gözden kayboldukları sırada, "Baba da arkandan aşağı gelecek," dedi ebe. "Sadece önlüğünü giymesi gerekiyor."

Başka bir hemşire mavi bir ameliyat önlüğü ve saç bonesi giymeme yardım ederken, "Ne oluyor?" diye sordum. Boğazım düğümlenmişti, kendimi bayılacak gibi hissediyordum. "Sorun ne?"

Sakin bir şekilde, "Bebek omuz distosisi belirtileri gösteriyor," diye açıkladı hemşire. "Annenin doğum için müdahaleye ihtiyacı var."

Onunla birlikte lavaboya gidip ellerimi yıkadım, kâğıt havluyla kuruladım ve maskemi taktım. "Omuz distosisi ne demek? Aoife'nın sezaryene mi ihtiyacı var?"

Beni uzun bir koridordan ameliyathaneye doğru yönlendirirken, "Bebeğin başı çıktı ama omuzları doğum kanalında sıkıştı," diye açıkladı. "Endişelenme, babası. Anne ve bebek güvenli ellerde."

"Joe." Nihayet ameliyathaneye alındığımda Molloy bağırıyordu. Onu ameliyat masasında, cerrahi ekip tarafından çevrelenmiş halde buldum. Eli çılgınca savruluyor, benimkini arıyordu.

"Buradayım, Molloy," diye seslendim. Hemen harekete geçip ona doğru ilerledim ama cerrahi ekipten biri tarafından masanın başına yönlendirildim. "Buradayım, bebeğim."

Acı içinde çığlık atarken elimi yakaladı. "Joe," diye hıçkırdı. "Joe, çok acıyor."

Ona duyguları yokmuş gibi davranan ekibi izlerken kendimi kaybetmemek için direniyordum. "Onu biraz rahatlatabilir misiniz?" diye sordum. "Tanrı aşkına, bunu *epidural* olmadan yapamazsınız."

"Bunun için zaman yok, baba."

"Joe..."

"İyisin. Çok iyisin, bebeğim."

"Ikın, Aoife. İtmen gerekiyor."

"Buradayım," diye fısıldarken olanları ikimizin de görmemesi için başını tuttum. "Sadece benimle kal, Aoife. Benimle kal, tamam mı?"

Karnına bastırdıklarında acı içinde çığlık atıp omuzlarıma yapıştı. "Bu acıyı durdur!"

Keşke durdurabilseydim.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

"Ikın, Aoife. Daha güçlü. Hadi, bebeğin doğması gerekiyor."

"Ahhhh." Bana asılıp tüm gücüyle iterken yüzü bembeyazdı, nefes nefese, çılgınca titriyordu. "Korkuyorum."

Ben de.

"Korkma," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Sadece benim yüzüme odaklanabilmesi ve etrafımızda olanları görmemesi için ona daha da yaklaştım. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ahhhh." Tekrar bağırırken yüzü acıyla kasıldı, ardından kollarımda gevşedi.

Bir an sonra oda bebek ağlamasıyla doldu.

Çocuğumuzun sesi odada yankılanırken ben de onun kadar şiddetli titriyordum. "Başardın, Aoife," diye bağırdım. "Başardın, bebeğim!"

"Evet," dedi boğuk bir sesle. Gözleri kayarken zayıf bir şekilde başını salladı. "Aman Tanrım..."

"Hey, hey, hey." Yatağın üzerine eğilerek yüzünü ellerimin arasına aldım ve doktorlar onunla ilgilenmeye devam ederken Molloy'u uyanık tutmaya çalıştım. "İyisin." Başına bir öpücük kondurdum. "Hadi ama, Molloy. Benimle kal. Bebeği duyabiliyor musun?"

"Evet." İkimiz de titriyorduk.

Arka planda ağlayan bebeği duyabiliyordum. Ne olduğunun farkında bile değildim ama onun yanından uzaklaşmaya cesaret edemedim. Sadece yüzüne odaklandım ve doktorların ona yaptıklarını görmezden geldim. "İyisin. Şşt, şşt, bebeğim. İyisin, tamam mı?"

"Joe..."

"Kenara çekil, baba," dedi hemşirelerden biri. "Annenin şu anda biraz yardıma ihtiyacı var."

Daha önce hayatımda hiç bu kadar çok kan görmemiştim.

Ancak bunu ona söylemeyecektim.

Ona takmaya çalıştıkları oksijen maskesini zayıfça iterek, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı. "Joe..."

Ben dünyam ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissederken ekibin hepsi tamamen sakindi. Bilinci hâlâ yerinde olsa da bedeninin kanamasını izliyordum.

Bu tarifsiz bir korkuydu.

Çıldırmış halde kanamayı durdurmaya çalışırlarken bir hemşire beni bebeğin olduğu yere götürdü.

Kan kaybediyor.

Kanıyor.

Onu sen öldürdün.

Ölecek.

Bayılacak gibi hissediyordum. Bakışlarım kız arkadaşımın yattığı ameliyat masasıyla kuvözdeki bebek arasında gidip geliyordu.

Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Panikten felç olmuştum.

"Anne iyi," diye beni rahatlatmaya devam etti hemşire. "Endişelenme. O, olabilecek en iyi ellerde. *İyileşecek*. Şimdi gel ve oğlunla tanış."

"Oğlum," diye tekrarladım. Donakalmış halde bakışlarımı tekrar Molloy'a çevirdim "Aoife?"

Onu artık göremiyordum. Yeşil önlüklü çok sayıda kişi etrafını sarmıştı.

"Molloy?" Kalbim göğsümde hızla çarptı. "Aoife!"

"Al bakalım, baba."

Bir anda çığlıklar atan bebek kollarıma bırakıldı.

"Tebrikler, baba. Çok güzel bir bebek."

Donakalmış bir halde kollarımdaki bebeğe baktım.

Kollarımın arasında kıvranıyor, yumruk olmuş minik elleriyle bir boğa gibi kükrüyordu.

Duygularım beni ele geçirirken onu özenle kucakladım. "Tanrım. Buradasın."

Gözlerini açıp bana baktı.

O an bittim.

Kalbim artık benim için atmıyordu.

Hayatımın geri kalanında, kollarımdaki çocuk için atacaktı.

Siktir.

Üzerimde hâlâ mavi önlük ve başımda bone varken ameliyathaneden çıkarıldım, kız arkadaşım ve bebeğim içeride kaldı.

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu.

Aklım karmakarışıktı.

Hızlı ve sert soluklarla yakındaki koridorun duvarına yaslandım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Biraz önce ne olmuştu?

Hepsi o kadar hızlı gelişmişti ki.

Cebimdeki telefon çalıyordu, kendimi toparlamam ve ona cevap vermem gerekiyordu.

"Joey." Arayan Trish'ti. "Neler oluyor? O iyi mi? Bebeği doğurdu mu?"

Yaşananlardan sersemlemiş hissederek, "Ben, şey... evet, o iyi," dedim soğuk bir sesle. "Bebek sıkıştı. Onu doğurtmak için ameliyathaneye indirmek zorunda kaldılar."

"Sezaryen mi oldu?"

"Hayır." Kendimi tedirgin hissederek başımı salladım. "Bebeği buna gerek kalmadan çıkardılar."

Ama ona yapmak zorunda kaldıkları şeyler.

Kan.

Yüzündeki acı.

Hatırlayınca irkildim.

Trish'in sesi bir an için kesildi. "Oğlan mı?"

"Evet." Titrek bir nefes verdim. Bir yandan az önce gerçekleşen ve hayatımı değiştiren olayları kavramaya çalışırken diğer yandan sert bir şekilde başımı sallıyordum. "Çok iri, Trish. Bana 56 santimetre boyunda ve yaklaşık 4.4 kilo ağırlığında olduğunu söylediler."

"Bu paund ve ons olarak neye denk gelir?"

"Ebeye göre 9 pound 12 ons."

"Tanrım, zavallı kız."

"Evet, biliyorum." Tekrar irkildim. "Saat kaç?"

"Sabah üç buçuk," diye yanıtladı. "Bebek kaçta doğdu?"

"Bir saatten biraz fazla oldu," diye yanıtladım. "İkiyi yirmi geçe."

"Şimdi neredesin? Aoife yanında mı? Onu telefona verebilir misin?"

"Hayır, ben..." Gergin bir şekilde yutkundum ve beni avucunun içine almaya çalışan paniğin üstesinden gelmeye çalışarak elimi başıma bastırdım. "Aoife'nın kanaması vardı ve kaynağını bulamadılar. Rahim yırtılması gibi bir şeyden bahsettiklerini duydum." Acı dolu bir nefes verip, "O hâlâ ameliyathanede," demeyi başardım.

"Hayır." Kız arkadaşımın annesinin boğazından kopan çığlık içime korku saldı. "Tanrım, hayır. İçeride tek başına mı?"

"Kalmama izin vermediler." Durumun ciddiyetini fark edince göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. "Kalmayı denedim, Trish ama beni dışarı çıkardılar. Genel anestezi altındayken orada olamayacağımı söylediler."

"Joey, panik yapma, tatlım," diye hıçkırdı. "Eminim iyi olacak."

"Evet." Kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Ben de eminim."

BÖLÜM 12

137
ANNE BİR SAVAŞÇI
JOEY

Molloy, doğduğu güne pişman olduktan sonra doksan dakika içinde uyanma odasına alındı. Vücuduna o güne dek görmediğim kadar çok sayıda kablo ve serum takılıydı.

Yanında olabilmem için içeri alındığımda kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum.

Rengi griydi.

Lanet olası bir *gri*.

Molloy'un yanında kaldığım sürece etrafında durmaya devam eden, onun hayati belirtilerini izleyen hemşire ve doktorlara göre *her şey tamamen normaldi*. Dikkatim yatakta uyuyan kadın ve annesiyle birlikte bana geri getirilen bebek arasında gidip geliyordu.

Küçük el ve ayak bileklerindeki etiketlere, "*Erkek bebek Molloy, doğum tarihi: 30/08/05, doğum saati: 02:22*" diye karalanmıştı. Ancak ben onun tanınmak için bunlara ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

Her yönüyle annesinin oğluydu. Küçük kafasına yapışmış kızıl sarı kıvırcık saçları ve anne tarafından miras aldığı bir çift güçlü akciğeri vardı.

Her ne kadar Molloy doğumdan sonra çok kan kaybetmiş olsa da ekip doğum sonrası kanamayı ameliyat yapmadan durdurmayı başarmıştı. Yine de bunu *nasıl* yaptıklarını düşünmek omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oluyordu. Onu bayılttıkları için minnettardım çünkü hiç kimse böyle bir fiziksel müdahaleye maruz kalmayı hak etmiyordu.

İşkence.

Yaşananlar için kullanılabilecek tek kelime buydu. Aoife'nın ve bebeğin hayatını kurtarmak için yaptıkları, benim tanık olduğum şeyler korkunçtu.

Yatağın üzerine eğilip terli alnına bir öpücük kondururken, "Harikasın," diye fısıldadım. "Kahraman bir savaşçısın,bebeğim."

Uyuyan bedenini kollarımın arasına çekip ona sarılma arzumu bastırdım ve endişeyle etrafta dolanmaya devam ettim. Oğlumuz kollarımdayken Molloy'un tek bir nefeste uyanmasına ve ardından da tekrar uyumasına ihtiyacım vardı.

Ninova

Diğer elimle onun gevşek bedenine örtülen battaniyeyi düzeltirken, "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım. "Sen bir kraliçesin."

Kolundaki damar yoluna takılı bir torbadan damlayan şey her neyse onun akışını ayarlarken, "Onu birazdan doğum servisine geri taşıyacağız," dedi hemşirelerden biri. "Birkaç saat daha bu sıvıyı ara ara almak durumunda kalacak," diye ekledi. "Her şey normal, dolayısıyla endişelenecek bir şey yok. Bedeni bu zorluğu atlattı ve şimdi dinlenip iyileşmeye ihtiyacı var. Kateter takılı, bu yüzden onu uyandırmana gerek yok, babacık."

"O iyileşecek, değil mi?"

Kollarımın arasındaki bebeğe gülümseyerek, "Kesinlikle," diye temin etti. "Bu küçük adamın annesi gerçekten harika bir savaşçı."

Salı sabahı erkenden servise giderek yatağın kenarına oturdum. Küçük bohça kollarımın arasındaydı. Molloy ise kendisine verilen ilaçlar yüzünden uyuyordu.

Hayatımda ikinci kez baba olmuştum.

Hayatımda ilk kez, kendi çocuğum olmuştu.

Bu Ollie, Sean ve Tadhg'a beslediklerimden farklı bir histi.

Çok *daha derindi.*

İçimde, benim göğsümden onunkine uzanan görünmez bir kordon varmış gibiydi. Onu her gördüğümde bunu hissediyordum.

Onu beslerken küçük bedeninin göğsüme yaslandığını hissetmek, ihtiyacım olan gerçeklik kontrolüydü. Bu küçük insan ve uyuyan annesinden ben sorumluydum.

Dikkatim oğlum ve annesi arasında gidip gelirken bedenimde kaygı yankılandı.

Beni yaratan iki kişi birbirini yok etmişti.

Babam, annemi öldürmüştü.

Bizi de kendisiyle birlikte yok etmeye kalkışmıştı.

Fakat şimdi biz buradaydık.

Ben, Aoife ve bu minik bebek.

Oğlum bana, benim babama bağımlı olduğum gibi bağımlıydı.

Ona bakarken babamın bunu bize nasıl yaptığını merak ettim. İçimdeki her içgüdü kollarımdaki bebeği ve onu doğuran kadını korumamı emrediyordu.

Ninova

Onun kocaman olduğunu söylemişlerdi ama bana çok küçük görünüyordu.

Bana Shan'ı anımsatan küçük, düğme gibi bir burnu vardı ve hepimiz gibi dolgun dudaklara sahipti.

Annemin dudakları.

Hepimizde vardı.

Altımızda birden.

Parmakları bedeninin geri kalanıyla uyumlu, garip derecede uzundu. Yine de Tanrım... Annesinin güzelliğine sahipti.

Gerçekten, on sekiz yıllık hayatım boyunca ondan daha güzel bir bebek görmemiştim.

Kısa süre sonra bir hemşire Molloy'un kolundaki damar yolunu kontrol etmek ve serum torbasını değiştirmek için içeri girdi.

Hemşireyi bir şahin gibi izlerken hemen gerilerek, "O iyi mi?" diye sordum. "Uzun süredir uyuyor."

"İyi," dedi. O kadar kesin bir tavırla yanıtlamıştı ki beni rahatlattı. "Zavallı ufaklık sadece bitkin." Bana dönerek anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Bebek mama konusunda nasıl, babacık?"

Sandalyenin koluna yaslanmış yarı boş şişeyi işaret ettim. "Ameliyathanede elli gram yedi, uyanma odasında bir elli gram daha aldı ve şimdi diğer bir yetmiş beş gramın peşinde," dedim. "Annesi uyanana kadar ona daha fazla hazır mama verip vermemekte kararsızım." Kendimi çaresiz hissederek omuz silktim. "Bir süre önce emzirmek istediği konusunda bir şeyler söylemişti."

Bana anlayışlı bir tavırla gülümsedikten sonra, "Kirli bez var mı?" diye sordu.

"Evet, ıslak ve kirli."

"Harika."

"O, şey... Siyah kaka yaptı. Yani şu ilk yapılandan bahsediyorum."

"İlk dışkı."

"İşte o."

Bana garip bir şekilde gülümsedi. "Küçük kardeşleriniz mi var?"

Başımı salladım.

"Kaç tane?"

"Dört."

"Hımm." Gülümsemesi derinleşti. "Bunu anlamıştık."

Kaşlarım çatıldı. "Siz mi?"

"Servisteki tüm hemşireler." Tekrar gülümsedi. "Bu koğuşta genç oğlanların babalık rolünü senin gibi üstlendiğine sık sık şahit olmuyoruz."

"Ah."

Hiçbir şeye tepki veremiyordum.

Lanet derecede taşlaşmıştım.

Ancak *kararlıydım.*

Orada olacaktım.

Bu oğlan ve annesi için doğru olanı yapacaktım.

"Oğlunuzun bir ismi var mı?"

"Ben, şey..." Nefes vererek başımı salladım. "Ona nasıl seslenmek istediğini henüz bilmiyorum."

"Ah, kararı anne verecek."

Oğlumu gazını çıkarmak için omzuma yerleştirip, "Tüm işi o yaptı," diye cevapladım. "Bebeğe ismini o verebilir."

"Akıllı oğlan."

"Bu tekrar olabilir mi?" Oğlumuzun sırtına nazikçe vururken annesini işaret ettim. "Aoife'ya doğumdan sonra olan şey? Kanama. Tekrar başlamayacak, değil mi?"

Hemşire beni kafamdan tamamen silinip giden bir yığın tıbbi terim ve jargonla teselli ettikten sonra kapıda durdu. "Sana yardımcı olmamı istediğin bir konu var mı?"

Evet, kız arkadaşımın gözlerini açmasını sağlamana ihtiyacım var.

"Hayır," diye yanıtladım kısık bir sesle. "Ben hallederim."

Oğlumu beşiğine bırakıp annesinin üzerine eğilme görevime geri dönmeden önce hemşirenin odadan çıkmasını bekledim.

Yanağını okşayarak, "Bunu başardın," diye fısıldadım. "Küçük savaşçı."

Hemşirenin onun uyumasına izin vermem konusunda söylediklerini hatırlayarak ellerimi kendimi ona dokunmaktan alıkoymak için isteksizce *sweatshirt*'ümün ön ceplerine soktum. Parmaklarım bir kâğıda değince kaşlarım çatıldı.

Büyükannemin mektubu.

Yatağının yanındaki sandalyeye geri dönerek büyük-büyükannemin dün verdiği zarfı çekip çıkardım.

Aman Tanrım, sanki bu milyon yıl önce olmuş gibi hissettiriyordu.

Zarfı yırtıp açarak içindeki nota uzandım ama gözlerim nakit paraya takılınca donakaldım.

Yüksek meblağda nakit para.

"Vay canına," diye inledim. Elli *euro*'luk kalın deste kucağıma dökülünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Parayı hızla saymaya başlamadan önce yalnız olduğumdan emin olmak için panikle etrafa bakındım.

Saymayı bitirdiğimde soğuk terler dökmeye başlamıştım. Beynimin söylediğini kafamın kavraması için sayımı üç kez daha tekrarlamak zorunda kaldım.

On beş bin *euro*.

On beş bin.

On beş lanet olası binlik.

"Ne oluyor?" Şaşkınlıktan fazlasını hissederek parayı tekrar cebime tıkıştırdım ve notu hızlıca açtım.

Sevgili Joseph,

Bu mektubu nihayet yazabiliyor olmam bende hem muazzam bir keyif hem de eşit ölçüde bir hüzün yaratıyor.

Keyifliyim çünkü senin başarılı olduğunu ve daha da önemlisi o korkunç adamdan nihayet kurtulduğunu biliyorum. Fakat büyük bir hüzün içindeyim çünkü bunun bedeli çok büyük oldu.

Biliyorum, muhtemelen parayı merak ediyorsun. Bu yüzden lafı dolandırmayacağım. Büyükbaban vefat ettiğinde vasiyetinde sana birkaç kuruş bıraktı ama bununla birlikte parayı babandan uzaklaşana ve onun çatısı altından çıkana kadar sana vermemem yönünde sıkı talimatlar da ekledi.

Sanırım büyükbaban da tıpkı benim gibi onu sana vermemiz durumunda, parayı annene aktaracağını ve onun da babana vereceğini biliyordu.

Bu para senin içindi, Joseph.

Büyükbaban bunu senin için yapmak istedi.

Geleceğin için.

Ve Tanrı'nın izniyle, önünde parlak bir gelecek var, tatlı çocuk.

Bu parayı almanı ve küçük ailene bakmanı istiyorum.

Aoife'yi çok seviyorum, Joseph. Sakın onu parmaklarının arasından kaçırma. Yaşlı büyükannene güven, o bir hazine diyorsam öyledir.

Zaman içinde harika bir baba ve sadık bir koca olacaksın.

Dünyada senin gibi bir torunum olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyorum.

En içten sevgilerimle,

Büyükanne Murphy

Ninova

138
ANNEYE MERHABA DE
AOIFE

Gözlerimi açtığımda bir dizi duygu ve his bombardımanına tutuldum.

İlk olarak acı geldi.

Kafa karışıklığı hemen ardından takip etti.

Kuru dudaklarımı yaladım, hissettiğim baş dönmesini üzerimden atmaya ve yaşananları anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Ancak sağıma doğru döndüğümde onu gördüm.

Joey.

Yatağımın yanında sandalyede oturuyor, göğsüne yasladığı bir şeye sarılıyordu.

Onun görüntüsünü içime çekerken kendimi sersemlemiş ve bitkin hissettim. "Selam, aygırım," diye mırıldandım.

Anında dikkati bana yöneldi, kristal berraklığındaki yeşil gözlerinde gördüğüm duygu çok yoğundu.

O burada.

O gerçekten burada.

"Selam, kraliçe." Dinlendirmek için yatağıma yasladığı ayaklarını indirerek doğruldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki *Tyson*'la on raund dövüşmüşüm gibi."

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Pekâlâ, bana hiç de öyle görünmüyorsun," diye hızlıca yanıtladı. "Her şey yolunda, Molloy."

"Joe." Sesim duygu yüklüydü. Tüm dikkatim kolunun kıvrımında yatan bebekteydi. "Bebek iyi mi?"

Yatağımın kenarına oturdu. Alnıma bir öpücük kondurmak için yaklaşırken, "O mükemmel," diye yanıtladı. "Çok iyi bir iş çıkardın, Aoife."

"Oğlan mı?" Onun küçük pembe eline dokunmak için titrek elimi battaniyemin altından uzatırken kalbim göğsümde çılgınca çarptı. "Bir oğlumuz mu oldu?"

Küçük bebeği büyük bir dikkatle göğsüme yerleştirdi. "Artık bir oğlumuz var ve aynı annesininki gibi gür bir sese sahip," dedi kısık sesle. "Anneciğe merhaba de."

Gözlerimden yaşların süzülmesine engel olamayarak bebeği kollarımın arasında özenle kucaklamaya çalıştım, kendimi çok yorgun hissediyordum.

"Bunu biz mi yaptık?" Burnumu çekerken onun minik yüzüne baktım, o anda olan biteni idrak edemeyecek kadar çok his besliyordum. "Aman Tanrım." Yarı kahkaha, yarı hıçkırıkla nefesim kesildi. "Shannon'ın küçük burnunu almış."

"Ben de aynısını düşündüm. Senin de kıvırcık saçlarını almış."

"Gözleri sana benziyor."

"O tamamen sensin, Molloy." Kafamdaki boneyi çıkarıp alnıma başka bir öpücük kondurmadan önce yatağıma bağlı uzaktan kumandanın birkaç düğmesine bastı ve yatağın arkasını yarı oturur bir pozisyona getirdi. "O da annesi gibi muhteşem."

Kendimi savunmasız ve garip bir şekilde açıkta hissediyordum. "Evet, ama annesi artık o kadar muhteşem olduğunu düşünmüyor," diye mırıldandım.

"Annesi daha önce hiç şu anda olduğundan daha güzel görünmemişti," diye düzeltti Joey. "Altı yıl önce bugün, gözlerim sana ilk kez kilitlenmişti. Okulun dışındaki duvarda oturuyorduk, şimdi de burada oğlumuzla oturuyoruz." Gülümseyerek daha da yaklaştı ve beni tekrar öptü. "Bebeğim için teşekkür ederim, kraliçe. Hâlâ nefesimi kesiyorsun."

İşte bu yeterliydi.

Sevgi dolu sözleri içimdeki barajı yıktı.

"Joe." Acı yüklü bir hıçkırıkla bebeğimizi göğsüme biraz daha yaklaştırdım ve tombul yanağından öptüm. "Onu çıkaramadıklarında sandım ki..."

Joey bana iyice yaklaşıp bir kolunu omuzlarıma doladı. "O burada," diye beni hemen teselli etti. "İkiniz de buradasınız ve ben size bakacağım." Bir öpücük daha. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Molloy. Söz veriyorum."

"Hep burada mıydın?"

"Sana seni bırakmayacağımı söylemiştim." Oğlumuzu nazikçe kollarımdan aldı, yatağın yanındaki beşiğine yatırdıktan sonra yanıma döndü. "Seni bir daha asla bırakmayacağım."

O an sağlam durmaya veya cesur bir yüz ifadesi takınmaya gücüm yoktu.

Depoda bir şey kalmamıştı.

Çok uzun süredir cesur olan ben olmuştum.

Güçlü olan.

Şimdi tek istediğim ona sarılmaktı.

Çünkü bunu daha fazla yapamazdım.

Güvenecek birine ihtiyacım vardı.

Beni dikkatlice kollarının arasına alırken *sweatshirt*'ünü sıkıca kavradım. "Bunu tek başıma yapamam," diye itiraf ettim. "Çok yorgunum, Joe."

Beni daha da yakınına çekerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, "Yorgun olduğunu biliyorum," diye yanıtladı.

Tüm gücümle ona sarılarak, "Tekrar bağımlı olamazsın," diye ağladım. "Bu yolda beni yalnız bırakamazsın."

Her iki koluyla beni sarmalayarak, "Bir daha seni asla yalnız bırakmayacağım," diye yemin etti. "Bir daha seni *asla* yarı yolda bırakmayacağım." Sesindeki samimiyeti duyabiliyordum ve bu konuda doğru söylüyor olmasını çok istiyordum. Onun *kalması* için. "Sıra bende, Molloy." Saçımı öptü. "Seninle ilgilenme sırası bende."

139
SENİNLE İLGİLENECEĞİM JOEY

O öğleden sonra Molloy ile birlikte çığlıklar atan bebekle baş ederken yarattığımız, içinde sıcak ve rahat bir şekilde yaşadığımız sakin balon patladı.

Hastane odasına balonlar, pelüş oyuncaklar ve alışveriş torbalarıyla koşturarak giren Trish ve Casey'yi mesafeli görünen Tony takip etti.

"Aoife!" Trish ve Casey, kız arkadaşıma doğru yönelirken birlikte haykırdılar. "Ah, zavallı bebeğim."

"Merhaba, anne. Merhaba, Case."

"Ah, şu zavallı yüzüne bak. Ölü gibi görünüyorsun."

"Sağol, anne."

"Anneni boş ver," dedi Casey araya girerek. "Her zamanki gibi inanılmaz çekicisin. Büyük göbeğin hariç."

Yoldan çekilmenin akıllıca olacağını hissederek kızların etrafından dolandım ve Tony'ye doğru ilerledim.

Gözleri kollarımdaki bebeğe kilitlenmiş halde, "Görüyorum ki baba hâlâ burada," diye belirtti Tony. "Bu iyi bir başlangıç."

Oğlumu daha iyi kavrayarak, "Hâlâ buradayım," diye onayladım. "Büyükbabana merhaba de, oğlum."

Bakışlarını kollarımdaki bebekten ayırmadan, "Torununa *Kara Şimşek*'teki arabanın adını vermezsen iyi olur," diye homurdandı Tony.

"Kulaklarını yıkat, baba," diye seslendi Molloy. "'Oğlum' dedi, '*Kit*' değil."

"Oğul mu?" Tony solgunlaştı. "Aman Tanrım, bu daha da kötü."

Bebeği tutması için Tony'ye uzatarak, "Bu onun adı değil," diye kıkırdadım. "Al bakalım."

"Aman Tanrım, evlat. Onu tutmam için bana verme," dedi Tony boğuk bir sesle. Ceketini hızla çıkarıp gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvarken gözleri oğlumdaydı. "Baksana boyuna." Yatağın yanındaki sandalyeye ilerledi, oturdu ve titrek bir nefes verdi. "İkizlerin küçüklüğünden beri bebek tutmamıştım."

Doğrudan bize yaklaşarak, "Ver bana," diye araya girdi Trish. "Onu ilk ben kucaklamak istiyorum."

Tony iki eliyle bana işaret etti. "Onu boş ver," diye homurdandı. "Gel buraya, evlat. Büyükbabana bir sarıl."

Casey elindeki pembe dijital kamera ile Tony'nin üzerine eğilmiş, deli gibi fotoğraf çekiyordu "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu bebek kesinlikle harika, çocuklar."

"Şimdiden küçük bir adam gibi," diye mırıldandı Trish. "O kocaman, Aoife."

Gözlerini kapatarak, "Evet," diye ağzında geveledi Molloy. "Ne kadar kocaman olduğunu hâlâ hissedebiliyorum."

Bütün gözler bebekteyken onun yanına döndüm. "İyi misin?"

"Hıhı." Başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sadece biraz sıkışma oldu."

Evet, bunun olacağını söylemişlerdi.

Rahim kasılmalarına yardımcı olması için ona bir sürü ilaç verilmişti.

"Pekâlâ, Bay Islah Edilmiş Kötü Çocuk," dedi Casey ve bana göz kırptı. "Hâlâ rahat duruyor musun?" Kaşlarını oynatarak, "Umarım gizlice bir şeyler tüttürmüyorsundur," diye ekledi.

"Casey!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben iyiyim," dedim kıkırdayarak. "Tertemizim."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Kesinlikle."

"Şimdi, siz ikiniz bu küçük adama gerçek bir isim verdiniz mi?" diye sordu. "Yoksa yakın bir geleceğe kadar ona evlat mı diyeceğiz?"

Molloy bana baktığında omuz silktim. "Senin kararın, bebeğim."

"Bir adımız var," dedi dudaklarını yalayarak. "Aslında iki tane var."

"Ya?" Trish'in gözleri parladı. "Söyle bakalım."

"Joe buna karşı ama onun göbek adının Joseph olmasını istiyorum," diye açıkladı Molloy. "Ve soyadı Lynch olacak."

"Evli değiliz, bu yüzden herkesin oğlumuzun onu sahiplenen bir babası olduğunu bilmesi benim için önemli," diye ekledi titreyerek.

Bana oğul vermek için sekiz saat boyunca cehennemi yaşayan kadınla tartışmayı reddederek içimde yükselen itirazları susturdum. Bunun yerine, içini rahatlatma arzusuyla bana baktığında destekleyici bir tavırla başımı salladım.

"Ya ilk adı?" diye ısrar etti Trish.

"Anthony," dedi Molloy. "Adı Anthony Joseph Lynch." Gülümseyerek ekledi. "Kısaca AJ."

Yüzü kızının *Opel Corsa*'sının rengini alırken, "Ama Anthony *benim*," dedi Tony zorla.

"Evet, baba." Molloy gözlerini devirdi. "Biliyoruz."

Kızına kocaman gülümseyerek, "Oğluna seni büyüten adamın adını vermeye mi karar verdin?" dedi Trish gururla. "Ah, Aoife. Bu harika bir düşünce."

"Aslında, oğluma ikimizi de büyüten adamın adını vermeye karar verdik," diye onayladım usulca. "Çünkü kabul edelim, bana yol gösteren tek adam senin kocandı."

Tony boğazını kaba bir şekilde temizleyerek AJ'e baktı ve burnunu çekti. "Babanın ne yapmaya çalıştığını tam olarak biliyorum, evlat," dedi oğluma. Sesi duygu yüklüydü. "Yaşlı büyükbabanı ayartmaya çalışıyor, değil mi?" Oğlumun alnına bir öpücük kondurdu ve ona gülümsedi. "Tamam, babana bunun işe yaradığını söyleyebilirsin. Evet, söyleyebilirsin. Babana söyle, annen eve dönüp ayağa kalkar kalkmaz onu garajda bekliyorum."

Kalbim göğsümde sıkıştı.

Molloy bana şaşkın bir bakış attı.

Benimle oğlum aracılığıyla konuşmaya devam ederek, "Ama babana bunun son şansı olduğunu da söyle," dedi Tony. "Ayrıca senin ihtiyara söyle, eğer çıraklığını bitirmeden ve annenin parmağına yüzüğü takmadan önce sana bir kardeş daha vermek gibi bir fikri varsa, büyükbabanda bir de *Burdizzo* var."

"*Burdizzo* mu?" Casey kaşlarını çattı. "O da ne?"

Podge'un bir zamanlar bana söylediği şeyi hatırlayarak, "Çiftliklerde boğanın testis ipini kesmek için kullanılan şey," diye açıkladım. "Büyükbabana tek çocuk olacağını söyleyebilirsin."

Tony sırıttı. "Babana bunun akıllıca bir karar olduğunu söyleyebilirsin."

Elini havada sallayarak, "Aman Tanrım, baba," diye homurdandı Molloy. "Artık barışıp kucaklaşın. Herkes tüm yaz boyunca, garajda küçük yardımcın olmadan ne kadar mutsuz olduğunu biliyor."

Bebeği kollarının arasından almaya çalışan Trish'e karşı koyarak, "Pekâlâ, görünüşe bakılırsa beni oyalayacak yeni bir küçük yardımcıya sahibim," diye ekledi Tony.

Dikkatimi tekrar Molloy'a çevirerek, "Tuvalete gitmek ister misin?" diye sordum. Kateterini bir süre önce çıkarmışlar, onu yataktan kalkma-

ya ve tuvaleti kullanmaya cesaretlendirmişlerdi. Ancak Molloy yerinden kıpırdamamıştı.

"Joe?"

"Evet?"

Gözlerini kocaman açarak kendisine yaklaşmamı işaret etti, böylece kulağıma fısıldayabilecekti. "Hareket etmekten korkuyorum." Titreyerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Kendimi sanki içimdeki her şey dökülecekmiş gibi hissediyorum," diye ekledi.

Kalbim parçalandı.

Onu kolumun altına alarak, "Bu olmayacak," diye teskin etmeye çalıştım. "Daha yeni doğum yaptın, bebeğim. Kendini bir süre berbat hissedeceksin ama sana kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Yüzünü boynuma gömerken eli titriyordu. "Kan içindeyim," diye fısıldadı. "İğrencim."

Dikkatimi ebeveynlerine çevirmeden önce, "Sen lanet derecede güzelsin," diye sertçe düzelttim. "Aoife'nın duş alması lazım. Bebeğe göz kulak olabilir misiniz?"

"Seni ben alabilirim, Aoife aşkım..."

Kızının bedeninin itirazla gerildiğini hissettiğimde, "Hayır, onu ben alırım," diyerek Trish'in sözünü kestim. "Burayı ben hallederim."

Yatağından dikkatlice kalkarken, "Bacaklarımı beton gibi hissediyorum," diye mırıldandı Molloy. "Kimse bakmasın, tamam mı?"

Üç ziyaretçi de görev bilinciyle,"Tamam," dedi bir ağızdan.

Gözleri çarşaftaki kurumuş kana kilitlenmiş halde ayakta dikilirken, "Joe, yatak," dedi Molloy.

"Harika."

"Ama her yerde kan var."

"Sorun değil."

"Geceliğimde ve bacaklarımda var... Ah, Joe. Çoraplarımda bile var."

Tek kolumu beline dolayıp diğeriyle dirseğinden tutarken, "Molloy, sana yemin ederim ki her şey *yolunda*," diye onu yüreklendirdim. "Hastanedeki diğer kadınlar da aynı durumda. Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, tamam mı? Burada böyle şeyleri her gün birçok kez görüyorlar."

Dudağı titreyerek, "Ama sen *gördün*, Joe," diye mırıldandı.

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" Başımı salladım. "Sana lanet derecede hayranım, bebeğim. Az önce yaptığın şey! Bana bir oğul vermek! Aman Tanrım, Molloy. Şu anda öyle havalara uçmuş bir haldeyim ki, anlatamam."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten."

"Ah, harika." Burnunu çekerek başını salladı ve yanıma yaslandı. "Bez giyiyorum."

Üzerinde şu tek kullanımlık külotlar ve çoraplardan vardı. Ona bunu yaptığım için lanet derecede suçlu hissettim çünkü bu kızın durumundan kimin sorumlu olduğunu biliyordum.

Ben.

"İşte böyle. Sakin ve yavaş." Adım adım ilerleyerek onu bitişik banyoya götürdüm. "Aceleye gerek yok, bebeğim."

Banyoda güvende ve meraklı gözlerden uzaktayken, "Teşekkürler, Joe," dedi. "Artık çıkabilirsin."

Hayır, hiçbir yere gitmiyordum. Bayılıp yere yuvarlanmak üzereymiş gibi görünürken asla olmazdı. İki ünite kan verilmiş, bir de demir transfüzyonu yapılmıştı. Tanrı aşkına... Hiçbir yere tek başına gidecek durumda değildi, özellikle yalnız duş almak diye bir şey asla olamazdı.

Kendi başına dikilmeye çalıştığında kolunu tekrar yakalayarak, "Hayır, Molloy. Dur, tamam mı?" diye atıldım. "Bırak yardım edeyim."

"Hayır." Dudakları tekrar titredi. Duşa girmesine yardım ederken gözyaşlarını engellemeye çalışarak gözlerini kırpıştırmasını seyrettim. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Nasıl görmemi?"

Boş elini karnını ve bacaklarını işaret etmek için kullanarak, "Böyle," diye ağladı. "Bu iğrenç."

"İğrenç değil," diye düzelttim sertçe. Hareket etmediğinde doğumda giyindiği kan lekeli geceliğinin ucuna uzandım.

"Hayır." Başını salladı ve vücudunu çevirdi. "Joe, hayır. Artık kendime benzemiyorum."

Kahretsin, bu canımı yakmıştı.

Savunmasızlığı ruhumu paramparça ediyordu.

Onu yatıştırmak için çaresizdim.

Her şeyi düzeltebilmek için...

Küçülen göbeğinde morluklar vardı, vücudunun oğlumu besleyip taşıdığı yerlerinden koyu mor çatlaklar uzanıyordu.

"Çok güzelsin," dedim ona. Lanet olası aptal duygularım beni ele geçirmeye çalışırken sesim titredi.

"Hayır." Burnunu çekerek başını salladı, söylediklerimi reddediyordu.

Çenesini yakalayarak, "Evet," diye düzelttim sertçe. "*Evet.*"

Bana bakan yeşil gözler acı ve çaresizlikle doluydu. "Seni çok özledim." Ensemden kavrayarak yüzümü kendine doğru çekti. "Kendimi bu yaz sensiz ölmüşüm de hayata daha şimdi dönüyormuşum gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" Alnımı onun alnına yaslayarak şu anı, hisleri, vicdanımın ağırlığını ve önümüzde serili geleceğimizi içime çektim. "Bu hissi anlıyorum."

Oydu.

Her zaman öyleydi.

Her zaman öyle olacaktı.

Duvardaki kız.

"Seninle ilgileneceğim," dedim ona. "Çünkü seni seviyorum." Alnına bir öpücük kondurduğumda şiddetle titredi. "Çünkü senin lanet derecede seksi olduğunu düşünüyorum." Dikkatlice tek kullanımlık iç çamaşırının kenarına uzanıp çıkardım. "Çünkü sen benim kraliçemsin." Üzerindekilerin hepsini çıkardıktan sonra duşu açtım ve Aoife sıcak duşun altında dikilirken titreyen bedenine sarıldım. Bu sırada ıslanıyor olmam umurumda değildi. Tüm dikkatim, hâlâ bana ayı ona vermişim gibi bakan kızdaydı. "Çünkü sahip olduğum her şeyi, olduğum kişiyi sana borçluyum."

Banyoya dalmadan hemen önce, "Aoife, aşkım? Orada işler yolunda mı?" diye seslendi Trish.

Annesine sırtını dönerek, "Anne, dışarı çık," diye hırladı. "Tanrım!"

"Poponun üstündeki ne?"

"Hiçbir şey."

"Dövme mi?"

"Hayır."

"O Joey'nin *adı* mı?"

"Anne, dışarı çık!"

"Ah, Tanrım... Tony."

"Sorun ne, Trish?"

"Kızımızın duşta kendisine yardım etmemi istememesine şaşırmamam gerekiyormuş. Genç adamın adını poposuna dövme yaptırmış!"

140
BUNU YAPAMAM
AOIFE

Uykusuzluk beni güçsüz bir kadın haline getirmişti. Gece yarısı o tehlikeli mesajı göndermemin sebebi de buydu. Yorgunluk gerçekten tesirini göstermişti, bu da içimdeki çatışma ve pişmanlık duygularına takılıp kalmamamı zorlaştırıyordu.

Joey'nin perşembe sabahı saat sekizde, hastane yatağımın kenarında oturmasının sebebi de buydu. Üzerinde yeni ütülenmiş bir Tommen üniforması ve dirseğinin kıvrımında uyuyan oğlumuzla, bu ebeveynlik işinde benim hayal edebileceğimden çok daha rahat görünüyordu.

"İşte bu kadar," dedi AJ'e biberonunu verirken.

Onun biberonu.

Boğazımdan başka bir acı yüklü hıçkırık daha yükseldi.

Onu emzirmeyi başaramamıştım.

Hiçbir şeyi doğru yapamamıştım.

Oğlumuzla birlikte geçirdiğimiz ikinci gece birinci geceden bile daha büyük bir felaket halini almıştı, AJ'in benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım.

Boş şişeyi bırakıp elimden tutarak, "Sadece yorgunsun," dedi Joey. "Bunu başardın, Molloy."

Tüm gücümle çığlık atma isteğime elimden geldiğince karşı koymaya çalıştım. "Hayır, Joe. Başardığım pek söylenemez," diye boğuk bir sesle karşılık verdim. "Herkes haklıydı. Ben bunu yapamam."

AJ'i omzuna yaslamak için elimi bıraktı. "Evet, yapabilirsin," diye düzeltti. Beni boştaki kolunun altına almak için yaklaşarak, "Sana söz veriyorum yapabilirsin," diye devam etti. "Her şey yoluna girecek."

"Girmeyecek." Başımı salladım ve *sweatshirt*'ümün koluyla burnumu sildim. "Ben berbat bir anneyim." Göğsümden başka bir hıçkırık daha yükseldi. "O b... benden nefret ediyor. Senin y... yanında a... asla ağlamıyor. Onu d... düzgün bir şekilde b... besleyemiyorum bile."

"Saçmalık." Ayağa kalkıp oğlumuzu sarmalamasını izledim. "Sen kötü bir anne değilsin." Joey oğlumuzu ancak hastanedeki ebelerden birinin yapabileceği bir ustalıkla tutarak yatağına bıraktı ve altını temizlemeye başladı. Bebeğimizin minik bedenini temiz bir tuluma sokmadan

önce bezini değiştirdi. "Panik yapıyorsun ve o da bunu hissediyor," diye nazikçe açıkladı. "Sen rahatladığın anda, o da rahatlayacak." AJ'i kollarına aldı. Oğlumuzu kollarında birkaç kez salladıktan sonra beşiğine yerleştirip bana döndü. "Çok yorgunsun, Molloy. Şu anda çok fazla şeyle uğraşıyorsun, bebeğim. Ve o küçük bebek sana *bayılıyor*, tamam mı?" Yatağa oturarak beni dikkatlice kucağına çekti. "Ayrıca *beslendiği* sürece, nasıl beslendiğini umursama."

"Ama annem emzirmem g... gerektiğini söyledi."

Beni daha sıkı tutarak, "Annenin ne dediği umurumda değil," diye karşılık verdi. "Ben onun babasıyım ve şimdi sana onun iyi olduğunu söylüyorum. Mama şişelerini iştahla içiyor. Kilo aldığı da açık. Endişelenecek hiçbir şey yok, Molloy. Büyüyüp kuvvetleniyor."

Yüzümü üzerindeki yeni okul kazağına gömerek, "Burada tek başıma olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ettim. "Geceleri en kötüsü."

"Yapabilseydim seninle kalacağımı biliyorsun," diye yanıtladı. Sesi üzgün geliyordu. "Ama partnerleri gece yarısı dışarı atıyorlar."

"Evet," dedim ona sarılarak. "Biliyorum."

"Bugün eve geliyorsun," diye tatlılıkla devam etti. "Ben de okuldan hemen sonra orada olacağım, tamam mı? Bir çanta getireceğim ve seninle kalacağım." Alnımı öptü. "Bu gece beslemeleri ben yapacağım, oldu mu? Tek isteğim, ben gelene kadar *nefes* alman ve sakin olman. Annen bir saat içinde burada olacak. Bırak sana yardım etsin."

Beni bırakma.

Lütfen beni bırakma.

"Gitmek istemiyorum," dedi acı dolu bir ses tonuyla. Düşüncelerimi okuduğu açıktı. "Ama gitmezsem, doktorlarımla başım belaya girecek..."

"Sorun değil," diye hemen araya girdim. Kendimi bu kadar gergin hissettiğim bir anda bu konuşmayı yapmama gerek yoktu. "Okuldan sonra görüşürüz."

"Görüşeceğiz," diye beni temin etti. "Ve sonra konuşacağız, tamam mı? Aslında seninle ve ailenle konuşmak istediğim bir şey var." Eğilerek dudaklarını benimkilere bastırdı. "Birlikte bir plan yapacağız." Beni tekrar öptü. "Bunu başaracağız, Molloy."

141
TOMMEN'A HOŞ GELDİN JOEY

Tarih 1 Eylül 2005'ti.

Altıncı sınıfta ikinci şansımın ve terapistime göre de hayattaki ikinci şansımın ilk günüydü.

Aslında ikinci şansım iki gün önce doğmuştu, şu anda oğlum ve kız arkadaşımla birlikte olmaktansa bu okulda olmak beni öldürüyordu. Okulun ön kapısından içeri adım attığımda yaşadığım kaygının çevremle çok bir ilgisi yoktu, her şey hastanede yalnız bıraktığım kızla ilgiliydi.

Daha önce de bu durumda kalmıştım. Başka bir kadının yatağının ucunda oturmuş, doğum yapmanın beraberinde getirdiği zihinsel ıstırabın altında çökerken onu izlemiştim.

Bunu annemin başına geldiğinde kesinlikle anlamamıştım, şimdi kız arkadaşımın başına gelirken de bir o kadar budalaydım. Doğru olanı yapmak istiyordum. Topuklarımın üzerinde dönüp onun yanına gitmek istiyordum ama ölçüp biçerek yarattığım bu küçük anlaşmaya ihtiyacımız vardı.

Bu seçenek reddetmeyi göze alamayacağım avantajlarla birlikte gelmişti. Özgürlük, konfor ve ailem için güvence altına aldığım bir gelecek ile birlikte verilmişti.

Molloy ve AJ'den oluşan ailem için.

Tommen'ın müdürü bana beslediği tiksintiyi gizleyemiyordu. Bu çok açıktı. Masasının gerisinde oturup bana tepeden bakarken güvensizliği yoğun, temkinliliği daha da bunaltıcıydı.

"Metadon programında mı?" Sorusu, benimle ilgili olmasına rağmen yanımda oturan Edel ve John'a yöneltilmişti. "Düzenli danışmanlık seansı alıyor mu? Ayakta tedavi kliniğine gidiyor mu?"

Öfkemi yutarak John'un benim yerime konuşmasına izin verdim. Sonuçta adam bunda kariyer yapmıştı. Bunun yerine ellerimi yanlarımda yumruk yapıp boşluğa daldım, sadece kardeşlerimin yeni ailesinin kurucusu beni cesaretlendirdiğinde cevap verdim.

İstenmeyen.

Bu sadece bir kelimeydi ama kendimi nasıl hissettiğimi tanımlamak

Ninova

için düşünebildiğim en doğru ifadeydi. Buraya, bu okula ya da bu üniformaya ait değildim.

Yine de sağlam durdum ve hayatımda *gerçekten* güvenilir bulduğum az sayıdaki erkekten bir tanesi tarafından yönlendirilmeyi kabul ettim.

Sonuç olarak, bir zaman çizelgesi ve davranışlarıma dikkat etmem yönünde uyarı ile gönderilmiştim. Sanki daha önce bunu duymamıştım.

"Onun hakkında anlatılanları duydum."

"Baş belası."

"BDO'da sürekli kavgalara karışıyormuş."

Koridorda ilerlerken etrafımdakiler aralarında fısıldaşıyordu.

"Görünüşe göre öfkesi burnunda."

Hepsini duymazdan geldim. Beni incitemezlerdi. O kadar çok şey yaşamış ve o kadar çok yol kat etmiştim ki, hakkımdaki birkaç düşüncenin beni yoldan çıkarması imkânsızdı.

"Gerçekten kötü bir namı var."

"Son okulundan bir kızı hamile bırakmış diye duydum."

"Sadece dik dik bakarak *beni* de hamile bıraktığına nerdeyse eminim."

Tanıdık ve sert bir ses, "O benim kardeşim," diye atıldı. Hızla döndüğümde o kadar kişinin arasında Shannon'ı fark ettim, koridorda bir grup kıza karşı direniyordu. "Ayrıca her duyduğunuza inanmamalısınız."

"Bekâr mı?"

"Sen onun tipi değilsin."

"Onun tipi nasıl?"

"Kız arkadaşının tipi."

Kendi kendime sırıttım.

Eh, bu şaşırtıcı bir gelişmeydi.

Beni savunuyordu.

Yorumlarını umursamayarak ilk dersime girmek için sınıfa yönelmeden kız kardeşime göz kırptım. Herkesten daha geç kalmıştım çünkü bu okul, yön bulması lanet derecede zor olan bir kaleydi.

Matematik dersine girdiğimde karşılaştığım ilk alaycı yorum, "Kanını kontrol edecekler mi?" oldu. "Çünkü uyuşturucu bağımlılarının üzerime kan bulaştırmasını istemem."

"Muhtemelen HIV ile doludur," diye alay etti yanındaki kız.

"İnan bana, Buckley. Senin en iyi yanın babanın bacaklarından aşağı akıp gitti," diye savunmaya geçti tanıdık bir ses. Oğlanın yanındaki

boş sandalyeyi çeken Gibsie'ye döndüm. "Ayrıca kız arkadaşına gelince, Bayan lanet olası Domuzcuk'a," diye ekledi. Gözlerini kısmış, ileri geri konuşan pisliğin yanındaki kıkırdayan kıza bakıyordu "Sanırım gelgitin onu dışarı atamayacağını söylemek doğru olur."

"Sikeyim seni, Gibsie."

"*Sikeyim seni* mi?" Başını geriye attı. "Sana günahım kadar güvenmem."

Tüm sınıf kahkahalara boğuldu.

Yanındaki sandalyeye oturduğumda, "Selam, dostum," dedi Gibsie sırıtarak.

Tanrım.

"Gibs."

"Yaşasın! Adımı doğru söyledin."

"Evet." Omuz silktim. "Pekâlâ, gelecek hazirana kadar seninle birlikte olacağıma göre en iyisi öğreneyim dedim."

"İyi yaptın, dostum." Kıkırdayarak omzuyla benimkini dürttü. "İyi yaptın."

"Peki diğer yarın nerede?"

"Claire-Bear mı? O bizden bir sınıf aşağıda."

"Hayır, pislik. Kav."

"Ah!" Gibsie güldü. "Evet, sen benim *diğer* yarımdan bahsediyorsun. O matematikte onur öğrencisi." Gibsie kaşlarını çatarak mırıldandı. "Kaptan her şeyde onur derecesinde." Kendi kendine kıkırdadı, düşündüğü bir şeyden eğlendiği açıktı. Ardından başını salladı. "Müstakbel kayınbiraderin oldukça zeki biri," diye ekledi.

Ninova

142
LOHUSA DEPRESYONU
AOIFE

Üç saattir evdeydim, ağlamayı kesemiyordum. Gözyaşları içinde yatağımda bağdaş kurup oturdum ve ciğerleri sökülürcesine haykıran minik insana baktım.

Bunu yapamazdım.

Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmem bile aptallıktı.

"Şşt. Şşt. Şşt..." Karnını ovalamaya çalışarak emziğini dudaklarına götürdüm. Hıçkırıklarım boğazıma dizilirken ağlamayı bırakması için dua ediyordum.

"Aoife, tatlım?" Annem odamın girişinde belirdi, gözleri anlayış ve endişe karışımıyla doluydu. "AJ'i bir saatliğine almamı ister misin?"

Çocukluk yatağımda bağdaş kurmuş otururken, "Hayır," diye cevap verdim. Gözyaşları içinde boğuluyordum. Artık sorumlu olduğum minik insana baktım. "Bunu nasıl yapacağımı öğrenmeliyim."

Orada dikilmeye devam ederek, "Joey'yi aramamı ister misin?" diye sordu. "Belki biraz daha erken gelebilir."

Ellerimi havaya kaldırarak, "O okulda, anne!" diye bağırdım. "Daha erken gelemez. Dörde kadar orada kalmak zorunda!"

"Evet," diye yanıtladı yavaşça. "Okulda olduğunu anlıyorum ama senin böyle zorlandığını bilseydi, o..."

Bir histeri dalgası beni esir alırken yüzümü kolumun kıvrımına gömdüm. "Zorlanmıyorum," derken boğazım düğümlenmişti. "Sadece korkuyorum."

"Ah, tatlım." Annem aramızdaki mesafeyi kapatarak yatağımın kenarına oturdu ve AJ'i kollarına aldı. "Neden korkuyorsun?"

"Yalnız olmaktan," diye hıçkırdım. Artık teselli edilemez haldeydim. "Bunu onsuz yapmak zorunda kalmaktan."

Oğlumu kollarında sallarken, "Aoife, tatlım. Joey döndü," diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "Hiçbir yere gitmiyor."

Ancak gidebilir.

Tekrar kötü yola düşebilir.

Beni terk edebilir.

Yine.

Çok hızlı hareket edip içimde yanıcı bir acı hissi uyanmasına sebep oldum. "Yine de korkuyorum," diye ağladım. "O orada, ben buradayım ve ben sadece..." Derin ve titrek bir nefes vererek oğluma uzandım. "Gerçekten çok korkuyorum, anne."

"Biliyorsun, doğumdan sonraki ilk günlerde kendini darmadağın hissetmen tamamen normal." Annem, ben AJ'i göğsüme yatırırken kolunu omuzlarıma doladı. "Hormonların düzensiz ve tabiri caizse, tüm sistemin yeniden başlıyor."

Beni kasıp kavuran titremeleri bastıramayarak, "Ben sadece korkuyorum," diye tekrarladım. "Ben sadece..." Başımı sallayıp öne doğru eğildim ve AJ'in başına bir öpücük kondurdum. "Korkuyorum."

"Tabii ki korkuyorsun," diye teselli etti. "Bu yıl cehennemi yaşadın ve sadece on sekiz yaşındasın, tatlım. Kendini kararsız hissetmende bir sakınca yok. Bu çok normal. Seni ve Kev'i eve getirdiğim ilk günü hatırlıyorum. Tam üç ay boyunca ağlamıştım."

"Gerçekten mi?"

Bana daha sıkı sarılarak, "Kesinlikle," diye cevapladı. "Her şey tamamen boyumu aşmıştı ve baban Tanrının kendisine verdiği saatlerin tümünü masaya yemek koymak için hiç aralıksız çalışarak geçiriyordu. O ilk günlerde gerçekten aklımı kaybetmek üzere olduğumu düşünmüştüm. Ama zamanla daha iyiye gidiyor, tatlım. Daha kolay hale geliyor. Yemin ederim."

Ninova

143
PLAN DEĞİŞİKLİĞİ
JOEY

Öğle yemeği masasında otururken benim düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek, "Ama o bir *Hurley* oyuncusu, Gibs," diye belirtti Kav. En yakın kaçık arkadaşının en yeni çılgın fikrini anlatmasını dinliyorduk.

Gibsie'nin çok sayıda çılgın fikri olduğu ortaya çıkmıştı ve bunu *bilmemem* mümkün değildi çünkü onunla aynı ders programına sahip olan o şanssız serseri bendim. Bu da günün ilk altı dersini birlikte geçirdiğimiz anlamına geliyordu.

Ve evet, bu derslerin *hepsinde* benim için yer ayırıyordu.

Belli ki Johnny, Kev'den de büyük bir zekâya sahipti ve sadece akademik olarak yetenekli olanların kapıştığı, haziranda gerçekleştirilen meşhur bitirme sertifikası sınavında, ancak akademik açıdan üstün yeteneklilerin eriştiği altı yüz puanı kapmıştı.

Bu arada ben de averaj olmakla asla suçlanamayacak bir çocukla, ortalamaya mahkûm olma kaderini paylaşmıştım.

Başını sallayarak, "Doğru," diye yanıtladı Gibsie. "Ama Lynchy'nin bir manzara değişikliğine, bizim de bir kanat oyuncusuna ihtiyacımız var. Tommen'ın bir *hurling* takımı yok ama *ragbi* takımımız var. Bu yıl nitelikli oyunculardan ciddi şekilde yoksun olan bir takım."

"Ona bak," diye araya girdi Hughie. "O çok..."

Ona cümleyi bitirmesi için gözlerimle meydan okurken, "Ben çok ne?" diye küçümseyerek güldüm.

Arkasını dönüp, "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Hiçbir şey yok."

Hiddetle bakmaya devam ederek, "İyi," diye homurdandım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Agresif ve tartışmacı, en uygun şartlarda düpedüz saldırgan olduğundan bahsetmeye bile gerek yok." Feely konuşmaya katılıp fikrini paylaşmaya karar verdi.

Ona bakarak, "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" diye çıkıştım. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

Sakin bir tavırla, "Tipik bir örnek," diye yanıtladı Feely. "Artı, çok yetenekli bir sporcu."

Çenesini kaşıyarak, "Doğru," dedi Kav. Yüz ifadesi düşünceliydi.

Gibsie, beni tamamen görmezden gelip dikkatini takım arkadaşlarına yoğunlaştırarak, "Çocuğu gördün," diye devam etti. "Koşarken yıldırım gibi."

Feely gülümsedi. "O mükemmel."

Gibsie bana dönerek gülümsedi. "Yani beni anlıyor musun, Lynchy?"

"Tabii ki hayır," dedim soğuk bir tavırla. "Eğer siz pislikler takımınıza katılacağımı..."

"İnsanlara vurabileceksin," diyerek sözümü kesti. "Art arda, yasal olarak ve tutuklanmadan. Bunu fiziksel bir terapi şekli olarak düşün."

Burnumu çekerek, "Ben artık değiştim," diye karşılık verdim. "Üstelik artık bir babayım. Spora ayıracak vaktim yok."

"Evet," dördü birden güldü.

"Ne?" diye bağırdım. "Ben bir babayım!"

"Bir baba, evet," diye onayladı Kav.

"Değişmiş mi?" Gibsie kıkırdadı. "Asla."

Ancak Alec'in daha zengin versiyonuyla kıyaslanabilecek birisi tarafından yemlenmeyi reddederek başımı salladım ve koltukta arkama yaslandım. "Dinle, her ne kadar takımına katılma teklifini takdir etsem de benim her şeyden önce gelen bir kız arkadaşım, bir çocuğum ve bir işim var. Dolayısıyla pas diyorum."

"İş mi?" Kav'ın kaşları havalandı. "Hemen buldun mu?"

Başımı salladım. "Garajdaki eski işime devam edeceğim."

"Lanet olsun, dostum." Gülümsedi, benim için gerçekten mutlu olmuş görünüyordu. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

Shannon, arkasında iki arkadaşıyla birlikte kantine girdi. "Selam, millet," diye seslendi. Masadakilerle birlikte oturduğumu görünce gözleri anında parladı. Hatta hafifçe zıpladı ama masaya ulaşmadan önce yüz ifadesini kontrol altına almayı başardı. Kav'ın yanındaki boş koltuğa oturmak için hamle yaparken, "Selam, Joe," dedi kayıtsız görünmeye çalışarak.

Kav'ın onun için sandalyeyi çekmesini izlerken, "Shan," diye onu selamladım. Öğle yemeği boyunca bir aslan misali bu sandalyeyi korumuştu.

"Merhaba, Johnny."

"Merhaba, Shannon."

Kulağıma eğilerek, "Orası Shan'ın tahtı," diye kıkırdadı Gibsie. "Or-

Ninova

manın kralının yanına Shan'dan başkası oturamaz. Ya da bizim durumumuzda, Tommen'ın kralı."

Gözlerimi devirdim, sosyal politikalara ilgim yoktu. Yine de küçük kız kardeşimin ortama uyum sağladığını görmek içimde bir şeyleri ısıttı. Kendi çevresini oluşturması, *sonunda* bir yere ait olması...

Lizzie beni iterek yanımdan geçerken bana muzipçe göz kırptı, başka bir şey yapmadı.

Selam vermedi.

Gülümsemedi.

Hiçbir şey yapmadı ve ben ona o anda olduğumdan daha fazla minnettar olamazdım.

Gözlerimi ondan ayırmadan gidip Feely ile kafası kazınmış diğer bir çocuğun arasına oturmasını seyrettim, Hughie'nin tam karşısındaydı.

Bu kız. Lanet derecede can sıkıcı olsun ya da olmasın, benim koşulsuz desteğimi almıştı.

O gece beni köprü korkuluğundan inmeye ikna etmek için zaman ayırmasaydı, şu anda eve yanlarına gideceğim bir kız arkadaşım ve oğlum olmayacaktı. Araya girmeseydi olabileceklerin *-neler olacağının-* düşüncesi, ona sonsuza dek borçlu olacağım anlamına geliyordu. Oğlumun onun sayesinde bir babası vardı, ilerde bir gün işler onun açısından kötüye giderse, benim desteğimi her zaman arkasında bulacaktı.

Evet, okul yılının geri kalanı boyunca Tadhg ve Shannon'la aynı şemsiyenin altına girecekti.

Öğle yemeği yediğimiz masaya doğru yürürken, "Pekâlâ, çökmüş oğlanla geri dönen çocuk olmasa," diyerek araya girdi Claire Biggs. Ardından boş yer olmadığını görünce Gibsie'nin kucağına oturdu.

Rahatsızlık içinde yerinde dönerek, "Aman, Tanrım," diye inledi Gibs. Bir şeye inanılmaz derecede takılmıştı, "Ben pek de geri dönen çocuk sayılmam, Claire," diye ekledi.

Sertleşme yaşamadığını varsaydım.

Evet, hepimiz bunu yaşamıştık.

Zavallı pislik.

"Hayır, Gerard." Başını sallayarak kolunu omzuna doladı ve burunlarını birbirine sürtebilecek kadar yaklaştı. "Sen çökmüş oğlansın. O geri dönen çocuk."

"Eğer ben çöktüysem, o zaman sen ne oluyorsun, Claire tatlım?"

"Bilmiyorum, Gerard," diye alay etti. "Bu beni ne yapar?"

Kollarını ona sararak, "Benim kızım," diye mırıldandı. "Her şeyim olan kızım."

"Claire!" Hughie çıkıştı. "Onun kucağından in. Şimdi."

Gibsie arkadaşına ters bir bakış attı. "Tamam, sen kesinlikle yaşanan anı sürekli mahveden sinir bozucu yaşlı herifin tekisin," diye homurdandı. "Burada anın tadını çıkartıyordum, Hugh!"

Hughie kıpkırmızı bir suratla, "Evet," diye karşılık verdi. "*Kız kardeşimle!*"

"Tamam!" diye bağırdı Lizzie. Ardından ellerini havaya kaldırıp Fely'ye bakarken dikkatimi tekrar üzerine çekti. "Söyle." Sandalyesinde geriye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona dik dik baktı. "Elinden geleni ardına koyma."

O cevap vermeyince Lizzie'nin çığlık atabileceğini düşündüm. Kesinlikle bunu yapmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kahretsin, Patrick. Sadece bir şey söyle."

"Tamam." Su şişesini yerine bırakarak koltuğunda döndü ve tüm dikkatini Lizzie'ye verdi. "Bence sen bugüne kadar gördüğüm en yalnız mavi gözlere sahipsin ve sana bakmak insanın canını acıtıyor ama yanında olmak kadar değil. Kırılmış parçaların keskin ve tırtıklı, sana çok yaklaşan herkesi kesiyor."

"Aman Tanrım, lanet olsun." Gibsie, Lizzie ayağa kalkıp yemekhaneden çıkarken büyük bir kahkaha attı. "Söyledin, dostum." Çakmak için elini yukarı kaldırdı. "Yılanı susturdun."

Hughie sandalyesinden kalktı. "Elini indir, ahmak," diye çıkıştı. "Kendi kendini rezil ediyorsun." Hughie başka bir şey söylemeden Lizzie'nin gittiği yöne yürüdü.

Kaşımı kaldırarak arkadaşlarının tepkilerini izlemek için bir an durdum ve mecazi anlamda bir şeylerin farkına varmalarını bekledim.

Varmadılar.

Çoğunun ne olduğundan haberi yoktu.

Orada bir şey oluyordu.

Belki yıllar süren madde bağımlılığı beni bu kadar lanet derecede sezgisel yapmıştı. Belki Molloy'un, Ricey'yle olan ilişkisinde üçüncü tekerlek olarak çok zaman harcamıştım ve hayat beni şüpheci bir hale getirmişti.

Düşünceden sıyrılmadan önce bunu bir an irdeledim.

Hayır, boşver. O ikisi kesinlikle sevişiyor.

Ninova

"Shan?" İki kız o anda masaya yaklaştı. "Senin küçük kardeşin Tadhg Lynch mi?"

Kız kardeşimin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Evet," diye yanıtladı. "Neden?"

"Kızlar tuvaletinin önünde Ronan McGarry ile tartışıyor."

Başını ellerinin arasına alarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Ben hallederim," dedi Kav doğrularak. Ancak ben çoktan ayağa kalkmış, ana koridora doğru yürümeye başlamıştım.

Sinirli küçük kardeşimi ararken kalabalık koridorda insanların arasından iteleyerek geçtim, "Tadhg!" diye seslendim. Onun sarı saçlı kafasını koridorun en sonunda gördüm, kendisinden yaşça büyük bir çocuğu ölçüp biçtiği aşikârdı.

"Senin gibiler bu okula ait değil," diye yüzüne vurdu diğer çocuk. Sarf ettiği sözlerin kardeşimin bam teline dokunacağını biliyordum. "Dolayısıyla neden sen ve geriye kalan şerefsiz kardeşlerin ait olduğunuz yere geri dönmüyorsunuz?"

Tadhg kendisinden iri çocuğu göğsünden itmek için öne doğru adım atarken okul çantasını omuzlarından düşürdü. "Peki benim gibiler tam olarak nereye ait?" diye öfkeyle sordu. "Hımm? Hadi ama, aşağılık herif. Ben nereye aitim?"

"Şehrin diğer ucuna, senin gibi pisliklerle dolu sosyal konutlardan birine. Ama kız kardeşini, bacaklarını kaptana açmaya çok hevesli olduğu için burada bizimle bırakabilirsin..." diye ekledi sırıtarak.

Tadhg'ın vahşi kükremesi, kalabalığın içinden sıyrılıp yanına ulaştığım anda koridorda yankılandı. "Sen artık lanet olası ölü bir adamsın, McGarry!"

Küçük kardeşimi, kolundan yakalayarak geri çektim. "Kalın kafalılık etme," diye uyardım. "O harcayacağın zamana değmez, evlat. Uzaklaş."

"Ama o, Shannon'a bir..."

"O hayatında tek bir zor gün geçirmemiş şımarık ve ayrıcalıklı bir ragbi pisliği," diye araya girdim. "Onun fikirleri umurumuzda değil."

Tadhg'a zalim bir sırıtmayla eziyet ederek, "Ah, bak sen şuna," diye sataştı oğlan. "Ağabeyin seni kurtarmaya geldi." Bakışları bana odaklandığında gülümsemesi derinleşti. "Senin hakkında çok şey duydum, keş."

Onunla tartışmak için enerjimi boşa harcamak gibi bir niyetim yoktu. "Sıradan," dedim ruhsuz bir tavırla. Erkek kardeşime odaklanarak, "Tepesinde taşıdığı şu çirkin kafaya bak," diye devam ettim. "Zavallı piç,

belli ki hayatı boyunca tek bir kadını tatmamış. Boş ver ve uzaklaş, çocuk."

Etrafımızda bir kahkaha koptu, herkes oğlana gülüyordu.

Yüzü parlak bir kırmızıya dönerken, "Ben bir sürü çıplak kadın gördüm," dedi çocuk.

Ben onu çekip uzaklaştırırken, "Annenin deliğinden çıkarken gördüğün sayılmaz, adamım," diye karşılık verdi Tadhg. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Sana ve o uyuşturucu bağımlısı kardeşine gelince," diye karşılık verdi oğlan. "Okulda konuşulanlara bakılırsa senin şu abin BDO'dan bir orospuyu becerip bir çocuk..."

Cümlesini bitiremedi, istese de bitiremezdi çünkü o piçi sırtüstü yere sermiştim.

Tadhg büyük bir kahkaha attı. "Onun fikrini umursamadığımızı düşünmüştüm?"

"Plan değişikliği."

Ninova

144
EN AZINDAN ÖĞLE YEMEĞİNE KADAR DAYANDINIZ JOEY

Tadhg, *Range Rover*'ın arka koltuğuna tırmanırken, "Dellie, o oğlan kız kardeşimize orospu dedi," diye hiddetle savundu. Edel okuldan gelip bizi alması için çağrılmıştı. "Evet, Joe ilk tokadı attı ama ağabeyimi Aoife ve yeğenimi gündeme getirerek o kışkırttı. Dinle, sen söylemeden söyleyeyim, yerdeyken yumurtalıklarına tekme attığım için de özür dilemeyeceğim. O pislik bunu hak etti."

Edel derin bir iç çekerek, "Pekâlâ," dedi. "En azından öğle yemeğine kadar dayandınız."

Yolcu koltuğundan, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Her şeyi berbat ettim."

Tadhg omzumu sıvazlamak için koltuğun arasından uzanarak, "Hayır, etmedin," diye itiraz etti. "Burnunu yamulttun, Joe. İnanılmaz sağlam bir sağ kroşeydi."

Patavatsızlığım yüzünden başımın belada olduğunun bilinciyle başımı ellerimin arasına aldım. "Yardımcı olmuyorsun, evlat. Okuldan ne kadar süre uzaklaştırıldım?"

Edel trafiğe karışarak, "İki hafta," diye cevapladı.

"Harika," diye bağırdı Tadhg. "Mükemmel bir sonuç!"

"Sen değil, Rocky," diye düzeltti Edel. "Sen pazartesi günü okuldasın."

"Lanet olsun," dedi homurdanarak. "İlk yumruğu benim atmam gerektiğini *biliyordum.*"

Kardeşime dönüp, "Hey," diye çıkıştım. "Bir pislik gibi davranmayı bırak. Orada yanlış bir şey yaptım."

"Ama sen..."

Ona ciddi bir bakış atarken, "Yanlış davrandım, Tadhg," diye tekrarladım. "*Hatalıydım,* tamam mı? Sakın bana benzeme. Bu iyi bir şey *değil.* Daha iyi ol, Tadhg. Daha iyi *ol.*" *Benden daha iyi.*

Kısa bir süre sonra mutfağın girişinde oyalanıp Edel Kavanagh'nın en küçük kardeşime annelik yapışını seyrettiğim sırada, "Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Ne zaman istersen, canım," dedi Edel.

"Büyükannem bana para verdi."

Dikkatini karıştırdığı güveç tenceresine vermeden önce Sean'ın buklelerini karıştırdı. "Öyle mi?"

"Evet." Orada oyalanmaya devam ederek omuz silktim. "*Çok* para."

Bunu söylediğimde bana döndü ve yüzüme baktı. "Ne kadardan bahsediyoruz?"

"On beş bin." Molloy'un evi için hazırladığım çantayı elime aldım ve ona nakit dolu zarfı gösterdim. "Bu büyükbabamdan. Öldüğünde bana bırakmış."

Edel'in kaşları yukarı kalktı. "Ve sen ona dokunmadın, öyle mi?"

Başımı salladım. "Bir kuruş bile harcamadım."

"Şeytan dürtükledi mi?"

"Her gün ve her saniye" diye itiraf ettim. "Ama o günlere geri dönmeyeceğim."

Gülümsedi. "Aferin sana."

"Sanırım seninle, sen ve John'la hesaplaşma meselesi hakkında konuşmak istedim. Açıkçası paranın bir kısmını Aoife ve AJ için saklamalıyım ama Tony bana garajdaki işimi geri verdi. Bu yüzden bir ödeme planı oluşturabileceğim..."

Hızla bana doğru dönüp, "Sakın bu cümleyi bitirmeye cüret etme," diye sözümü kesti Edel. "Ciddiyim, Joey Lynch." Ellerini önlüğüne silerek bana doğru yürüdü, zarfı aldı ve çantama geri koydu. "Senden bir kuruş bile almayacağım. Beni duyuyor musun, canım? Bir bakır kuruş bile, bu düşünceleri kafandan at."

"Edel." Derin bir şekilde iç çekerek çenemi ovuşturdum. "Sana geri ödemek *zorundayım*."

Yanağımı okşamak için uzanıp, "Çoktan ödedin," dedi usulca. "Temiz kalarak ve okula giderek."

"Tommen'daki ilk günümde uzaklaştırma aldım" diye ona hatırlattım.

"Şşt. Ben de öyle yapmıştım." Elini amaçsızca salladı. "Ve bunu destansı bir şekilde yaptım."

"Sen Tommen'a mi gittin?"

"Oraya nakledildim," diye cevapladı sırıtarak. "Tıpkı senin gibi."

"Bunu bilmiyordum."

"Bilmediğin çok şey var, Joey canım." Dikkatini tekrar güvecine vermeden önce yanağımı son bir kez okşadı. "*Çok*."

Pekâlâ, kahretsin.

"Beni şehre bırakabilir misin?" Çantamı işaret ettim. "Aoife'yı görmem lazım."

"Seni birkaç saat içinde şehre bırakabilirim, canım ama şimdi gitmen gerekiyorsa yukarı koş ve Johnny'ye antrenmana gitmeden önce bunu yapabilir mi diye sor. Eminim seni yol üstünde bırakmaktan rahatsız olmaz."

Tommen'da yolumu bulmak bir şeydi, Kavanagh Mâlikanesi'nin labirentinde yolumu bulmak ise tamamen farklı bir şeydi. Koridorlarda bir süre dolaştıktan sonra, kendimi nihayet evin sağ kanadında buldum. Etrafı bildiğim için koridorun sonuna doğru yürüdüm, kız kardeşimin yumuşak kahkahalarının geldiği kapının önünde durdum.

Annemiz hayattayken, onun Shannon ve Johnny'nin yaşadıkları ilişki hakkındaki uyarılarını duyacak kadar kendimde değildim. Şimdi açık bir zihinle kendi ayaklarımın üzerinde dururken, kafam net ve aklım başımdayken onu anladım. Sonunda annemin neden bu kadar korktuğunu gördüm.

Bu çocuksu bir aşk değildi. Gelip geçici bir macera da değildi. Hayır, bu ikisi arasında olan her neyse kontrolsüz ve gerçekti, inkâr edilemez bir devamlılık barındırıyordu.

Kendi kendime gülümseyerek kapıyı bir kez tıklattım ve içeri doğru ittim.

Bu benim ilk hatamdı.

İkinci hatam ise... tamamen aklımdan uçup gitmişti.

Çünkü çıplak kız kardeşimin, kendisiyle eşit derecede çıplak erkek arkadaşının üstünde zıplarkenki görüntüsünden başka bir şeye odaklanamıyordum.

Gözlerimi aceleyle elimle kapatıp, "Şerefsiz," diye kükredim. "Şerefsiz, şerefsiz, lanet-olası-aletini-küçük-kız-kardeşimin-içinden-çek şerefsiz!"

"Aman Tanrım!" Shannon, Bay Lanet Olası Ragbinin kucağından fırlayıp arkasına saklanmaya çalıştı ve havada çırpınma hareketleri yaparak bir çığlık attı. "Joey! Defol git buradan!"

Kapı çerçevesine yaslanıp midemi altüst eden güçlü bir bulantıya karşı direnirken kendimi bayılacak gibi hissettim. "Evet," diye kükredim. "Onun içinden çık, seni iri, aşırı gelişmiş piç. Onu inciteceksin!"

Kız kardeşim, Johnny'nin omzunun üzerinden bakıp parmağını bana

doğru uzatarak haykırdı. "İncitmiyor. Johnny, yerinden kıpırdama!" diye bağırdı. "Sen, Joe! Çık dışarı."

"Yapamam!"

"Neden?"

"Çünkü olduğum lanet olası yere çakılıp kaldım, Shannon! Burada beklenmedik bir deneyim yaşıyorum ve bu oldukça travmatik," derken kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum. "Tanrı aşkına, ben sana hiçbir şey öğretmedim mi?" diye sordum. "Benim hatalarımdan *hiçbir şey* öğrenmedin mi?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi kız kardeşim.

"Ben de prezervatif takıyorum," diye atıldı iri pislik.

Zihnimde oluşan görüntüyle öğürerek, "Aman Tanrım," diye inledim.

Shannon nefes nefese, "Kapı çalmayı öğrenmelisin," diye çıkıştı. "Şimdi git."

"Cidden buna devam mı edeceksin?" İnkâr etmediğinde tiksintiyle irkildim. "*Bunu* gerçekten yaptığınıza inanamıyorum."

"Joe, biz '*bunu*' aylardır yapıyoruz."

"Kahretsin, Shannon. Bunu bana neden açıklamak zorundaydın ki?" diye çıkıştım. Sendeleyerek kapıyı kapalı gözlerimle ararken mide bulantım hâlâ devam ediyordu. "Sadece Aoife'nın evine beni atabilir misiniz diyecektim, ihtiyacım olan şey başka bir terapi seansı değildi."

Kav nihayet bariz gerçeği dile getirip, "Orada gördüğün şey hakkında..." diyerek keyfimi kaçırdı. "Ben ve Shan'a dair."

"Dinle, dostum. Senden istediğim tek şey beni kız arkadaşımın evine bırakman," diye yanıtladım. Beni şehre götürürken kendimi hâlâ kusacak gibi hissediyordum. "Açıklama değil."

"Onu seviyorum."

"Eminim ki öyledir."

Ciddi bir ses tonuyla, "Hayır," dedi Johnny. "Onu *seviyorum,* adamım. Ona *âşığım.*"

Az önceki manzara gözümün önüne gelmeden ona bakamıyordum. "Aferin sana," diye mırıldandım. Aman Tanrım, düşünemiyordum bile... "Onu sevdiğini biliyorum," dedim ekleme yaparak. "Şu anda delirmememin tek nedeni bu."

Bir anlığına sessiz kaldı, tekrar konuşmadan önce söylediklerimi sindirmeye çalıştığı açıktı.

Sessizce, "Onu yanımda götüreceğim, Joey," dedi. "Yani Ballylaggin'den ayrılırken. Her nereye gidecek olursam, onu da yanımda götüreceğim."

"İyi," diye yanıtladım. "En azından savaşma şansı olacak."

"Zaten savaşma şansı var," diye sertçe cevapladı. "Senin sayende, dostum. Benim değil."

O sırada telefonum çaldı ve dikkatim sohbetten uzaklaştı. Telefonu cebimden hızla çıkardım ve gelen aramayı kabul ettim. "Alo?"

"Alo? Joey tatlım, ben Trish. Sadece saat kaçta burada olacağını merak ettim?"

"Selam. Şimdi yoldayım."

"Ah, çok şükür." Hattın diğer ucundan derin bir iç çekme sesi geldi. "Molloy bugün kötü bir gün geçiriyor, tatlım."

Kalbim sıkıştı. "Birazdan oradayım."

Ninova

145
BABA BURADA
JOEY

Kalbim, Molloy'un evine kalan yol boyunca göğsümde şiddetle attı ve bu his Trish kapıyı açınca daha da şiddetlendi.

"O nasıl?"

Annesinin gözleri, kenara çekilip içeri girmemi işaret ederken endişe doluydu. "Bence suç ortağının yardımına ihtiyacı var."

İçeri adım attığım saniye AJ'in ağladığını duydum, çığlıklar Molloy'un yatak odasına doğru attığım her adımda iyice şiddetlendi. Kapıyı tıklatmadım çünkü bir anlamı yoktu. Bunun yerine sessizce içeri süzüldüm ve arkamdan kapıyı kapattım.

Aoife yatakta oturmuş küçük sarı kıvırcık başı kucağında sallıyor, bir yandan da hıçkırıyordu. "Merhaba, kraliçe."

Aoife'nın nefesi kesildi ve bana bakmak için döndü. "Selam, aygırım."

Ellerim titreyerek aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve yatağının kenarına oturdum. Çığlık atan bebeğe uzanıp, "Ne oluyor, bebeğim?" dedim yumuşak bir şekilde. "Neden ağlıyorsun?"

Boğuk bir sesle, "Her şeyi yaptım," dedi Molloy. Ben oğlumuzu kaldırıp kollarımın arasına alınca Aoife'nın kolları da bedeninin iki yanından sarktı. "Beslendi, altı değiştirildi ve gazı çıkarıldı. Ama susmuyor."

Kolumu Aoife'nın omzuna sarabilmek için bebeği kol kıvrımıma yerleştirdim. Ardından, "Tamam," diyerek onu sakinleştirdim. "İyisin."

Aoife yana dönüp yüzünü boynuma gömerken, "Ben iyi değilim, Joe," diye hıçkırdı. "İyi değilim. Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadım. "Tek yapman gereken uyumak. Sadece uzan ve biraz uyu, Molloy. Her şeyi ben halledeceğim."

"Benim bunu kendi başıma yapabilmem gerekiyor."

Sakin bir ses tonuyla, "Zaten yapabilirsin," diye onu cesaretlendirdim. "Sadece biraz tükenmiş durumdasın. Uyumana ihtiyacı var. Şu anda ikiniz için de yapabileceğin en iyi şey bu."

Sonunda itaat ederek yatağına kıvrıldı ve küçük bir top halini aldı. Hemen sonra gözlerini kapattı, yavaşça uykuya dalarken hâlâ hıçkırıyordu.

Ninova

Bebek kollarımın arasındayken odasından sessizce çıktım ve merdivenlerden inip sterilizatörün bulunduğu mutfağa doğru ilerledim.

Mutfağa girdiğimde, "Emzirmeye çalışıyor ama kolay olmuyor," dedi Trish. "Her şey onu bunaltıyor."

"Trish, iyi niyetle konuştuğunu biliyorum ama emzirme konusunu kapatmanı istiyorum."

"Sadece kızıma yardım etmeye çalışıyorum."

Sabit bir ses tonuyla konuşup onu kırmamaya çalışarak, "Anlıyorum ama o çok yorgun," diye yanıtladım. Bu durumu ipin ucu kaçmadan kontrol altına almalıydım. "Bunu şu anda yapamaz ve açık konuşmak gerekirse, benim için onun akıl sağlığı oğlumun emzirilip emzirilmemesinden çok daha önemli. AJ mamayla büyümeye devam edecek, Aoife da kendini daha fazlası için zorlamayacak. Ona kendisi için doğru olanı yapmasında bir sorun olmadığını söylemeni istiyorum."

Trish derin bir nefes vermeden önce söylediklerimi değerlendirdi. "Sanırım onun emzirmeyi benimsemesini çok istiyordum."

Tek elimle mama şişesini hazırlarken, "Bu gerçekten harika," dedim ona. "Ama bunu başarmakta zorlanıyor ve biz bu geçişi onun için mümkün olduğunca kolaylaştırmalıyız."

"Katılıyorum."

"Güzel." Başımı sallayarak rahat bir tavırla iç geçirdim. "Bak, Trish. Şu anda sen ve Tony'nin bana tam olarak güvenmediğinizi biliyorum ve bunun için sizi suçlamıyorum ama ikisini burada bırakıp gidemem. Bunu yapamam. Bana ihtiyaçları var."

"Evet, var."

"Onların gelip benimle yaşamalarını istiyorum."

Trish tam tahmin ettiğim gibi, "Kesinlikle olmaz," diye yanıtladı. "Burada istediğin kadar kalıp bebeğe yardım edebilirsin ama onlar benimle kalıyorlar."

Şu anın onun üzerine gitmek için uygun zaman olmadığını düşünerek geri adım attım. Zaten gelecek için gereken yatırımı yapmıştım. "Uygun olursa onu bir süreliğine oturma odasına götüreceğim. Molloy biraz daha uyusun."

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

Televizyonu arka planda ses yapması için açtım, AJ omzuma yaslanmış dinlenirken kanepeye oturdum.

Gazını çıkarması için sırtına hafifçe vurarak, "Harikasın," dedim oğluma. "Ama dramayı biraz azaltmalısın. Zavallı annen senin yüzünden perişan."

Aj dizlerini karnına çekti ve öfkeli bir çığlık daha attı.

Sıvazlama hızımı artırırken, "Evet, biliyorum," diye teskin ettim. "Kakanı yapman lazım, değil mi? Hadi bakalım, büyük adam. Çıkar bakalım. Baba burada."

Birkaç dakika geçtikten sonra beş saniye süren etkileyici bir osurukla birlikte aniden elimde sıcaklık hissettim.

Onu bana bakması için çevirerek, "İşte benim oğlum," diye övdüm. "Bana bir hediye mi bıraktın?"

AJ artık ağrısı geçtiği için inanılmaz derecede masum görünüyordu, dolgun dudakları mükemmel küçük bir *O* şeklini alırken gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturarak doğruca bana baktı.

"Annen bezlerini nerede saklıyor?" diye mırıldandım. Malzemeleri ararken ondan çok kendimle konuşuyordum. Bunları kanepenin yanındaki bir bebek bakım çantasında bulunca AJ'i yatırdım ve işe koyuldum.

Trish oturma odasına girip yanımdaki masaya benim için bir fincan kahve koyarken, "Sen bez değiştirmede tam bir profesyonelsin, değil mi?" diye takıldı. "Bunların hiçbiri sana yabancı değil?"

Oğlumu temizleyip bezini değiştirirken, "Çok pratik yaptım," diye cevapladım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Seslenmezdim.

Oğlumu tekrar kolumun kıvrımına yerleştirdim ve hazırladığım şişenin emziğini ağzına uzattım. AJ dudaklarını şapırdata şapırdata onu ararken sırıttım.

Onu sıkıca kucaklayıp, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadım. "Yakala onu."

Otuz dakika sonra AJ'in şişesi boşalmış, kendisi de göğsümde derin bir uykuya dalmıştı.

Gözlerim kapalıyken bile yapabileceğim bir işe koyuldum, bezini tekrar değiştirmeden önce oğlumu salladım ve uyuması için yeniden yerine yatırdım. Yumuşak hırıltılı horlama kulaklarımı doldururken başımı

Ninova

eğip ona baktım, aldığım her solukla birlikte kalbimin daha da hızlandığını hissettim.

Aniden içim korkuyla doldu ve onun geleceği için endişelenmeye başladım. Benimle aynı hataya mı düşecekti, babasıyla aynı kusurlu genlere mi sahipti? Büyükbabası gibi miydi? Bu bebeği lanetlemiş miydim? Sırf ben babası olduğum için kafayı yemiş şekilde mi büyüyecekti?

Aman Tanrım, öyle olmamasını umuyordum.

Onun benim hakkımda, benim babam için hissettiğim duygulara kapılmasının düşüncesi bile nefes almakta zorlanmama neden oldu. Bu duygu beni koşmak ve kendimi elime ne geçirirsem onunla boğmak ister hale getirdi.

Orada hiç aralıksız bir saat oturmuştum. Gözlerim oğlumun sarı saçlarına takılı bir haldeyken yukarıya bakıp, ona AJ'e adil bir yaşam şansı tanıması için yalvarmıştım.

Bir yaşam şansı...

Verebileceğimden daha fazlasını vaat ederek, bu çocuk için yukarıya her şeyi sundum. Hayatın ona güzel olan her şeyi; güneşi, ayı ve yıldızları vermesi karşılığında içimde kalan her şeyden vazgeçmeye hazırdım.

Kısa bir süre sonra hareketlendiğinde saçına bir öpücük kondurdum ve onu kucaklayarak daha da yakınıma çektim.

Uyuyan oğluma, *"Annen gibi ol,"* dedim içimden. *Lütfen bana benzemeye kalkma.*

O gece ilerleyen saatlerde mutfağa girdiğimde Tony ve Trish'i masada sohbet ederlerken buldum. "Joey," diye seslendi Tony. "Torunum nasıl?"

Bu evde, Molloy'un ebeveynlerinin her gece yatmadan önce mutfak masasında çay demleyip günün olaylarını tartıştıklarını bilecek kadar kalmıştım. Bu, büyüdüğüm evin mutfak masasında olanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Uyuyan oğlumu kucağımda düzelterek, "Korkacak bir şey yok," diye cevapladım. "Bir lord gibi beslendi ve derin bir uykuya daldı."

Tony masadaki sandalyelerden birini işaret etti. "Ya kızım?"

Sandalyeye doğru ilerleyerek, "Çok yorgun. Çok çalıştı," diye yanıtladım. "Ve gerçekten fena halde bunalmış."

Trish, AJ'i kollarımdan alıp göğsüne bastırdı. "Büyükanneye gel."

Çenesini ovuşturarak, "Tanrım," dedi Tony. "Ona yaptıklarından sonra bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim, evlat. Ama burada olduğuna sevindim."

"Evet." Sözlerini ciddiye almadan başımı salladım. "Ben de."

"Bu sadece kısa dönemlik bir şey," diye araya girdi Trish. "Geçecek."

Dudağını kemirerek, "Bilmiyorum, Trish," dedi Tony. "Ya diğer şeyse?"

"Hangi diğer şey?"

"Doğum sonrası depresyonu?"

"Doğum yapalı sadece birkaç gün oldu, aşkım. Kıza uyum sağlaması için bir şans ver. Onun doğum sonrası depresyonu falan yok," diye yatıştırmaya çalıştı. "Sadece paramparça durumda."

"Annem, Sean'ın ardından gerçekten kötü bir doğum sonrası depresyonu yaşadı," diye belirtmeye karar verdim. "Bu... iyi değildi..."

"Bu yaşadığımızın da öyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Tony. Gözleriyle ona cevap vermem için yalvarıyordu. "Kızımla yani?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek, "Hayır, şu anda değil," dedim ona. "Ama bence bundan sonra ne olması gerektiği hakkında konuşmamız gerekiyor."

Trish durumu hemen anlayıp, "Hayır," diyerek başını olumsuz anlamda salladı. "Sana daha önce de söyledim, Joey. Burada kalabilirsin ama o senin yanına taşınmıyor."

Hayal kırıklığımı bastırarak Tony'ye odaklandım. "Kendi yerim var. Kavanaghların mülkünde bir ek bina. Güvenli. Korunaklı. Tamamen benim. Eğer Aoife benimle yaşamaya gelirse, ona AJ konusunda her açıdan yardım etmek için yanında olabilirim. İhtiyaç duyduğu desteği sağlayabilirim."

"O zaten destek alıyor," diyerek itiraz etti Trish. "Ben hemen koridorun sonundayım. İhtiyaç duyması halinde tüm gün kızımın emrindeyim."

Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırırken, "Aynı şey değil," dedim ona. "İyi niyetle söylediğini biliyorum ve onlar için yaptığın her şeye gerçekten çok minnettarım ama benim ailemle birlikte olmam gerekiyor."

"Joey, seni seviyorum fakat bu konuşmayı yapmayacağım," diye homurdandı Trish. "Kızım senin yanına *taşınmıyor*."

"Bunu anlıyorum..."

"Rehabilitasyondan daha *yeni* çıktın," dedi sertçe çıkışarak. "Sadece üç aydır temizsin. Beni lütfen yanlış anlama çünkü seni kesinlikle destekliyorum ancak bu soruna istikrarlı bir çözüm değilsin."

Ellerimi havaya kaldırıp, "Her şeyi berbat ettim," diye kabullendim.

Ninova

"Şahane bir şekilde. Kızınızı hayal kırıklığına uğrattım ve ona cehennemi yaşattım. Bunu inkâr etmiyorum ve bahaneler de sunmuyorum. Ama sözlerimin arkasındayım." Homurdanma güdümü bastırarak parmaklarımı masaya vurdum, sadece ebeveynlerinin beni *duymalarını* istiyordum. "Kızını seviyorum, Trish. Hep sevdim. Evet, bunu sürekli olarak onun gereksinim duyduğu şekilde gösteremediğimi itiraf eden ilk kişi benim. Senin istediğin şekilde gösteremedim ama onu çok seviyorum."

"Joey."

"Bunu *yapabilirim*," dedim ısrarla. "Aoife ve AJ'e bakabilirim. Yapabilirim, Trish. Dahası, *bakacağım*. Biz bir aileyiz ve birlikte olacağız. Bu, benim yeterince istikrarlı olduğuma karar verdiğin zaman başlamayacak. *Şimdi* başlayacak."

"Peki Tommen bu planın neresinde?" diye sordu Tony. "Gündüzleri okuldasın. Aoife, sen akşamları eve gelene kadar bu ek binada bebekle yalnız mı kalacak?"

"Birkaç ay içinde BDO'ya döndüğünde ne olacak?" diye araya girdi Trish. "O zaman için ne öneriyorsun? İkiniz farklı okullara giderken? Molloy derslerine katıldığı sırada AJ'e ben bakacağım. Her şeyi organize ettik. Bu senin planına nasıl uyacak?"

"Bu da konuşmak istediğim başka bir konu."

Trish gözlerini uyarı dolu bir şekilde kısarak baktı. "Kızım eğitimini tamamlayacak ve bu konuda tek bir itiraz dahi duymak istemiyorum."

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ona. "Aoife'nın okulunu bitirmesi gerekiyor."

Trish rahatlayarak gözle görülür bir şekilde gevşedi. "İyi."

"Ama BDO'da değil."

Gözleri yeniden kısıldı. "Joey Lynch, eğer kafasına bir şeyler sokmayı düşünüyorsan..."

Cebime uzanıp nakit parayı önlerindeki masaya yaydığımda sözleri yarıda kesildi.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"O kadar parayı nereden buldun?"

"Büyükannemden."

"Ne kadar var?"

Sakin bir şekilde, "On beş bin var," dedim onlara. "Bunun dört bini Aoife'ya Tommen için okul harcı." Güçlükle yutkundum ve sevdiğim kadının ebeveynlerinin gözlerine baktım. "Onun için bunu yapmama izin verin."

"Joey." Trish'in gözleri panikten kocaman açılmıştı. "O okula geri dönmek bile istemiyor. BDO'ya dönmesi yönünde ettiğimiz kavgaları bir duysan..." Başını salladı. "Benimle canı pahasına tartışıyor."

Trish'in direnişinin zayıfladığını hissettim ve işi bitirme çabasıyla, "Tommen'da onunla birlikte olacağım," diye açıkladım. "AJ'in bakımına dair hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Eğer biz okuldayken onunla ilgilenmek istersen, sana gerçekten çok minnettar olurum."

"Onun Tommen'a gitmesini mi istiyorsun?" Bunu söyleyen Tony'ydi. "Özel okula?"

"Ben BDO'ya geri dönemem. Eğer onun peşinden oraya gidebilseydim giderdim," dedim ona. "Ama beni kabul etmeye istekli olan tek okul Tommen."

"O da seni gittiğin her yere takip edecektir," diyerek benim yerime sorusunu yanıtladı Tony.

"Orası iyi bir okul," diye ekledim. "Mümkün olan en iyi eğitimi alacak."

"Pekâlâ, kahretsin." Tony sandalyesinde arkasına yaslanıp çenesini ovuşturdu. "Her şeyi düşündün, değil mi, evlat?"

Bunu inkâr etmeye zahmet etmeyerek omuz silktim.

Ardından, "Peki ya Aoife?" diye sordu. "O bu konuda ne diyor?"

"Daha onunla bu konuyu konuşmadım," diye cevapladım. "Önce size söylemek istedim."

"Hmm."

Trish yeniden, "Hayır, Tony. Onun buradan taşınmasını istemiyorum," diye itiraz etti. "Bunun için doğru zaman değil."

"Trish." Tony derin bir iç çekti. "Bu artık ne istediğimizle ilgili değil, aşkım. Artık değil. Aoife on sekizinden büyük." Bakışları AJ'e kaydı ve gözlerinde bir duygu seli belirdi. "Ve çocuk haklı. Onlar küçük bir aile."

"Ya onu yine hayal kırıklığına uğratırsa?"

"Arka bahçede onu gömmek için kullanabileceğimiz bir kürek var."

Molloy gecenin bir yarısında aniden panikle uyandı ve hemen bebeğimizi aramaya başladı.

Karanlıkta onu nazikçe geri çekerek, "AJ iyi," diye fısıldadım. "Az önce kontrol ettim. Uyuyor."

Bunu duyunca rahatladı ve bana bakmak için yana dönerek titrek bir nefes verdi. "Sen uyudun mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Ninova

"Neden uyumadın?"

"Burada bir şeyle... savaşıyorum."

"Annenin hayaleti mi?"

Bu sefer başımı olumlu anlamda salladım.

"Joe." Aoife elini yanağıma koydu. "Bana şu kafanda neler döndüğünü söyle."

"Canım yanıyor."

"Neresi?"

"Her yerim."

Beni izlemeye başladığında bakışlarına karşılık verdim. Ona kendi tenimden daha yakın olmak istedim. Ona duyduğum bağ, madde etkisi altında olduğum sırada bunaltıcıydı ama şimdi tamamen ayıkken o kadar güçlüydü ki, neredeyse yerimde duramaz haldeydim.

Onu doğururken izledikten ve sahip olduğu insanüstü güce şahit olduktan sonra bu kıza asla layık olamayacağımı biliyordum.

Elini uzatıp göğsümün üzerinde dolaştırarak, "Burası mı?" diye sordu ve avucunu kalbimin olduğu kısmı kaplayan tenime bastırdı. "Burası mı?"

Yavaşça başımı salladım.

Parmak uçlarıyla şakaklarıma dokunurken, "Ya burası?" diye sordu. "Burası da mı?"

Fiziksel temasa duyduğum özlemle titreyip elini tutmak için hareketlendim.

"Seninle gurur duyuyorum, Joe."

"Gerçekten mi?"

Nazikçe gülümsedi ve elini tekrar göğsüme yerleştirmeden önce parmaklarını boynumdan aşağıya doğru gezdirdi. "Gerçekten."

"Ben bunu hak etmiyorum."

Tek bir kelime dahi etmeden elimi avucuna aldı ve göğsüne yerleştirdi. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet." Kalbi avucumun içinde şiddetle çarpıyordu. "Hissediyorum."

"Bu sensin," diye fısıldadı. "İşte bana yaptığın şey bu."

"Hâlâ mı?"

"Hâlâ. Her zaman."

"Aoife..."

Gözleri yaşla dolarken, "Başka bir şans daha yok, Joe," dedi boğuk bir sesle. "Bu sonuncusu, tamam mı?"

"Evet." Başımı sallayarak titrek bir nefes verdim. "Bu ihtiyaç duyacağım en sonuncusu olacak."

"Ciddiyim," diye ekledi. "Yine hata yaparsan, işimiz biter. Bir kez daha çuvallarsan ben gidiyorum. Hayatından çıkıyorum ve bunun geri dönüşü yok." Bana temkinli bir şekilde baktı. "AJ'in güvenliğini riske atamam." Vücudu gözle görülür bir şekilde titredi. "Bizi oğlumuzun önünde tutmayacağım."

"Bunu yapmanı istemiyorum." Onun tekrar hayatıma girme ihtimali tam önümdeyken hızlı ve sert bir şekilde nefes almaya başladım. "Öncelik o."

"Uyuşturuculardan da mı önce?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak sertçe başımı salladım. "İkiniz de önce geliyorsunuz."

"Bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum."

"Hayır, olmayacak," diye onayladım. "Ama seni ve onu ilk önceliğim yapıyorum."

"İçmeni de istemiyorum," dedi pat diye. "Eğer bu senin için olmazsa olmaz şeylerden biriyse bunu şimdi söylemelisin. Alkol bağımlısı olmadığını biliyorum ama kafayı bulma riskini göze alamam. Ben..."

"Anlıyorum," diyerek onu hemen yatıştırmaya çalıştım. "Ve katılıyorum. İçmeyeceğim. Nasıl bir risk yarattığını biliyorum."

Gözlerime bakarak, "Seni hayatta tutmak istiyorum, Joe," dedi Aoife. "Senin kendinde olmana ihtiyacım var." Dudağını dişlediği sırada yatağının yanındaki beşiğe bir bakış attı. "Bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

Kalbim göğsümde parçalandı.

Birinin bana tekrar ihtiyaç duymasından güç bularak, "Bunu yalnız yapmak zorunda kalmayacaksın," diye yemin ettim.

Aniden fark ettim ki, buna benim de ihtiyacım vardı.

İhtiyaç duyulmaya ihtiyacım vardı.

Ben sevdiğim insanlara bakacak şekilde programlanmıştım.

Buna sahip olmamak bana kendimi dengesiz hissettirmişti.

Belki de sağlıksızdı ama bunu her gün damarlarıma iğne batırmaya tercih ederdim.

Aoife, "Güzel," diyerek burnunu çekti. "Şimdi beni harcadığın zamana değecek şekilde öp."

Tüm kalbimle isteklerine itaat ederek eğildim ve ağzımı onunkine

Ninova

sürttüm, dudaklarının benimkilere temas ettiği anda yaşadığım heyecan dalgasıyla titredim.

Molloy ürpertiyle kollarını boynuma doladı. "Ölünceye kadar, Joe."

Kalbim göğsümde vahşice çarpıyordu çünkü onun bunu kastettiğini biliyordum. "Ölünceye kadar, Molloy." diye fısıltıyla karşılık verdiğimde benim de bunu kastettiğimi biliyordum.

Her şeyden çok.

Ninova

146
DAHA İYİ GÜNLER GELİYOR
AOIFE

Joey'nin Tommen'dan iki haftalık uzaklaştırma cezası aldığını öğrendiğimde gizliden gizliye çok mutlu olmuş, onun yanımda olduğu her anı içime çekmiştim. Gerçek şuydu ki, Joey yanımda olduğunda kendimi *daha iyi* hissediyordum. Daha istikrarlı. Daha desteklenmiş. Daha *kendim* gibi.

Annemle birlikteyken hissettiğimin tam aksine, ona AJ'e dair bir şey sormak zorunda kaldığımda bir utanç veya yetersizlik hissetmiyordum. Sanki Ev Ekonomisi dersine yeniden başlamış gibiydim ve en iyi ortağa sahiptim. Bana karşı çok sabırlıydı, hatta benim kendime sabrım yokken bile öyleydi. Uzaklaştırmanın ilk haftası boyunca yanımızdan nadiren ayrıldı. İkinci hafta, beni alışverişe gitme vaadiyle evden çıkarmayı başardı. Bu çocuk zayıf noktamı biliyor ve bunu acımasızca kullanıyordu.

Joey salı sabahı oğlumuzu iki haftalık kontrolü için doktora götürdükten sonra eve dönerken, "Malikâneye şöyle bir uğramaya ne dersin?" diye sordu.

Radyoda *Pogues*'un *Rainy Night in Soho* şarkısı çalıyordu ve sözleri kalbimin etrafına küçük ve sıcacık bir battaniye gibi sarılıyordu.

Bacağımı rahatlatıcı bir tavırla sıkmak için elini uzatarak, "Herkes okulda olacak, bu yüzden sadece Edel ve Seán'ı göreceğiz," diye hemen ekledi. "Çok stresli bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Elini avucumun içine alıp, "Tabii ki, Joe," diye yanıtladım. "Tanrım, üzgünüm. AJ'i ailenle tanıştırmak için götürmek isteyeceğini düşünmedim bile."

Sertçe, "İkinizi de götürmek istiyorum," dedi Joey. "Ama eğer canın istemiyorsa, bunu bugün yapmak zorunda değiliz."

"Neden istemesin ki?"

"Zor birkaç hafta geçirdin, Molloy."

"Sen de öyle."

Homurdandı. "Hiç de bile."

"Son yedi gündür, gece beslemelerinin tümünü sen yaptın."

"Çünkü sen son dokuz aydır içinde kelimenin tam anlamıyla bir insan büyüttün."

Ninova

AJ'i kontrol etmek için arabanın arkasına baktım, benim tam arkamda kendi araba koltuğunda oturuyordu. "Bunu yapabileceğime inanıyorsun, değil mi, Joe?" diye sordum. "İyi bir anne olabileceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Düşünmüyorum, Molloy. Biliyorum."

"Bu konuda daha iyiye gidiyorum, öyle değil mi?" Korkunç bir belirsizlik dalgası hissederek dudaklarımı dişledim. "Onu o kadar çok seviyorum ki, Joe. Ona her baktığımda, yanlış gidebilecek şeyleri düşünüp tamamen bunalmış bir ruh haline giriyorum. *Bilmediğim* onca şey. Bir şeyi yanlış yapmamın ya da ona karşı bir hataya düşmemin düşüncesi bile içimdeki kaygıyı öyle bir katlayarak artırıyor ki nefes alamıyorum."

Joey elimi sıktı. "Ben de kendimi aynı şekilde hissediyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sana karşı, Molloy."

Nefesim kesildi ve kalbim sıkıştı. "Joe."

"Beni dinle. Sen inanılmaz birisin ve bu çocuk senin gibi bir anneye sahip olduğu için şanslı," dedi sakinleştirici bir şekilde. "Yaptığın hiçbir şeyi sorgulamana gerek yok, Aoife. Gerçekten yok çünkü sen bu işi başarabilirsin, bebeğim. Yapıştırıcı sensin. Üçümüz *senin* sayende buradayız." Elimi tekrar sıktı. "AJ sensiz burada olmazdı, ben de öyle. Bu yüzden, enerjin geçici olarak tükendiği için kendinden şüphe etme. Enerjinin tükenmesinin tek sebebi, hamileliğinin tümünü benim boşluğumu doldurarak geçirmiş olman."

Sözleri kalbimi ısıttığında vücudum istemsizce titredi. "Joe, sorun değil. Anlıyorum. Sen rahatsızdın."

"Evet, öyleydim," diye onayladı. "Hikâyemizin o kısmını değiştiremem ama artık yükünü *hafifletebilirim*. Artık sorumluluğu üstlenebilirim, Aoife. O yüzden bunu yapmama izin ver, tamam mı?" Bana baktı, berrak yeşil gözleri onu dinlemem için adeta yalvarıyordu. "Bırak seni ben koruyayım."

"Joey?" Edel mutfak kapısının arkasından seslendi. "Sen misin, canım?"

Çamaşır odasında dikilirken erkek arkadaşımın içsel bir savaş verişini izledim. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Zihninde *tam olarak* neler döndüğünü biliyordum. Joe oradan kaçmamak için kendini zorluyordu. Kapının diğer tarafındaki kadına *güvenmeyi* kendine kabullendirmeye çalışıyordu.

Başparmağımla yanağını okşamak için uzanarak, "Bunu başarabilirsin," diye fısıldadım.

Joey, onda hayranlık duyduğum içsel gücünü bularak derin bir nefes aldı. "Evet, benim," diye seslenmeden önce başını salladı. AJ'in araba koltuğunu daha sıkı tutuşunu ve kapıyı iterek açışını seyrettim. "Ziyaretine birilerini getirdim."

Gurur.

İçim gururla dolup taştı.

Mutfağa adım attığımızda konuşamayacak kadar şaşkın bir haldeydim.

Edel'in yaşlarla dolu gözleri benden AJ'e, ondan da Joey'ye kayıp orada kilitlenirken unlu elleriyle önlüğünü kavradı. "Şu halinize bir bakın," diye fısıldadı. "Mutfağımda dikilen şu adama bir bakın."

Joey'nin yeni evine girdiğimizde, "Vay canına, Joe," diye şaşkın bir tavırla konuştum. "Burası tamamen senin mi?" Oğlumuz kollarımdayken devasa açık plan mutfak ve oturma alanına bakıp olduğum yerde döndüm. "Bu insanlar lanet olası birer *milyoner* mi?"

Boş araba koltuğunu masaya koyduğu sırada kaşlarını çatarak, "Sanırım öyleler," diye karşılık verdi. "Çılgınca, değil mi?"

Boğulurcasına bir kahkaha atarken, "Bana kalırsa bu durumu şöyle tanımlarım," dedim. "Vay canına, bu *delice*."

"Elk's Terrace'taki bahsettiğimiz fare dolu daireden kesinlikle daha iyi, değil mi?"

"Evet," deyip güldükten sonra farkındalıkla dolunca hızla yüzümü ona çevirdim. "Bekle, *ne?*"

"Yanıma taşın."

Ne dediğini algılamaya çalışırken orada öylece kıpırdamadan duruyor, hatta gözlerimi bile kırpmıyordum. "*Ha?*"

Joey aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Yanıma taşın, Molloy," diye tekrarladı. "Benimle yaşa."

"Burada mı?"

Başını sallayıp, "Burada," diye onayladı. "En azından şimdilik."

Gözlerim yüzünde yalanını yakalamak için dolaşırken kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Fakat yalan söylemiyordu.

"Sen ciddisin," derken başımın döndüğünü hissettim. "Şaka yapmıyorsun."

Ninova

Joey elini kalçama yerleştirdikten sonra, "Hayır, şaka yapmıyorum," diye karşılık verdi. "Benimle ol."

"Ben zaten seninleyim, Joe."

"Hayır." Başını salladı. "Benimle *ol*, Molloy."

"Ne anlamda?"

"Her anlamda."

Vay canına.

"Seni seviyorum." Elini uzatıp AJ'in yumuşak buklelerini okşadı. "Hayatımın üçte birini seni sevmekle geçirdim, Aoife Molloy. Ve durmayı planlamıyorum." Bana iyice yaklaşarak alnını benimkine yasladı ve titrek bir nefes verdi. Alçak sesle, "Birçok korkunç karar verdim," diye itiraf etti. "Ama bunların arasında en kötüsü seni incitmem ve kendimden uzaklaştırmamdı."

"Tamam, Joe," diye fısıldarken titriyordum. "Seni affediyorum."

"Senin affını hak etmiyorum," dedi kalın ve kaba bir sesle. "Ama *edeceğim*. Çünkü başımıza ne gelirse gelsin, bundan sonra hep yanında olacağım." Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce burnunu benimkine sürttü. "Çünkü böyle bir sonsuzluk versiyonunda, mutlu sona erişiyoruz, Molloy."

KAPANIŞ

KALBİMİN KRALI
SHANNON
22 ARALIK 2005

Edel kucağında Sean'la birlikte ocağın önünde duruyordu. "Shannon, tatlım," diye omzunun üzerinden seslendi. "Okula gitmeden önce ağabeyine, bebek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorar mısın?"

"Hı-hı." Başımı sallayarak çikolatalı kızarmış ekmeğimden bir lokma yedikten sonra tabureden atladım. "Tabii ki."

"Aferin sana," dedi arkamdan. "Sen benim dayanağımsın, tatlım."

Mutfak kapısında top hâkimiyetini kazanmak için birbirleriyle dalaşan Tadhg ve Ollie'ye aldırmadan mutfaktan çıktım. Bitkin görünen John onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dışarı adım attığım an, aralık ayının kutup soğukları yüzüme çarptı. Gökyüzünden hafifçe düşen kar tanelerinin verdiği hissin tadını çıkararak gülümsedim. Elbette kar tutmayacak ve kardan adam yapacak kadar birikmeyecekti, yine de izlemek güzeldi.

Sadece soluklanmak ve anın tadını çıkarmak için orada öylece durup derin bir nefes aldım.

Sakinlik. Sükûnet. Huzur.

Ve Noel ruhu.

Bugün kış tatilinden önceki son okul günümüzdü ve iki haftanın tamamını ailemle birlikte evde geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Tabii bir de Johnny'yle....

Tamam, çoğunlukla Johnny'yle.

Oran Johnny'nin lehine yüzde seksen civarındaydı.

Belki doksan...

Omuzlarım gevşek ve yüzümde bir gülümsemeyle, dün geceki şiddetli yağmurdan kalan buz tutmuş birkaç su birikintisinin etrafından dikkatle ilerledim. Ardından Bonnie ve Cupcake dışarıda olduğumu fark etmeden ek binanın güvenliğine kendimi atmak için çaresizce koşmaya başladım. Eğer beni fark ederlerse, üzerimdeki mükemmel ütülenmiş üniforma mahvolurdu.

Baştan aşağı çamura bulanırdı.

Koruyucu annemin sarı kuyruklu şeytanları görününce kapıyı çalmadan içeri daldım. "Joe?" diye seslendim. İkisi de çamurlu patileriyle bana

Ninova

sevgi göstermeye hazırdı. Bu, Bonnie ve Cupcake'i sevmediğim anlamına gelmiyordu. Onlara bayılıyordum ama bu köpekler gürültü konusunda Gibsie ve Claire'e bile taş çıkarırdı ki, bu etkileyici bir başarıydı.

Ağabeyimin gösterişli dairesinin kapısını kapatır kapatmaz, kapının diğer tarafında büyük bir gürültü duydum.

"Yine o aptallardan biri kapıya mı çarptı?" diye seslendi Joey yukarıdan.

"Evet," dedim kıkırdayarak. Sonra zavallının koordinasyon eksikliğine güldüğüm için kendimi kötü hissederek elimi ağzıma kapattım. Sonuçta, konuşacak durumda değildim. "Sanırım Cupcake'ti."

"O köpeğin ciddi bir sorunu var. Neden iyi olan gibi olamıyorlar?"

Kendi kendime gülümsedim. Ağabeyim erkek arkadaşımın hayatındaki bir numaralı kıza atıfta bulunuyordu.

Yani bir numaralı köpeğine.

Sookie.

Noel ağacına doğru ilerleyip, "Dışarısı çok soğuk," diye seslendim. "Ah... hem de kar yağıyor."

"Tutmayacak."

"Evet, biliyorum."

"Orada keyfin yerinde mi, Shan?" Ağabeyim üst katın korkuluğuna yaslanmış, okul gömleğinin önü açık ve diş fırçası ağzından sarkar halde bana bakıyordu. "Sen tam bir çocuksun."

"Ben sadece...kontrol ediyordum." Yanaklarım kızararak ağaçtan uzaklaştım ve elimdeki hediyeyi hızla yerine bıraktım. Utangaç bir gülümsemeyle ağabeyime döndüm. "Edel okuldan önce AJ konusunda yardıma ihtiyacın olup olmadığını soruyor."

"Hayır, her şey yolunda." Dişlerini fırçalamaya devam ederken devasa olduğunu bildiğim yatak odasında gözden kayboldu.

Ağabeyimin yanından hızla geçerken, "Kendi adına konuş," dedi Aoife. Üzerinde sadece okul gömleği vardı. "Bak, AJ. Shan hâlâ burada." Evlerinin üst katını, alt kata bağlayan rustik görünümlü spiral merdivenleri hızla indi ve bana doğru yürüdü. "Lütfen ben giyinene kadar yeğenini bir saniyeliğine tutar mısın?"

AJ'i kollarıma alarak, "Tabii ki," diye mırıldandım. Tıpkı ebeveynleri gibi iri yeşil gözleri ve sarı kıvırcık saçları vardı. "En sevdiğim yeğenim nasılmış bakalım?"

Aoife göreve giden bir asker gibi hızlı adımlarla yukarı çıkarken güldü. "O senin tek yeğenin."

Gözlerinde yaramaz bir parıltıyla yatak odası kapısında geçişi engelleyerek, "Şimdilik," diye sataştı Joey.

"Eğer oğlunun vajinama yaptıklarından sonra beni tekrar hamile bırakmayı *düşünüyorsan,* o zaman umarım cinsel organ düzeltme ameliyatı için paran vardır."

Kız arkadaşı onu poposuyla itince kapıdan sendeleyerek çekildi. "O kadar da kötü değildi, Molloy," diye güldü. "Tamamen iyileştin."

"Benim için durum öyle değil, pislik." Tommen okul üniformasının eteğini kalçalarına çekip yatak odası kapısında yeniden belirdi. "Senin için öyle olabilir. Eğer o kitle imha silahını benim yakınıma prezervatifsiz yaklaştırırsan, o lanet şeyi kökünden keserim."

Molloy yatak odasına kaçarken Joey onu bir av köpeği gibi takip ediyodu. "Bu kulağa ön sevişme gibi geliyor."

"Benim kulağıma sert bir uyarı gibi geliyor, Lynch," dedikten hemen sonra Aoife'nın kahkahaları duyulmaya başladı. "Yeter. Tamam, dur. Lanet olsun. Joe, gıdıklama!"

AJ'in tombul yanaklarını okşayarak, "Annen ve baban birer deli," diye mırıldandım. Bu hareket onun kocaman bir kahkaha atmasına ve dişsiz ağzıyla gülümsemesine sebep oldu. Taraflı olduğumu biliyordum, sonuçta onun halasıydım ama AJ Lynch tartışmasız dünyanın en mükemmel bebeğiydi.

Evet, yeğenim aşırı derecede sevimliydi.

"Neredeyse dört aylık oldun, zaman nasıl da geçti?" Şaşkınlıkla başımı salladım.

Bu kadar kısa bir zaman diliminde o kadar çok şey olmuştu ki, kendimi sanki Joey'nin rehabilitasyondan dönüşünün üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Aoife ve AJ yatıya geldiklerinde Joey neredeyse iki haftadır evdeydi. Görünüşe bakılırsa, bu yatıya gelme konusu uzun süreli bir kalış olacaktı. Çünkü eylülde gelmişlerdi ve hâlâ buradaydılar. Elbette bu bizi fazlasıyla mutlu ediyordu.

AJ'in yan komşumuz olması hepimiz için büyük bir neşeydi ama bu *nihayet* ağabeyimizi mutlu görmenin getirdiği *muhteşem* hisle kıyaslandığında sönük kalırdı.

Joe o kadar çok şey yaşamıştı ki, bir noktada artık onu geri alama-

Ninova

yacağımızı düşünmüştük. Fakat küllerinden doğan bir anka kuşu gibi, ağabeyim oğlunun ilk nefesini aldığı gün yeniden doğmuştu.

Joey artık kendisi için yaşıyordu. Küçük ailesi için...

En sonunda onun *kendisiyle* barış içinde olduğunu bilmek bana büyük huzur veriyordu.

Aoife, Cadılar Bayramı'nın ardından onunla birlikte Tommen'a katılmıştı ve bu başlangıç ikisi arasındaki bazı şeyleri yatıştırmıştı. Ruh eşi diye bir şeyin olduğundan emin değildim ama eğer varsa, yeğenimin ebeveynleri bunun en güzel örneğiydi. Joey Lynch ve Aoife Molloy'un her ikisi de kusurlarla doluydu. İnsani olarak kusursuz olmasalar da birbirleri için tartışılmaz derecede mükemmellerdi.

Ağabeyimin her gün hâlâ mücadele ettiğini ve muhtemelen hayatı boyunca her zaman edeceğini biliyordum. Yine de bu kez bu işi doğru yapmaya, doğru yolda kalmaya o kadar kararlıydı ki kalbimde onun temiz kalmaya devam edeceğinden en ufak bir şüphem yoktu.

Joey ve Aoife on dakika sonra nihayet yatak odalarından çıktılar. Her ikisinin de yüzündeki kızarıklık ve kırışmış okul üniformaları, yakın zamanda aileyi genişletme planları olmasa bile bebek yapma sanatını pratik etmekten çekinmediklerini kanıtlıyordu.

AJ'i, ağabeyime verdiğimde kız arkadaşının poposunu utanmadan süzmeye devam ettiğini görünce omzuna vurdum. "İğrençsin," diye azarladım. "Cidden, Trish birazdan AJ'i almaya gelecek. Ya ikinizi yakalasaydı?"

"Shannon, onları ne yaparken yakalasaydım, tatlım?" Aoife'nın annesi tam arkamdan seslendi ve çantasını mutfak tezgâhına bıraktı. "Aslında bir daha düşündüm de cevap verme, tatlım. Bence bilmesem daha güvenli olur."

Kısa bir süre sonra dışarı çıktığımda beynimin gördüklerimi kabullenmesi için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım. Daha önce yağan kar... şey, şimdi daha yoğundu. *Tutuyordu!*

Karlı bir gün ihtimali karşısında heyecanla büyük eve geri döndüm. Bonnie ve Cupcake'i etkileyici bir hızla koşarken görünce rahatladım. Cidden benim Elk's Terrace'taki yatak odamdan daha büyük kulübeleri vardı.

Tam eve girmek üzereydim ki kocaman bir kar topu kafama çarptı. Kapı kolunu bırakarak kar topunun gücüyle geriye doğru sendeledim ve popomun üzerine düştüm. "Aah." Acı dolu bir kahkaha atarken kendimi hem şaşkın hem de keyifli hissettim. "Tadhg, bu acıttı!"

Tanıdık bir ses, "Kahretsin," diye seslendi. "Üzgünüm, Shan. Senin Gibsie olduğunu sandım."

Yana doğru dönünce, annesinin *Range Rover*'ının kaputunun üzerinden bana utangaç bir şekilde bakan Johnny'yle karşılaştım.

Arabanın arkasında kayboldu ve kısa bir süre sonra ortaya çıkarak bir ninja gibi yuvarlandı. Bana yaklaşırken, "Hızlı ol, bebeğim," diye fısıldadı. Johnny beni kolunun altına saklayıp sığınak olduğunu iddia ettiği yere doğru çekti. "Yuvana gir. O eli kanlı suikastçı kar toplarıyla ortalıkta dolaşıyor."

"Kim?" Biriktirdiği kar topu yığınına göz atınca güldüm. "Tadhg mı?"

"Shan, yere eğil!" *Hurley* topu büyüklüğündeki bir kar topu kafamın üzerinden vızıldayarak geçerken Johnny üzerime kapandı ve bir savaş narası attı. "Sen artık bir ölüsün, Gibs!"

Fırlatılan başka bir kar topu yanımdan geçti ve Johnny'nin yüzünün yanına çarptı. "Beni öldürmek istiyorsan karşıma çıkman gerekecek, kaptan!" diye seslendi Gibsie. "İkimiz de biliyoruz ki sen küçük Shannon'ı korumasız bırakacak kadar ödlek değilsin."

Johnny kendi kar topunu fırlatırken hırladı. "Toplarını kız arkadaşımın yakınına atarsan seni öldürürüm. Beni duyuyor musun, Gibs? O lanet suratını ezip geçerim!"

"Toplarımı onun suratına koyacağım."

"Gibs."

"Büyük, ıslak toplarım onun yüzünde... Aman Tanrım, Johnny!" Garajın arkasından çıkan Gibsie kafasını tuttu. "O kar topunun içinde taş vardı."

Hiç pişmanlık hissetmeden, "Biliyorum," dedi Johnny. "Bilerek koydum."

"Canımı yaktı."

"*Güzel!*"

"Artık oynamıyorum." Gibsie saçına yapışan karı silkti, son bir kar topu attıktan sonra eve doğru yürüdü. "Anne K'ya söyleyeceğim."

Johnny arkasından seslendi. "Şimdi korkak kim? Seni küçük sıçan."

Koluna vurarak, "Johnny," diye azarladım. "Bu kadar gaddar olma. Biliyorsun, o aslında hassas bir ruha sahip."

"Ah, yaşayacaktır." Johnny kıkırdayarak bana döndü. Yüzünde gülümsemeyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Merhaba, Shannon."

Gülümsemesine karşılık verirken titredim. "Merhaba, Johnny."

"Kafana yediğin kar topu için özür dilerim." Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Görünüşe göre, kafana topumla vurmaktan hoşlanıyorum."

"Evet, şey..." Kaşlarımı alaycı bir şekilde oynattım. "Bir dahaki sefere daha aşağıları hedef alabilirsin."

Johnny dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Ne kadar aşağıya?"

"Dudaklarıma."

"Hangi dudak?"

"Sen seç."

"Lanet olsun." Johnny derin bir nefes verip gülümsedi. "Okulu unut." Elimden tutarak beni arka bahçeye doğru sürükledi. "Hadi ağaç evine gidelim."

"Bekle!" Onun roket hızındaki temposuna yetişmekte zorlanınca nefes nefese güldüm. "Kardan adam yapmak istemiyor musun?"

Omzunun üzerinden, "Önce dudaklar ve toplar," diye seslendi. "Kardan adam daha sonra."

ANLARIN, HİSLERİN VE DUYGULARIN ŞARKILARI

Ayrılıklarından sonra Joey, Aoife'yı aradığında: Sister Hazel - Your Winter

Aoife'nın aklı Joey'ye olan bağımlılığına kaydığında: Taylor Swift - Don't Blame Me

Aoife'nın kış tatilindeki depresyonu: Camila Cabello - Consequences

Aoife, Joey'ye karşı sabrını yitirip ona ültimatom verdiğinde: Avril Lavigne - Push

Joey, Aoife'yı düşündüğünde: August Royals - Kiss My Scars

Sınıf arkadaşlarıyla samanlıktayken: Bryan Adams - Summer of '69

Tamirhanede seks yaparken yakalandıklarında: Nickelback - Animals

Joey bir kez daha çöktüğünde, Aoife ona bakarken: Daughter - Medicine

Dışarıda geçirilen gecelerde sarhoş olup eğlenirken: Kodaline - Follow Your Fire

Annesi öldüğünde Joey'nin tepkisi: Noah Gundersen - Day Is Gone

Joey rehabilitasyondayken Molloy'u düşündüğünde: Lifehouse - Everything

Joey rehabilitasyona gittiğinde Aoife: Grace Grundy - Capsize

Joey tamamen tükenmiş haldeyken: Walking On Cars - Nothing's Impossible

Joey/Aoife/Paul/Danielle durumu: Walking On Cars - Speeding Cars

Yılın başlarında Aoife, Joey'ye kızdığında: The Cranberries - Go Your Own Way

Darren'ın dönüşüyle Joey'nin hissettiği rahatsızlık: Nickelback - Too Bad

Joey'nin kafasının Everest yüksekliğine uçtuğu 2004 yazı boyunca Molloy'u düşünürken: Blink-182 - Feeling This

Bağımlılığın pençesine düşüp kendini oradan çıkarmaya çalışırken: Jaymes Young - I'll Be Good
Aoife'nın hamileliği sırasında, bağımlılığına rağmen Joey'yi sevmeye çalışması: Katie Gregson-MacLeod - Complex
Joe'nun rehabilitasyondan hiç etkilenmemesi: Green Day - Basket Case
Joey'nin rehabilitasyondan dönüşü: Dan Owen - Hand That You Hold
Aoife ve Casey'nin arkadaşlıklarında hissettikleri: Ellie Goulding - Army
Joey'nin rehabilitasyona gidişini izleyen Aoife: Freya Ridings - Lost without You
Joey'nin dağılışı: Nate Feuerstein - Beautiful Addiction
Joey'nin hissizleşerek yaşaması: Jonah Kagan - Broken
Joey dibe vururken ve Aoifa'yı önceliği haline getirmeye çalışırken: Cian Ducrot - All for You
Joey toparlanıp onun için geri döndüğünde: Eric Arjes - Find My Way Back
Joey, bebeğiyle birlikteyken: Kane Brown - For My Daughter
Sonlara doğru kendi küçük aileleriyle birlikteyken: The Pogues - Rainy Night in Soho
Birlikte oldukları samimi anlar: Cigarettes after Sex - Nothing's Gonna Hurt You Baby
Joey gelecekte, ergenlik çağındaki çocuğuyla ve küçük erkek kardeşleriyle uğraşırken (özellikle de Tadhg'la): Rodney Atkins - He's Mine
Kitabın son bölümünde Joe ve Molloy: James Arthur - Say You Won't Let Go

AOIFE'YA ŞARKILAR

Lauren Daigle - Rescue (yangından sonra)
Taylor Swift – Cardigan
Daughter - Medicine
The Cranberries - Dreams
Miranda Lambert - Mama's Broken Heart
Katie Gregson-MacLeod - Complex
Halestorm - Here's to Us (toward the end of R6)
Taylor Swift - Haunted
Kehlani - Gangsta
Mary Lambert - She Keeps Me Warm
Freya Ridings - Lost without You
Carly Pearce - Every Little Thing
Andra Day - Rise Up
Madonna - Papa Don't Preach
Beyoncé - Halo
Pink - So What
James - Laid
Ella Henderson - Let's Go Home Together
The Features - From Now On
Taylor Swift - This Love
Nelly Furtado - Try

Ninova

JOEY'YE ŞARKILAR

Green Day - Basket Case

Mumford & Sons - I Will Wait

Coldplay - The Scientist

David Gray - This Year's Love

Kings of Leon - Knocked Up

Thirteen Senses - Into the Fire

Placebo - Running Up That Hill

Every Avenue - Only Place I Call Home

The Cranberries - Zombie

The Weeknd - Or Nah

You Me at Six - Stay with Me

Jamie Lawson - I'm Gonna Love You

Imagine Dragons - Demons

Aslan - Crazy World

Sean Paul - Punkie

Kings of Leon - On Call

Kaleo - Way Down We Go

Black Veil Brides - Lost It All

Damien Rice - The Rat Within the Grain

Linkin Park - What I've Done

Ht Bristol - Bring Me Back to Life

The 1975 - Me

Rhodes - Home

Chord Overstreet - Screw Paris

Kane Brown - For My Daughter

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Şükretmem gereken o kadar çok şey ve teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki... Cesaretlendirmeleri ve hiç eksilmeyen destekleriyle, bu kitabı gerçeğe dönüştürdüler.

Walshy: Ne diyebilirim ki, dostum? Bu tam bir kasırgaydı. Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, eski dostum. Benim Johnny'm olduğun için teşekkürler.

Çocuklar: Pekâlâ çocuklar? Sanırım artık çizmeleri çıkarıp o yıllık geçiş kartını kullanmanın tam zamanı geldi. Sizi çok seviyorum. Edel Kavanagh'yı yaratan şey, size duyduğum sevgiydi. Hayatım boyunca yanınızda olacağım, benim küçük ekibim.

Sinead: Sen dünyama girdiğinde on bir yaşındaydım ve benimle kaldığın için çok mutluyum. Son beş ayı sensiz atlatamazdım. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin ve seni ailem olarak görmekten gurur duyuyorum.

Johnny Butt: Kahve adam. Gerçek bir efsane. Seni seviyorum, baba. Hep sevdim. Beni desteklediğin için teşekkür ederim.

Nikki, Bianca, Danielle, Rayna, Fiona, Chitra, Aleesha: Kızlar, siz olmasanız ne yapardım? Desteğiniz ve arkadaşlığınız benim için her şey demek, hepinizi çok seviyorum. Hep arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Sonsuza kadar birlikteyiz.

Nicole ve Inbal: Pekâlâ, hanımlar... başardınız. Joey'yi içimden çıkaran sizsiniz ve bunun için size ne kadar teşekkür etsem az. Daha önce de söyledim. Siz her şeyi değiştirdiniz.

Shai: İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim en nazik arkadaşım... Bana katlandığın için teşekkür ederim. Bazen tam bir Aoife'ya dönüştüğümü biliyorum, ha-ha. Sen harikasın.

Caitlin: Kızım, şubat ayındaki o *Zoom* görüşmesini yaptığımız için çok mutluyum! Hayatımı değiştirdin. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Bu yolculukta tanıştığım herkese: Desteğiniz ve dostluğunuz için çok teşekkür ederim.

Yoncalarım: Ömürlük yoncalar, dostlar. Hepinizi seviyorum. Geçtiğimiz on yıl boyunca yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Okurlarıma: Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Hikâyelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

